

Οι Φύλακες των Πάγων

Μια Ιστορία από το Θρυμματισμένο Σύμπαν

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

ISBN: 978-960-89578-9-3

<u>Περισσότερες Ιστορίες από το Θρυμματισμένο Σύμπαν</u>

Ο Διαιρεμένος Θεός
Γάμος του Ήλιου και του Ανέμου
Οι Υπέρμαχοι του Γαλανού Φωτός
Ο Θάνατος του Ξενιστή
…και άλλες

Δωρεάν στο

www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/thrymmatismeno_sympan

ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

● *Μια Ιστορία από το Θρυμματισμένο Σύμπαν*

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

Κεφάλαιο 1

Περιφερόταν μέσα σε σκοτεινά μέρη, ακούγοντας τα βήματά του ν'αντηχούν επάνω σε μισοκατεστραμμένα μεταλλικά ή ξύλινα πατώματα, ακούγοντας πολλές φορές την αναπνοή του βαριά στον υγρό αέρα, σαν νάχε τρέξει χιλιόμετρα χωρίς νάχει τρέξει.

Ελπιδοφόρος… Ναι, τι υπέροχο όνομα. Τι *ταιριαστό* όνομα.

Γέλασε. Οι αφέντες του, σίγουρα, είχαν μια κάποια αίσθηση του χιούμορ. Διαστρεβλωμένη μεν, αλλά την είχαν.

Δεν αισθάνομαι να φέρνω καμία ελπίδα. Ούτε στον εαυτό μου, ούτε σε κανέναν άλλο.

Ελπιδοφόρος… Ναι, πολύ ταιριαστό!…

Το γέλιο του αντήχησε μέσα στον άδειο διάδρομο, και με την άκρια του ματιού του είδε κάτι ν'απομακρύνεται γρήγορα, να φεύγει, τρομοκρατημένο ίσως.

Κάτι. Κάποιο πλάσμα, απ'αυτά τα περίεργα που περιφέρονταν στα ατελείωτα δωμάτια και περάσματα των εγκαταλειμμένων περιοχών του Παντοτινού Ανακτόρου.

Ναι, κάποιο… περίεργο πλάσμα… σαν εμένα.

Ελπιδοφόρο.

Ο Ελπιδοφόρος γέλασε. Κι έσπρωξε μια μεταλλική πόρτα, η οποία άνοιξε τρίζοντας. Θαύμα ήταν που οι μεντεσέδες της ακόμα κρατούσαν. *Πολλά θαύματα σε τούτο τον σαπισμένο κόσμο. Τόσα πολλά θαύματα… Σκοτεινά θαύματα, εφιαλτικά θαύματα…*

Απλώνοντας το χέρι του, πάτησε έναν διακόπτη, και μια ενεργειακή λάμπα άναψε στο ταβάνι, πλημμυρίζοντας τον χώρο με παγερό, λευκό φως.

«Αγάπη μου,» είπε ο Ελπιδοφόρος στο άδειο δωμάτιο, «ήρθα!» Και γέλασε.

«Νομίζω–»

Στράφηκε, απότομα, τραβώντας το πιστόλι απ’τη ζώνη του και σημαδεύοντας.

Στο κατώφλι μιας πόρτας στ’αριστερά του στεκόταν ένας άντρας. Φορούσε κάπα, και στο κεφάλι του ήταν σηκωμένη μια κουκούλα, που έκρυβε το πρόσωπό του στη σκιά της. Ο Ελπιδοφόρος είχε, για μια στιγμή, την ψευδαίσθηση ότι κοίταζε σε καθρέφτη, αφού κι εκείνος ακριβώς έτσι ήταν ντυμένος.

Ο άγνωστος ύψωσε τα χέρια του. «Νομίζω,» είπε, «πως δεν είναι πρέπον να μ’αποκαλείς ‘αγάπη μου’. Άλλωστε, μόλις γνωριστήκαμε.»

«Ποιος είσαι;» ρώτησε ο Ελπιδοφόρος, εξακολουθώντας να τον σημαδεύει.

«Για να βρίσκομαι εδώ, μάλλον φίλος είμαι.»

«Αυτό… δεν είναι απαραίτητο.»

«Ο κοινός μας αφέντης με έστειλε, Ελπιδοφόρε. Για να σε ειδοποιήσω. Κατέβασε το όπλο σου.»

Ο Ελπιδοφόρος το κατέβασε, αλλά δεν το θηκάρωσε.

Ο άγνωστος κατέβασε τα χέρια του. Μέσα απ’τη σκιά της κουκούλας του, φάνηκε να υπομειδιά. «Έτσι,» είπε, «είναι καλύτερα.»

«Τι θέλεις;» ρώτησε ο Ελπιδοφόρος, καθίζοντας πίσω από μια καρέκλα, στο τραπέζι που βρισκόταν στο κέντρο του δωματίου. Το πιστόλι του συνέχιζε να το έχει στο χέρι, έτοιμος να το σηκώσει, αν χρειαζόταν, και να πυροβολήσει. Ο άγνωστος, όμως, έμοιαζε ήρεμος· δεν έκανε καμία ύποπτη κίνηση –όπως, για παράδειγμα, να βάλει ένα από τα δικά του χέρια μέσα στις σκοτεινές πτυχές της κάπας του.

«Εγώ,» αποκρίθηκε, «δεν θέλω τίποτα. Ο αφέντης μας σε θέλει. Θέλει να σου μιλήσει. Προσωπικά.»

«Μεγάλη μου τιμή…» είπε ο Ελπιδοφόρος, χωρίς να προσπαθεί να κρύψει την ειρωνεία απ’τη φωνή του. «Είχα, πάντως, την εντύπωση πως είχαμε *τέσσερις* αφέντες, όχι έναν.»

«Δε γνωρίζεις και πολλά γι'αυτόν, λοιπόν. Μπορεί να φαίνεται ότι είναι τέσσερις, αλλά, στην πραγματικότητα, είναι ένας. Και θέλει να τον συναντήσεις, σήμερα, στην παλιά γέφυρα 5-Ε, σε μια ώρα.» Ο άγνωστος βάδισε προς την εξώπορτα του χώρου που ο Ελπιδοφόρος, για την ώρα, ονόμαζε *σπίτι*.

«Δε θα μείνεις για καφέ;»

«Δυστυχώς,» είπε ο άγνωστος, ανοίγοντας την πόρτα, «τα νεύρα μου είναι ήδη σε *άθλια* κατάσταση.» Βγήκε, κλείνοντας πίσω του.

«Πού να δεις τα δικά μου…» μουρμούρισε ο Ελπιδοφόρος, θηκαρώνοντας το πιστόλι στη ζώνη του.

Σηκώθηκε και πλησίασε το ψυγείο. Το άνοιξε και πήρε από μέσα ένα μπουκαλάκι Κρύο Ουρανό. Χρησιμοποιώντας ένα ανοιχτήρι, έσπασε το πώμα, και ήπιε. Αφού του έφερναν ακόμα φαγητά και ποτά, σήμαινε ότι τον είχαν ανάγκη.

Κι αναρωτιόταν τι μπορεί να ήθελαν τώρα. Τι σκόπευαν να του ζητήσουν;

Ο Ελπιδοφόρος πήγε στο δωμάτιο απ'το οποίο είχε βγει ο άγνωστος. Το δωμάτιο που χρησιμοποιούσε για να κοιμάται. Στον αντικρινό τοίχο ήταν ένα σιδερένιο κρεβάτι˙ παραδίπλα, βρισκόταν ένα επίσης σιδερένιο μπαούλο με σχεδόν όλα τα υπάρχοντα του Ελπιδοφόρου. Στον τοίχο δεξιά, υπήρχε μια τρύπα που έφραζε με μεταλλικό κιγκλίδωμα: σύστημα εξαερισμού. Δύο φορές ο Ελπιδοφόρος είχε σκοτώσει ποντίκια που είχαν προσπαθήσει να περάσουν ανάμεσα από τα μικρά καγκελάκια. Και μια φορά είχε, μες στο σκοτάδι, δει ένα έντομο να περνά, με το σκληρό σώμα του να λαμπυρίζει. Ήταν μακρύ, και η ουρά του διέθετε κεντρί. Ο Ελπιδοφόρος δεν ήξερε τι είδους έντομο ήταν, ούτε ήξερε αν το κεντρί του ήταν δηλητηριώδες ή μη, αλλά το πυροβόλησε αμέσως, το τρισκατάρατο. Η σφαίρα που το χτύπησε το έκανε να εκραγεί˙ κι έτσι τώρα στον τοίχο κάτω απ'το κιγκλίδω-

μα, εκεί όπου σερνόταν το έντομο όταν σκοτώθηκε, υπήρχε μια λακκούβα και οι πέτρες ήταν μαυρισμένες.

(Τα σκατοπράματα που κυκλοφορούσαν στα εγκαταλειμμένα μέρη του Παντοτινού Ανακτόρου ήταν το κάτι άλλο. Παλιότερα, ο Ελπιδοφόρος –που, τότε, ονομαζόταν Στίβεν Νέλκος και ήταν ταγματάρχης στον Παντοκρατορικό Στρατό– δεν ήξερε τίποτα γι'αυτά. Μονάχα φήμες είχε ακούσει. Νόμιζε, μάλιστα, ότι τα κατοικημένα μέρη του αχανούς Ανακτόρου ήταν περισσότερα από τα έρημα. Τώρα, όμως, διαπίστωνε ότι άλλος ένας κόσμος απλωνόταν εδώ: ένας κατεστραμμένος, σάπιος, σκοτεινός κόσμος, γεμάτος λαβυρίνθους, αποτυχημένα πειράματα που περπατούσαν σε όσα πόδια μπορούσες να φανταστείς, επικίνδυνα υγρά και αέρια, και ήχους και θορύβους που αντηχούσαν από ανείπωτα βάθη.)

Πάνω απ'το κρεβάτι του ήταν ένα μικρό παράθυρο, μέσα απ'το οποίο φαίνονταν πέτρες μονάχα. Κάποιος, κάποτε, το είχε χτίσει. Ή είχε χτίσει ένα άλλο οικοδόμημα πίσω από τούτο το οικοδόμημα όπου τώρα βρισκόταν ο Ελπιδοφόρος. Γιατί το Παντοτινό Ανάκτορο –η κατοικία της Συμπαντικής Παντοκράτειρας– δεν ήταν παρά μια συνένωση πολλών παλιών οικοδομημάτων. Το μεγαλείο του ήταν φτιαγμένο πάνω σε αμέτρητα σκουπίδια και μολυσμένη ύλη.

Δεν τα βλέπεις αυτά τα πράγματα όταν κυκλοφορείς στον επάνω κόσμο. Τα βλέπεις μόνο όταν βρεθείς στον κάτω. Και νομίζεις ότι τότε δημιουργήθηκαν, ξαφνικά, ή ότι εσύ τα ανακάλυψες. Τι μεγάλο σοκ!

Ο Ελπιδοφόρος γέλασε, και το γέλιο του αντήχησε μέσα στους άδειους χώρους.

Καλύτερα, όμως, να ετοιμάζομαι. Η γέφυρα 5-Ε δεν ήταν και τόσο κοντά. Αλλά θυμόταν πού βρισκόταν˙ την είχε… ανακαλύψει κι αυτήν, προχτές. Και είχε μάθει το όνομά της από την αρχαία πινακίδα πλάι της. Στην αρχή, τίποτα δε φαινόταν εκεί πάνω: η

μεταλλική πλάκα στον τοίχο ήταν γεμάτη σκόνη, μαυρίλα, και αραχνοϊστούς. Ο Ελπιδοφόρος είχε πλησιάσει και είχε παραμερίσει τη βρομιά με το γαντοφορεμένο χέρι του. Από πίσω, είχαν αποκαλυφτεί λαξεμένα γράμματα. ΓΕΦΥΡΑ 5-Ε.

Και οι αφέντες του είχαν, επίσης, δει το όνομα. Γιατί έβλεπαν ό,τι έβλεπε. Ύστερα από την εγκατάσταση εκείνης της καταραμένης ημιζωντανής οντότητας μέσα στο μυαλό του, έβλεπαν ό,τι έβλεπε... άκουγαν ό,τι άκουγε... ένιωθαν ό,τι ένιωθε... Κι αν ήθελαν, μπορούσαν να τον καταστήσουν παρατηρητή μέσα στο ίδιο του το σώμα. Να βάλουν το σώμα του να κινηθεί χωρίς τη δική του θέληση˙ να το βάλουν να κάνει... ανείπωτα πράγματα–

Αγγελική!

Την είχαν σκοτώσει, χρησιμοποιώντας τον.

Ο Ελπιδοφόρος κοπάνησε τη γροθιά του στον τοίχο. Προσπάθησε να διώξει τη δυσάρεστη μνήμη απ'το μυαλό του.

Ήταν καταζητούμενος, εξαιτίας τους. Η Παντοκράτειρα ήθελε να τον εκτελέσει. Επειδή εκείνοι είχαν κάνει αυτό που πίστευαν ότι έπρεπε... για να διαφυλάξουν το άθλιο τομάρι τους.

Ο Ελπιδοφόρος προσπάθησε κι άλλο. Προσπάθησε να τα διώξει όλα απ'το μυαλό του. Αναστέναξε. Κάθισε στο κρεβάτι, που έτριξε από κάτω του.

Άναψε τσιγάρο, και κάπνισε μέσα στη σιωπή.

Ο κόσμος όλος έμοιαζε να έχει σταματήσει.

Δεν πήρε πολλά πράγματα μαζί του, μονάχα τα απαραίτητα: ένα πιστόλι κι ένα ξιφίδιο (μήπως χρειαζόταν να υπερασπιστεί τον εαυτό του), μια ενεργειακή λάμπα (για να φωτίζει τα σκοτάδια), κι έναν σάκο με λίγο νερό και φαγητό για το δρόμο. Η γέφυρα 5-Ε δεν ήταν κοντά στα δωμάτια που αποκαλούσε σπίτι˙ θα χρειαζόταν να βαδίσει κάμποσο για να φτάσει εκεί. Η απόσταση πρέ-

πει να ήταν… προσπάθησε να την υπολογίσει… κάνα χιλιόμετρο, τουλάχιστον. Ίσως και δύο. Ή, κάπου εκεί ανάμεσα, τέλος πάντων.

Προχώρησε μέσα στους παλιούς διαδρόμους, προτιμώντας να πατά στα μεταλλικά σημεία παρά στα ξύλινα, γιατί τα περισσότερα ξύλα εδώ ήταν σάπια, και μπορεί να έσπαγαν, ρίχνοντάς τον σε βάραθρα και λάκκους. Σε κάποια στιγμή, είδε ηλιακό φως να έρχεται από ένα άνοιγμα στα δεξιά του: ένα από τα σπάνια ανοίγματα που επέτρεπαν την πρόσβαση του ήλιου στα ακατοίκητα μέρη του Παντοτινού Ανακτόρου, τα οποία ήταν, ως επί το πλείστον, ανήλιαγα˙ κάποιος είχε χτίσει ή φράξει όλα τα παράθυρα και τις μπαλκονόπορτες. Ή ίσως να μην το είχε κάνει κανένας επίτηδες˙ ίσως αυτά να ήταν τα αποτελέσματα της οικοδόμησης του ενός χτιρίου πάνω στο άλλο, ξανά και ξανά και ξανά: όροφοι πάνω από τους ορόφους, και κάτω από τους ορόφους, και τοίχοι πίσω από τους τοίχους, και μπροστά από τους τοίχους.

Ο Ελπιδοφόρος απέφυγε το λημέρι μιας επικίνδυνης μεταλλαγμένης αράχνης, περνώντας δίπλα από μια λίμνη που από τα βρομερά υγρά της έβγαιναν αναθυμιάσεις. Δεν ήταν κανείς να στέκεται πολύ κοντά της και να τις αναπνέει, γιατί είχαν κάτι το καυστικό˙ ο Ελπιδοφόρος κρατούσε την αναπνοή του καθώς περνούσε, και είχε τραβηγμένη τη δεξιά μεριά της κουκούλας του μπροστά στο πρόσωπό του. Από κάπου, απόμακρα, ακουγόταν το συνεχές, μονότονο *ΧΡΑΚ ΧΡΑΚ ΧΡΑΚ ΧΡΑΚ* κάποιου μεγάλου, μεταλλικού τροχού. Ακουγόταν από τότε που ο Ελπιδοφόρος είχε πρωτοανακαλύψει ετούτο το μέρος, και εξακολουθούσε να ακούγεται. Πού να ήταν, άραγε, αυτός ο τροχός; Και πώς λειτουργούσε; Τούτα τα δωμάτια ήταν άδεια από ανθρώπους. Από πού αντλούσε ενέργεια;

Αφήνοντας πίσω του τις καυστικές όχθες της λίμνης, επέστρεψε στους λαβυρινθώδεις διαδρόμους, κατευθυνόμενος προς τον

προορισμό του. Καθοδόν, ένα έντομο βρέθηκε στο διάβα του: είχε έξι πόδια, κεφάλι με μία κεραία και μεγάλα στρογγυλά, γυαλιστερά, μαύρα μάτια, και μονάχα ένα φτερό, από την αριστερή μεριά· από τη δεξιά, δεν υπήρχε κομμένο φτερό: δεν υπήρχε τίποτα. Το έντομο ήταν τόσο μεγάλο όσο το κεφάλι του Ελπιδοφόρου, και ένα κέλυφος κάλυπτε το σώμα του, φωσφορίζοντας πρασινωπά. Του θύμισε το έντομο που, κάποτε, είχε γλιστρήσει μέσα στο υπνοδωμάτιό του, από τον αεραγωγό, αν και το γενικότερο σχήμα τους δεν έμοιαζε.

Καλύτερα να είναι κανείς επιφυλακτικός σε τέτοιες περιπτώσεις· ετούτα τα σκατοπράματα ήταν, πιθανώς, μολυσμένα.

Σαν εμένα. Πολύ μολυσμένα. Και πολύ επικίνδυνα.

Ο Ελπιδοφόρος τράβηξε το πιστόλι του και πυροβόλησε το έντομο στο κεφάλι. Ζωτικά υγρά τινάχτηκαν, και το πλάσμα πέθανε μετά από μερικούς χτύπους της μοναδικής του φτερούγας.

Ο Ελπιδοφόρος πέρασε από δίπλα του και συνέχισε να βαδίζει. Δεν ήταν μακριά από τη γέφυρα πλέον.

Ύστερα από κάποια ώρα έφτασε, και την είδε εμπρός του: ένα πλατύ, μακρύ, μεταλλικό κατασκεύασμα που ένωνε τα δύο άκρα μιας αβύσσου, η οποία ανοιγόταν ανάμεσα σε σκοτεινά, εγκαταλειμμένα οικοδομήματα. Παραδίπλα, η πινακίδα έγραφε ΓΕΦΥΡΑ 5-Ε. Ποιος, άραγε, της είχε δώσει αυτό το όνομα; Τι ήταν, κάποτε, τούτο το μέρος;

Στη μέση της γέφυρας, στεκόταν μια ψηλή φιγούρα, ψηλότερη από τον Ελπιδοφόρο, και ντυμένη με μαύρη πανοπλία που έκανε αργυρές και πορφυρές αντανακλάσεις, χωρίς να υπάρχει καμία πηγή φωτός εκεί κοντά. Η *ίδια* ήταν πηγή φωτός, αν και όχι πολύ δυνατή. Κοιτάζοντας, όμως, πιο προσεχτικά, θα άρχιζε κανείς ν'αμφισβητεί ότι ήταν «πανοπλία» αυτό που έντυνε τη φιγούρα· θα αναρωτιόταν μήπως ήταν κάποιου είδους ενέργεια…

Ο Ελπιδοφόρος ανέβηκε στη γέφυρα και βάδισε, ακούγοντας τα βήματα των μποτοφορεμένων του ποδιών ν'αντηχούν πάνω στο

μεταλλικό πάτωμα. Έσβησε την ενεργειακή του λάμπα και πλησίασε τον έναν από τους τέσσερις Υπερασπιστές της Παντοκράτειρας. Τον έναν από τους αφέντες του. *Και να φανταστεί κανείς ότι, παλιά, δεν πίστευα ότι εσείς παίρνατε καμία πρωτοβουλία…*

«*Ελπιδοφόρε…*» Η φωνή που βγήκε μέσα από το κράνος του Υπερασπιστή ήταν βαθιά και απόκοσμη.

«Ζητήσατε να έρθω, και ήρθα,» είπε ο Ελπιδοφόρος. «Ποιος ήταν αυτός που στείλατε να μπει στο σπίτι μου;»

«*Το όνομά του δεν έχει σημασία. Είναι κάποιος που μας υπηρετεί.*»

Ναι, σκέφτηκε ο Ελπιδοφόρος, *πολλά πράγματα φαίνεται πως «δεν έχουν σημασία». Ειδικά όσα θέλετε να κρατάτε κρυφά, για να ελέγχετε τους πάντες.*

«*Χρειαζόμαστε τις υπηρεσίες σου, Ελπιδοφόρε,*» δήλωσε ο Υπερασπιστής.

Εκείνος γέλασε. «Μην το κάνεις ν'ακούγεται σαν έντιμη συναλλαγή. Δε θα με πληρώσετε, εξάλλου. Ποιον θέλετε να σκοτώσω;» Δε θα ήταν η πρώτη φορά που τον έβαζαν να σκοτώσει κάποιον… εξαιρώντας πάντα την Αγγελική, που δεν την είχε σκοτώσει ο ίδιος, όχι με τη θέλησή του, τουλάχιστον– Απομάκρυνε τη δυσάρεστη μνήμη. Δεν είχε σημασία· ήταν σε μια άλλη ζωή. Στη ζωή του Ταγματάρχη Στίβεν Νέλκος, όχι του Ελπιδοφόρου.

«*Κανέναν, εκτός αν χρειαστεί. Θέλουμε να πας στην Ταρασμάλθη.*»

Ο Ελπιδοφόρος συνοφρυώθηκε. «*Πού;*» έκανε, ξαφνιασμένος. Η Ταρασμάλθη, απ'ό,τι ήξερε, ήταν μια διάσταση καλυμμένη από πάγους. Κανένας δεν πήγαινε εκεί, εκτός από κάτι τρελούς εξερευνητές. Τουλάχιστον, έτσι είχε ακούσει.

«*Στην Ταρασμάλθη, Ελπιδοφόρε.*»

Σε μια άλλη διάσταση… σκέφτηκε εκείνος. *Μα, δε θα μπορείτε να με ελέγχετε εκεί. Δε θα μπορείτε να βλέπετε ό,τι βλέπω, να ακούτε ό,τι ακούω…* Η ημιζωντανή οντότητα που είχαν φυτέψει μέσα

στο μυαλό του μπορούσε να επικοινωνεί μαζί τους μόνο όταν βρισκόταν στην ίδια διάσταση μ’αυτούς.

«Για ποιο λόγο; Και γιατί στέλνετε εμένα;»

«*Χρειαζόμαστε κάποιον που να είναι απελπισμένος.*»

Ο Ελπιδοφόρος γέλασε. «Αυτό μ’αρέσει σ’εσάς: είστε πάντα ευθείς! Μου λες, εν ολίγοις, ότι θέλετε να στείλετε εκεί κάποιον που, ούτως ή άλλως, σκέφτεται ν’αυτοκτονήσει.»

«*Δε θα πας μόνος.*»

«Θα έρθει κι άλλος αυτοκτονικός μαζί μου; Αισθάνομαι μεγάλη ανακούφιση τώρα. Είμαι σίγουρος πως έχετε μαζέψει πολλούς–»

«*Σιωπή!*» τον διέκοψε ο Υπερασπιστής.

Ο Ελπιδοφόρος σταύρωσε τα χέρια του εμπρός του, περιμένοντάς τον να συνεχίσει.

«*Θα σου δώσουμε μια συσκευή να πάρεις μαζί σου, κι εσύ θα τη δώσεις σ’έναν άνθρωπό μας στην Υπερυδάτια–*»

«Στην Ταρασμάλθη δεν είπαμε ότι πρέπει να πάω;»

«*Για να φτάσεις στην Ταρασμάλθη, ο συντομότερος δρόμος είναι από την Υπερυδάτια. Εκεί, υπάρχει ένα σημείο μετάβασης στον Αιθέρα που σε βγάζει σχετικά κοντά στο σημείο μετάβασης προς την Ταρασμάλθη. Και το να βγεις κοντά σ’αυτό το σημείο μετάβασης είναι σημαντικό, Ελπιδοφόρε, επειδή εκείνη η περιοχή του Αιθέρα, γύρω από το πέρασμα για την Ταρασμάλθη, είναι πολύ επικίνδυνη. Τα αιθερικά ρεύματα είναι ιδιαίτερα άγρια, και υπάρχουν, επίσης, οντότητες που δεν τους αρέσουν οι παρείσακτοι.*»

«Θα διασκεδάσουμε, λοιπόν…» μουρμούρισε ο Ελπιδοφόρος. «Κάτι έλεγες, όμως, για μια συσκευή…»

«*Θα δώσεις τη συσκευή στον άνθρωπο που θα σου πούμε, κι αυτός θα την ενεργοποιήσει. Να έχεις υπόψη σου ότι δεν μπορεί να την ενεργοποιήσει ο καθένας! Πρέπει να είναι Τεχνομαθής μάγος, και ειδικά εκπαιδευμένος. Αν την ενεργοποιήσεις εσύ, υπάρχει κίνδυνος.*»

«Τι ακριβώς κάνει;»

«*Δημιουργεί μια συχνότητα που τρυπά τις διαστάσεις διαμέσου του Αιθέρα. Χρησιμοποιώντας αυτή τη συχνότητα, θα έχουμε επαφή, Ελπιδοφόρε.*»

«Επαφή;... Εννοείς ότι...;» Φυσικά. Δε θα τον άφηναν να τους ξεγλιστρήσει˙ ήθελαν να επικοινωνούν με την ημιζωντανή οντότητα εντός του. «Θα βλέπετε ό,τι βλέπω...»

«*Ακριβώς. Πράγμα το οποίο είναι πολύ σημαντικό, εκεί όπου θα πας. Το μέρος είναι επικίνδυνο.*»

«Δε νομίζω ότι αναφέρεσαι στους πάγους...» είπε ο Ελπιδοφόρος.

«*Οι πάγοι θα είναι το λιγότερο,*» του απάντησε ο Υπερασπιστής. «*Τώρα, άκουσε καλά μερικά βασικά πράγματα που έχουμε να σου πούμε, και μην διακόπτεις, Ελπιδοφόρε. Είσαι από τους πιο παράξενους υπηρέτες μας.*»

«Συγνώμη,» είπε, ειρωνικά, ο Ελπιδοφόρος, χωρίς να υπάρχει ίχνος χαμόγελου στο πρόσωπό του˙ «θα προσπαθήσω να συμμορφωθώ.»

Κεφάλαιο 2

Η Φενίλδα’σαρ δε μπορούσε να αρνηθεί την πρόσκληση για φαγητό. Ήταν από μια παλιά της φίλη, την Αρίνη’σαρ. Είχαν μαθητεύσει μαζί στη Συγκεντρωτική Ακαδημία Μαγικών Τεχνών, κι ύστερα είχαν να δουν χρόνια ολόκληρα η μία την άλλη. Η Φενίλδα είχε ακούσει ότι η Αρίνη είχε σταλεί στη Χάρνταβελ, μαζί μ’ένα τάγμα του στρατού της Παντοκράτειρας· από τότε δεν είχε μάθει άλλα νέα της: φοβόταν, μάλιστα, ότι ίσως να ήταν νεκρή.

Φαίνεται, όμως, πως δεν ήταν. Και, καθώς η Φενίλδα ξύπνησε σήμερα και άνοιξε το μηχανικό της σύστημα, είδε στην οθόνη ότι είχε δύο μηνύματα. Το ένα ήταν από την Αρίνη, η οποία της έλεγε πως βρισκόταν στη Ρελκάμνια, και της πρότεινε να πάρουν μεσημεριανό μαζί και, ει δυνατόν, να περάσουν και την υπόλοιπη μέρα μαζί, να θυμηθούν τον παλιό καιρό. Η Φενίλδα τής απάντησε ότι χαιρόταν πολύ που ήταν εδώ, και ότι δεχόταν την πρότασή της. Θα συναντιόνταν στις 11.30 π.μ.

Το άλλο μήνυμα ήταν από έναν τύπο που η Φενίλδα προσπαθούσε να αποφύγει. Έναν στρατιωτικό με τον οποίο είχε τύχει να κάνει έρωτα μια βραδιά, και ο άνθρωπος νόμιζε ότι, ξαφνικά, ήθελε και να τον παντρευτεί. Δεν μπορούσε να ξεκολλήσει! Και είχε αρχίσει να γίνεται ενοχλητικός. *Όπως και οι περισσότεροι άντρες με τους οποίους μπλέκω!* σκέφτηκε η Φενίλδα, καθώς διάβαζε βιαστικά το μήνυμά του, χωρίς να απαντήσει. Της ζητούσε κι εκείνος να περάσουν την ημέρα μαζί, και της είχε γράψει, μάλιστα, κι ένα ερωτικό ποίημα! Η Φενίλδα αναστέναξε. *Μ’αποκαλεί «Γαλανό Άνθος του Κρόνου»; Δεν είναι με τα καλά του! Τι να πεις σ’έναν τέτοιο τύπο;*

Η Φενίλδα πήγε να κάνει μπάνιο και να ετοιμαστεί. Ευτυχώς, δεν είχε τίποτα δουλειές για την Παντοκράτειρα σήμερα, επομέ-

νως δε χρειαζόταν να δώσει σε κανέναν εξηγήσεις για τη συνάντησή της με την Αρίνη.

Πλύθηκε, βάφτηκε, και ντύθηκε, φορώντας ένα πράσινο φόρεμα με γαλανές κηλίδες, το οποίο ταίριαζε με το γαλανό δέρμα της. Καθισμένη μπροστά στον μεγάλο καθρέφτη του υπνοδωματίου της, χτένισε διεξοδικά τα μακριά, μαύρα μαλλιά της που έφταναν ώς τη μέση της. Τελειώνοντας, τα έδεσε πλεξίδα, κι άρχισε να αισθάνεται λιγάκι αγχωμένη, γιατί η ώρα περνούσε και το εστιατόριο που είχε πει η Αρίνη ότι θα την περίμενε δεν ήταν και δίπλα στο Παντοτινό Ανάκτορο: βρισκόταν περίπου εκατό χιλιόμετρα από εδώ, μέσα στην Ανακτορική Συνοικία.

Η Φενίλδα φόρεσε ένα ζευγάρι ψηλές, μαύρες κάλτσες, κι ύστερα έδεσε τα παπούτσια της. Πήρε την τσάντα της από μια κρεμάστρα κι έριξε μέσα τα απαραίτητα. Καθώς έφευγε, παραλίγο να ξεχάσει το κλειδί του οχήματός της.

Βγαίνοντας απ'την εξώθυρα των δωματίων της, άκουσε τον επικοινωνιακό της δίαυλο να κουδουνίζει, αλλά δεν επέστρεψε για να τον ανοίξει. Ας ήταν όποιος ήθελε! –δεν την είχε προλάβει˙ δεν τον είχε ακούσει.

Μπήκε σ'έναν ανελκυστήρα του Παντοτινού Ανακτόρου και κατέβηκε στο γκαράζ όπου είχε σταθμευμένο το τρίκυκλο όχημά της. Με τις άκριες των ματιών της, είδε τους οπλισμένους φρουρούς να την κοιτάζουν˙ και ήξερε πως δεν την κοίταζαν επειδή τη θεωρούσαν ύποπτη: την κοίταζαν επειδή τους άρεσε η μορφή που διαγραφόταν κάτω απ'το φόρεμά της. Ορισμένες φορές, η Φενίλδα το έβρισκε αυτό κολακευτικό˙ άλλες φορές, ενοχλητικό. Πολλές γυναίκες τής είχαν πει ότι τη ζήλευαν, ότι θα ήθελαν να είχαν το σώμα της. Εκείνη δεν μπορούσε ν'αποφασίσει αν θα ήθελε να είχε το *δικό τους* σώμα, που περνούσε πιο εύκολα απαρατήρητο.

Βαδίζοντας ανάμεσα από δύο άλλα οχήματα, πλησίασε το όχημά της. Το ξεκλείδωσε και άνοιξε το γυάλινο σκέπαστρο. Μπήκε

και ενεργοποίησε τα συστήματά του. Έκλεισε το γυάλινο σκέπαστρο και πάτησε το πετάλι, βάζοντας τους τροχούς σε κίνηση.

Σύντομα, ήταν έξω απ'το Παντοτινό Ανάκτορο και στο χάος των δρόμων της Ρελκάμνια, της Ατέρμονης Πολιτείας. Πατώντας μερικά πλήκτρα στην κονσόλα πλάι της, έβαλε τη μικρή οθόνη να της δείξει την ταχύτερη διαδρομή για το εστιατόριο *Χρυσαλίδες.* Μια κόκκινη γραμμή σχηματίστηκε πάνω στον χάρτη. Η Φενίλδα ακολούθησε τις υποδείξεις του συστήματος, και ανέβηκε σε μια γέφυρα που έκανε δύο σπειροειδείς στροφές γύρω από μια πανύψηλη πολυκατοικία, κατέβηκε από τη γέφυρα, διέσχισε έναν στενό δρόμο (αποφεύγοντας, μετά δυσκολίας, ένα φορτηγό που τον έκλεινε σχεδόν όλο), μπήκε σε μια υπόγεια σήραγγα, βρέθηκε σε μια μεγάλη λεωφόρο όπου οι οδηγοί έτρεχαν σαν παλαβοί και ελικόπτερα ακούγονταν να πετάνε από πάνω, έστριψε σε μια πάροδο, και έφτασε στις *Χρυσαλίδες.*

Το ρολόι έδειχνε *11.47 π.μ.* Δεν είχε αργήσει πολύ.

Άφησε το όχημά της στο γκαράζ του εστιατορίου και, σύντομα, ήταν μαζί με την Αρίνη'σαρ, η οποία είχε ήδη πιάσει τραπέζι και την περίμενε. Δεν είχε αλλάξει πολύ από τότε που τη θυμόταν η Φενίλδα, εκτός απ'το γεγονός ότι είχε κόψει τα μαλλιά της. Παλιά, τα ξανθά της μαλλιά χύνονταν πλούσια γύρω απ'τους ώμους της˙ τώρα ήταν κοντοκουρεμένα, αν και όχι τόσο που να κάνουν το κεφάλι της να μοιάζει με κρανίο. Το δέρμα της ήταν λευκό με απόχρωση του ροζ, και ήταν πιο κοντή από τη Φενίλδα. Το σώμα της ήταν αυτό που, ορισμένες φορές, θα ήθελε η Φενίλδα να είχε: όχι άσχημο, αλλά όχι και κάτι που τραβούσε αμέσως το βλέμμα. Δε φαινόταν να είχε πάρει κιλό από παλιά˙ μάλλον, είχε χάσει και δυο-τρία.

Μετά από τα φιλιά, τα χαμόγελα, και τις αγκαλιές, κάθισαν στο τραπέζι και παράγγειλαν φαγητό.

«Νόμιζα ότι είχες χαθεί!» της είπε η Φενίλδα. «Είχα να μάθω νέα σου τόσο καιρό!»

«Στη Χάρνταβελ ήμουν,» αποκρίθηκε η Αρίνη, καθώς ένας σερβιτόρος τούς έφερνε φαγητό μέσα σ'έναν δίσκο και άφηνε τα πιάτα, ένα-ένα, πάνω στο τραπέζι. «Και δεν είχαμε χρόνο ούτε ν'αναπνεύσουμε τελευταία.» Άναψε τσιγάρο. «Πού να σου λέω… Α, παντρεύτηκα κιόλας–»

«*Τι!*»

Η Αρίνη'σαρ γέλασε. «Ναι. Τον ταγματάρχη μου.»

Η Φενίλδα μειδίασε, και άναψε κι εκείνη τσιγάρο, αφού ήπιε μια γουλιά απ'τη μπίρα της. «Είναι καλός;»

«Καλός είναι. Είναι στη Χάρνταβελ τώρα. Κι εγώ δε θα μείνω εδώ για πολύ. Γίνεται *χαμός* εκεί πέρα.»

Η Φενίλδα συνοφρυώθηκε, ζητώντας να μάθει περισσότερα. Η Αρίνη τής είπε ότι απορούσε που δεν τα ήξερε ήδη, αφού βρισκόταν στο Παντοτινό Ανάκτορο. Δεν είχαν καμία πληροφόρηση;

«Δε μας απασχολεί η Χάρνταβελ και πολύ συχνά.»

«Θα έπρεπε!» τόνισε η Αρίνη, και της εξήγησε ότι σ'αυτή τη διάσταση οι κάτοικοι ήταν τελείως παλαβοί και, τελευταία, είχαν αρχίσει να παλαβώνουν ακόμα περισσότερο. Είχαν μονοθεϊσμό εκεί, και οι ιερείς τους έλεγαν ότι ο Θεός απαιτούσε θυσίες για τα σπαρτά, τη γονιμότητα, και κάτι άλλες τέτοιες ανοησίες. Και δεν εννοούσαν θυσίες μικρών ζώων, αλλά ανθρώπων. «Σκοτώνουν *ανθρώπους,* οι παλαβοί, Φενίλδα! *Ανθρώπους.*» Τους κρεμούσαν ανάποδα και περίμεναν το αίμα να κατεβεί στο κεφάλι τους και να πεθάνουν. «Δεν πάνε καθόλου καλά!» Μια φορά, μάλιστα, είχαν πει στους Παντοκρατορικούς στρατιώτες ότι έπρεπε κι *εκείνοι* να προσφέρουν κάποιον ως θυσία, αφού βρίσκονταν στη Χάρνταβελ, για να τάχουν καλά με τον Θεό.

«Και το κάνατε;» απόρησε η Φενίλδα.

«Φυσικά και όχι! Ο άντρας μου είχε πάει να τρελαθεί, ο άνθρωπος. Κάθε τρεις και λίγο, οι ανισόρροποι ιερείς έρχονταν και του έλεγαν αυτές τις μαλακίες για τον εξευμενισμό του Θεού τους!»

Τελικά, ένας στρατιώτης είχε βρεθεί νεκρός μέσα στο δάσος. Κανένας δεν έμαθε τι τον σκότωσε, αλλά έμοιαζε να ήταν κάποιο θηρίο˙ ήταν ξεσκισμένος, σαν από νύχια και δόντια˙ οι υπόλοιποι, όμως, δε μπορούσαν να καταλάβουν για τι θηρίο επρόκειτο. Οι ιερείς είπαν ότι αυτή ήταν η οργή του Θεού˙ οι ντόπιοι δεν ήθελαν καν να το συζητήσουν, φοβισμένοι. Ο Ταγματάρχης Τέρι Κάρμεθ –ο σύζυγος της Αρίνης’σαρ– δήλωσε στους ιερείς πως, αν *εκείνοι* είχαν δολοφονήσει τον στρατιώτη του, θα το μετάνιωναν: θα το μετάνιωναν πικρά. Δε φάνηκε, όμως, αυτό να τους τράνταξε. Και σα να μην έφταναν όλες τούτες οι μαλακίες, μετά από δύο μέρες, ένα Παντοκρατορικό φυλάκιο δέχτηκε επίθεση από αγνώστους, που άφησαν πίσω τους μήνυμα ότι ήταν «επαναστάτες» και ότι θα «έδιωχναν τους παρείσακτους από τα μέρη τους».

«Παλαβομάρα σκέτη εκεί πέρα, στη Χάρνταβελ, μην το ψάχνεις,» είπε η Αρίνη, πίνοντας μια μεγάλη γουλιά μπίρα, για να υγράνει το στόμα της ύστερα από τόση ώρα που μιλούσε. Αναστέναξε, ακουμπώντας την πλάτη της στην καρέκλα.

Η Φενίλδα τη ρώτησε, καθώς έτρωγαν, γιατί είχε έρθει εδώ, στη Ρελκάμνια. Για να ξεκουραστεί; Ή την είχαν στείλει για κάποιο συγκεκριμένο λόγο;

«Ο άντρας μου δεν πιστεύει στην ξεκούραση,» αποκρίθηκε η Αρίνη.

Η Φενίλδα γέλασε.

Η Αρίνη τής εξήγησε ότι βρισκόταν εδώ για να επισκεφτεί τη Σ.Α.Μ.Τ. «Πρέπει να κοιτάξω κάτι στα αρχεία τους. Μια πληροφορία.» Σε ορισμένα από τα δάση της Χάρνταβελ, ένα παράξενο φαινόμενο είχε αρχίσει να γίνεται αντιληπτό: κάτι που πρέπει, σίγουρα, να είχε να κάνει με την ίδια τη φύση της διάστασης. Και, ως μάγισσα του τάγματος των Ερευνητών, ήταν δουλειά της Αρίνης να το ερευνήσει.

Η Φενίλδα τη ρώτησε τι ήταν. «Ίσως να μπορώ να σε βοηθήσω,» πρόσθεσε˙ και η Αρίνη τής είπε ότι ορισμένοι είχαν αναφέρει πως έβλεπαν κάτι… αντικατοπτρισμούς μέσα στα δάση. Σαν αυτούς που λένε πως βλέπει κανείς στις ερήμους. Κανονικά, αυτό δε θα έπρεπε να συμβαίνει. Επομένως, η Αρίνη υπέθετε ότι επρόκειτο για κάποια αραίωση στα διαστασιακά τοιχώματα της Χάρνταβελ.

«Σε συγκεκριμένα σημεία;» ρώτησε η Φενίλδα.

Η Αρίνη κούνησε το κεφάλι. «Όχι,» αποκρίθηκε. «Εμφανίζεται τυχαία. Μια εδώ, μια εκεί.»

«Δε μπορεί, τότε, να είναι αραίωση στα τοιχώματα…»

Και τι να ήταν; ρώτησε η Αρίνη. Δε μπορούσε να ήταν κάτι άλλο. Υπήρχε κάποιου είδους ειδική αστάθεια, η οποία πρέπει να είχε δημιουργηθεί τελευταία, γιατί παλιότερα δεν είχε ακουστεί να συμβαίνει τίποτα παρόμοιο. «Οι ιερείς λένε, φυσικά, ότι πρόκειται για την ‘οργή του Θεού’. Ναι, ’ντάξει…»

Η Φενίλδα τής θύμισε ότι *υπήρχαν* οντότητες που μπορούσαν να προκαλέσουν προβλήματα στις διαστάσεις.

«Ναι, το ξέρω,» είπε η Αρίνη. «Αλλά, πραγματικά, *δεν* νομίζω ότι εδώ έχουμε να κάνουμε μ’αυτή την περίπτωση.»

Η Φενίλδα ανασήκωσε τους ώμους. «Εσύ ξέρεις καλύτερα, αφού είσαι τόσο καιρό εκεί…» είπε. Και μετά, θυμήθηκε ένα περιστατικό από τη μαθητεία τους στη Σ.Α.Μ.Τ., και το ανέφερε.

Λύθηκαν κι οι δύο στο γέλιο.

Το περιστατικό αφορούσε τη θεωρία αραίωσης των τοιχωμάτων μιας διάστασης, αυτά που είχε πει ένας δάσκαλος, και αυτά που είχαν κάνει δύο μάγοι. Τις *γκάφες* που είχαν κάνει.

Η μια κουβέντα έφερε την άλλη, και η Φενίλδα’σαρ κι η Αρίνη’σαρ τελείωσαν το φαγητό τους μιλώντας για τις παλιές μέρες στην Ακαδημία: για τα *απίστευτα* πράγματα που είχαν γίνει εκεί, τα οποία τότε τους φαίνονταν τόσο σπουδαία, αλλά τώρα τα θυμόνταν και γελούσαν.

Καθώς πλήρωναν τον λογαριασμό (μοιράζοντας τα λεφτά εξίσου, γιατί καμία δεν ήθελε να βάλει την άλλη να πληρώσει, και ήταν κι οι δύο το ίδιο επίμονες), η Αρίνη ρώτησε τη Φενίλδα τι έκανε εκείνη, από τότε που είχαν να συναντηθούν. «Συνέχεια εγώ μιλάω. Πάντοτε μιλούσα πολύ!»

«Ναι, αυτά δεν ξεχνιούνται.»

«Μη γίνεσαι κακιά τώρα!» γέλασε η Αρίνη, καθώς πήγαιναν προς το γκαράζ του εστιατορίου.

«Τι σου λέει ο άντρας σου;»

«Δεν προλαβαίνει να πει–»

Γέλασαν.

«Πού θα πάμε τώρα;» ρώτησε η Φενίλδα. «Και, όπου κι αν πάμε, θα πάμε με το δικό μου όχημα ή με το δικό σου;»

«Με το δικό σου.»

Πλησίασαν το τρίκυκλο της Φενίλδα και μπήκαν. Η Αρίνη πρότεινε να πάνε σε κάποια καφετέρια στις ακτές της Μικρής Θάλασσας, και μετά να πάνε σε καζίνο. «Έχω *χρόνια* να πάω σε καζίνο!»

«Την τελευταία φορά που πήγαμε,» της θύμισε η Φενίλδα, «ήμασταν στην Ακαδημία˙ και, όταν βγήκαμε, φορούσες μόνο τα εσώρουχά σου, κι αυτά επειδή είπα σε κείνον τον τύπο ότι δεν μπορούσε να σε βγάλει έξω γυμνή και ότι, εξάλλου, τα εσώρουχά σου δεν άξιζαν παραπάνω από πέντε δεκάδια.»

Γελούσαν, καθώς έφευγαν από το γκαράζ και κινούνταν μέσα στους περίπλοκους δρόμους της Ανακτορικής Συνοικίας. Η Αρίνη είπε ότι είχε μεγαλώσει τώρα, και θα ήταν πιο προσεχτική. «Το υπόσχομαι, Φενίλδα!» Και μετά, της ζήτησε πάλι να της πει τι γινόταν μ’εκείνη.

Η Φενίλδα τής αποκρίθηκε ότι είχε γίνει φίλη με την Παντοκράτειρα, ενόσω εργαζόταν στο Παντοτινό Ανάκτορο˙ ή, τουλάχιστον, όσο μπορεί κάποια να γίνει «φίλη» μαζί της. Η Αρίνη την άκουγε με το στόμα μισάνοιχτο. Η Φενίλδα τής μίλησε για κά-

ποια περιστατικά από τη ζωή της, κάποιες απλές δουλειές που είχε αναλάβει. Βαρετά πράγματα. «Η ζωή μου είναι πιο βαρετή απ'τη δική σου, όπως βλέπεις, παρότι είμαι φίλη της Παντοκράτειρας.» Τα πιο… ενδιαφέροντα πράγματα δεν τα ανέφερε˙ ήταν επικίνδυνο να τα αναφέρει, ή πολύ… δυσάρεστο, και η Αρίνη θα της έκανε ένα σωρό ερωτήσεις γι'αυτά. Καλύτερα να το απέφευγε.

Τι να κάνει ο Στίβεν, άραγε; αναρωτήθηκε η Φενίλδα, καθώς οδηγούσε. *Είναι ζωντανός ακόμα;* Την τελευταία φορά που τον είχε δει, ονομαζόταν Ελπιδοφόρος, και δεν έμοιαζε να είναι και σε τόσο καλή διάθεση. Από την άλλη, βέβαια, ούτε κι εκείνη είχε τόσο καλή διάθεση τότε. Επιπλέον, πώς να είναι ο άνθρωπος σε καλή διάθεση; Μέσα στο κεφάλι του *εκείνοι* είχαν φυτέψει μια ημιζωντανή οντότητα˙ και μέσα στο αίμα του κυλούσε ένα μικρόβιο, ένα παράσιτο, που τον έκανε επικίνδυνο στις επαφές του με τους άλλους. Και, σα να μην έφταναν τούτα, τον κυνηγούσε κι η Παντοκράτειρα, θεωρώντας ότι είχε σκοτώσει την Αγγελική Έμφωτη. *Μα τους θεούς, τι λόγο μπορεί νάχει αυτός ο άνθρωπος για να βρίσκεται σε καλή διάθεση;* Η Φενίλδα πολύ φοβόταν ότι ίσως νάχε αυτοκτονήσει ώς τώρα. Θα τον καταλάβαινε, αν είχε αυτοκτονήσει. *Εγώ θα είχα αυτοκτονήσει, αν ήμουν στη θέ–*

«Τι είναι, Φενίλδα;»

Γύρισε να κοιτάξει την Αρίνη. «Τι;»

«Γιατί είσαι τόσο σιωπηλή; Και τόσο… κατσούφικη!»

«Θυμήθηκα κάποιον.»

«Άντρα;»

«Ναι.»

«Εραστής σου;»

«Όχι.»

«Δε θα πρέπει να τον συμπαθείς, τότε, αν κρίνω από την όψη σου,» είπε η Αρίνη.

«Όχι,» αποκρίθηκε η Φενίλδα· «τον συμπαθώ. Ίσως, μάλιστα, να τον ήθελα και για εραστή μου… αν τα πράγματα ήταν διαφορετικά. Δεν είναι κακός.»

«Τι έχει συμβεί; Για πες.»

Η Φενίλδα κούνησε το κεφάλι. «Δε μπορώ.»

«Γιατί;»

«Είναι απόρρητο. Θα με σκοτώσουν,» χαμογέλασε πλατιά η Φενίλδα, προσπαθώντας να δώσει μια χαριτολόγο χροιά στα λόγια της, αν και δεν ήταν ψέματα αυτό που έλεγε: η περίπτωση του Στίβεν ήταν, πράγματι, απόρρητη· και *εκείνοι*, πράγματι, θα τη σκότωναν, αν πρόδιδε τα μυστικά τους. Ένα ρίγος τη διαπέρασε, παρά το χαμόγελό της.

Η Αρίνη γέλασε. «Είσαι όλο σαχλαμάρες, Φενίλδα! Όλο σαχλαμάρες, από παλιά!»

Φτάνοντας στις νότιες ακτές της Μικρής Θάλασσας, βρήκαν μια ήσυχη καφετέρια, άφησαν το όχημά τους απέξω, και μπήκαν, για να καθίσουν στον εξώστη, που κοίταζε τα κύματα και τις ατελείωτες γέφυρες που απλώνονταν από πάνω τους, γυαλίζοντας στο φως του ήλιου.

Η κουβέντα των δύο μαγισσών στράφηκε πάλι στη Χάρνταβελ, καθώς η Αρίνη'σαρ άρχισε να λέει για τα αξιοπερίεργα που είχε συναντήσει εκεί, όπως επίσης και διάφορα για τον άντρα της, τα οποία η Φενίλδα πίστευε ότι, μάλλον, *δεν* θα έπρεπε να λέει.

Η ώρα πέρασε γρήγορα, ο ήλιος γλίστρησε προς τη Δύση. Η Ουλή έγινε πιο φανερή στον ουρανό απ'ό,τι την ημέρα. Μια μακριά, οριζόντια, κατακόκκινη γραμμή, που γύρω της έμοιαζε να βγάζει καπνούς και να κάνει ανταύγειες.

Η Αρίνη είπε ότι τώρα καλά θα ήταν να πήγαιναν στο καζίνο. *Το θυμάται,* σκέφτηκε η Φενίλδα, μειδιώντας· *δεν το ξέχασε!* «Εντάξει,» της αποκρίθηκε, «πάμε.»

Ευτυχώς, αυτή τη φορά, η Αρίνη’σαρ δεν βγήκε απ’το καζίνο φορώντας μόνο τα εσώρουχά της. Ούτε έχασε τόσα λεφτά όσα τότε που σπούδαζαν στη Συγκεντρωτική Ακαδημία Μαγικών Τεχνών. Πάντως, έχασε κάμποσα. Διακόσια δεκάδια δεν είναι λίγα, όταν λες ότι θες να πας να παίξεις για πλάκα, για να θυμηθείς τον παλιό καιρό.

Η Φενίλδα τη ρώτησε πότε σκόπευε να επισκεφτεί τη Σ.Α.Μ.Τ. Αύριο; Ναι, απάντησε η Αρίνη. Δεν είχε, δυστυχώς, και τόσο χρόνο στη διάθεσή της˙ γι’αυτό κιόλας δεν πρότεινε στη Φενίλδα να πάνε πουθενά αλλού για να πιουν. *Πρέπει να είμαι νηφάλια αύριο το πρωί,* της είπε.

Έτσι, τώρα η Φενίλδα επέστρεφε στα δωμάτιά της μέσα στο Παντοτινό Ανάκτορο, ενώ το ρολόι της έδειχνε *11.23 μ.μ.* Αισθανόταν έναν πονοκέφαλο να έχει αρχίσει να την ενοχλεί: έναν πονοκέφαλο που δεν της ήταν πρωτόγνωρος. Έναν πονοκέφαλο που φοβόταν όσο δεν είχε φοβηθεί τίποτε άλλο στη ζωή της… και για τον οποίο έφταιγαν *εκείνοι.*

Έπρεπε να πάρει το φάρμακό της, για να τον καταστείλει προσωρινά˙ γιατί μόνιμα ήταν ανέφικτο να περάσει. Τουλάχιστον, έτσι της έλεγαν… και δεν τους εμπιστευόταν. Ίσως να το ισχυρίζονταν αυτό για να την ελέγχουν, επειδή μόνο *εκείνοι* γνώριζαν τι ήταν το καταραμένο φάρμακο που της χορηγούσαν.

Ξεκλείδωσε την εξώθυρα και μπήκε. Πλησίασε το σύστημα αναπαραγωγής ήχου, πάτησε δύο κουμπιά, και έβαλε μια ελαφριά μουσική να παίζει, ενώ –παρά τον αδύναμο πονοκέφαλο– ακόμα υπήρχε ένα αχνό χαμόγελο στο πρόσωπό της, από τη συνάντησή της με την Αρίνη.

Έβγαλε τα παπούτσια της και πήγε στο κομοδίνο πλάι στο κρεβάτι, καθίζοντας στην άκρη του στρώματος. Τράβηξε ένα συρτάρι και πήρε από μέσα ένα κυλινδρικό, μεταλλικό κουτάκι. Το άνοιξε και έβγαλε ένα τυλιγμένο κομμάτι χαρτί, το οποίο ξετύλι-

ξε, αποκαλύπτοντας εντός του μια γκρίζα, γυαλιστερή αλοιφή. Την έφερε σε επαφή με το μέτωπό της και την πίεσε εκεί, για να απορροφηθεί. Μια παγωνιά εξαπλώθηκε στο κεφάλι της, η οποία μετατράπηκε σε θερμότητα… και ο πονοκέφαλος, που δε βρισκόταν παρά στις αρχές του, έπαψε.

Η Φενίλδα αναστέναξε, και σηκώθηκε απ'το κρεβάτι. Τουλάχιστον μία φορά την ημέρα έπρεπε να παίρνει αυτό το καταραμένο φάρμακο, αλλιώς ο πονοκέφαλος γινόταν αφόρητος.

Κι έτσι, είχε την ανάγκη τους…

Πήγε στον επικοινωνιακό δίαυλο, στο γραφείο της, και είδε ότι της είχαν γίνει ένα σωρό κλήσεις: οι περισσότερες από κάποιον άγνωστο.

Άγνωστος…

Μπορεί, όμως, και να μην ήταν άγνωστος.

Τι θέλουν πάλι από εμένα;

Η Φενίλδα έκανε να φύγει απ'το γραφείο, και τότε ο δίαυλος κουδούνισε. Επέστρεψε, και είδε ότι την καλούσε κάποιος άγνωστος.

Άνοιξε τον δίαυλο. «Ναι;»

«*Φενίλδα'σαρ. Σε αναζητούμε όλη μέρα.*» Αυτή η φωνή. Ένας από *εκείνους.* Δεν είχε σημασία ποιος από τους τέσσερις.

«Δεν ήμουν εδώ.»

«*Ναι, το μάθαμε.*»

«Τι θέλετε;»

«*Να κάνεις κάτι για εμάς. Αλλά πρέπει να μιλήσουμε από κοντά, πρώτα. Θα έρθουμε στα δωμάτιά σου, σε δέκα λεπτά.*»

Δεν περίμεναν την απάντησή της˙ η επικοινωνία τερματίστηκε.

Η Φενίλδα τούς καταράστηκε, σιωπηλά. Γιατί έπρεπε η ζωή της να εξαρτιέται απ'*αυτούς*; Δεν ήθελε πλέον να της λένε τι να κάνει, ούτε να παίρνει το καταραμένο φάρμακό τους! Ούτε να δρα σαν μυστικός πράκτοράς τους! Ήθελε μόνο να θεραπεύσουν τον πονοκέφαλό της, μια και καλή! Αλλά δεν το έκαναν αυτό, γιατί

τότε… *Τότε, τι;* ρώτησε τον εαυτό της. *Δε θα μπορούν να σου λένε τι να κάνεις; Πραγματικά, το πιστεύεις αυτό; Νομίζεις ότι θα σ'αφήσουν έτσι, ύστερα από τις αλήθειες που ξέρεις για εκείνους;* Φυσικά και όχι. Όμως ο πονοκέφαλος και το φάρμακο ήταν ένας επιπλέον έλεγχος. Ο πονοκέφαλος ήταν το κολάρο, και το φάρμακο το λουρί.

Δεν είμαι σε καλύτερη κατάσταση από τον Στίβεν. Και τους δύο μάς κάνουν ό,τι θέλουν.

Ήταν, άραγε, ακόμα ζωντανός;

Η Φενίλδα'σαρ κάθισε σε μια πολυθρόνα, περιμένοντάς τους να έρθουν.

Και, σε λίγο, ένας από τους Υπερασπιστές της Παντοκράτειρας μπήκε στα δωμάτιά της, με το μαύρο αρματωμένο σώμα του να κάνει περίεργες αργυρόχρωμες και πορφυρόχρωμες αντανακλάσεις, σε τυχαίες στιγμές, όχι απαραίτητα όταν το χτυπούσε το φως της λάμπας που είχε η μάγισσα αναμμένη στο καθιστικό της.

«*Φενίλδα'σαρ,*» είπε η απόκοσμη φωνή μέσα από το κράνος. «*Καλησπέρα.*»

Η Φενίλδα ήπιε, σιωπηλά, μια γουλιά από τον Σεργήλιο οίνο που είχε βάλει σ'έναν ποτήρι καθώς περίμενε.

«*Χρειαζόμαστε τις υπηρεσίες σου, γι'ακόμα μια φορά.*»

Η Φενίλδα δε μίλησε, παρατηρώντας την ψηλή οντότητα εμπρός της. Παλιότερα, οι Υπερασπιστές την τρομοκρατούσαν. *Ακόμα* την τρομοκρατούσαν. Αλλά νόμιζε ότι πλέον είχε αρχίσει να τους συνηθίζει. Λιγάκι.

«*Πρέπει να πας στην Ταρασμάλθη.*»

Το ποτήρι έπεσε απ'το χέρι της. Το κρασί χύθηκε στο χαλί. «Είσαι τρελός!» είπε, αυθόρμητα· και μετά, αισθάνθηκε να τρέμει. «Θέλω – θέλω να πω: γιατί;… για – για ποιο λόγο, Άρχοντά μου;…» Πώς ήταν δυνατόν να θέλουν να τη στείλουν στην *Ταρασμάλθη*; Μα τους θεούς, δεν υπήρχε *τίποτα* εκεί! Μονάχα *πάγοι*!

«*Είσαι μάγισσα του τάγματος των Ερευνητών. Η δουλειά αυτή είναι της ειδικότητάς σου.*»

«…Δεν καταλαβαίνω,» ψιθύρισε η Φενίλδα.

«*Θα σου εξηγήσουμε,*» είπε ο Υπερασπιστής.

Και της εξήγησε: της μίλησε για την αποστολή της, ενώ εκείνη καθόταν και άκουγε, βουβά, νιώθοντας τα χέρια της παγωμένα και τα πόδια της ανύπαρκτα. Νόμιζε πως ο πονοκέφαλός της είχε ξαναρχίσει, παρότι είχε μόλις πάρει το φάρμακο.

«*Καταλαβαίνεις τώρα, Φενίλδα'σαρ;*» ρώτησε ο Υπερασπιστής, τελειώνοντας.

Η Φενίλδα ένευσε, μουδιασμένα. «Ναι, Άρχοντά μου… Αλλά… μπορεί, μπορεί να *πεθάνω* εκεί πέρα. Εκεί όπου θέλετε να πάω… έτσι όπως μου το λέτε… κι αυτό που θέλετε να κάνω…»

«*Δε θα πας μόνη.*»

«Ναι, αλλά και πάλι…»

«*Υπάρχουν ερωτήσεις που θέλεις να μας κάνεις, Φενίλδα'σαρ; Θα σου εξηγήσουμε όλα όσα μπορούμε να σου εξηγήσουμε.*»

Ο Φενίλδα πήρε μια βαθιά ανάσα. Ξεροκατάπιε. «Πριν από τις ερωτήσεις,» είπε, οπλίζοντας τον εαυτό της με θάρρος, «θέλω κάτι άλλο. Θέλω να μου υποσχεθείτε κάτι.»

Αυτή τη φορά, ο Υπερασπιστής ήταν που έμεινε σιωπηλός.

Η Φενίλδα συνέχισε: «Ο πονοκέφαλός μου, θέλω να τον κάνετε να περάσει. Για πάντα.»

«*Αυτό, Φενίλδα'σαρ,*» απάντησε ο Υπερασπιστής, «*είναι ανέφικτο.*»

«*Όχι!*» φώναξε η Φενίλδα, καθώς πεταγόταν όρθια από την πολυθρόνα της. «Δεν είναι *ανέφικτο!* Γιατί μου λέτε ψέματα;» Δε νόμιζε ότι έλεγχε τον εαυτό της. Έτρεμε ολόκληρη. Η αναπνοή της ήταν γρήγορη˙ δε μπορούσε να τη σταματήσει. «Με στέλνετε στην Ταρασμάλθη, για να πεθάνω, και δε μπορείτε να μου υποσχεθείτε ότι θα κάνετε τον πονοκέφαλό μου να περάσει;»

«*Φενίλδα'σαρ,*» είπε ο Υπερασπιστής, «*όταν βάλαμε στο μυαλό σου το ξόρκι που χρειαζόσουν για να σώσεις τη ζωή της Παντοκράτειρας, η ζημιά που προκλήθηκε ήταν μόνιμη. Είσαι μάγισσα· γνωρίζεις τη διαδικασία εκμάθησης ενός ξορκιού ή μιας μαγγανείας. Χρειάζεται χρόνος. Το ανθρώπινο μυαλό δεν μπορεί να αντέξει την ταχύτερη εκμάθηση.*»

Η Φενίλδα κάθισε πάλι στην πολυθρόνα, νιώθοντας τα γόνατά της να την εγκαταλείπουν, νιώθοντας δάκρυα να τρέχουν από τα μάτια της. «...Με καταδικάσατε, ο Σκοτοδαίμων να σας καταβροχθίσει...!» είπε. «Με καταδικάσατε...!»

«*Ήταν απαραίτητο να γίνει το ξόρκι. Αν δεν είχε γίνει, η Παντοκράτειρα θα ήταν νεκρή.*»

Και τώρα εγώ τι είμαι; Ζωντανή-νεκρή; Θα πρέπει πάντα να υποφέρω από αυτή την κατάρα; Η Φενίλδα έκρυψε το πρόσωπό της μέσα στα χέρια της, προσπαθώντας να κάνει τον εαυτό της να σταματήσει να κλαίει.

«*Φενίλδα'σαρ, έχουμε κάνει για σένα ό,τι μπορούμε. Σου δίνουμε το φάρμακο που απομακρύνει τον πόνο σου. Τον αισθάνεσαι όταν έχεις βάλει την αλοιφή στο μέτωπό σου;*»

Η Φενίλδα ύψωσε το βλέμμα της· σκούπισε τα μάτια της με τα δάχτυλά της. Ξεροκατάπιε. «Όχι,» είπε. «Αλλ'αυτή δεν είναι λύση. Υπάρχουν φορές που πονάω. Πολύ.»

«*Θα πρέπει, τότε, να έχεις το φάρμακό σου πάντα κοντά. Δεν μπορούμε να κάνουμε κάτι καλύτερο για σένα. Οτιδήποτε άλλο θα ήταν επικίνδυνο: το μυαλό σου έχει ήδη υποφέρει πολύ.*»

Η Φενίλδα συνοφρυώθηκε. «Θες να πεις ότι...; Ότι, κάπως...; Υπάρχει *πιθανότητα* να θεραπευτώ;»

«*Όχι.*»

«Κάποιος χειρούργος, ίσως–»

«*Μην το επιχειρήσεις, Φενίλδα'σαρ. Μπορεί να έχει μόνο αρνητικά αποτελέσματα.*

»*Υπηρέτησέ μας καλά σε τούτη την αποστολή, και θα φροντίσουμε να ανταμειφθείς ανάλογα. Τώρα, καλύτερα ν'αρχίσεις να ετοιμάζεσαι, νομίζουμε.*» Και ο Υπερασπιστής στράφηκε και πήγε προς την εξώπορτα των δωματίων της.

Η Φενίλδα έμεινε για κάμποση ώρα καθισμένη στην πολυθρόνα, με τις σκέψεις της να κάνουν κύκλους... κύκλους... κύκλους...

Η Αρίνη'σαρ ζούσε καλύτερα στη Χάρνταβελ, παρότι δεν το γνώριζε.

Κεφάλαιο 3

Το υδροπλάνο βγήκε απ'τον Αιθέρα και πέταξε στους ουρανούς της Υπερυδάτιας, γυαλίζοντας στο φως των δύο ήλιων που έγερναν προς τον δυτικό ορίζοντα.

«Πού βρισκόμαστε;» ρώτησε ο Προαιρέσιος, καθισμένος μπροστά στο πηδάλιο του αεροσκάφους και έχοντας το βλέμμα του έξω από το μπροστινό παράθυρο, στην απέραντη θάλασσα που απλωνόταν από κάτω τους.

Ο Γεράρδος, που καθόταν δίπλα του, κοίταξε τη μικρή οθόνη και πάτησε μερικά πλήκτρα στην κονσόλα, για να πάρει τα δεδομένα που ήθελε. «Αν ο χάρτης μας είναι σωστός, είμαστε εκατόν-ογδόντα-εφτά χιλιόμετρα ανατολικά της Μικρυδάτιας.»

«Θα το διαπιστώσουμε σύντομα,» είπε ο Προαιρέσιος, οδηγώντας το σκάφος τους προς τα δυτικά. «Σε κάνα μισάωρο, πρέπει να είμαστε εκεί.»

Ο Γεράρδος πήρε το βλέμμα του από τον χάρτη στη μικρή οθόνη, και το έστρεψε κι εκείνος στον ωκεανό από κάτω τους. Έναν ωκεανό ατέρμονο, όπου δεν υπήρχε κανένα σημάδι γης. Ούτε ένα μικρό νησί· ούτε μια βραχονησίδα. Αυτή ήταν η Υπερυδάτια. Συνεχόμενη θάλασσα, παντού, και τρεις ήπειροι. Τρεις *πλωτές* ήπειροι, που οι θέσεις τους άλλαζαν, καθώς περιφέρονταν σαν σχεδίες επάνω στα κύματα. Ο Γεράρδος δεν μπορούσε να φανταστεί τι είδους δυνάμεις βρίσκονταν σε λειτουργία εδώ, ώστε να επιτρέπουν ένα τέτοιο φαινόμενο. Αλλά, από την άλλη, βέβαια, είχε δει και πιο παράξενα πράγματα στη ζωή του. *Πολύ* πιο παράξενα.

«Δε μοιάζει με τις θάλασσες όπου είχες συνηθίσει να ταξιδεύεις, ε, Καπετάνιε;» του είπε ο Προαιρέσιος, σα νάχε διαβάσει το μυαλό του.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος. «Δε μοιάζει με το Πορφυρό Κενό. Αλλά έχω ξαναπεράσει από εδώ.»

«Ναι;»

«Ναι. Δεν είχα μείνει για πολύ, όμως.»

«Ούτε τώρα θα μείνεις,» είπε ο Προαιρέσιος. Και πρόσθεσε: «Είχαμε κάποιους συγγενείς, ξέρεις, εδώ, στην Υπερυδάτια. Μακρινούς. Είχαν φύγει από την οικογένειά μας· είχαν εγκαταλείψει την Απολλώνια και είχαν ταξιδέψει σ'άλλες διαστάσεις. Δε γνωρίζω γιατί ακριβώς· κάποια εσωτερική σύγκρουση πρέπει νάχε προκληθεί. Ίσως να είχε χυθεί και αίμα.»

«Δε με παραξενεύει.»

Ο Προαιρέσιος στράφηκε, για μια στιγμή, να τον κοιτάξει. «Τι εννοείς; Τι ξέρεις εσύ για τον οίκο μας, Γεράρδε;»

«Δε μιλούσα συγκεκριμένα για τον οίκο σας. Μιλούσα για όλους τους Απολλώνιους. Δεν έχετε εκείνο το έθιμο με το Κάλεσμα, που σκοτώνετε ο ένας τον άλλο;»

«Μου φαίνεται πως δεν τα ξέρεις καλά, φίλε μου,» είπε ο Προαιρέσιος, στρέφοντας πάλι το βλέμμα του μπροστά. «Δεν 'σκοτώνουμε ο ένας τον άλλο'. Το Κάλεσμα δεν είναι πάντοτε μέχρι θανάτου. Για την ακρίβεια, συνήθως *δεν* είναι. Εκτός αν πρόκειται για πάρα πολύ σημαντική προσβολή.»

«Αν, όμως, κάποιος σε Καλέσει και δηλώσει ότι θέλει να ξιφομαχήσετε μέχρι θανάτου, πρέπει να δεχτείς, έτσι δεν είναι;»

«Αναλόγως. Μπορείς και να μη δεχτείς... αν μπορείς, συγχρόνως, να διατηρήσεις την τιμή σου, αρνούμενος.»

Ο Γεράρδος ρουθούνισε.

«Ποιο είναι το πρόβλημά σου εσένα;» τον ρώτησε ο Προαιρέσιος.

«Μου μοιάζει παράλογο αυτό το πράγμα.»

«Δε χρειάζεται να σ'ανησυχεί. Ακόμα κι αν ήσουν Απολλώνιος, δε θα ήσουν ευγενής· και μόνο οι ευγενείς υπολογίζουν το Κάλε-

σμα. Είναι ανώτεροι από τους άλλους ανθρώπους, και οφείλουν να διατηρούν την τιμή τους.»

Ανώτεροι από τους άλλους ανθρώπους… σκέφτηκε ο Γεράρδος. *Ναι, ’ντάξει…* Αλλά προτίμησε να μείνει σιωπηλός. Αφού θα ταξίδευαν στην Ταρασμάλθη με τον Απολλώνιο, δεν έκανε να είναι τσακωμένοι.

Μετά από λίγο, ο Προαιρέσιος ρώτησε: «Πώς είναι, λοιπόν, στο Πορφυρό Κενό, Γεράρδε; Εγώ δεν έχω πάει ποτέ εκεί.»

«Το Πορφυρό Κενό δεν είναι κάτι που εύκολα περιγράφεται. Είναι σαν τον ουρανό, αλλά και σαν τη θάλασσα συγχρόνως. Είναι σα να κολυμπάς κάτω απ’το νερό και σα να πετάς, παρασυρόμενος από… Ανέμους. Εκεί, όμως, οι Άνεμοι δεν είναι μόνο αέρας…»

«Σοβαρά; Και τι είναι;»

«Σου ψιθυρίζουν˙ σου μιλάνε˙ και σε οδηγούν, πολλές φορές, να κάνεις τρελά πράγματα. Τρομερά πράγματα. Ολόκληρα πληρώματα που έχουν πέσει σε θύελλες Ανέμων έχουν καταστραφεί˙ έχουν σκοτώσει ο ένας τον άλλο.»

«Μα τον Απόλλωνα, δε μπορεί να σοβαρολογείς! Τι ακριβώς σου ψιθυρίζουν και σε κάνουν να διαπράξεις εγκλήματα;»

«Σου ψιθυρίζουν αυτά που κουβαλάς στην ψυχή σου. Σα να προέρχονται μέσα από διαστρεβλωτικό κάτοπτρο. Παίζουν με το μυαλό σου. Ή ίσως νάναι το μυαλό σου που παίζει μαζί σου με την παρότρυνση των Ανέμων.»

«Τα λόγια σου, φίλε μου, δε βγάζουν κανέεενα νόημα. Πάντως, αν τα πράγματα είναι έτσι όπως τα περιγράφεις, δε με παραξενεύει που έφυγες από εκεί.»

«Δεν έφυγα εξαιτίας των Ανέμων, Προαιρέσιε.»

«Γιατί, τότε;»

«Το πλήρωμά μου σκοτώθηκε. Σχεδόν όλοι τους.»

«Τρελάθηκαν από τους Ανέμους;» ρώτησε ο Προαιρέσιος.

«Όχι. Συνέβησαν… άλλα γεγονότα. Είχαμε αναλάβει μια αποστολή για τον Πρίγκιπα Ανδρόνικο, όπως τώρα εμείς. Αναζητούσαμε να βρούμε ένα νησί, στα πιο απόμακρα σημεία του Πορφυρού Κενού… αν το Πορφυρό Κενό, δηλαδή, μπορεί να έχει 'απόμακρα σημεία'. Ο Σέλιρ'χοκ» –στρέφοντας το κεφάλι, κοίταξε τον μαυρόδερμο, πρασινομάλλη μάγο πίσω τους, ο οποίος καθόταν στο ενεργειακό κέντρο του αεροσκάφους, για να ρυθμίζει τη ροή της ενέργειας– «ήταν μαζί μας. Και η Ιωάννα.»

«Η Ιωάννα; Η Μαύρη Δράκαινα του Πρίγκιπα;»

«Ναι, αυτή. Κινδυνέψαμε πολύ. Αλλά, όπως βλέπεις, είμαστε ακόμα ζωντανοί.»

«Πρέπει κάποτε να μου τα διηγηθείς, Γεράρδε, με κάθε λεπτομέρεια,» είπε ο Προαιρέσιος.

«Πραγματικά σου λέω, δε θέλω να τα θυμάμαι.»

«Τότε, ίσως ο Σέλιρ'χοκ να μου τα διηγηθεί…»

«Ο Σέλιρ'χοκ είναι λιγόλογος άνθρωπος,» είπε ο Γεράρδος.

«Αυτό δεν είναι περίεργο για έναν μάγο του τάγματος των Διαλογιστών,» παρατήρησε ο Προαιρέσιος.

Και μετά, έμειναν σιωπηλοί για κάμποση ώρα, καθώς το υδροπλάνο τους πετούσε δυτικά, με τις μηχανές του να βουίζουν.

Όταν κανένα μισάωρο είχε περάσει, ατένισαν αντίκρυ τους μια ήπειρο να ξεπροβάλλει μέσα από τους ατέρμονους ωκεανούς της Υπερυδάτιας.

«Η Μικρυδάτια…» είπε ο Προαιρέσιος. «Το σύστημά μας αποδείχτηκε σωστό, Γεράρδε.» Ήταν γνωστό πως, κατά τη μετάβαση από τη μία διάσταση στην άλλη, οι χάρτες μπορούσαν να χάσουν τον προσανατολισμό τους και να χρειάζονται πάλι ρύθμιση ώστε να λειτουργήσουν σωστά. «Και δε με εκπλήσσει. Το σκάφος μας είναι από τα καλύτερα που έχει, αυτή τη στιγμή, ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος στην Απολλώνια. Δε θα μας έδινε κάτι χειρότερο για μια τέτοια αποστολή… η οποία είναι και επικίνδυνη και… παράξενη. Δεν είναι παράξενη, Γεράρδε;»

Ο Γεράρδος ένευσε. «Ναι, είναι. Και χαίρομαι που έχουμε μαζί μας τον Σέλιρ'χοκ.»

«Τον εκτιμάς πολύ τον μάγο, ε;»

«Όχι χωρίς λόγο.»

Το υδροπλάνο, που ονομαζόταν *Πλωτή Βασίλισσα των Ουρανών*, πλησίαζε τις ανατολικές ακτές της Μικρυδάτιας, που χρωματίζονταν από το απογευματινό φως. Βράχια, δέντρα, άμμος.

Ο Γεράρδος κοίταξε τον χάρτη στη μικρή οθόνη. «Πρέπει να πάμε βόρεια. Να περάσουμε την Ηλβάρη, τους βάλτους, και να φτάσουμε κοντά στη Φθιάνη.»

Ο Προαιρέσιος έκανε τη *Βασίλισσα* να στρίψει.

Σύντομα, είδαν μια πόλη στις ακτές της Μικρυδάτιας, κι έναν ποταμό που περνούσε μέσα από την πόλη. Ο Γεράρδος είπε: «Η Ηλβάρη.»

Αμέσως μετά, άρχιζαν οι βάλτοι που ονομάζονταν Υγρότοποι και εκτείνονταν για κάπου πενήντα χιλιόμετρα. Το υδροπλάνο πέταξε από πάνω τους.

Στη βόρειά τους μεριά, ήταν μια άλλη πόλη, κι ένας ποταμός πάλι περνούσε από μέσα της.

«Η Φθιάνη,» είπε ο Γεράρδος. «Βρες ένα καλό μέρος για να προσθαλασσωθούμε.»

«Υποθέτω ότι 'καλό' σημαίνει 'κρυφό',» αποκρίθηκε ο Προαιρέσιος, κι έστριψε τη *Βασίλισσα,* για να ερευνήσει τις ακτές των βάλτων.

«Οι πράκτορες της Παντοκράτειρας παραφυλάνε παντού,» είπε ο Γεράρδος· «επομένως, οι επαναστάτες πρέπει να είναι προσεχτικοί.»

Στους πυθμένες των ποταμών, ήταν πάντοτε σκοτεινά. Δεν είχε μεγάλη διαφορά αν κολυμπούσες εκεί την ημέρα ή τη νύχτα. Και

η Μάρθα πίστευε ότι καλύτερα θα ήταν να έκανε τούτη τη δουλειά το βράδυ, παρά το πρωί.

Είχε βαδίσει όλη την ημέρα για να φτάσει εδώ, αλλά πίστευε ότι τώρα, καθώς οι ήλιοι έδυαν, βρισκόταν στο σωστό σημείο. Πλάι στο *X* που η ίδια είχε κάνει επάνω στον χάρτη της.

Στάθηκε στην όχθη του ποταμού Ριάνθη, τράβηξε το φλασκί από τη ζώνη της, και ήπιε μια μεγάλη γουλιά νερό. *Εντάξει,* σκέφτηκε, κλείνοντας πάλι το φλασκί. *Ας ξεκινήσουμε αυτή τη μαλακία... Αλλά αφού ξεκουραστούμε λίγο, πρώτα.*

Απομακρύνθηκε μερικά βήματα από την όχθη και κάθισε επάνω σε μια πέτρα, κάτω από τις φυλλωσιές των δέντρων του Μεγάλου Δάσους. Έβγαλε τις μπότες της και άφησε τα κουρασμένα πόδια της να χωθούν στο μαλακό χώμα, για να δροσιστούν. Της έλειπε το άλογό της, η Αναμαλλιασμένη. *Τώρα βρήκε να ψοφήσει κι αυτή; Τώρα, που είμαι στην από κάτω μεριά του πλοίου;* Δεν είχε καθόλου λεφτά, τελευταία˙ και σίγουρα όχι αρκετά για ν’αγοράσει καινούργιο άλογο.

Η Αναμαλλιασμένη είχε πεθάνει από μια ασθένεια που ήταν σχετικά σπάνια, όπως είχε πει ο γιατρός στη Μάρθα. Μια ασθένεια που παρουσιαζόταν στο ένα άλογο στα χίλια, και κυρίως όταν το ταξίδευες μέσα σε βάλτους.

Η γαμημένη γκαντεμιά μου, γαμώ!...

Η Μάρθα αναστέναξε, κι έβγαλε απ’το σάκο της ένα μήλο να φάει. Δεν ήθελε να βαρύνει το στομάχι της, τώρα που θα βουτούσε στον ποταμό˙ δεν ήταν συνετό.

Όταν το μήλο τελείωσε, πέταξε ό,τι είχε απομείνει απ’αυτό στις σκιές του δάσους και σηκώθηκε από την πέτρα της. Τεντώθηκε, για να ξεπιαστεί, γδύθηκε από τα ταξιδιωτικά της ρούχα, και φόρεσε τη σκούρα-μπλε στολή κατάδυσης, αφού έκανε τα καστανά της μαλλιά κότσο. Στον μηρό της έδεσε ένα πιστόλι (για παν ενδεχόμενο) και στην πλάτη της μια φιάλη αέρα. Στον άλλο μηρό, έδεσε έναν μικρό, δερμάτινο σάκο με μερικά σύνεργα που

ίσως να της χρειάζονταν˙ και στην κνήμη της θηκάρωσε ένα μεγάλο μαχαίρι. Στα μάτια της φόρεσε ένα ζευγάρι γυαλιά κατάδυσης˙ στο στόμα της έβαλε ένα σωληνάκι, που ήταν φτιαγμένο από δέρμα και που συνδεόταν με τη φιάλη στην πλάτη της. Στο δεξί της χέρι πήρε έναν φακό, με το λουράκι του περασμένο γύρω απ'τον καρπό της.

Πλησίασε την όχθη του Ριάνθη, περπάτησε για λίγο, μέχρι που το νερό να φτάσει στους ώμους της, και μετά βούτηξε, κολυμπώντας προς τα κάτω, ολοένα και πιο κάτω. Πατώντας ένα κουμπάκι πάνω στον φακό της, τον άναψε, κάνοντας το φως του να φωτίσει τα βάθη του ποταμού.

Ο πυθμένας δεν ήταν κοντά˙ ήταν πολύ, πολύ, *πολύ* κάτω. Αλλά, τουλάχιστον, *υπήρχε* πυθμένας εδώ, σε αντίθεση με τις θάλασσες της Υπερυδάτιας, όπου *δεν* υπήρχε. Ούτε τα υποβρύχια δεν είχαν φτάσει ποτέ σε πυθμένα˙ και ένα από αυτά που η Μάρθα είχε ακούσει πως είχαν ψάξει είχε χαθεί, και κανένας δεν είχε ξανακούσει γι'αυτό ή για το πλήρωμά του. Ορισμένοι μύθοι έλεγαν ότι, αν κολυμπούσες πολύ βαθιά μέσα στις θάλασσες της Υπερυδάτιας, μεταφερόσουν σε άλλη διάσταση, από την οποία δεν μπορούσες να επιστρέψεις.

Καθώς η Μάρθα πήγαινε ολοένα και πιο κάτω, κουνώντας επιδέξια τα χέρια και τα πόδια της, ποταμόψαρα περνούσαν ολόγυρά της. Κανένα από αυτά, όμως, δεν ήταν επικίνδυνο˙ τα αναγνώριζε όλα τους. Γνώριζε τα είδη των περισσότερων ψαριών και μαλακίων, ύστερα από τόσο καιρό που εργαζόταν ως δύτρια.

Πού στον κώλο της Έχιδνας είναι το γαμημένο ναυάγιο τώρα; σκέφτηκε, φωτίζοντας με τον φακό της, καθώς είχε φτάσει κοντά στον πυθμένα του ποταμού κι αισθανόταν την πίεση του νερού πολύ έντονη στ'αφτιά και στο κεφάλι της. *Κάπου εδώ έπρεπε νάναι... εκτός αν δε μου έδωσαν σωστές συντεταγμένες. Ή αν τόχει παρασύρει το ρεύμα. Σκατά! Αν τόχει παρασύρει το ρεύμα, τη γαμήσαμε˙ θα πρέπει να σκιστώ για να το βρω.*

Ο τύπος, όμως, πλήρωνε καλά λεφτά, οπότε άξιζε τον κόπο.

Η Μάρθα συνέχισε να ψάχνει, πηγαίνοντας πρώτα κόντρα στο ρεύμα του ποταμού. *Ας δούμε τι γίνεται πάνω, σε περίπτωση που δε μου έχουν δώσει σωστές συντεταγμένες· κι ύστερα, πάμε κάτω, μήπως τόχει παρασύρει ο ποταμός.*

Το φως του φακού της, μετά από λίγο, φώτισε ένα ξύλινο κατάρτι, με σχισμένα ιστία να κυματίζουν γύρω του, κάτω απ'το νερό.

Εδώ είσαι, κουκλί μου… Η Μάρθα πλησίασε, για να φωτίσει και το πλοίο απ'το οποίο ξεκινούσε το κατεστραμμένο κατάρτι. *Μου έδωσε λάθος συντεταγμένες, ο μαλάκας. Ούτε πού βυθίστηκε το σκάφος του δεν ήξερε!*

Η Μάρθα κολύμπησε, για να πάει να κοιτάξει την από κάτω μεριά του ξύλινου σκάφους, το οποίο τώρα ήταν ξαπλωμένο στο πλάι. Ήθελε να διαπιστώσει αν, όντως, είχε βυθιστεί λόγω έκρηξης που είχε τρυπήσει τα τοιχώματα στο αμπάρι του. *Αυτός ο τύπος μπορεί να νόμιζε πως ήταν έκρηξη, αλλά, στην πραγματικότητα, ίσως να ήταν κάτι άλλο.*

Αυτή τη φορά, όμως, φαίνεται πως δεν είχε κάνει λάθος. Πράγματι, ένα μεγάλο άνοιγμα υπήρχε πάνω στο πλοίο. Η έκρηξη δεν πρέπει να ήταν μικρή· *καθόλου* μικρή· πρέπει να τους είχε τραντάξει πολύ άγρια. Το σκάφος θα είχε βυθιστεί προτού προλάβεις να κατουρήσεις απ'την άκρη της κουβέρτας.

Στη δουλειά μας, όμως…

Η Μάρθα μπήκε στο αμπάρι, από το άνοιγμα που είχε δημιουργήσει η έκρηξη. Ο φακός της φώτισε το εσωτερικό του. Κατεστραμμένα κιβώτια και βαρέλια. Ξύλα και μικροαντικείμενα που παρασέρνονταν από δω κι από κει, από υποποτάμια ρεύματα. Το πτώμα ενός γαλανόδερμου άντρα, ο οποίος δεν είχε προλάβει να βγει απ'το αμπάρι όταν έγινε η έκρηξη. Ακόμα ένα πτώμα, λίγο παρακάτω. Το ένα πόδι του έλειπε, και τα ρούχα του ήταν κουρελιασμένα· σίγουρα, βρισκόταν κοντά στον εκρηκτικό μηχανι-

σμό, την ώρα της έκρηξης. *Τη γάμησε, άσχημα. Αλλά, μάλλον, ήταν πιο τυχερός απ'τον άλλο, που πνίγηκε· μάλλον, έχασε τις αισθήσεις του, ύστερα απ'αυτό.*

Η Μάρθα πήρε το φως της από το πτώμα και έψαξε γύρω-γύρω. Έψαξε για τίποτα πολύτιμο, ανοίγοντας κιβώτια και κοιτάζοντας στο εσωτερικό τους. Μπουκάλια με ποτά. Ξύλα. Κι άλλα ξύλα. Ρούχα, γυναικεία. Πιάτα, καλής ποιότητας.

Μαλακίες! Δεν είχε τίποτα κοσμήματα; Πολύτιμους, ή ημιπολύτιμους, λίθους; Μάλλον όχι.

Η Μάρθα δεν είχε έρθει εδώ για να πλιατσικολογήσει, μα, αν έβρισκε κάτι που μπορούσε να πουλήσει, θα το έπαιρνε. Εξάλλου, βρισκόταν στην κάτω μεριά του πλοίου, τούτο τον καιρό. Άνοιξε τον μικρό δερμάτινο σάκο που είχε δεμένο στον μηρό της, κι έβγαλε από μέσα του έναν άλλο σάκο, διπλωμένο, τον οποίο ξεδίπλωσε. Ήταν πολύ μεγαλύτερος από τον προηγούμενο, και φτιαγμένος από λινάρι. Χωρίς καθυστέρηση, άρχισε να τον γεμίζει με μερικά μπουκάλια ακριβών ποτών και γυναικεία ρούχα που πίστευε ότι θα μπορούσε να πουλήσει σε καλή τιμή. Ορισμένα απ'τα εσώρουχα έμοιαζαν νάναι μεταξένια. Πιάτα δεν πήρε, γιατί φοβόταν μην της σπάσουν ώσπου να τα μεταφέρει επάνω.

Έχοντας μαζέψει ό,τι μπορούσε, βγήκε απ'την καταπακτή του αμπαριού και βρέθηκε στην πεσμένη στο πλάι κουβέρτα του σκάφους. Το φως του φακού της και το βλέμμα της στράφηκαν προς τη γέφυρα, και κολύμπησε ώς την πόρτα, που ήταν μισάνοιχτη. Την παραμέρισε και μπήκε. Στο εσωτερικό του δωματίου, τα περισσότερα έπιπλα βρίσκονταν στη θέση τους, παρότι το πλοίο έγερνε, επειδή ήταν καρφωμένα στο πάτωμα, για περιπτώσεις που το νερό δεν ήταν και τόσο γαλήνιο. Τα άλλα πράγματα, όμως, ήταν άνω-κάτω, και όσα μπορούσαν να επιπλεύσουν –όπως χαρτιά και κομμάτια από ύφασμα– έμοιαζαν να αιωρούνται μπροστά στη Μάρθα.

Εκείνη τα αγνόησε και αναζήτησε αυτό για το οποίο θα πληρωνόταν: ένα ατσάλινο κουτί, μέσα σε κάποιο απ'τα συρτάρια του γραφείου. Ο άνθρωπος που την είχε προσλάβει δε θυμόταν σε ποιο συρτάρι ακριβώς. *Θυμόταν, όμως, ότι το κουτί ήταν αρκετά σημαντικό γι'αυτόν ώστε να στείλει κάποιον να το αναζητήσει!*

Η Μάρθα πλησίασε το λαξευτό, ξύλινο γραφείο κι άρχισε ν'ανοίγει τα συρτάρια του, ψάχνοντας. Σε κανένα τους δε βρήκε ατσάλινο κουτί. Εκτός αν ήταν σ'*αυτό* το συρτάρι, το τελευταίο, που δε μπορούσε ν'ανοίξει γιατί ήταν κλειδωμένο. *Μάλλον, ούτε ότι το είχε κλειδώσει δε θυμόταν, ο φρενοβλαβής…* Η Μάρθα τράβηξε το πιστόλι απ'τον μηρό της και πυροβόλησε την κλειδαριά, από κοντά. Η κλειδαριά έσπασε, και το συρτάρι άνοιξε εύκολα τώρα.

Μέσα του υπήρχε μονάχα ένα αντικείμενο: ένα ατσάλινο κουτί, μ'ένα κουλουριασμένο φίδι λαξεμένο επάνω.

Αυτό είναι.

Η Μάρθα το πήρε και το έβαλε στο σάκο που είχε βάλει και τ'άλλα πράγματα τα οποία είχε πάρει από δω. Βγήκε απ'τη γέφυρα του ποταμόπλοιου κι άρχισε να κολυμπά προς τα πάνω, ενώ ακίνδυνα ψάρια περνούσαν από γύρω της.

Σύντομα, θα είχε αρκετά χρήματα για ν'αγοράσει καινούργιο άλογο. Και θα της περίσσευαν κιόλας! Δε θα ήταν πια στην κάτω μεριά του πλοίου.

Οι μαλακίες δεν κρατάνε για πάντα.

Το κεφάλι της ξεπρόβαλε στην επιφάνεια του ποταμού. Έβγαλε τον αναπνευστήρα από το στόμα της, αναπνέοντας τον καθαρό αέρα του δάσους. Βγήκε στην όχθη με τον σάκο της στον ώμο, και σήκωσε τα βρεγμένα γυαλιά της απ'τα μάτια της, κοιτάζοντας τριγύρω, προσπαθώντας να προσανατολιστεί μέσα στις πυκνές σκιές του απόβραδου.

Πού είχε αφήσει τα πράγματά της και τα ρούχα της; Προς τα κει πρέπει να ήταν.

Βάδισε, αλλά δεν τα βρήκε, παρότι νόμιζε ότι είχε φτάσει στο σωστό μέρος.

«Τι σκατά…;» μουρμούρισε, αποθέτοντας τον σάκο της στο χορτάρι, καθώς μια άσχημη ιδέα άρχιζε να μπαίνει στο μυαλό της.

Το χέρι της πήγε προς το πιστόλι στον μηρό της–

«Καλύτερα να τ'αφήσεις εκεί που είναι αυτό,» ακούστηκε μια αντρική φωνή πίσω της.

Η Μάρθα στράφηκε, ξαφνιασμένη. Για να δει έναν ψηλό τύπο να τη σημαδεύει με καραμπίνα, στεκόμενος ανάμεσα στις σκιές των δέντρων. Το δέρμα του πρέπει να ήταν λευκό-ροζ, σαν το δικό της.

«Δεν έχω τίποτα για να βουτήξεις,» του είπε. «Άσε, λοιπόν, τις μαλακίες και δώσε μου–»

«Δεν είμαι ληστής, κοπελιά,» τη διέκοψε εκείνος. «*Εσύ* είσαι.»

«Δεν καταλαβαίνω…»

Γύρω της, αντιλήφτηκε ξαφνικά ότι βρίσκονταν κι άλλοι, οι οποίοι τώρα άρχισαν να κινούνται. Και όλοι τους κρατούσαν όπλα. Βγήκαν μέσα απ'τις βαθιές σκιές του Μεγάλου Δάσους, πολλοί απ'αυτούς σημαδεύοντάς την.

Τρεις την πλησίασαν. Οι δύο είχαν δέρμα λευκό-ροζ· αυτός που βρισκόταν ανάμεσά τους, κι έμοιαζε γι'αρχηγός, είχε δέρμα κατάμαυρο, λες κι ήταν η προσωποποίηση του σκοταδιού. Στο κεφάλι του φορούσε ένα πλατύγυρο καπέλο.

«Τι πούστηδες είστε σεις;» απαίτησε η Μάρθα. «Δε σας έχω ξαναδεί! Δεν έχουμε προηγούμενα! Γιατί–;»

«Το κουτί,» της είπε ο μαυρόδερμος άντρας, στεκόμενος εμπρός της. «Θέλουμε το κουτί.»

«Ποιο κουτί;»

«Αυτό που σ'έστειλαν να μαζέψεις.»

Η Μάρθα γέλασε. «Είδες, λοιπόν; έπιασες τον λάθος άνθρωπο! Δεν ήρθα εδώ για κανένα κουτί.»

Ο μαυρόδερμος άντρας έσμιξε τα χείλη, κουνώντας το κεφάλι. «Μη μας δυσκολεύεις, μαντάμ. Τη δουλειά μας κάνουμε κι εμείς. Δώσε μας το κουτί.»

«Σου είπα: δεν έχω κανένα κουτί μαζ–»

«Θα πρέπει να σε ψάξουμε, τότε.»

«Άι γαμήσου, φίλε! –*Οογκχ!...*» Η Μάρθα διπλώθηκε, καθώς ο μαυρόδερμος άντρας τη γρονθοκόπησε, γρήγορα και δυνατά, στο στομάχι. Τα γόνατά της λύθηκαν και γονάτισε στο χορτάρι.

«Ψάξτε την,» τον άκουσε να προστάζει, ενώ απομακρυνόταν, βηματίζοντας.

Γαμώ τη μάνα σου, καβουρόφιλε μπάσταρδε! γρύλισε εσωτερικά η Μάρθα, παλεύοντας ν'αναπνεύσει και πάλι.

Με τις άκριες των ματιών της, είδε κάποιον να πιάνει τον σάκο της και να τον αδειάζει στη γη. Ρούχα έπεσαν από μέσα, και μπουκάλια, και το ατσάλινο κουτί.

«Εδώ είναι, λοιπόν.» Η φωνή του μαυρόδερμου άντρα. Τον είδε να σκύβει και να το παίρνει.

«Τι θα την κάνουμε αυτήνα, αφεντικό;» ρώτησε κάποιος.

«Η κυρία είπε να τη δέσουμε εκεί που θα τη βρούμε. Επομένως....»

Δύο άντρες την έπιασαν απ'τις μασκάλες, σηκώνοντάς την απότομα.

«*Όχι!*» κατάφερε να κρώξει η Μάρθα. «Ποιοι είστε;»

Ένας άλλος τής πήρε το πιστόλι απ'τον μηρό της, κι έσκυψε για να πάρει και το μαχαίρι απ'την κνήμη της– Η Μάρθα τον κλότσησε στο σαγόνι, στέλνοντάς τον στο χώμα. Τα δάχτυλα του ποδιού της πόνεσαν, συναντώντας τα σκληρά κόκαλα του κεφαλιού του.

«*Αφήστε με!*» ούρλιαξε η Μάρθα, που ακόμα δε μπορούσε ν'αναπνεύσει και να μιλήσει με άνεση.

Ο μαυρόδερμος άντρας τη γρονθοκόπησε ξανά, στο στομάχι, και οι φωνές της πνίγηκαν μέσα της. «Φιμώστε την,» πρόσταξε

τους ανθρώπους του, και η Μάρθα αισθάνθηκε ένα σκληρό κομμάτι δέρμα να χώνεται στο στόμα της, και λουριά να δένονται στον αυχένα της.

Την έριξαν στο χορτάρι και την έσυραν, φέρνοντας τα χέρια της πάνω απ'το κεφάλι της και δένοντάς τα πίσω απ'τον κορμό ενός δέντρου. Κάποιος πήρε το μαχαίρι απ'την κνήμη της και τον μικρό, δερμάτινο σάκο απ'τον μηρό της.

«Και τα πόδια της,» πρόσταξε ο μαυρόδερμος. «Δε θέλω να γίνει καμια στραβή και να μας φύγει.»

Άντε γαμήσου, ρε μαλάκα! προσπάθησε να ουρλιάξει η Μάρθα πίσω απ'το φίμωτρό της. *Άντε γαμήσου!*

Δύο άντρες άρπαξαν τα πόδια της και τα έδεσαν στον αστράγαλο.

Ένας άλλος ζύγωσε τον μαυρόδερμο, λέγοντας: «Αφεντικό. Του έσπασε το σαγόνι, η σκύλα. Θα την κάνουμε να φτύσει αίμα.»

«Όχι,» είπε ήρεμα εκείνος, έχοντας τα χέρια του σταυρωμένα εμπρός του.

«Μα, αφεντικό–!»

«Είπα: *όχι.* Είμαστε *επαγγελματίες*· δεν κάνουμε ό,τι μας κατέβει. Αυτό μάς ζήτησαν, αυτό θα κάνουμε.»

«Μα, αφεντικό, του έσπασε το σαγόνι!»

«Θα έπρεπε, λοιπόν, να ήταν πιο προσεχτικός. Τώρα, θα χρειαστεί να πληρώσω τα έξοδα για την περίθαλψή του.»

Ένας άλλος ρώτησε: «Τουλάχιστον, αφεντικό, να πάρουμε τα πράματά της;»

Ο μαυρόδερμος τον αγριοκοίταξε. «Είπαμε: είμαστε *επαγγελματίες* τώρα!» φώναξε. «Δεν είμαστε ληστές! Πάμε να φύγουμε από δω, να δώσουμε στην κυρία το κουτί, και να της πούμε ότι η κλέφτρα είναι δεμένη.»

Η Μάρθα τούς είδε να βαδίζουν μέσα στις πυκνές σκιές του απόβραδου, και να εξαφανίζονται σα να μην ήταν παρά φαντάσματα.

Τους γαμημένους!... Η Έχιδνα να φάει τα μάτια τους!...

Γρύλισε, δαγκώνοντας –ανώφελα– το δερμάτινο φίμωτρό της.

Γιατί την είχαν δέσει εδώ πέρα; Για να τη φάει κανένα περιπλανώμενο αγρίμι; Ή επειδή κάποιος την ήθελε;

Ποιος ανισόρροπος μπορεί να θέλει εμένα; Δεν έχω ούτε λεφτά να πάρω ένα γαμημένο άλογο!

Και πώς ήξεραν αυτοί οι πούστηδες για το γαμημένο το κουτί; Πήγε και το είπε αυτός ο μαλάκας σε όλο τον κόσμο ότι θα έκανα τη δουλειά του;

Ένα νυχτοπούλι φτερούγισε από τη φωλιά του, πάνω σ'ένα ψηλό δέντρο, και, κατεβαίνοντας, κάθισε σε μια πέτρα. Τα γυαλιστερά μάτια του ατένισαν τη Μάρθα.

Υπέροχα. Ήρθαν κι οι μπανιστιρτζήδες...

Ο Προαιρέσιος προσθαλάσσωσε τη *Βασίλισσα* σ'ένα μέρος της ακτής που θεωρούσε «καλυμμένο»: έναν κολπίσκο με μπόλικα βαλτόδεντρα γύρω του.

«Σέλιρ'χοκ!» είπε, δυνατά, για να τον ακούσει ο μάγος που καθόταν στο ενεργειακό κέντρο, πίσω του. «Θα μας αλλάξεις μορφή;»

«Είναι απαραίτητο;» ρώτησε εκείνος.

«Ο Γεράρδος είπε ότι καλύτερα θα ήταν να κρυφτούμε, πράγμα με το οποίο συμφωνώ˙ και το υποβρύχιο κρύβεται πιο εύκολα απ'το υδροπλάνο, δε νομίζεις;»

Ο Σέλιρ'χοκ ύφανε ένα Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητος, και το αεροσκάφος τους άλλαξε μορφή: τα φτερά του μαζεύτηκαν, και οι πλωτήρες του επίσης, και ειδικά συστήματα μπήκαν σε λειτουργία. Η κονσόλα μπροστά στον Προαιρέσιο και στον Γεράρδο *μεταβλήθηκε*: κάποια πλήκτρα και μοχλοί χάθηκαν μέσα στο μέταλλο, κάποια άλλα εμφανίστηκαν.

«Αυτό ήταν,» είπε ο Σέλιρ’χοκ. «Θα πάμε πουθενά τώρα;»
«Όχι,» αποκρίθηκε ο Προαιρέσιος˙ «εδώ κατεβαίνουμε.»
Ο Σέλιρ’χοκ σηκώθηκε από τη θέση του, παύοντας τη χρήση της Μαγγανείας Κινήσεως, η οποία ρύθμιζε την ενεργειακή ροή του μεταβαλλόμενου σκάφους.
Ο Γεράρδος και ο Προαιρέσιος σηκώθηκαν, επίσης, από τις θέσεις τους κι άρχισαν να μαζεύουν τα πράγματά τους.
«Την έχεις ξαναδεί αυτή τη Μάρθα που πρέπει να βρούμε εδώ;» ρώτησε ο δεύτερος τον πρώτο.
«Όχι.»
Ο Προαιρέσιος κοίταξε τον Σέλιρ’χοκ. «Εσύ, μάγε;»
Εκείνος έγνεψε αρνητικά.
«Η Ιωάννα την ξέρει,» εξήγησε ο Γεράρδος. «Την ήξερε παλιά, τουλάχιστον˙ έχει καιρό να τη δει, είπε. Αλλά εξακολουθεί να βρίσκεται εκεί όπου βρισκόταν, σύμφωνα με τις πληροφορίες μας. Δεν πρέπει νάναι δύσκολο να την εντοπίσουμε και να της μιλήσουμε.» Πήρε τον σάκο του στην πλάτη, και κοίταξε τους συντρόφους του. «Είστε έτοιμοι;»
Είχαν κι οι δύο τους δικούς τους σάκους στην πλάτη, και ο Σέλιρ’χοκ κρατούσε το ραβδί του στο χέρι, τυλιγμένο με σκουρόχρωμα υφάσματα, για να κρύβουν τα μικροσκοπικά κάτοπτρα, τους κρυστάλλους, και τα κυκλώματά επάνω του. Ο Προαιρέσιος είχε το σπαθί του κρεμασμένο από τη ζώνη του–
«Τι είν’αυτό;» του είπε ο Γεράρδος, προτού κανένας προλάβει ν’απαντήσει στην προηγούμενη ερώτησή του.
«Ποιο;»
«Το *σπαθί.*»
Ο Προαιρέσιος ακούμπησε το χέρι του στο μανίκι του όπλου. «Αυτό είναι… το σπαθί μου, προφανώς. Πολύ παλιό όπλο, Γεράρδε˙ πριν από εμένα, το είχε–»
«Ελπίζω να καταλαβαίνεις ότι δεν μπορείς να το πάρεις μαζί. Τουλάχιστον, όχι έτσι, εκεί που μπορούν να το δουν όλοι.»

«Πιστεύεις ότι οι στρατιώτες της Παντοκράτειρας θα με σταματήσουν γι'αυτό;»

«Είμαι *σίγουρος.* Σύμφωνα με τις πληροφορίες μας, δεν επιτρέπεται η οπλοκατοχή στη Φθιάνη. Μόνο τα μικρά όπλα επιτρέπονται στους ιδιώτες, και όχι παραπάνω από δύο πυροβόλα.»

«Το σπαθί μου δεν είναι πυροβόλο–»

«Είναι, όμως, μεγάλο! Πάρε ένα ξιφίδιο, άμα θες. Δε χρειάζεται να τραβήξουμε την προσοχή τους, αχρείαστα.»

Ο Προαιρέσιος αναστέναξε.

Ο Σέλιρ'χοκ μειδίασε. «Ο Καπετάνιος φαίνεται πως έχει συνηθίσει νάναι Καπετάνιος… Ο Πρίγκιπάς μας κάτι ήξερε που τον έθεσε αρχηγό αυτής της αποστολής.»

«Λοιπόν,» είπε ο Προαιρέσιος. «Για να τελειώνει η ιστορία.» Έλυσε το θηκαρωμένο σπαθί του απ'τη ζώνη του και το άφησε πάνω στο κάθισμα του πιλότου. «Ευχήσου μόνο να μην το χάσω, Γεράρδε.»

«Πώς να το χάσεις; Θα κλειδώσουμε, φεύγοντας,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος, και άνοιξε την καταπακτή από πάνω τους.

Κεφάλαιο 4

Οι τρεις επαναστάτες βγήκαν από την καταπακτή της *Πλωτής Βασίλισσας των Ουρανών,* που τώρα δεν ήταν πλέον υδροπλάνο αλλά υποβρύχιο, βυθισμένο κατά το μεγαλύτερό του μέρος στον καλυμμένο κολπίσκο των βάλτων.

«Πόσο μακριά από τη Φθιάνη είμαστε;» ρώτησε ο Σέλιρ’χοκ.

«Δυο-τρία χιλιόμετρα,» αποκρίθηκε ο Προαιρέσιος.

«Βαλτότοποι, όμως, μας χωρίζουν από την πόλη,» τόνισε ο Γεράρδος˙ «επομένως, πρέπει να είμαστε προσεχτικοί και όσο το δυνατόν πιο γρήγοροι.» Έμοιαζε να έχει πάρει πολύ σοβαρά το ρόλο του αρχηγού της αποστολής, που του είχε αναθέσει ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος.

Ο Σέλιρ’χοκ προπορεύτηκε, δοκιμάζοντας το έδαφος με το μακρύ ραβδί του. Οι άλλοι δύο βάδιζαν λίγο πιο πίσω από τον μάγο. Το νερό των βάλτων έφτανε, κατά κανόνα, ώς τις κνήμες τους, αλλά σε ορισμένα σημεία ξεπερνούσε και τα γόνατά τους˙ οπότε, όφειλαν νάναι προσεχτικοί. Γύρω τους, ελοχαρή φυτά φύτρωναν: από χαμηλά βρύα και βούρλα μέχρι ψηλές κλαίουσες και ιτιές. Το σκοτάδι ολοένα και πύκνωνε, καθώς οι δίδυμοι ήλιοι της Υπερυδάτιας βυθίζονταν στη Δύση. Ο Γεράρδος άναψε έναν φακό, όταν έκρινε ότι υπήρχε κίνδυνος να παραπατήσουν χωρίς τεχνητό φως. Από ζώα, δεν είδαν πολλά: μονάχα κανένα ερπετό, εδώ κι εκεί, που δεν έμοιαζε επικίνδυνο. Η Ιωάννα –η Μαύρη Δράκαινα που ήταν σύντροφος του Πρίγκιπα Ανδρόνικου και γηγενής της Υπερυδάτιας– τους είχε πληροφορήσει, προτού ξεκινήσουν την αποστολή τους, ότι οι Υγρότοποι δεν είχαν πολλούς κινδύνους, γενικώς: ούτε από άποψη πανίδας, ούτε από άποψη χλωρίδας, ούτε από άποψη μορφολογίας του εδάφους.

Όταν, μετά από μιάμιση ώρα περίπου, βγήκαν από τους βάλτους, βρέθηκαν μπροστά στη νότια άκρη της Φθιάνης, όπου υ-

πήρχε ένα ψηλό, πέτρινο τείχος και μια μικρή πύλη. Στις επάλξεις του τείχους, φρουροί φαίνονταν: πολεμιστές της Παντοκράτειρας, με τουφέκια.

Το σκοτάδι είχε πλέον πέσει˙ ήταν νύχτα. Οι φύλακες ετοιμάζονταν να κλείσουν την πύλη, αλλά σταμάτησαν, βλέποντας τους τρεις ταξιδιώτες να βγαίνουν από τα έλη και να ζυγώνουν με γρήγορα βήματα, και με τις μπότες, τα παντελόνια, και τις κάπες τους λερωμένα από τις λάσπες και το νερό των βάλτων.

«Ποιοι είστε;» ρώτησε ένας φρουρούς.

«Περαστικοί,» απάντησε ο Γεράρδος.

«Περαστικοί;» Ο φρουρός είχε κατάλευκο δέρμα, σαν το χιόνι, και τους κοίταξε από πάνω ώς κάτω, μορφάζοντας. «Συνήθως, οι περαστικοί δεν έρχονται από δω. Έρχονται απ'τον ποταμό, απ'τη θάλασσα, ή απ'τα βόρεια.»

«Εμείς ήρθαμε απ'τους Υγρότοπους. Υπάρχει κάποιος νόμος που να το απαγορεύει;» ρώτησε ο Γεράρδος.

«Για ελάτε μέσα για έρευνα.»

Οι επαναστάτες πέρασαν τη μικρή πύλη και μπήκαν στη Φθιάνη, βρίσκοντας τους εαυτούς τους περιτριγυρισμένους από Παντοκρατορικούς στρατιώτες, που κρατούσαν όπλα αλλά κανένας δεν τους σημάδευε.

«Τι έρευνα;» είπε ο Γεράρδος. «Δεν είμαστε έμποροι, αν αυτό σ'ενδιαφέρει. Δε βλέπεις ότι δε μεταφέρουμε τίποτα; Μόνο κάτι προσωπικά αντικείμενα, μες στους σάκους μας.»

«Ανοίξτε τους,» πρόσταξε ο φρουρός.

Οι επαναστάτες τούς άνοιξαν, και οι στρατιώτες έριξαν μια γρήγορη ματιά μέσα, για τυπικούς λόγους περισσότερο, απ'ό,τι φαινόταν.

«Καλώς. Πηγαίνετε στη δουλειά σας.»

«Καλό σας βράδυ,» είπε ο Γεράρδος, και εκείνος κι οι σύντροφοί του αποχώρησαν, βαδίζοντας μέσα στους δρόμους της Φθιάνης.

Γύρω τους, τα οικοδομήματα ήταν ψηλά: πολυκατοικίες, κατά κύριο λόγο, αν και υπήρχαν και κάμποσες μονοκατοικίες. Δίπλα απ'τους διαβάτες, περνούσαν ενεργοβόρα οχήματα, καθώς και ορισμένοι καβαλάρηδες. Ενεργειακές λάμπες ήταν αναμμένες, τώρα που η νύχτα είχε πέσει. Ο κόσμος επέστρεφε στα σπίτια του, ύστερα από τις πρωινές του δουλειές. Η Φθιάνη έμοιαζε ήσυχη πόλη.

Καθώς βάδιζαν, ο Γεράρδος είπε στον Προαιρέσιο: «Κι εσύ ήθελες να κουβαλάς *σπαθί* μαζί σου…»

«Τι θες να πεις; ότι θα μας σταματούσαν στην πύλη, εξαιτίας του σπαθιού μου;» αποκρίθηκε ο Απολλώνιος ευγενής.

«Δεν είναι απίθανο.»

Ο Προαιρέσιος γέλασε, κοφτά. «Δεν το νομίζω.»

«Εγώ, όμως, το νομίζω,» είπε ο Γεράρδος.

Ο Σέλιρ'χοκ παρενέβη: «Το πρόβλημά τους πρέπει να ήταν ότι δε βλέπουν και πολλούς να μπαίνουν από εκείνη την πύλη. Υποθέτω πως οι άνθρωποι που πηγαινοέρχονται στους βάλτους είναι λίγοι, και συγκεκριμένοι.»

Διέσχισαν τη γέφυρα που περνούσε πάνω από τον μεγάλο ποταμό Ριάνθη, ακολουθώντας τη διάβαση για τους πεζούς. Πλάι τους, κινούνταν οχήματα. Από κάτω τους, έπλεαν σκάφη, μικρά και μεγάλα˙ ορισμένα ήταν ενεργειακά κινούμενα, αλλά πολλά ήταν ιστιοφόρα ή κωπήλατα. Τα μεγάλα ενεργοβόρα πλοία ήταν πανάκριβα για να κατασκευαστούν, κι επιπλέον, χρειάζονταν πάντοτε μάγο για να λειτουργήσουν, ακόμα κι όταν δεν ήταν μεταβαλλόμενα: κάποιος έπρεπε να ελέγχει την ενεργειακή ροή των μηχανών τους, για να μην προκαλούνται προβλήματα.

«Πηγαίνουμε καλά;» ρώτησε ο Προαιρέσιος τον Γεράρδο, όταν πέρασαν τη γέφυρα.

«Ναι. Θυμάμαι απέξω τον χάρτη που μου έδειξε η Ιωάννα, και, μέχρι στιγμής, φαίνεται να περνάμε απ'τους σωστούς δρόμους.»

Έστριψαν σε μια πάροδο και βάδισαν για κανένα τέταρτο ακόμα, προτού φτάσουν σε μια μονοκατοικία, η οποία βρισκόταν ανάμεσα σε τρεις ψηλές πολυκατοικίες, μ'άλλες τέσσερις μονοκατοικίες κοντά της.

«Το σπίτι της συνδέσμου μας,» είπε ο Γεράρδος. «Και το φως είναι αναμμένο, άρα πρέπει νάναι μέσα.»

Ζυγώνοντας την εξώπορτα, χτύπησε το κουδούνι.

Κανένας δεν ήρθε ν'ανοίξει.

Ο Γεράρδος ξαναχτύπησε, κι αυτή τη φορά, μια φωνή ακούστηκε από μέσα: μια… παιδική φωνή, κάπως διστακτική: «Ποιος είναι;»

«Θα ήθελα να μιλήσω στην κυρία Μάρθα˙ είμαι ένας φίλος της.»

«Ποιος φίλος της;»

«Γεράρδο, με λένε.»

«Λες ψέματα!» είπε το παιδί, που, αν έκρινε ο Γεράρδος απ'τη φωνή του, δεν πρέπει να ήταν πάνω από δώδεκα χρονών.

Γέλασε. «Όχι, δε λέω ψέματα. Γεράρδο, με λένε. Και θέλω να μιλήσω στην κυρία Μάρθα.»

«Δεν είναι εδώ, κύριε. Και είπα ότι λες ψέματα ότι είσαι φίλος της. Δεν έχει κανένα φίλο που να τον λένε Γεράρδο. Και δεν έχω ξανακούσει όνομα 'Γεράρδο'.»

«*Γεράρδος,*» τον διόρθωσε ο Γεράρδος, υπομειδιώντας. «Η κυρία Μάρθα δε με ξέρει, αλλά την ξέρω εγώ. Θα μου ανοίξεις;»

«Όχι.»

Για να δοκιμάσουμε μια κωδική φράση της Επανάστασης, σκέφτηκε ο Γεράρδος. «Το λευκό παλάτι ήταν κάποτε ο τόπος μου.»

«Και τι με νοιάζει μένα;»

Λάθος απάντηση, μικρέ.

Ο Προαιρέσιος είπε, μοιάζοντας να χάνει την υπομονή του: «Άνοιξέ μας˙ έχουμε σοβαρή δουλειά με την κυρία Μάρθα!»

«Ποιος είσαι συ, πάλι;» ρώτησε το παιδί πίσω απ'την πόρτα.

«Εσύ τι είσαι; Γιος της;»

«Δεν έχει παιδιά η κυρία Μάρθα.»
«Γιατί είσαι, τότε, στο σπίτι της;»
«Να μη σε νοιάζει!»
Ο Προαιρέσιος κοίταξε τον Γεράρδο. «Τι θα κάνουμε τώρα μ'αυτό το καθυστερημένο;»
«Υπομονή,» του αποκρίθηκε εκείνος. Και προς την πόρτα: «Μικρέ, μπορείς να μας πεις πού έχει πάει η κυρία Μάρθα;»
«Όχι!»
«Σου είπα: είμαστε φίλοι της. Και έχουμε μια σημαντική δουλειά μαζί της. Σε παρακαλώ, άνοιξε την πόρτα να σου μιλήσουμε.»
«Η κυρία Μάρθα μού έχει πει να μην ανοίγω σε ξένους!»
Ο Προαιρέσιος αναστέναξε. «Ο μικρός θέλει ξύλο...» μουρμούρισε, κάτω απ'την ανάσα του.
Ο Γεράρδος, όμως, δεν μπόρεσε παρά να χαμογελάσει. «Θα επιστρέψουμε αργότερα,» είπε στο παιδί πίσω απ'την πόρτα˙ κι έκανε νόημα στους συντρόφους του να τον ακολουθήσουν, καθώς απομακρυνόταν.
Ο Προαιρέσιος και ο Σέλιρ'χοκ ήρθαν κοντά του, και στάθηκαν όλοι τους σε μια σκιερή πλευρά του δρόμου.
«Μπορείς ν'ανοίξεις την πόρτα, μάγε;» ρώτησε ο Γεράρδος.
Ο Σέλιρ'χοκ έγνεψε αρνητικά.
«Νόμιζα,» είπε ο Προαιρέσιος, «ότι υπήρχε ένα ξόρκι που–»
«Υπάρχει, αλλά δεν έχω εκπαιδευτεί σ'αυτό.»
«Θα έπρεπε.»
«Θα το έχω υπόψη μου...»
Ο Γεράρδος είπε: «Θα χρειαστεί, λοιπόν, να βρούμε άλλο τρόπο για να μπούμε.»
«Γιατί απλά να μην περιμένουμε τη Μάρθα να επιστρέψει;» πρότεινε ο Προαιρέσιος.
«Γιατί δεν έχουμε ιδέα πού μπορεί να έχει πάει. Ίσως να έχει φύγει για ταξίδι σε κάποια άλλη πόλη, κι άρα θα πρέπει να την αναζητήσουμε εκεί.»

«Ίσως, όμως, να έχει πεταχτεί μέχρι το γωνιακό μπακάλικο, για όνομα του Απόλλωνα!»

«Εντάξει,» είπε ο Γεράρδος, «θα περιμένουμε λίγο, πρώτα, και μετά βλέπουμε.»

«Σκοπεύεις, δηλαδή, να κάνουμε διάρρηξη;»

«Ουσιαστικά, ναι.»

«Δεν το ήξερα ότι η αποστολή μας θα περιλάμβανε δουλειές λωποδύτη.»

«Ούτ'εγώ.»

«Κι άμα μπούμε στο σπίτι,» ρώτησε ο Προαιρέσιος, «τι θα κάνουμε μετά; Θα πιάσουμε τον μικρό στις φάπες, μέχρι να μας πει πού είναι η σύνδεσμός μας;»

«Αν χρειαστεί. Αλλά δε νομίζω να χρειαστεί.»

Ο Προαιρέσιος συνοφρυώθηκε. «Γιατί;»

«Θα έχει ήδη τρομάξει πολύ.»

«Όλ'αυτά, ξέρεις, με κάνουν να αισθάνομαι πολύ ηθικό στοιχείο, αρχηγέ.»

«Ηρέμησε,» του είπε ο Γεράρδος. «Δεν πρότεινα καν να Καλέσουμε τον μικρό σε μονομαχία.»

Ο Προαιρέσιος ρουθούνισε αποδοκιμαστικά.

Η Μάρθα περίμενε, καθώς το σκοτάδι πύκνωνε γύρω της. Το νυχτοπούλι είχε φύγει από την πέτρα του· είχε πετάξει προ πολλού, κρώζοντας χαρούμενα για τον ερχομό της νύχτας. Τα κλαδιά των δέντρων του Μεγάλου Δάσους παρεμπόδιζαν το φεγγαρόφωτο.

Η Μάρθα πάλεψε με τα δεσμά της, για λίγο, προσπαθώντας να τα χαλαρώσει. Αν κατάφερνε να λύσει τα χέρια της…. Τίποτα, όμως. Ήταν πολύ σφιχτά δεμένη. Αναστέναξε, και γρύλισε, δαγκώνοντας το δερμάτινο φίμωτρό της.

Γιατί την είχαν αφήσει έτσι, μες στο δάσος, αυτοί οι καταραμένοι πούστηδες; Τι σκατά περίμεναν να γίνει; *Δε βλέπω νάρχεται κανένας να με βρει. Μάλλον, κάποιο θηρίο θάρθει και θα με μασουλήσει!*

Πάλεψε πάλι με τα δεσμά της, χωρίς αποτέλεσμα.

Τι μπορούσε να κάνει; Τι μπορούσε να κάνει; Της είχαν πάρει και το μαχαίρι της... Πώς μπορούσε να κόψει τα γαμημένα δεσμά;

Έτριψε τα σχοινιά των καρπών της πάνω στον κορμό του δέντρου. *Ναι, καλά... Δε γίνεται τίποτα έτσι!*

Χέσε μέσα...!

Περίμενε, καθώς η ώρα περνούσε, νιώθοντας το σώμα της να μουδιάζει και να μυρμηγκιάζει από την άβολη θέση.

Πώς στ'άντερα του Λοκράθου κατέληξα έτσι; Πώς ήξεραν ότι θα ερχόμουν εδώ για το κουτί; Ποιος τους το είπε; Είχαν αναφέρει κάτι για μια «κυρία», έτσι δεν ήταν; Ποια ήταν αυτή η κυρία; Αυτή πρέπει να ενδιαφερόταν για το σκατένιο κουτί.

Δεν έπρεπε να είχα αναλάβει ποτέ τούτη την ηλίθια αποστολή!

Οι μαλακίες πληρώνονται...

Μετά από ώρα, άκουσε τον θόρυβο μηχανών, και είδε, με τις άκριες των ματιών της, φως να σχίζει τα πυκνά σκοτάδια του Μεγάλου Δάσους.

Ένα όχημα!

Άρχισε να χτυπιέται και να σκούζει πίσω απ'το φίμωτρό της, ελπίζοντας ότι όποιος κι αν ήταν κοντά θα την πρόσεχε και θα ερχόταν να τη λύσει.

Το όχημα σταμάτησε˙ η Μάρθα άκουσε τις μηχανές του να παύουν να μουγκρίζουν, και τις πόρτες του ν'ανοίγουν. Συγχρόνως, τα φώτα του έσβησαν. Και ανθρώπινες φωνές αντήχησαν μες στη νύχτα˙ δε μπορούσε, όμως, να καταλάβει τι έλεγαν.

Κάποιοι πλησίασαν, και ορισμένοι ανάμεσά τους κρατούσαν αναμμένους δαυλούς. Στα χέρια τους, η Μάρθα είδε τουφέκια και

πιστόλια. *Ω, σκατά... Λες νάναι αυτοί οι γελοίοι πάλι με τον μαυρομούτσουνο αρχηγό;*

«Αυτή πρέπει να είναι,» είπε κάποιος.

«Προφανώς,» αποκρίθηκε μια γυναικεία φωνή. «Λες να υπάρχουν πολλές δεμένες γυναίκες εδώ γύρω;»

Η Μάρθα έστρεψε τη ματιά της και, στο φως των δαυλών, είδε μια γυναίκα να την ατενίζει. Ήταν μετρίου αναστήματος και ντυμένη με μακρύ, γκρίζο φόρεμα. Στους ώμους της έπεφτε μια πράσινη κάπα, και στο κεφάλι της ήταν σηκωμένη η κουκούλα της κάπας. Το πρόσωπό της, ωστόσο, ήταν φανερό, αν και ελαφρώς σκιασμένο. Είχε δέρμα γαλανό και μαλλιά μαύρα, σγουρά, και μακριά, τα οποία ξεπρόβαλλαν από τις κάτω άκριες της κουκούλας της και έπεφταν μέσα στο ντεκολτέ της. Δεν πρέπει να ήταν μικρής ηλικίας· καμια πενηνταριά, την υπολόγιζε η Μάρθα.

Τι θέλει η γραίντζο μαζί μου;

«Ξεφιμώστε την,» πρόσταξε η γυναίκα με το γκρίζο φόρεμα.

Ένας άντρας πλησίασε τη Μάρθα και έλυσε το φίμωτρό της, τραβώντας το έξω απ’το στόμα της.

Εκείνη έβηξε και έφτυσε στο χώμα. Έγλειψε τα χείλη της.

«Σε λένε Μάρθα, σωστά;» τη ρώτησε η γαλανόδερμη γυναίκα.

«Εσύ έβαλες εκείνους τους μαλάκες να με δέσουν;»

«Υποθέτω πως αυτό σημαίνει *ναι.*»

«Λύσε με!» της είπε η Μάρθα. «Γιατί με κρατάς δεμένη;»

«Τους κλέφτες προτιμώ πάντα να τους έχω δεμένους.»

«Δεν είμαι κλέφτρα, μωρή κωλόγρια! Και λύσε μ– *Αγκχ!*»

Ένας απ’τους φρουρούς την κλότσησε στα πλευρά.

«Πάμε απ’την αρχή, λοιπόν,» είπε η γαλανόδερμη γυναίκα. «Σε λένε Μάρθα, και εργάζεσαι ως... δύτρια. Μαζεύεις πράγματα από ναυάγια, δηλαδή.»

«Κι αυτό σημαίνει ‘κλέφτρα’ στο δικό σου λεξιλόγιο;» αντιγύρισε η Μάρθα.

«Ανάλογα. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, έκλεψες πράγματα–»

«Μαλακίες έκλεψα! Και λύσε με τώρα, γιατί θέλω να κατουρήσω!» είπε ψέματα.

«Μπορείς να κατουρήσεις έτσι όπως είσαι.»

«Ξεμωραμένη σκρόφα... *Ωωωχχχ...!*» μούγκρισε, καθώς ο ίδιος τύπος την ξανακλότσησε στα πλευρά.

«Μπορώ απλά να σε δώσω στη φρουρά της πόλης, ξέρεις,» της είπε η γαλανόδερμη γυναίκα. «Θα τους εξηγήσω ότι πήγες να κλέψεις πράγματα από το πλοίο μου, και θα σε ρίξουν στη φυλ–»

«Ποιο πλοίο σου;» μούγκρισε η Μάρθα, μιλώντας μετά δυσκολίας από τον πόνο στα πλευρά της. *Το γαμημένο καθίκι του Λοκράθου, παραλίγο να μου σπάσει τα κόκαλα!* «Και σιγά μη σε πιστέψει η φρουρά!»

Η γυναίκα γέλασε. «Και ποιον θα πιστέψει; Εσένα;»

Η Μάρθα δε μίλησε.

«Μη νομίζεις ότι εκφέρω κενές απειλές. Τα έχω *πολύ* καλά με τη φρουρά, μικρή,» της είπε η γαλανόδερμη γυναίκα. «Δε χρειάζεται, όμως, να φτάσουμε ώς εκεί. Μερικές ερωτήσεις μόνο θα σου κάνω, κι εσύ θα μου απαντήσεις. Μετά, μπορείς να φύγεις. Μπορείς ακόμα και να δουλέψεις για μένα, αν σε χρειαστώ ποτέ...»

«Μα, το πλοίο *δεν ήταν δικό σου!*»

Η γυναίκα χαμογέλασε, αχνά, ειρωνικά. «Και ποιου ήταν;»

«Ανήκε σ'έναν τύπο που τον λένε Αλέξιο Φτεροκόπο. Αυτός με προσέλαβε, για να βρω το γαμημένο κουτί του απ'τα συντρίμμια.»

«Σου είπε ψέματα· το σκάφος ήταν δικό μου. Όπως επίσης και το κουτί.»

«Και πού να το ξέρω εγώ αυτό;» φώναξε η Μάρθα. «Μια δουλειά έκανα!» *Και σκάτεψε τελείως, γαμώ την πουτάνα την τύχη μου, γαμώ!*

«Ναι... μια δουλειά,» είπε η γυναίκα. «Αλλά, απ'ό,τι βλέπω» – πλησιάζοντας τον ανοιγμένο σάκο της Μάρθας, τον έσπρωξε με

το πόδι της–, «δε δίστασες να επωφεληθείς και με… παράπλευρο τρόπο.»

«Στον Φτεροκόπο θα τα επέστρεφα αυτά.»

«Σοβαρά, ε; Φαίνεται πως σε παρεξήγησα, λοιπόν,» γέλασε η γυναίκα. Και ρώτησε: «Πόσες άλλες φορές έχεις δουλέψει για τον ανιψιό μου;»

«*Θεία* του είσαι;»

«Απάντησε στην ερώτησή μου!»

«Εγώ θα νόμιζα πως ήσουν γιαγιά του…»

Η γαλανόδερμη γυναίκα πλησίασε και, σκύβοντας, τη χαστούκισε, δυνατά.

Ευερέθιστη, η γριά…

«Απάντησε στην ερώτησή μου!»

«Δεν έχω ξαναδουλέψει για τον εγγονό σου– για τον ανιψιό σου, θέλω να πω– *Αα!*»

Η γυναίκα την ξαναχαστούκισε. «Μη μου λες ψέματα. Πόσες φορές έχεις ξαναδουλέψει γι'αυτόν;»

«Σου είπα! *δεν έχω ξαναδου–!*»

Η γυναίκα τη χαστούκισε απ'την άλλη μεριά.

Η ανώμαλη κωλόγρια!… «Τι πρέπει να σου πω για να με πιστέψεις; Δεν έχω ξαναδουλέψει για τον Φτεροκόπο! Σου λέω αλήθεια! Η Έχιδνα να με δαγκώσει, τ'ορκίζομαι! Θα με λύσεις τώρα;»

Η γυναίκα την ατένισε ψυχρά, στεκόμενη από πάνω της. «Τι άλλο ξέρεις γι'αυτόν;»

«Τι να ξέρω; Απλά, με προσέλαβε για να του βρω το κουτί του–»

«Το *δικό μου* κουτί.»

«Αυτό το γαμημένο κουτί, τέλος πάντων.»

«Δηλαδή… αποφάσισε, έτσι, χωρίς να σε ξέρει, να σε προσλάβει να του βρεις το κουτί;»

«Βλέπω, είσαι έξυπνη, αν και σιτεμένη– *Ωωωω!…*» Μια γρήγορη κλοτσιά της γαλανόδερμης γυναίκας έκανε το κεφάλι της Μάρθας να κοπανήσει στο δέντρο όπου ήταν δεμένη. Κι ύστερα, αι-

σθάνθηκε αίμα να τρέχει απ’τη μύτη της. «Σκατά...» Τα μάτια της είχαν βουρκώσει.

«Γιατί κάνεις τη δύσκολη; Θες να σε πάω στη φρουρά;»

Θέλω να πας να γαμηθείς, σκέφτηκε η Μάρθα, αλλά δε μίλησε. Δε νόμιζε ότι άντεχε άλλο ξύλο απ’αυτούς τους παλαβούς. Και δεν ήταν η πρώτη φορά που έτρωγε ξύλο επειδή σε κάποιους δεν άρεσαν τα λόγια της.

«Σου είπα ό,τι ξέρω,» είπε, ξεροκαταπίνοντας. «Λύσε με. Δεν ξέρω τίποτ’άλλο για τον Φτεροκόπο, και δεν ήταν τίποτα το προσωπικό που πήρα το κουτί σου.» Γεύτηκε αίμα, που έτρεχε απ’τη μύτη της.

«Γιατί διάλεξε εσένα ο ανιψιός μου;»

«*Δεν – ξέρω!* Μα τους θεούς, απλά ήρθαν δύο τύποι και με βρήκαν, και μου είπαν ότι ένας κύριος Αλέξιος Φτεροκόπος ζητούσε τις υπηρεσίες μου ως δύτρια! Τους ακολούθησα και τον συνάντησα, και μου είπε να βρω το κουτί του, εντάξει; Αυτή είναι όλ’η ιστορία! Τώρα, σε παρακαλώ, λύσε με, και μπορώ να βουτήξω να σου βρω κι άλλα πράγματα απ’το ναυάγιο.»

Η γαλανόδερμη γυναίκα τράβηξε ένα ξιφίδιο απ’τη ζώνη της–

Τι πα να κάνει, η άρρωστη;

–και το κάρφωσε στον κορμό του δέντρου, πάνω απ’το κεφάλι της Μάρθας, όσο πιο ψηλά μπορούσε να φτάσει το χέρι της. «Λύσου μόνη σου,» είπε, κι απομακρύνθηκε.

Οι φρουροί της την ακολούθησαν.

«Μα, δεν το φτάνω εκεί!» φώναξε η Μάρθα.

Οι πόρτες του οχήματος ακούστηκαν ν’ανοίγουν· η γαλανόδερμη γυναίκα δε βρισκόταν πλέον μέσα στο πεδίο όρασής της: βρισκόταν κάπου πίσω της.

«Δε μπορείς να μ’αφήσεις εδώ πέρα, στην ερημιά! Δεν ήθελα να σου κάνω κανένα κακό! Δεν ήξερα ότι το πλοίο ήταν δικό σου! Ούτε το κουτί!»

Οι πόρτες ακούστηκαν να κλείνουν.

«Θα δουλέψω για σένα μισοτιμής! *Λύσε με!*»

Οι μηχανές άναψαν, και το όχημα ακούστηκε να φεύγει.

«*Γύρνα πίσω, μωρή βλαμμένη κωλόγρια, γαμώ την οικογένειά σου! ΓΥΡΝΑ ΠΙΣΩ!*»

Σε λίγο, η Μάρθα δεν μπορούσε πια ν'ακούσει το όχημα.

«…Γαμώ την πουτάνα μου…» έκανε, κουρασμένα. Και μετά, σκέφτηκε: *Τουλάχιστον, δεν είμαι φιμωμένη τώρα. Βελτιώθηκε η κωλοκατάστασή μου…*

Υψώνοντας τα δεμένα πόδια της, προσπάθησε να φτάσει το καρφωμένο μαχαίρι. Χωρίς να τα καταφέρει. Η παλαβή γραίντζο το είχε καρφώσει πολύ ψηλά!

Η Μάρθα τεντώθηκε κι άλλο, νιώθοντας την πλάτη της να πονά…

Κάμποση ώρα είχε περάσει, και η σύνδεσμός τους δεν είχε φανεί.

«Δε νομίζω να πήγε για τσιγάρα…»

«Ναι… Έχεις κάποιο σχέδιο;» ρώτησε ο Προαιρέσιος.

«Περίπου,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος˙ και είπε: «Ακολουθήστε με,» ξεκινώντας να βαδίζει, και πηγαίνοντας σ'ένα σοκάκι πλάι στο σπίτι της Μάρθας, όπου δε χωρούσαν οχήματα, εκτός αν επρόκειτο για δίκυκλα.

Ένας σκύλος, που μασουλούσε κάτι σκουπίδια, ύψωσε το βλέμμα του για να κοιτάξει τους τρεις επαναστάτες˙ ύστερα, κατέβασε ξανά το κεφάλι και συνέχισε το βραδινό του.

«Τι ακριβώς ψάχνουμε εδώ;» ρώτησε ο Προαιρέσιος.

«Αυτό.» Ο Γεράρδος κοίταξε ένα παράθυρο, τα παντζούρια του οποίου ήταν κουφωτά.

«Θα μπούμε απ'το *παράθυρο*;»

«Αν συμφωνείς κι εσύ…»

«Για όνομα του Απόλλωνα, πώς θα μπορούσα να διαφωνήσω!»

Ο Γεράρδος πλησίασε το παράθυρο και κοίταξε μέσα από το άνοιγμα των κουφωτών παντζουριών. «Υπνοδωμάτιο,» είπε στους συντρόφους του, χωρίς να γυρίσει για να τους αντικρίσει. «Και το τζάμι του παραθύρου φαίνεται, δυστυχώς, κλειστό.»

«Επομένως,» συμπέρανε ο Προαιρέσιος, «*δεν* μπορούμε να μπούμε από δω.»

«Μην το λες.» Ο Γεράρδος άνοιξε τα κουφωτά παντζούρια, τράβηξε ένα πλατύ μαχαίρι απ'τον σάκο του, και έχωσε τη λεπίδα ανάμεσα στα δύο φύλλα του παραθύρου: στο σημείο που αυτά κλείδωναν. Πιάνοντας το μανίκι του όπλου με τα δύο χέρια, άσκησε πίεση…

…κι άλλη πίεση…

…και–

ΣΚΡΑΚ!

Τα παραθυρόφυλλα άνοιξαν.

«Πιο πολλή φασαρία δε μπορούσες να κάνεις;» είπε ο Προαιρέσιος.

«Φοβάμαι πως όχι,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος, ανεβαίνοντας στο περβάζι του παραθύρου και πηδώντας μέσα στο υπνοδωμάτιο.

Οι σύντροφοί του τον ακολούθησαν.

Διέσχισαν το υπνοδωμάτιο και βρέθηκαν σ'ένα καθιστικό. Αντίκρυ τους, είδαν έναν καθρέφτη και μια ντουλάπα. Η ντουλάπα ήταν μισάνοιχτη, και πλάι της στεκόταν ένα ξανθομάλλικο αγόρι με δέρμα λευκό-ροζ, που αποκλείεται να ήταν πάνω από δώδεκα χρονών. Στα χέρια του βαστούσε ένα πιστόλι, και τους σημάδευε.

«Μην κινείστε, μαλάκες!» φώναξε.

«Ήρεμα, μικρέ,» είπε ο Γεράρδος. «Δεν είμαστε κλέφτες. Είμαι ο Γεράρδος, που–»

«Σκάσε!»

Καθώς ο Γεράρδος μιλούσε στο αγόρι, ο Σέλιρ'χοκ είχε αμέσως αρχίσει να υφαίνει ένα ξόρκι, και τώρα το ολοκλήρωσε: Ένας

φωτεινός δίσκος παρουσιάστηκε πάνω απ'το κεφάλι του μαυρόδερμου μάγου και κοντά στο ταβάνι του δωματίου.

Το ξανθομάλλικο αγόρι τσύριξε, και πυροβόλησε.

Η σφαίρα έχασε την πορεία της και πήγε στον φωτεινό δίσκο μ'έναν τελείως αφύσικο ελιγμό.

Ο Γεράρδος τινάχτηκε, αρπάζοντας το χέρι του αγοριού και κάνοντάς το ν'αφήσει το όπλο, ενώ, συγχρόνως, του έκλεινε το στόμα, για να μην αρχίσει να ουρλιάζει και μαζευτούν οι γείτονες.

«Δε θέλουμε το κακό σου, μικρέ,» του είπε. «Αν το θέλαμε, τώρα θα ήσουν νεκρός. Επίσης, δεν είμαστε εχθροί της κυρίας Μάρθας. Είμαστε φίλοι της. Δε θα πειράξουμε τίποτα μέσα στο σπίτι. Μπήκαμε για να σου μιλήσουμε. Αυτό και μόνο αυτό. Με καταλαβαίνεις;»

Το αγόρι ένευσε.

«Δε θα φωνάξεις τώρα˙ εντάξει; Αν ήθελα, μπορούσα να σε είχα εύκολα σκοτώσει, ή να σε είχα δέσει.»

Το αγόρι ένευσε πάλι, μοιάζοντας τρομαγμένο.

Ο Γεράρδος τού άφησε το στόμα, αλλά ήταν έτοιμος να το ξανακλείσει, σε περίπτωση που το παιδί έκανε να φωνάξει.

Εκείνο, όμως, δε φώναξε˙ έμεινε σιωπηλό, δείχνοντας σοκαρισμένο.

Ο Προαιρέσιος κοίταξε τον φωτεινό δίσκο. «Τι είν'αυτό, μάγε;»

«Ένα ξόρκι που προσελκύει τα πυρά,» απάντησε ο Σέλιρ'χοκ. Είπε μια λέξη και ο δίσκος διαλύθηκε˙ μια σφαίρα έπεσε στο πάτωμα. «Ξόρκι Έλξεως Πυρών, ονομάζεται.»

«Υπάρχει τέτοιο πράγμα; Δεν το έχω ξαναδεί, ούτε ξανακούσει. Ουσιαστικά, αδρανοποιείς έτσι τον οποιονδήποτε αντίπαλο!»

Ο Σέλιρ'χοκ κούνησε το κεφάλι. «Όχι ακριβώς. Ο δίσκος προσελκύει *όλα* τα πυρά. Δηλαδή, *και* τα δικά σου *και* των εχθρών σου.»

Ο Προαιρέσιος μόρφασε. «Λιγάκι ανούσιο, τότε… εξαιρώντας, πάντα, περιπτώσεις σαν αυτή.» Κοίταξε το αγόρι.

«Είσαι μάγος;» ρώτησε εκείνο τον Σέλιρ’χοκ, κοιτάζοντάς τον με γουρλωμένα μάτια.

«Ναι.»

«Τ’όνομά του είναι Σέλιρ’χοκ,» είπε ο Γεράρδος˙ «κατάγεται από μια διάσταση που τη λένε Μοργκιάνη. Κι αυτός είναι ο Προαιρέσιος˙ κατάγεται από μια διάσταση που τη λένε Απολλώνια. Εγώ, όπως σου είπα, είμαι ο Γεράρδος˙ κατάγομαι από…» Δίστασε για λίγο, γιατί δεν είχε και τόσο ευχάριστες αναμνήσεις από την πατρίδα του. «Από μια διάσταση που τη λένε Χάρνταβελ, αν και έχω φύγει εδώ και πολλά χρόνια από εκεί, και δε σκέφτομαι να επιστρέψω. Τελευταία, ήμουν στη Σεργήλη, στα άκρα της, όπου συνορεύει με το Πορφυρό Κενό.»

Το αγόρι τούς κοίταζε χάσκοντας.

«Πώς σε λένε εσένα;» το ρώτησε ο Γεράρδος.

«Νικόλαο.»

Ο Προαιρέσιος είπε: «Και τι σχέση έχεις με τη Μάρθα; Είσαι ανιψιός της;»

«Όχι.»

«Τι της είσαι;»

Ο Νικόλαος δίστασε ν’απαντήσει, σα να μην το είχε ποτέ ξανασκεφτεί. «…Φίλος της είμαι,» κατέληξε. «Μου δίνει μήλα, κι άλλα πράγματα κάπου-κάπου. Και μου μαθαίνει και βρισιές, για να τρομάζω αυτούς που πάνε να με τρομάξουν γιατί είναι μεγαλύτεροι από μένα.»

Ο Γεράρδος γέλασε. «Εμένα, πάντως, με τρόμαξες για λίγο μ’αυτό το πιστόλι.» Κοίταξε το όπλο στο πάτωμα. «Το έχεις ξαναχρησιμοποιήσει;»

Ο Νικόλαος κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Η κυρία Μάρθα λέει να το έχω μόνο για ανάγκη˙ όταν μπει κλέφτης.»

«Γιατί σε κρατά εδώ;» τον ρώτησε ο Προαιρέσιος. «Τη βοηθάς;»

Ο Νικόλαος κατένευσε. «Ναι.»

«Πού είναι οι γονείς σου;»

«Δεν έχω γονείς. Ήμουν στο ορφανοτροφείο, και μας βάζαν να κάνουμε δουλειές, αλλά μετά έφυγα με κάτι άλλα παιδιά που δεν ήθελαν να κάνουν πια δουλειές, και η κυρία Μάρθα με βρήκε σ'ένα δρόμο εδώ κοντά στο σπίτι της.»

Ο Γεράρδος πήρε το πιστόλι από κάτω και το ασφάλισε. Το έδωσε στον μικρό. «Βάλτο εκεί που τόχει η κυρία Μάρθα.»

Ο Νικόλαος το έβαλε στη ντουλάπα, κάτω από κάτι τραπεζομάντιλα, και την έκλεισε.

«Θα μας πεις τώρα πού έχει πάει;» τον ρώτησε ο Γεράρδος. «Πρέπει να της μιλήσουμε.»

Ο Νικόλαος έμεινε σιωπηλός, κοιτάζοντας μια τον έναν επαναστάτη μια τον άλλο· προφανώς, και οι τρεις τους του είχαν κάνει πολύ ζωηρή εντύπωση.

«Είναι σημαντικό να της μιλήσουμε,» τόνισε ο Γεράρδος. «Και είμαστε φίλοι της· απλά, δεν έχει τύχει να σου πει για εμάς. Αν δεν ήμασταν φίλοι της, μπορούσαμε να τα κάνουμε τώρα όλα κομμάτια και θρύψαλα εδώ μέσα. Ή μπορούσαμε να σε χτυπήσουμε, ή να σε αιχμαλωτίσουμε. Δεν έχουμε κάνει, όμως, τίποτα από αυτά. Ούτε πρόκειται να τα κάνουμε· έχεις το λόγο μου.»

Ο Νικόλαος κάθισε σε μια πολυθρόνα. «Η κυρία Μάρθα έχει πάει σε μια δουλειά.»

«Έξω απ'την πόλη;»

«Ναι, στον ποταμό.»

«Σε κάποιο ναυάγιο;» Ο Γεράρδος ήξερε ότι εργαζόταν ως δύτρια· του το είχε πει η Ιωάννα.

«Ναι. Έφυγε το πρωί, και μου είπε ότι το βράδυ θα έφτανε εκεί, και θα ξεκινούσε πάλι το πρωί για να έρθει εδώ, και θα ήταν εδώ το βράδυ. Μου είπε να μείνω εδώ για να φυλάω το σπίτι. Και να μην κάνω ζημιές. Και να μην ανοίξω σε κανέναν άγνωστο.»

Ο Προαιρέσιος ρώτησε: «*Βαδίζοντας* έφυγε για να φτάσει στον προορισμό της;»

Ο Νικόλαος τον κοίταξε σα να μην καταλάβαινε.

«Δεν πήρε κάποιο όχημα; Με τα πόδια πήγε;»

«Ναι. Η Αναμαλλιασμένη πέθανε, πριν από μερικές μέρες.»

«Ποια ήταν η Αναμαλλιασμένη;»

«Το άλογο της κυρίας Μάρθας.»

Ο Προαιρέσιος κοίταξε τον Γεράρδο: «Αφού έφυγε οδοιπορώντας, αποκλείεται ο προορισμός της να είναι πάνω από τριάντα χιλιόμετρα απόσταση από την πόλη, ακολουθώντας τον ποταμό.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Γεράρδος. «Μπορούμε να πάμε να τη βρούμε, και να τη φέρουμε πίσω, πολύ πιο γρήγορα απ'ό,τι θα ερχόταν μόνη της.»

«Θα χρειαστεί να επιστρέψουμε στο υποβρύχιο, για να το κάνουμε αυτό, Καπετάνιε,» του θύμισε ο Προαιρέσιος.

«Τι θες να πεις;»

«Οι φρουροί στην πύλη;»

«Σωστά,» παραδέχτηκε ο Γεράρδος. «Καλό θα ήταν να μην τραβήξουμε την προσοχή τους για δεύτερη φορά. Κι επιπλέον, τώρα η πύλη σίγουρα θα είναι κλειστή.» Στράφηκε στον Νικόλαο. «Δε μου λες, μικρέ: ξέρεις πού μπορούμε να νοικιάσουμε μια βάρκα;»

«Αμέ!»

«Θα μας πας εκεί;»

«Η κυρία Μάρθα είπε να μείνω σπίτι.»

«Δε θα την πειράξει αν έρθεις μαζί μας. Και θα σε βάλουμε στο υποβρύχιό μας˙ έχεις ξαναμπεί σε υποβρύχιο;»

Ο Νικόλαος κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

«Ξέρεις τι είναι το υποβρύχιο;»

Ο Νικόλαος ξανακούνησε το κεφάλι αρνητικά.

«Είναι ένα πλοίο που ταξιδεύει κάτω απ'το νερό, όχι επάνω στο νερό.»

«Πας να με δουλέψεις, μπαγαπόντη!»

Ο Γεράρδος γέλασε. «Αν δε με πιστεύεις, έλα μαζί μας και θα δεις. Θα ταξιδέψουμε κάτω απ'το νερό.

»Θα μας πας, λοιπόν, εκεί όπου μπορούμε να νοικιάσουμε μια βάρκα;»

Ο μικρός συμφώνησε˙ έτσι, αφού ο Γεράρδος έκλεισε καλά τα παντζούρια του παραθύρου που είχε σπάσει, έφυγαν από το σπίτι της Μάρθας και βάδισαν ώς το λιμάνι της Φθιάνης, μέσα στη νύχτα. Ο Νικόλαος τούς οδήγησε σ'ένα παλιό μονώροφο οίκημα, που οι τοίχοι του ήταν φαγωμένοι απ'τη θάλασσα και τον άνεμο. Τους είπε να ζητήσουν τον Αφτιά˙ αυτός ήταν υπεύθυνος, το βράδυ, για τις βάρκες που νοικιάζονταν.

Ο Γεράρδος μπήκε στο χτίριο και ζήτησε εκείνον που λεγόταν Αφτιάς. Οι τρεις άντρες που κάθονταν γύρω από ένα τραπέζι και έπαιζαν χαρτιά στράφηκαν και τον κοίταξαν από πάνω ώς κάτω. Ένας τους σηκώθηκε όρθιος και είπε πως αυτός ήταν που ζητούσε. *Φαίνεται,* σκέφτηκε ο Γεράρδος, παρατηρώντας τ'αφτιά του˙ και του εξήγησε ότι ήθελε να νοικιάσει μια ενεργειακή βάρκα. Για πόσες ώρες; ρώτησε ο άντρας. Τέσσερις, απάντησε ο Γεράρδος˙ και ο Αφτιάς τού είπε: «Μ'αφήνεις δεκαπέντε οχτάρια τώρα, κι όταν μου την επιστρέψεις, σου δίνω πίσω τα εφτά.» *Φυσικά,* σκέφτηκε ο Γεράρδος˙ *χρειάζεται κάποια εγγύηση ότι δε θα τη βουτήξω.* Και έβγαλε από την τσέπη του ένα μάτσο χρήματα που χρησιμοποιούσαν στην Υπερυδάτια. *Οκτάπους,* ονομαζόταν το βασικό χαρτονόμισμα, αλλά οι ντόπιοι το έλεγαν, συνήθως, *οχτάρι.* Ο Γεράρδος μέτρησε δεκαπέντε και τα έδωσε στον Αφτιά, ο οποίος φάνηκε ευχαριστημένος και εφησυχασμένος ότι θα του επέστρεφαν τη βάρκα του. *Μάλλον, το γεγονός ότι με είδε ματσωμένο τον έκανε να σκεφτεί πως δεν έχω λόγο να βουτήξω μια βάρκα και να φύγω.*

Ο Αφτιάς οδήγησε τον Γεράρδο και τους συντρόφους του σ'ένα μικρό σκάφος, σε μια αποβάθρα λίγο παραπέρα. «Μπαταρία έχει μέσα,» τους είπε· «κι είναι σχεδόν γεμάτη. Καλό ταξίδι.»

Ο Γεράρδος τον ευχαρίστησε και κάθισε κοντά στο πηδάλιο. Ο Προαιρέσιος κάθισε στην πλώρη, και ο Σέλιρ'χοκ κι ο Νικόλαος στη μέση. Οι μηχανές ενεργοποιήθηκαν, και η βάρκα έφυγε από το λιμάνι της Φθιάνης, πηγαίνοντας ανατολικά, αλλά με σκοπό, σύντομα, να στρίψει νοτιοδυτικά, για να φτάσει στις ακτές των Υγρότοπων. Τον μικρό αυτό κύκλο ο Γεράρδος τον έκανε για λόγους ασφάλειας: για να μη μπορούν να τους παρακολουθήσουν τυχόν κατάσκοποι της Παντοκράτειρας.

Και δεν άργησαν να αράξουν στον κολπίσκο όπου είχαν αφήσει την *Πλωτή Βασίλισσα των Ουρανών.*

Η Μάρθα είχε πάψει να προσπαθεί.

Είχε κοντέψει να ξεχαρβαλωθεί, πασχίζοντας να φτάσει το γαμημένο μαχαίρι, και δεν είχε καταφέρει τίποτα! Επίτηδες το είχε καρφώσει εκεί αυτή η σιτεμένη σκύλα, επειδή το ήξερε ότι η Μάρθα δε θα μπορούσε ποτέ να το φτάσει!

Θα ξεκουραστώ λίγο και θα ξαναπροσπαθήσω… είπε στον εαυτό της, νιώθοντας όλο της το σώμα κατάκοπο.

Αν μπορούσα μονάχα να βρω κάποιο γερό ξύλο, να το πιάσω με τα πόδια μου, και με τη βοήθειά του να ξεκαρφώσω το μαχαίρι…. Δε θα ήταν εύκολο να γίνει, βέβαια· θα ξεκαρφωνόταν μόνο αν η κωλόγρια δεν το είχε μπήξει πολύ βαθιά· γιατί, αν *ήταν* πολύ βαθιά, τότε άστο καλύτερα…

Η Μάρθα, όμως, περίμενε τώρα, για να ξεκουραστεί, ενώ γύρω της ήταν παντού σκοτάδι.

Απόμακρα, άκουσε έναν παράξενο θόρυβο. Σαν το νερό του ποταμού να κινήθηκε απότομα. Σαν κάτι να έπεσε μέσα του. Κάτι μεγάλο.

Ή... μπορεί να συνέβαινε τέτοιο πράγμα;... ή σαν κάτι να *βγήκε* από μέσα του.

Η Μάρθα συνοφρυώθηκε. *Τι σκατά ήταν αυτό;* Αφουγκράστηκε.

Άκουσε ανθρώπους να μιλάνε, σιγανά˙ δε μπορούσε να καταλάβει τι έλεγαν. *Αυτοί οι καριόληδες πάλι;* Όχι, αποκλείεται˙ κάποιοι άλλοι πρέπει να ήταν.

«Βοήθεια!» φώναξε η Μάρθα. «Είναι κανείς εκεί; Βοηθήστε με! Με λήστεψαν και μ’έδεσαν! Μ’ακούτε;»

Αφουγκράστηκε πάλι. Κάποιοι πλησίαζαν.

Παρατήρησε ότι ένας φακός ήταν αναμμένος.

Τρεις ψηλές, σκοτεινές μορφές παρουσιάστηκαν μπροστά της. Και μία πολύ κοντύτερη.

«*Μάρθα;*» έκανε ο Νικόλαος.

Η Μάρθα βλεφάρισε. *Τι σκατά; Έχω παραισθήσεις; Πώς είναι δυνα–;*

Ο άντρας που κρατούσε τον φακό την πλησίασε. «Ναι, εσύ είσαι...» μουρμούρισε, σα να μιλούσε στον εαυτό του. Και, πιο δυνατά: «Η Μάρθα, έτσι;»

«Ναι. Αλλά ποιος είσαι συ; Σε ξέρω;» Δε μπορούσε να τον δει καθαρά, πίσω απ’το φως του φακού του.

«Το λευκό παλάτι ήταν κάποτε ο τόπος μου,» είπε ο άντρας.

Μα τα ξαναμμένα βυζιά της Έχιδνας! ένας επαναστάτης! «Αλλά τώρα οι αίθουσές του δεν είναι πια δικές μου,» αποκρίθηκε η Μάρθα.

«Καταλαβαινόμαστε, λοιπόν.» Ο άντρας έσκυψε και, χρησιμοποιώντας ένα πλατύ μαχαίρι, έκοψε τα σχοινιά στους αστραγάλους της. «Γεράρδος,» συστήθηκε.

Κεφάλαιο 5

Ο Ελπιδοφόρος έφυγε από το μέρος που αποκαλούσε σπίτι και βάδισε μέσα στους διαδρόμους και τα παλιά δωμάτια των εγκαταλειμμένων περιοχών του Παντοτινού Ανακτόρου, έχοντας έναν φακό στο χέρι, για να φωτίζει τα σημεία όπου δεν υπήρχε καθόλου φως και όπου μεταλλαγμένα πλάσματα μπορεί να καιροφυλαχτούσαν στα σκοτάδια. Στην πλάτη του, είχε έναν σάκο με τα πράγματα που θεωρούσε απαραίτητα, καθώς και με τη συσκευή που του είχαν δώσει οι Υπερασπιστές: τη συσκευή που έπρεπε εκείνος, με τη σειρά του, να δώσει στον Αργαίο'μορ, έναν Τεχνομαθή μάγο που έδρευε στην Υπερυδάτια.

Απόμακρα, ο Ελπιδοφόρος μπορούσε ν'ακούσει το *τιπ, τιπ, τιπ, τιπ* του νερού που έσταζε από κάπου, όπως επίσης και το βούισμα μηχανών, οι οποίες... πού βρίσκονταν; Σε κάποιο από τα εγκαταλειμμένα μέρη του Ανακτόρου; Ή ο θόρυβός τους ερχόταν από τα κατοικημένα μέρη, φτάνοντας ώς εδώ;

Ο Ελπιδοφόρος ανέβηκε μια επικίνδυνη σιδερένια σκάλα, που τα σκαλοπάτια της ήταν μισοσπασμένα και γλιστερά. Η χειρολαβή πλάι του ήταν γεμάτη σκουριά· αν δε φορούσε γάντια, θα σιχαινόταν να την αγγίξει. Έφτασε πάνω και βρέθηκε σ'ένα κυλινδρικό πέρασμα, που θύμιζε το εσωτερικό σωλήνα. Στους τοίχους, κάποιου είδους αναρριχώμενη βλάστηση σκαρφάλωνε, φωσφορίζοντας· και γυαλίζοντας, σε ορισμένα σημεία, σαν μικροσκοπικοί κρύσταλλοι.

Ο Ελπιδοφόρος έσβησε τον φακό του και βάδισε υπό το φως των παράξενων φυτών. Ήταν αρκετό για να βλέπει πού πήγαινε, και δεν κινδύνεψε να πέσει ούτε μία φορά. Στο πέρας του κυλινδρικού περάσματος, έστριψε αριστερά, και βρέθηκε σ'ένα πέτρινο δωμάτιο, που οι τοίχοι του έμοιαζαν ιδρωμένοι, καθώς λεπτά στρώματα από κάποιο διαφανές υγρό (νερό;) κυλούσαν επάνω

τους. Ο Ελπιδοφόρος ζύγωσε τη σιδερένια πόρτα αντίκρυ του, γύρισε τη χειρολαβή, που ήταν στρογγυλή σαν στρόφιγγα, και την άνοιξε.

Βγήκε.

Η αίθουσα μπροστά του ήταν μεγάλη. Παραλληλόγραμμη. Ψηλή, και μακριά. Ενεργειακές λάμπες τη φώτιζαν με λευκό φως, προσαρμοσμένες στους τοίχους. Στο κέντρο της βρισκόταν ένα σκάφος αέρος με δύο μεγάλους προωθητήρες, μυτερή εμπρόσθια όψη, και φτερά με καθοδική κλίση. Μια πλευρική πόρτα του ήταν ανοιχτή. Δίπλα της, στεκόταν μια γυναίκα˙ και παραδίπλα, δύο άντρες.

Ο Ελπιδοφόρος βάδισε, πλησιάζοντας τη γυναίκα, η οποία ήταν ντυμένη με μαύρο, φαρδύ παντελόνι και σκούρα-μπλε μπλούζα με ψηλό γιακά και μανίκια που έφταναν ώς τον αγκώνα. Το δέρμα της ήταν γαλανό και τα μαλλιά της μαύρα και μακριά μέχρι τη μέση, δεμένα πλεξίδα. Στα μάτια της φορούσε ένα ζευγάρι μεγάλα, στρογγυλά γυαλιά. Το σώμα της έμοιαζε αμέσως να ζητά προσοχή, καθώς διαγραφόταν τέλειο μέσα από τα ρούχα της.

«Φενίλδα'σαρ,» είπε ο Ελπιδοφόρος, κατεβάζοντας την κουκούλα της κάπας του. «Έχουμε πολύ καιρό να συναντηθούμε.»

Η Φενίλδα παρατήρησε ότι δεν υπήρχε χαμόγελο στο πρόσωπό του, και υπέθεσε ότι σπάνια πλέον χαμογελούσε. Ίσως ποτέ. «Ναι... Πώς είσαι, Στίβεν;»

«Υπέροχα μολυσμένος,» αποκρίθηκε εκείνος. «Και μη με λες Στίβεν˙ το όνομά μου είναι τώρα Ελπιδοφόρος.»

«Ναι, σωστά,» ένευσε η Φενίλδα. «Χαίρομαι που είσαι ζωντανός, πάντως.»

«Μακάρι να μπορούσα να πω το ίδιο για τον εαυτό μου. Εσύ φαίνεται να είσαι καλύτερα, κι αυτό είναι θετικό.»

Καλύτερα; σκέφτηκε η Φενίλδα. *Καλύτερα;* «Αστειεύεσαι, υποθέτω.»

«Τουλάχιστον, δεν είσαι αναγκασμένη να κρύβεσαι στα εγκαταλειμμένα μέρη του Ανακτόρου.»

«Είμαι, όμως, αναγκασμένη να ταξιδέψω στην Ταρασμάλθη.»

«Μικρό το κακό.»

Της Φενίλδα, ωστόσο, δεν της φαινόταν και τόσο μικρό. Η Ταρασμάλθη ήταν μια πολύ επικίνδυνη διάσταση˙ κι εκείνη, σ'αντίθεση με τον Στίβεν, δεν ήθελε ν'αυτοκτονήσει. Όχι ακόμα, τουλάχιστον.

«Θα είσαι ο αρχηγός της αποστολής, απ'ό,τι μου είπαν…»

Ο Ελπιδοφόρος συνοφρυώθηκε. *Αρχηγός;* απόρησε. *Γιατί δε μου το είπαν κι εμένα αυτό; Οι καταραμένοι μπάσταρδοι!*

Η Φενίλδα μειδίασε. «Δεν το ήξερες;»

«Δε μου το διευκρίνισαν,» είπε ο Ελπιδοφόρος, με σκοτεινή όψη. Κοίταξε τους δύο που στέκονταν παραδίπλα. «Ποιοι είν'αυτοί; Θα έρθουν μαζί μας;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Φενίλδα.

«Τους γνωρίζεις;»

«Σήμερα τους γνώρισα.»

«Υπηρετούν κι αυτοί τους κοινούς μας αφέντες, υποθέτω…» Ο Ελπιδοφόρος τούς ατένισε παρατηρητικά, κι εκείνοι στράφηκαν για να τον κοιτάξουν. Ο ένας είχε δέρμα λευκό-ροζ, μαύρα κοντά μαλλιά, και στρογγυλό πρόσωπο. Του άλλου το δέρμα ήταν καφέ και τα μαλλιά του μαύρα˙ στο πρόσωπό του φύτρωνε μια μακριά γενειάδα.

«Ο Ελπιδοφόρος;» ρώτησε, ζυγώνοντας.

«Ναι.»

Ο άντρας τού έδωσε το χέρι του. «Νικόδημος. Θα είμαι ο πιλότος σας.»

Ο Ελπιδοφόρος αντάλλαξε μια χειραψία μαζί του. «Είσαι απ'το Στρατό;»

«Όχι. Κάνω… δουλειές για ιδιώτες.»

Ο Ελπιδοφόρος στράφηκε στον άλλο άντρα, ο οποίος είχε επίσης πλησιάσει. Εκείνος είπε: «Έχουμε γνωριστεί… αν και όπως σου είχα πει τότε, ήταν πολύ νωρίς για να μ'αποκαλέσεις 'αγάπη μου'.»

Ο Ελπιδοφόρος μειδίασε. «Ποιο είναι τ'όνομά σου, λοιπόν… αγάπη μου;»

Ο άντρας γέλασε, κι αποκρίθηκε: «Νάραλχεμ'νιρ.»

«Βιοσκόπος;»

«Στις υπηρεσίες σας, αρχηγέ.»

«Όχι στις δικές μου. Στις *δικές τους,*» διόρθωσε ο Ελπιδοφόρος. Και ρώτησε: «Αυτοί είμαστε όλοι;»

«Όχι,» είπε η Φενίλδα'σαρ˙ «είναι κι άλλοι τρεις. Έλα μέσα.»

Μπήκαν στο εσωτερικό του αεροσκάφους, και σ'έναν θάλαμό του συνάντησαν δύο γυναίκες κι έναν άντρα. Η μία ονομαζόταν Νάνσυ και κατείχε το βαθμό του λοχία μέσα στον Παντοκρατορικό Στρατό. Ήταν μετρίου αναστήματος και είχε κατάλευκο δέρμα, ενώ τα μαλλιά της ήταν μαύρα, σγουρά, και κομμένα κοντά. Τα χέρια της, που έμεναν ακάλυπτα απ'το κοντό, αμάνικο πουκάμισο που φορούσε, ήταν γυμνασμένα και μυώδη.

Η άλλη ονομαζόταν Κάτια˙ είχε δέρμα άσπρο με απόχρωση του ροζ, και ήταν ψηλή και ξανθιά. Τα μαλλιά της ήταν κομμένα στους ώμους, και τα μάτια της διέθεταν ένα πολύ ανοιχτό γαλανό χρώμα, που τα έκανε να μοιάζουν ότι γυάλιζαν. Εξήγησε πως η δουλειά της ήταν να ασχολείται με μηχανικά συστήματα.

Ο άντρας ήταν γαλανόδερμος και γεροδεμένος, με φαρδείς ώμους και καστανά μαλλιά και μούσια. Συστήθηκε ως ειδικός εκτελεστής Σκοτ Θάμρω. Το πρόσωπό του έμοιαζε τετραγωνισμένο, και τα μάτια του ήταν στενά και σκοτεινά.

«Ειδικός εκτελεστής;» είπε ο Ελπιδοφόρος.

«Δολοφόνος,» εξήγησε ο Σκοτ, ανάβοντας ένα τσιγάρο.

«Ελπίζω να μην είσαι εδώ για να μας σκοτώσεις, αφότου έχουμε ολοκληρώσει την αποστολή μας.»

«Πιστεύω αυτό ήταν αστείο, Καπετάνιε.»
«Δεν είμαι καπετάνιος.»
«Η Φενίλδα'σαρ μάς είπε ότι θα είσαι ο Καπετάνιος μας σ'αυτό το σκάφος. Δεν αληθεύει;»
Ο Ελπιδοφόρος ρώτησε τη Φενίλδα: «Υπάρχει τίποτ'άλλο που θα έπρεπε να ξέρω;»
«Σχετικά με τι;»
«Με οτιδήποτε.»
Η Φενίλδα ανασήκωσε τους ώμους. «Το πλήρωμά μας το γνώρισες όλο. Το σκάφος μας ονομάζεται *Παγογέρακας,* και είναι μεταβαλλόμενο, με δυνατότητα αιθερικού ταξιδιού. Μεταβάλλεται από αεροσκάφος σε όχημα ξηράς, ειδικό για περιοχές με πάγους. Διαθέτει δύο πολυβόλα και έναν εκτοξευτή ρουκετών. Τα όπλα του είναι κρυμμένα, αλλά μπορούν εύκολα να μπουν σε λειτουργία.»
«Εντάξει,» είπε ο Ελπιδοφόρος. «Μπορούμε, λοιπόν, να ξεκινήσουμε για την Υπερυδάτια. Είστε όλοι έτοιμοι;» Κοίταξε γύρω του, τα μέλη του πληρώματός του, που ένευσαν καταφατικά. «Καλώς.» Και προς τον Νικόδημο: «Γνωρίζεις πώς να μας πας στην ήπειρο που ονομάζεται Μικρυδάτια;»
«Ασφαλώς.»
«Θα προσγειωθούμε στην πόλη Φθιάνη, στα βορειοανατολικά της ηπείρου.»
Η Φενίλδα'σαρ παρενέβη: «Δε χρειάζεται να σταματήσουμε πουθενά, Ελπιδοφόρε. Το μόνο που χρειάζεται είναι ν'αλλάξουμε σημείο μετάβασης στην Υπερυδάτια, όταν βγούμε απ'τον Αιθέρα.»
«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνος· «πρέπει να προσγειωθούμε στη Φθιάνη. Έχουμε μια δουλειά να κάνουμε εκεί.»
«Δουλεία;» Η Φενίλδα συνοφρυώθηκε, παραξενεμένη. *Γιατί δε μου το είπαν αυτό;*
«Ναι,» είπε ο Ελπιδοφόρος. «Νικόδημε, στο πιλοτήριο. Ξεκινάμε.

»Και ποιος θα καθίσει στο ενεργειακό κέντρο; Φενίλδα; Νάραλχεμ;»

«Θα καθίσω εγώ,» προθυμοποιήθηκε ο Βιοσκόπος, κι απομακρύνθηκε, ενώ κι ο Νικόδημος απομακρυνόταν.

Ο Ελπιδοφόρος πήγε επίσης στο πιλοτήριο, διασχίζοντας το εσωτερικό του σκάφους, που δεν ήταν μικρό αλλά ούτε και τεράστιο.

Ο Νικόδημος κάθισε στη θέση του πιλότου, μπροστά στο πηδάλιο, και περίμενε να ανάψει η ένδειξη ότι ο Νάραλχεμ'νιρ χρησιμοποιούσε τη Μαγγανεία Κινήσεως και μπορούσαν να ξεκινήσουν. Όταν η ένδειξη άναψε, πάτησε ένα κουμπί που έδωσε κάποιο τηλεπικοινωνιακό σήμα στην πύλη αντίκρυ τους: κι αυτή άνοιξε μ'έναν δυνατό μεταλλικό θόρυβο, για ν'αποκαλύψει τον ουρανό και την πόλη από κάτω. Ο Νικόδημος ενεργοποίησε τις μηχανές και το βουητό τους αντήχησε.

Το αεροσκάφος πέταξε έξω απ'το Παντοτινό Ανάκτορο, μαζεύοντας τα μεταλλικά του πόδια. Από το μπροστινό του παράθυρο, ο Ελπιδοφόρος μπορούσε να δει την Ατέρμονη Πολιτεία της Ρελκάμνια να απλώνεται ώς τα πέρατα του ορίζοντα, προς κάθε κατεύθυνση. Οικοδομήματα και οικοδομήματα και οικοδομήματα, κάθε μεγέθους, σχήματος, και είδους, με γέφυρες να εκτείνονται ανάμεσά τους και να μπλέκονται αναμεταξύ τους. Επάνω σε ορισμένες κινούνταν οχήματα˙ επάνω σε άλλες τρένα έτρεχαν. Ελικόπτερα και αεροσκάφη διέσχιζαν τους ουρανούς. Κεραίες και αντένες ξεπρόβαλλαν σαν κέρατα.

Ο Νικόδημος έβαλε τον *Παγογέρακα* να πετάξει προς τα πάνω. Επάνω, επάνω, επάνω. Σκαρφαλώνοντας στον ουρανό, περνώντας μέσα από τα σύννεφα.

Ο Ελπιδοφόρος άνοιξε τον επικοινωνιακό δίαυλο στην κονσόλα και ζήτησε από όλο το πλήρωμα να καθίσει και να προσδεθεί. Ο ίδιος κάθισε δίπλα στον Νικόδημο και δέθηκε με τα δερμάτινα

λουριά της πολυθρόνας. Σε μια από τις οθόνες φαινόταν η απόσταση του *Παγογέρακα* από το σημείο μετάβασης του Αιθέρα.

Και σε λίγο, ο Ελπιδοφόρος το είδε. Ένας κυματισμός στον ουρανό˙ μια παράξενη αίσθηση ότι εκεί ο αέρας έκανε λακκούβα˙ μια ελαφριά, απροσδιόριστη αλλαγή στο χρώμα. Τα μάτια δυσκολεύονταν να εστιαστούν σε κάτι που δεν μπορούσαν απόλυτα να συλλάβουν.

Ο Νικόδημος επιτάχυνε.

Οι μηχανές του *Παγογέρακα* ακούγονταν να γρυλίζουν.

Το σκάφος βούτηξε μέσα στο σημείο μετάβασης.

Τα πάντα κλυδωνίστηκαν. Έξω απ’το παράθυρο, το χρώμα και ο χώρος φάνηκαν να χάνουν κάθε δυνατό νόημα για το ανθρώπινο μυαλό. Ο Ελπιδοφόρος αισθάνθηκε τα σωθικά του ν’αναποδογυρίζουν, το κεφάλι του να πονά. Τ’αφτιά του βούιζαν. Κάτι έμοιαζε να έχει, προς στιγμή, βουλώσει τη μύτη του και κλείσει το λαιμό του.

Η Φενίλδα, που καθόταν πίσω του, δεμένη σε μια άλλη πολυθρόνα, ένιωσε τον καταραμένο πονοκέφαλό της να επιστρέφει. Πυρακτωμένες λόγχες διαπερνούσαν το κρανίο της. Νόμιζε ότι τα μάτια της θα πετάγονταν έξω. Έσκυψε, κρατώντας τις πλευρές του κεφαλιού της ανάμεσα στα χέρια της. Ουρλιάζοντας.

Κι ύστερα, το σκάφος ήταν στον Αιθέρα. Μια αργυρογάλανη απεραντοσύνη απλωνόταν γύρω του, διακοπτόμενη από κατάλευκα νεφελώματα, που έμοιαζαν βγαλμένα από όνειρο.

Ο *Παγογέρακας* εξακολουθούσε να τραντάζεται, αλλά αδύναμα πλέον. Ο Ελπιδοφόρος, κοιτάζοντας τις οθόνες της κονσόλας, είδε ότι το αεροπλάνο βρήκε ένα αιθερικό ρεύμα και το ακολούθησε.

Πίσω του, η Φενίλδα εξακολουθούσε να ουρλιάζει. Έλυσε τα λουριά της πολυθρόνας του, σηκώθηκε, και την πλησίασε. «Είσαι καλά;» τη ρώτησε, πιάνοντας τους ώμους της. «Φενίλδα, είσαι καλά;»

Η μάγισσα έπαψε να φωνάζει, βαριανασαίνοντας. Ύψωσε το κεφάλι της και ξεροκατάπιε, παραμερίζοντας μαύρα μαλλιά απ'το πρόσωπό της. Ιδρώτας γυάλιζε επάνω στο γαλανό δέρμα της. Ο πονοκέφαλός της δεν είχε περάσει τώρα που βρίσκονταν στον Αιθέρα, όμως κατάφερε να πει: «Ναι… Θέλω μισό λεπτό μόνο… Μισό λεπτό… Πρέπει να πάω στην καμπίνα μου.» Έκανε να λύσει τα λουριά της και να σηκωθεί.

Ο Ελπιδοφόρος τη βοήθησε.

Η Νάνσυ παρουσιάστηκε στην είσοδο του πιλοτηρίου. «Είστε καλά εδώ μέσα;» ρώτησε, έχοντας, προφανώς, ακούσει τα ουρλιαχτά.

«Ναι,» της είπε ο Ελπιδοφόρος. «Όλα είναι εντάξει.»

Η λευκόδερμη πολεμίστρια έφυγε.

Η Φενίλδα σηκώθηκε απ'την πολυθρόνα της, και ο Ελπιδοφόρος, περνώντας το χέρι του γύρω απ'τη μέση της, της είπε: «Θα σε πάω στην καμπίνα σου.»

«Σ'ευχαριστώ,» αποκρίθηκε εκείνη, «αλλά δε χρειάζεται.»

Απομακρύνθηκε, και βάδισε μόνη της μέσα στο σκάφος, παραπατώντας. Δεν ήθελε να έχει τη βοήθεια κανενός σε ό,τι αφορούσε αυτόν τον πονοκέφαλο. Αυτός ο πονοκέφαλος δε θάπρεπε καν να υφίσταται! *Γιατί δε μπορούν να τον κάνουν να περάσει για πάντα; Γιατί;*

Φτάνοντας στην καμπίνα της, κάθισε στο κρεβάτι, άνοιξε τον σάκο της, και πήρε από μέσα ένα τυλιγμένο κομμάτι χαρτί. Το ξετύλιξε και πίεσε το εσωτερικό του πάνω στο μέτωπό της, φέρνοντας το δέρμα της σε επαφή με τη γκρίζα αλοιφή που μόνο *εκείνοι* γνώριζαν πού την έβρισκαν.

Ο πονοκέφαλος ελαττώθηκε, σταδιακά. Και έπαψε τελείως.

Αλλά όχι για πάντα.

Η Φενίλδα τσάκισε το χαρτάκι και το έριξε τυχαία μέσα στον σάκο της. Το φάρμακο ήταν, ομολογουμένως, καλό: πολύ δυνα-

τό. Ενεργούσε αμέσως, και έκανε τον πόνο να περνά σχεδόν ως εκ θαύματος. Από τι ήταν φτιαγμένο;

Σηκώθηκε απ'το κρεβάτι και βάδισε πάλι μέσα στο σκάφος, αυτή τη φορά χωρίς να παραπατά.

Σύντομα, αντιλήφτηκε ότι κάποιος την κοίταζε και στράφηκε να τον αντικρίσει.

«Είσαι καλά;» τη ρώτησε ο Σκοτ. «Εσύ φώναξες, έτσι δεν είναι;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Φενίλδα. «Ζαλίστηκα λίγο. Δεν ήταν τίποτα.»

Εκείνος ένευσε. Τα μάτια του την έτρωγαν, παρατήρησε η μάγισσα. Όπως και την αυγή, που είχαν πρωτοσυναντηθεί.

Την έκανε ν'ανατριχιάζει. Ίσως να έφταιγε το γεγονός ότι η Φενίλδα γνώριζε το επάγγελμά του˙ ίσως όχι.

Αφήνοντάς τον πίσω της, προχώρησε κι έφτασε στο πιλοτήριο, όπου βρίσκονταν ο Νικόδημος και ο Ελπιδοφόρος, ο πρώτος καθισμένος μπροστά στο πηδάλιο, ο δεύτερος όρθιος με τα χέρια του σταυρωμένα στο στήθος.

Ακούγοντάς τη να μπαίνει, στράφηκε. «Είσαι εντάξει τώρα;»

Η Φενίλδα κατένευσε, και ρώτησε: «Μπορώ να σου μιλήσω;» κάνοντάς του νόημα να πλησιάσει.

Εκείνος την πλησίασε. «Τι είναι;»

«Γιατί πρέπει να κατεβούμε στη Φθιάνη;» Η φωνή της ήταν χαμηλωμένη, επειδή δεν ήθελε να την ακούσει κανείς άλλος. «Υπάρχει συγκεκριμένος λόγος;»

«Ναι.»

«Ο οποίος είναι...;»

«Θα συναντήσω έναν μάγο, και θα του δώσω κάτι.»

Η Φενίλδα συνοφρυώθηκε. «Έχει αυτό σχέση με την αποστολή μας στην Ταρασμάλθη;»

«Φοβάμαι πως ναι.»

«Θα μου πεις, λοιπόν, τι είναι, ή όχι;»

«Γνωρίζεις τι έχουν βάλει οι αφέντες μας μέσα μου, δε γνωρίζεις; Γιατί νομίζεις ότι είμαι εδώ; Γιατί νομίζεις ότι είμαι 'Καπετάνιος σας'; Επειδή θέλουν να βλέπουν από τα μάτια μου και ν'ακούν από τ'αφτιά μου.»

«Ενώ βρίσκεσαι σε άλλη διάσταση απ'αυτούς;»

«Να, λοιπόν, το πρόβλημά μας… και η λύση του: Η συσκευή που θα δώσω στον μάγο θα τους επιτρέπει να με χρησιμοποιούν ακόμα κι όταν βρίσκομαι σε άλλη διάσταση.»

«Πώς είναι δυνατόν; Τι συσκευή είναι; Έχει τη δύναμη να… να διαπερνά, κάπως, τις διαστάσεις;»

Ο Ελπιδοφόρος ένευσε. «Σύμφωνα μ'ό,τι μου είπαν, δημιουργεί μια συχνότητα που διαπερνά τις διαστάσεις μέσω του Αιθέρα. Πρόκειται για μια πολύ εξειδικευμένη συσκευή, Φενίλδα, που μπορούν να χρησιμοποιήσουν μόνο συγκεκριμένα άτομα.»

«Ο μάγος που πηγαίνουμε να βρούμε είναι Τεχνομαθής;» ρώτησε η Φενίλδα'σαρ.

«Ναι.»

«Μάλιστα…»

«Οι υπόλοιποι του πληρώματος δε γνωρίζουν για μένα;» τη ρώτησε ο Ελπιδοφόρος.

«Τι εννοείς;»

«Μιλάω για την ημιζωντανή οντότητα που ενυπάρχει μέσα μου.»

Η Φενίλδα κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δε γνωρίζουν τίποτα. Και οι Υπερασπιστές μού είπαν να το κρατήσουμε κρυφό.»

«Δε μ'εκπλήσσει…» μουρμούρισε ο Ελπιδοφόρος μέσα από τα δόντια του.

Κεφάλαιο 6

Επιστρέφοντας στο σπίτι της μαζί με τους επαναστάτες, η Μάρθα τούς είπε να περιμένουν να κάνει ένα μπάνιο, και μετά θα ερχόταν να τους μιλήσει. Εκείνοι δεν έφεραν αντίρρηση, έτσι η Μάρθα πήγε να πλυθεί, νιώθοντας όλο της το σώμα πιασμένο. Τα πλευρά της ήταν μελανιασμένα εκεί όπου την είχε κλοτσήσει ο λακές της κωλόγριας. Η μύτη της, όμως, είχε σταματήσει να αιμορραγεί και, ευτυχώς, δεν ήταν σπασμένη. Οι καρποί και οι αστράγαλοί της ήταν γδαρμένοι και μελανιασμένοι από τα δεσμά της κι από τις προσπάθειές της να λυθεί. *Το χάλι μου έχω,* σκέφτηκε, γεμίζοντας τη μπανιέρα με χλιαρό νερό και σαπούνι, και γλιστρώντας μέσα.

Και δε βγήκε τίποτα από τούτη την κωλοϊστορία… Τι μαλάκας, αυτός ο Αλέξιος Φτεροκόπος! Έπρεπε να μου τόχε πει ότι το πλοίο δεν ήταν δικό του. Έπρεπε να μου είχε πει ότι, ουσιαστικά, μ'έστελνε να κλέψω: έτσι, θα ήμουν πιο προσεχτική· δε θα μ'έπιανε εκείνος ο μαυρομούτσουνος λακές και οι δικοί του.

Τέλος πάντων. Ό,τι είχε γίνει, είχε γίνει. Ευτυχώς, είχαν παρουσιαστεί οι επαναστάτες και την είχαν λύσει από εκείνο το δέντρο, αλλιώς ποιος ξέρει πόσες ώρες ακόμα θα έμενε δεμένη… *αν κανένα θηρίο δεν ερχόταν, πρώτα, για να με φάει.*

Τι μπορεί, όμως, να ήθελε αυτός ο Γεράρδος από εκείνη; Αποκλείεται οι επαναστάτες να ήταν εδώ χωρίς καλό λόγο.

Και η Μάρθα ήξερε ότι χρωστούσε πολλά στην Επανάσταση· δεν μπορούσε να τους αρνηθεί τίποτα. Αλλιώς, δε θα ήταν σύνδεσμός τους στη Φθιάνη, ούτε θα έκανε κάπου-κάπου δωρεάν δουλειές γι'αυτούς. Δεν ήταν ιδεολόγος· η επιβίωσή της την ενδιέφερε. Κατά τα άλλα, οι άνθρωποι της Παντοκράτειρας μπορούσαν να συνεχίσουν να έχουν όλο το σύμπαν για τον εαυτό τους και να πάνε να γαμηθούν.

Τελειώνοντας το μπάνιο της, σκουπίστηκε, τυλίχτηκε σε μια γκρίζα ρόμπα, και βγήκε, για να συναντήσει τους επαναστάτες στο καθιστικό του σπιτιού της. Παρατήρησε ότι όλοι τους ήταν καθισμένοι γύρω από το ξύλινο τραπέζι και έτρωγαν, μαζί με τον Νικόλαο. Κάποιος είχε πάει και είχε πάρει φαγητό από έξω.

«Έλα,» της είπε ο Γεράρδος· «κάθισε.»

«Σαν στο σπίτι μου, ε;» αποκρίθηκε εκείνη, υπομειδιώντας και πλησιάζοντας, για να καθίσει στην καρέκλα πλάι στον Νικόλαο.

Τώρα που είχε την ευκαιρία, κοίταξε τους τρεις επαναστάτες αντίκρυ της. Τους κοίταξε φωτισμένους καλά από την ενεργειακή λάμπα του καθιστικού της, ενώ πριν τους είχε δει μέσα στα σκοτάδια του Μεγάλου Δάσους. Και μετά, στο υποβρύχιό τους, στην ενεργειακή βάρκα, και στους νυχτερινούς δρόμους της Φθιάνης, αισθανόταν πολύ ζαλισμένη και κατάκοπη για να τους παρατηρήσει.

Ο Γεράρδος είχε δέρμα άσπρο με απόχρωση του ροζ, όπως εκείνη· τα μαλλιά του ήταν μαύρα και κομμένα κοντά, το πρόσωπό του φρεσκοξυρισμένο. Τώρα καθόταν και το ύψος του δεν ήταν φανερό, όμως η Μάρθα θυμόταν, από πριν, ότι ήταν ψηλός. Και δεν ήταν *καθόλου* άσχημος. Επίσης, το όλο του παρουσιαστικό τής θύμιζε, συγχρόνως, άνθρωπο της δράσης αλλά και άνθρωπο του πνεύματος. Περίεργο… όμως όχι απωθητικό. Ναι, ήταν σίγουρα όμορφος, όφειλε να παραδεχτεί. *Ευγάμητος.*

Ο άντρας δίπλα του, που είχε συστηθεί ως Προαιρέσιος, είχε ξανθά μαλλιά και δέρμα λευκό-ροζ. Ήταν κι αυτός ψηλός και καλοφτιαγμένος, αλλά το βλέμμα του δεν της πολυάρεσε, για κάποιο λόγο. Ήταν… γυαλιστερό και… ατίθασο. Ενώ το βλέμμα του Γεράρδου είχε κάτι το πιο υπομονετικό, βαθύ, και επίμονο.

Ο τρίτος επαναστάτης, αυτός που ονομαζόταν Σέλιρ’χοκ (και, από την κατάληξη του ονόματός του, υποδηλωνόταν πως ανήκε στο μαγικό τάγμα των Διαλογιστών), ήταν ο πιο παράξενος απ’όλους. Το κατάμαυρο δέρμα ήταν πολύ σπάνιο στην Υπερυ-

δάτια… και έφερνε στο μυαλό της Μάρθας εκείνον τον μαυρομούτσουνο μαλάκα που της είχε επιτεθεί στην όχθη του Ριάνθη. Κατά τα άλλα, όμως, ο Σέλιρ'χοκ δεν είχε καμια ομοιότητα μ'αυτόν. Τα μαλλιά του ήταν πράσινα, και η όψη του μυστηριακή. Της έμοιαζε με φάντασμα, βγαλμένο από κάποιο μύθο˙ πλάσμα καμωμένο περισσότερο από αέρα παρά από ύλη.

«Γιατί μας κοιτάζεις καλά-καλά;» τη ρώτησε ο Προαιρέσιος.

Η Μάρθα συνοφρυώθηκε. «Υπάρχει πρόβλημα;»

«Δεν ξέρω. Εσύ θα μας πεις.»

«Εσείς ήρθατε να με βρείτε. Όχι πως δε σας ευχαριστώ, βέβαια, εκεί όπου με βρήκατε…»

Ο Γεράρδος ήπιε μια γουλιά απ'τη μπίρα του, και είπε: «Ο Πρίγκιπας μάς έστειλε.» (Δε χρειαζόταν να διευκρινίσει σε ποιον Πρίγκιπα αναφερόταν: όταν οι επαναστάτες μιλούσαν για «τον Πρίγκιπα», εννοούσαν τον Πρίγκιπα της Επανάστασης, τον Ανδρόνικο.) «Και η Ιωάννα, που μας είπε ότι την ξέρεις.»

Η Μάρθα ένευσε. «Την ξέρω. Είναι καλά;»

«Υγιαίνει.»

Η Μάρθα άρχισε να τρώει, ενώ ο Γεράρδος συνέχιζε να μιλά: «Απ'ό,τι ξέρουμε, ο πατέρας σου έχει χαθεί, σωστά;»

«Εδώ και χρόνια.»

«Και ο αδελφός σου, επίσης.»

«Σ'ενδιαφέρει τόσο η οικογενειακή μου κατάσταση, Γεράρδε;»

«Είχαν κι οι δυο τους πάει στην Ταρασμάλθη, για κάποια… έρευνα εκεί.»

Η Μάρθα έπαψε να τρώει και τον ατένισε. «Ο πατέρας μου πήγε για έρευνα. Ο αδελφός μου πήγε να τον βρει. Κανένας δεν επέστρεψε.» Γιατί της τα θύμιαζαν αυτά τώρα; Δεν ήταν και τόσο ευχάριστα, αν και περασμένα.

«Τι έψαχνε ο πατέρας σου, Μάρθα;»

«Μια αρχαία πόλη, την Αρταλδάφρα. Είναι γνωστή σ'όσους πάνε για εξερευνήσεις στην Ταρασμάλθη. Αλλά, στην πραγματικότητα, πρόκειται για μύθο· δεν υπάρχει.»
«Υπάρχει,» της είπε ο Γεράρδος.
Η Μάρθα μόρφασε. «Ναι, 'ντάξει.»
«Τη βρήκε ένας πράκτορας του Πρίγκιπά μας.»
«Και πού είναι; Έχω χάρτες της Ταρασμάλθης εδώ–»
«Το ξέρω. Έχεις, επίσης, συμμετάσχει και σε κάποιες αποστολές εκεί. Επί πληρωμή, αλλά και για τον εαυτό σου.»
«Προσπαθούσα να βρω τον πατέρα μου και τον αδελφό μου,» εξήγησε η Μάρθα. «Μετά, όμως, κατέληξα ότι δεν άξιζε να χαθώ κι εγώ. Δε θα τους βοηθούσα έτσι, και… κατά πάσα πιθανότητα, θα ήταν πλέον νεκροί.»
«Λυπάμαι,» είπε ο Γεράρδος.
Η Μάρθα ανασήκωσε τους ώμους. «Γάμα το…» Σηκώθηκε απ'την καρέκλα της και έφυγε απ'το καθιστικό.
«Πού πάει;» ρώτησε ο Προαιρέσιος, καθώς οι επαναστάτες ήταν τώρα μόνοι μαζί με τον Νικόλαο.
«Μάλλον, δεν πάει για τσιγάρα με τη ρόμπα της,» του αποκρίθηκε ο Γεράρδος.
«Την προηγούμενη φορά που υποθέσαμε ότι μπορεί νάχε πάει για τσιγάρα, τη βρήκαμε δεμένη σ'ένα δέντρο…»
Η Μάρθα επέστρεψε, φέρνοντας μαζί της ένα τυλιγμένο κομμάτι χαρτί κι αφήνοντάς το στο τραπέζι, πλάι στον Γεράρδο. «Δείξε μου, λοιπόν, πού βρήκε την πόλη,» είπε, και κάθισε εκεί όπου καθόταν και πριν. Έπιασε τη μπίρα της και ήπιε.
Ο Γεράρδος ξετύλιξε το χαρτί και, όπως το περίμενε, είδε ότι ήταν χάρτης της Ταρασμάλθης. «Δε μπορώ να σου δείξω,» της εξήγησε, «γιατί ο πράκτορας δε μας είπε.»
«Το κρατά κρυφό;»
«Είναι νεκρός. Τον σκότωσαν, προτού προλάβει να συναντήσει τον Πρίγκιπά μας. Μας μετέφερε, όμως, κάποιες πληροφορίες,

σύμφωνα με τις οποίες βρήκε την Αρταλδάφρα, και η πόλη αυτή είναι πολύ σημαντική για την Επανάσταση.»

«Για ποιο λόγο;»

«Ο Πρίγκιπας δε μου έχει πει.»

Η Μάρθα συνοφρυώθηκε, μασώντας ένα κομμάτι κρέας. «Τι ακριβώς θέλετε, λοιπόν, από μένα;» ρώτησε, καταπίνοντας. «Μέχρι στιγμής, μου μιλάς για τον πατέρα μου, για την Ταρασμάλθη, και για την Αρταλδάφρα…»

«Θέλουμε να μας πας εκεί, Μάρθα,» εξήγησε ο Γεράρδος.

«Πού εκεί;»

«Στην Αρταλδάφρα.»

Η Μάρθα γέλασε. «Είσαι σαλεμένος!»

Ο Προαιρέσιος τής είπε: «Έχεις κάποιο *χρέος* στην Επανάσταση, αν δε λαθεύω.»

Η Μάρθα τον αγριοκοίταξε. «Αυτό δεν πα να πει ότι, άμα μου πείτε να βγάλω τα μάτια μου, θα τα βγάλω! Κανένας δεν έχει ποτέ βρει την Αρταλδάφρα· γιατί να τη βρούμε εμείς;»

«Επειδή,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος, «πρέπει.»

«Μαλακίες…» είπε η Μάρθα. «Τι θα γίνει όταν πάμε εκεί; Ένα ερείπιο θα–»

«Δε μ’αρέσει ο τρόπος που μιλάς,» τη διέκοψε ο Προαιρέσιος.

«Άμα δε σ’αρέσει ο τρόπος που μιλάω, βγες έξω απ’το σπίτι μου!»

«Μια στιγμή!» παρενέβη ο Γεράρδος, προτού ο Προαιρέσιος ανταπαντήσει. «Δεν είμαστε εδώ για να τσακωθούμε. Χρειαζόμαστε τη βοήθειά σου, Μάρθα. Δε θα μας έστελνε ο Πρίγκιπας σ’εσένα αν δεν πίστευε ότι μπορείς να μας βοηθήσεις.»

«Ίσως να έκανε λάθος,» είπε εκείνη. «Δεν έχω τα μέσα να σας προσφέρω καμία βοήθεια. Δεν ξέρω πού είναι η Αρταλδάφρα. Μόνο κάτι παλιές σημειώσεις του πατέρα μου έχω. Ο αδελφός μου, προτού χαθεί, πήρε μαζί του όλα όσα πίστευε ότι θα του χρειάζονταν.»

«Ακόμα κι έτσι,» είπε ο Γεράρδος, «θέλουμε τη βοήθειά σου. Κανένας μας δε γνωρίζει την Ταρασμάλθη καλύτερα από σένα. Πρέπει να έρθεις μαζί μας, Μάρθα.»

«Κι επιπλέον, αν δεν ήμασταν εμείς, ακόμα δεμένη στο δάσος θα ήσουν,» τόνισε ο Προαιρέσιος. «Για να μην αναφέρουμε το *άλλο* σου χρέος στην Επανάσταση–»

«Τι θες, δηλαδή, τώρα να πεις; Ότι είμαι *υποχρεωμένη* σ'εσάς;»

«Δεν είσαι; Αν σκεφτούμε τα πάντα σωστά και δίκαια–»

«Δεν είναι εκεί το θέμα,» είπε ο Γεράρδος στον Προαιρέσιο.

Εκείνος στράφηκε να τον αντικρίσει. «Φυσικά και είναι! Ο Πρίγκιπας μας μας έστειλε εδώ επειδή θεωρούσε ότι θα βρούμε μία έμπειρη οδηγό για την Ταρασμάλθη, η οποία πιστεύει στον αγώνα της Επανάστασης–»

«Σε κανέναν αγώνα δεν πιστεύω,» του είπε η Μάρθα.

«Είσαι με τους Παντοκρατορικούς, δηλαδή;»

«Χρειάζεται να είμαι με κάποιους; Με τον εαυτό μου είμαι, φιλαράκο.»

«Υπάρχουν και πράγματα σημαντικότερα απ'τον εαυτό σου. Και μη με λες εμένα 'φιλαράκο'!» γρύλισε ο Προαιρέσιος.

«Θα σε λέω όπως γουστάρω!»

Ο Γεράρδος καθάρισε το λαιμό του, ηχηρά. «Απ'όσο γνωρίζω, Μάρθα,» είπε, «έχεις ξανακάνει δουλειές για την Επανάσταση…»

«Ναι,» παραδέχτηκε εκείνη. «Αλλά όχι και τέτοια πράγματα. Έχω βοηθήσει ως δύτρια, κι έχω μεταφέρει και κάποια μηνύματα. Μικροδουλειές.»

«Τώρα, λοιπόν, θα κάνεις και μια μεγαλύτερη δουλειά.»

Η Μάρθα αναστέναξε. «Πες μου, τουλάχιστον, αυτό: Θα πέσει χρήμα;»

«Εννοείς αν θα πληρωθείς; Ο Πρίγκιπας δεν μας είπε–»

«Μάλιστα. Μου λες, δηλαδή, να πάω να τρέξω μέσα στους πάγους της Ταρασμάλθης χωρίς να πάρω οχτάρι, και ενώ τώρα εί-

μαι ταπί. Μου φαίνεται πως καλύτερη ήταν η πρόταση του Φτεροκόπου, παρότι μου είπε ψέματα.»

«Ποιος είν'ο Φτεροκόπος;» απόρησε ο Προαιρέσιος. «Και τι σχέση έχει μ'εμάς;»

«Καμία.»

«Κοίτα,» της είπε ο Γεράρδος. «Αν έχεις ανάγκη από χρήματα, είμαι βέβαιος πως ο Πρίγκιπας κάτι θα κανονίσει για σένα. Ειδικά αν μας βοηθήσεις. Είναι πολύ σημαντικό να βρούμε την Αρταλδάφρα.»

«Γιατί, όμως;» απόρησε η Μάρθα. «Γιατί είναι σημαντικό;»

«Η αλήθεια είναι πως δεν ξέρω ακριβώς.»

«Γιατί πας εκεί, τότε; Προσπαθείς να με παλαβώσεις;»

Ο Σέλιρ'χοκ μίλησε, ύστερα από τόση ώρα που ήταν σιωπηλός: «Η Αρταλδάφρα είναι μια πόλη από τον Ενιαίο Κόσμο, και ο πράκτορας του Πρίγκιπά μας –ο οποίος ονομαζόταν Αρίσταρχος– έκανε μια πολύ σοβαρή ανακάλυψη εκεί, συνομιλώντας με κάποιες οντότητες.»

«Οντότητες;»

«Ναι. Από τον Ενιαίο Κόσμο.»

«Τι είναι ο Ενιαίος Κόσμος; Και τι του είπαν αυτές οι οντότητες;»

«Αυτό που του είπαν δεν μπορώ να σ'το αποκαλύψω, δυστυχώς–»

Ο Προαιρέσιος παρενέβη: «Το *γνωρίζεις,* δηλαδή;»

«Ναι,» είπε ο Σέλιρ'χοκ.

Ο Προαιρέσιος στράφηκε στον Γεράρδο. «Εσύ το ξέρεις;»

«Σου έχω ξαναπεί: όχι.»

«Γιατί μόνο ο μάγος το ξέρει; Και γιατί, Σέλιρ'χοκ, δε μας το είπες νωρίτερα ότι το ήξερες;» ρώτησε ο Προαιρέσιος, κοιτάζοντας πάλι τον μαυρόδερμο επαναστάτη.

«Διότι υποπτευόμουν ότι ίσως να αντιδρούσατε έτσι όπως αντιδράς τώρα. Η πληροφορία, όμως, πραγματικά δεν έχει σημα-

σία, Προαιρέσιε. Δε χρειάζεται να την ξέρετε. Ο Πρίγκιπας προτιμά, για την ώρα, να παραμείνει κρυφή.»

Η Μάρθα ρώτησε: «Ποιος είναι, τελικά, ο *λόγος* πού θέλετε να βρείτε την Αρταλδάφρα; Τόση ώρα, δεν μπορώ να καταλάβω!»

«Ο λόγος είναι,» της απάντησε ο Σέλιρ’χοκ, «ότι θέλουμε να ξέρουμε πού βρίσκεται, θέλουμε να τη χαρτογραφήσουμε, να τη φωτογραφήσουμε, και να τη μελετήσουμε από κοντά.»

«Κι αυτές οι οντότητες που είπες;»

«Θα μπορούσαμε να τους μιλήσουμε, ίσως˙ δεν ξέρω. Προσωπικά, θα το επιθυμούσα. Ο Ενιαίος Κόσμος ανέκαθεν με ενδιέφερε. Πολύ.»

«Τι είναι ο Ενιαίος Κόσμος;»

«Μια θεωρία,» είπε ο Προαιρέσιος. «Τίποτα περισσότερο.»

Ο Σέλιρ’χοκ τον αγνόησε. «Ο Ενιαίος Κόσμος ήταν η κατάσταση του σύμπαντός μας προτού σπάσει σε διαστάσεις. Όταν ο Ενιαίος Κόσμος υπήρχε, οι διαστάσεις δεν υπήρχαν. Η Υπερυδάτια και η Απολλώνια και η Ταρασμάλθη και η Σεργήλη και τα *πάντα* ήταν ένα.»

Η Μάρθα μόρφασε. «Πιστεύεις, πραγματικά, ότι κάποτε ίσχυε αυτό;»

«Το πιστεύω.»

«Τέλος πάντων˙ όπως γουστάρεις.»

Η Μάρθα ακούμπησε την πλάτη της στην καρέκλα και στράφηκε στον Γεράρδο. Πίνοντας μια γουλιά μπίρα, είπε: «Θέλετε, λοιπόν, να σας πάω στην Αρταλδάφρα για τουρισμό.»

«*Τουρισμό;*» πετάχτηκε ο Προαιρέσιος.

«Μου λέτε ότι θα τριγυρίσετε στο μέρος, θα βγάλετε φωτογραφίας, και θα φτιάξετε χάρτη: τουρισμός είναι αυτός.»

Ο Γεράρδος γέλασε. «Έστω,» είπε. «Θέλουμε να πάμε για τουρισμό. Επειδή *γουστάρουμε.*»

Η Μάρθα μειδίασε κοιτάζοντάς τον.

«Θα μας οδηγήσεις, να δούμε τα αξιοθέατα;» τη ρώτησε ο Γεράρδος.

Η Μάρθα δίστασε λίγο. Ύστερα: «Εντάξει,» είπε, «θα σας οδηγήσω. Κι ελπίζω ο Πρίγκιπας να το εκτιμήσει και να με ελεήσει με καμια εκατοστή οχτάρια. Ή, καλύτερα, με καμια χιλιάδα, ή περισσότερες.»

«Και έπρεπε να μας ταλαιπωρήσεις τόσο;» ρώτησε ο Προαιρέσιος.

Η Μάρθα είπε στον Γεράρδο: «Πού τον βρήκατε αυτόν τον τύπο;»

«Είναι αριστοκράτης από την Απολλώνια,» εξήγησε εκείνος.

«Και τυχαίνει να *πιστεύω* στην Επανάσταση,» τόνισε ο Προαιρέσιος, κοιτάζοντας έντονα τη Μάρθα.

Εκείνη γέλασε, κοφτά. «’Ντάξει, τι να πω; Εγώ δεν είμαι αριστοκράτισσα, φιλαράκο.»

«Τι πάει να πει αυτό; –Και σου είπα να μη με λες ‘φιλαράκο’!»

Ο Γεράρδος είπε βιαστικά: «Επειδή, μάλλον, θα ξεκινήσουμε το πρωί, νομίζω πως καλό θα ήταν να ξεκουραστούμε τώρα.»

«Ναι,» συμφώνησε η Μάρθα, νεύοντας.

«Δε μου λες,» τη ρώτησε ο Γεράρδος, «τις σημειώσεις του πατέρα σου τις έχεις εδώ;»

«Ναι, εδώ είναι. Τις χρησιμοποίησα όταν προσπαθούσα να τον βρω. Δεν τα κατάφερα, όμως.»

«Να της πάρεις μαζί σου· ίσως να μας χρειαστούν. Επίσης, να πάρεις μαζί σου ό,τι άλλη πληροφορία έχεις για την Ταρασμάλθη και για την Αρταλδάφρα.»

Η Μάρθα κατένευσε, καθώς έτρωγε.

Η Μάρθα θα κοιμόταν στο υπνοδωμάτιό της και οι επαναστάτες στο καθιστικό, σε όποιο σημείο μπορούσε ο καθένας να βολευ-

τεί. Καθώς, όμως, ετοιμάζονταν να πέσουν για ύπνο, απλώνοντας κουβέρτες στο πάτωμα και ρίχνοντας ένα σεντόνι στον μοναδικό καναπέ, ο Νικόλαος, που όλοι τον είχαν σχεδόν ξεχάσει, είπε: «Μάρθα… θα έρθω κι εγώ;»

Η Μάρθα στράφηκε να τον κοιτάξει, καθώς εκείνος είχε πιάσει την άκρη της ρόμπας της. Συνοφρυώθηκε. «Νικόλαε,» είπε, χαμογελώντας. Και γονάτισε μπροστά του, νιώθοντας να πονά καθώς το σώμα της λύγιζε. «Θέλεις να έρθεις; Θα πάμε σ’ένα πολύ παγωμένο μέρος…»

Το αγόρι ένευσε. «Θέλω!»

«Θα είναι επικίνδυνα, μικρέ,» είπε ο Προαιρέσιος. «Δε μπορείς να έρθεις μαζί μας.»

«Ποιος σε ρώτησε εσένα;» αντιγύρισε ο Νικόλαος.

«Ακριβώς,» είπε η Μάρθα. «Ποιος σε ρώτησε εσένα;»

Ο Προαιρέσιος αναστέναξε. «Καπετάνιε, έχουμε να κάνουμε με τρελούς…»

Ο Γεράρδος, που καθόταν ακόμα στο τραπέζι, είπε στη Μάρθα: «Νομίζεις ότι είναι συνετό ο Νικόλαος να έρθει στην Ταρασμάλθη; Μάλλον, θα χρειαστεί να βαδίσουμε μέσα στους πάγους. Ακόμα κι η *Βασίλισσα* δε μπορεί να μας πάει παντού.»

«Η *Βασίλισσα*;» έκανε η Μάρθα.

«Η *Πλωτή Βασίλισσα των Ουρανών*: το υποβρύχιό μας, που μεταβάλλεται σε υδροπλάνο με δυνατότητα προσγείωσης και σε ξηρά.»

«Τα αεροπλάνα,» του είπε η Μάρθα, «δεν μπορούν να πετάξουν στην Ταρασμάλθη, παρά μονάχα για ελάχιστα χιλιόμετρα. Οι άνεμοι είναι πολύ ισχυροί, και ο κίνδυνος πολύ μεγάλος.»

«Σκοπεύεις, λοιπόν, να βάλεις τον μικρό να οδοιπορήσει μαζί μας στους πάγους;» απόρησε ο Προαιρέσιος.

«Το πρόβλημα,» είπε η Μάρθα, κοιτάζοντας τον Γεράρδο, «είναι ότι δεν έχω πού να τον αφήσω.»

«Θέλω να έρθω!» επέμεινε ο Νικόλαος.

«Η Ταρασμάλθη, πάντως, δεν είναι μέρος για παιδιά,» τόνισε ο Γεράρδος. «Ούτε η Αρταλδάφρα νομίζω ότι θα είναι.»

Η Μάρθα όφειλε να παραδεχτεί ότι είχε δίκιο: οι κίνδυνοι ήταν μεγάλοι για τον καθένα˙ πόσο μάλλον για ένα μικρό αγόρι. Στράφηκε στον Νικόλαο. «Θα πρέπει να μείνεις εδώ,» του είπε.

Εκείνος στραβομουτσούνιασε. «*Γιατί;*»

«Δεν άκουσες τον Γεράρδο;»

Ο Νικόλαος έμεινε για λίγο σιωπηλός˙ ύστερα, είπε: «Θα λείψεις για πολύ, Μάρθα;»

«Θα έρθω όσο πιο γρήγορα μπορώ. Κι επιπλέον, ο χρόνος δεν περνά το ίδιο στην Ταρασμάλθη όπως εδώ.»

«Πώς περνά;»

«Πιο γρήγορα. Αυτό σημαίνει ότι σ'εμάς θα φανεί πως έχουμε μείνει εκεί περισσότερο, ενώ σ'εσένα θα φανεί ότι έχουμε μείνει λιγότερο.»

Ο Νικόλαος τη χτύπησε στον ώμο με τη γροθιά του. «Πας να με δουλέψεις με μαλακίες, χαζοβιόλα!»

Η Μάρθα και ο Γεράρδος γέλασαν. Κι εκείνη είπε: «Δεν πάω να σε δουλέψω, βρε βλαμμένο. Έτσι όπως σ'το λέω είναι. Για μας, στην Ταρασμάλθη, ο χρόνος θα κυλά πιο γρήγορα απ'ό,τι για σένα, στην Υπερυδάτια.»

«Ποια είναι η χρονική αναλογία;» ρώτησε ο Γεράρδος.

Η Μάρθα άφησε τη γονατιστή της θέση και σηκώθηκε όρθια, μορφάζοντας από τις μελανιές της. «Ένα προς τρία, Γεράρδε. Γερνάς γρήγορα εκεί.»

Κεφάλαιο 7

Ο *Παγογέρακας* πλησίασε το σημείο μετάβασης για την Υπερυδάτια.

«Σύμφωνα με τους υπολογισμούς του συστήματός μας, πρέπει να είμαστε τώρα πάνω απ’τη Μικρυδάτια, Καπετάνιε,» είπε ο Νικόδημος, κουρασμένος ύστερα από σχεδόν έξι ώρες πτήσης.

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο Ελπιδοφόρος, που καθόταν πλάι του. «Πάμε.» Και, ανοίγοντας τον επικοινωνιακό του δίαυλο, είπε: «Καπετάνιος προς όλο το πλήρωμα: Πλησιάζουμε σημείο μετάβασης. Προσδεθείτε καλά.»

Ο *Παγογέρακας* ζύγωσε κι άλλο την ανωμαλία στην αργυρογάλανη υφή του Αιθέρα.

«Επαναλαμβάνω,» είπε ο Ελπιδοφόρος, έχοντας τον δίαυλό του ανοιχτό: «Προσδεθείτε καλά. Περνάμε σημείο μετάβασης. Τώρα.» Και έδεσε κι ο ίδιος τα λουριά της πολυθρόνας του.

«Εντάξει, Καπετάνιε,» είπε ο Νικόδημος, έχοντας την προσοχή του εστιασμένη στο πηδάλιο και στις οθόνες και τις ενδείξεις της κονσόλας εμπρός του, «μπαίνουμε.»

Ο *Παγογέρακας* πέταξε μέσα στο μέρος όπου η αργυρογάλανη απεραντοσύνη του Αιθέρα φαινόταν να διαστρεβλώνεται με ακατονόμαστο τρόπο, σα να σχημάτιζε κάποιου είδους ημιορατή δίνη.

Το σκάφος τραντάχτηκε. Ο Ελπιδοφόρος αισθάνθηκε το κεφάλι του να πονά και τα σωθικά του να στριφογυρίζουν. Φευγαλέα, σκέφτηκε τη Φενίλδα’σαρ· μακάρι να μην την έπιανε πάλι εκείνη η κρίση…

Ο *Παγογέρακας* βγήκε απ’τον Αιθέρα, παύοντας να κλυδωνίζεται, κι ο Ελπιδοφόρος ξεφύσησε.

Αφουγκράστηκε. Δε μπορούσε ν’ακούσει τη Φενίλδα να ουρλιάζει. Μάλλον, το πέρασμα δεν την είχε επηρεάσει ετούτη τη φορά, υπέθεσε.

…Δεν είχε, όμως, δίκιο.

Στην καμπίνα της, όπου είχε κλειστεί μόλις άκουσε ότι πλησίαζαν το σημείο μετάβασης, η Φενίλδα ήταν κουλουριασμένη επάνω στο στενό της κρεβάτι, κρατώντας το κεφάλι της ανάμεσα στα χέρια και δαγκώνοντας τα χείλη, νιώθοντας αίμα να τρέχει. Τα βλέφαρά της ήταν σφαλισμένα με δύναμη. Κι όταν το σκάφος έπαψε να τραντάζεται, το κεφάλι της ακόμα πονούσε. Πονούσε σα να σχιζόταν στα δύο. Σαν ένα κοφτερό τσεκούρι να είχε πέσει ακριβώς στη μέση του κρανίου της.

«…*θεοί*…» κλαψούρισε, «…*θεοί*…» Και κατέβηκε απ’το κρεβάτι, πέφτοντας στα γόνατα. Το χέρι της πήγε στον σάκο της, όπου βρισκόταν το φάρμακο που της χορηγούσαν *εκείνοι.* «…*θεοί*…»

Σε λίγο, μπορούσε πάλι να σηκωθεί όρθια. Άνοιξε ένα παγούρι και ήπιε νερό, για να καθαρίσει το λαιμό της. *Πρέπει να φτάσαμε στην Υπερυδάτια,* σκέφτηκε. Είχε μια σύντομη δουλειά να κάνει τώρα, μόλις προσγειώνονταν…

Ο *Παγογέρακας* πετούσε πάνω απ’την πλωτή ήπειρο Μικρυδάτια, βρισκόμενος στο βόρειο άκρο της. Ένα δάσος ήταν από κάτω του, το οποίο έμοιαζε να απλώνεται για δεκάδες χιλιόμετρα, γεμάτο σκιές και σκοτάδι μέσα στη νύχτα.

«Το Μεγάλο Δάσος,» είπε ο Νικόδημος, δείχνοντάς το στον χάρτη τους, στην οθόνη της κονσόλας. «Η Φθιάνη είναι στ’ανατολικά του, Καπετάνιε. Δεν αργούμε.» Κι έμοιαζε να είχε πάρει κουράγιο απ’αυτό, γιατί ήταν φανερά εξουθενωμένος.

Σε λιγότερο από δέκα λεπτά, έφτασαν κοντά στην πόλη και στον ποταμό που ονομαζόταν Ριάνθης. Μετά απ’αυτήν απλώνο-

νταν οι βάλτοι που είχαν την ονομασία Υγρότοποι. Στα βορειοδυτικά της ήταν ένα μικρό αεροδρόμιο των Παντοκρατορικών, έτσι ο Νικόδημος πήγε τον *Παγογέρακα* προς τα εκεί και, σύντομα, είδαν τα φώτα του από κάτω τους.

Ο Ελπιδοφόρος άνοιξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό και ζήτησε άδεια προσγείωσης, την οποία αμέσως και έλαβε· δεν πρέπει να είχαν πολλές αφίξεις εδώ.

Το αεροπλάνο ξεδίπλωσε τα μεταλλικά του πόδια, έστρεψε τους προωθητήρες του κάθετα, και προσγειώθηκε.

«Καπετάνιε;»

Ο Ελπιδοφόρος στράφηκε, για να δει τη Φενίλδα πίσω του· είχε μόλις μπει στο πιλοτήριο, χωρίς να την ακούσει, και στεκόταν στο κατώφλι. Του έμοιαζε καλά.

«Τι είναι;» τη ρώτησε.

«Ζήτησε από όλο το πλήρωμα να συγκεντρωθεί στον κεντρικό θάλαμο. Θέλω να σας πω κάτι,» είπε η Φενίλδα, κι έφυγε.

Ο Ελπιδοφόρος παραξενεύτηκε από τούτο· τι μπορεί να είχε να τους πει; Άνοιξε τον επικοινωνιακό δίαυλο και ζήτησε από όλους να συγκεντρωθούν στον κεντρικό θάλαμο.

«Τι συμβαίνει, Καπετάνιε;» ρώτησε ο Νικόδημος, καθώς σηκωνόταν απ'την πολυθρόνα του και τεντωνόταν.

«Ό,τι ξέρεις ξέρω.»

Η Φενίλδα'σαρ τούς περίμενε καθισμένη στο μακρόστενο τραπέζι. Τα μεγάλα γυαλιά της γυάλιζαν στο φως της αναμμένης ενεργειακής λάμπας. Στα χέρια της ήταν μια κούπα με καφέ.

«Συμβαίνει κάτι, Καπετάνιε;» ρώτησε ο Σκοτ Θάμρω.

«Δεν είμαι εγώ που θέλω να σας μιλήσω,» εξήγησε ο Ελπιδοφόρος, που εξακολουθούσε να μην του πολυαρέσει να τον λένε Καπετάνιο. «Η Φενίλδα έχει κάτι να σας πει.»

Τα βλέμματά τους στράφηκαν επάνω της.

Εκείνη –που δεν ήταν ασυνήθιστη να την κοιτάζουν– ήπιε ήρεμα μια γουλιά καφέ και είπε: «Με προειδοποίησαν ότι πιθανώς

να έχουμε… ανταγωνιστές στην Ταρασμάλθη. Υπάρχει η πληροφορία ότι ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος έχει στείλει κάποιους δικούς του ανθρώπους να βρουν την Αρταλδάφρα–»

«Ποιοι σε προειδοποίησαν;» τη διέκοψε η Νάνσυ.

«*Εκείνοι.* Εκείνοι που μας ενώνουν όλους. Ποιοι άλλοι;»

«Και γιατί δε μας το είπες πιο νωρίς;» ρώτησε ο Σκοτ.

Η Φενίλδα, κοιτάζοντας τις όψεις τους, παρατήρησε πως ο μόνος που δεν έμοιαζε να έχει εκπλαγεί από τούτα τα νέα ήταν ο Νάραλχεμ'νιρ. Αλλά αυτό ίσως να οφειλόταν στην εξουθένωσή του. Βρισκόταν τόσες ώρες στο ενεργειακό κέντρο του σκάφους, χρησιμοποιώντας τη Μαγγανεία Κινήσεως· αναμφίβολα, θα ήταν έτοιμος να καταρρεύσει.

«Για να είμαι ειλικρινής,» απάντησε η Φενίλδα στον Σκοτ, «το ξέχασα μ'όλη τη φασαρία της αναχώρησής μας. Ουσιαστικά, μόλις σας πρωτογνώρισα, φύγαμε.»

«Και γιατί το είπαν μόνο σ'εσένα;» ρώτησε η Νάνσυ.

Η Κάτια στράφηκε στον Ελπιδοφόρο. «Εσύ, Καπετάνιε, δεν το ήξερες;»

Εκείνος κούνησε το κεφάλι. «Όχι.»

«Δε γνωρίζω γιατί δε σας το είπαν,» απάντησε η Φενίλδα'σαρ. «Μου ζήτησαν, όμως, να σας το μεταφέρω το συντομότερο δυνατό, ώστε να είμαστε όλοι προσεχτικοί.» Αυτό δεν ήταν ακριβώς αληθές: οι Υπερασπιστές την είχαν προστάξει, συγκεκριμένα, να τους το πει όταν θα περνούσαν από την Υπερυδάτια. Δεν είχαν διευκρινίσει τον λόγο που ήθελαν το πράγμα να γίνει έτσι, αλλά η Φενίλδα υπέθετε ότι φοβόνταν πως ίσως κάποιο μέλος της ομάδας να αντιδρούσε, όταν άκουγε ότι πιθανώς να είχαν ν'αντιμετωπίσουν επαναστάτες στην Ταρασμάλθη. Και τώρα, καθώς όλοι βρίσκονταν εμπρός της, τους παρατήρησε, προσπαθώντας να διαβάσει την έκφρασή τους. Ήταν κανένας φοβισμένος;

Η Κάτια, ίσως… Αλλά δε μπορούσε νάναι βέβαιη, ασφαλώς.

«Γνωρίζουν πού είναι η Αρταλδάφρα;» ρώτησε ο Σκοτ. «Οι επαναστάτες, το γνωρίζουν;»

«Δε μου το διευκρίνισαν αυτό,» εξήγησε η Φενίλδα. «Μάλλον, δεν το ήξεραν.»

«Πώς έμαθαν ότι οι επαναστάτες θα είναι στην Ταρασμάλθη;» ρώτησε η Νάνσυ.

«Ούτε αυτό μου το διευκρίνισαν.»

«Δε φαίνεται, πάντως, τυχαίο,» τόνισε η Κάτια.

Η Νάνσυ την κοίταξε. «Τι θες να πεις;»

«Μπορεί να έρχονται για εμάς.»

«Αποκλείεται να γνωρίζουν για εμάς!»

«Τι μας λες;» τη διέκοψε ο Σκοτ. «Προφανώς, όπως συμπέρανε η Κάτια, η παρουσία τους δεν είναι συμπτωματική. Επομένως, ή αυτοί γνωρίζουν ότι πηγαίνουμε κι αποφάσισαν να μας σταματήσουν, ή οι... εργοδότες μας έμαθαν ότι οι επαναστάτες θα προσπαθήσουν να βρουν την Αρταλδάφρα κι έτσι έστειλαν εμάς για να πάμε εκεί *πριν* από αυτούς.»

«Δε μ'αρέσει τούτο,» είπε η Κάτια, κουνώντας το κεφάλι. «Δε μ'αρέσει καθόλου... Μπορεί να μας έχουν στήσει καμια παγίδα!»

«Ας μη γινόμαστε παρανοϊκοί,» είπε ο Ελπιδοφόρος. «Θα ακολουθήσουμε τις οδηγίες που έχουμε, χωρίς να παρεκκλίνουμε από τον σκοπό μας, και, σε περίπτωση που οι επαναστάτες βρεθούν στο δρόμο μας, θα τους εξοντώσουμε.» Δεν ήθελε να έχει πανικόβλητους ανθρώπους υπό τις διαταγές του˙ ανθρώπους που ανησυχούσαν με κάθε σκιά που περνούσε από δίπλα τους. Το είχε μάθει καλά αυτό, όσο ήταν ταγματάρχης στον Στρατό της Παντοκράτειρας. Το ηθικό έπρεπε, πάντοτε, να διατηρείται σε καλή κατάσταση. Αν αυτό χανόταν, τα πάντα χάνονταν. «Δε νομίζω ότι θα αποδειχτεί δύσκολο. Αν ο κίνδυνος ήταν μεγάλος, οι Υπερασπιστές θα έστελναν κι άλλους μαζί μας˙ δε θα ήμασταν μόνο εφτά. Οι επαναστάτες, κατά πάσα πιθανότητα, θα είναι λιγότεροι, και χειρότερα εξοπλισμένοι.

»Επιπλέον, εμείς γνωρίζουμε *ακριβώς* πού είναι η Αρταλδάφρα˙ οι Υπερασπιστές έχουν σημειώσει τη θέση της στο χάρτη μας. Δε νομίζω το ίδιο να ισχύει για τους επαναστάτες. Δε νομίζω πως ο Αρχιπροδότης» (δε χρειαζόταν διευκρίνιση ότι εννοούσε τον Πρίγκιπα Ανδρόνικο της Απολλώνιας) «ξέρει πού ακριβώς είναι η Αρταλδάφρα˙ απλώς, έχει στείλει ανθρώπους του να την αναζητήσουν, γιατί, μάλλον, τη θεωρεί σημαντική. Απ'όσο έχω ακούσει, όμως, εξερευνητές ψάχνουν εδώ και χρόνια γι'αυτή τη χαμένη πόλη και… χάνονται κι οι ίδιοι.»

«Αυτό,» είπε, δυσοίωνα, η Κάτια, «μπορεί να συμβεί και σ'εμάς.»

«Δεν το πιστεύω,» τόνισε ο Ελπιδοφόρος. «Έχουμε όλα όσα χρειαζόμαστε για να τα καταφέρουμε. Θάναι σχεδόν σα να κάνουμε περίπατο!» Στην πραγματικότητα, βέβαια, δε νόμιζε ότι η αποστολή τους θα ήταν τόσο απλή˙ αλλά ήθελε να πει κάτι για να τους εμψυχώσει.

Ο Σκοτ ρουθούνισε. «Καλά, σε πιστέψαμε… Δεν είμαστε μωρά, Καπετάνιε˙ το ξέρουμε ότι η Ταρασμάλθη είναι μια πολύ επικίνδυνη διάσταση.»

Ο Ελπιδοφόρος τον αγριοκοίταξε, αλλά είπε: «Αυτό, όμως, δεν αλλάζει το γεγονός ότι δεν έχουμε τίποτα να φοβηθούμε απ'τους επαναστάτες, όποιοι κι αν είναι που έστειλε ο Αρχιπροδότης.»

«Μπορεί νάχουν κάποιες απ'τις Μαύρες Δράκαινες μαζί τους,» τόνισε η Κάτια, που έμοιαζε να έχει βάλει στοίχημα ότι μπορούσε να εντείνει τον φόβο της και τον φόβο όλων των υπολοίπων, συγχρόνως.

«Οι Μαύρες Δράκαινες ήταν εκπαιδευμένες στα όπλα, όσο βρίσκονταν στη δούλεψη της Παντοκράτειρας,» αντιγύρισε ο Ελπιδοφόρος. «Δεν ξέρω αν άλλαξαν τόσο, ύστερα από τότε που αποστάτησαν, μα δε νομίζω να έχουν ειδικευτεί τώρα στο να διασχίζουν παγωμένες διαστάσεις και να βρίσκουν χαμένες πόλεις που κανένας δεν έχει βρει εδώ και εκατοντάδες χρόνια!»

Η Νάνσυ γέλασε, κοφτά.

«Δεν είναι περίεργο που οι εργοδότες μας ξέρουν ακριβώς πού είναι η Αρταλδάφρα;» ρώτησε ο Σκοτ, αλλάζοντας θέμα.

«Είσαι σοβαρός;» του είπε, κουρασμένα, ο Νάραλχεμ'νιρ, τρίβοντας τα μάτια του. «Δεν έχεις *ιδέα* ποιους υπηρετείς, δολοφόνε…» Χασμουρήθηκε, κρύβοντας το στόμα του πίσω απ'το χέρι του.

Η Φενίλδα σκέφτηκε: *Κι εσύ, Νάραλχεμ, φαίνεται να γνωρίζεις πολλά γι'αυτούς. Ίσως, μάλιστα, να γνώριζες και για τους επαναστάτες· ίσως να σου είχαν πει για την παρουσία τους, όπως είχαν πει και σ'εμένα… Σ'εμπιστεύονται περισσότερο από άλλους· αλλά γιατί;* Η Φενίλδα ήξερε γιατί εμπιστεύονταν εκείνη: επειδή την έλεγχαν, μέσω του φαρμάκου που της χορηγούσαν. Πώς, όμως, έλεγχαν τον Νάραλχεμ'νιρ;

«Τέλος πάντων,» είπε ο Ελπιδοφόρος. «Έχω μια δουλειά τώρα να κάνω εδώ, στη Μικρυδάτια. Και κάποιοι από εσάς θα έρθετε μαζί μου.»

«Αρκεί να μην είμαι εγώ, αγάπη μου,» είπε ο Νάραλχεμ, πνίγοντας ένα χασμουρητό.

«Τι να σε κάνω εσένα; Μου θυμίζεις πτώμα που μετά βίας κινείται.»

«Ευχαριστώ…»

Η Φενίλδα σηκώθηκε απ'τη θέση της. «Θα έρθω εγώ.»

«Κι εγώ,» είπε η Νάνσυ.

Ο Σκοτ ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν έχω τίποτα καλύτερο να κάνω. Κι έχω μουδιάσει εδώ μέσα, τόσες ώρες.»

«Εγώ θα μείνω στο σκάφος,» είπε η Κάτια. «Πρέπει να κάνω κι έναν έλεγχο στα συστήματά του, εξάλλου. Αυτή είναι η δουλειά μου.»

Ο Ελπιδοφόρος ένευσε. «Εντάξει. Οι άλλοι, πάρτε τα πράγματά σας και ξεκινάμε.»

«Θα πάμε μακριά;» ρώτησε η Νάνσυ.

«Μισής ώρας δρόμος, μέσα στο δάσος.» *Τουλάχιστον, έτσι μου είπαν.* Και ήλπιζε οι αφέντες τους να μην του επιφύλασσαν κι άλλες εκπλήξεις.

Οι φρουροί του αεροδρομίου τούς έκαναν κάποιες τυπικές ερωτήσεις, όταν βγήκαν. Ο Ελπιδοφόρος, όμως, τούς έδειξε ένα χαρτί που του είχαν δώσει οι Υπερασπιστές, κι αμέσως σώπασαν. Το έγγραφο ξεκαθάριζε ότι οι επιβάτες του σκάφους *Παγογέρακας* ήταν ειδικοί πράκτορες της Παντοκράτειρας και μπορούσαν να δράσουν όπως επιθυμούσαν, χωρίς περιορισμούς και χωρίς να χρειάζεται να δώσουν εξηγήσεις σε κανέναν.

Ο Ελπιδοφόρος, η Φενίλδα'σαρ, η Νάνσυ, και ο Σκοτ βγήκαν από τη μικρή βάση και βάδισαν δυτικά, μέσα στο Μεγάλο Δάσος, φορώντας κάπες και έχοντας τις κουκούλες τους σηκωμένες, για να προστατεύονται από το νυχτερινό κρύο της Υπερυδάτιας. Ένα κρύο που ήταν *υγρό* και σε διαπερνούσε ώς το κόκαλο, κάνοντας τις κλειδώσεις σου να μουδιάζουν.

Ο Ελπιδοφόρος προσανατολίστηκε χρησιμοποιώντας χάρτη και πυξίδα, και οδήγησε τους συντρόφους του σ'ένα μονοπάτι το οποίο ανοιγόταν ανάμεσα στα ψηλά δέντρα. Η Φενίλδα κρατούσε έναν δυνατό φακό, για να φωτίζει το δρόμο τους. Η Νάνσυ είχε το τουφέκι της σε ετοιμότητα και έμοιαζε επιφυλακτική. Ο Σκοτ ήταν φαινομενικά χαλαρός, αλλά τα χέρια του δεν ήταν ποτέ πολύ μακριά από τα πιστόλια στη ζώνη του.

«Γνωρίζεις τ'όνομά του;» ρώτησε η Φενίλδα τον Ελπιδοφόρο, ψιθυριστά.

«Το όνομα του μάγου που πάμε να βρούμε;»

«Ναι.»

«Το ξέρω.»

«Και δεν κάνει να μου το πεις;»

«Αργαίος'μορ. Τον έχεις ακουστά;»

«Όχι.»

Το μονοπάτι άρχισε να ανηφορίζει, ύστερα από κανένα δεκάλεπτο· οι φυλλωσιές των δέντρων, όμως, ήταν το ίδιο πυκνές από πάνω του. Δεν περνούσε και πολύ φεγγαρόφωτο.

«Πού ακριβώς πηγαίνουμε, αρχηγέ;» ρώτησε ο Σκοτ. «Δε φαίνεται να υπάρχει ψυχή εδώ!»

«Θα συναντήσουμε κάποιον και θα του δώσουμε κάτι.»

«Μ'αρέσει που είσαι ακριβής και συγκεκριμένος...»

«Αυτή η ιστορία,» είπε η Νάνσυ, «έχει σχέση με την αποστολή μας στην Ταρασμάλθη;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ελπιδοφόρος, αλλά δεν εξήγησε τίποτα περισσότερο.

Το μονοπάτι συνέχισε να ανηφορίζει και, τελικά, οι φυλλωσιές από πάνω του αραίωσαν, αποκαλύπτοντας έναστρο ουρανό. Όταν η ομάδα έφτασε στην κορυφή ενός υψώματος, τα δέντρα είχαν αραιώσει κι άλλο, και το μονοπάτι φαινόταν να τελειώνει μπροστά σ'ένα πέτρινο οικοδόμημα. Ήταν αρκετά ψηλό και πυργοειδές, κι απ'τα ψηλότερά του σημεία κεραίες ξεπρόβαλλαν.

Ο Ελπιδοφόρος ζύγωσε την ξύλινη πόρτα και, μη βλέποντας κανένα κουδούνι εκεί κοντά, ύψωσε τη γροθιά του και χτύπησε. «Αργαίε'μορ!» φώναξε. «Με στέλνουν εδώ οι Άρχοντες του Ενός και των Τεσσάρων! Οι Κύριοι-Μετά-Την-Καταστροφή!» Οι Υπερασπιστές τού είχαν πει να χρησιμοποιήσει αυτό το σύνθημα· δεν ήξερε τι σήμαινε –*αν* σήμαινε κάτι. «Αργαίε'μορ!»

Η πόρτα άνοιξε, αλλά όχι όπως θα περίμενε κανείς: δεν πήγε προς τα μέσα· σύρθηκε προς τα πλάγια –και ο Ελπιδοφόρος βρέθηκε μπροστά στην κάννη ενός πυροβόλου!

Πετάχτηκε πίσω, ξαφνιασμένος.

Και το πυροβόλο, ξεπροβάλλοντας μέσα απ'το σκοτάδι, τον πλησίασε, μοιάζοντας να αιωρείται. Κάτω απ'την κάννη του υ-

πήρχε κάτι στρογγυλό που γυάλιζε, το οποίο στράφηκε μια από δω μια από κει, σαν… σαν να *κοίταζε.* Σαν να ήταν μάτι.

Τηλεοπτικός πομπός; σκέφτηκε ο Ελπιδοφόρος.

«Δεν είμαστε εχθροί!» φώναξε η Φενίλδα'σαρ. «Υπηρετούμε την Παντοκράτειρα!»

«Σίγουρα ήρθαμε στο σωστό μέρος, Καπετάνιε;» ρώτησε η Νάνσυ, έχοντας ήδη υψώσει το τουφέκι της, σημαδεύοντας το πυροβόλο που είχε ξεπροβάλει από τη σκοτεινή είσοδο.

«*Σε στέλνουν οι Άρχοντες του Ενός και των Τεσσάρων, ε;*» ακούστηκε μια φωνή από το αιωρούμενο πυροβόλο. «*Ποιο είναι το όνομά σου;*»

«Ελπιδοφόρος.»

«*Κι αυτοί ποιοι είναι;*»

Ο Ελπιδοφόρος τούς σύστησε.

«*Γιατί είστε εδώ;*»

«Έχω να σου δώσω κάτι.»

«*Συνηθίζεις πάντα να κάνεις επισκέψεις τέτοιες άγριες ώρες, Ελπιδοφόρε;*»

«Δυστυχώς, βιάζομαι, μάγε. Δε θα μείνω στην Υπερυδάτια για πολύ. Κι αυτό που σου φέρνω δεν είναι δώρο από εμένα, αλλά από τους αφέντες μας.»

«*Μπορείς να περάσεις.*» Το όπλο υποχώρησε μέσα στο σκοτάδι. «*Μόνο εσύ, όμως. Μόνος σου.*»

Ο Ελπιδοφόρος κοίταξε τους συντρόφους του. «Θα με περιμένετε εδώ.»

«Δε σκόπευα να τριγυρίσω μες στο δάσος,» είπε ο Σκοτ.

Ο Ελπιδοφόρος πέρασε το σκοτεινό κατώφλι, και η πόρτα έκλεισε πίσω του, συρόμενη.

«Αργαίε; Νομίζω πως χρειάζομαι λίγο φως!»

Μια ενεργειακή λάμπα άναψε, αποκαλύπτοντας ένα πέτρινο δωμάτιο, που καλώδια και σωλήνες αναρριχούνταν στους πα-

λιούς τοίχους του. Αντίκρυ, υπήρχε μια στριφτή σκάλα. Πού είχε πάει το πολυβόλο; Ήταν πολύ μεγάλο για να κρυφτεί στις σκιές!

«*Ανέβα, Ελπιδοφόρε,*» αντήχησε η φωνή του μάγου από κάποιο μεγάφωνο που δε φαινόταν. «*Είμαι στον δεύτερο όροφο. Μην καθυστερείς!*»

Ο Ελπιδοφόρος υπάκουσε, αρχίζοντας ν'ανεβαίνει τα πέτρινα σκαλοπάτια. Το μέρος μύριζε κλεισούρα και καμένο μέταλλο, ανάμικτα με την οσμή που προέρχεται από την καύση ενέργειας. Λάμπες άναβαν, για να φωτίζουν το σκοτάδι, καθώς ο Ελπιδοφόρος ανέβαινε ολοένα και πιο πάνω. Κοιτάζοντας γύρω του, έψαχνε να δει από πού τον έβλεπε ο μάγος, πού ήταν οι τηλεοπτικοί πομποί. Δεν τους έβρισκε, όμως.

Πέρασε από τον πρώτο όροφο και έφτασε στον δεύτερο, σταματώντας σ'ένα στρογγυλό δωμάτιο που δεν έμοιαζε με τα προηγούμενα. Στο πάτωμά του υπήρχε χαλί και στους τοίχους του ταπετσαρίες˙ στο κέντρο του ήταν ένα ξύλινο τραπέζι με καρέκλες, και στα δεξιά ένα τζάκι. Στο κατώφλι μιας πόρτας στεκόταν ένας άντρας μεγάλης ηλικίας. Το δέρμα του ήταν κατάλευκο, και η γενειάδα του επίσης. Τα περισσότερα μαλλιά του είχαν πέσει. Τα μάτια του ήταν στρογγυλά, μεγάλα, και γυαλιστερά (*τα μάτια τρελής ιδιοφυίας,* δεν μπόρεσε παρά να σκεφτεί ο Ελπιδοφόρος). Φορούσε μαύρο, φαρδύ πουκάμισο και γκρίζο, φαρδύ παντελόνι˙ η μια μεριά του πουκαμίσου ήταν μέσα στο παντελόνι, η άλλη έξω. Τα πόδια του ήταν ξυπόλυτα.

«Καλησπέρα,» χαιρέτησε ο Ελπιδοφόρος. «Με συγχωρείς, αν ενοχλώ.»

«Δεν πειράζει,» αποκρίθηκε ο Αργαίος'μορ, κουνώντας το χέρι του αδιάφορα. «Δεν κοιμόμουν, ούτως ή άλλως. Διάβαζα τη *Σύνταξη Ενδοδιαστασιακού Τριπτύχου Εικονογραφήσεως Αλλεπάλληλων Χρονομετρικών Μηχανισμών.* Την έχεις υπόψη σου;»

«Εμμ, δε μπορώ να πω ότι την έχω…»

«Δε με εκπλήσσει. Νομίζω πως είναι η εικοστή-έβδομη φορά που τη διαβάζω και πάλι με μπερδεύει. Πολύ εξειδικευμένο κείμενο. Απορώ τι είχε στο μυαλό του ο– Τέλος πάντων· είπες ότι μου φέρνεις κάτι; Κάθισε.» Έδειξε το τραπέζι, και βάδισε προς μια μικρή κάβα, κοντά στο τζάκι.

Ο Ελπιδοφόρος έβγαλε την κουκούλα της κάπας του και κάθισε σε μια καρέκλα, αφήνοντάς τον σάκο του πλάι του.

Ο Αργαίος γέμισε δύο ποτήρια με κρασί και έδωσε το ένα στον επισκέπτη του, προτού καθίσει κι εκείνος στο τραπέζι. «Σεργήλιος οίνος,» είπε.

Ο Ελπιδοφόρος δοκίμασε το ποτό. «Ευχαριστώ.» Τον ζέστανε, ύστερα από την πεζοπορία μέσα στο υγρό, νυχτερινό δάσος.

«Τι μου φέρνεις, λοιπόν;»

Ο Ελπιδοφόρος άνοιξε τον σάκο του, έβγαλε κάτι τυλιγμένο με πανί, και το άφησε πάνω στο τραπέζι, ανάμεσά τους. Ο Αργαίος'μορ το ξετύλιξε, προσεχτικά, κι ένα μεταλλικό, μηχανικό κομμάτι αποκαλύφτηκε, γεμάτο καλώδια και κυκλώματα.

«…*Θεοί!*» αναφώνησε ο μάγος, αγγίζοντάς το σα να ήταν πολύτιμο πέρα από κάθε φαντασία.

«Σου άρεσε, υποθέτω…» είπε ο Ελπιδοφόρος.

Ο Αργαίος τον ατένισε σα να ήταν τρελός. «Ξέρεις τι είν'αυτό;»

«Περίπου.»

Ο μάγος ύψωσε ένα φρύδι του, δείχνοντας να τον περιμένει να συνεχίσει.

«Δημιουργεί μια συχνότητα που διαπερνά τις διαστάσεις μέσω Αιθέρα.»

«Μια *σταθερή* συχνότητα!» είπε ο Αργαίος. «Τη φτιάχνει από το πουθενά, χρησιμοποιώντας την ίδια την πραγματικότητα του Αιθέρα! Μα τους *θεούς!* ο Ελκράσ'ναρχ με εκπλήσσει ξανά… Με εκπλήσσει συνεχώς, τόσο πολύ…»

Ο Ελπιδοφόρος συνοφρυώθηκε. «Ο… *ποιος;*»

«Ποιος σ'έστειλε εδώ;»

«Ένας από τους Υπερασπιστές της Παντοκράτειρας–»

«Ναι, ναι, ναι,» είπε ο Αργαίος, κουνώντας το χέρι του αδιάφορα, «ένας απ'τους Υπερασπιστές, μπλα μπλα μπλα… Είναι *εκπληκτικό!*» είπε, κοιτάζοντας πάλι το μηχανικό κομμάτι. «*Εξαίσιο…*»

«Θα πρέπει να το βάλεις σε λειτουργία,» του εξήγησε ο Ελπιδοφόρος. «Γι'αυτό σ'το έδωσαν.»

«Το καταλαβαίνω.» Ο Αργαίος τον αγριοκοίταξε.

Ο Ελπιδοφόρος ήπιε ακόμα μια γουλιά απ'το κρασί. «Εντάξει,» είπε. Και πρόσθεσε: «Πρέπει να πηγαίνω τώρα.»

«Ναι, ασφαλώς˙ να μη σε κρατάω.» Ο Αργαίος'μορ σηκώθηκε απ'την καρέκλα˙ το βλέμμα του ήταν περισσότερο στο μηχανικό κομμάτι παρά στον επισκέπτη του.

«Καλό βραδύ,» είπε ο Ελπιδοφόρος, και έφυγε από το δωμάτιο του δεύτερου ορόφου, κατεβαίνοντας την πέτρινη σκάλα.

Στο δρόμο, διαπίστωσε ότι όλα τα φώτα ήταν αναμμένα, και το πυροβόλο, φυσικά, δεν τον περίμενε στο ισόγειο. Πλησίασε την εξώπορτα κι έκανε να την ανοίξει, σύροντάς την. Αυτή δεν κινήθηκε ούτε ένα εκατοστό.

«Αργαίε!» φώναξε ο Ελπιδοφόρος. «Αργαίε!»

«*Τι είναι;*» Η φωνή του μάγου ήρθε πάλι από κάποιο κρυμμένο μεγάφωνο.

«Άνοιξέ μου την πόρτα, για να βγω!»

Η πόρτα σύρθηκε στο πλάι, μέσω κάποιου αυτόματου μηχανισμού, και ο Ελπιδοφόρος πέρασε το κατώφλι.

Η Φενίλδα'σαρ, ο Σκοτ, και η Νάνσυ τον περίμεναν έξω.

«Όλα εντάξει,» τους είπε. «Επιστρέφουμε στο σκάφος.»

«Ο μάγος αυτός, πάντως, πρέπει νάναι τελείως τρελός,» σχολίασε ο Σκοτ. «Πυροβόλο πίσω απ'την πόρτα…!» Ρουθούνισε, αποδοκιμαστικά.

«Μη λες πολλά,» τον προειδοποίησε η Νάνσυ˙ «μπορεί να σ'ακούει.»

Ο Σκοτ λοξοκοίταξε την πέτρινη οικία του Αργαίου'μορ.

«Δε νομίζω να ασχολείται μ’εμάς τώρα,» είπε ο Ελπιδοφόρος, και ξεκίνησε να βαδίζει.

Οι υπόλοιποι τον ακολούθησαν.

Κεφάλαιο 8

Το πρωί η Μάρθα σηκώθηκε μετά δυσκολίας απ’το κρεβάτι, καθώς αισθανόταν πιασμένη παντού. Δε μπορούσε, όμως, να μείνει εδώ και να χουζουρέψει όλη μέρα, όπως θα ήθελε, γιατί έπρεπε να φύγει μαζί με τους επαναστάτες. Επομένως, βάλθηκε να μαζέψει τα πράγματά της και να ετοιμαστεί. Από μια ντουλάπα πήρε ένα παλιό κουτί και το έβαλε στον σάκο της. Στο εσωτερικό του βρισκόταν ό,τι είχε αφήσει ο πατέρας της σχετικά με την αναζήτησή του για την Αρταλδάφρα: μερικές σημειώσεις και κάποιους πρόχειρους χάρτες. Παλιότερα υπήρχαν κι άλλα πράγματα, σημαντικότερα, αλλά τα είχε πάρει ο αδελφός της, όταν είχε πάει να τον αναζητήσει.

Κι εγώ δεν κατάφερα να βρω κανέναν τους, όσο κι αν έψαξα γι’αυτούς… Αν, όμως, οι επαναστάτες έβρισκαν τώρα την Αρταλδάφρα– Μαλακίες! Σιγά μην την έβρισκαν. Μετά από κάποιο καιρό, πάλι εδώ θα ήταν, στην Υπερυδάτια, με άδεια χέρια.

Αν την έβρισκαν, όμως –επέμεινε κάτι βαθιά μέσα στο μυαλό της–, τότε ίσως κι εκείνη να μάθαινε τι είχε συμβεί στον πατέρα της και στον αδελφό της. Γιατί απέκλειε να συναντούσε τους ίδιους. Απέκλειε να ήταν ακόμα ζωντανοί.

Βγαίνοντας στο καθιστικό του σπιτιού της, είδε ότι οι επαναστάτες ήταν σηκωμένοι και έτοιμοι. Ο Νικόλαος είχε, επίσης, ξυπνήσει και καθόταν σε μια απ’τις καρέκλες του τραπεζιού, με όψη κατσουφιασμένη. Δεν του άρεσε που η Μάρθα θα τον άφηνε εδώ, παρότι του είχε αφήσει τα κλειδιά του σπιτιού της –και του είχε πει να το προσέχει σαν τα μάτια του. *Μην τύχει, κακομοίρη μου, να γυρίσω και να το βρω χεσμένο!*

Ήταν ό,τι καλύτερο μπορούσε να κάνει γι’αυτόν. Ο Νικόλαος δεν είχε άλλο σπίτι για να πάει, και η Μάρθα δεν ήθελε να τον

αφήσει στους δρόμους της Φθιάνης, όπου τον είχε πρωτοσυναντήσει.

«Καλώς την,» της είπε ο Γεράρδος, ενώ έδινε μια ζεστή κούπα γάλα στον Νικόλαο. «Είσαι έτοιμη;»

«Ναι, αν και νιώθω σα να μ'έχει ποδοπατήσει άλογο,» αποκρίθηκε η Μάρθα.

«Δε μ'εκπλήσσει, έτσι όπως σε είχαν δέσει. Αλήθεια, γιατί σε έδεσαν; Δε μας είπες.»

«Μην το ψάχνεις· μια κωλοϊστορία συνέβη. Θα σ'την πω άλλη στιγμή, ίσως.»

Ο Προαιρέσιος ρώτησε τον Γεράρδο: «Πώς θα πάμε στο σκάφος μας; Με βάρκα, ή από την πύλη πάλι;»

«Δε μπορούμε να νοικιάσουμε βάρκα,» αποκρίθηκε εκείνος, «γιατί δε μπορούμε και να την επιστρέψουμε εκεί απ'όπου θα την πάρουμε. Επομένως, από την πύλη.»

«Δε χρειάζεται να νοικιάσετε βάρκα,» τους είπε η Μάρθα. «Θα πάμε με τη δική μου.»

«Έχεις βάρκα;» έκανε ο Γεράρδος.

«Ναι, αλλά όχι ενεργειακή. Με κουπιά.»

Ο Γεράρδος ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν υπάρχει πρόβλημα. Η *Βασίλισσα*, ούτως ή άλλως, δεν είναι μακριά απ'την πόλη.»

«Θα κάνει, όμως, κάποιος από σας κουπί,» τόνισε η Μάρθα. «Εγώ δεν κάνω κουπί σήμερα που να με κλοτσάτε.»

Ο Γεράρδος μειδίασε. «Το είχα υπόψη μου αυτό.» Και, κοιτάζοντάς τους όλους, τον έναν μετά τον άλλο: «Μπορούμε να πηγαίνουμε, λοιπόν;»

Ο Σέλιρ'χοκ και ο Προαιρέσιος ένευσαν.

Η Μάρθα αποχαιρέτησε τον Νικόλαο, λέγοντάς του να μην είναι τόσο στραβομουτσουνιασμένος, κι ύστερα βγήκαν από το σπίτι της και βάδισαν στους πρωινούς δρόμους της Φθιάνης.

«Οι μηχανισμοί του σκάφους μας είναι όλοι σε άριστη κατάσταση, Καπετάνιε. Μπορούμε να ξεκινήσουμε,» είπε η Κάτια, το πρωί, καθώς ήταν συγκεντρωμένοι στον κεντρικό θάλαμο του *Παγογέρακα.*

Η Φενίλδα ήπιε μια γουλιά απ'τον καφέ της, αναστενάζοντας εσωτερικά, καθώς σκεφτόταν ότι θα έπρεπε ξανά να περάσουν από σημείο μετάβασης του Αιθέρα˙ και μετά απ'αυτό, από ακόμα ένα σημείο μετάβασης, για να βγουν στην Ταρασμάλθη. Ο δαιμονισμένος πονοκέφαλός της θα τη χτυπούσε δύο φορές… εκτός αν μπορούσε να κάνει κάτι για να τον σταματήσει. Τι, όμως; Το να είναι ξαπλωμένη δε βοηθούσε, όπως είχε διαπιστώσει.

«Εντάξει,» είπε ο Ελπιδοφόρος. «Νικόδημε, πηγαίνεις στο πιλοτήριο˙ κι εσύ, Νάραλχεμ, στο ενεργειακό κέντρο.»

Οι δύο άντρες σηκώθηκαν απ'τις θέσεις τους και βάδισαν προς διαφορετικές κατευθύνσεις.

Η Φενίλδα'σαρ σηκώθηκε επίσης, και ακολούθησε τον Νάραλχεμ'νιρ μέσα στο αεροσκάφος. Το ενεργειακό κέντρο δεν ήταν μακριά και, προτού ο Βιοσκόπος μπει, σταμάτησε και στράφηκε να την αντικρίσει.

«Γιατί έρχεσαι πίσω μου, Φενίλδα;» τη ρώτησε. «Θέλεις εσύ να χρησιμοποιήσεις τη Μαγγανεία Κινήσεως;»

«Θα τη χρησιμοποιήσω όταν φτάσουμε στην Ταρασμάλθη,» αποκρίθηκε εκείνη˙ «η μετάβαση στον Αιθέρα με ενοχλεί στο κεφάλι. Και γι'αυτό, συγκεκριμένα, σε ακολουθούσα.»

«Γι'αυτό;»

«Ναι. Με πιάνει πονοκέφαλος, καθώς περνάμε τα σημεία μετάβασης. Μπορείς, κάπως, να με βοηθήσεις;» Οι Βιοσκόποι ήξεραν διάφορα ξόρκια που αφορούσαν τις λειτουργίες του ανθρώπινου σώματος˙ ίσως ο Νάραλχεμ να είχε κάποιον τρόπο για να εμποδίσει την εκδήλωση του πονοκεφάλου της κατά τη μετάβαση.

Ο μάγος την πλησίασε και στάθηκε εμπρός της. «Τι ακριβώς αισθάνεσαι;»

«Με πονά το κεφάλι μου. Σαν κάτι να το χτυπά με δύναμη…» είπε η Φενίλδα μορφάζοντας, παριστάνοντας πως δεν είχε ιδέα τι μπορεί να τα προκαλούσε όλ’αυτά.

«Γιατί δεν παίρνεις κάποιο χάπι κατά της ζάλης;»

«Τόχω δοκιμάσει, αλλά δε με βοηθά. Δεν είναι ζάλη… Δε μπορείς, κάπως, να κάνεις το κεφάλι μου να… να μουδιάσει; Να μην το επηρεάζει καθόλου η μετάβαση;»

Ο Νάραλχεμ’νιρ συνοφρυώθηκε. «Όταν κοιμάσαι, σε πιάνει;»

«Δεν ξέρω˙ δεν κοιμόμουν ποτέ.»

«Μπορώ να σε κάνω να κοιμηθείς, αν είσαι πρόθυμη να δεχτείς την επιρροή του Ξορκιού Στιγμιαίας Υπνώσεως και δεν το καταπολεμήσεις.»

Η φωνή του Ελπιδοφόρου ακούστηκε από τον επικοινωνιακό δίαυλο στο εσωτερικό του ενεργειακού κέντρου: «*Νάραλχεμ; Είσαι εκεί;*»

Ο μάγος πέρασε την είσοδο και μπήκε στο δωμάτιο, πλησιάζοντας τον δίαυλο και πατώντας ένα πλήκτρο. «Ναι, Καπετάνιε, ξεκινάω. Με συγχωρείς για την καθυστέρηση.»

«*Δεν υπάρχει κάποιο πρόβλημα, έτσι;*»

«Όχι, κανένα πρόβλημα.»

Η επικοινωνία τερματίστηκε.

Η Φενίλδα είχε ακολουθήσει τον Νάραλχεμ μέσα στο ενεργειακό κέντρο. Ο θάλαμος ήταν γεμάτος καλώδια, και στην περιφέρειά του υπήρχαν ενεργειακές φιάλες. Στη μέση του ήταν μια πολυθρόνα, και μπροστά της ένα βαθούλωμα στο πάτωμα, γεμάτο μικροσκοπικά κάτοπτρα, κυκλώματα, και καλωδιώσεις.

Ο Βιοσκόπος είπε: «Θέλεις να σε κάνω να κοιμηθείς;»

«Δε νομίζω ότι αυτό θα βοηθήσει,» αποκρίθηκε η Φενίλδα, σμίγοντας τα χείλη.

«Δεν υπάρχει κάτι άλλο που μπορώ να κάνω, τότε. Γιατί, όμως, δε δοκιμάζεις; Ίσως να πιάσει.» Ο Νάραλχεμ κάθισε στο κάθισμα στο κέντρο του δωματίου. «Αποφάσισε γρήγορα· πρέπει να ξεκινήσω.»

«Εντάξει,» συμφώνησε η Φενίλδα. «Θα το δοκιμάσω.»

«Ξάπλωσε.»

«Πού; εδώ;»

«Ναι· σου είπα, πρέπει να ξεκινήσω το σκάφος. Κι επιπλέον, η μετάβαση δε θα κρατήσει πολύ· μετά, θα σε ξυπνήσω.»

«Καλά, εντάξει,» είπε η Φενίλδα, και ξάπλωσε στο πάτωμα του δωματίου, σ’ένα σημείο όπου δεν υπήρχαν καλώδια. Έβγαλε τα γυαλιά της και τα έκρυψε μέσα σε μια τσέπη της μπλούζας της.

«Μη φέρεις αντίσταση,» της είπε ο Νάραλχεμ’νιρ· «να είσαι πρόθυμη να κοιμηθείς.» Και ξεκίνησε να υφαίνει το Ξόρκι Στιγμιαίας Υπνώσεως.

Η Φενίλδα αισθάνθηκε τις αισθήσεις της να θολώνουν, τα βλέφαρά της να βαραίνουν. Το αντιλαμβανόταν ότι κάτι εξωτερικό την επηρέαζε, και δεν προσπάθησε να το απωθήσει στο ελάχιστο. Χασμουρήθηκε. Και την πήρε ο ύπνος.

Ο Ελπιδοφόρος είδε την ένδειξη να ανάβει στην κονσόλα του πιλοτηρίου. «Καιρός ήταν,» είπε.

Ο Νικόδημος, που καθόταν πλάι του, ενεργοποίησε τις μηχανές του *Παγογέρακα* και το σκάφος απογειώθηκε, μαζεύοντας τα μεταλλικά του πόδια κι αφήνοντας τη μικρή Παντοκρατορική βάση από κάτω του.

Καθώς υψώνονταν πάνω από τη Μικρυδάτια, ο Ελπιδοφόρος πάτησε μερικά πλήκτρα στην κονσόλα, ώστε σε μια οθόνη να φανεί το σημείο μετάβασης που τους ενδιέφερε. Όπως είχαν πει οι Υπερασπιστές, αυτό το συγκεκριμένο σημείο βρισκόταν πά-

ντοτε πιο κοντά στη Μικρυδάτια απ'ό,τι στην Κεντρυδάτια ή στην Ιχθυδάτια –τις άλλες δύο πλωτές ηπείρους της Υπερυδάτιας.

Ο Ελπιδοφόρος το έδειξε στον Νικόδημο, ο οποίος ένευσε και έστρεψε το σκάφος τους προς τα εκεί, επιταχύνοντας.

Το σημείο μετάβασης θα τους έβγαζε, σύμφωνα μ'ό,τι είχαν πει οι αφέντες τους, σε μια περιοχή του Αιθέρα (αν μπορούσε κανείς να χωρίσει «περιοχές» σε μια τέτοια ατέρμονη απεραντοσύνη) όπου δε βρισκόταν μακριά το άλλο σημείο μετάβασης που τους ενδιέφερε: αυτό που οδηγούσε στην Ταρασμάλθη. Το μόνο πρόβλημα ήταν ότι σ'εκείνη την περιοχή υπήρχαν κίνδυνοι: απότομα αιθερικά ρεύματα, καθώς και αφιλόξενες οντότητες. Όχι, βέβαια, πως ο Ελπιδοφόρος είχε ποτέ ακούσει να υπάρχουν και *φιλόξενες* οντότητες στον Αιθέρα... Για να τον είχαν προειδοποιήσει οι Υπερασπιστές, όμως, αναμφίβολα θα είχαν καλό λόγο. *Και καλύτερα να είμαστε προσεχτικοί.*

Απορούσε πώς αυτοί οι εξερευνητές πήγαιναν στην Ταρασμάλθη, έχοντας να περάσουν από τέτοια μέρη προτού φτάσουν εκεί. Σίγουρα, δεν ήταν με τα καλά τους.

Από την άλλη, όμως, ούτε εμείς είμαστε.

Ο Γεράρδος έβαλε τη βάρκα τους στον κολπίσκο και τη σταμάτησε στην ακτή των βαλτότοπων, παύοντας να κωπηλατεί. Εκείνος κι οι σύντροφοί του βγήκαν και την τράβηξαν έξω απ'το νερό.

«Όταν επιστρέψουμε,» είπε ο Προαιρέσιος στη Μάρθα, «θα τη βρεις γεμάτη πλάσματα των βάλτων.»

«Θα είμαι ευχαριστημένη που θάχουμε επιστρέψει ζωντανοί,» αποκρίθηκε εκείνη.

Πλησίασαν το υποβρύχιό τους, που μονάχα το πάνω-πάνω μέρος του έβγαινε απ'το νερό. Ο Γεράρδος ξεκλείδωσε την καταπακτή και μπήκαν, ο ένας κατόπιν του άλλου. Ο Σέλιρ'χοκ κάθισε στο ενεργειακό κέντρο και ύφανε τη Μαγγανεία Κινήσεως. Ο Προαιρέσιος κάθισε στη θέση του πιλότου, και ο Γεράρδος πλάι του. Η Μάρθα κάθισε πίσω τους, ανάμεσα σ'όλους τους σάκους, οι οποίοι, όφειλε να παραδεχτεί, έκαναν βολικό κρεβάτι.

Ο Απολλώνιος ευγενής ενεργοποίησε τα συστήματα της *Βασίλισσας*, και οδήγησε το σκάφος έξω απ'τον κολπίσκο, πηγαίνοντάς το ανατολικά, μέσα στην ανοιχτή θάλασσα.

«Θα αλλάξουμε μορφή τώρα, Σέλιρ'χοκ!» είπε, δυνατά, χωρίς να στραφεί να κοιτάξει τον μάγο.

Εκείνος άρθρωσε τα λόγια για το Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητος, και όλοι αισθάνθηκαν το σκάφος να κινείται γύρω τους, σαν να ήταν ζωντανό. Η κονσόλα μπροστά απ'τον Γεράρδο και τον Προαιρέσιο άλλαξε˙ το πηδάλιο έγινε διαφορετικό. Από τα παράθυρα, μπορούσαν να δουν ότι βρίσκονταν τώρα πάνω απ'το νερό της θάλασσας, στηριζόμενοι σε πλωτήρες. Από τα πλάγια του σκάφους φτερά είχαν ξεδιπλωθεί: φτερά που δε φαίνονταν καθόλου όσο είχε τη μορφή υποβρυχίου, εξαφανισμένα μέσα στο μέταλλο.

Ο Προαιρέσιος επιτάχυνε και έβαλε την *Πλωτή Βασίλισσα των Ουρανών* να αποθαλασσωθεί, πετώντας ψηλά πάνω από τα κύματα της Υπερυδάτιας.

Η Μάρθα κοίταζε έξω απ'το φινιστρίνι πλάι της˙ ανέκαθεν της άρεσαν τα αεροπορικά ταξίδια.

«Γνωρίζεις πώς να πιλοτάρεις;» τη ρώτησε ο Γεράρδος, γυρίζοντας να την κοιτάξει, ενώ ο Προαιρέσιος πατούσε μερικά πλήκτρα στην κονσόλα, για να δει πού βρίσκονταν τα σημεία μετάβασης του Αιθέρα.

«Ναι,» απάντησε εκείνη. «Θες εγώ να οδηγήσω το σκάφος;»

«Δεν υπάρχει λόγος,» παρενέβη ο Προαιρέσιος.

«Όχι,» είπε ο Γεράρδος στη Μάρθα. «Απλά, είναι καλό να ξέρω πως έχουμε άλλον έναν πιλότο μαζί μας.»

«Τι εννοείς, Καπετάνιε;» έκανε ο Προαιρέσιος. «Σκέφτεσαι να μ'αντικαταστήσεις;»

«Σε περίπτωση που τραυματιστείς, ναι.»

«Ευχαριστώ που κάνεις καλές σκέψεις για μένα.»

«Το ήξερα πως θα το εκτιμούσες,» μειδίασε ο Γεράρδος.

Ο Προαιρέσιος γέλασε, καθώς έβαζε το υδροπλάνο ν'ακολουθήσει ανοδική πορεία προς το σημείο μετάβασης που τους ενδιέφερε –ένα σημείο που πάντοτε βρισκόταν πιο κοντά στη Μικρυδάτια απ'ό,τι στην Κεντρυδάτια ή στην Ιχθυδάτια, σα να υπήρχε κάποιου είδους έλξη ανάμεσα σ'αυτό και στη συγκεκριμένη πλωτή ήπειρο. Τα άλλα σημεία μετάβασης άλλαζαν θέσεις, καθώς οι ήπειροι της Υπερυδάτιας αέναα περιφέρονταν επάνω στον ατελείωτο ωκεανό της.

«Καπετάνιε...» είπε, ξαφνικά, ο Προαιρέσιος, «δεν είμαστε μόνοι.»

Ο Γεράρδος κοίταξε την οθόνη και είδε ότι οι ανιχνευτές της *Βασίλισσας* είχαν εντοπίσει ένα σκάφος που έδειχνε να έχει την ίδια πορεία μ'εκείνους. Πήγαινε κι αυτό προς το σημείο μετάβασης, και βρισκόταν μπροστά τους.

«Εξερευνητές, μάλλον...» υπέθεσε ο Γεράρδος.

Η *Βασίλισσα* πέρασε μέσα από τα σύννεφα και βγήκε από πάνω, σ'έναν ατελείωτο, γαλανό ουρανό, όπου οι δίδυμοι ήλιοι της Υπερυδάτιας ακτινοβολούσαν πολύ έντονα. Αντίκρυ τώρα ο Γεράρδος μπορούσε να δει το αεροσκάφος που είχαν εντοπίσει οι ανιχνευτές τους. Ήταν πολύ μεγαλύτερο από το δικό τους, αλλά όχι κι από τα μεγαλύτερα που υπήρχαν στο Γνωστό Σύμπαν. Αποκλείεται να είχε χώρο για παραπάνω από δεκαπέντε ανθρώπους, εκτός αν ήταν αερολεωφορείο, όπου το ένα κάθισμα βρισκόταν πίσω απ'το άλλο. Αλλά δε νόμιζε πως επρόκειτο γι'αυτή την περίπτωση.

«Μάρθα,» είπε, «μου δίνεις τα κιάλια μου;»
Η Μάρθα τα πήρε απ'τον σάκο του και του τα έδωσε.
Ο Γεράρδος τα ύψωσε στα μάτια του και κοίταξε το αεροπλάνο αντίκρυ τους.

«Καπετάνιε,» είπε ο Νικόδημος, «νομίζω πως κάποιος μάς ακολουθεί.»
«Το βλέπω,» αποκρίθηκε ο Ελπιδοφόρος, κοιτάζοντας τις ενδείξεις στην οθόνη.
«Πιστεύεις ότι είναι τυχαίο; Ότι απλά τυχαίνει κάποιος να πηγαίνει εκεί που πηγαίνουμε κι εμείς;»
«Δεν ξέρω.» *Φοβάσαι ότι είναι οι επαναστάτες, Νικόδημε, έτσι δεν είναι; Οι επαναστάτες, για τους οποίους μας μίλησε, χτες βράδυ, η Φενίλδα...* «Πηγαίνω να το δω με τα μάτια μου. Εσύ συνέχισε την πορεία μας, και, μόλις είναι να περάσουμε το σημείο μετάβασης, ειδοποίησε το πλήρωμα να προσδεθεί.»
«Μάλιστα, Καπετάνιε.»
Ο Ελπιδοφόρος έφυγε από τη θέση του και διέσχισε, βιαστικά, το εσωτερικό του *Παγογέρακα*, κατευθυνόμενος προς την πρύμνη.
«Τι είναι, Καπετάνιε;» τον ρώτησε η Κάτια, συναντώντας τον στο δρόμο κι ακολουθώντας τον.
«Θέλω να ελέγξω κάτι.»
«Στις μηχανές;»
«Όχι· πήγαινε στη θέση σου.»
«Συμβαίνει κάτι;» ρώτησε εκείνη, συνεχίζοντας να τον ακολουθεί.
Ο Ελπιδοφόρος καταράστηκε εσωτερικά. Δεν ήθελε να το κάνει θέμα από τώρα. Ήθελε να το αποφύγει. Εξάλλου, θα είχε νόημα να τους το πει μόνο αν *όντως* υπήρχε κάποιος κίνδυνος.

«Ένα σκάφος είναι πίσω μας,» της απάντησε, καθώς έφταναν στην πρύμνη.

«Μας *παρακολουθεί,* δηλαδή;»

«Μην αναστατώνεσαι. Μπορεί νάναι μόνο κάποιοι εξερευνητές που πάνε στην Ταρασμάλθη για προσωπικές έρευνες.» Ο Ελπιδοφόρος στάθηκε μπροστά σ'ένα απ'τα οπίσθια φινιστρίνια και ύψωσε τα κιάλια του, για να κοιτάξει το ερχόμενο σκάφος.

Υδροπλάνο… παρατήρησε. *Και δε βλέπω κανένα διακριτικό σήμα επάνω του. Ιδιωτικό, μάλλον.*

«Σκατά!…» γρύλισε ο Γεράρδος. «Παντοκρατορικό είναι.»

«Γαμώ τον κώλο της Έχιδνας,» είπε η Μάρθα. «Σας κατάλαβαν ότι ήρθατε στη Φθιάνη, και ξέρουν πού πάτε.»

«Αποκλείεται!» διαφώνησε ο Προαιρέσιος. «Και μη βρίζεις σα να βγήκες από λιμάνι, μέσα στο σκάφος μου!»

«Συγνώμη άμα πειράχτηκαν τ'αφτιά σου! Και τι άλλη εξήγηση μπορεί να υπάρχει γι'αυτό το γαμημένο αεροπλάνο μπροστά μας, μπορείς να μου πεις;»

«Κατά πρώτον,» τόνισε ο Προαιρέσιος, «το σκάφος είναι, όπως είπες, *μπροστά μας*, επομένως δε μου φαίνεται και πολύ πιθανό να μας ακολουθεί.»

«Ναι…» μουρμούρισε ο Γεράρδος, κοιτάζοντας ακόμα το αεροπλάνο με τα κιάλια του, «μπορεί νάναι έτσι, Προαιρέσιε. Αλλά μπορεί νάναι κι αλλιώς.»

«Μη μας το παίζεις μυστηριώδης τώρα, Καπετάνιε· εξωτερικεύσου.»

«Ο καλύτερος τρόπος για να παρακολουθήσεις κάποιον είναι να πας πρώτος εκεί όπου πηγαίνει.»

«Δηλαδή, θες να μου πεις πως οι Παντοκρατορικοί ήξεραν, κάπως, ότι θα πάμε στην Ταρασμάλθη κι αποφάσισαν να είναι εκεί

πριν από εμάς; Σ’αυτή την περίπτωση, είναι λιγάκι ανόητο που ξεκίνησαν τώρα˙ θα έπρεπε να είχαν ξεκινήσει πιο νωρίς, ώστε να μην τους αντιληφτούμε.»

«Ίσως να έκαναν μαλακία στους υπολογισμούς τους,» είπε η Μάρθα.

Ο Γεράρδος κατέβασε τα κιάλια του. «Δε μπορούμε να είμαστε βέβαιοι για τίποτα, ακόμα.»

«Το ερώτημα είναι, Καπετάνιε, τι θα κάνουμε,» τόνισε ο Προαιρέσιος. «Θα τους ακολουθήσουμε; Γιατί, όπως βλέπεις, πάνε προς το σημείο μετάβασης… που δεν είναι πια και τόσο μακριά.»

«Μπορεί νάναι οι επαναστάτες!» είπε η Κάτια, πιάνοντας το μπράτσο του Ελπιδοφόρου.

Εκείνος κατέβασε τα κιάλια του. «Δεν το ξέρουμε αυτό. Το σκάφος δεν έχει επάνω κανένα σήμα–»

«Οι επαναστάτες δε θα είχαν σήμα, Καπετάνιε!»

«Ναι,» συμφώνησε ο Ελπιδοφόρος. «Αλλά, και πάλι, δεν το ξέρουμε ότι είναι όντως αυτοί. Το μόνο που φαίνεται καθαρά για το σκάφος είναι πως πρόκειται για υδροπλάνο.»

Η φωνή του Νικόδημου αντήχησε, μέσα από τα μεγάφωνα του *Παγογέρακα*: «*Πλησιάζουμε το σημείο μετάβασης για Αιθέρα. Προσδεθείτε στις θέσεις! Επαναλαμβάνω: Πλησιάζουμε το σημείο μετάβασης για Αιθέρα!*»

«Πάμε,» είπε ο Ελπιδοφόρος στην Κάτια, και βάδισε.

Εκείνη ήρθε δίπλα του. «Θα μπορούσαμε να στραφούμε και να τους συναντήσουμε!»

«Δε νομίζω να έχει κανένα νόημα. Πήγαινε σε μια καρέκλα και δέσου,» της είπε, κι ο ίδιος προχώρησε γρήγορα προς το πιλοτήριο.

«Τι ήταν, τελικά;» τον ρώτησε ο Νικόδημος, όταν ο Ελπιδοφόρος έφτασε εκεί και κάθισε δίπλα του.
«Ένα υδροπλάνο. Κανένα σήμα επάνω του.»
«Περνάμε στον Αιθέρα, λοιπόν;»
«Ναι.»

Οι επαναστάτες είδαν το Παντοκρατορικό αεροσκάφος να βυθίζεται στο σημείο μετάβασης, όπου ο ουρανός σού έδινε την αίσθηση πως βούλιαζε, και τα χρώματά του αλλοιώνονταν μ'έναν ασυνήθιστο τρόπο, δύσκολο να περιγραφεί.
«Η τελευταία μας ευκαιρία να γυρίσουμε πίσω,» είπε ο Προαιρέσιος.
«Πιστεύεις, πραγματικά, ότι πρέπει να γυρίσουμε πίσω;» ρώτησε ο Γεράρδος.
«Εσύ είσαι ο Καπετάνιος. Ζητάς τη γνώμη μου;»
«Προφανώς.»
«Νομίζω ότι μπορούμε να τους χάσουμε στον Αιθέρα,» είπε ο Προαιρέσιος. «Δε θα είναι και πολύ δύσκολο.»
«Εκτός αν πηγαίνουν κι αυτοί στην Ταρασμάλθη. Οπότε, ό,τι κι αν κάνουμε, δε θα έχει νόημα· θα τους συναντήσουμε εκεί.»
«Θα τους έχουμε μπερδέψει, όμως. Δε θα μπούμε στην Ταρασμάλθη αμέσως μετά απ'αυτούς– Τέλος πάντων· είμαστε κοντά τώρα. Δεθείτε.»
Οι επαναστάτες δέθηκαν στις θέσεις τους, και η *Πλωτή Βασίλισσα των Ουρανών* όρμησε καταπάνω στο σημείο μετάβασης.
Τα πάντα τραντάχτηκαν γύρω τους.

Κεφάλαιο 9

Φενίλδα'σαρ…

Άνοιξε τα μάτια της και ανασηκώθηκε πάνω στο πάτωμα, βλεφαρίζοντας. Το κεφάλι της δεν την πονούσε, ή, τουλάχιστον, όχι πολύ. Ο πόνος έμοιαζε να βρίσκεται κάπου βαθιά μέσα του, χωρίς να βγαίνει στην επιφάνεια˙ δε νόμιζε ότι θα χρειαζόταν να πάρει το φάρμακό τους για να ανακουφιστεί.

Στο κέντρο του δωματίου ήταν καθισμένος ο Νάραλχεμ'νιρ, έχοντας τα μάτια κλειστά, χρησιμοποιώντας τη Μαγγανεία Κινήσεως για να ρυθμίζει την ενεργειακή ροή του σκάφους.

Εκείνος μού μίλησε; αναρωτήθηκε η Φενίλδα. *Εκείνος είπε τ'όνομά μου;* Δεν ήταν βέβαιη αν το είχε ονειρευτεί ή αν το είχε ακούσει. *Είμαστε στον Αιθέρα τώρα;*

Σηκώθηκε όρθια, χωρίς να μιλήσει στον Νάραλχεμ, γιατί δεν ήθελε να τον αποσπάσει απ'τη δουλειά του˙ γνώριζε ότι η χρήση της Μαγγανείας Κινήσεως ήταν κοπιαστική για τους περισσότερους μάγους, με την εξαίρεση των Τεχνομαθών, ίσως.

Χωρίς να φορέσει τα γυαλιά της, που τα είχε βγάλει προτού πέσει να κοιμηθεί, έφυγε απ'το ενεργειακό κέντρο του σκάφους και βάδιζε μέσα στους διαδρόμους του. Μπορούσε ν'ακούσει τις μηχανές του να βουίζουν. Στον κεντρικό θάλαμο, ο Σκοτ, η Κάτια, και η Νάνσυ μιλούσαν αναμεταξύ τους, έντονα. Είχε συμβεί κάτι; Η Φενίλδα πέρασε από δίπλα τους, δίχως νάναι βέβαιη αν πρόσεξαν την παρουσία της, και πήγε στο πιλοτήριο.

Ο Ελπιδοφόρος γύρισε να την κοιτάξει, αλλά δε μίλησε. Έμοιαζε απασχολημένος με κάτι. Στράφηκε πάλι μπροστά, σε μια οθόνη της κονσόλας.

Έξω απ'το μπροστινό παράθυρο του αεροσκάφους φαινόταν η αργυρογάλανη απεραντοσύνη του Αιθέρα, καθώς και πολλά ολόλευκα νεφελώματα. Η Φενίλδα αισθάνθηκε τον *Παγογέρακα*

να τραντάζεται, στιγμιαία, κάτω απ'τα πόδια της· τα αιθερικά ρεύματα πρέπει να ήταν άγρια εδώ, όπως είχαν προειδοποιήσει οι Υπερασπιστές.

Πλησίασε τον Ελπιδοφόρο, για να κοιτάξει κι εκείνη την οθόνη– –όπου, ξαφνικά, μια κουκίδα παρουσιάστηκε, αναβοσβήνοντας.

Ο Ελπιδοφόρος καταράστηκε.

«Τι είν'αυτό;» ρώτησε η Φενίλδα.

«Ένα σκάφος. Υδροπλάνο.»

«Και φαίνεται πως βρίσκεται ακόμα πίσω μας,» είπε ο Νικόδημος, έχοντας τα χέρια του στο πηδάλιο. «Πέρασε απ'το ίδιο σημείο μετάβασης μ'εμάς.»

«Μας ακολουθεί;» είπε η Φενίλδα.

«Δεν ξέρω,» απάντησε ο Ελπιδοφόρος. «Το κοίταξα με τα κιάλια μου, προτού περάσουμε στον Αιθέρα…»

«Και;»

«Δεν πρόσεξα τίποτα το ύποπτο επάνω του. Ένα απλό υδροπλάνο είναι. Μπορεί νάχει για επιβάτες εξερευνητές.»

«Κανένας άλλος δε θα ερχόταν εδώ,» συμφώνησε η Φενίλδα. «Μόνο εξερευνητές.»

«Και οι επαναστάτες;» έθεσε το ερώτημα ο Νικόδημος.

Η Φενίλδα δε μίλησε για λίγο. Ύστερα, είπε: «Δε μπορεί νάναι τόσο ηλίθιοι ώστε να μας ακολουθούν τόσο φανερά.»

«Αυτό σκέφτομαι κι εγώ,» παραδέχτηκε ο Ελπιδοφόρος.

Η *Πλωτή Βασίλισσα των Ουρανών* πέρασε στον Αιθέρα μετά από κάμποσα γερά τραντάγματα.

Ο Προαιρέσιος έστριψε το πηδάλιο με προσοχή. «Τι ρεύματα είν'αυτά…!» μούγκρισε, προσπαθώντας να βάλει το σκάφος σε ομαλή πορεία.

«Η περιοχή είναι πολύ επικίνδυνη,» τον προειδοποίησε η Μάρθα. «Είσαι καλός πιλότος;»

«Δε θα μ'έστελνε ο Πρίγκιπάς μας, αν δεν ήμουν. Ο οίκος μας έχει βγάλει πέντε άριστους πιλότους, μέσα στην τελευταία γενιά˙ κι ο ένας απ'αυτούς είμαι εγώ.»

«Ευχαριστώ για το μάθημα ιστορίας.»

Ο Γεράρδος είχε το βλέμμα του εστιασμένο στο Παντοκρατορικό αεροπλάνο που πετούσε μέσα στον ατελείωτο αργυρογάλανο ωκεανό. Ήταν τώρα πιο μακριά από πριν. *Κέρδισαν χρόνο,* σκέφτηκε, γνωρίζοντας πως ο χρόνος είχε γρηγορότερη ροή στον Αιθέρα απ'ό,τι στην Υπερυδάτια. *Και πολύ, μάλιστα.* Ύψωσε τα κιάλια του, για να κοιτάξει.

«Καπετάνιε,» είπε ο Προαιρέσιος, «προτείνω να μη συνεχίσουμε να τους ακολουθούμε, αλλά να κάνουμε κάποια μανούβρα για να μας χάσουν.»

«Με προσοχή, όμως,» τόνισε η Μάρθα.

«Γνωρίζω τη δουλειά μου!»

«Καλά, ρε, δε σε είπα καμπούρη…»

Ο Γεράρδος είπε: «Έχε κατά νου να μη χάσεις την πορεία μας για το σημείο μετάβασης προς Ταρασμάλθη– *Θεοί!*»

«Φωτιές του Μαύρου Νάρζουλ!» αναφώνησε ο Προαιρέσιος. «Τι είναι τούτο;»

Μέσα από τα κιάλια του, ο Γεράρδος έβλεπε ένα σύννεφο να πλησιάζει το σκάφος των Παντοκρατορικών: ένα σύννεφο που *δεν* ήταν σύννεφο, αν το παρατηρούσες πιο καλά. Ήταν ένα κατάλευκο, απίστευτα μακρύ ερπετό, που δεν είχε φτερά, αλλά έμοιαζε να αιωρείται χωρίς καμια δυσκολία. Στα βαθουλώματα των ματιών του, αστραπές τρεμόπαιζαν.

Το πελώριο στόμα του άνοιξε, αποκαλύπτοντας κι άλλες αστραπές…

Η οθόνη των ανιχνευτών δεν εντόπισε τίποτα˙ από τα δεξιά τους, όμως, ο Ελπιδοφόρος είδε το μεγάλο, μακρύ σύννεφο που άρχισε να κινείται προς το μέρος τους με τρόπο ο οποίος ήταν, αναμφίβολα, ύποπτος.

Μοιάζει ζωντανό…

Οι Υπερασπιστές μάς προειδοποίησαν για επικίνδυνες οντότητες–

Αυτό δεν ήταν σύννεφο! συνειδητοποίησε, καθώς η οντότητα ζύγωνε. Ήταν ένα ερπετό! Από τα μάτια του αστραπές τινάζονταν, και το στόμα του άνοιξε, αποκαλύπτοντας κι άλλες αστραπές–

Η Φενίλδα αναφώνησε, τρομαγμένα.

«*Σκατά!*» γρύλισε ο Νικόδημος. «Καπετάνιε, τι προτείνεις;»

Ο Ελπιδοφόρος πάτησε ένα πλήκτρο επάνω στην κονσόλα, ενεργοποιώντας τα οπλικά συστήματα του *Παγογέρακα.* «Κράτα την πορεία μας σταθερή, Νικόδημε,» είπε˙ και σημάδεψε, εστιάζοντας το στόχαστρο του ρουκετοβόλου στο ερχόμενο αιθερικό ερπετό. «Μεγάλος στόχος είναι…» μουρμούρισε˙ «δε μπορείς ν’αστοχήσεις.» Και πάτησε το ΠΥΡ.

Μια ρουκέτα εκτοξεύτηκε, σχίζοντας το αργυρογάλανο κενό και χτυπώντας το ερπετό στο κεφάλι.

Καμια έκρηξη δεν έγινε˙ το βλήμα φάνηκε να χάνεται μέσα στο νεφελώδες πλάσμα˙ αλλά ο Ελπιδοφόρος υποπτευόταν ότι, μάλλον, πέρασε από μέσα του.

«Στρίψε!» σύριξε η Φενίλδα, πιάνοντας τον ώμο του Νικόδημου.

Αστραπές εκτοξεύτηκαν απ’το στόμα του ερπετού, καθώς ζύγωνε με μεγαλύτερη ταχύτητα τον *Παγογέρακα*–

«*Στρίψε!*»

Το αεροσκάφος τραντάχτηκε, και το μπροστινό του τζάμι φωτίστηκε από την επικίνδυνη ενέργεια, ακούστηκε να τρίζει.

Η Φενίλδα έχασε την ισορροπία της κι έπεσε στο πάτωμα, ουρλιάζοντας.

Φωνές αντήχησαν απ'την κεντρική αίθουσα του *Παγογέρακα*, όπου ήταν συγκεντρωμένο το υπόλοιπο πλήρωμα.

Ο Νικόδημος έστριψε το αεροπλάνο, απότομα, σπασμωδικά–

–και τα άγρια αιθερικά ρεύματα το παρέσυραν.

«*ΑΑΑααααααα...!*» ούρλιαξε η Φενίλδα, κατρακυλώντας και χτυπώντας την πλάτη της σε κάποιο απ'τα τοιχώματα του πιλοτήριου. Ο πονοκέφαλός της είχε επιστρέψει, πολύ δυνατός. Διαπερνούσε το κρανίο της.

«*ΚΑΠΕΤΑΝΙΕ!*» αντήχησε η φωνή του Σκοτ Θάμρω από κάπου. «*Τι συμβαίνει Καπετάνιε;*»

Ο Ελπιδοφόρος, ευτυχώς, δεν είχε λύσει ακόμα τα λουριά της πολυθρόνας του, ύστερα από το πέρασμα του σημείου μετάβασης, έτσι δεν έφυγε από τη θέση του, ούτε χτύπησε το κεφάλι του πάνω στην κονσόλα εμπρός του –αν και *κινδύνεψε* να το χτυπήσει. Πατώντας ένα πλήκτρο, άνοιξε τον επικοινωνιακό δίαυλο, ώστε η φωνή του ν'ακουστεί σ'όλο το σκάφος: «Μην πανικοβάλλεστε! Βρείτε κάπου να προσδεθείτε! Βρείτε κάπου να προσδεθείτε!»

Και προς τον Νικόδημο: «Τι στο Μυαλό του Σκοτοδαίμονος κάνεις; Σταθεροποίησέ το, το καταραμένο!»

«Προσπαθώ, Καπετάνιε! Προσπαθώ!» Ο πιλότος φαινόταν να δυσκολεύεται να κρατήσει τον *Παγογέρακα* σε μια σταθερή πορεία, να δυσκολεύεται να βρει ένα ομαλό αιθερικό ρεύμα και να το ακολουθήσει.

Η Φενίλδα επιχείρησε να σηκωθεί όρθια, έχοντας το ένα της χέρι περασμένο μέσα στα μαλλιά της, καθώς ένιωθε τον πονοκέφαλο να της επιτίθεται. Έχασε την ισορροπία της κι έπεσε πάλι, κατρακυλώντας προς διαφορετική κατεύθυνση.

«*Στίβεν!...*» ούρλιαξε–

–κι ο Ελπιδοφόρος την άρπαξε από τη ζώνη της, καθώς η μάγισσα περνούσε δίπλα απ'την πολυθρόνα του. «Πιάσου επάνω μου!» της είπε. «Πιάσου επάνω μου, Φενίλδα!»

Εκείνη άπλωσε το χέρι της και γάντζωσε τα δάχτυλά της στο μανίκι του. Ύστερα, άπλωσε και το άλλο χέρι, και πιάστηκε απ'τον βραχίονα του Ελπιδοφόρου.

Το αεροσκάφος έτριζε γύρω τους, τρανταζόταν, χοροπηδούσε, περιστρεφόταν.

Η Φενίλδα έκλεισε τα μάτια της, μουγκρίζοντας απ'τον πόνο στο κεφάλι της.

Ο Ελπιδοφόρος την τράβηξε πάνω στην πολυθρόνα, βάζοντάς τη να καθίσει στην αγκαλιά του.

«Το κεφάλι μου...» έκανε εκείνη. «Το κεφάλι μου, Στίβεν... Το κεφάλι μου...»

«Νικόδημε!» γρύλισε ο Ελπιδοφόρος. «*Τι κάνεις, γαμώ τη Γενιά του Σκοτοδαίμονος! –Βάλτο σε μια σωστή πορεία!*»

Ο Γεράρδος είδε το ερπετό να πλησιάζει τους Παντοκρατορικούς· είδε το αεροπλάνο να εξαπολύει μια ρουκέτα εναντίον του, χωρίς να το βλάψει· είδε το ερπετό να ζυγώνει, γρήγορα, και να απαντά με την εκτίναξη αστραπών από τα πελώρια σαγόνια του· είδε το μεγάλο σκάφος να τυλίγεται από γαλανόλευκη, σπαστή ενέργεια, να χάνει την πορεία του, και να παρασέρνεται από τα αιθερικά ρεύματα.

Θεοί... σκέφτηκε. Όλα τούτα τού έφερναν αναμνήσεις από το Πορφυρό Κενό. Αν και τα πράγματα εκεί δεν ήταν ίδια με εδώ, θα μπορούσε κανείς να πει ότι ήταν παρόμοια.

«Πραγματικά, δε θέλω να γνωρίσω τον φίλο μας από κοντά,» είπε ο Προαιρέσιος, «αν και μοιάζει ν'αντιπαθεί τους Παντοκρατορικούς όσο εμείς.» Κι έστριψε τη *Βασίλισσα,* ακολουθώντας

ένα άλλο ρεύμα, που στην οθόνη φαινόταν να τέμνει αυτό που ακολουθούσαν μέχρι στιγμής.

Το σκάφος τραντάχτηκε, κι ύστερα ηρέμησε κάπως.

Μετά, τραντάχτηκε πάλι.

Η οθόνη έδειχνε ότι το αιθερικό ρεύμα που ακολουθούσαν έκανε ακανόνιστους κυματισμούς.

«Κρατηθείτε καλά,» είπε ο Προαιρέσιος.

«Εντάξει,» είπε η Μάρθα, «δεν έχουμε ν'αντιμετωπίσουμε και τίποτα το σπουδαίο. Οι Παντοκρατορικοί, πάντως, ήταν τελείως μαλάκες: περίμεναν τη νεφελώδη οντότητα να έρθει επάνω τους!» Γέλασε. «Κανένας φυσιολογικός άνθρωπος δεν το κάνει αυτό!»

Ο Νικόδημος βρήκε ένα ομαλό ρεύμα και το ακολούθησε· το σκάφος έπαψε να τραντάζεται.

Η Φενίλδα μούγκριζε, κρατώντας το κεφάλι της με τα δύο χέρια, καθώς ήταν καθισμένη επάνω στον Ελπιδοφόρο.

Ο Σκοτ μπήκε στο πιλοτήριο. «Καπετάνιε! Οι επαναστάτες το έκαναν αυτό;»

«Δεν ήταν οι επαναστάτες,» του είπε ο Ελπιδοφόρος. «Μια εχθρική οντότητα ήταν, και μετά χάσαμε την πορεία μας μέσα στα ασταθή αιθερικά ρεύματα. Πήγαινε τώρα στη θέση σου! Και πες και στις άλλες δύο να μείνουν στις θέσεις τους και να δεθούν: ετούτη η περιοχή είναι δύσκολη!»

Ο Σκοτ έφυγε.

«*Καπετάνιε;*» Η φωνή ήρθε απ'τον επικοινωνιακό δίαυλο.

«Ναι, Νάραλχεμ.»

«*Παραλίγο να χάσω τον έλεγχο της ενεργειακής ροής. Υπάρχει κίνδυνος;*»

«Πριν από λίγο, υπήρχε. Συνέχισε, χωρίς ν'ανησυχείς.»

Η επικοινωνία τερματίστηκε.

Ο Ελπιδοφόρος ρώτησε τη Φενίλδα: «Θες να σε πάω στην καμπίνα σου;»

«…Ναι.»

Άρχισε να λύνει τα λουριά της πολυθρόνας του.

«Τους έχουμε χάσει τελείως,» παρατήρησε ο Προαιρέσιος. «Ούτε στην οθόνη μας δε φαίνονται.»

«Εντάξει,» είπε ο Γεράρδος. «Ας αρχίσουμε να κατευθυνόμαστε προς το σημείο μετάβασης.»

«Πιστεύεις ότι θα φτάσουμε πρώτοι εκεί;»

«Δεν ξέρω.»

Η Μάρθα είπε: «Εξαρτάται απ’το πόσο μακριά παρέσυραν τα αιθερικά ρεύματα τους Παντοκρατορικούς.»

Ο Προαιρέσιος έβαλε τη *Βασίλισσα* ν’ακολουθήσει ένα ρεύμα που είχε γενική κατεύθυνση προς τον προορισμό τους. Ήταν ένα σχετικά ομαλό ρεύμα˙ το σκάφος δεν τρανταζόταν σχεδόν καθόλου–

–αλλά, μετά, κάτι αλλόκοτο συνέβη.

Άρχισε να πηγαίνει προς τα πίσω!

«Κάτι μάς τραβά!» αναφώνησε ο Προαιρέσιος, έκπληκτος. Προσπάθησε να δώσει περισσότερη δύναμη στη *Βασίλισσα*. Χωρίς αποτέλεσμα.

«Οι ανιχνευτές δε δείχνουν τίποτα,» παρατήρησε ο Γεράρδος.

«Οι οντότητες του Αιθέρα δεν εντοπίζονται πάντα,» τον πληροφόρησε η Μάρθα. «Και, σίγουρα, κάποια απ’αυτές είναι που μας τραβά.»

Ο Γεράρδος στράφηκε να την κοιτάξει. «Πώς θα την αποτινάξουμε;»

«Προαιρέσιε,» είπε η Μάρθα, «βγάλε μας απ'το ρεύμα που ακολουθείς. Βγάλε μας τυχαία–»

«Μα, έτσι θα–»

«–βρεθούμε όπου νάναι. Το ξέρω. Αλλά καλύτερα όπου νάναι παρά στην κοιλιά του θηρίου που μας τραβά!»

«Δύσκολο να διαφωνήσω.» Ο Προαιρέσιος έστριψε το πηδάλιο προς τ'αριστερά–

–και η *Βασίλισσα* παρασύρθηκε από τα αιθερικά ρεύματα, στροβιλιζόμενη.

«Γαμώ τον γαμημένο κώλο της Έχιδνας!» γρύλισε η Μάρθα, καθώς βρέθηκε στην οροφή και, μετά, ξανάπεσε πάνω στους σάκους.

Ο Γεράρδος και ο Προαιρέσιος δεν έφυγαν απ'τις θέσεις τους, γιατί ήταν δεμένοι, όπως επίσης και ο Σέλιρ'χοκ στο ενεργειακό κέντρο.

«Τουλάχιστον, τώρα δεν πηγαίνουμε όπισθεν!» είπε ο Γεράρδος.

Ο Προαιρέσιος προσπαθούσε να πιάσει ένα ομαλό ρεύμα και να το ακολουθήσει, ώστε να σταθεροποιήσει την πορεία τους, αλλά συνεχώς αποτύχαινε. Τα ρεύματα που φαίνονταν στην οθόνη τους διακλαδίζονταν και ξαναδιακλαδίζονταν, και το ένα ερχόταν σε σύγκρουση με το άλλο. Η γεωμετρία τους έμοιαζε τελείως χαοτική. Σαν στρόβιλος.

«Κάνε κάτι, ρε γελοίε!» φώναξε η Μάρθα.

«Σου έχω ξαναπεί, κοπελιά,» μούγκρισε ο Προαιρέσιος: «να προσέχεις πώς μιλάς, γιατί δε θα τα πάμε καλά!»

«Σιγά μη σε φοβ– Ααα!»

Η *Βασίλισσα* έκανε σβούρες, κι ύστερα παρασύρθηκε στο πλάι.

«Φωτιές του Μαύρου Νάρζουλ!...» γρύλισε ο Προαιρέσιος, με τα μάτια του εστιασμένα στην οθόνη. «–Νάτο!» είπε, αμέσως μετά, και επιτάχυνε. Το σκάφος τους σπρώχτηκε έξω απ'τα άγρια ρεύματα κι ακολούθησε ένα που ήταν σχετικά πιο ήρεμο.

Έπαψαν να στροβιλίζονται, αλλά όχι και να τραντάζονται.

Ο Γεράρδος ξεφύσησε. «Μπορείς ακόμα να βρεις την πορεία μας για το σημείο μετάβασης;» ρώτησε τον Απολλώνιο ευγενή.

«Ναι˙ το σύστημα δε δείχνει να έχει χάσει τον προσανατολισμό του.»

«Πάμε, τότε. Όσο πιο γρήγορα μπορείς. Είτε είναι να συναντήσουμε τους Παντοκρατορικούς είτε όχι.»

Η Φενίλδα πήρε το φάρμακό της, και ο πονοκέφαλος σταμάτησε.

«Μείνε εδώ,» της είπε ο Ελπιδοφόρος. «Ξάπλωσε, και κρατήσου γερά, μέχρι να βγούμε από τον Αιθέρα.»

Το σκάφος τραντάχτηκε, έντονα.

«*Όχι!*» φώναξε η Φενίλδα, και πιάστηκε από την άκρια του κρεβατιού της, όπου ήταν καθισμένη. «Μην κάνεις πάλι τα ίδια!»

Ο Ελπιδοφόρος παραπάτησε, και κοπάνησε στον τοίχο της καμπίνας, βρίζοντας.

Ο *Παγογέρακας* τραντάχτηκε κι άλλο, πήγε απότομα προς τα δεξιά.

Ο Ελπιδοφόρος σωριάστηκε στο πάτωμα. Η Φενίλδα κρατήθηκε πάνω στο κρεβάτι της, ακουμπώντας το κεφάλι της στο μαξιλάρι και κλείνοντας τα μάτια, παίρνοντας βαθιές ανάσες, προσπαθώντας να απωθήσει τον πονοκέφαλό της. Να παραμείνει ήρεμη.

Κι ο πονοκέφαλος δεν επέστρεψε.

«Τι σκατά κάνει ο Νικόδημος;» γρύλισε ο Ελπιδοφόρος, καθώς σηκωνόταν στα γόνατα.

Ο *Παγογέρακας* έπαψε να κλυδωνίζεται.

Το ευτυχές ήταν ότι το σημείο μετάβασης για την Ταρασμάλθη δεν βρισκόταν μακριά από εδώ˙ γι'αυτό κιόλας όσοι πήγαιναν στην παγωμένη διάσταση προτιμούσαν να φεύγουν από τη Μικρυδάτια και, συνήθως, από τη Φθιάνη.

Μέσα σε είκοσι λεπτά, και μετά από κάμποσα άγρια τραντάγματα, η οθόνη της *Βασίλισσας* εντόπισε το σημείο μετάβασης, και κατευθύνθηκαν προς τα εκεί.

«Το έχεις ξανακάνει αυτό το ταξίδι, έτσι;» είπε ο Γεράρδος στη Μάρθα, γυρίζοντας για να την κοιτάξει.

«Αρκετές φορές. Ο Απολλώνιος, όμως, δεν τα πήγε άσχημα, για πρωτάρης.»

«Αυτό,» ρώτησε ο Γεράρδος, «είναι το μοναδικό σημείο μετάβασης για την Ταρασμάλθη;»

«Απ'όσο ξέρω, ναι.»

«Δηλαδή, απ'όπου κι αν έρθεις, πρέπει οπωσδήποτε να περάσεις από τούτη την επικίνδυνη περιοχή;»

«Ακριβώς. Ο Αιθέρας γύρω απ'το σημείο μετάβασης είναι ασταθής˙ και, για κάποιο λόγο, ένα σωρό οντότητες καιροφυλαχτούν εδώ.»

«Δε θα καιροφυλαχτούσαν,» είπε ο Προαιρέσιος, «αν κάποιοι άμυαλοι εξερευνητές δεν έρχονταν για να τις ταΐζουν!»

Η Μάρθα γέλασε. «Δε νομίζω ότι η αναζήτηση τροφής είναι που τις ενδιαφέρει.»

Ο Προαιρέσιος εστίασε το βλέμμα του έξω απ'το μπροστινό παράθυρο του σκάφους. «Δέσου, Μάρθα,» της είπε. «Πλησιάζουμε.»

Εκείνη δέθηκε.

Ο Γεράρδος ύψωσε τα κιάλια του, κοιτάζοντας τριγύρω, το αργυρογάλανο κενό και τα νεφελώματα. Μερικά από τα τελευταία ήταν, αναμφίβολα, ζωντανές οντότητες, αλλά, ευτυχώς, δε βρίσκονταν κοντά τους, ούτε φαίνονταν να έχουν διάθεση να τους πλησιάσουν. «Δε βλέπω τους Παντοκρατορικούς πουθενά,» παρατήρησε ο Γεράρδος. «Αυτό σημαίνει πως ή θα τους βρούμε να

μας περιμένουν στην Ταρασμάλθη ή είναι πίσω μας.» Κατέβασε τα κιάλια του.

Η Μάρθα είπε: «Μόλις περάσουμε το σημείο μετάβασης, να έχεις υπόψη σου, Προαιρέσιε, ότι οι άνεμοι θα είναι *πολύ* ισχυροί και θα πρέπει να βρεις, το συντομότερο δυνατό, ένα μέρος για να προσγειωθούμε.»

«Ναι.»

Η *Βασίλισσα* πήγε καταπάνω στο σημείο μετάβασης και, χωρίς δισταγμό, βυθίστηκε μέσα του.

Τραντάχτηκε ολόκληρη, και τα μέταλλά της έτριξαν. Οι επιβάτες της αισθάνθηκαν το κεφάλι τους να πονά και τα σωθικά τους να στριφογυρίζουν. Ωστόσο, όλα τούτα τούς έμοιαζαν απλά, μπροστά σ'όσα είχαν μόλις περάσει.

Βγαίνοντας απ'τον Αιθέρα, βρέθηκαν μέσα σ'έναν μανιασμένο άνεμο γεμάτο χιόνι και παγοκρυστάλλους, οι οποίοι χτυπούσαν τα τζάμια της *Βασίλισσας* προκαλώντας δυνατούς θορύβους που υποδήλωναν ότι υπήρχε άμεσος κίνδυνος.

«Φωτιές του Μαύρου Νάρζουλ!...» είπε ο Προαιρέσιος. «Άμα σπάσει κάποιο τζάμι....»

«Βρες μέρος να προσγειωθούμε!» του είπε η Μάρθα.

Ο Γεράρδος, πατώντας ένα πλήκτρο πάνω στην κονσόλα, έκανε τον χάρτη της Ταρασμάλθης να παρουσιαστεί στην οθόνη τους. «Προσθαλασσώσου,» είπε. «Από κάτω μας είναι θάλασσα.»

Ο Προαιρέσιος κατέβασε το σκάφος, περνώντας μέσα από πυκνά σύννεφα. Από το μπροστινό τζάμι, είδαν ταραγμένα κύματα να τους περιμένουν, επάνω στα οποία επέπλεαν πελώρια κομμάτια πάγου.

«Παγόβουνα,» είπε η Μάρθα. «Δε βλέπουμε παρά την κορφή τους να βγαίνει απ'το νερό. Ο μεγαλύτερος όγκος τους είναι από κάτω. Άμα κάνετε το σκάφος υποβρύχιο, θα πρέπει να το προσέξετε αυτό.»

«Και καλύτερα να το μεταμορφώσουμε τώρα,» είπε ο Γεράρδος.

«Σωστά,» συμφώνησε ο Προαιρέσιος. «Γιατί δε νομίζω ότι θάναι ευχάριστη εμπειρία να προσθαλασσωθούμε εδώ.»

«Σέλιρ!» φώναξε ο Γεράρδος. «Άλλαξε τη μορφή μας!»

Ο μάγος άρθρωσε τα λόγια για το Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητος. Και, καθώς η *Βασίλισσα* πλησίαζε τα πελώρια κύματα, οι πλωτήρες της εξαφανίστηκαν, το ίδιο και τα φτερά της, ενώ το σχήμα της μεταβαλλόταν και τα όργανα επάνω στην κονσόλα της άλλαζαν.

Το υποβρύχιο βούτηξε στη θάλασσα της Ταρασμάλθης, και ο Προαιρέσιος άναψε τους προβολείς του κι άρχισε ν’αποφεύγει παγόβουνα.

Κεφάλαιο 10

Για κάποια ώρα, απέφευγαν παγόβουνα, πλέοντας υποβρυχίως μέσα στο παγωμένο νερό της Ταρασμάλθης. Το ψύχος είχε αρχίσει να μπαίνει στο σκάφος τους, κάνοντάς τους να κρυώνουν. Η Μάρθα έβγαλε τα γούνινα ρούχα από τους σάκους τους, κι εκείνη κι ο Γεράρδος ντύθηκαν. Επάνω στον Προαιρέσιο και στον Σέλιρ’χοκ –οι οποίοι δεν μπορούσαν ν’αφήσουν ούτε στιγμή τη δουλειά τους– έριξαν ζεστές κάπες.

Ύστερα, ο χάρτης τους τους έδειξε ότι βρίσκονταν κοντά σε μια χερσόνησο και, σύντομα, το φως του υποβρύχιου προβολέα τους αντανακλάστηκε πάνω σε ακίνητους πάγους που δεν έλιωναν ποτέ. Ο Προαιρέσιος έκανε το σκάφος τους να αναδυθεί, και μέσα από το μπροστινό τζάμι ατένισαν παγωμένες εκτάσεις πίσω από το χιόνι και τους παγοκρυστάλλους της σφοδρής θύελλας. Τα πάντα ήταν κατασκότεινα, παρότι δεν ήταν νύχτα· τα σύννεφα έκρυβαν τελείως τον ήλιο· κι αν οι επαναστάτες δεν είχαν έρθει από τα ψηλά στρώματα του ουρανού, δε θα είχαν ελπίδα να ξέρουν ότι ήταν μέρα.

Ο Σέλιρ’χοκ έπαψε να χρησιμοποιεί τη Μαγγανεία Κινήσεως και άρχισε να ντύνεται με γούνες. Ο Προαιρέσιος σηκώθηκε από τη θέση του πιλότου και τον μιμήθηκε.

«Μα τους θεούς…» είπε ο Γεράρδος, κοιτάζοντας τον χαλασμό έξω απ’το σκάφος τους, «πάντοτε έτσι είναι εδώ πέρα, Μάρθα;»

«Σήμερα, έχει καταιγίδα,» εξήγησε εκείνη. «Όχι, δεν είναι πάντα έτσι· αλλά, επίσης, ετούτη δεν είναι κι η χειρότερη καταιγίδα που έχω δει.»

Ο Γεράρδος καταράστηκε.

«Αυτή η χερσόνησος, πάντως,» συνέχισε η Μάρθα, «είναι το μέρος όπου συνήθως σταματούν όλοι οι εξερευνητές. Όπως θα βλέπεις, δεν έχει πολλά βράχια· είναι σχετικά ανοιχτή· μπορείς

να προσγειωθείς ακόμα και μ’αεροπλάνο με τροχούς. Πράγμα το οποίο σημαίνει πως οι Παντοκρατορικοί, μάλλον, εδώ θα έρθουν να σταματήσουν.»

Ο Γεράρδος ξανακαταράστηκε.

«Δε μπορούμε ν’αφήσουμε τη *Βασίλισσα* εδώ, λοιπόν!» είπε ο Προαιρέσιος, καθίζοντας πάλι στο πηδάλιο, αφού είχε ντυθεί.

«Πού προτείνεις να σταματήσουμε;» ρώτησε ο Γεράρδος τη Μάρθα.

Εκείνη τεντώθηκε και, επάνω στον χάρτη της οθόνης τους, έδειξε έναν κόλπο που σχηματιζόταν νοτιοανατολικά της χερσονήσου. «Εδώ,» είπε. «Το μέρος είναι αρκετά καλυμμένο· θα πρέπει να ψάξουν για να μας βρουν –και δε νομίζω να κάτσουν να το κάνουν.

»Ο χάρτης σας, πάντως, δεν είναι και πολύ καλός,» πρόσθεσε. «Του λείπουν πολλά πράγματα.»

«Να υποθέσω πως έχεις κάποιον καλύτερο μαζί σου;» είπε ο Γεράρδος.

«Ναι.»

«Ωραία.» Και προς τον Προαιρέσιο: «Πήγαινέ μας σ’αυτό τον κόλπο.»

Ο Σέλιρ’χοκ είχε ήδη καθίσει στο ενεργειακό κέντρο, και ύφανε τη Μαγγανεία Κινήσεως.

Το υποβρύχιο ξεκίνησε, βουτώντας κάτω απ’το νερό και κινούμενο κοντά στη χερσόνησο.

«Τι κωλόκαιρος είν’αυτός;» έτριξε τα δόντια ο Νικόδημος, παλεύοντας για να κρατήσει σταθερή πορεία.

Ο *Παγογέρακας* είχε μόλις περάσει το σημείο μετάβασης για Ταρασμάλθη. Ο Ελπιδοφόρος πάτησε ένα πλήκτρο, για ν’αλλάξει

τον χάρτη στην οθόνη τους, ελπίζοντας, ύστερα από τόσα τραντάγματα, να μην είχε πειραχτεί το σύστημα προσανατολισμού.

Ο χάρτης παρουσιάστηκε. Αλλ'αυτό δε σήμαινε τίποτα. *Σύντομα, θα μάθουμε αν μας οδηγεί σωστά.* Το βλέμμα του εστιάστηκε στη χερσόνησο. «Εδώ πηγαίνουμε,» είπε στον Νικόδημο, δείχνοντας.

Παγοκρύσταλλοι και χιόνι έπεφταν πάνω στο μπροστινό παράθυρο του αεροσκάφους, μειώνοντας πολύ την ορατότητα. Από κάτω, αφρισμένα κύματα φαίνονταν, καθώς και παγόβουνα.

«Το σύστημά μας έχει πάθει βλάβη,» είπε ο Νικόδημος, κοιτάζοντας την οθόνη.

«Πώς το ξέρεις;»

«Προτού ξεκινήσουμε, μελέτησα τη γεωγραφία της Ταρασμάλθης, Καπετάνιε. Δες πού δείχνει ο χάρτης μας ότι είμαστε. Βορειοδυτικά της χερσονήσου. Αλλ'αυτό είν'αδύνατο. Το σημείο μετάβασης σε βγάζει βορειο*ανατολικά* της.»

«Τότε, μην ακολουθείς τον χάρτη,» είπε ο Ελπιδοφόρος.

«Δεν τον ακολουθώ˙ πηγαίνω όπως νομίζω. Μπορείς να τον επαναπροσανατολίσεις;»

«Μπορώ.» Τα χέρια του πήγαν στα πλήκτρα της κονσόλας.

«Όχι ακόμα˙ περίμενε να φτάσουμε κοντά σε ξηρά, πρώτα. Η ρύθμιση χρειάζεται να είναι όσο το δυνατόν πιο ακριβής.

»Το σύστημα πρέπει να έπαθε βλάβη τότε που μας χτύπησε εκείνο το νεφελώδες φίδι με τις αστραπές του.»

Ναι, μάλλον, σκέφτηκε ο Ελπιδοφόρος. Αν και το σκάφος τους –όντας πολύ καλά ενισχυμένο– είχε αντέξει την εχθρική ενέργεια, αυτό δε σήμαινε πως δε θα είχαν προκληθεί και μερικές μικρές ζημιές.

Ο Νικόδημος κράτησε σταθερή πορεία μέσα στην καταιγίδα˙ και, σε κάποια στιγμή, είπε: «Αν το αεροπλάνο μας ήταν μικρότερο, Καπετάνιε, ο κίνδυνος εδώ θα ήταν δεκαπλάσιος. Είναι α-

δύνατον να πετάξει κανείς σε τούτη την καταραμένη διάσταση!...»

Η χερσόνησος φάνηκε από κάτω τους, και ο Νικόδημος έκανε τα πόδια του *Παγογέρακα* να ξεπροβάλουν. Έστρεψε τους προωθητήρες κάθετα και προσγείωσε το αεροσκάφος.

Ο Ελπιδοφόρος άνοιξε τον επικοινωνιακό δίαυλο. «Καπετάνιος προς πλήρωμα: Συγκεντρωθείτε όλοι στον κεντρικό θάλαμο. Μόλις προσγειωθήκαμε. Συγκεντρωθείτε στον κεντρικό θάλαμο.»

Η Φενίλδα'σαρ ήταν κουλουριασμένη επάνω στο κρεβάτι της, καθώς περνούσαν από το σημείο μετάβασης, και είχε καταφέρει κάτι που δεν ήλπιζε πως θα κατάφερνε. Είχε καταφέρει να καταπολεμήσει τον πονοκέφαλό της. Πράγμα που την εξέπληττε και την ίδια.

Δηλαδή, δεν είχε καταφέρει να τον καταπολεμήσει *τελείως*: τον αισθανόταν να υποβόσκει κάπου στα βάθη του κρανίου της και στην περιφέρειά του. Μα δεν ήταν έντονος˙ και πίστευε πως, με λίγη ξεκούραση, θα της περνούσε: δε θα χρειαζόταν να πάρει πάλι το καταραμένο φάρμακό τους.

«*Συγκεντρωθείτε όλοι στον κεντρικό θάλαμο,*» άκουσε τη φωνή του Στίβεν από τα μεγάφωνα του αεροσκάφους˙ και, αργά, χωρίς να κάνει απότομες κινήσεις, σηκώθηκε απ'το κρεβάτι της.

Πήρε μια βαθιά ανάσα. Ο πονοκέφαλος εξακολουθούσε να υποβόσκει.

Ήπιε μια γουλιά νερό και πήγε να συναντήσει τους υπόλοιπους στον κεντρικό θάλαμο. Τώρα άρχιζε το κυρίως σκέλος της αποστολής τους. Τώρα θα έπρεπε να διασχίσουν εκατοντάδες χιλιόμετρα παγωμένου εδάφους, για να φτάσουν στη χαμένη πόλη

Αρταλδάφρα και να κάνουν εκεί ό,τι τους είχαν προστάξει οι Υπερασπιστές…

Η *Βασίλισσα* ξεμύτισε από το νερό, σπάζοντας ένα ελαφρύ στρώμα πάγου από πάνω της. Ο Γεράρδος άνοιξε την καταπακτή και βγήκε, έχοντας τον σάκο του στην πλάτη. Στο κεφάλι του φορούσε γούνινη κουκούλα, στα χέρια του γούνινα γάντια, και στα πόδια του γούνινες μπότες. Στα μάτια του είχε σκούρα γυαλιά, και το υπόλοιπο πρόσωπό του κάλυπτε μια δερμάτινη προσωπίδα.

Η Μάρθα, ο Προαιρέσιος, και ο Σέλιρ’χοκ τον ακολούθησαν, παρόμοια ντυμένοι. Ο μάγος κρατούσε το ραβδί του στο δεξί χέρι, τυλιγμένο με δέρματα και γούνες, ώστε να μη χτυπηθούν, από τους παγοκρυστάλλους της θύελλας, τα κάτοπτρα, οι κρύσταλλοι, και τα κυκλώματα επάνω του. Ο Απολλώνιος ευγενής είχε το θηκαρωμένο του σπαθί περασμένο στη ζώνη του.

Στα βόρεια του κόλπου όπου είχαν βγει βρίσκονταν κάποια υψώματα, έτσι δε μπορούσαν να δουν καθόλου πέρα από εκεί, εκτός αν τα σκαρφάλωναν. Κι ο Γεράρδος άρχισε να κάνει ακριβώς αυτό.

«Πού πηγαίνεις;» του φώναξε η Μάρθα, για ν’ακουστεί μέσα από τη βοή του ανέμου.

«Να δω αν οι Παντοκρατορικοί έχουν κατεβεί.»

«Παλαβός είσαι; Η χερσόνησος είναι διακόσια πενήντα χιλιόμετρα από εδώ ώς το βορειότερό της άκρο –κι αυτοί μπορεί νάχουν κατεβεί σ’οποιοδήποτε σημείο της! Αποκλείεται να τους δεις! Κι επιπλέον, αυτή η γαμημένη θύελλα κρύβει τα πάντα!»

Ο Γεράρδος όφειλε να παραδεχτεί ότι η Μάρθα είχε δίκιο. Εξάλλου, γνώριζε ετούτα τα μέρη πολύ καλύτερα από εκείνον. «Προς τα πού προτείνεις να πάμε, λοιπόν;» τη ρώτησε, ζυγώνοντάς την.

«Νότια. Προς τον προορισμό μας. Υπάρχει ένα καλυμμένο μέρος κάπου δέκα χιλιόμετρα από δω. Φορέστε όλοι τα παγοπέδιλά σας και πάμε.»

«Μισό λεπτό!» είπε ο Προαιρέσιος. «Αφού θα φύγουμε μακριά από τη *Βασίλισσα*, καλύτερα να πάρουμε και το έλκηθρο μαζί μας, Γεράρδε.»

Ο Γεράρδος ένευσε. «Ναι.»

«Ποιο έλκηθρο;» ρώτησε η Μάρθα.

Οι δύο άντρες πήγαν στο υποβρύχιο, χωρίς να της απαντήσουν. Άνοιξαν την καταπακτή και χάθηκαν εντός του.

Η Μάρθα στράφηκε στον Σέλιρ'χοκ. «Ποιο έλκηθρο;»

«Θα δεις.»

Ο Γεράρδος και ο Προαιρέσιος βγήκαν από τη *Βασίλισσα,* τραβώντας μαζί τους ένα μικρό έλκηθρο με πράγματα φορτωμένα και δεμένα επάνω του.

«Ποιος θα σέρνει αυτό το πράμα;» ρώτησε η Μάρθα.

«Δε μπορείς εσύ να το σέρνεις;» της είπε ο Προαιρέσιος.

«Είσαι τελείως *βλαμμένος*;»

«Ο Προαιρέσιος σε πειράζει,» είπε ο Γεράρδος, μειδιώντας πίσω απ'τη δερμάτινη προσωπίδα του. «Το έλκηθρο κινείται από μόνο του, με ενέργεια. Και ακολουθεί όποιον κρατά αυτό.» Ύψωσε μια συσκευή που είχε στο χέρι του.

«Κι όταν τελειώσει η ενέργεια;» έθεσε το ερώτημα η Μάρθα.

«Τότε, θα πρέπει να το τραβάμε από τα λουριά του. Δεν υπάρχει άλλη λύση. Όμως,» τόνισε, «είναι φτιαγμένο έτσι ώστε να καταναλώνει την ενέργειά του πολύ αργά. Και η Ταρασμάλθη, απ'όσο ξέρουμε, δεν είναι μια διάσταση με υψηλό ρυθμό ενεργειακής κατανάλωσης.»

«Μπορώ να το κινήσω και με το ραβδί μου,» δήλωσε ο Σέλιρ'χοκ.

Οι άλλοι τον κοίταξαν παραξενεμένοι.

«Επάνω στο ραβδί μου υπάρχουν κρύσταλλοι με ενέργεια, οι οποίοι επαναφορτίζονται από μόνοι τους. Η ενέργεια που περιέχουν δεν είναι πολλή, αλλά είναι αρκετή για να έλξει αυτό το έλκηθρο, αν χρειαστεί.»

«Μάγε,» είπε ο Προαιρέσιος, «όλο εκπλήξεις είσαι.»

«Αυτό,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ’χοκ, «ελπίζω να το λες για καλό.»

«Εξαρτάται από την περίπτωση. Είσαι, όμως, *σίγουρος* ότι το ραβδί σου μπορεί να μας βοηθήσει, αν μας τελειώσει η ενέργεια; Το έλκηθρο παίρνει ενεργειακή φιάλη, και ο έλκτης του» –έδειξε με το βλέμμα τη συσκευή στο χέρι του Γεράρδου– «παίρνει μπαταρία.»

«Δε θα χρειάζεται έλκτης, όταν αποφασίσω να το τραβήξω με την ενέργεια στο ραβδί μου,» εξήγησε ο Σέλιρ’χοκ. «Το ραβδί θα είναι ο έλκτης, καθώς και η πηγή κινητικής ενέργειας, συγχρόνως.

»Τώρα, νομίζω πως μπορούμε να ξεκινήσουμε. Κι ας ελπίσουμε να μη χρειαστεί να τραβήξω εγώ το έλκηθρο. Προτιμώ να μη σπαταλώ την ενέργεια των κρυστάλλων· είναι επαναφορτιζόμενοι αλλά όχι αθάνατοι.»

Ο Γεράρδος στράφηκε στη Μάρθα. «Εσύ μας οδηγείς τώρα.»

Εκείνη έβγαλε από το σάκο της τα παγοπέδιλά της και τα έδεσε κάτω από τις γούνινες μπότες της.

Οι υπόλοιποι μιμήθηκαν το παράδειγμά της.

«Θα ξεπαγιάσουμε εδώ…» σχολίασε η Κάτια, φυσώντας τα χέρια της.

«Από τώρα κρυώνεις;» είπε ο Σκοτ, πίνοντας μια γουλιά απ’τον ζεστό καφέ που είχε φτιάξει. «Ακόμα μέσα στο σκάφος είμαστε.»

«Γιατί μας μάζεψες όλους εδώ, Καπετάνιε;» ρώτησε η Νάνσυ.

Ο Ελπιδοφόρος ξεδίπλωσε έναν χάρτη επάνω στο τραπέζι ανάμεσά τους. «Για να πούμε κάποια βασικά πράγματα για την πορεία μας,» απάντησε. «Όπως βλέπετε, ο βασικός μας δρόμος είναι προδιαγεγραμμένος.» Επάνω στον χάρτη, υπήρχε μια κόκκινη γραμμή που ξεκινούσε από τη χερσόνησο και έφτανε στην Αρταλδάφρα. «Εδώ, όμως, δε φαίνεται τι εμπόδια θα έχουμε πιθανώς να αντιμετωπίσουμε. Και εκείνο που πρέπει να σας τονίσω είναι ότι, μάλλον, θα χρειαστεί να οδοιπορήσουμε, από ένα σημείο και ύστερα–»

«Το σκάφος μας νόμιζα πως ήταν μεταλλασσόμενο!» είπε ο Σκοτ.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ελπιδοφόρος, «μεταμορφώνεται σε όχημα ειδικό για τους πάγους. Ωστόσο, αμφιβάλλω αν θα μπορεί να διασχίσει… αυτά εδώ τα βουνά, ας πούμε.» Έδειξε την πρώτη οροσειρά που υπήρχε στον δρόμο τους.

Οι άλλοι έμειναν σιωπηλοί.

«Σας το λέω για να είστε σε ετοιμότητα να εγκαταλείψουμε το όχημα μόλις χρειαστεί.»

«Και αυτοί που μας ακολουθούσαν;» ρώτησε η Κάτια. «Τι θα γίνει μ’αυτούς;»

«Δεν τους είδα στη χερσόνησο. Τους είδε κανένας από εσάς;»

Κανείς δεν απάντησε θετικά.

«Αυτό, όμως, δε σημαίνει πως δεν είναι εδώ,» τόνισε ο Σκοτ.

«Ναι,» είπε ο Ελπιδοφόρος. «Αλλά αυτό, επίσης, δε σημαίνει ότι είναι επικίνδυνοι για εμάς. Σας υπενθυμίζω: δεν ξέρουμε αν είναι επαναστάτες.»

«Ακόμα και οι συγκεκριμένοι να μην είναι,» είπε ήρεμα ο Νάραλχεμ’νιρ, «οι επαναστάτες αναζητούν την Αρταλδάφρα· είναι γεγονός.»

Η Φενίλδα τον κοίταξε παρατηρητικά. *Είναι γεγονός… Δεν είπε, «Έτσι μας είπε η Φενίλδα’σαρ ότι της είπαν». Είπε, είναι γεγονός…*

Άρα, η υπόθεσή μου γι'αυτόν πρέπει νάναι σωστή: πρέπει, όντως, να ήξερε για τους επαναστάτες, προτού το αναφέρω εγώ.

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο Ελπιδοφόρος. «Εφόσον το γνωρίζουμε, δεν έχουμε παρά να είμαστε προετοιμασμένοι γι'αυτούς. Μη λέμε τα ίδια.

»Υπάρχει καμια ερώτηση που έχετε να κάνετε; Έχετε κάτι να τονίσετε ή να υπενθυμίσετε;»

Κανένας δε μίλησε.

«Επομένως, ξεκινάμε,» είπε ο Ελπιδοφόρος. «Νάραλχεμ, πήγαινε στο ενεργειακό κέντρο και άλλαξε μορφή στο σκάφος μας. Το τιμόνι θα το πάρω εγώ.»

«Γνωρίζω κι εγώ οδήγηση, Καπετάνιε,» δήλωσε ο Νικόδημος.

«Ξεκουράσου· δεν ήταν εύκολα τα αιθερικά ρεύματα απ'όπου μας πέρασες.» Και προς την Κάτια: «Θέλω να ελέγξεις κάθε σύστημα και μηχανή του οχήματός μας, μήπως υπάρχουν ζημιές.»

«Έγινε, Καπετάνιε,» ένευσε εκείνη. Σηκώθηκε από το τραπέζι και έφυγε απ'τον κεντρικό θάλαμο.

Ο Νάραλχεμ'νιρ έφυγε επίσης, πηγαίνοντας στο ενεργειακό κέντρο.

Σε λίγο, ο *Παγογέρακας* άλλαξε μορφή: τα φτερά του και τα πόδια του εξαφανίστηκαν· τρεις μεγάλοι, οδοντωτοί τροχοί ξεπρόβαλαν από τη δεξιά του μεριά, κι άλλοι τρεις από την αριστερή· το εμπρόσθιο τμήμα του έχασε τη μύτη που είχε, και στο οπίσθιο τμήμα του οι αεροπορικοί προωθητήρες εξαφανίστηκαν.

Ο Ελπιδοφόρος κάθισε μπροστά στο στρογγυλό τιμόνι που είχε αντικαταστήσει το πηδάλιο του αεροσκάφους, και ενεργοποίησε τις μηχανές. Η Φενίλδα'σαρ κάθισε δίπλα του, και πίσω τους πήραν θέση η Νάνσυ και ο Σκοτ. Ο Νικόδημος είχε πάει να ξεκουραστεί στην καμπίνα του. Η Κάτια ήταν στις μηχανές του οχήματος, για να ελέγξει για ζημιές.

«Δε νομίζω να υπάρχουν σοβαρές βλάβες,» είπε η Φενίλδα, καθώς περίμεναν την απάντηση της μηχανικού.

«Ούτε κι εγώ,» αποκρίθηκε ο Ελπιδοφόρος. «Αλλά καλύτερα να είμαστε επιφυλακτικοί.»

«*Μπορούμε να ξεκινήσουμε, Καπετάνιε,*» ήρθε η φωνή της Κάτιας μέσα από τον επικοινωνιακό δίαυλο, μετά από κανένα πεντάλεπτο. «*Στα βασικά πράγματα, τουλάχιστον, δε φαίνεται να υπάρχει ζημιά. Θα ψάξω και για λεπτομέρειες, όμως, όσο θα κινούμαστε.*»

Ο Ελπιδοφόρος πάτησε το πετάλι, και οι τροχοί του *Παγογέρακα* άρχισαν να περιστρέφονται. Οι πάγοι έτριζαν από κάτω τους. Η θύελλα ούρλιαζε γύρω απ'το όχημα, και οι παγοκρύσταλλοι χτυπούσαν τα τζάμια του, ενώ το χιόνι τα θόλωνε. Ο Ελπιδοφόρος, πιέζοντας ένα κουμπί, τα θέρμανε για να το λιώσει.

Κατευθύνθηκαν νότια, ακολουθώντας τον χάρτη στην οθόνη τους, που τώρα ήταν σωστά προσανατολισμένος. Πενήντα χιλιόμετρα μέχρι να διασχίσουν τη χερσόνησο και να φτάσουν στην ενδοχώρα. Ο Ελπιδοφόρος υπολόγιζε ότι θα τα έκαναν σε καμια, μιάμιση ώρα.

Και μετά, καλό θα ήταν να ξεκουραστούν. Κυρίως για τον Νάραλχεμ'νιρ, που βρισκόταν στο ενεργειακό κέντρο από τότε που είχαν μπει στον Αιθέρα κι αντιμετώπιζαν τα επικίνδυνα ρεύματα.

Ο Ελπιδοφόρος θα μπορούσε, φυσικά, να πει στη Φενίλδα να πάρει τη θέση του Βιοσκόπου, αλλά δεν ήθελε να το κάνει αυτό, ύστερα από τους πονοκεφάλους που τη βασάνιζαν όσο διέσχιζαν τον Αιθέρα.

Ευτυχώς, τώρα φαίνεται καλά, παρατήρησε, λοξοκοιτάζοντάς την, καθώς καθόταν πλάι του.

Δεν ήταν εύκολο να διανύσεις δέκα χιλιόμετρα μέσα στη θύελλα της Ταρασμάλθης, όπως διαπίστωσαν ο Γεράρδος, ο Προαιρέσιος, και ο Σέλιρ'χοκ. Δεν ήταν *καθόλου* εύκολο.

Η Μάρθα δε χρειαζόταν να το διαπιστώσει˙ το ήξερε, από παλιά. Επιπλέον, είχε ξαναπεράσει από τούτη την περιοχή, κάμποσες φορές˙ κι η αλήθεια ήταν ότι την προτιμούσε από πολλές άλλες, για να αρχίζει τις εκστρατείες της. Προτιμούσε τα αεροσκάφη να την αφήνουν στα νοτιοανατολικά της χερσονήσου και να ξεκινά από εδώ, πράγμα που, όμως, δεν ήταν πάντοτε εφικτό, λόγω των σφοδρών ανέμων. Ποτέ άλλοτε δεν είχε ξανάρθει με υποβρύχιο. Είχε αποδειχτεί βολικό.

Το έλκηθρό τους τους ακολουθούσε, μοιάζοντας να γλιστρά αβίαστα πάνω τους πάγους.

«Κάτι πλάσματα μάς κοιτάζουν,» είπε ο Προαιρέσιος.

«Τι;» φώναξε η Μάρθα, μέσα στον άνεμο.

«Κάτι πλάσματα μάς παρακολουθούν!» Και ύψωσε το γαντοφορεμένο χέρι του, για να δείξει στα δεξιά τους, όπου, μέσα από τη θύελλα, μαύρες μορφές διακρίνονταν. Στέκονταν σαν άνθρωποι, μα δεν πρέπει να ήταν άνθρωποι.

«Πιγκουίνοι,» του είπε η Μάρθα. «Δεν είναι επικίνδυνοι. Συνεχίζουμε κανονικά.»

«Πιγκουίνοι;»

«Ναι. Τρώνε ψάρια, όχι ανθρώπους.»

Μετά από τέσσερις ώρες και ενώ ο άνεμος είχε κάπως κοπάσει, έφτασαν σ’ένα χαμήλωμα του εδάφους: μια γούβα, αρκετά καλυμμένη. Ο ήλιος φαινόταν να γέρνει προς τη Δύση˙ μπορούσες τώρα να τον δεις ανάμεσα από τα σύννεφα. Το φως του έκανε ποικιλόχρωμες αντανακλάσεις πάνω στους πάγους.

«Μην κοιτάτε εκεί που γυαλίζει πολύ,» είπε η Μάρθα στους συντρόφους της. «Θα γαμηθούν τα μάτια σας.»

«Το μέρος μοιάζει καλό για να καταυλιστούμε,» παρατήρησε ο Προαιρέσιος, κοιτάζοντας τριγύρω.

«Ναι,» είπε ο Γεράρδος. «Στήστε τις σκηνές μας. Εγώ πάω να ρίξω μια ματιά για τους Παντοκρατορικούς.» Κι άρχισε να σκαρφαλώνει ένα απ’τα υψώματα.

Σύντομα, διαπίστωσε ότι η Μάρθα τον ακολούθουσε.

Έφτασε πάνω και σταμάτησε, περιμένοντάς τη να έρθει. «Τι είναι;» τη ρώτησε.

«Ίσως να προσέξω κάτι που εσύ δε θα προσέξεις.»

Ο Γεράρδος ένευσε, και, στρεφόμενος βόρεια, ύψωσε τα κιάλια στα μάτια του.

Παντού, ατελείωτες εκτάσεις με πάγους. Λευκό, και λευκό, και λευκό· με διάφορες αποχρώσεις.

Ένα μαυρόφτερο πουλί πετούσε χαμηλά, μοιάζοντας να αναζητά κάτι στο έδαφος. Και δεν ήταν μικρό: το άνοιγμα των φτερών του πρέπει να ήταν μεγαλύτερο από το άνοιγμα των χεριών του Γεράρδου.

«Το βλέπεις αυτό;»

«Ποιο;»

«Το πουλί.» Τη λοξοκοίταξε, για να δει αν χρησιμοποιούσε τα κιάλια της. Τα χρησιμοποιούσε.

«Το βλέπω.»

«Τι ψάχνει τόσο χαμηλά; Δεν υπάρχει τίποτα.»

«Έτσι νομίζεις. Η Ταρασμάλθη μπορεί να *φαίνεται* άδεια, αλλά δεν *είναι* άδεια. Όχι τελείως. Υπάρχει ζωή μέσα στους πάγους. Τα πλάσματα που ζουν εδώ έχουν προσαρμοστεί. Αυτός ο αρπάχτης αναζητά τροφή, και είναι πολύ δυνατός. Ακόμα και πιγκουίνους αρπάζει. Ειδικά τα μικρά τους, αν τύχει να τα βρει αφύλαχτα.»

Ο Γεράρδος κοίταξε πιο μακριά, πέρα απ'το πουλί, που έκανε τώρα κύκλους πάνω απ'το παγωμένο έδαφος. Έψαξε γι'ανθρώπους. Πολλούς, κατά πάσα πιθανότητα. Οι Παντοκρατορικοί δε θα έστελναν δυο-τρεις. Κι επιπλέον, το σκάφος που είχαν δει στον Αιθέρα ήταν αρκετά μεγάλο.

–Κάτι γυάλιζε εκεί…

Ο Γεράρδος εστίασε τη ματιά του. Ναι, κάτι γυάλιζε… και δεν ήταν οι πάγοι, ούτε το χιόνι.

Μέταλλο.

Υψώνοντας το χέρι του, έδειξε. «Εκεί.»

Η Μάρθα κοίταξε, και είπε: «Κάποιο όχημα… Παράξενο. Οι εξερευνητές έρχονται, συνήθως, με μικρά αεροπλάνα, τα οποία προσγειώνουν και ξεκινούν να οδοιπορούν. Γιατί, εκτός του ότι δεν είναι εύκολο να φέρεις όχημα εδώ πέρα, είναι και ασύμφορο. Δε μπορείς να πας μακριά. Σίγουρα, όχι μες στα βουνά, όσο γεροί κι αν είναι οι τροχοί σου.»

«…Ναι,» μουρμούρισε ο Γεράρδος.

«Τι σκέφτεσαι;»

«Αν θα μπορούσαν αυτοί νάναι οι Παντοκρατορικοί.»

«Νομίζεις ότι θα έφερναν όχημα μαζί τους; Πρέπει νάναι πολύ μεγάλο αυτό που ατενίζουμε· απλά, είναι μακριά, γι’αυτό το βλέπουμε μικρό. Αποκλείεται να χώραγε μες στο αεροπλάνο τους.»

«Συμφωνώ,» είπε ο Γεράρδος· «δε θα χώραγε μες στο αεροπλάνο τους.»

«Τι λες, τότε;»

«Το όχημα αυτό ίσως να *είναι* το αεροπλάνο τους.»

«Μεταβαλλόμενο σκάφος;»

«Γιατί όχι; Και η *Βασίλισσα* μεταβαλλόμενη δεν είναι; Αναρωτιέμαι, όμως, τι ψάχνουν σε τούτα τα μέρη, Μάρθα…»

«Δε νομίζω να ήρθαν για την Αρταλδάφρα, πάντως. Η μόνη περίπτωση είναι να κυνηγάνε εσάς.»

«Μην το λες· η Παντοκράτειρα ενδιαφέρεται για ευρήματα από τον Ενιαίο Κόσμο.»

«Πιστεύεις, δηλαδή, ότι ήρθαν για την *Αρταλδάφρα*;» έκανε η Μάρθα. «Σοβαρέψου, Γεράρδε! Εγώ σου λέω ότι ή σας εντόπισαν ή–»

«Αν μας είχαν, κατά τύχη, εντοπίσει και είχαν αποφασίσει να μας κυνηγήσουν, τότε δε θα βρίσκονταν *μπροστά* μας στον Αιθέρα! Θα ήταν πίσω μας. Επομένως, αν όντως ξέρουν για μας, ξέρουν και για την αποστολή μας, και θέλησαν να έρθουν στην Ταρασμάλθη *πριν* από μας–

»Κατάρες! Νομίζω ότι τόχω ξαναζήσει τούτο…»

«Τι εννοείς;»

«Στο Πορφυρό Κενό, όταν ήμουν Καπετάνιος εκεί, αναζητούσα ένα νησί, μαζί με τον Σέλιρ’χοκ και την Ιωάννα˙ κι ο Πρίγκιπας Τάμπριελ –ένας απ’τους συζύγους της Παντοκράτειρας– μας είχε πάρει στο κατόπι.»

«Καπετάνιος στο Πορφυρό Κενό;» είπε η Μάρθα. «Ήσουν *Καπετάνιος στο Πορφυρό Κενό;* Ουάου…»

Ο Γεράρδος μειδίασε πίσω απ’την προσωπίδα του. «Θάχεις ακούσει περίεργα πράγματα γι’αυτό το μέρος, ε;»

«Τολμώ να πω πως ναι.» Γέλασε, κοφτά. «Στη φυλακή είχαμε μια τύπισσα που έλεγε ότι ήξερε κάποιον που είχε ταξιδέψει εκεί˙ και μας πουλούσε κάτι τελείως σαλταρισμένες ιστορίες.»

«Ήσουν στη φυλακή;»

«Ναι… Καλά, δεν ξέρεις τι είναι εκείνο το ‘χρέος μου’ που τσαμπουνούσε συνέχεια ο φίλος σου;»

«Όχι ακριβώς.»

«Ήμουν στις φυλακές της Αταρδίας για δυο χρόνια˙ και μετά, μ’έβγαλε η Ιωάννα. Έτσι τη γνώρισα. Βασικά, δεν είχε έρθει για μένα. Είχε έρθει για μια άλλη παλαβή, που πέθανε στο δρόμο˙ αλλά, τελικά, με πήρε μαζί της. Μου είπε, όμως, ότι θα χρωστάω στην Επανάσταση˙ κι αν αρνιόμουν να βοηθήσω όταν μου το ζητούσαν, θαρχόταν η ίδια να μου σπάσει τα γόνατα.»

«Πού είναι η Αταρδία;»

«Στο νοτιότερο άκρο της Μικρυδάτιας. Γάμησέ τα είναι το μέρος… Δεν ξέρω αν έχεις κάνει ποτέ φυλακή, αλλά, όπου κι αν ήσουν, σίγουρα θα ήταν καλύτερα.»

Έμειναν σιωπηλοί για κάποια ώρα, παρακολουθώντας το σταματημένο όχημα.

«Δε νομίζω να κινηθεί απόψε,» είπε, τελικά, ο Γεράρδος.

«Ούτ’εγώ το νομίζω.»

«Πάμε κάτω.»

Ο Προαιρέσιος και ο Σέλιρ'χοκ είχαν στήσει δύο σκηνές, και βρίσκονταν μέσα στη μία απ'αυτές· η άλλη ήταν για τον Γεράρδο και τη Μάρθα.

«Δεν καταλαβαίνω τι μπορεί να ψάχνουν εδώ,» είπε ο Απολλώνιος ευγενής, όταν άκουσε για την παρουσία του οχήματος. «Αν, βέβαια, είναι όντως οι Παντοκρατορικοί που είδαμε στον Αιθέρα. Δε διακρίνατε κανένα σύμβολο πάνω στο όχημα;»

«Ήταν πολύ μακριά,» εξήγησε ο Γεράρδος, πίνοντας μια γουλιά ζεστό νερό. «Για καλό και για κακό, όμως, θα κρύψουμε τα φώτα μας πίσω από κουβέρτες απόψε. Και θα φυλάμε σκοπιές.»

«Μπορώ να μας φρουρώ με τη Μαγγανεία Υλικής Διαισθήσεως,» δήλωσε ο Σέλιρ'χοκ. «Ό,τι πλησιάσει μέσα σε ακτίνα εκατόπενήντα μέτρων, θα το αντιληφτώ.»

«Σωστά,» συμφώνησε ο Γεράρδος. «Θα κοιμηθούμε, λοιπόν, και θ'αφήσουμε τα μάγια σου να μας φυλάνε, Σέλιρ.»

«Θα συνεχίσουμε μόλις ξημερώσει,» τους είπε ο Ελπιδοφόρος, όταν πέρασαν το νοτιοανατολικό άκρο της χερσονήσου και μπήκαν στην ενδοχώρα. «Κι εν τω μεταξύ, θα φυλάμε σκοπιές, εναλλάξ. Την πρώτη βάρδια θα την κάνω εγώ· τη δεύτερη, ο Σκοτ· την τρίτη, η Νάνσυ.»

Κανένας δε διαφώνησε. Ξεκουράστηκαν μέσα στο σταματημένο όχημα, ενώ η θύελλα είχε κοπάσει γύρω τους. Ωστόσο, ούτε για μια στιγμή δεν έπαψαν να πέφτουν ψιλές νιφάδες χιονιού ή παγοκρύσταλλοι, παρατήρησε ο Ελπιδοφόρος όσο φυλούσε σκοπιά.

Κεφάλαιο 11

Η Νάνσυ πάτησε το πλήκτρο που ενεργοποιούσε το εγερτήριο, και, ακούγοντας τον θόρυβο, οι υπόλοιποι σηκώθηκαν από τα κρεβάτια τους, φόρεσαν όσα από τα ζεστά τους ρούχα είχαν βγάλει, και συγκεντρώθηκαν στον κεντρικό θάλαμο του οχήματος. Απέξω μπορούσαν να δουν ότι είχε πάλι θύελλα, αν και τα πράγματα πρέπει να ήταν λίγο καλύτερα από χτες. Δεν άκουγαν τους παγοκρυστάλλους να χτυπούν τόσο δυνατά τα τζάμια.

Έβγαλαν φαγητό και έφαγαν, χωρίς πολλά λόγια. Μετά, ο Νάραλχεμ'νιρ είπε τον Ελπιδοφόρο: «Να πάω στο ενεργειακό κέντρο;»

«Θα πάω εγώ,» δήλωσε η Φενίλδα, προτού απαντήσει ο Ελπιδοφόρος.

Ο Νάραλχεμ ένευσε προς τη μεριά της. «Μου χρειάζεται λίγη ξεκούραση, ούτως ή άλλως.»

«Θ'αναλάβεις μετά το μεσημέρι,» του είπε η Φενίλδα· «μην επαναπαύεσαι.»

Ο Νάραλχεμ αναστέναξε, σχεδόν κωμικά. «Και είχα ελπίδες ότι σήμερα θα έκανα διακοπές...»

Ο Ελπιδοφόρος είπε: «Δε νομίζω ότι θα χρειαστεί να είσαι στο ενεργειακό κέντρο μέχρι το μεσημέρι, Φενίλδα.»

Εκείνη συνοφρυώθηκε. «Γιατί;»

«Επειδή, αν δε λαθεύω, απέχουμε κάπου εβδομήντα-πέντε χιλιόμετρα απ'τα βουνά.» Ξετύλιξε τον χάρτη του, για να τους δείξει. «Κι όταν φτάσουμε εκεί, μάλλον θ'αναγκαστούμε ν'αφήσουμε τον *Παγογέρακα.*»

Ο Σκοτ καταράστηκε. «Δε μπορούμε να κάνουμε κάποιο κύκλο;»

«Οι αφέντες μας έχουν διαγράψει την πορεία μας.» Ο Ελπιδοφόρος έδειξε τη γραμμή επάνω στον χάρτη: τη γραμμή που οδηγούσε σ'ένα Χ, δίπλα απ'το οποίο έγραφε ΑΡΤΑΛΔΑΦΡΑ.

«Γιατί μου δίνεται η εντύπωση ότι απλώς τράβηξαν μια ευθεία γραμμή απ'τη χερσόνησο ώς τη χαμένη πόλη;» μούγκρισε ο γαλανόδερμος δολοφόνος.

«Γιατί,» απάντησε ο Ελπιδοφόρος, «μάλλον έτσι είναι.»

«Ας φανούμε έξυπνοι, λοιπόν! Ας πάμε από άλλη μεριά. Οι Υπερασπιστές, εξάλλου, δεν ξέρουν τούτη τη διάσταση˙ πού την έχουν ξαναδεί;»

Ο Νάραλχεμ'νιρ είπε: «Μην είσαι τόσο σίγουρος γι'αυτό, Σκοτ.»

«Νομίζεις πως ξέρουν τη γεωγραφία τούτου του μέρους;»

«Δεν είμαι βέβαιος,» παραδέχτηκε ο Βιοσκόπος. «Ωστόσο, ας μη βγάζουμε βιαστικά συμπεράσματα. Γνωρίζουν τη θέση της Αρταλδάφρα: μιας μυθικής πόλης, που κανένας δεν έχει ποτέ βρει. Πώς το εξηγείς αυτό, Σκοτ; Πώς θα ήξεραν τη θέση της πόλης, χωρίς να ξέρουν την Ταρασμάλθη;»

«Δεν έχω ιδέα. Αλλά αυτή εδώ,» έδειξε στον χάρτη, «μου φαίνεται μονάχα μια ευθεία γραμμή, όχι ένας καλοσχεδιασμένος δρόμος που πρέπει ν'ακολουθήσουμε.»

«Προς το παρόν,» είπε ο Ελπιδοφόρος, «θα τον ακολουθήσουμε.»

«Δε μπορεί να σοβαρολογείς, αρχηγέ!» μούγκρισε ο Σκοτ, δυσαρεστημένα. «Προτιμάς ν'αφήσουμε τ'όχημά μας και να πάμε με τα πόδια μες στα βουνά; Δες τον καταραμένο καιρό!» Έδειξε έξω απ'το παράθυρο.

«Ο Σκοτ έχει δίκιο,» είπε η Κάτια.

Η Νάνσυ ήταν σιωπηλή, αλλά ούτε εκείνης έμοιαζε να της αρέσει η ιδέα να βγουν και να οδοιπορήσουν.

Μα το Μυαλό του Σκοτοδαίμονος, ούτε και σ'εμένα αρέσει! σκέφτηκε ο Ελπιδοφόρος. *Όμως ο Νάραλχεμ μιλά λογικά, που προτείνει να μη βγάζουμε βιαστικά συμπεράσματα.* «Κοιτάξτε,» είπε.

«Εγώ δε γνωρίζω την Ταρασμάλθη. Την ξέρει κανένας από εσάς;»

Κανείς δε μίλησε.

«Επομένως,» συνέχισε ο Ελπιδοφόρος, «το λογικότερο είναι ν'ακολουθήσουμε την πορεία που έχουμε στον χάρτη μας–»

«Την ευθεία γραμμή!» ρουθούνισε ο Σκοτ.

«Ναι, την ευθεία γραμμή. Και βλέπουμε. Αν, όντως, μας βγάλει σε αδιέξοδο, τότε θα στρίψουμε… ή, τέλος πάντων, θα δούμε τι θα κάνουμε. Υπάρχει, όμως, κι η πιθανότητα να βρούμε κάποιο μονοπάτι στα βουνά: κάποιο μονοπάτι όπου μπορεί να κινηθεί το όχημά μας. Ίσως γι'αυτό οι αφέντες μας να έχουν διαγράψει τούτη τη συγκεκριμένη πορεία, ακόμα κι αν φαίνεται μονάχα ως μια τυχαία ευθεία γραμμή.»

Ο Σκοτ αναστέναξε. «Να γιατί με τσαντίζουν αυτού του είδους οι αποστολές! Επειδή πρέπει κάποιος νάναι ο αρχηγός, και πρέπει να τον ακολουθείς ακόμα και στην αυτοκτονία…»

Ο Ελπιδοφόρος κούνησε το κεφάλι του. «Δεν είναι έτσι μαζί μου,» είπε στον Σκοτ, σταθερά, όπως είχε μάθει να μιλά στους στρατιώτες του, ως ταγματάρχης του Παντοκρατορικού Στρατού. «Αν έχεις κάποια διαφωνία, μου τη λες. Αν έχεις κάποια *συγκεκριμένη* πρόταση, μου τη λες. Κι αυτό ισχύει για *όλους* σας.» Κοίταξε τους υπόλοιπους, έναν-έναν, και μετά στράφηκε πάλι στον Σκοτ. «Όταν, όμως, έχει παρθεί μια απόφαση, τότε *ακολουθούμε το σχέδιο.* Έχουμε καλύτερες πιθανότητες να επιβιώσουμε, και να πετύχουμε το σκοπό μας, ακολουθώντας ένα σχέδιο. Με καταλαβαίνεις;»

«Καλώς,» αποκρίθηκε κουρασμένα ο Σκοτ, που, καθότι εργαζόταν ως δολοφόνος, ήταν προφανές ότι δεν είχε μάθει να βρίσκεται μέσα σε ομάδες ή σε στρατιωτικά τάγματα.

«Σ'ακούω, λοιπόν: Έχεις κάτι συγκεκριμένο να προτείνεις;»

«Σου είπα: να κάνουμε κάποιον ελιγμό με το όχημα.»

Ο Ελπιδοφόρος έσπρωξε τον χάρτη προς το μέρος του. «Δείξε μου την πορεία που προτείνεις.»

Εκείνος μόρφασε. «Δεν προτείνω καμια συγκεκριμένη πορεία.»

«Ακριβώς. Δεν έχεις να προτείνεις κάτι *συγκεκριμένο.* Άρα, ακολουθούμε την πορεία που έχουμε. Για την ώρα.» Πήρε πίσω τον χάρτη και τον τύλιξε.

Ο Σκοτ τον ατένιζε με στενεμένα μάτια, αλλά δεν έμοιαζε να είναι τόσο θυμωμένος όσο συλλογισμένος.

Ο Ελπιδοφόρος σηκώθηκε απ'το τραπέζι. «Ξεκινάμε.»

Η Φενίλδα'σαρ πήγε στο ενεργειακό κέντρο, και ο Νικόδημος στο τιμόνι.

Ο *Παγογέρακας* κινήθηκε, τσακίζοντας πάγους κάτω απ'τις βαριές ρόδες του και πηγαίνοντας νότια, ενώ ο άνεμος λυσσομανούσε γύρω του, φέρνοντας χιόνι.

Ο Ελπιδοφόρος καθόταν δίπλα στον Νικόδημο, και ο Νάραλχεμ'νιρ ήταν πίσω τους με μια κούπα ζεστό καφέ στα χέρια.

«Ετούτη η διάσταση δεν ήταν πάντοτε παγωμένη,» είπε.

«Τι συνέβη και πάγωσε;» ρώτησε ο Ελπιδοφόρος.

«Δεν ξέρω. Κανείς δεν ξέρει ακριβώς. Λέγεται, όμως, ότι έγινε κάποια μεγάλη καταστροφή, ή ότι έπεσε κάποια κατάρα, ή–»

«*Κατάρα;*» είπε ο Νικόδημος, και γέλασε.

«Ή,» συνέχισε ο Νάραλχεμ, «ότι ο παγετός προκλήθηκε από τη διάσπαση του Ενιαίου Κόσμου.»

«Πιστεύεις σ'αυτή τη θεωρία;» τον ρώτησε ο Ελπιδοφόρος, ανάβοντας τσιγάρο. «Ότι το σύμπαν ήταν κάποτε ενωμένο;»

«Είμαι βέβαιος πως, πριν από χιλιετίες, έτσι ήταν.»

«Γιατί; Γιατί είσαι τόσο βέβαιος;»

«Υπάρχουν πράγματα σ'αυτό τον κόσμο, Ελπιδοφόρε, που δεν μπορούμε να τα εξηγήσουμε… Οντότητες πολύ περίεργες για την κατανόησή μας…»

«Και λοιπόν;»

«Δεν ανήκουν σε τούτη την κοσμική τάξη που γνωρίζουμε. Κι επιπλέον, σκέψου–»

Ο Ελπιδοφόρος τον διέκοψε: «Οντότητες όπως οι αφέντες μας;»

Ο Νάραλχεμ δίστασε για λίγο. «Ναι, ίσως...»

«Οι Υπερασπιστές είναι από τον Ενιαίο Κόσμο;»

«Δεν είμαι σίγουρος. Μπορεί.»

«Πώς έτυχε και τους υπηρετείς;» τον ρώτησε ο Ελπιδοφόρος.

«Εσύ πώς έτυχε και τους υπηρετείς;»

Ο Ελπιδοφόρος πήρε μια βαθιά τζούρα απ'το τσιγάρο του. Έβγαλε καπνό απ'τα ρουθούνια. «Καλύτερα να μην ξέρεις.»

«Βλέπεις; Είναι, συνήθως, προσωπική υπόθεση,» είπε ο Νάραλχεμ. «Πιστεύω πως κι ο Νικόδημος θα έχει τη δική του προσωπική υπόθεση με τους... αφέντες μας. Έτσι δεν είναι, Νικόδημε;»

«Εσείς οι Βιοσκόποι πρέπει νάχετε μαντικές ικανότητες,» αποκρίθηκε ο οδηγός. Και πρόσθεσε: «Όλοι όσοι είμαστε εδώ, μέσα σε τούτο το όχημα, έχουμε τους λόγους μας, προφανώς. Κάποιοι θέλουν να ξεφύγουν από κάτι, κάποιοι θέλουν να προστατέψουν κάτι, κάποιοι θέλουν να κερδίσουν κάτι. Ναι, προσωπικές υποθέσεις, Νάραλχεμ...»

Ο Ελπιδοφόρος τελείωσε το τσιγάρο του και το έσβησε, ρωτώντας τον μάγο: «Η Αρταλδάφρα είναι εδώ από τον καιρό που η διάσταση δεν ήταν παγωμένη;»

«Μάλλον.»

«Τι άλλο ξέρεις γι'αυτήν;»

«Τίποτα, ουσιαστικά. Προτού με ειδοποιήσουν οι Υπερασπιστές, δεν είχα καν ακούσει τ'όνομά της.»

«Κανένας μας δεν το είχε ακούσει,» είπε ο Ελπιδοφόρος. «Και τώρα, πρέπει να την καταστρέψουμε. Γιατί πιστεύεις ότι το θέλουν αυτό;»

«Δεν είμαι βέβαιος ότι επιθυμούν την καταστροφή της.»

«Μου είπαν ότι, όταν ολοκληρώσουμε την αποστολή μας, ‘η πόλη δε θα αποτελεί απειλή πια’. Αυτά ήταν τα ακριβή λόγια τους, Νάραλχεμ.»

«Δεν είπαν, όμως, ότι θα *καταστραφεί*· το είπαν;»

«Για να μην αποτελεί απειλή, μάλλον αυτό θα συμβεί.»

«Γνωρίζεις γιατί αποτελεί απειλή, Ελπιδοφόρε;»

«Όχι· δε μου εξήγησαν.»

«Επομένως, ούτε εσύ θα έπρεπε να είσαι σίγουρος ότι επιθυμούν την καταστροφή της,» είπε ο Νάραλχεμ’νιρ.

«Εσύ γνωρίζεις γιατί αποτελεί απειλή η Αρταλδάφρα;»

«Όχι.»

Ο Νικόδημος παρενέβη στην κουβέντα τους: «Για να είμαστε ειλικρινείς, έχουμε *ελάχιστες* πληροφορίες γι’αυτό το μέρος. Θα έπρεπε να μας είχαν πει περισσότερα. Ριψοκινδυνεύουμε τη ζωή μας μέσα σε τούτους τους καταραμένους πάγους· και μην ξεχνάτε πως είναι αναμιγμένη κι η Επανάσταση στην όλη υπόθεση.»

«Υπάρχει περίπτωση κάτι να *κατοικεί* εκεί;» ρώτησε ο Ελπιδοφόρος τον Νάραλχεμ.

«Ίσως.»

«Σαν τι; Κάτι που οι Υπερασπιστές το θεωρούν απειλή;»

«Μου κάνεις ερωτήσεις που δεν μπορώ να σου απαντήσω, Ελπιδοφόρε.»

Ο Ελπιδοφόρος κοίταξε τις παγωμένες εκτάσεις, έξω απ’το μπροστινό τζάμι του *Παγογέρακα. Μα τους θεούς, τι θα μπορούσαν οι Υπερασπιστές να θεωρούν απειλή;* αναρωτήθηκε. *Κάτι όπως αυτό που έχω μέσα μου;* Ήταν μολυσμένος από έναν ιό, ένα ευφυές παράσιτο, το οποίο είχε διεισδύσει στον οργανισμό του, σε μια μικρή, επικίνδυνη διάσταση που ονομαζόταν Έτκρυ’ο. Το παράσιτο αυτό ήταν μια οντότητα που προσπαθούσε να εξαπλωθεί, και είχε την ιδιότητα να ελέγχει τους ξενιστές του, εκτός από όσους ήταν μονάχα φορείς. Όπως ο Ελπιδοφόρος. Αν, όμως, εκείνος μόλυνε κάποιον άλλο –είτε μέσω του αίματός του, είτε

μέσω της συνουσίας–, τότε το παράσιτο γινόταν ενεργό μέσα στον καινούργιο ξενιστή.

Έτσι ο Ελπιδοφόρος είχε μολύνει την Αγγελική, η οποία ήταν ερωμένη του, καθώς και προσωπική φίλη της Παντοκράτειρας. Δεν το είχε κάνει επίτηδες· δε γνώριζε, τότε, τίποτα για το παράσιτο μέσα του. Οι Υπερασπιστές, όμως, είχαν δει τι συνέβη στην Αγγελική, είχαν δει ότι το παράσιτο είχε αρχίσει να την ελέγχει... και την είχαν σκοτώσει...

...την είχαν σκοτώσει χρησιμοποιώντας τον Στίβεν.

Χρησιμοποιώντας τον χειρότερα απ'ό,τι το παράσιτο χρησιμοποιούσε τα δικά του θύματα. Είχαν μεταχειριστεί το σώμα του μέσω της ημιζωντανής οντότητας που είχαν, από πριν, φυτέψει στο μυαλό του, επειδή φοβόνταν πως, εκεί όπου ο Στίβεν θα πήγαινε, ίσως μολυνόταν από τον εχθρό τους–

Το όνομά μου δεν είναι πια Στίβεν!

Κακές αναμνήσεις.

Εκείνο που είχε σημασία ήταν ότι το παράσιτο αποτελούσε απειλή για τους Υπερασπιστές, γι'αυτό κιόλας ήθελαν να το εξολοθρεύσουν. Όπως τώρα ήθελαν να καταστρέψουν την Αρταλδάφρα. Ήταν κι αυτή απειλή. Ή, μάλλον, υπήρχε κάτι εκεί που ήταν απειλή.

Μια οντότητα, ίσως, παρόμοια με το παράσιτο που βρισκόταν μέσα στον οργανισμό του Ελπιδοφόρου.

Ήταν τρομαχτικό. Μ'αυτά τα πλάσματα ποτέ δεν μπορούσες να ξέρεις τι είχες ν'αντιμετωπίσεις... Έβλεπαν τους ανθρώπους σαν πιόνια τους...

Και οι Υπερασπιστές το ίδιο μάς βλέπουν. Η μόνη τους διαφορά είναι πως υπηρετούν την Παντοκράτειρα... ή ίσως η Παντοκράτειρα να υπηρετεί αυτούς.

Καθώς πλησίαζαν, τα ψηλά, κατάλευκα βουνά τούς φαίνονταν ολοένα και πιο μεγάλα. Μέχρι που ο *Παγογέρακας* έφτασε στους πρόποδες, και τα βουνά ήταν πλέον εμπρός τους, κρύβοντας τον ουρανό. Πυργώνονταν πελώρια από πάνω τους, με τις κορφές τους να χώνονται μέσα στα σκουρόχρωμα σύννεφα. Σ'ορισμένα σημεία στις πλαγιές τους, σποραδικά δάση διακρίνονταν. Η βλάστηση που άντεχε εδώ, μέσα σε τούτο το ψύχος, πρέπει να ήταν πραγματικά πολύ δυνατή, σκέφτηκε ο Ελπιδοφόρος.

Ο Νικόδημος σταμάτησε το όχημά τους. «Δε βλέπω κανένα πέρασμα, Καπετάνιε. Και το έδαφος ήδη έχει αρχίσει να γίνεται ζόρικο.»

Ναι, συλλογίστηκε ο Ελπιδοφόρος, *δύσκολο να μην το έχω προσέξει.* Συχνά-πυκνά ο *Παγογέρακας* τρανταζόταν, καθώς οι οδοντωτοί τροχοί του ανέβαιναν σε παγωμένα βράχια.

Καθάρισε το λαιμό του. «Ακολούθα λίγο τους πρόποδες προς τα δυτικά. Ίσως βρούμε κάποιο άνοιγμα από κει.»

Ο Νικόδημος υπάκουσε, στρίβοντας.

«Σ'το είπα ότι δε θα βγαίναμε πουθενά, Ελπιδοφόρε,» σχολίασε ο Σκοτ, που είχε έρθει κοντά τους πριν από κανένα μισάωρο και καθόταν πλάι στον Νάραλχεμ'νιρ.

Ο Ελπιδοφόρος δεν του απάντησε. Άναψε ένα τσιγάρο και έφερε τα κιάλια του στα μάτια, κοιτάζοντας τα απότομα βουνά. Ψάχνοντας για κάποιο μέρος που το όχημά τους θα μπορούσε να διασχίσει.

Δυστυχώς, δε βρήκε κανένα.

«Σταμάτα, Νικόδημε,» είπε. «Πάμε ανατολικά.»

Ο οδηγός τους έστριψε πάλι τον *Παγογέρακα*, αρχίζοντας να τους γυρίζει εκεί απ'όπου είχαν έρθει.

Ο Ελπιδοφόρος, έχοντας σβήσει προ πολλού το τσιγάρο του, εξακολούθησε να κοιτάζει με τα κιάλια, χωρίς καμία επιτυχία να εντοπίσει βατό έδαφος.

Το όχημά τους πέρασε από το αρχικό σημείο όπου είχαν συναντήσει τα βουνά και συνέχισε ανατολικά.

Ο Ελπιδοφόρος ατένιζε τις πλαγιές με τα κιάλια του.

Το ίδιο κι ο Σκοτ.

«Σκατά…» μουρμούρισε, μετά από λίγη ώρα, ο γαλανόδερμος δολοφόνος. «Ούτε πουλί δεν περνά από δω, όχι τροχοφόρο!…»

«Πουλί,» του είπε ο Νικόδημος, «σίγουρα δεν μπορεί να πετάξει με τέτοιους ανέμους. Γι'αυτό δεν μπορούμε να πετάξουμε κι εμείς.»

«Πουλιά πετάνε,» τόνισε ο Νάραλχεμ, «αν παρατηρήσετε. Αλλά δεν πηγαίνουν ψηλά. Το πολύ δέκα μέτρα πάνω απ'το έδαφος.»

«Δυστυχώς, ο *Παγογέρακας* δε μπορεί να κάνει το ίδιο,» είπε ο Νικόδημος. Και ρώτησε: «Να συνεχίσω να οδηγώ, Καπετάνιε;»

«Επιστρέφουμε στο αρχικό σημείο,» πρόσταξε ο Ελπιδοφόρος, κατεβάζοντας τα κιάλια του˙ «κι όταν είμαστε εκεί, σταματάμε.»

Ο Νικόδημος έκανε στροφή, πηγαίνοντας προς τα δυτικά.

«Σταματάμε και κατεβαίνουμε;» είπε ο Σκοτ.

«Εκτός αν έχεις κάτι καλύτερο να προτείνεις…»

Βγήκαν από το όχημά τους, μέσα στον παγερό άνεμο και στο χιόνι, όλοι τους ντυμένοι με γούνες, κουκούλες, σκούρα γυαλιά, και δερμάτινες προσωπίδες.

«Φοβάμαι πως, επιστρέφοντας, ίσως να μη βρούμε τον *Παγογέρακα* εδώ,» είπε ο Σκοτ στον Ελπιδοφόρο.

Ο δολοφόνος είχε αρχίσει να γίνεται εκνευριστικός, σκέφτηκε εκείνος.

Η Κάτια είπε: «Γι'άλλο πρέπει να φοβάσαι.»

Ο Σκοτ στράφηκε να την κοιτάξει.

«Οι μηχανές του θάχουν παγώσει,» εξήγησε εκείνη˙ «κι ίσως δυσκολευτούμε να τις ξεπαγώσουμε.»

Ο Ελπιδοφόρος πρόσταξε να φορέσουν όλοι τα παγοπέδιλά τους, κι οι σύντροφοί του υπάκουσαν. «Να έχετε, επίσης, τα όπλα σας σε μερική ετοιμότητα,» πρόσθεσε. «Δεν ξέρουμε τι μπορεί να συναντήσουμε.»

«Δε μου φαίνεται νάναι τίποτα ζωντανό εδώ πέρα, αρχηγέ…» μουρμούρισε ο Σκοτ, μέσα στο ουρλιαχτό του ανέμου. Αλλά είχε δύο πιστόλια θηκαρωμένα στη ζώνη του, εκεί όπου μπορούσε άνετα να τα τραβήξει.

Η ομάδα του Ελπιδοφόρου βάδισε προς τα ψηλά βουνά, διασχίζοντας τους κακοτράχαλους πρόποδες: και τα μόνα πράγματα που τους γλίτωναν απ'το να γλιστρήσουν στους πάγους και να σωριαστούν ήταν τα παγοπέδιλά τους και τα ατσάλινα μπαστούνια που κρατούσαν, τα οποία ήταν ειδικά καμωμένα για τέτοιες περιπτώσεις.

Η Φενίλδα καταράστηκε εσωτερικά, μετά από καμια ώρα οδοιπορίας. Τα πράγματα ήταν χειρότερα απ'ό,τι φανταζόταν, και δε θεωρούσε τον εαυτό της φτιαγμένο για να διασχίζει παγωμένα όρη που βρίσκονταν σε επίσης παγωμένες διαστάσεις, όπου λυσσαλέοι άνεμοι φυσούσαν, φέρνοντας χιόνι και παγοκρυστάλλους. *Οι Υπερασπιστές… χίλιες κατάρες επάνω τους!… έπρεπε να είχαν στείλει κάποιον άλλο στη θέση μου… Γιατί όλο εμένα ταλαιπωρούν, οι δαιμονισμένοι;*

Από τότε που μ'έβαλαν να κάνω εκείνο το καταραμένο ξόρκι, για να βοηθήσουμε την Παντοκράτειρα… από τότε… από τότε που έσχισαν το μυαλό μου σαν… σαν– Καλύτερα να μην το σκεφτόταν, γιατί νόμιζε πως ο πονοκέφαλός της θα επέστρεφε. Τώρα, το μόνο που έπρεπε να κάνει ήταν να προχωρά…

…και να προχωρά…

…και να προχωρά…

Πρέπει νάναι μεσημέρι, σκέφτηκε, όταν ύψωσε για λίγο το βλέμμα της στον ουρανό και είδε τον ήλιο να βρίσκεται ψηλά από πάνω τους –χωρίς να τους ζεσταίνει καθόλου. Ούτε στο ε-

λάχιστο δεν αισθανόταν η Φενίλδα να έχει ανεβεί η θερμοκρασί-α.

«Ελπιδοφόρε!» φώναξε, για ν'ακουστεί μέσα απ'τον άνεμο. «Εί-ναι μεσημέρι!»

Εκείνος κοίταξε τον ουρανό. Τους έκανε νόημα να σταματήσουν και να καταυλιστούν.

Είχαν ήδη ξεκινήσει να σκαρφαλώνουν ένα βουνό, και βρίσκο-νταν πάνω σε μια πλαγιά. Το έδαφος δεν ήταν πολύ απότομο˙ χρειαζόταν μονάχα να είναι λίγο προσεχτικοί. Έβγαλαν δύο με-γάλες σκηνές από τους σάκους τους και τις έστησαν. Την περισ-σότερη δουλειά την έκαναν ο Ελπιδοφόρος, ο Σκοτ, και η Νάνσυ. Στη μία σκηνή μπήκαν η Φενίλδα, ο Νικόδημος, ο Σκοτ, και ο Ελ-πιδοφόρος˙ στην άλλη, η Κάτια, η Νάνσυ, και ο Νάραλχεμ. Κου-λουριάστηκαν μέσα σε κουβέρτες, και άναψαν μικρές ενεργεια-κές θερμάστρες. Έβγαλαν φαγητό και έφαγαν, αφού το ζέστα-ναν λίγο, όπως επίσης και το νερό τους.

Το απόγευμα, έλυσαν τις σκηνές και συνέχισαν να ταξιδεύουν, φτάνοντας σ'ένα στενό πέρασμα του βουνού κι ακολουθώντας το. Σε πολλά σημεία έπρεπε να σπάνε πάγους με αξίνες, γιατί ο δρόμος μπροστά τους ήταν κλεισμένος. Σύντομα, άναψαν φα-κούς, καθώς το ηλιακό φως μειωνόταν. Όταν νύχτωσε, είχαν βρεθεί αντίκρυ σ'έναν απότομο κρημνό, που θα έπρεπε να σκαρφαλώσουν για να συνεχίσουν.

«Αδύνατον…» είπε η Φενίλδα˙ η αναπνοή της έβγαινε σαν κα-πνός από τα ανοίγματα της προσωπίδας της. «Αδύνατον να το ανεβούμε αυτό, Ελπιδοφόρε.»

«Θα το ανεβούμε,» αποκρίθηκε εκείνος. «Αύριο. Χρησιμοποιώ-ντας τον εξοπλισμό μας. Έχουμε ό,τι χρειαζόμαστε.»

«…Σκατά,» μουρμούρισε η Φενίλδα.

Καταυλίστηκαν, για να διανυκτερεύσουν. Ο Νάραλχεμ'νιρ ύφα-νε μια Μαγγανεία Υλικής Διαισθήσεως, ώστε αν πλησιάσει κάτι να το καταλάβει.

«Τι να μας πλησιάσει;» μούγκρισε ο Σκοτ. «Ο άνεμος;»

Το κρύο είχε δυναμώσει, πολύ· οι θερμάστρες τους δεν έμοιαζαν να μπορούν να κάνουν τίποτα για να το διώξουν. Η Φενίλδα είχε κουλουριαστεί μέσα στην κουβέρτα της, χωρίς νάχει βγάλει ούτε την προσωπίδα της ούτε την κουκούλα· μονάχα τα γυαλιά της είχε βγάλει.

«Τι απόσταση διανύσαμε;» ρώτησε τον Ελπιδοφόρο, ο οποίος καθόταν πλάι της, πίνοντας ζεστό καφέ.

«Δεν ξέρω ακριβώς. Αλλά σίγουρα όχι πάνω από πέντε χιλιόμετρα.»

«Θεοί... Μόνο πέντε χιλιόμετρα, Στίβεν; *Πέντε χιλιόμετρα;*»

Εκείνος ένευσε. «Έτσι υπολογίζω. Δε θάναι εύκολη η πορεία μας.»

Πες μου κάτι που δεν *έχω καταλάβει...*

Το πρωί, βρήκαν τις σκηνές τους σκεπασμένες από το χιόνι. Το τίναξαν από πάνω και τις μάζεψαν, ενώ χτυπούσαν τα χέρια τους και τα πόδια τους, για να τα ζεστάνουν. Το κρύο έμοιαζε να τους έχει διαπεράσει ώς το κόκαλο.

Χρησιμοποιώντας χοντρά σχοινιά, γάντζους, ατσαλόπροκες, και σφυριά, άρχισαν να σκαρφαλώνουν την απότομη πλαγιά εμπρός τους. Και ανέβαιναν... για ώρες... ενώ τους χτυπούσαν ο άνεμος, το χιόνι, και οι παγοκρύσταλλοι. Η Φενίλδα αισθανόταν τις κλειδώσεις της να φλέγονται, παρά το ψύχος· τα μέλη της έτρεμαν. Αν το σχοινί δεν ήταν δεμένο στη ζώνη της, θα είχε πέσει, παραπάνω από μία φορά, και θα είχε τσακιστεί στους πάγους.

«*Καπετάνιε!*» ούρλιαξε η Κάτια, σε κάποια στιγμή. «*Καπετάνιε! Πρέπει να σταματήσουμε!*»

«Δεν υπάρχει μέρος!» φώναξε ο Ελπιδοφόρος, που βρισκόταν αμέσως πιο πάνω από τη Φενίλδα. «Μόλις υπάρχει μέρος, θα σταματήσουμε!»

«*Δε μπορώ να συνεχίσω, Καπετάνιε!*»

«Θα τη βοηθήσω εγώ!» φώναξε ο Σκοτ στον Ελπιδοφόρο.

Η Φενίλδα δεν έβλεπε κάτω, γιατί ήξερε ότι θα ζαλιζόταν˙ ο Ελπιδοφόρος, όμως, είχε στρέψει το βλέμμα του για να κοιτάξει, και είδε τον Σκοτ να σκαρφαλώνει γρήγορα προς την Κάτια και να τη βάζει να πιαστεί επάνω του. *Δεν είσαι μόνο λόγια, λοιπόν, δολοφόνε,* σκέφτηκε. *Είσαι χρήσιμος. Είσαι δυνατός.*

«Εντάξει!» φώναξε. «Συνεχίζουμε! Όσο κινούμαστε, τόσο καλύτερα είναι!»

Τελικά, έφτασαν σε μια προεξοχή και ανέβηκαν, για να ξεκουραστούν. Δεν ήταν πολύ μεγάλη –μόλις τρία μέτρα στο πλάτος–, αλλά τους αρκούσε. Τα χέρια και τα πόδια τους ήταν κουρασμένα, και απαιτούσαν επειγόντως να χαλαρώσουν. Σκηνές, ωστόσο, ήταν αδύνατον να στηθούν εδώ.

Τ'αφτιά τους τα αισθάνονταν βουλωμένα, από την υψομετρική πίεση.

«Καπετάνιε…» έκρωξε ο Σκοτ, λαχανιασμένα. «Δεν ήταν καλή ιδέα να πάμε από δω.»

«Κι από πού να πηγαίναμε;»

«Δε βλέπεις πού σκατά βρισκόμαστε; Επάνω σ'ένα κομμάτι πέτρας, μα τα Μάτια του Σκοτοδαίμονος! και γύρω μας είναι μόνο *αέρας*!»

«Η προεξοχή συνεχίζεται,» είπε ο Ελπιδοφόρος. «Θα την ακολουθήσουμε, να δούμε πού βγάζει. Υπάρχει ένα οροπέδιο ανάμεσα σε τούτα τα βουνά˙ το δείχνει ο χάρτης μας–»

«Είμαστε, όμως, ακόμα πολύ μακριά από κει! Τουλάχιστον πενήντα χιλιόμετρα! Και πόσα νομίζεις πως έχουμε κάνει ώς τώρα;»

«Ησυχία!» γρύλισε ο Ελπιδοφόρος. «Δε βοηθάς έτσι. Και χρειαζόμαστε ξεκούραση.»

«Καπετάνιε;»

Ο Ελπιδοφόρος στράφηκε, για να κοιτάξει τη Νάνσυ.

«Ν'ακολουθήσω εγώ την προεξοχή, να δω πού καταλήγει;»

«Νομίζεις ότι είσαι αρκετά ξεκούραστη;»

«Μπορώ ν'αντέξω λίγο ακόμα. Εξάλλου, εδώ δε χρειάζεται σκαρφάλωμα. Και θα επιστρέψω γρήγορα.»

«Εντάξει, πήγαινε. Αλλά προσεχτικά.»

Η Νάνσυ σηκώθηκε και βάδισε κοντά στο παγωμένο τοίχωμα του βουνού, προσπαθώντας ν'αποφεύγει την άκρη της προεξοχής. Σύντομα, την έχασαν απ'τα μάτια τους.

Όταν επέστρεψε, τους είπε: «Η προεξοχή συνεχίζεται για πολύ ακόμα. Χιλιόμετρα. Υπάρχει, όμως, λίγο παρακάτω ένα άνοιγμα στο τοίχωμα του βουνού. Ένα πέρασμα. Κάπως στενό, αλλά μάς χωρά.»

«Κατεύθυνση;» ρώτησε ο Ελπιδοφόρος.

«Νοτιοδυτική. Το τσέκαρα με την πυξίδα μου.»

«Θα πάμε από κει, τότε.»

Μετά από λίγο, σηκώθηκαν και προχώρησαν κατά μήκος της προεξοχής, προσέχοντας να μη γλιστρήσουν και πέσουν στο κενό, ή να μην τους παρασύρει ο άγριος, παγερός άνεμος. Δεν άργησαν να φτάσουν στο μέρος που είχε αναφέρει η Νάνσυ: το είδαν ν'ανοίγεται ανάμεσα σε πανύψηλους κρημνούς. Ήταν τόσο στενό που με το ζόρι χωρούσε ένας άνθρωπος.

«Δε μ'αρέσει...» μουρμούρισε η Φενίλδα.

Ο Ελπιδοφόρος την άκουσε και στράφηκε να την κοιτάξει.

«Αν κάτι συμβεί εκεί μέσα...» είπε εκείνη, «πώς θα βγούμε;»

«Δεν υπάρχει άλλος, καλύτερος δρόμος, Φενίλδα,» αποκρίθηκε ο Ελπιδοφόρος, και μπήκε πρώτος στο στενό πέρασμα.

Η μάγισσα τον ακολούθησε˙ και μετά ήρθαν, κατά σειρά, η Νάνσυ, ο Νάραλχεμ, ο Νικόδημος, η Κάτια, και ο Σκοτ.

Πενήντα μέτρα μέσα στο πέρασμα, ο Ελπιδοφόρος έβγαλε την ατσάλινη αξίνα του κι έσπασε κάτι πάγους που του έκλειναν το δρόμο. Λίγο παρακάτω, αναγκάστηκε να το επαναλάβει. Τα χέρια του τον πονούσαν, ύστερα από τη δύσκολη αναρρίχηση. Η αναπνοή του ακουγόταν βαριά, και μικρά σύννεφα έβγαιναν απ'τα ανοίγματα της δερμάτινης προσωπίδας του.

Μετά, χρειάστηκε να σπάσει πάγους για τρίτη φορά. Και δεν τελείωσε εκεί: σ'όλο το στενό πέρασμα φαινόταν να υπάρχουν σημεία όπου έπρεπε να χρησιμοποιήσει την αξίνα του.

Την πέμπτη φορά, το εργαλείο τού έφυγε απ'τα χέρια, κι ο Ελπιδοφόρος έπεσε στα γόνατα.

Η Φενίλδα άγγιξε τον ώμο του. «Στίβεν;» ψιθύρισε, σκύβοντας κοντά του.

«...Φώναξε,» είπε εκείνος, λαχανιασμένα, «στον... Σκοτ, να... έρθει...»

«Μα, είναι πίσω. Πώς να έρθει;»

«*Πρέπει.*»

Η Φενίλδα στράφηκε πίσω της και μετέφερε τη διαταγή του Ελπιδοφόρου στη Νάνσυ.

«Ο Σκοτ είναι στο τέλος της σειράς,» είπε εκείνη. «Μπορώ, όμως, να βοηθήσω εγώ.» Και, δυναμώνοντας τη φωνή της: «Καπετάνιε, να βοηθήσω εγώ; Είμαι πιο κοντά! Ο Σκοτ είναι τελευταίος!»

Ο Ελπιδοφόρος σηκώθηκε στα πόδια του και την ατένισε πάνω απ'τον ώμο του. «Εντάξει,» είπε.

Η Φενίλδα προσπάθησε να κάνει χώρο για να περάσει η Νάνσυ, και οι δυο τους σφήνωσαν, χωρίς καμία να μπορεί να κινηθεί. Η μάγισσα αισθάνθηκε τον αριστερό ώμο της να συνθλίβεται πάνω στις παγωμένες πέτρες, και το δεξί της στήθος να πιέζεται επώδυνα απ'τον σάκο της λευκόδερμης πολεμίστριας. Ούρλιαξε.

Ο Ελπιδοφόρος άρπαξε τη Νάνσυ απ'τα λουριά της ενδυμασίας της και την τράβηξε προς το μέρος του, με δύναμη, καταφέρνοντας να την ξεκολλήσει. Εκείνη έπεσε πάνω του, ρίχνοντάς τον στους πάγους και πλακώνοντάς τον.

«Συγνώμη, Καπετάνιε,» είπε, καθώς πιανόταν από τις πέτρες και σηκωνόταν. Ο Ελπιδοφόρος σηκώθηκε επίσης, μουγκρίζοντας.

«Πρέπει τώρα να περάσω μπροστά σου...» είπε η Νάνσυ.

Και, μάλλον, θα σφηνώσουμε πάλι, σκέφτηκε ο Ελπιδοφόρος. *Εκτός αν....* «Θα σκύψω,» είπε, «και θα περάσεις από πάνω μου.»

Η Νάνσυ ένευσε.

Ο Ελπιδοφόρος γονάτισε, κι εκείνη τον δρασκέλισε και βρέθηκε μπροστά του. Το αριστερό της γόνατο τον χτύπησε στο κεφάλι καθώς περνούσε, αλλά μικρό ήταν το κακό. Ο Ελπιδοφόρος σηκώθηκε πάλι όρθιος.

«Είσαι καλά;» ρώτησε τη Φενίλδα πίσω του.

«…Ναι.»

Η Νάνσυ έπιασε την αξίνα κι άρχισε να κοπανά τους πάγους.

Μ'αυτό τον τρόπο, συνέχισαν να διασχίζουν το στενό πέρασμα. Κι όταν πλησίαζε το μεσημέρι, η λευκόδερμη πολεμίστρια είπε, αγκομαχώντας: «…Καπετάνιε… Κάτι είναι δω…»

Ο Ελπιδοφόρος κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της. Πράγματι, κάτι έμοιαζε να υπάρχει μέσα στους πάγους. «Σπάστους με προσοχή,» της είπε, και τράβηξε το πιστόλι του, για καλό και για κακό.

Η Νάνσυ ύψωσε την αξίνα της και κοπάνησε τους πάγους, διαλύοντάς τους σταδιακά… κι αποκαλύπτοντας ένα ανθρώπινο χέρι.

«Θεοί…» έκανε ο Ελπιδοφόρος.

«Τι είναι;» ρώτησε, πίσω του, η Φενίλδα.

Ο Ελπιδοφόρος είπε στη Νάνσυ: «Σπάστο όλο. Βγάλ'τον έξω.»

Εκείνη συνέχισε, ξεθάβοντας έναν μαυρόδερμο άντρα, ντυμένο με γούνες. Ήταν, φυσικά, νεκρός, αλλά ο πάγος είχε διατηρήσει το σώμα του σαν κάποιος να το είχε βάλει στην κατάψυξη.

Ο Ελπιδοφόρος καταράστηκε.

«Τι είναι, Στίβεν;» ρώτησε η Φενίλδα, που δε μπορούσε να δει.

«Ένας νεκρός,» της απάντησε εκείνος. «Και σου έχω ξαναπεί: μην με λες Στίβεν.»

«*Νεκρός;*»

«Ναι. Θαμμένος στους πάγους.

»Νάνσυ, ψάξ'τον, να δεις αν έχει τίποτα χρήσιμο επάνω του.»

Εκείνη υπάκουσε, και είπε στον Ελπιδοφόρο ότι ο νεκρός είχε μαζί του ένα πιστόλι –που δεν πρέπει να δούλευε πλέον–, δύο μαχαίρια, και κάτι μπαταρίες, σίγουρα χαλασμένες.

«Τον προσπερνάμε,» είπε ο Ελπιδοφόρος.

Και τον προσπέρασαν, φτάνοντας, μετά από κανένα μισάωρο, μπροστά σ'ένα σπηλαιώδες άνοιγμα, μισοκρυμμένο από τους πάγους.

Εδώ τελείωνε το πέρασμα που ακολουθούσαν.

«Σκατά!...» έβρισε δυνατά η Νάνσυ, αφήνοντας την αξίνα της κάτω κι ακουμπώντας την πλάτη της σ'ένα απ'τα τοιχώματα του περάσματος.

Σε τούτο το σημείο το μονοπάτι γινόταν πιο φαρδύ, έτσι ο Ελπιδοφόρος μπόρεσε να περάσει από δίπλα της και να πιάσει την αξίνα. Πλησίασε το άνοιγμα στους βράχους και άναψε τον φακό του, φωτίζοντας μέσα. Η σπηλιά ήταν κατηφορική, και –ο Ελπιδοφόρος φώτισε γύρω-γύρω– στα τοιχώματά της φαίνονταν να υπάρχουν πλάκες.

«Τι μέρος είναι τούτο;» μουρμούρισε, κάτω απ'την ανάσα του.

«Τι βλέπεις;» άκουσε τη φωνή της Φενίλδα'σαρ πίσω του.

«Μια σπηλιά,» είπε. «Αλλά πρέπει, κάποτε, να ήταν κάτι άλλο εδώ. Κάποιο φρούριο, ίσως.» Και μπήκε με προσοχή, συνεχίζοντας να φωτίζει γύρω-γύρω.

Η Νάνσυ κι η Φενίλδα τον ακολούθησαν, το ίδιο κι οι υπόλοιποι. Ο Νάραλχεμ και η Κάτια άναψαν φακούς.

Το σπήλαιο δεν ήταν πολύ μεγάλο, και το μεγαλύτερο μέρος των τοιχωμάτων του ήταν καλυμμένο από πλάκες. Στο βάθος, υπήρχε ένα πέρασμα. Και δίπλα απ'την είσοδο του περάσματος ήταν ένας σκελετός. Ένας ανθρώπινος σκελετός.

«Συνέχεια νεκρούς συναντάμε...» είπε ο Νικόδημος. «Βρωμάει το πράγμα, Καπετάνιε.»

Ο Σκοτ πλησίασε το κουφάρι, φωτίζοντάς το μ'έναν δικό του φακό. «Δεν πέθανε από το κρύο τούτος. Ούτε τον πλάκωσαν οι πάγοι.»

«Από τι πέθανε;» ρώτησε η Φενίλδα.

«Κάτι τον σκότωσε. Έσπασε τα κόκαλά του και τα πέταξε από δω κι από κει.»

«Αδύνατον!» έκανε η Κάτια. «Τι μπορεί να ζει εδώ;»

«Δεν ξέρω,» είπε ο Σκοτ. «Και δε θέλω να μάθω.» Στράφηκε στον Ελπιδοφόρο. «Καπετάνιε, πρέπει να φύγουμε.»

Εκείνος κοίταξε τη σκοτεινή είσοδο της σήραγγας αντίκρυ τους. Πλησίασε και τη φώτισε, κοιτάζοντάς τη διστακτικά.

«Δε μπορεί να σκέφτεσαι να πάμε εκεί μέσα!» του είπε η Κάτια.

«Καπετάνιε,» επέμεινε ο Σκοτ, «πρέπει να φύγουμε. Να φύγουμε *από τα βουνά,* όχι μόνο από εδώ. Ας καθίσουμε να βρούμε μια άλλη πορεία με το χάρτη μας. Δε θα τα διασχίσουμε ποτέ τούτα τα βουνά˙ θα πεθάνουμε, σαν αυτόν στα πόδια μου, ή σαν τον άλλο που βρήκαμε στο πέρασμα.»

Ο Ελπιδοφόρος έσβησε τον φακό του. «Θα ξεκουραστούμε μέσα στη σπηλιά,» είπε˙ «κόβει τον άνεμο. Και θα συζητήσουμε πάλι την πορεία μας.»

Καθάρισαν το έδαφος από το χιόνι –αποκαλύπτοντας πλάκες από κάτω, σε πολλά σημεία– και κάθισαν, τυλιγμένοι σε κουβέρτες. Κοντά τους άναψαν ενεργειακές θερμάστρες, κι έβγαλαν φαγητό, για να το ζεστάνουν και να φάνε. Ήταν όλοι κατάκοποι. Προτού, όμως, κανένας τους κοιμηθεί, ο Ελπιδοφόρος ξεδίπλωσε τον χάρτη ανάμεσά τους. «Ακούω τι έχετε να προτείνετε,» είπε.

Ο Σκοτ κίνησε το δάχτυλό του ημικυκλικά επάνω στον χάρτη, διαγράφοντας πορεία γύρω απ'τα βουνά.

«Βγαίνουμε πολύ απ'το δρόμο μας έτσι,» του είπε ο Ελπιδοφόρος. «Το καταλαβαίνεις, νομίζω.»

«Θα βγούμε περισσότερο απ'το δρόμο μας, αν δε φτάσουμε ποτέ στον προορισμό μας! Τα βουνά είναι *αδύνατον* να τα διασχί-

σουμε. Ο χάρτης μας δε δείχνει κάποιο πέρασμα, ή κάτι άλλο που να μας βοηθά. Έχει μόνο αυτή την καταραμένη γραμμή! Πώς είναι δυνατόν να ξέρουν πού είναι η χαμένη πόλη, αλλά να μην ξέρουν το δρόμο για να φτάσει κανείς εκεί;» γρύλισε.

Ο Νάραλχεμ'νιρ είπε: «Ο Σκοτ νομίζω πως έχει δίκιο: τα βουνά δεν πρέπει να μπορούμε να τα διασχίσουμε από τούτη τη μεριά. Τουλάχιστον, έτσι φαίνεται. Μέχρι στιγμής, ακολουθήσαμε τη γραμμή, ελπίζοντας ότι οι Υπερασπιστές ίσως ήθελαν να μας υποδείξουν τον καλύτερο δρόμο˙ αλλά, τελικά, μάλλον σφάλαμε.»

«Επιτέλους, μιλάμε λογικά!» είπε ο Σκοτ. Και κοίταξε, έντονα, τον Ελπιδοφόρο. «Πάμε στο όχημα, για να κάνουμε κύκλο γύρω απ'τα καταραμένα βουνά.»

Ο Νικόδημος είπε, προτού αποκριθεί ο Ελπιδοφόρος: «Κάνοντας το γύρο των βουνών, θα βρεθούμε σ'έναν ποταμό, αν ο χάρτης μας είναι σωστός–»

«Ο ποταμός θάναι παγωμένος!» τον διέκοψε ο Σκοτ. «Θα περάσουμε από πάνω του!»

Ο Νικόδημος γέλασε, κοφτά. «Προσπαθείς να το παίξεις κωμικός; Ο πάγος θα σπάσει, αν προσπαθήσουμε να τον διασχίσουμε με τον *Παγογέρακα*, και θα βρεθούμε μες στο νερό –όπου μην αμφιβάλλεις πως θα πεθάνουμε απ'το ψύχος. Ωστόσο–»

«Καλά, μας δουλεύεις τώρα;» μούγκρισε ο Σκοτ. «Προτιμάς να ταξιδέψουμε μέσα σε τούτα τα βουνά απ'το να διασχίσουμε ένα ποτάμι;»

«Δεν είπα αυτό,» διευκρίνισε ο Νικόδημος.

«Τι είπες, τότε;»

«Θα μ'αφήσεις να ολοκληρώσω, αυτή τη φορά;»

«Μίλα.»

«Φτάνοντας στον ποταμό, μπορούμε να μεταμορφώσουμε για λίγο το όχημά μας σε αεροπλάνο, ώστε να περάσουμε από πάνω του και να προσγειωθούμε στην αντίπερα όχθη.»

«Ναι!» είπε ο Σκοτ. «Έπρεπε να το είχαμε σκεφτεί απ'την αρχή!»

«Το πρόβλημα είναι,» πρόσθεσε ο Νικόδημος, «ότι στην αντίπερα όχθη, αν κάνεις τον κόπο να κοιτάξεις τον χάρτη, *έχει πάλι βουνά.* Και γιατί αυτά τα βουνά να είναι καλύτερα από τούτα; Επιπλέον, έτσι λοξοδρομούμε, αν και, βέβαια, συνεχίζουμε να πηγαίνουμε νότια…»

«Εγώ λέω ότι αξίζει να προσπαθήσουμε. Ίσως από εκεί τα βουνά να είναι πιο βατά.»

«Ναι,» είπε, κάπως αδύναμα, η Κάτια. «Είναι προτιμότερο.»

Ο Ελπιδοφόρος κοίταξε τον Νάραλχεμ'νιρ. «Αγάπη μου;»

Εκείνος μειδίασε, έχοντας βγάλει την προσωπίδα του. «Συμφωνώ με τους προλαλήσαντες, Καπετάνιε. Ας προσπαθήσουμε. Σε τούτα τα βουνά τα πράγματα είναι σκούρα.»

«Φενίλδα;» ρώτησε ο Ελπιδοφόρος.

«Δεν ξέρω τι μου γίνεται εδώ πέρα. Πάμε απλά από κάπου που δε θα πεθάνουμε.»

«Νάνσυ;»

Η λευκόδερμη λοχίας ένευσε. «Από τον ποταμό.»

«Καλώς,» είπε ο Ελπιδοφόρος. «Θα ξεκουραστούμε σήμερα εδώ, στη σπηλιά, κι αύριο ξεκινάμε για το όχημα.»

«Θα πρέπει, δηλαδή, να ξανακατεβούμε εκείνο τον κρημνό;» ρώτησε η Κάτια.

«Προφανώς.»

Η Κάτια καταράστηκε, στραβώνοντας τα χείλη απεγνωσμένα.

Η Φενίλδα έκλεισε τα μάτια και κοιμήθηκε, τώρα που είχε την ευκαιρία κι αισθανόταν να είναι κάπως ζεστά.

Χρειάστηκαν όλη την επόμενη ημέρα και τη μισή από τη μεθεπόμενη για να επιστρέψουν εκεί όπου είχαν αφήσει τον *Παγογέρα-*

κα˙ κι όταν έφτασαν, παραλίγο να μη δουν το όχημα, έτσι σκεπασμένο όπως ήταν απ'το χιόνι. Αφού το ξέθαψαν, μπήκαν στο εσωτερικό του και η Κάτια άρχισε τις προσπάθειες να επαναφέρει τις μηχανές του σε λειτουργική κατάσταση.

Ο Νάραλχεμ'νιρ κάθισε στο ενεργειακό κέντρο και ύφανε τη Μαγγανεία Κινήσεως, ενώ ο Ελπιδοφόρος ενεργοποίησε τα συστήματα του *Παγογέρακα* για να τα δοκιμάσει. Σύντομα, το όχημα μπορούσε πάλι να ξεκινήσει. Αποφάσισαν, όμως, να ξεκουραστούν για σήμερα και να φύγουν το πρωί, που θα ήταν όλοι φρέσκοι.

Ο Ελπιδοφόρος ξάπλωσε στην καμπίνα του, και σκέφτηκε: *Εμείς ξέρουμε πού ακριβώς είναι η Αρταλδάφρα, και πάλι, είναι τόσο δύσκολο να φτάσουμε εκεί. Αυτοί που δεν έχουν ιδέα πού βρίσκεται πώς είναι δυνατόν να πιστεύουν ότι μπορούν ποτέ να την εντοπίσουν; Πόσο τρελοί είναι;*

Οι επαναστάτες, αν έψαχναν εδώ, σίγουρα δεν είχαν καμία πιθανότητα να φτάσουν πρώτοι στη χαμένη πόλη...

Οι πάγοι μιλούν

Μια συνείδηση νιώθει.

Κάποιος έρχεται,

μουρμουρίζει μέσα στον αέναο ύπνο της.

Αφύπνιση˙ φωτιά στους πάγους.

Κάποιος έρχεται!

Άλλη μια αφύπνιση.

…Μια δύναμη,

αντηχεί μια φωνή μέσα από τα παγωμένα βάθη.

Ακόμα μια φωτιά στο σκοτάδι.

Είναι γνωστός…

Όχι˙ δεν μπορεί να είναι αυτός!

Ποιος, τότε;

Μια συνείδηση απλώνεται˙ οι πάγοι δονούνται˙ κάποια μέταλλα τρίζουν, θερμαίνονται, πάγοι λιώνουν˙ οι πέτρες διαμαρτύρονται.

Δεν είναι αυτός˙ είναι κάποιος άλλος που μεταφέρει ένα μέρος του.

Κίνδυνος!

Είναι, άραγε;

Επαγρυπνείτε!

Οι μισοί καταλήγουν σε ύπνο· ο άνεμος τούς νανουρίζει.

Οι πάγοι σιωπούν

Κεφάλαιο 12

Ο Γεράρδος ξύπνησε μουδιασμένος από το κρύο˙ και δεν ήταν ο μόνος. Η Μάρθα τούς είπε να κινήσουν, έντονα, τα χέρια και τα πόδια τους, για να ζεσταθούν. «Είναι επικίνδυνο να μένεις πολλές ώρες ακίνητος στην Ταρασμάλθη. Γίνεσαι άγαλμα.»

Μάζεψαν τις σκηνές τους και βγήκαν από τη γούβα όπου είχαν κατεβεί για να κοιμηθούν. Ο Γεράρδος έφερε τα κιάλια του στα μάτια και κοίταξε τριγύρω, και κυρίως προς τα βόρεια, μήπως εντοπίσει πάλι εκείνο το όχημα. Σήμερα, η χιονοθύελλα δεν ήταν τόσο άγρια όσο χτες.

«Δεν τους βλέπω πουθενά,» είπε.

«Ούτε κι εγώ,» είπε η Μάρθα, που κοιτούσε με τα δικά της κιάλια. «Ας προχωρήσουμε.»

«Προς τα πού θα πάμε τώρα;» ρώτησε ο Προαιρέσιος.

«Νοτιοανατολικά,» απάντησε η Μάρθα, «ακολουθώντας την πορεία που ακολούθησε, κάποτε, ο πατέρας μου.»

«Και μετά;»

«Δεν ξέρω τι θα γίνει μετά. Σας το είπα προτού ξεκινήσουμε: κανένας δεν έχει ποτέ βρει την Αρταλδάφρα.»

«Εμείς, όμως,» τόνισε ο Σέλιρ'χοκ, «πρέπει να τη βρούμε.»

«Αυτό δεν είναι παρά μια κουβέντα, μάγε. Σύντομα, θα διαπιστώσεις πόσο δύσκολα είναι τα πράγματα στην Ταρασμάλθη. Το μόνο καλό είναι ότι τα πάντα έχουν, γενικώς, την τάση να διατηρούνται.»

«Τι εννοείς, έχουν την τάση να διατηρούνται;» ρώτησε ο Προαιρέσιος.

«Παγώνουν. Μένουν όπως είναι. Αν πεθάνεις εδώ, θα γίνεις ένα πολύ ωραίο άγαλμα, Απολλώνιε.»

Ο Προαιρέσιος μόρφασε. «Ευχαριστώ για τη φιλοφρόνηση…»

Η Μάρθα μειδίασε πίσω απ'τη δερμάτινη προσωπίδα της. «Τίποτα. Ακολουθήστε με τώρα,» είπε, και άρχισε να βαδίζει, πατώντας γερά με τα παγοπέδιλά της.

Οι σύντροφοί της βάδισαν πίσω της, και το ενεργειακό έλκηθρο ήρθε πίσω απ'αυτούς, γλιστρώντας πάνω στις ανοιχτές παγωμένες εκτάσεις.

Ο άνεμος, το χιόνι, και οι παγοκρύσταλλοι τούς χτυπούσαν καθώς ταξίδευαν. Και, στα νότια, τα πανύψηλα βουνά φαίνονταν ολοένα και πιο κοντά. «Τι θα γίνει όταν φτάσουμε εκεί;» ρώτησε ο Προαιρέσιος, το τρίτο βράδυ του ταξιδιού τους, δείχνοντας τα βουνά έξω απ'το άνοιγμα της σκηνής τους.

«Δε θα φτάσουμε,» του είπε η Μάρθα. «Γιατί δε μας συμφέρει. Είναι πολύ απότομες οι πλαγιές τους. Θα πάμε από τούτο τον ποταμό.» Έβγαλε τον χάρτη της και τον ξετύλιξε, δείχνοντας ένα ποτάμι. «Είναι παγωμένος, φυσικά, αλλά θα τον διασχίσουμε˙ θα σας δείξω πώς. Μετά από κει, τα βουνά τα ξέρω καλύτερα˙ έχω ξαναπεράσει.»

«Ώς πού έφτασε ο πατέρας σου, ψάχνοντας για την Αρταλδάφρα;» τη ρώτησε ο Γεράρδος.

«Απ'όσο ξέρω, ώς εδώ.» Έδειξε ένα σημείο επάνω στον χάρτη της, το οποίο βρισκόταν δίπλα σ'έναν άλλο ποταμό, σε μια δασώδη περιοχή.

«Και μέχρι πού έφτασες εσύ, αναζητώντας τα ίχνη του;»

Η Μάρθα έσμιξε τα χείλη. «Δε βρήκα τίποτα αξιοσημείωτο, Γεράρδε, όσο κι αν έψαξα…» Μετά, συνέχισε: «Βασικά, ο πατέρας μου πίστευε ότι θα εντόπιζε την Αρταλδάφρα μέσω κάποιον ερειπίων. Ένα απ'αυτά είναι εδώ.» Έβαλε το δάχτυλό της πάνω σε μια κουκίδα του χάρτη, κοντά στον πρώτο ποταμό που τους είχε δείξει πριν. «Ένα άλλο, εδώ.» Έδειξε το μέρος όπου είχε πει πως τελείωσε η αναζήτηση του πατέρα της. «Σύμφωνα με τις σημειώσεις του, θεωρούσε ότι τα ερείπια ήταν αρχαία φρούρια, ή τηλεπικοινωνιακά κέντρα.»

«Τηλεπικοινωνιακά κέντρα;» είπε ο Σέλιρ’χοκ.

«Ναι. Κέντρα για επικοινωνία με την Αρταλδάφρα. Πριν από χιλιάδες χρόνια, μάλλον.»

«Τα έχεις ερευνήσει εσύ, αυτά τα ερείπια, Μάρθα;»

Εκείνη ένευσε. «Ναι.»

«Και τι βρήκες;»

Η Μάρθα ανασήκωσε τους ώμους κάτω από τις γούνες της. «Τίποτα σπουδαίο. Κάποια παγωμένα μηχανήματα, που ούτε ο γαμημένος ο τεχνικός της ομάδας μου δε μπορούσε να καταλάβει τη λειτουργία τους. Και, κατά τ’άλλα, πέτρες και πάγους… Ένα φάντασμα ήταν κρυμμένο κει μέσα, σε μια απ’τις επισκέψεις μου.»

«Φάντασμα;» έκανε ο Προαιρέσιος.

«Έτσι το λένε,» εξήγησε η Μάρθα. «Είναι μια μαλακία που σχηματίζεται απ’τον άνεμο και τους παγοκρυστάλλους. Ουσιαστικά, ο άνεμος μαζεύει τους παγοκρυστάλλους και φτιάχνει μια μορφή: μπορεί νάναι άνθρωπος, μπορεί νάναι θηρίο, μπορεί νάναι κάτι άλλο, τελείως αλλόκοτο. Ό,τι κι αν είναι, πάντως, σπάνια είναι φιλικό. Ποτέ, βασικά. Επιτίθεται σ’ό,τι βρει˙ και συνεχίζει, μέχρι ή να το διαλύσεις ή να διαλυθεί από μόνο του.»

Ο Προαιρέσιος συνοφρυώθηκε. «Τι είδους δύναμη μπορεί να δημιουργεί τέτοιες οντότητες;» Στράφηκε στον Σέλιρ’χοκ.

«Δεν γνωρίζω,» αποκρίθηκε ο μάγος. «Προφανώς, κάποια δύναμη γηγενής της Ταρασμάλθης. Η κάθε διάσταση κρύβει και τα δικά της μυστικά, Προαιρέσιε˙ και έχει και τις δικές της απόκρυφες δυνάμεις, τις οποίες, πολλές φορές, κανείς δεν μπορεί να κατανοήσει.»

Ο Γεράρδος ρώτησε τη Μάρθα: «Αν σου επιτεθεί ένα τέτοιο φάντασμα, πώς το σκοτώνεις;»

«Πρέπει να το χτυπήσεις με κάτι που διαλύει τη συγκέντρωση των παγοκρυστάλλων. Δεν αισθάνεται πόνο από μικρές σφαίρες,

ή από χτυπήματα μικρής λεπίδας. Μια βόμβα, όμως, το καταστρέφει, όπως και μια μεγάλη πέτρα.»

Ο Γεράρδος ένευσε. «Κατάλαβα.»

Ο Σέλιρ’χοκ ρώτησε τη Μάρθα: «Τα μηχανήματα που είδες, μέσα στα ερείπια, ήταν τηλεπικοινωνιακές συσκευές;»

«Νομίζω πως ναι. Αλλά όχι σαν τις δικές μας. Πολύ παλιές.»

«Οπλισμοί; Υπάρχουν οπλισμοί στα ερείπια;»

«Τώρα που τ’αναφέρεις, ναι, υπάρχουν. Κάποια κανόνια. Παμπάλαια κι αυτά, όμως, γεμάτα πάγο· αποκλείεται να λειτουργούν. Και το σχήμα τους είναι παράξενο. Θα τα δείτε, όταν φτάσουμε εκεί.»

Καθώς ταξίδευαν, την επόμενη ημέρα, η Μάρθα ήταν χαμένη στις αναμνήσεις της. Θυμόταν τις προηγούμενες εκστρατείες της στην Ταρασμάλθη, και κυρίως αυτές που είχε οργανώσει η ίδια, για να βρει τον πατέρα της και τον αδελφό της. Θυμόταν τους ανθρώπους (πρόσωπα και λόγια) και τους κινδύνους (κρημνοί, θύελλες, θηρία) και τις απεγνωσμένες της προσπάθειες να καταλάβει τι πορεία είχε πάρει ο πατέρας της για να φτάσει στην Ταρασμάλθη, και πού μπορεί να είχε χαθεί. Και ο αδελφός της; Πού είχε εξαφανιστεί ο αδελφός της; Πρέπει να είχε ανακαλύψει κάτι που δεν είχε ανακαλύψει εκείνη, να είχε προχωρήσει λίγο παρακάτω, γι’αυτό η Μάρθα αδυνατούσε να τον βρει –αυτόν ή το πτώμα του. Ή ίσως... ίσως να είχε ακολουθήσει κάποια τυχαία κατεύθυνση κι εκεί να είχε φτάσει στο τέλος του–

Γαμώ τον κώλο της Έχιδνας! Δεν ήθελε να τα φέρνει πάλι τούτα στο νου της. Είχε πει ότι θα τελείωνε μ’αυτές τις κωλοϊστορίες στην Ταρασμάλθη. Θα τελείωνε με την τρισκατάρατη Αρταλδάφρα. Εξάλλου, ο πατέρας της κι ο αδελφός της αποκλείεται να ζούσαν πλέον· και όφειλε ν’αναρωτηθεί: την ενδιέφερε πραγματικά να βρει τα πτώματά τους, διατηρημένα από τον πάγο, ή διαλυμένα από την οργή κάποιου θηρίου; Καλύτερα να τους άφηνε

να χαθούν μέσα στους θρύλους και στους μύθους της παγωμένης Ταρασμάλθης. Καλύτερα…

Και μετά, είχαν έρθει τούτοι οι κωλοεπαναστάτες…

Τουλάχιστον, ο Γεράρδος είναι ευγάμητος. Αλλά δεν μπορείς να ζεσταθείς αρκετά για να κάνεις τίποτα ενδιαφέρον εδώ, στην Ταρασμάλθη… Γαμώ τη γαμημένη τύχη μου!

Το μεσημέρι, που είχαν στήσει μια σκηνή και είχαν καθίσει μέσα της, γύρω από μια ενεργειακή θερμάστρα, ο Προαιρέσιος ρώτησε: «Πόσο μακριά είμαστε από τον ποταμό; Πόσες μέρες ακόμα;»

«Έξι, αν όλα πάνε καλά. Και φαίνεται να πηγαίνουν,» απάντησε η Μάρθα. «Δεν είστε σαν κάτι ζούφιους, που τα φτύνουν ύστερα από λίγη πεζοπορία.»

Οι τρεις επαναστάτες γέλασαν.

«Είπα κάτι αστείο;»

Ο Προαιρέσιος είπε μετά από λίγο: «Το όχημα δεν το ξαναείδατε, έτσι;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος. «Όποιοι κι αν είναι, ακολουθούν διαφορετική πορεία από εμάς.»

«Και ούτε τίποτ’άλλο ύποπτο έχουμε δει,» πρόσθεσε η Μάρθα. «Κανένας δε μας παρακολουθεί.»

Ο Προαιρέσιος, όμως, έμοιαζε σκεπτικός. «Δηλαδή, η παρουσία των Παντοκρατορικών στον Αιθέρα ήταν *τυχαία*;»

«Καταλαβαίνω τι εννοείς,» είπε ο Γεράρδος. «Κι εμένα με προβληματίζει.»

«Σταματήστε να προβληματίζεστε από μαλακίες,» τους συμβούλεψε η Μάρθα. «Στην Ταρασμάλθη, καλύτερα είναι να σε προβληματίζει η επιβίωση –και μόνο.»

Το βράδυ, βρίσκονταν κοντά στους πρόποδες των βουνών, και ο άνεμος που ερχόταν από εκεί ήταν δυνατός και παγερός, ενώ οι παγοκρύσταλλοι που έφερνε, επικίνδυνοι. Έστησαν στα γρήγορα μια σκηνή και χώθηκαν μέσα, για να προστατευτούν. Το έλκηθρο το τράβηξαν κοντά τους. Ίσα που χωρούσαν όλοι μαζί,

αλλά δεν είχαν παράπονο˙ η παρουσία και των τεσσάρων ζέσταινε κάπως τον χώρο.

Ο Γεράρδος άναψε μια ενεργειακή θερμάστρα, και ο Σέλιρ’χοκ ύφανε μια Μαγγανεία Υλικής Διαισθήσεως. Έφαγαν κάτι δυναμωτικό κι ύστερα κοιμήθηκαν.

Το πρωί, ο καιρός ήταν λίγο καλύτερος, και μετά από περίπου τρεις ώρες οδοιπορίας, είδαν κάτι να γυαλίζει στ’ανατολικά τους.

«Πέστε κάτω!» τους είπε η Μάρθα, και ξάπλωσαν στο χιόνι, φέρνοντας τα κιάλια τους στα μάτια.

«Το όχημα!» παρατήρησε ο Γεράρδος. «Πρέπει νάναι το ίδιο. Και τώρα είναι πιο κοντά.» Μπορούσε να διακρίνει ότι είχε έξι μεγάλους τροχούς. Αλλά δεν έβλεπε αν υπήρχε επάνω του κανένα έμβλημα. Ίσως γι’αυτό να έφταιγε το χιόνι που έφερνε ο άνεμος, καλύπτοντας τα πάντα σαν ημιδιαφανές παραπέτασμα.

«Σύντομα,» είπε ο Προαιρέσιος, «δε θα είναι. Μοιάζει, όμως, να πηγαίνει κι αυτό νοτιοανατολικά, όπως εμείς.»

«Ναι...» συμφώνησε ο Γεράρδος. «Αλλά, αν ήθελαν να πάνε νοτιοανατολικά εξαρχής, τώρα θα έπρεπε κανονικά να είναι πολύ πιο μπροστά από εμάς.»

«Φαίνεται να ήρθαν από τα βορειοδυτικά,» είπε η Μάρθα. «Πρέπει να ψάχνουν για κάτι που δεν το βρήκαν εκεί.»

«Ή, για κάποιους,» τόνισε ο Προαιρέσιος.

«Για εμάς, ας πούμε;» ρώτησε η Μάρθα, βλέποντας με τα κιάλια της το όχημα να απομακρύνεται μέσα στις αχανείς, παγωμένες εκτάσεις.

«Ας πούμε...»

Η Μάρθα σηκώθηκε, κι οι άλλοι τη μιμήθηκαν.

«Συνεχίζουμε έχοντας την ίδια πορεία;» ρώτησε ο Προαιρέσιος.

«Τι άλλο να κάνουμε;» είπε ο Γεράρδος. Και κοίταξε τη Μάρθα. «Υπάρχει κάτι άλλο να κάνουμε;»

«Δε νομίζω˙ πρέπει να φτάσουμε στον ποταμό. Το μόνο που έχω να προτείνω είναι νάχουμε τα μάτια μας ανοιχτά.»

«Κι από δω και πέρα,» τόνισε ο Γεράρδος, «θα φυλάμε σκοπιές· δε θα κοιμόμαστε όλοι. Ακόμα κι αν έχεις υφάνει τη μαγγανεία σου, Σέλιρ.»

Κεφάλαιο 13

Ο Νικόδημος οδηγούσε από το πρωί, μέχρι το ενεργειακό ρολόι στην κονσόλα του *Παγογέρακα* να δείξει 12.00 μ.μ.˙ μετά, ανέλαβε ο Ελπιδοφόρος. Στο ενεργειακό κέντρο ήταν, στην αρχή, ο Νάραλχεμ'νιρ και, ύστερα, είχε καθίσει η Φενίλδα'σαρ. Επομένως, τώρα, ενώ είχαν περάσει δυόμιση ώρες από το μεσημέρι, ο Βιοσκόπος ήταν καθισμένος στη μπροστινή μεριά του οχήματος, κοντά στον Ελπιδοφόρο, στον Σκοτ, και στη Νάνσυ. Ο Νικόδημος είχε πάει στον κεντρικό θάλαμο, για να φάει κάτι και να ξεκουραστεί, και η Κάτια ήταν μαζί του.

Ο *Παγογέρακας* διέσχιζε μια ακόμα από τις σχεδόν πανομοιότυπες παγωμένες εκτάσεις της Ταρασμάλθης, και πλησίαζε τις όχθες ενός ποταμού που ήταν επίσης παγωμένος˙ οι αχτίνες του ήλιου αντανακλούσαν στα κρυσταλλωμένα νερά του. Στην αντίπερα όχθη, βουνά φαίνονταν, ακριβώς όπως έδειχνε ο χάρτης της ομάδας του Ελπιδοφόρου.

Ο Σκοτ καταράστηκε, καθώς φοβόταν, προφανώς, ότι θα έπρεπε πάλι ν'αφήσουν το όχημά τους και να οδοιπορήσουν.

Ο Νάραλχεμ'νιρ, όμως, είχε εστιασμένο το βλέμμα του αλλού. «Τι είν'αυτό;» είπε, δείχνοντας.

«Με οικοδόμημα μοιάζει,» αποκρίθηκε ο Ελπιδοφόρος. «Καλυμμένο από το χιόνι, και σκεπασμένο από τους πάγους.»

«Δε νομίζω κανένας να μένει μέσα...» μουρμούρισε ο Σκοτ, αδιάφορα.

Ο Νάραλχεμ είπε στον Ελπιδοφόρο: «Πλησίασέ το.»

Εκείνος λοξοκοίταξε τον μάγο πλάι του. «Υπάρχει κάποιος συγκεκριμένος λόγος γι'αυτό;»

«Η περιέργειά μου.»

«Τέλος πάντων˙ δεν είναι έξω απ'τον δρόμο μας.» Το οικοδόμημα βρισκόταν στην όχθη του ποταμού, και ο Ελπιδοφόρος έφερε

τον *Παγογέρακα* κοντά του και τον σταμάτησε. «Ούτως ή άλλως, χρειαζόμαστε λίγη ξεκούραση, προτού περάσουμε απέναντι.» Άνοιξε τον επικοινωνιακό δίαυλο και έστειλε τη φωνή του στο ενεργειακό κέντρο του οχήματος: «Μπορείς να πάψεις τη μαγγανεία, Φενίλδα.» Σηκώθηκε απ'τη θέση του και τεντώθηκε· είχε πιαστεί, ύστερα από τόση ώρα οδήγησης.

Συγκεντρώθηκαν όλοι τους στον κεντρικό θάλαμο του οχήματος, και ο Ελπιδοφόρος, απλώνοντας τον χάρτη της Ταρασμάλθης ανάμεσά τους, ρώτησε πώς πρότειναν να κινηθούν από δω και πέρα. Συγχρόνως, είχαν φαγητά και ποτά μπροστά τους και έτρωγαν.

«Νόμιζα πως το είχαμε αποφασίσει αυτό, Καπετάνιε,» είπε ο Νικόδημος. «Θα πετάξουμε πάνω απ'τον ποταμό και θα προσγειωθούμε στην αντικρινή όχθη. Και μετά… ανάλογα.»

«Το ξέρω,» αποκρίθηκε ο Ελπιδοφόρος. «Ωστόσο, ήθελα να δω αν κανένας είχε πάλι καμια καινούργια ιδέα.» Και κοίταξε, έντονα, τον Σκοτ, ο οποίος τον αγνόησε, καθώς έτρωγε κρεατόσουπα από το μπολ του.

Ο Νάραλχεμ'νιρ τούς πρότεινε να ρίξουν μια ματιά στο ερείπιο κοντά τους.

«Ποιο ερείπιο;» έκανε η Φενίλδα.

«Δες από το παράθυρο,» της είπε ο Νάραλχεμ.

Η μάγισσα σηκώθηκε απ'τη θέση της και κοίταξε. «Δε φαίνεται να παρουσιάζει κανένα ενδιαφέρον. Υποθέτω πως υπάρχουν πολλά τέτοια στην Ταρασμάλθη.» Επέστρεψε στο τραπέζι και ήπιε μια γουλιά απ'το κρασί της. «Δεν ήρθαμε για να εξερευνήσουμε άσχετα πράγματα, Νάραλχεμ.»

«Μπορεί να μην είναι τόσο άσχετο,» διαφώνησε εκείνος.

«Γνωρίζεις κάτι που αγνοούμε;»

«Γνωρίζω ότι πρέπει να υπήρχε πολιτισμός σε τούτη τη διάσταση, προτού τη σκεπάσουν οι πάγοι.»

«Και λοιπόν;»

«Η Αρταλδάφρα, αναμφίβολα, ήταν μέρος αυτού του πολιτισμού,» συνέχισε ο Νάραλχεμ. «Όπως επίσης και το ερείπιο έξω απ'το όχημά μας. Μπορεί εκεί μέσα να μάθουμε κάτι χρήσιμο. Κάποιον ευκολότερο δρόμο για να φτάσουμε στην πόλη.»

«Αν τα πράγματα ήταν τόσο απλά,» είπε η Φενίλδα, «τότε η Αρταλδάφρα θα είχε βρεθεί εδώ και χρόνια, από τους εξερευνητές που την αναζητούν.»

«Οι εξερευνητές δεν έχουν ιδέα πού πρέπει να ψάξουν· εμείς ξέρουμε την ακριβή θέση της πόλης. Το μόνο που χρειαζόμαστε είναι ένας εύκολος δρόμος για να φτάσουμε εκεί. Και μπορεί μέσα στο ερείπιο να βρούμε κάποιον χάρτη που δείχνει πώς να διασχίσουμε τα βουνά μετά τον ποταμό.»

«Ενδιαφέρον ακούγεται, μάγε,» παρατήρησε ο Σκοτ.

«Εγώ,» τόνισε η Φενίλδα, «δε νομίζω ότι έχει κανένα απολύτως νόημα. Επιπλέον, ίσως το ερείπιο νάναι επικίνδυνο.»

«Αν φοβάσαι,» της είπε ο Νάραλχεμ, «μείνε στο όχημα.»

«Ή, αν έρθεις,» πρόσθεσε ο Σκοτ, «θα είμαι κοντά σου. Τίποτα δε θα σου συμβεί.»

«Δε φοβάμαι, ανόητοι!» αντιγύρισε η Φενίλδα, πειραγμένη από τη συμπεριφορά τους. Ήταν προφανές ότι ο Βιοσκόπος προσπαθούσε να ενοχλήσει τον εγωισμό της, ενώ ο δολοφόνος ενδιαφερόταν να τυλίξει τα χέρια του γύρω της –και δεν ήταν η πρώτη φορά που τον είχε ακούσει να υπονοεί κάτι τέτοιο. «Δεν το θεωρώ *συνετό* να πάμε σ'ένα μέρος για το οποίο δεν ξέρουμε τίποτα!»

«Θα ερευνήσω αν υπάρχει ζωή μέσα,» είπε ο Νάραλχεμ'νιρ. «Κι αν *δεν* υπάρχει, τι έχουμε να φοβηθούμε; Ένα άδειο ερείπιο θα είναι.»

«Ένα άδειο ερείπιο για το οποίο δεν ξέρουμε *τίποτα,*» προειδοποίησε ξανά η Φενίλδα.

«Εγώ λέω να πάμε,» είπε ο Σκοτ.

Ο Νάραλχεμ στράφηκε στον Ελπιδοφόρο. Εκείνος τού είπε: «Θα ερευνήσεις, πρώτα, αν υπάρχει ζωή μέσα.»

Δε μπορεί νάσαι τόσο ανόητος, Στίβεν! σκέφτηκε η Φενίλδα. Δεν της άρεσε καθόλου τούτη η ιδέα. Και είχε μια υποψία –αν και αμυδρή– ότι ο Νάραλχεμ'νιρ ίσως να είχε κάτι άλλο στο μυαλό του: κάτι άλλο πέρα απ'το να βρουν ευκολότερο δρόμο για να φτάσουν στην Αρταλδάφρα.

Μετά το φαγητό, φόρεσαν τις γούνες τους, τα γάντια, τις κουκούλες, τις προσωπίδες, και τα γυαλιά τους και βγήκαν απ'τον *Παγογέρακα*, μέσα στον δυνατό άνεμο της Ταρασμάλθης. Στάθηκαν μπροστά στο ερείπιο, που έμοιαζε, κάποτε, να ήταν κάποιου είδους φρούριο. Στα χέρια τους κρατούσαν όπλα, έχοντάς τα σε ετοιμότητα. Ακόμα κι η Φενίλδα –που δεν είχε μεγάλη σχέση με τα όπλα– είχε ένα πιστόλι μέσα στη γαντοφορεμένη της γροθιά. Μόνο ο Νάραλχεμ'νιρ ήταν άοπλος· και άρθρωσε τα λόγια για το Ξόρκι Εντοπισμού Ζωτικής Ενέργειας, ώστε να ανακαλύψει αν τίποτα έμβιο τούς περίμενε πίσω από τους παγωμένους τοίχους.

Τελειώνοντας τη σύντομη δουλειά του, είπε: «Μερικά μικρά ζώα, μόνο.»

«Τι είδους μικρά ζώα;» ρώτησε ο Ελπιδοφόρος.

«Δεν ξέρω, μα δεν πρέπει νάναι επικίνδυνα.»

«Το *υποθέτεις,*» τόνισε η Φενίλδα· «δεν το *γνωρίζεις.*»

«Μην είσαι τόσο δειλή,» της είπε ο Νάραλχεμ. «Μάλλον, κάτι παρόμοιο με ποντίκια είν–»

«Δεν είμαι δείλη! Εσύ είσαι ανόητος, που θες να μας τραβήξεις–»

«Δεν έχουμε χρόνο για τσακωμούς!» τους διέκοψε ο Ελπιδοφόρος.

Η Νάνσυ σχολίασε: «Κι εγώ που νόμιζα ότι οι μάγοι ήταν, γενικά, σιωπηλοί και ήρεμοι…»

«Προφανώς,» της είπε ο Σκοτ, «δεν έχεις γνωρίσει πολλούς μάγους στη ζωή σου.»

Ο Ελπιδοφόρος έστρεψε το βλέμμα του στο ερείπιο. Δεν του φαινόταν και πολύ μεγάλο, και η είσοδός του ήταν κατεστραμμένη. *Δε θ'αργήσουμε,* σκέφτηκε. «Εντάξει. Ας ρίξουμε μια σύντομη ματιά.»

«Είσαι *σοβαρός*;» διαμαρτυρήθηκε η Φενίλδα.

Οι άλλοι την αγνόησαν και βάδισαν προς την πόρτα του οικοδομήματος. Η μάγισσα τούς ακολούθησε, μουρμουρίζοντας πίσω απ'την προσωπίδα της σχετικά με το πόσο ηλίθιοι μπορούσαν να είναι κάποιοι άνθρωποι.

Καθώς περνούσε, τελευταία, το κατώφλι της εισόδου, έκανε ένα Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως, το οποίο εντόπιζε διάφορες μορφές ενέργειας, αλλά όχι ζωτική ενέργεια. Ήταν ένα από τα ξόρκια στα οποία ειδικεύονταν οι μάγοι του τάγματος των Ερευνητών, όπως η Φενίλδα. Και, αν δεν ήταν Ερευνήτρια, δε νόμιζε ότι θα κατόρθωνε να εντοπίσει εκείνο που τώρα εντόπισε˙ οι αισθήσεις της δε θα έπιαναν το ελαφρύ ενεργειακό ρεύμα που–

«Περιμένετε!» φώναξε. «Ελπιδοφόρε, περίμενε!»

Ο Ελπιδοφόρος, διακρίνοντας την πραγματική ανησυχία στη φωνή της, στράφηκε κι έκανε νόημα και στους υπόλοιπους να σταματήσουν. «Τι είναι, Φενίλδα;»

Η μάγισσα τον πλησίασε, περνώντας ανάμεσα απ'τους άλλους. «Υπάρχει ενέργεια εδώ˙ ή, τουλάχιστον, υπήρχε.»

«Ενέργεια;» είπε ο Νάραλχεμ. «Πώς το ξέρεις;»

«Χρησιμοποίησα ένα Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως, φυσικά.»

«Μια στιγμή.» Ο Βιοσκόπος έκανε, επίσης, ένα Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως. «Δεν υπάρχει απολύτως τίποτα,» είπε.

«Δεν το εντοπίζεις επειδή δεν είσαι του τάγματος των Ερευνητών, όπως εγώ. Υπήρχε ενέργεια εδώ, πριν από όχι πολλές ώρες. Και, μάλιστα, έντονη.»

«Τι είδους ενέργεια;» τη ρώτησε ο Ελπιδοφόρος. «Βλαβερή για εμάς;»

Η Φενίλδα σκέφτηκε, προς στιγμή, να του πει ψέματα, να του πει πως, ναι, ήταν βλαβερή, για να φύγουν από τούτο το μέρος όπου δεν είχαν κανέναν απολύτως λόγο να βρίσκονται. Ωστόσο, αποφάσισε να πει την αλήθεια: «Όχι, δεν πρέπει νάναι βλαβερή. Βασικά...» συνοφρυώθηκε, καθώς ήταν κι εκείνη παραξενεμένη απ'το γεγονός, «τηλεπικοινωνιακή ενέργεια νομίζω πως είναι.»

«Τηλεπικοινωνιακή;» απόρησε ο Ελπιδοφόρος.

«Ναι, κάποια μορφή τηλεπικοινωνιακής ενέργειας. Δεν την έχω ξανασυναντήσει πουθενά, όμως. Δεν ξέρω αν θα μπορούσε νάχει και κάποια δυσάρεστα αποτελέσματα στον άνθρωπο,» πρόσθεσε, μήπως και τον αποθαρρύνει από την εξερεύνηση του ερειπίου.

«Μάλλον,» της είπε ο Νάραλχεμ, «κάνεις λάθος.»

«Δεν κάνω κανένα λάθος!»

«Ποιος θα χρησιμοποιούσε τηλεπικοινωνιακή ενέργεια σ'ένα τέτοιο μέρος, Φενίλδα;»

«Κάποιος που ήθελε να ζητήσει βοήθεια, ίσως;» υπέθεσε ο Ελπιδοφόρος. «Κάποιος εξερευνητής;»

«Μα,» είπε ο Νάραλχεμ, «δεν υπάρχει κανένας άνθρωπος εδώ. Δεν εντόπισα ζωτική ενέργεια που να–»

«Ίσως νάναι νεκρός.»

«Δε θ'αργήσουμε να βρούμε το πτώμα του, αν είναι έτσι,» είπε ο Σκοτ, κάπως αδιάφορα.

«Προχωράμε με προσοχή,» τόνισε ο Ελπιδοφόρος, και στράφηκε μπροστά.

Δεν το σκέφτεσαι να φύγουμε από δω, ε; μούγκρισε εσωτερικά η Φενίλδα.

Η Κάτια και ο Νικόδημος είχαν ανάψει φακούς, για να φωτίζουν τα σκοτεινά σημεία του ερειπίου: και το φως τους δεν άργησε να πέσει πάνω σε δύο μακρόστενα πράγματα που δεν μπορεί παρά να ήταν κανόνια, αν και τεχνοτροπίας που κανένας τους δεν είχε

ξαναδεί. Τα όπλα ήταν, φυσικά, καλυμμένα από πάγο αιώνων, και οι κάννες τους ξεπρόβαλλαν από ανοίγματα στον τοίχο.

«Κοιτάζουν προς τον ποταμό,» είπε ο Ελπιδοφόρος. «Τελικά, το μέρος ήταν φρούριο. Σε όποιους κι αν ανήκε, πρόσεχαν για εχθρικά πλοία.»

Συνέχισαν να βαδίζουν, ερευνώντας τα πέτρινα, παγωμένα δωμάτια του ερειπίου. Πουθενά δε φαινόταν να υπάρχει τίποτα το αξιοσημείωτο˙ αν κάποτε έπιπλα ήταν εδώ, τότε πρέπει να είχαν κλαπεί ή καταστραφεί, προ πολλού. Οι πάγοι έτριζαν, σπάζοντας, κάτω απ'τα μποτοφορεμένα πόδια της ομάδας του Ελπιδοφόρου.

«Αναρωτιέμαι πού θ'ανακαλύψεις τον δρόμο για να φτάσουμε στην Αρταλδάφρα…» είπε η Φενίλδα στον Νάραλχεμ, καυστικά. «Θα τον βρεις χαραγμένο στις πέτρες;»

«Ναι, γιατί όχι;» αντιγύρισε εκείνος, απότομα.

Ό,τι πεις εσύ, πανέξυπνε…

Και μετά, βρέθηκαν στο δωμάτιο με τα μηχανήματα.

Μηχανήματα που δεν είχαν ξαναδεί, και που δεν τους θύμιζαν τίποτα με την πρώτη ματιά. Μηχανήματα που ήταν εντοιχισμένα, και που τα καλώδιά τους έτρεχαν στους τοίχους και στην οροφή του πέτρινου χώρου. Μηχανήματα που, ορισμένα απ'αυτά, *δεν ήταν παγωμένα.* Δεν υπήρχε στρώμα πάγου επάνω τους.

Ο Ελπιδοφόρος τα πλησίασε, μουρμουρίζοντας: «Πώς είναι δυνατόν;…»

Η Κάτια ήρθε πλάι του, φωτίζοντας με τον φακό της. «Μονάχα μια εξήγηση υπάρχει, Καπετάνιε. Χρησιμοποιήθηκαν. Πρόσφατα.»

«Μα, το μέρος είναι εγκαταλειμμένο…»

«Η ενέργεια που εντόπισα…» είπε η Φενίλδα. «Πρέπει να είναι τηλεπικοινωνιακές συσκευές!»

«Ποιος τις χρησιμοποίησε, όμως;» απόρησε ο Σκοτ. «Κανένας δεν είναι εδώ μέσα, ούτε ζωντανός ούτε νεκρός.»

«Και τα καλώδια...» είπε ο Νάραλχεμ’νιρ, κοιτάζοντάς τα από κοντά. «Δεν έχουν πάγους επάνω. Αλλά από πού αντλούν ενέργεια αυτά τα μηχανήματα ώστε να λειτουργούν; Υπάρχουν ενεργειακές φιάλες εδώ πέρα;»

«Εσύ βλέπεις καμια ενεργειακή φιάλη;» του είπε ο Ελπιδοφόρος.

«Αν έβλεπα, αγάπη μου, δε θα ρωτούσα. Αφού, όμως, δεν υπάρχει καμία φανερή πηγή ενέργειας, τότε πώς λειτουργούν τα μηχανήματα;»

«Και το πιο σημαντικό,» πρόσθεσε ο Νικόδημος: «ποιος ήρθε και τα έβαλε να λειτουργήσουν; Και για ποιο λόγο;»

«Δε νομίζω ότι μας αφορά,» είπε η Φενίλδα. «Δε νομίζω ότι έχει καμία σχέση μ’εμάς. Μάλλον, κάποιος εξερευνητής θα ήταν, ο οποίος μετά έφυγε.»

«Θ’αστειεύεσαι, βέβαια!» διαφώνησε ο Νάραλχεμ. «Τα μηχανήματα τούτα είναι πανάρχαια. Ξέρεις εσύ πώς λειτουργούν;»

Η Φενίλδα αναστέναξε. «Ωραία, σ’αυτό έχεις δίκιο. Αλλά, και πάλι, η περίπτωση εξακολουθεί να *μην μας αφορά.*»

Ο Ελπιδοφόρος άγγιξε το μηχάνημα εμπρός του με τις άκριες των γαντοφορεμένων του δαχτύλων. «Ναι... Λογικά, δε μας αφορά, Φενίλδα...

»Κάτια. Από πού μπορεί να παίρνουν ενέργεια τούτες οι συσκευές;»

Η μηχανικός κοίταξε τις καλωδιώσεις στους τοίχους και στην οροφή, φωτίζοντας γύρω-γύρω με το φακό της. Το μέτωπό της ήταν ζαρωμένο και τα μάτια της στενεμένα.

«*Αaaoυ!*» φώναξε η Νάνσυ˙ και ο Ελπιδοφόρος, στρεφόμενος στο μέρος της, την είδε να χτυπά κάτι επάνω στην κνήμη του παντελονιού της και να το ρίχνει στο πάτωμα.

Ο Νικόδημος το φώτισε, αμέσως˙ κι αντίκρισαν ένα έντομο που δεν ήταν μεγαλύτερο από την παλάμη ενός άντρα. Είχε έξι πόδια, και το δέρμα του ήταν διαφανές, σε σημείο που να γίνεται σχε-

δόν αόρατο πάνω στο παγωμένο πάτωμα. Ο σκελετός του, που φαινόταν αρκετά καθαρά, ήταν λεπτός σαν σύρμα.

Δεν άργησε να συνέλθει από το χτύπημα της Νάνσυς και να τρέξει προς μια από τις γωνίες του δωματίου.

Το φως του Νικόδημου το ακολούθησε.

Ένας πυροβολισμός, και το έντομο έγινε κομμάτια, τινάζοντας ένα διαφανές, γλοιώδες υγρό γύρω του.

Ο Σκοτ κατέβασε το πιστόλι του.

Ο Ελπιδοφόρος τον ρώτησε: «Όταν είπες ότι είσαι ειδικός εκτελεστής, εννοούσες ότι ‘καθαρίζεις’ έντομα σε υπόγεια πολυκατοικιών;»

Ο γαλανόδερμος δολοφόνος μειδίασε.

«Είσαι καλά, Νάνσυ;» ρώτησε ο Ελπιδοφόρος.

«Αυτή η μαλακία με *τσίμπησε*!» αποκρίθηκε εκείνη, έχοντας σκύψει και κοιτάζοντας την κνήμη της. «Πέρασε τη γούνα του παντελονιού μου και με *τσίμπησε*!»

«Οι μορφές ζωής που ανίχνευσες,» είπε ο Νικόδημος στον Νάραλχεμ.

«Τι πράγμα;» έκανε ο μάγος.

«Αυτά τα έντομα πρέπει νάναι οι μορφές ζωής που ανίχνευσες.»

Η Φενίλδα κοίταξε γύρω-γύρω, τις σκιές του δωματίου. «Σας το είπα να μην έρθουμε σε τούτο το μέρος!»

«Καλύτερα να πηγαίνουμε,» πρότεινε ο Νικόδημος. «Εγώ δε θέλω να με τσιμπήσει ένα απ’αυτά τα πράγματα που κυκλοφορούν εδώ μέσα.»

«Αυτό ξαναπές το!» συμφώνησε η Φενίλδα.

Η Νάνσυ κοίταξε τον Νάραλχεμ. «Είναι *δηλητηριώδη*;»

«Δεν ξέρω,» απάντησε εκείνος. «Δε νομίζω. Αλλά ας φανούμε προληπτικοί.» Την πλησίασε και γονάτισε μπροστά της. Τράβηξε ένα μαχαίρι και έσχισε το παντελόνι της στο γόνατο. Πήρε έναν σπάγκο από το δερμάτινο σακούλι στη ζώνη του και έδεσε το πόδι της, δυνατά.

Η Νάνσυ γρύλισε. «Θα μουδιάσει!»

«Αν το έντομο είχε δηλητήριο, είναι καλύτερα να σταματήσουμε τη ροή του αίματος. Τώρα θα ελέγξω τον οργανισμό σου–»

«Στο όχημά μας,» τόνισε ο Ελπιδοφόρος, «όχι εδώ.»

«Επιτέλους,» μούγκρισε η Φενίλδα.

Αφήνοντας το δωμάτιο με τα παράξενα μηχανήματα πίσω τους, διέσχισαν το μικρό φρούριο, βγήκαν από την έξοδό του, και μπήκαν στον *Παγογέρακα.*

Η Νάνσυ κάθισε σ’ένα απ’τα καθίσματα του κεντρικού θαλάμου και κοίταξε την κνήμη της. Το τραύμα που της είχε προκαλέσει το διαφανές έντομο δεν ήταν μεγάλο: ίσα που φαινόταν. Αν, όμως, είχε δηλητήριο….

Ο Νάραλχεμ’νιρ γονάτισε μπροστά στη λευκόδερμη πολεμίστρια και, αφού έβγαλε τα γάντια του, άγγιξε την κνήμη της με τα δύο χέρια και υποτονθόρυσε τα λόγια για κάποιο ξόρκι –κατά πάσα πιθανότητα, το Ξόρκι Ανιχνεύσεως Ξένων Σωμάτων και Ουσιών, υπέθεσε η Φενίλδα.

Ο Βιοσκόπος αναστέναξε. «Υπάρχει δηλητήριο.»

Η Νάνσυ καταράστηκε.

«Μπορείς να το αδρανοποιήσεις;» ρώτησε ο Ελπιδοφόρος.

«Δεν ξέρω καν τι είδους είναι,» είπε ο Νάραλχεμ. «Κι ελπίζω να μη χρειαστεί να χρησιμοποιήσουμε φάρμακα.» Τράβηξε το μαχαίρι του και θέρμανε τη λάμα μ’έναν ενεργειακό αναπτήρα.

«Τι θα κάνεις;» τον ρώτησε η Νάνσυ.

«Θα σε κάνω να αιμορραγήσεις λίγο, για να φύγει το δηλητήριο. Θέρμανα τη λεπίδα για να την αποστειρώσω. Θες κάτι να δαγκώσεις;»

«Όχι.»

Ο Νάραλχεμ’νιρ τής έσχισε το δέρμα με το θερμασμένο μαχαίρι του. Η Νάνσυ γρύλισε. Ο Νάραλχεμ τής έσχισε το δέρμα για δεύτερη και για τρίτη φορά. Οι φωνές της επαναλήφθηκαν˙ και μετά, έπαψε να φωνάζει, ιδρωμένη και λαχανιασμένη. Επάνω στην

κατάλευκη κνήμη της το αίμα που κυλούσε έκανε έντονη αντίθεση.

Ο Ελπιδοφόρος στράφηκε, εν τω μεταξύ, στην Κάτια. «Έβγαλες κανένα συμπέρασμα για το από πού έρχεται η ενέργεια σ'εκείνα τα μηχανήματα;»

Η μηχανικός πήρε το βλέμμα της από το αίμα της Νάνσυς και του είπε, λιγάκι ταραγμένα: «Οι καλωδιώσεις φαίνεται να καταλήγουν κάτω απ'το έδαφος, Καπετάνιε. Ίσως η πηγή ενέργειας να είναι εκεί, ό,τι κι αν είναι. Δεν είχα χρόνο να το ψάξω περισσότερο.»

Ο Ελπιδοφόρος ένευσε. «Εντάξει. Η Φενίλδα έχει δίκιο: δε μας αφορά.»

«Η Φενίλδα είχε *εξαρχής* δίκιο,» είπε η Φενίλδα'σαρ. «Αν δεν είχαμε πάει εκεί μέσα, τίποτα δε θα είχε δαγκώσει τη Νάνσυ.»

«Μπορεί, όμως, να βρίσκαμε κάτι,» τόνισε ο Σκοτ.

«Σαν τι;»

«Έναν καλύτερο δρόμο; Τώρα θα πρέπει πάλι να σκαρφ–»

«Μην είσαι αφελής! Αποκλείεται να βρίσκαμε δρόμο.»

«Ησυχία, παρακαλώ,» τους διέκοψε ο Νάραλχεμ'νιρ, και ύφανε άλλο ένα Ξόρκι Ανιχνεύσεως Ξένων Σωμάτων και Ουσιών, αγγίζοντας την αιματοβαμμένη κνήμη της Νάνσυς.

«Τελείωσε,» είπε μετά. «Δεν υπάρχει πλέον δηλητήριο στον οργανισμό σου.»

Η λευκόδερμη πολεμίστρια φάνηκε τώρα ν'αναπνέει πιο ελεύθερα.

«Φέρτε μου επιδέσμους και αντισηπτικό,» είπε ο Νάραλχεμ'νιρ.

Ο Ελπιδοφόρος αποφάσισε να ξεκουραστούν σήμερα. «Θα περάσουμε αύριο τον ποταμό,» τους είπε, «και θ'αρχίσουμε να διασχί-

ζουμε τα βουνά. Καλύτερα με το φως της ημέρας παρά με το φως του απογεύματος.»

Κανένας δε διαφώνησε.

Ο Σκοτ έμεινε στον κεντρικό θάλαμο, για να φυλά σκοπιά, κι οι υπόλοιποι πήγαν στις καμπίνες τους˙ εκτός από την Κάτια, η οποία αποφάσισε να καθίσει μαζί του, για να του κάνει παρέα.

«Χάλια η κατάσταση, ε;» της είπε ο δολοφόνος, ανάβοντας τσιγάρο και προσφέροντάς της ένα.

Εκείνη το δέχτηκε και το άναψε με δικό της αναπτήρα. «Ναι… Και….» Ρούφηξε καπνό, διστακτικά. Τον έβγαλε αργά από μισόκλειστα χείλη.

«Τι;» Ο Σκοτ τη λοξοκοίταξε.

«Η μάγισσα λέει ότι δε μας αφορούν τα μηχανήματα, και μάλλον έχει δίκιο… αλλά είναι πολύ παράξενα, Σκοτ. Κανένας δε θα μπορούσε να τα χρησιμοποιήσει… Πρώτα-πρώτα, για να διαλύσει τον πάγο από πάνω τους… πώς τον διέλυσε; Τον χτύπησε; Τον θέρμανε; Και δεν έπαθαν βλάβη τα μηχανήματα;»

«Πού θες να καταλήξεις;»

«Μου φάνηκε σαν τα μηχανήματα να διέλυσαν τον πάγο επειδή μπήκαν σε λειτουργία. Δηλαδή, εξαιτίας της εσωτερικής τους θερμότητας.»

«Ναι, αλλά, για να μπουν σε λειτουργία, κάποιος πρέπει να τα ενεργοποίησε, σωστά;»

«Εκτός αν είναι προγραμματισμένα έτσι ώστε να ενεργοποιούνται από μόνα τους σε τακτά χρονικά διαστήματα,» είπε η Κάτια.

«Για ποιο λόγο να συμβαίνει αυτό;»

Η Κάτια ανασήκωσε τους ώμους, ρουφώντας καπνό. «Δεν ξέρω. Επιπλέον, φοβάμαι ότι…»

«Τι;»

«Τους επαναστάτες φοβάμαι. Μπορεί αυτοί να φταίνε. Μπορεί να έκαναν κάτι κι έτσι να μπήκαν τα μηχανήματα σε λειτουργία.»

«Γιατί να το κάνουν αυτό; Την Αρταλδάφρα υποτίθεται πως ψάχνουν, όπως εμείς.»

Η Κάτια δεν απάντησε, γιατί δεν είχε απάντηση να δώσει.

Άκουσαν κάποιον να πλησιάζει και στράφηκαν.

Ο Νάραλχεμ'νιρ.

«Δεν κοιμάσαι, μάγε;» είπε ο Σκοτ.

«Θα πάω να ρίξω μια ματιά στα μηχανήματα του ερειπίου.»

«Τι! Ο Καπετάνιος είπε να μείνουμε όλοι στο όχημα.»

«Δεν αναφερόταν σε μένα.» Ο Νάραλχεμ φόρεσε την κουκούλα του.

«Τι να πω; Έχετε προσωπικές σχέσεις, υποθέτω…»

«Τι πράγμα;»

«Τον λες 'αγάπη μου' και σε λέει 'αγάπη μου'. Σίγουρα, γνωρίζεστε από παλιά. Δε θέλω να σκεφτώ τίποτ'άλλο.»

Ο Βιοσκόπος μειδίασε. «Ένα προσωπικό αστείο είναι, μόνο. Και δεν γνωριζόμαστε από παλιά.»

«Τέλος πάντων. Δεν κάνεις καλά που πας εκεί έξω. Τι θα γίνει άμα σου ορμήσουν αυτά τα ημιαόρατα έντομα;»

«Θα προσέχω.»

Ο Σκοτ έσβησε το τσιγάρο του, που είχε σχεδόν τελειώσει, και σηκώθηκε όρθιος. «Θάρθω μαζί σου, γιατί είσαι χαζός.»

«Καλύτερα,» είπε η Κάτια, «να μην πάει κανένας σας.»

«Ευχαριστούμε για τη συμβουλή,» αποκρίθηκε ο Νάραλχεμ'νιρ.

«Θα ειδοποιήσω τον Καπετάνιο!»

Ο μάγος την αγριοκοίταξε. «Με απειλείς;»

«Σου λέω τι θα κάνω. Μπορεί να πάτε κει μέσα και να σκοτωθείτε!»

«Δεν είναι τόσο επικίνδυνο το μέρος. Και θα σου πρότεινα να έρθεις κι εσύ.»

«Κάνε όνειρα. Δεν ξαναπατάω εκεί.»

«Όπως αγαπάς. Αλλά μην ανησυχήσεις τους άλλους· θα γυρίσουμε σύντομα.»

«Τι θες να δεις, μπορείς να μου πεις;»

«Τα μηχανήματα, τι άλλο; Εσένα, λογικά, θα έπρεπε να σ'έχουν παραξενέψει περισσότερο από εμένα. Εγώ δεν είμαι παρά ένας Βιοσκόπος˙ εσύ είσαι μηχανικός.»

Η Κάτια δεν του αποκρίθηκε.

Ο Νάραλχεμ'νιρ και ο Σκοτ βγήκαν από τον *Παγογέρακα,* αφού φόρεσαν τα απαραίτητα.

Η Κάτια περίμενε, ανάβοντας ένα δικό της τσιγάρο και κοιτάζοντας το ερείπιο από το παράθυρο.

Σε λίγο, επέστρεψαν και έβγαλαν τις δερμάτινες προσωπίδες, τις κουκούλες, τις βαριές γούνες, και τα γάντια τους.

«Βρήκατε τίποτα το συνταρακτικό;» τους ρώτησε η Κάτια.

«Μερικές φωτογραφίες πήρα,» εξήγησε ο Νάραλχεμ'νιρ. «Δεν ξέρεις πότε μπορεί να χρειαστούν.»

«Φωτογραφίες των μηχανημάτων;»

«Ναι.»

«Μπορώ να τις δω;»

Ο Νάραλχεμ ενεργοποίησε την οθόνη που βρισκόταν στον κεντρικό θάλαμο και συνέδεσε τη φωτογραφική μηχανή του με το αποθηκευτικό σύστημα δεδομένων του *Παγογέρακα.* Μια λίστα από φωτογραφίες παρουσιάστηκε στην οθόνη, και η Κάτια, πατώντας ένα πλήκτρο, τις είδε με ενδιαφέρον, τη μία κατόπιν της άλλης.

Ο Σκοτ άνοιξε ένα μπουκάλι με Σεργήλιο οίνο και γέμισε τρεις κούπες. Το κρασί ήταν καλό στην παγωμένη Ταρασμάλθη, γιατί ζέσταινε το αίμα.

Την επομένη, η Φενίλδα'σαρ, καθισμένη στο ενεργειακό κέντρο του *Παγογέρακα,* ύφανε το Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητος και μεταμόρφωσε το όχημα ξηράς σε αεροπλάνο. Ο Νικόδημος

το απογείωσε, κάνοντας τους πάγους να λιώσουν από κάτω του, από τη θερμότητα που εκπεμπόταν από τους προωθητήρες. Δεν το πήγε πολύ ψηλά, γιατί εδώ, στην Ταρασμάλθη, όσο πιο ψηλά στον ουρανό βρισκόσουν τόσο πιο επικίνδυνα ήταν. Πέρασε πάνω από τον ποταμό και το προσγείωσε στην αντίπερα όχθη, όπου η Φενίλδα'σαρ το μεταμόρφωσε πάλι σε εξάτροχο όχημα. Ο Ελπιδοφόρος πρόσταξε να πλησιάσουν τους πρόποδες των βουνών και να ψάξουν για κάποιο πέρασμα, αρκετά μεγάλο ώστε να μπορεί να χωρέσει ο *Παγογέρακας.*

Δυστυχώς, δεν βρήκαν κανένα. Ήταν φανερό, επομένως, ότι θα έπρεπε να οδοιπορήσουν. Αυτό, φυσικά, δεν άρεσε σε κανέναν τους, αλλά δεν υπήρχε άλλη λύση. Εξοπλίστηκαν και βγήκαν από το όχημα, αφήνοντάς το πίσω τους και αρχίζοντας να σκαρφαλώνουν τα βουνά, κατευθυνόμενοι νότια, προς τον προορισμό τους, προς τη χαμένη, πανάρχαια πόλη της Αρταλδάφρα.

Κεφάλαιο 14

Πέντε μέρες πέρασαν από τότε που είδαν το άγνωστο εξάτροχο όχημα. Πέντε μέρες κατά τη διάρκεια των οποίων διέσχιζαν παγωμένες εκτάσεις, με τα πανύψηλα βουνά στα δυτικά τους και με τους άγριους ανέμους να τους χτυπούν με χιόνι και παγοκρυστάλλους. Το ταξίδι ήταν, αν μη τι άλλο, μονότονο: έμοιαζε μ'ένα συνεχές όνειρο απ'όπου δεν μπορούσες να ξεφύγεις, δεν μπορούσες να ξυπνήσεις όσο κι αν προσπαθούσες: το μόνο που σου απέμενε ήταν να προχωράς και να προχωράς και να προχωράς. Η Μάρθα είχε, επανειλημμένως, τονίσει πως ένα από τα σημαντικότερα πράγματα στην Ταρασμάλθη ήταν να κινείσαι συνεχώς. «Ο καλύτερος τρόπος που έχει το σώμα να καταπολεμά το ψύχος είναι η κίνηση. Μην αφήνετε τα χέρια και τα πόδια σας να μουδιάσουν. Το αίμα πρέπει να κυλά.»

Το απόγευμα της έκτης ημέρας, είδαν τις τελευταίες ακτίνες του ήλιου ν'αντανακλούν σε μια επιφάνεια πιο γυαλιστερή απ'ό,τι συνήθως. Ένα μέρος που βρισκόταν ακόμα αρκετά μακριά τους.

«Ο ποταμός,» είπε η Μάρθα. «Ο ποταμός. Το βράδυ θα είμαστε εκεί.»

Το φως των δύο γαλανόγκριζων φεγγαριών της Ταρασμάλθης αντανακλούσε επίσης έντονα στην παγωμένη επιφάνεια του ποταμού, αν και, φυσικά, όχι τόσο δυνατά όσο του ήλιου. Δεν έκανε τα μάτια που το κοίταζαν να πονάνε˙ τουναντίον, πρόσφερε ένα μαγευτικό θέαμα, δημιουργώντας σου την ψευδαίσθηση ότι έβλεπες έναν χείμαρρο από καθαρή φωτεινή ενέργεια να διασχίζει την παγωμένη πεδιάδα.

Και κοντά στον λαμπερό χείμαρρο, βρισκόταν ένα αρχαίο οικοδόμημα. Ένα ερείπιο, τυλιγμένο από αρχέγονα στρώματα πάγου.

«Το μέρος που σας έλεγα,» είπε η Μάρθα, καθώς βάδιζαν προς το οικοδόμημα, με το ενεργειακό τους έλκηθρο να τους ακολουθεί σαν μηχανικός σκύλος. «Το φρούριο με τα παράξενα μηχανήματα και τα κανόνια.»

«Θα μπούμε να ρίξουμε μια ματιά;» ρώτησε ο Σέλιρ'χοκ.

«Ναι, βέβαια. Όπως σας είπα, ο πατέρας μου τα θεωρούσε σημαντικά αυτά τα ερείπια. Ίσως να μπορούμε, κάπως, να τα χρησιμοποιήσουμε για να βρούμε την Αρταλδάφρα… αν και δεν έχω την παραμικρή ιδέα πώς.»

«Γι'απόψε, προτείνω να ξεκουραστούμε,» είπε ο Γεράρδος.

Η Μάρθα ένευσε. «Ναι, με πρόλαβες.»

«Δεν υπάρχει βία,» συμφώνησε ο Σέλιρ'χοκ.

Έστησαν τις δύο σκηνές τους και μπήκαν. Ο μάγος ύφανε τη Μαγγανεία Υλικής Διαισθήσεως, αλλά, συγχρόνως, φυλούσαν και σκοπιές. Την πρώτη την έκανε ο Γεράρδος˙ τη δεύτερη, η Μάρθα˙ και την τελευταία, ο Προαιρέσιος, ο οποίος τους ξύπνησε όλους με τις πρώτες αχτίνες της αυγής.

Χωρίς να μαζέψουν τις σκηνές τους, πλησίασαν την είσοδο του ερειπίου, που ήταν ανοιχτή.

«Υπάρχει κάτι ιδιαίτερο που θα πρέπει να προσέξουμε;» ρώτησε ο Γεράρδος τη Μάρθα.

«Τις μουδιάστρες μόνο. Καμια φορά περιφέρονται μέσα στα ερείπια και στις σπηλιές της Ταρασμάλθης. Είναι κάτι έντομα με έξι πόδια και ημιδιαφανές δέρμα, πολύ δύσκολο να τα προσέξεις μες στον πάγο. Κι άμα σε τσιμπήσουν, τη γάμησες. Μουδιάζει ολόκληρο το μέλος σου˙ κι αυτό, στην Ταρασμάλθη, σημαίνει ότι ίσως να πάθεις γάγγραινα και να χρειαστεί να σου κόψουν κάνα πόδι.»

«Τίποτ'άλλο ευχάριστο έχεις να μας πεις;» Ο Προαιρέσιος τράβηξε το σπαθί από τη ζώνη του.

«Τελείωσαν τα ευχάριστα.» Η Μάρθα άναψε τον φακό της, φωτίζοντας το εσωτερικό του ερειπίου και προχωρώντας πρώτη.

Ο Γεράρδος άναψε επίσης φακό, και τράβηξε και το πιστόλι του.

Δεν προχώρησαν πολύ και η Μάρθα σταμάτησε. «Ίχνη,» είπε, δείχνοντας στο πάτωμα. «Βλέπετε; Ο πάγος έχει πατηθεί από πόδια. Και δεν έχει περάσει αρκετός καιρός για να ξαναγίνει. Μερικές μέρες, μάλλον.»

Ο Γεράρδος συνοφρυώθηκε πίσω απ'την προσωπίδα του. «Οι άνθρωποι μέσα στο όχημα;»

Η Μάρθα ανασήκωσε τους ώμους. «Ίσως.»

«Δεν είδαμε, όμως, ίχνη από τροχούς απέξω,» είπε ο Προαιρέσιος.

«Χαζός είσαι, Απολλώνιε;» αποκρίθηκε η Μάρθα, χωρίς να στραφεί για να τον κοιτάξει. «Απέξω, πέφτει συνεχώς χιόνι. Ό,τι ίχνη και ν'άφησαν έχουν προ πολλού χαθεί.»

«Ας προχωρήσουμε,» είπε ο Γεράρδος. «Προσεχτικά.»

Η Μάρθα τράβηξε το πιστόλι της, συνεχίζοντας να προπορεύεται.

Οι χώροι που συναντούσαν ήταν άδειοι: πέτρινα δωμάτια, που δεν περιείχαν τίποτα το ιδιαίτερο. Υπήρχαν, ωστόσο, ίχνη από ανθρώπινα πόδια, και η Μάρθα τα ακολουθούσε. Μέχρι που έφτασαν στο δωμάτιο με τα δύο αρχαία κανόνια, οι κάννες των οποίων ξεπρόβαλλαν από ανοίγματα στον τοίχο.

«Τα όπλα που σας έλεγα. Σημαδεύουν τον ποταμό, αν και δεν περνάνε πια πλοία για ν'ανατινάξουν.»

Ο Σέλιρ'χοκ ζύγωσε τα κανόνια, κοιτάζοντάς τα προσεχτικά. «Δεν έχω δει τίποτα παρόμοιο…»

«Ούτε κανένας άλλος,» τον διαβεβαίωσε η Μάρθα.

«Πρέπει να ήταν εδώ από προτού παγώσει η διάσταση,» είπε ο Σέλιρ.

«Ποιος ξέρει;… Μάλλον έχεις δίκιο, βέβαια. Τέλος πάντων. Χέσε τα κανόνια τώρα· τα ίχνη συνεχίζονται.»

«Δε νομίζω, όμως, ότι πηγαίνουν μόνο μπροστά, Μάρθα,» της είπε ο Γεράρδος. «Επιστρέφουν κιόλας. Δεν τόχεις προσέξει;»

«Το έχω προσέξει. Προφανώς, όποιοι κι αν ήταν, ήρθαν και έφυγαν· δεν κάθισαν εδώ, να κατοικήσουν. Αλλά είμαι περίεργη να δω πού πήγαν.»

Δεν άργησαν να φτάσουν στο δωμάτιο με τα παράξενα, εντοιχισμένα μηχανήματα που κανείς δεν ήξερε τη λειτουργία τους. Κι εδώ η Μάρθα παρατήρησε κάτι που την παραξένεψε: Σ'ορισμένα απ'αυτά τα μηχανήματα, το στρώμα πάγου δεν ήταν και τόσο παχύ. Πλησίασε ένα και το άγγιξε, καταφέρνοντας να παραμερίσει εύκολα τον πάγο.

«Τι στον κώλο της Έχιδνας…;»

«Τι είναι;» ρώτησε ο Γεράρδος.

«Τα μηχανήματα, παλιά, ήταν παγωμένα. Και κανένας δεν τα είχε ποτέ ξεπαγώσει. Να, δες τα υπόλοιπα. Βλέπεις τι στρώμα πάγου υπάρχει επάνω τους; Και μέσα είναι το ίδιο παγωμένα, σίγουρα. Ετούτο δω, όμως, μοιάζει νάχει ξεπαγώσει πρόσφατα, και τώρα έχει αρχίσει να ξαναπαγώνει.»

Ο Γεράρδος, ο Σέλιρ'χοκ, και ο Προαιρέσιος είχαν πλησιάσει και στέκονταν γύρω της.

«Τα ίχνη,» είπε ο πρώτος, «τελειώνουν σ'αυτό το δωμάτιο. Μετά, επιστρέφουν. Πράγμα που ίσως να σημαίνει ότι…»

«…εκείνοι που ήρθαν ξεπάγωσαν τα μηχανήματα;» απόρησε η Μάρθα. «Μα, για ποιο λόγο, Γεράρδε; Δεν ξέρουμε καν τι σκατά *είναι*!»

«*Εμείς* δεν ξέρουμε· αυτοί ίσως να ξέρουν.»

«Κανένας εξερευνητής δεν έχω ακούσει να ξέρει. Οι πάντες τα θεωρούν μυστηριώδη. Ακόμα κι ο γέρος μου μυστηριώδη τα θεωρούσε.»

«Μας είπες, όμως, ότι νόμιζε πως τα ερείπια ήταν, κάποτε, τηλεπικοινωνιακά κέντρα,» της θύμισε ο Σέλιρ'χοκ.

«Ναι, έτσι έχει γράψει.»

«Γιατί το νόμιζε αυτό;»

«Δεν ξέρω.»

Ο μάγος κοίταξε τους μηχανισμούς. «Θα μπορούσαν να είναι τηλεπικοινωνιακές συσκευές…»

«Ακόμα κι έτσι,» είπε η Μάρθα, «πώς να τις χρησιμοποιήσει κάποιος; Μπορείς εσύ να καταλάβεις;»

Ο Σέλιρ'χοκ διέλυσε το ελαφρύ στρώμα πάγου με τα γαντοφορεμένα χέρια του. «Δε φαίνεται να υπάρχουν και πολλά πλήκτρα… Δεν καταλαβαίνω πώς θα μπορούσε κανείς να βάλει σε λειτουργία αυτό το πράγμα. Ίσως αν ήμουν Τεχνομαθής να καταλάβαινα. Ίσως…»

«Το αμφιβάλλω,» είπε ο Προαιρέσιος. «Το μηχάνημα είναι, προφανώς, άλλης εποχής.»

«Επίσης, παράξενο είναι το γεγονός ότι κάποιοι κατάφεραν να το ξεπαγώσουν χωρίς να του προκαλέσουν φανερές ζημιές,» παρατήρησε η Μάρθα.

«Ναι…» μουρμούρισε ο Σέλιρ, «πράγματι…» Και σκέφτηκε: *Είναι σαν το μηχάνημα να μπήκε σε λειτουργία από μόνο του και να έλιωσαν οι πάγοι από την εσωτερική του θερμότητα…* Αλλά δεν είπε τίποτα, ακόμα, στους συντρόφους του, για να μην τους ανησυχήσει άσκοπα.

Απομακρύνθηκε απ'την αρχέγονη συσκευή και ακολούθησε τις καλωδιώσεις στους τοίχους και στην οροφή, φωτίζοντας με τον φακό του.

«Σέλιρ,» άρχισε ο Γεράρδος, «τι κάν–;»

–Μια κίνηση!

Ο Σέλιρ'χοκ έστρεψε, απότομα, το φως του–

Μια μικρή φιγούρα έτρεξε στα σκοτάδια του δωματίου, πίσω απ'τα μηχανήματα. Έμοιαζε με έντομο με έξι πόδια, σχεδόν αόρατο.

«Μουδιάστρα,» είπε η Μάρθα, στρέφοντας το πιστόλι της προς τα εκεί όπου είχε τρέξει το πλάσμα, αλλά μην πυροβολώντας.

«Να έχετε το νου σας. Και να βηματίζετε˙ δε θα σας ζυγώσουν άμα κινείστε. Όταν μείνετε ακίνητοι, είναι πιο πιθανό νάρθουν και να σκαρφαλώσουν στο πόδι σας.»

«Σκατά...» μούγκρισε ο Προαιρέσιος. «Πώς στις Φωτιές του Μαύρου Νάρζουλ ζουν αυτά τα έντομα μες στους πάγους;»

«Σας ξαναείπα, υπάρχει ζωή εδώ, στην Ταρασμάλθη, παρότι δε φαίνεται με την πρώτη ματιά.»

Ο Σέλιρ'χοκ συνέχισε να κοιτάζει τις καλωδιώσεις.

«Τι κάνεις, Σέλιρ;» τον ξαναρώτησε ο Γεράρδος.

«Προσπαθώ να καταλάβω από πού παίρνουν ενέργεια αυτές οι μηχανές.»

«Από πού να παίρνουν ενέργεια;» είπε ο Προαιρέσιος. «Από πουθενά! Προφανώς, δεν χρησιμοποιούνται πλέον.»

Ο μαυρόδερμος μάγος στράφηκε να τον ατενίσει. *Ή, έτσι νομίζουμε...* «Κι όταν χρησιμοποιούνταν;» έθεσε το ερώτημα. «Από πού έπαιρναν ενέργεια, τότε;»

«Έχει σημασία;»

«Ίσως...» Και, μετά από λίγη ακόμα παρατήρηση των καλωδιώσεων, είπε: «Τα καλώδια καταλήγουν κάτω από το πάτωμα. Αν κάποτε υπήρχε πηγή ενέργειας, πιθανώς να ήταν εκεί.»

«Μπορεί, όμως, και να ήταν στο εσωτερικό των μηχανημάτων,» υπέθεσε ο Γεράρδος.

«Βλέπεις να υπάρχει θυρίδα για την εισαγωγή μπαταρίας, φιάλης, ή κάτι παρόμοιου;»

«Η αλήθεια είναι πως όχι,» παραδέχτηκε ο Γεράρδος, κοιτάζοντας τα μηχανήματα. «Αλλά γιατί να είναι όλ'αυτά σημαντικά, Σέλιρ; Δεν καταλαβαίνω.»

«Διότι οι μηχανές μπορεί να ενεργοποιήθηκαν από μόνες τους, κι έτσι να έλιωσε ο πάγος που τις κάλυπτε.»

«Μη λες μαλακίες!» είπε η Μάρθα. «*Αποκλείεται.* Ποτέ ξανά δεν έχει συμβεί αυτό. Κανένας εξερευνητής δεν έχει αναφέρει ότι είδε τα μηχανήματα να λειτουργούν από μόνα τους.»

«Δεν το αμφισβητώ–»

«Και τι έγινε; Λειτούργησαν τώρα, στα ξαφνικά;»

«Δεν ξέρω τι ακριβώς έγινε, αλλά αυτή μού φαίνεται να είναι η πιθανότερη εξήγηση.»

«Σέλιρ,» είπε ο Γεράρδος, «ακόμα κι αν οι μηχανές ήταν κάπως προγραμματισμένες να ενεργοποιηθούν μετά από ογδόντα εκατομμύρια μέρες από τότε που φτιάχτηκαν, νομίζεις ότι πλέον θα *μπορούσαν;* Κατ'αρχήν, όπως πολύ σωστά αναρωτήθηκες κι εσύ, από πού παίρνουν ενέργεια;»

Ο μάγος χτύπησε το παγωμένο πάτωμα με το ραβδί του. «Από κάτω.»

«Και τι να κάνουμε τώρα;» είπε ο Προαιρέσιος. «Να σκάψουμε; –Εκτός του ότι, βέβαια, όλα τούτα είναι *τελείως* παράλογα…»

«Δε γίνεται να σκάψουμε,» τους πληροφόρησε η Μάρθα. «Πρέπει να έχουμε τρυπάνι. Το έδαφος είναι *πάγος.* Στην Ταρασμάλθη είμαστε.»

«Μα, *έχουμε* τρυπάνι,» της είπε ο Γεράρδος. «Είναι φορτωμένο στο έλκηθρο. Το πρόβλημα είναι ότι καταναλώνει πολλή ενέργεια, και πρέπει να υπάρχει καλός λόγος για να το χρησιμοποιήσουμε.»

«Δε νομίζω ότι η υπόθεση του Σέλιρ είναι 'καλός λόγος',» είπε ο Προαιρέσιος.

Ο Γεράρδος στράφηκε να τον κοιτάξει. «Πρέπει, όμως, να παραδεχτείς ότι αυτό που συνέβη εδώ, με τα μηχανήματα, είναι κάτι το παράξενο. Και ο πατέρας της Μάρθας πίστευε ότι αυτά τα ερείπια έχουν κάποια σχέση με την Αρταλδάφρα. Μπορεί, λοιπόν, ετούτη νάναι μια ευκαιρία για ν'αποκτήσουμε κάποιο στοιχείο για τη χαμένη πόλη. Ίσως να είμαστε τυχεροί που συνέβη τώρα ό,τι συνέβη.» Στράφηκε στη Μάρθα. «Εσύ τι λες;»

«Κοίτα: σίγουρα, έγινε κάτι παράξενο. Αλλά… να λειτούργησαν τα μηχανήματα από μόνα τους; *Γιατί,* μα τους θεούς;»

Ο Σέλιρ’χοκ τής είπε: «Απάντησέ μου στο εξής: Με τι άλλο τρόπο θα μπορούσαν να λιώσουν οι πάγοι που τα κάλυπταν;»

«Με τη θέρμανση. Ή με χτυπήματα από σφυριά. Αλλά θα χρειαζόταν *πολλή* θέρμανση, για να τα ξεπαγώσεις ύστερα από τόσους αιώνες· θα γαμιόνταν και τα μηχανήματα μαζί, ή, τουλάχιστον, θα πάθαιναν πολύ σοβαρές βλάβες. Κι αν τα κοπανούσες με σφυρί… Ούτ’αυτό το έχει ποτέ επιχειρήσει κανένας, για παρόμοιους λόγους: θα κατέστρεφε και το μηχάνημα μαζί. Επιπλέον, ο πάγος σίγουρα είναι και στο *εσωτερικό* τους, όχι μόνο απέξω. Βασικά, δε θάπρεπε να μπορούν καθόλου να μπουν σε λειτουργία!»

«Ακριβώς,» συμφώνησε ο Σέλιρ, νεύοντας. «Έφτασες και μόνη σου στο συμπέρασμα. Κανονικά, δε θα έπρεπε να μπορούν να μπουν σε λειτουργία, ύστερα από τόσο καιρό που είναι παγωμένα. Κι όμως, *μπήκαν* σε λειτουργία. Έτσι έλιωσαν τους πάγους τους.»

«Έλα τώρα, Σέλιρ!» τον διέκοψε ο Προαιρέσιος. «Μπορεί απλά κάποιος παλαβός να ήρθε και να τα θέρμανε, ή ν’άρχισε να τα σφυροκοπά.»

«Δε νομίζω ότι έχουν επάνω τους σημάδια από υπερβολική θέρμανση ή από σφυροκόπημα, Προαιρέσιε.»

«Γεράρδε,» είπε ο Προαιρέσιος, «πιστεύεις ότι πραγματικά είναι καλή ιδέα να σκάψουμε τη γη εδώ πέρα;»

«Το σκέφτομαι.»

Ο Προαιρέσιος κούνησε το κεφάλι, αποδοκιμαστικά.

Η Μάρθα είπε στον Σέλιρ: «Αναρωτιέμαι αν και οι πάγοι στο εσωτερικό των μηχανημάτων έχουν λιώσει.»

«Αυτό,» αποκρίθηκε ο μάγος, «μπορώ εύκολα να το μάθω.»

«Με δουλεύεις;»

«Καθόλου. Θα χρησιμοποιήσω ένα Ξόρκι Μηχανικής Ανταποκρίσεως, για να δω αν όλα τα κομμάτια αυτής της συσκευής» –

έδειξε με το βλέμμα του το μηχάνημα που είχε καθαρίσει από τον πάγο– «επικοινωνούν σωστά μεταξύ τους.»

«Κάνε το,» τον προέτρεψε ο Γεράρδος.

Ο Σέλιρ'χοκ άρθρωσε τα λόγια για το ξόρκι, και οι κρύσταλλοι του ραβδιού του γυάλισαν κάτω απ'τις γούνες που το τύλιγαν.

Θεοί…! σκέφτηκε ο μάγος, καθώς η μαγεία του μετέφερε στο μυαλό του την αλλόκοτη τεχνοτροπία του μηχανήματος. *Αν ήμουν Τεχνομαθής, θα μπορούσα τώρα να είχα ανακαλύψει πολύ περισσότερα.* Ωστόσο, το μήνυμα που λάμβανε από το Ξόρκι Μηχανικής Ανταποκρίσεως ήταν αρκετά ξεκάθαρο: όλα τα κομμάτια του μηχανήματος έμοιαζαν να επικοινωνούν σωστά αναμεταξύ τους.

Γύρισε και το είπε στους συντρόφους του.

«Μάλιστα…» μουρμούρισε ο Γεράρδος.

«Δηλαδή,» ρώτησε η Μάρθα, «έχουν λιώσει κι οι πάγοι στο εσωτερικό;»

«Δεν ξέρω αν έχουν λιώσει ακριβώς,» απάντησε ο Σέλιρ· «πάντως, αν ο μηχανισμός ήταν παγωμένος, σίγουρα τα κομμάτια του δε θα έδειχναν να επικοινωνούν σωστά.»

«Αυτό δε σημαίνει κιόλας ότι μπήκε σε λειτουργία από μόνος του,» είπε ο Προαιρέσιος. «Ίσως κάποιος να τον ενεργοποίησε από απόσταση.»

«Ναι,» συμφώνησε ο μάγος, «είναι πιθανό… Αν, μάλιστα, τούτα τα μέρη ήταν, κάποτε, τηλεπικοινωνιακά κέντρα, όπως πίστευε ο πατέρας της Μάρθας….»

«Θες να πεις ότι κάποιος προσπαθούσε να επικοινωνήσει μ'αυτό το φρούριο;» ρώτησε ο Γεράρδος.

«Σαχλαμπούχλες κάθεστε και τσαμπουνάτε!» είπε η Μάρθα. «Ποιος μπορεί να ήθελε να επικοινωνήσει μ'ένα παγωμένο ερείπιο; Κανένας δε μένει εδώ!»

Ο Σέλιρ'χοκ ατένισε τον Γεράρδο. «Προτείνω να σκάψουμε. Αν υπάρχει πηγή ενέργειας, είναι κάτω απ'τα πόδια μας.»

Πήραν το τρυπάνι από το έλκηθρό τους, το συνέδεσαν με μια ενεργειακή φιάλη, και ο Γεράρδος άρχισε να το χρησιμοποιεί, ενώ οι υπόλοιποι στέκονταν γύρω του, παρακολουθώντας. Πάγοι και πέτρες τινάζονταν, καθώς το ατσάλινο εργαλείο χτυπούσε το πάτωμα του δωματίου με τα μηχανήματα.

«Πρόσεχε τα καλώδια,» προειδοποίησε ο Σέλιρ’χοκ. «Δε θέλουμε να καταστραφούν.»

Ο Γεράρδος σταμάτησε να χρησιμοποιεί το τρυπάνι, αφού τρύπησε σε κάμποσα σημεία το πάτωμα. «Τώρα, θα πρέπει να βγάλετε τα κομμάτια με φτυάρια,» είπε, λαχανιασμένα.

Ο Προαιρέσιος, ο Σέλιρ’χοκ, και η Μάρθα πήραν φτυάρια και έπιασαν δουλειά, πετώντας πάγους και πέτρες σε μια από τις γωνίες του δωματίου. Ο Γεράρδος νόμισε πως είδε μια μουδιάστρα να φεύγει τρέχοντας, για να μη θαφτεί ζωντανή· ίσως, όμως, να μην ήταν τίποτα παραπάνω από ένα παιχνίδι των σκιών.

Όταν τα μπάζα είχαν καθαρίσει, ο Σέλιρ’χοκ κοίταξε προσεχτικά τις καλωδιώσεις κάτω από τη γη.

«Δε βλέπω να φτάνουν σε καμια μπαταρία,» παρατήρησε ο Προαιρέσιος, ακουμπώντας τα χέρια του πάνω στο όρθιο φτυάρι του και στηριζόμενος εκεί.

«Πηγαίνουν πιο βαθιά,» είπε ο μάγος.

«Προσπαθείς να υπονοήσεις ότι πρέπει να σκάψουμε κι άλλο;»

«Μ’αποκάλυψες.»

Ο Προαιρέσιος αναποδογύρισε τα μάτια. «Η όλη διαδικασία είναι ανούσια. Παρακαλώ, ακούστε με!»

Ο Γεράρδος είπε, φέρνοντας κοντά το τρυπάνι: «Θα το χρησιμοποιήσω ακόμα μία φορά. Απομακρυνθείτε, όλοι σας.»

Οι σύντροφοί του πήγαν στις άκρες του δωματίου, κι εκείνος ενεργοποίησε το τρυπάνι, γεμίζοντας τον χώρο με τον διαπερα-

στικό μηχανικό ήχο του και κάνοντας ολόκληρο το δωμάτιο να τραντάζετε. Παρατηρώντας τη δουλειά του, ο Γεράρδος σκέφτηκε: *Τόσο βαθιά έχω σκάψει κι ακόμα συναντώ πάγους. Μάλλον, φτάνουν ώς την καρδιά ετούτης της διάστασης. Μάλλον, κι η ίδια της η καρδιά είναι από πάγο.* Απορούσε, όμως, πώς ήταν δυνατόν ο χάρτης τους να δείχνει δάση σε ορισμένες περιοχές της Ταρασμάλθης. Κανονικά, τίποτα δε θα έπρεπε να μπορεί να φυτρώσει εδώ. *Ίσως και τα δέντρα νάναι από πάγο… Θα το διαπιστώσουμε μετά από κάποιες μέρες, υποθέτω,* σκέφτηκε, κρατώντας γερά τις χειρολαβές του τρυπανιού, που χοροπηδούσε δαιμονισμένα. *Ή, μπορούμε να ρωτήσουμε τη Μάρθα, η οποία, αναμφίβολα, θα έχει ξαναπάει εκεί.*

Μετά από κάποια ώρα, και αφού είχε πάλι τρυπανίσει κάμποσα σημεία του εδάφους, είπε στους συντρόφους του να χρησιμοποιήσουν τα φτυάρια τους για να βγάλουν τα μπάζα. Εκείνοι υπάκουσαν, δουλεύοντας με ταχύτητα και χωρίς να μιλάνε, θέλοντας, προφανώς, να τελειώσουν όσο το δυνατόν γρηγορότερα με τούτη την ιστορία. Ακόμα κι ο Προαιρέσιος ήταν σιωπηλός.

Ο Γεράρδος –που, όπως κι οι υπόλοιποι, είχε βγάλει τη δερμάτινη προσωπίδα του– στήριξε το τρυπάνι σ’έναν τοίχο και άναψε τσιγάρο. Καθώς κάπνιζε, βημάτιζε, γιατί η Μάρθα τούς είχε συμβουλέψει ποτέ να μη μένουν ακίνητοι˙ αν ήταν ακίνητοι, ίσως κάποια μουδιάστρα να τους πλησίαζε. *Τώρα, βέβαια, δε νομίζω καμία απ’αυτές να βρίσκεται εδώ, ύστερα από τόση φασαρία. Σίγουρα, ποτέ άλλοτε δε θα είχαν αισθανθεί τέτοια τραντάγματα. Ίσως να θεωρούν ότι ήρθε το τέλος του κόσμου τους. Κάποιοι γίγαντες κατέστρεψαν το σύμπαν…*

Όταν τα μπάζα είχαν καθαρίσει, ο Προαιρέσιος καταράστηκε. «Δεν το πιστεύω!» είπε. «Τα καλώδια συνεχίζουν. Μάγε, *αποκλείεται* η ενεργειακή πηγή να βρίσκεται κάτω.»

«Και πού είναι, τότε;» αντιγύρισε ο Σέλιρ'χοκ. «Επίσης: για ποιο άλλο λόγο μπορεί οι καλωδιώσεις να πηγαίνουν τόσο κάτω απ'το έδαφος;»

«Φωτιές του Μαύρου Νάρζουλ! Δεν ξέρω, μάγε! Ίσως να είναι όπως τα καλώδια στις πόλεις. Ίσως, κάποτε, γύρω μας να υπήρχε μια πόλη και τα καλώδια να έχουν μείνει από τότε. Δεν μπορεί κάποιοι να έθαψαν μια μπαταρία τόσο βαθιά κάτω απ'τη γη! Γιατί να το κάνουν; Είναι παράλογο!»

«Σ'αυτό,» είπε ο Γεράρδος, «ο Προαιρέσιος έχει δίκιο. Δε νομίζω ότι θα βρούμε κάτι άλλο, Σέλιρ, όσο κι αν σκάψουμε.»

Ο μάγος φαινόταν προβληματισμένος.

Ο Γεράρδος στράφηκε στη Μάρθα. «Τι νομίζεις εσύ; Γνωρίζεις την Ταρασμάλθη καλύτερα από μας.»

«Δεν είχα ποτέ αναρωτηθεί πού πηγαίνουν αυτά τα καλώδια, Γεράρδε. Πάντως, όπως είπε ο Απολλώνιος, ίσως νάναι σαν τα καλώδια στις πόλεις. Ίσως να συνδέουν τούτο το ερείπιο με κάτι άλλο…»

«Και ίσως εκεί να είναι η πηγή ενέργειας,» υπέθεσε ο Σέλιρ'χοκ.

«Δε μπορούμε, όμως, να ανακαλύψουμε πού πηγαίνουν,» είπε ο Γεράρδος.

Ο Σέλιρ ένευσε. «Φοβάμαι πως έτσι είναι, Καπετάνιε. Αν και μπορεί να ήταν σημαντικό να μάθουμε.»

«Γιατί;»

«Επειδή ίσως τα καλώδια να καταλήγουν στην Αρταλδάφρα.»

Οι άλλοι τον κοίταξαν με φανερή δυσπιστία στα μάτια τους.

«Ο πατέρας της Μάρθας έχει γράψει ότι πίστευε πως τα ερείπια έχουν κάποια σχέση με τη χαμένη πόλη,» τους θύμισε ο Σέλιρ'χοκ· κι αυτό τούς έκανε να το ξανασκεφτούν.

«Μπορεί νάχεις δίκιο,» παραδέχτηκε ο Γεράρδος. «Αλλά, και πάλι, είναι αδύνατο να ακολουθήσουμε τα καλώδια.»

«Εκτός αν, κάπως, ενεργοποιούσαμε τη συσκευή. Τότε, ίσως να μπορούσα να διακρίνω τη γενικότερη κατεύθυνση που κυλά η ενέργεια.»

«Να την ενεργοποιήσουμε; Πώς;»

«Αυτό είναι το ερώτημα,» είπε ο Σέλιρ’χοκ· και μετά, έμεινε σιωπηλός, στηριζόμενος στο ραβδί του.

«Τι θα κάνουμε, λοιπόν;» ρώτησε ο Προαιρέσιος. «Θα κάτσουμε εδώ, ή θα φύγουμε; Κι αν φύγουμε, προς τα πού θα πάμε;»

«Θα περάσουμε τον ποταμό,» απάντησε η Μάρθα. «Υπάρχει ένα σημείο που ξέρω, λίγο παρακάτω, όπου ο πάγος δεν είναι συνήθως τόσο γλιστερός, ούτε τόσο επικίνδυνος να σπάσει και να βρεθείς στο νερό.»

«Και μετά; Προς τα πού;»

Ο Σέλιρ’χοκ ρώτησε, προτού μιλήσει η Μάρθα: «Πού άλλου υπάρχουν τέτοια φρούρια; Μπορείς να μου τα δείξεις όλα επάνω στο χάρτη σου;»

«Ναι.» Η Μάρθα έβγαλε τον χάρτη και έδειξε. «Εδώ είμαστε τώρα. Εδώ είναι το ερείπιο όπου τελείωσε η αναζήτηση του πατέρα μου, το οποίο σας είχα δείξει και πριν. Εδώ είναι ακόμα ένα.» Ακούμπησε το δάχτυλό της στο σημείο που ο ποταμός κοντά τους συναντούσε έναν άλλο ποταμό και οι δυο τους ενώνονταν. «Και εδώ είναι το τελευταίο που ξέρω.» Έδειξε μια κουκίδα στις όχθες του ποταμού που φτιαχνόταν από την ένωση των άλλων δύο.

«Συνολικά, τέσσερα,» είπε ο Σέλιρ. «Τα έχεις επισκεφτεί όλα;»

Η Μάρθα ένευσε. «Κατά καιρούς.»

«Ποιες είναι οι διαφορές τους;»

«Τα ίδια είναι, βασικά. Μικροδιαφορές έχουν, μόνο. Σ’όλα υπάρχουν κανόνια, καθώς και τέτοια μηχανήματα.» Έδειξε με το σαγόνι τις παράξενες, εντοιχισμένες συσκευές.

«Υπάρχει κανένα φρούριο που να *μην* είναι στις όχθες των ποταμών;» ρώτησε ο Σέλιρ’χοκ.

«Δεν έχω συναντήσει κανένα. Αλλά έχω ακούσει ότι στα βουνά άλλοι εξερευνητές έχουν βρει ερείπια, που είναι επίσης παράξενα αλλά όχι ίδια.»

«Θα πρότεινα,» είπε ο Σέλιρ'χοκ προς όλους, «να ταξιδέψουμε εδώ.» Έδειξε το φρούριο στη συμβολή των παγωμένων ποταμών. «Έχω την περιέργεια να μάθω αν κι εκεί έχουν ενεργοποιηθεί τα άγνωστα μηχανήματα.»

Ο Γεράρδος κοίταξε τη Μάρθα. «Μπορούμε να πάμε;»

«Φυσικά.»

«Εντάξει, λοιπόν. Θα ξεκουραστούμε μερικές ώρες και, μετά το μεσημέρι, θα ξεκινήσουμε.»

Οι πάγοι μιλούν

Η συνείδηση απλώνεται, και αισθάνεται.

Ξυπνήστε!

φωνάζει, επιστρέφοντας.

Ξυπνήστε!

Αφύπνιση.

Είναι ακόμα εδώ... Νιώθω την παρουσία του.

Δεν είναι ο ίδιος· δεν υπάρχει πραγματικός κίνδυνος.

Άφρονες! Κρύβεται, για να μας ξεγελάσει.

Ένα βαθύ γέλιο τραντάζει τις παγωμένες αίθουσες.

Δεν μπορούσε να έρθει αυτοπροσώπως... ο δειλός! Ετούτος δεν είναι παρά ένας *φορέας*!

Θα τον συνθλίψουμε!

...Όχι με τα λόγια. Πρέπει να δράσουμε –τώρα!

Επαγρυπνείτε· η ώρα θα έρθει. *Επαγρυπνείτε,* όμως!

Ναι, σωστά.

Τα λόγια σου είναι συνετά.

Οι πάγοι σιωπούν

Κεφάλαιο 15

Η ομάδα του Ελπιδοφόρου ταξίδευε μέσα στα παγωμένα βουνά, στον λυσσαλέο άνεμο, στο τυφλωτικό χιόνι, και στους επικίνδυνους, στροβιλιζόμενους παγοκρυστάλλους. Οι μέρες έμοιαζαν να περνάνε με δυσκολία, σαν οι ταξιδιώτες να πάλευαν με κινούμενη άμμο˙ το κρύο ήταν διαπεραστικό, έφτανε ώς το κόκαλο˙ και τα εμπόδια του ορεινού τοπίου, πολλά. Η ομάδα έπρεπε να σκαρφαλώνει πλαγιές, καθώς ο ένας ήταν δεμένος πίσω από τον άλλο˙ έπρεπε να κατεβαίνει πλαγιές (και η κάθοδος ήταν πάντοτε δυσκολότερη από την άνοδο)˙ να διασχίζει στενά περάσματα που ανοίγονταν ανάμεσα σε ψηλούς κρημνούς, ή βρίσκονταν επάνω σε προεξοχές, με βάραθρα από κάτω τους. Μια φορά, αναγκάστηκαν να αποφύγουν μια κατολίσθηση, η οποία έφερνε προς το μέρος τους πάγους με θανατηφόρα ταχύτητα και βάρος. Μια άλλη φορά, η βραχώδη προεξοχή πάνω στην οποία βάδιζαν έσπασε, και παραλίγο ο Νικόδημος να πέσει σε μια χαράδρα, αν η Κάτια και ο Σκοτ δεν τον προλάβαιναν, αρπάζοντας η πρώτη το δεξί του χέρι και ο δεύτερος τη ζώνη του.

Ένα απόγευμα, καθώς ο ήλιος πλησίαζε στη δύση του και οι πάγοι αντανακλούσαν το πορτοκαλί φως του, ατένισαν μια άλλη ομάδα να τους βιγλίζει από απόσταση. Μια ομάδα από καμια δεκαριά μικρά πλάσματα, που κανένα δεν πρέπει να ήταν πιο ψηλό από τη μέση τους και όλα ήταν τριχωτά: μια πυκνή, καφέ γούνα τα κάλυπτε, από την οποία ξεπρόβαλλαν δύο χοντρά πίσω πόδια και δύο λεπτότερα μπροστινά, που έμοιαζαν με χέρια. Τα πλάσματα μπορούσαν να σταθούν όρθια, όποτε ήθελαν, μα δε φαινόταν να το προτιμούν. Τα μάτια τους ήταν ολοστρόγγυλα, μαύρα, και γυαλιστερά. Στο κεφάλι ενός ανάμεσά τους (το οποίο δύσκολα ξεχώριζε από το τριχωτό σώμα του) υπήρχαν μεγάλα, διακλαδωτά κέρατα˙ ίσως να ήταν ο αρχηγός τους.

Ο Ελπιδοφόρος είδε τα αλλόκοτα όντα από απόσταση με τα κιάλια του, καθώς στέκονταν σε μια αντικρινή πλαγιά. «Δε μοιάζουν εχθρικά,» είπε.

«Επειδή δεν είμαστε κοντά, ίσως,» υπέθεσε ο Σκοτ. «Αν ήμασταν πιο κοντά, μπορεί να σκέφτονταν πώς να μας μαγειρέψουν.»

Ο Ελπιδοφόρος κατέβασε τα κιάλια του. «Δε θα το τολμούσαν, μόλις σε έβλεπαν.»

«Τι εννοείς;»

«Ότι είσαι αχώνευτος.»

Ο γαλανόδερμος δολοφόνος γέλασε βραχνά, πίσω απ'τη δερμάτινη προσωπίδα του. «Τότε, θα ήμουν ο μόνος που θα επιβίωνε!» σχολίασε, καθώς συνέχιζαν την πορεία τους. «Βλέπεις, Καπετάνιε; είμαι πιο έξυπνος από εσάς!»

Κανείς δεν του απάντησε.

Κι όταν η νύχτα έπεσε, ξεκουράστηκαν μέσα σε μια σπηλιά, χωρίς να ξαναδούν τα τριχωτά πλάσματα.

Έξι μέρες είχαν περάσει, από τότε που άφησαν τον *Παγογέρακα* στο έλεος του χιονιού και των ανέμων· και κανείς τους δεν ήταν σίγουρος ότι δεν είχαν χάσει τον δρόμο τους. Τουλάχιστον, οι πυξίδες τους τους έδειχναν ότι συνέχιζαν να πηγαίνουν νότια, κι αυτό ήταν καλό σημάδι.

Τη μεθεπόμενη μέρα ξαναείδαν τα πλάσματα, από πιο κοντά αυτή τη φορά και ενώ ήταν πρωί. Στέκονταν μερικές δεκάδες μέτρα στα δεξιά τους, και δύο κερασφόρα ήταν ανάμεσα στα ακέρατα.

Ο Ελπιδοφόρος τράβηξε το πιστόλι του, και οι άλλοι τον μιμήθηκαν, ετοιμάζοντας επίσης τα όπλα τους. «Μην τους επιτεθείτε αν δε μας επιτεθούν!»

«Ας βάλουμε τον Σκοτ μπροστά,» είπε ο Νάραλχεμ'νιρ, «για ασπίδα.»

Ο Σκοτ μούγκρισε κάτι προσβλητικό για τον μάγο, αλλά η φωνή του χάθηκε στον παγερό άνεμο.

Ο Ελπιδοφόρος προχώρησε αργά, κι οι άλλοι τον ακολούθησαν.

Τα τριχωτά πλάσματα έβγαλαν, ξαφνικά, δυνατές κραυγές, που έμοιαζαν με αλαλαγμούς, κι άρχισαν να χοροπηδάνε στη θέση τους. Τα κερασφόρα έσκυβαν το κεφάλι, κάπου-κάπου, και τίναζαν το χιόνι με τα κέρατά τους.

«Μα τους θεούς,» είπε η Φενίλδα'σαρ, «τι κάνουν;»

«Μπορεί να βρίσκονται σε περίοδο αναπαραγωγής, μάγισσα,» υπέθεσε ο Σκοτ. «Θες να πας κοντά ν'ανακαλύψεις;»

Η Φενίλδα στράφηκε να τον ατενίσει. Τα μάτια της δε φαίνονταν καθαρά πίσω απ'τα σκούρα γυαλιά που φορούσαν όλοι τους, αλλά, αν φαίνονταν, ο δολοφόνος θα τα έβλεπε να γυαλίζουν από θυμό.

«Γιατί δεν πας εσύ να τους δώσεις τ'όμορφο κωλαράκι σου, Σκοτ;» πρότεινε η Νάνσυ· και τον χτύπησε στα οπίσθια με το ατσάλινο ραβδί που βαστούσε για το βάδισμα.

Ο Νάραλχεμ γέλασε. «Ναι. Κάτι για να τα κρατήσει απασχολημένα, όσο εμείς θα περνάμε.»

«Βγάλτε το σκασμό, κακόβουλοι μπάσταρδοι όλοι σας!» γρύλισε ο Σκοτ.

Τα πλάσματα δεν τους πλησίασαν, καθώς τα προσπερνούσαν και τα άφηναν πίσω τους· συνέχισαν μονάχα να κραυγάζουν και να χοροπηδούν.

«Χαιρετισμός πρέπει να ήταν, λοιπόν,» είπε ο Νάραλχεμ. «Μάλλον, δεν περνάνε και πολλοί τουρίστες από δω.»

«Πλησίασέ τα, να σου πουλήσουν κανένα σουβενίρ,» πρότεινε ο Σκοτ.

«Δεν ξέρω με τι νομίσματα συναλλάσσονται σε τούτα τα μέρη.»

«Δοκίμασε τα κομμάτια πάγου.»

Το απόγευμα της ίδιας ημέρας, έφτασαν μπροστά σ'έναν γκρεμό που τους έκοβε το δρόμο, και ήταν φανερό πως έπρεπε να

πάνε από άλλη μεριά για να τον περάσουν. Ο Ελπιδοφόρος αποφάσισε να χωριστούν: οι μισοί θα ερευνούσαν από εδώ κι οι άλλοι μισοί από εκεί, και, μετά από καμια ώρα, θα ξανασυναντιόνταν όλοι τους στο αρχικό σημείο. Ο Νάραλχεμ'νιρ πήγε με τη Νάνσυ και τον Σκοτ˙ ο Ελπιδοφόρος, με τη Φενίλδα'σαρ, τον Νικόδημο, και την Κάτια.

Όταν επέστρεψαν στο μέρος απ'όπου είχαν ξεκινήσει, ο Νάραλχεμ ρώτησε τον Ελπιδοφόρο: «Βρήκατε κανένα πέρασμα;»

Εκείνος κούνησε το κεφάλι. «Όχι˙ ο γκρεμός συνεχίζεται για πολλά χιλιόμετρα ακόμα. Εσείς;»

«Μια σπηλιά μόνο. Τίποτ'άλλο.»

«Συνεχίζεται κι από κει ο γκρεμός;»

Ο Νάραλχεμ ένευσε. «Η σπηλιά, όμως, είναι βαθιά, Καπετάνιε. Πηγαίνει κάτω από τη γη. Ίσως να φτάνει και στα βάθη του γκρεμού.»

«Προτείνεις να την εξερευνήσουμε;»

«Ναι. Αν μας βγάλει κάτω, μπορούμε να συνεχίσουμε από κει την πορεία μας. Δες˙» έδειξε στον πυθμένα της χαράδρας˙ «το μέρος δεν είναι στενό, ούτε αδιέξοδο.»

«Πράγματι…» συμφώνησε ο Ελπιδοφόρος, φέρνοντας τα κιάλια του στα μάτια, για να κοιτάξει καλύτερα. Κατέβασε τα κιάλια. «Εντάξει˙ πάμε στη σπηλιά. Δεν πιστεύω να βρήκατε πάλι κανέναν σκελετό μέσα…»

«Στην αρχή, τουλάχιστον, όχι.»

Βάδισαν για κανένα χιλιόμετρο, καθώς το σκοτάδι πύκνωνε γύρω τους και ο άνεμος δυνάμωνε, και έφτασαν στο στόμιο της σπηλιάς, το οποίο ήταν στο έδαφος, σχεδόν σαν καταπακτή, αλλά όχι ακριβώς: σχημάτιζε γωνία σαράντα-πέντε μοιρών περίπου. Και έμοιαζε να έχει κάγκελα φτιαγμένα από πάγο: παλιοί και σκληροί παγοκρύσταλλοι.

«Μπορέσατε να περάσετε μέσα από *αυτά*;» απόρησε η Φενίλδα'σαρ.

«Δεν είναι τόσο δύσκολο,» της είπε η Νάνσυ. «Υπάρχει χώρος από εδώ, αν αφήσεις το σάκο σου, βγάλεις τα παγοπέδιλα σου, και πιεστείς λίγο.» Έδειξε μια άκρη του ανοίγματος.

«Θα πρέπει να τα σπάσουμε,» είπε ο Ελπιδοφόρος.

Εκείνος και ο Νικόδημος έβγαλαν τσεκούρια από τους σάκους τους και κοπάνησαν τους παγοκρυστάλλους, δυνατά και επανειλημμένα. Ήταν αξιοσημείωτα ανθεκτικοί («Ούτε κορμοί δέντρων να ήταν!» μούγκρισε ο Νικόδημος, πελεκώντας), αλλά τελικά έσπασαν.

Η ομάδα άναψε φακούς και μπήκε στη σπηλιά. Το έδαφος ήταν απότομο και γλιστερό, κι έπρεπε όλοι τους να προσέχουν.

«Δεν πιστεύω να πάθουμε κι εδώ ό,τι πάθαμε στ'άλλα βουνά...» είπε ο Σκοτ.

«Εννοείς να βρεθούμε σ'αδιέξοδο;» ρώτησε η Κάτια.

«Ναι.»

«Δεν είμαστε σε αδιέξοδο,» είπε ο Ελπιδοφόρος· «σύντομα, θάχουμε περάσει τον γκρεμό.» Ο φακός του φώτιζε αρχέγονους, παγωμένους σταλαγμίτες και σταλακτίτες, τόσο παχείς όσο το άνοιγμα των ώμων του, και ορισμένους ακόμα πιο παχείς: δύο, και τρεις, φορές όσο το άνοιγμα των ώμων του.

«Μ'αρέσει, αφεντικό, που προσπαθείς να μας εμψυχώσεις,» είπε ο Σκοτ, «αντί να δηλώσεις το προφανές: ότι, δηλαδή, *η κατάσταση είναι σκατά.*»

«Αφού είναι προφανές, δεν υπάρχει λόγος να το δηλώσεις, Σκοτ. Κι επιπλέον, κάποιος πρέπει να κάνει το αντίθετο απ'αυτό που κάνεις εσύ.»

«Θες να πεις ότι εγώ προσπαθώ να μας ρίξω το ηθικό;» Ο δολοφόνος ρουθούνισε. «Σοβαρέψου, Καπετάνιε! Εγώ γεννήθηκα ρεαλιστής.»

Ο Ελπιδοφόρος γέλασε, καθώς απ'το μυαλό του πέρασε η σκέψη ότι, μάλλον, *εκείνος* θα έπρεπε να είχε τη συμπεριφορά του Σκοτ. Εξάλλου, τι είχε να χάσει; Μέσα του βρισκόταν ένα επικίν-

δυνο παράσιτο˙ και οι καταραμένοι Υπερασπιστές τον χρησιμοποιούσαν ως ζωντανή μηχανή παρακολούθησης. Κι όμως, αισθανόταν πως δεν μπορούσε να φερθεί αδιάφορα στους ανθρώπους της ομάδας του. Αν ήταν μόνος του, τότε, ναι, ίσως να ήταν τελείως αδιάφορος˙ αλλά όχι τώρα. Τώρα, είχαν αφυπνιστεί εντός του τα παλιά ένστικτα του ταγματάρχη: όφειλε να οδηγήσει τους στρατιώτες του όσο καλύτερα μπορούσε, μ’όσο το δυνατόν λιγότερες απώλειες.

«Γιατί γελάς;» ρώτησε ο Σκοτ.

«Δε γελάω μαζί σου.»

«Με ποιον γελάς;»

«Μαζί μου.»

«Είσαι παράξενος, Καπετάνιε.»

«Το ξέρω.»

Το σπήλαιο διακλαδιζόταν σε κάμποσα σημεία παρακάτω, και ο Ελπιδοφόρος έβγαλε την πυξίδα του και τη συμβουλεύτηκε, προσπαθώντας να κρατήσει νότια, νοτιοδυτική πορεία.

–*ΚΡΑΚ!*

«*Ααααααα!*»

Ο Ελπιδοφόρος στράφηκε, απότομα. «Τι–;»

«Η Κάτια!» φώναξε η Νάνσυ, φωτίζοντας τα σκοτάδια. «Η Κάτια!»

Ένα μεγάλο κομμάτι πάγου είχε σπάσει, και η μηχανικός είχε πέσει σ’έναν λάκκο.

«Κάτια!» φώναξε ο Νικόδημος, στεκόμενος πάνω από το άνοιγμα. «*Κάτια!*»

Η Νάνσυ φώτιζε κάτω, καθώς ο Ελπιδοφόρος ήρθε πίσω της, για να κοιτάξει πάνω απ’τον ώμο της.

«...Βοηθήστε με!» ακούστηκε η φωνή της Κάτιας. «Βοηθήστε με!»

Το φως τους, όμως, δεν την έβρισκε πουθενά. Διώχνοντας το σκοτάδι, αποκάλυπτε μονάχα πάγους και σπασμένους σταλαγμίτες και κομμάτια πέτρας.

«Πού είσαι, Κάτια;» φώναξε ο Ελπιδοφόρος. «Μας βλέπεις; Βλέπεις το φως μας;»

«Το βλέπω, Καπετάνιε! Βοηθήστε με! Κάτι είναι πάνω μου –και δεν μπορώ να το σηκώσω!»

«Εμείς δε σε βλέπουμε, Κάτια,» της φώναξε ο Ελπιδοφόρος. «Εσύ βλέπεις το φως μας μόνο ή και εμάς τους ίδιους;»

«Το φως σας.»

Ο Νάραλχεμ είπε: «Πρέπει νάχει γλιστρήσει μέσα σε κάποια πλαϊνή χαραμάδα του λάκκου.»

Ο Ελπιδοφόρος ένευσε.

«*Καπετάνιε;*» αντήχησε η φωνή της, από κάτω.

«Μην ανησυχείς, Κάτια! Ερχόμαστε να σε βοηθήσουμε!» φώναξε ο Ελπιδοφόρος. Και πιο σιγανά, προς τους συντρόφους του: «Βγάλτε σχοινιά, καρφιά, και γάντζους.»

Ο Σκοτ καταράστηκε. «Και πάνω που έλεγα ότι τα πράγματα είχαν στρώσει…»

«Το έλεγες ποτέ αυτό;» απόρησε η Φενίλδα.

«Δε με συμπαθείς, ε, μάγισσα; Αφού, λοιπόν, νομίζετε όλοι ότι είμαι τόσο κακός, θα κατεβώ εγώ πρώτος.»

«Για την ακρίβεια,» είπε ο Ελπιδοφόρος, «ήθελα να σ'το προτείνω.»

«Σ'ευχαριστώ, αρχηγέ· το ξέρω ότι μ'αγαπάς, αν και τον μάγο λες 'αγάπη μου'.»

Ο Σκοτ έδεσε ένα σχοινί γύρω απ'τη μέση του. Ο Ελπιδοφόρος κάρφωσε μερικές ατσαλόπροκες σ'έναν σταλαγμίτη που ήταν τόσο παχύς όσο δύο Ελπιδοφόροι· μετά, έπιασε την άκρη του σχοινιού του δολοφόνου επάνω στις ατσαλόπροκες και το ασφάλισε. Οπότε, ο Σκοτ άρχισε να κατεβαίνει.

«Καπετάνιε;» Η φωνή της Κάτιας.

«Έρχεται ο Σκοτ!» της φώναξε ο Ελπιδοφόρος.

Ο δολοφόνος έφτασε στον πάτο του λάκκου και άναψε τον φακό του, κρατώντας τον με τα δόντια. (Είχε προ πολλού βγάλει την προσωπίδα του, όπως και όλοι τους, αφού δεν τους χρειαζόταν μέσα στο σπήλαιο.) Το βλέμμα του στράφηκε προς μια μεριά που ο Ελπιδοφόρος κι οι άλλοι δεν μπορούσαν να δουν.

«Σκοτ! Εδώ!» ακούστηκε η φωνή της Κάτιας.

Ο Σκοτ πήρε τον φακό απ'το στόμα του και κοίταξε πάνω. «Τη βρήκα, Καπετάνιε! Κάτι πάγοι έχουν πλακώσει το πόδι της. Θα δω αν μπορώ να τους βγάλω μόνος μου.» Και βάδισε προς τα εκεί όπου δεν μπορούσαν να δουν.

Τον άκουσαν να μιλά στην Κάτια, μα δεν καταλάβαιναν τι έλεγε.

Μετά, κάποιοι άλλοι θόρυβοι ακούστηκαν. Ελαφροί γδούποι.

Και ο Σκοτ ξαναπαρουσιάστηκε, έχοντας το χέρι του τυλιγμένο γύρω από την Κάτια, η οποία στεκόταν όρθια αλλά έμοιαζε να κουτσαίνει.

Ο Ελπιδοφόρος ήξερε ότι, αν είχε σπάσει κανένα κόκαλο, τα πράγματα θα δυσκόλευαν πολύ, εδώ πέρα.

«Τραβήξτε μας!» φώναξε ο Σκοτ, και η Κάτια πιάστηκε γερά επάνω του.

Οι άλλοι άρχισαν να τους τραβάνε και, σύντομα, τους έφεραν επάνω, αγκομαχώντας και νιώθοντας τα χέρια και την πλάτη τους να πονάνε.

«...Νάραλχεμ,» είπε ο Ελπιδοφόρος, ξέπνοα. «Δες τι έχει πάθει...»

Ο μάγος ένευσε, και πλησίασε την Κάτια, που ο Σκοτ την είχε βάλει να καθίσει στο πάτωμα. Υποτονθόρυσε ένα ξόρκι και, ύστερα, στράφηκε πάλι στον αρχηγό της αποστολής. «Το πόδι της δεν είναι σπασμένο.» (*Δόξα στους θεούς,* σκέφτηκε ο Ελπιδοφόρος.) «Μερικά αγγεία έχουν σπάσει μόνο· τίποτα το σπουδαίο. Και κάποια ελαφριά ζημιά έχουν υποστεί οι μύες. Καλό θα ήταν να το ξεκουράσει, αλλά, μάλλον, αυτό είναι αδύνατο εδώ.»

Το πρόσωπο της Κάτιας ήταν δακρυσμένο, και κοίταζε τον Ελπιδοφόρο σα να φοβόταν ότι ίσως αποφάσιζε πως έπρεπε να την αφήσουν να πεθάνει μέσα σε τούτο το σκοτεινό σπήλαιο.

«Νικόδημε,» είπε ο Ελπιδοφόρος, «θα τη βοηθάς.»

Εκείνος ένευσε. «Εντάξει, Καπετάνιε.»

«Εσύ πώς αισθάνεσαι;» ρώτησε ο Ελπιδοφόρος την Κάτια. «Αισθάνεσαι ότι *μπορείς* να βαδίσεις;»

«...Δεν ξέρω, Καπετάνιε,» είπε εκείνη, αδύναμα.

Ο Ελπιδοφόρος έκανε νόημα στον Νικόδημο, κι αυτός τη βοήθησε να σηκωθεί και έβαλε το χέρι της στους ώμους του, ενώ το δικό του χέρι το τύλιξε γύρω απ'τη μέση της.

«Συνεχίζουμε,» είπε ο Ελπιδοφόρος.

Και, καθώς μάζευαν το σχοινί τους και ξεκινούσαν να βαδίζουν, ο Σκοτ σχολίασε: «Η πλάκα τώρα θάναι να φτάσουμε σ'αδιέξοδο...!»

«Κλεισ'το στόμα σου, Σκοτ,» είπε η Νάνσυ.

«Αν δεν το κλείσει από μόνος του,» είπε ο Νάραλχεμ, «θα κάνω ένα ξόρκι που θα τον μουγκάνει προσωρινά.»

«Αηδίες!» ρουθούνισε ο Σκοτ. «Δεν υπάρχει τέτοιο ξόρκι!»

«Θες να το δοκιμάσεις;»

«Δε σε πιστεύω,» είπε, κατηγορηματικά, ο Σκοτ. Αλλά δε συνέχισε τη διαφωνία.

Η Φενίλδα μειδίασε, γιατί ήξερε ότι, όντως, δεν υπήρχε τέτοιο ξόρκι.

Ο Ελπιδοφόρος φοβόταν πως ίσως ο Σκοτ να είχε δίκιο. Άλλωστε, βάδιζαν μέσα σε μια άγνωστη σπηλιά· ποιος μπορούσε να είναι σίγουρος ότι δε θα οδηγούνταν σε αδιέξοδο; Ωστόσο, μέχρι να φτάσουν εκεί, στο αδιέξοδο, δεν είχε νόημα να το σχολιάζουν. *Πρέπει να το δούμε να γίνεται πραγματικότητα, πρώτα.*

Αλλά δεν έγινε πραγματικότητα. Αποδείχτηκαν τυχεροί και, μετά από κάποια ώρα, ατένισαν μια έξοδο του σπηλαίου. Υπήρχε μονάχα ένα πρόβλημα: το άνοιγμα βρισκόταν λιγάκι ψηλά· θα

έπρεπε να σκαρφαλώσουν για να το φτάσουν. Κι όταν το έφταναν, θα έπρεπε να σπάσουν παγοκρυστάλλους που έμοιαζαν με κάγκελα φυλακής. Ωστόσο, δε δίστασαν ούτε στιγμή.

«Θα τ'αναλάβω εγώ, Καπετάνιε,» είπε ο Σκοτ, βγάζοντας ένα τσεκούρι από τον σάκο του.

Παρά την τρέλα που τον δέρνει, σκέφτηκε ο Ελπιδοφόρος, *είναι, τουλάχιστον, πρόθυμος–*

«Όχι,» διαφώνησε η Νάνσυ. «Εγώ θα τ'αναλάβω. Εσύ κατέβηκες για την Κάτια· εγώ είμαι πιο ξεκούραστη.»

Ο Σκοτ δεν έφερε αντίρρηση· έτσι, εκείνη ξεφορτώθηκε τον σάκο της, κρέμασε το τσεκούρι της στην πλάτη, και ξεκίνησε να σκαρφαλώνει, χρησιμοποιώντας σχοινί, σφυρί, και ατσαλόπροκες.

Ο Ελπιδοφόρος δεν άργησε να τη δει επάνω, κοντά στο άνοιγμα. «Δεν είναι μεγάλο, Καπετάνιε!» του φώναξε. «Θα πρέπει να συρθούμε για να βγούμε.»

«Θα το αντέξουμε.»

«Απλώς το λέω.»

Η Νάνσυ κρατήθηκε με το ένα χέρι απ'το σχοινί και με το άλλο χέρι σήκωσε το τσεκούρι της, αρχίζοντας να κοπανά τους παγοκρυστάλλους. Τα κομμάτια τους τινάζονταν κάτω, πέφτοντας μπροστά στον Ελπιδοφόρο και τους υπόλοιπους.

«Ανοιχτό είναι τώρα!» φώναξε η Νάνσυ. «Βγαίνω, εντάξει;»

«Εντάξει. Δες τι είναι έξω και πες μας, προτού ανεβούμε κι εμείς.»

Η Νάνσυ έλυσε το σχοινί από τη μέση της και πέρασε από το άνοιγμα, σερνόμενη.

Οι άλλοι περίμεναν την απάντησή της.

Η φωνή της αντήχησε: «Μπορείτε να έρθετε! Είμαι έξω, στα βουνά! Στον πυθμένα του γκρεμού, όπως υπολογίζαμε!»

Ο Ελπιδοφόρος είπε στους συντρόφους του: «Θα δένουμε τους σάκους μας και θα τους τραβάμε αφότου έχουμε ανεβεί οι ίδιοι.»

Και, δένοντας το σάκο της Νάνσυς, της φώναξε να πιάσει το σχοινί που θα της πετούσε και να τον τραβήξει επάνω.

Το χέρι της παρουσιάστηκε από το άνοιγμα.

Ο Ελπιδοφόρος έδεσε ένα βαρίδι στην άκρη του σχοινιού και το εκτόξευσε. Χτύπησε το τοίχωμα της σπηλιάς, πάνω απ'το άνοιγμα, αλλά η Νάνσυ έπιασε το σχοινί κι ανέβασε τον σάκο της.

«Η σειρά μου, τώρα,» είπε ο Ελπιδοφόρος, βγάζοντας τον δικό του σάκο απ'την πλάτη και πιάνοντας το σχοινί που ήταν καρφωμένο στον τοίχο με ατσαλόπροκες.

Κατ'αυτό τον τρόπο σκαρφάλωσαν όλοι, ο ένας κατόπιν του άλλου, και βρέθηκαν στα βουνά, στον πυθμένα του γκρεμού, όπως τους είχε πει η Νάνσυ. Την Κάτια την τραβούσαν για ν'ανεβεί, γιατί δεν μπορούσε εύκολα να σκαρφαλώσει μόνη της.

«Θα διανυκτερεύσουμε εδώ,» είπε ο Ελπιδοφόρος. «Το μέρος φαίνεται καλό˙ κόβει λίγο τον άνεμο.»

Εννιά μέρες, από τότε που είχαν εγκαταλείψει τον *Παγογέρακα* και είχαν ξεκινήσει το ταξίδι τους στα βουνά.

Σούρουπο, ύστερα από μια δύσκολη αναρρίχηση, κι ενώ ετοιμάζονταν να καταυλιστούν, βγάζοντας τις διπλωμένες σκηνές απ'τους σάκους τους κι αρχίζοντας να τις στήνουν.

Η Φενίλδα έβαζε το φάρμακο για τον πονοκέφαλο στο μέτωπό της. Έπρεπε κάθε μέρα να το βάζει, τουλάχιστον μία φορά˙ αλλιώς ο πονοκέφαλος επέστρεφε. Ευτυχώς, όσο βρίσκονταν στην Ταρασμάλθη, δεν είχε αναγκαστεί να χρησιμοποιήσει το φάρμακο περισσότερο. Είχε μαζί της αρκετά τυλιγμένα χαρτάκια με τη μυστηριώδη γκρίζα αλοιφή, αλλά δεν ήξερε για πόσο καιρό ακριβώς θα έμεναν εδώ, σε τούτη την παγωμένη διάσταση.

Μια απόμακρη κραυγή ακούστηκε, αντηχώντας σαν μακρόσυρτος αντίλαλος μέσα στα βουνά.

Η Φενίλδα, βρισκόμενη κάτω από έναν προεξέχοντα βράχο (για κάλυψη από τον άνεμο και τους παγοκρυστάλλους που έφερνε), είχε μόλις πάρει το χαρτάκι απ'το μέτωπό της και το είχε τσακίσει μέσα στη γαντοφορεμένη της γροθιά. «Τι ήταν αυτό;» ρώτησε τους συντρόφους της, οι οποίοι κοίταζαν γύρω-γύρω.

Ο Ελπιδοφόρος έφερε τα κιάλια του στα μάτια. «Δε φαίνεται τίποτα. Ό,τι κι αν ήταν, πρέπει να ήταν πολύ μακριά.»

«Ίσως να ήταν πάλι οι τριχωτοί μας φίλοι,» είπε ο Σκοτ.

Ο Ελπιδοφόρος κατέβασε τα κιάλια. «Δε νομίζω να μπορούν να βγάλουν τέτοια κραυγή.»

«Μην τους κρίνεις απ'το μπόι· μπορεί νάχουν δυνατό λαρύγγι,» μειδίασε ο Σκοτ.

Ο Ελπιδοφόρος κούνησε το κεφάλι του. «Να είστε σ'επιφυλακή,» είπε προς όλους.

Τίποτα, όμως, δεν ήρθε να τους ενοχλήσει τη νύχτα.

«Μπορεί να ήταν ο άνεμος,» είπε ο Νικόδημος, την άλλη μέρα, καθώς οδοιπορούσαν. Η Κάτια είχε το ένα της χέρι περασμένο γύρω του και βοηθιόταν στο βάδισμα, αν και δεν έμοιαζε να της είναι και τελείως απαραίτητο: θα μπορούσε να βαδίσει και μόνη της, αλλά σίγουρα θα κουραζόταν πιο γρήγορα.

«Ο άνεμος;» είπε ο Σκοτ. «Δεν το νομίζω, φίλε μου.»

«Ο άνεμος κάνει, καμια φορά, παράξενους ήχους όταν περνά μέσα από στενά μέρη ανάμεσα στους βράχους,» επέμεινε ο Νικόδημος.

Ο Σκοτ δε μίλησε, αλλά δεν έδειχνε πεπεισμένος.

«Μέχρι στιγμής,» είπε ο Ελπιδοφόρος, «δεν έχουμε δει κανένα μεγάλο θηρίο σε τούτη τη διάσταση. Κι αυτό ακούστηκε, αναμφίβολα, μεγάλο.»

«Αναρωτιέμαι τι τρώει εδώ πέρα...» μουρμούρισε η Φενίλδα.

«Κι εγώ την ίδια απορία έχω, Φενίλδα.»

Κατά τη διάρκεια της ημέρας, οδοιπορούσαν επάνω σ’ένα μέρος με μεγάλο υψόμετρο, αλλά αρκετά βατό. Όταν, όμως, ήρθε το απόγευμα, συνάντησαν μια απότομη, κατηφορική πλαγιά.

«Σκατά…!» μούγκρισε η Κάτια. «Πάλι τα ίδια.»

Και ο άνεμος, επίσης, δεν έμοιαζε νάναι με το μέρος τους: είχε δυναμώσει, και ορισμένοι απ’τους παγοκρυστάλλους που τους χτυπούσαν τούς έκαναν να πονάνε, παρά τις χοντρές γούνες που φορούσαν.

«Καπετάνιε,» είπε η Κάτια, «δε βρίσκουμε κάναν άλλο δρόμο;»

«Δε θα το θεωρούσα συνετό. Μετά από δω το υψόμετρο πέφτει, και, πιστεύω, θα μπορούμε να βαδίσουμε πιο άνετα.» Ο Ελπιδοφόρος έδειξε. «Εκεί μέσα.»

Στο φως του απογεύματος, που αντανακλούσε στους πάγους, βίγλισαν εκτάσεις γεμάτες ψηλά δέντρα και λευκή ομίχλη. Ήταν οι πρώτες τέτοιες περιοχές που έβλεπαν στην Ταρασμάλθη, και τους εντυπωσίασαν. Σε τούτη τη διάσταση δεν υπήρχε μεγάλη βλάστηση.

«Από τι είναι φτιαγμένα αυτά τα δέντρα;» είπε η Φενίλδα. «Από πάγο;»

«Μπορεί,» αποκρίθηκε ο Σκοτ. «Γυαλίζουν.»

«Φυσικά και γυαλίζουν,» του είπε ο Νάραλχεμ. «Είναι, σίγουρα, *σκεπασμένα* με πάγο.»

«Και πώς ζουν, μάγε;»

«Θα πρέπει να τα ρωτήσεις, όταν τα πλησιάσουμε.»

Ο Σκοτ ρουθούνισε. «Δε θα το ξεχάσω.»

«Στη δουλειά μας,» είπε ο Ελπιδοφόρος. «Έχουμε μια πλαγιά να κατεβούμε.»

Δέθηκαν ο ένας με τον άλλο και άρχισαν την κάθοδο, πατώντας γερά στα παγοπέδιλά τους και μπήγοντας εξίσου γερά τα ατσάλινα μπαστούνια τους στο έδαφος.

Ο Ελπιδοφόρος υπολόγιζε ότι είχαν κατεβεί το ένα τέταρτο της απόστασης, όταν μια απόμακρη κραυγή αντήχησε. Η ίδια κραυγή με χτες, νόμιζε. Το ίδιο θηρίο.

Ο Σκοτ κοίταξε τριγύρω με τα κιάλια του.

«Βλέπεις τίποτα;» του φώναξε ο Ελπιδοφόρος.

«Τίποτα!»

«Συνεχίζουμε! Όπως και την άλλη φορά, ούτε τώρα θα πλησιάσει!»

Και έτσι έκαναν, κατεβαίνοντας με μεγάλη προσοχή. Κάτω απ'τα πόδια τους, σ'ορισμένα σημεία, οι πάγοι έσπαγαν και κατρακυλούσαν στην πλαγιά.

«Μου ακούστηκε, πάντως, πιο κοντά ετούτη τη φορά,» είπε η Φενίλδα στον Ελπιδοφόρο.

«Κι εμένα, αλλά μην το πεις στους άλλους.»

Σκατά! σκέφτηκε η Φενίλδα. *Λες να είναι κάτι που μας κυνηγά; Κάποιο θηρίο που μας οσμίζεται και έρχεται για εμάς;*

Δεν το ξανάκουσαν, όμως˙ και έφτασαν στο τέλος της πλαγιάς ασφαλείς, αν και κατάκοποι. Προχώρησαν για κανένα χιλιόμετρο ακόμα, και μετά, καθώς ο ήλιος χανόταν στη Δύση, έστησαν τις σκηνές τους και διανυκτέρευσαν.

Την επόμενη μέρα ήταν που μπήκαν στις παράξενες ομίχλες των δασών της Ταρασμάλθης και συνάντησαν το παγοντυμένο ερείπιο κάποιου αρχέγονου ναού…

Κεφάλαιο 16

Διέσχισαν τον ποταμό από το σημείο που τους έδειξε η Μάρθα, βαδίζοντας προσεχτικά με τα παγοπέδιλά τους και στηριζόμενοι στα μπαστούνια τους. Δεν κινδύνεψαν στο ελάχιστο˙ ο πάγος ήταν γερός κάτω απ'τα πόδια τους. Και ούτε το ενεργειακό έλκηθρό τους παρουσίασε καμια δυσκολία να τους ακολουθήσει.

Από κει και πέρα, οδοιπόρησαν δίπλα στις νότιες όχθες του ποταμού με ανατολική κατεύθυνση και έχοντας τα πανύψηλα βουνά στα νότιά τους, πολλές από τις κορυφές των οποίων χάνονταν μέσα στα σύννεφα. Ο άνεμος συνέχιζε να λυσσομανά, φέρνοντας χιόνι και παγοκρυστάλλους, άλλοτε περισσότερους κι άλλοτε λιγότερους. Οι επαναστάτες είχαν πλέον αρχίσει να συνηθίζουν κάπως αυτόν τον καιρό, και δεν τους ενοχλούσε τόσο όσο στην αρχή.

Την αυγή της έκτης ημέρας, έφτασαν στη συμβολή των δύο μεγάλων ποταμών, και στο ερείπιο που η Μάρθα τούς είχε δείξει επάνω στον χάρτη της. Η χιονοθύελλα ήταν πολύ άγρια γύρω τους˙ βρίσκονταν μέσα σε μια από τις χειρότερες χιονοθύελλες που είχαν συναντήσει από τότε που ήρθαν στην Ταρασμάλθη: αναμφίβολα, πολύ χειρότερη από αυτήν που μάστιζε τη διάσταση όταν είχαν βγει από τον Αιθέρα, μέσα στην *Πλωτή Βασίλισσα των Ουρανών.* Τα πάντα ήταν θολά, προς κάθε κατεύθυνση, κρυμμένα πίσω από στροβιλιζόμενα παραπετάσματα χιονιού˙ ενώ οι παγοκρύσταλλοι έρχονταν σαν επικίνδυνα μαχαίρια, κάνοντάς τους να πονάνε όταν τους χτυπούσαν, παρά τις σκληρές ενδυμασίες τους.

«Το ερείπιο!» φώναξε η Μάρθα, δείχνοντας μια σχεδόν ακαθόριστη μαύρη μορφή μες στον χαλασμό. «Γρήγορα, πάμε στο ερείπιο!»

Οι υπόλοιποι δε χρειάστηκαν άλλη παρότρυνση για να την ακολουθήσουν. Και, καθώς ζύγωναν το οικοδόμημα, ο Γεράρδος αισθάνθηκε έναν παγοκρύσταλλο να τον χτυπά δυνατά πάνω στη δερμάτινη προσωπίδα του. Γρυλίζοντας, παραπάτησε όπισθεν, και θα σωριαζόταν στο χιόνι, αν ο Προαιρέσιος δεν τον έπιανε.

«Είσαι καλά;»

«Παραλίγο να σπάσει τα γυαλιά μου,» είπε ο Γεράρδος, καθώς πατούσε πάλι γερά στα μποτοφορεμένα πόδια του. «Πάμε μέσα.» Με το ένα του χέρι, άγγιζε το πρόσωπό του, νομίζοντας ότι ο παγοκρύσταλλος τον είχε τραυματίσει κάτω από την προσωπίδα του.

Η Μάρθα, βλέποντας ότι ο Γεράρδος ήταν ξανά όρθιος, συνέχισε να προπορεύεται προς το ερείπιο.

Η είσοδος του αρχαίου οικοδομήματος ήταν φραγμένη από τα χιόνια, διαπίστωσαν όταν έφτασαν κοντά. Έπρεπε να βγάλουν τουλάχιστον κάποια από αυτά για να μπουν.

«Γαμώ τους γαμημένους θεούς της Ταρασμάλθης!» γρύλισε η Μάρθα.

«Τα φτυάρια σας!» είπε ο Γεράρδος.

Έβγαλαν τα φτυάρια τους κι άρχισαν να χτυπάνε το χιόνι, για να το παραμερίσουν από την είσοδο. Καταφέρνοντας να δημιουργήσουν ένα αρκετά μεγάλο άνοιγμα, μπήκαν με το έλκηθρό τους να τους ακολουθεί.

Το εσωτερικό του ερειπίου έμοιαζε με ευλογημένο κρησφύγετο μέσα σε τούτη τη χιονοθύελλα. Βαριανασαίνοντας, έλυσαν τους σάκους τους από την πλάτη και στάθηκαν να ξαποστάσουν. Ο Γεράρδος έβγαλε τα γυαλιά και την προσωπίδα του, κι άγγιξε το μάγουλό του. Είδε αίμα πάνω στο γάντι του.

Η Μάρθα –που είχε, επίσης, βγάλει τα γυαλιά και την προσωπίδα της– πήρε ένα μαντήλι απ'τον σάκο της και, πλησιάζοντας τον Γεράρδο, σκούπισε το αίμα από το πρόσωπό του. «Τυχερός ή-

σουν,» του είπε. «Μπορούσε να σου είχε χτυπήσει το μάτι. Το έχω δει να συμβαίνει, και είναι γάμησέ τα.»

«Τουλάχιστον,» είπε ο Προαιρέσιος, «τώρα είμαστε πίσω από τοίχους.»

Η Μάρθα ένευσε. «Και δε νομίζω ν'αργήσει να καλμάρει ο καιρός. Οι πολύ άγριες θύελλες δεν κρατούν για πολύ.»

«Πού είναι τα μηχανήματα που βρίσκονται εδώ;» ρώτησε ο Σέλιρ'χοκ.

«Ελάτε,» είπε η Μάρθα προς όλους· «θα σας οδηγήσω.»

Αφήνοντας το ενεργειακό έλκηθρο και τους σάκους πίσω τους, την ακολούθησαν μέσα στα πέτρινα, παγωμένα δωμάτια του από χιλιετίες εγκαταλειμμένου οικοδομήματος. Σύντομα, συνάντησαν δύο κανόνια, όπως και την προηγούμενη φορά· και, μετά από τα όπλα, βρέθηκαν σ'ένα κυκλικό δωμάτιο με μηχανήματα, το οποίο δεν έμοιαζε με το αντίστοιχό του στο άλλο ερείπιο. Εκείνο ήταν πολύ μικρότερο και τετράγωνο· επίσης, εδώ ο χώρος διέθετε θολωτή οροφή, καμωμένη από κρύσταλλο, ο οποίος άφηνε το ηλιακό φως να περνά.

«Δε σπάει από τους ανέμους και τους παγοκρυστάλλους;» απόρησε ο Προαιρέσιος, κοιτάζοντας επάνω.

«Την ίδια απορία έχουν και πολλοί άλλοι εξερευνητές,» τον πληροφόρησε η Μάρθα. «Το κρύσταλλο του θόλου πρέπει νάναι πανίσχυρο, για νάχει αντέξει τόσους αιώνες. Λένε, μάλιστα, πως κάποτε ένας μαλάκας το πυροβόλησε με καραμπίνα, για να το δοκιμάσει, κι αυτό δεν έσπασε.»

«Δε μ'εκπλήσσει,» είπε ο Σέλιρ'χοκ, «αφού αντιστέκεται στις θύελλες ετούτης της διάστασης· οι σφαίρες δε θα είναι τίποτα το σπουδαίο γι'αυτό.» Και μετά, έστρεψε το βλέμμα του στα μηχανήματα, ζυγώνοντάς τα με αργά, σταθερά βήματα.

Οι υπόλοιποι τον ακολούθησαν.

Τα περισσότερα μηχανήματα είδαν πως ήταν παγωμένα – καλυμμένα από σκληρά στρώματα πάγων, που γυάλιζαν στο

φως που ερχόταν από τον θόλο–, αλλά υπήρχαν και ορισμένα που ήταν τελείως ξεπάγωτα. *Τελείως.* Δεν ήταν ούτε καν μερικώς παγωμένα, όπως την προηγούμενη φορά.

«Πρέπει να ενεργοποιήθηκαν,» συμπέρανε ο Σέλιρ’χοκ. «Πρόσφατα.»

Η Μάρθα ένευσε, αλλά είπε: «Τι είν’αυτά, γαμώ την ανωμαλία μου;... Τόσα χρόνια, ποτέ ξανά τα μηχανήματα δεν είχαν ξεπαγώσει, και τώρα... τώρα, όπου πάμε τα βρίσκουμε ξεπάγωτα!»

«Και τα καλώδια...» είπε ο Σέλιρ, κοιτάζοντας στο πάτωμα. «Είναι κι αυτά ξεπάγωτα.» Και ύφανε ένα ξόρκι, κάνοντας τους κρυστάλλους του ραβδιού του να λαμπυρίσουν κάτω από τις γούνες που τους κάλυπταν.

«Τι έκανες;» τον ρώτησε ο Γεράρδος, όταν ήταν φανερό πως είχε ολοκληρώσει τη δουλειά του.

«Ένα Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως.»

«Βρήκες τίποτα;»

Ο μάγος κούνησε το κεφάλι. «Καμία μορφή ενέργειας δεν κυλά εδώ τώρα. Ή, τουλάχιστον, καμία μορφή ενέργειας που μπορώ να εντοπίσω.»

Για μερικές στιγμές, έμειναν σιωπηλοί· μονάχα τα ουρλιαχτά του ανέμου ακούγονταν, έξω απ’το ερείπιο.

Ύστερα, ο Γεράρδος είπε: «Και τι νομίζεις ότι πρέπει να κάνουμε, Σέλιρ; Υπάρχει κάτι σ’αυτά τα μηχανήματα που μπορεί να μας βοηθήσει να βρούμε την Αρταλδάφρα;»

«*Σίγουρα* υπάρχει· αλλά δεν ξέρω –ακόμα– τι.»

«Επομένως, θα φύγουμε από δω;» ρώτησε ο Γεράρδος, πιέζοντας το μαντήλι που του είχε δώσει η Μάρθα επάνω στο μάγουλό του, προσπαθώντας να κάνει την αιμορραγία να σταματήσει. «Θα πάμε στο επόμενο φρούριο; Αυτό στα νότια;»

Ο Σέλιρ’χοκ ήταν σκεπτικός. «Το γεγονός ότι βρήκαμε τα μηχανήματα εδώ ξεπάγωτα σημαίνει πως –αν όντως ενεργοποιούνται από μόνα τους, όπως υποθέτω– μπαίνουν σε λειτουργία ανά τα-

κτά χρονικά διαστήματα. Δηλαδή, αν περιμένουμε, θα δούμε… κάτι.» Το βλέμμα του έφυγε από τον Γεράρδο, πηγαίνοντας στη Μάρθα και, μετά, στον Προαιρέσιο.

«Βιαζόμαστε;» έθεσε το ερώτημα ο τελευταίος. «Αν *δεν* βιαζόμαστε, τότε δε βλέπω τον λόγο γιατί να μην κάνουμε όπως προτείνεις, μάγε.»

«Εμένα,» είπε ο Γεράρδος, «εξακολουθεί να με απασχολεί η παρουσία των Παντοκρατορικών στον Αιθέρα, καθώς και η παρουσία εκείνου του εξάτροχου οχήματος εδώ, στην Ταρασμάλθη. Μπορεί τα μηχανήματα να μην ενεργοποιούνται από μόνα τους, αλλά να ξεπαγώνουν επειδή *αυτοί* κάνουν κάτι.»

«Δεν υπάρχουν σημάδια επάνω τους ότι κάποιοι τα ξεπάγωσαν, Γεράρδε,» του είπε η Μάρθα. «Η υπόθεση του Σέλιρ, πως τα μηχανήματα ενεργοποιούνται από μόνα τους, μοιάζει σωστή. Εγώ λέω να περιμένουμε. Μερικές μέρες καθυστέρηση δε θα κάνουν μεγάλη διαφορά· τρόφιμα έχουμε αρκετά, ούτως ή άλλως. Κι αν τύχει να μάθουμε κάτι σημαντικό για τη θέση της Αρταλδάφρα, αυτό θα μας γλιτώσει από πολύ περισσότερες μέρες άσκοπης περιπλάνησης μέσα στο χιόνι.»

Αναπάντεχα, ένας δυνατός γδούπος ήρθε από τον θόλο από πάνω τους.

Κοίταξαν ψηλά, θορυβημένοι, και είδαν μια σκοτεινή μορφή, ακαθόριστου σχήματος, να κινείται πίσω από το κρύσταλλο και να φεύγει, γρήγορα.

«Τι ήταν αυτό;» ρώτησε ο Προαιρέσιος, έχοντας ήδη τραβήξει το πιστόλι του.

«Πάμε να πάρουμε τα πράγματά μας από την είσοδο,» είπε ο Γεράρδος, και οι υπόλοιποι τον ακολούθησαν, καθώς βάδιζε βιαστικά προς την καμάρα που οδηγούσε έξω απ’το στρογγυλό δωμάτιο με τα μηχανήματα.

Κανένας δεν είχε πειράξει το έλκηθρο ή τους σάκους τους, όπως διαπίστωσαν. Πέρασαν τους τελευταίους στην πλάτη τους, και ο

Γεράρδος κι ο Προαιρέσιος έπιασαν το έλκηθρο απ'τα λουριά του, τραβώντας το, καθώς δεν ήθελαν να το βάλουν σε λειτουργία και να ξοδέψουν ενέργεια χωρίς καλό λόγο.

Ό,τι κι αν είχε πέσει πάνω στον θόλο δεν πρέπει να ήταν τίποτα το επικίνδυνο, τελικά. Ούτε καν κάτι το ζωντανό, υπέθεσε ο Γεράρδος. Μάλλον, κάποιο κομμάτι πάγου, ή πολύ χιόνι μαζί…

Καθώς, όμως, είχαν στρέψει τα νώτα τους στην είσοδο του ερειπίου και πήγαιναν πάλι προς το εσωτερικό, άκουσαν πίσω τους έναν θόρυβο–

Στράφηκαν, υψώνοντας τα όπλα τους: ο Προαιρέσιος και ο Σέλιρ'χοκ, πιστόλια· η Μάρθα, μια καραμπίνα· ο Γεράρδος, ένα τουφέκι.

Αντίκρυ τους στεκόταν κάτι που δεν ήταν εύκολο να το παρομοιάσουν με τίποτε άλλο. Διέθετε πέντε μέλη, που ήταν μακριά σαν πόδια, ή σαν χέρια, και στο τέλος των περισσοτέρων υπήρχαν νύχια. Ο κορμός του σώματός του ήταν ακαθόριστα ανθρωπόμορφος. Το κεφάλι του έμοιαζε με κέρατο, και μάτια ή στόμα δε φαινόταν να έχει.

Το αλλόκοτο πλάσμα γυάλιζε ολόκληρο, σα να ήταν από πάγο, ή σαν… σαν να αποτελείτο από πολλούς –πάρα, πάρα πολλούς– παγοκρυστάλλους.

Θεοί! σκέφτηκε ο Γεράρδος. Η Μάρθα δεν τους είχε πει ότι–;

Προτού ολοκληρώσει τον συλλογισμό του, την άκουσε να λέει, βιαστικά: «Φάντασμα… Μην το χτυπήσετε με σφαίρες! –θυμηθείτε τι σας είπ–!»

Το φάντασμα όρμησε καταπάνω τους, κινώντας τα πέντε πόδια του με τρομερή ταχύτητα και διαβολική αρμονία. Το κεφάλι-κέρατό του ήταν κατεβασμένο επικίνδυνα, γυαλίζοντας.

«*Μακριά του!*» φώναξε η Μάρθα, και πετάχτηκε στ'αριστερά, κολλώντας στον τοίχο.

Ο Γεράρδος τη μιμήθηκε, ενώ ο Προαιρέσιος και ο Σέλιρ'χοκ τινάζονταν από την άλλη μεριά, δεξιά, όπου υπήρχε ένα στενό άνοιγμα το οποίο έβγαζε σ'ένα μικρό δωμάτιο του παλιού οχυρού.

Το φάντασμα πέρασε πάνω απ'το έλκηθρό τους, ανατρέποντάς το–

–και συνέχισε την πορεία του προς το βάθος του οικοδομήματος.

«Τι;...» έκανε η Μάρθα, παραξενεμένη. «Μας αγνόησε τελείως, το γαμημένο!...»

«Αισθάνεσαι παραμελημένη;» της είπε ο Προαιρέσιος.

«Τα φαντάσματα σκοτώνουν ό,τι βρουν μπροστά τους!»

Ο Προαιρέσιος κοίταξε προς την είσοδο του ερειπίου.

«Τι ψάχνεις εκεί;» ρώτησε η Μάρθα.

«Μήπως κάτι το κυνηγάει και γι'αυτό έτρεχε έτσι.»

«Μη γίνεσαι αστείος!»

Ο Γεράρδος πλησίασε το έλκηθρό τους, και το έπιασε απ'τη μια μεριά. «Βοήθησέ με,» είπε στον Προαιρέσιο· κι εκείνος τον βοήθησε να το γυρίσουν από την καλή. Τα πράγματα επάνω του δεν είχαν πέσει, γιατί ήταν δεμένα.

«Αναρωτιέμαι,» είπε ο Σέλιρ'χοκ, «αν πηγαίνει στα μηχανήματα...»

«Τι να κάνει εκεί;» απόρησε η Μάρθα.

«Ας μάθουμε.»

«Είσαι τρελός, μάγε;» παρενέβη ο Προαιρέσιος. «Εγώ λέω να φύγουμε από τούτο το μέρος –τώρα!»

«Η θύελλα συνεχίζεται δυνατή απέξω,» του είπε ο Σέλιρ'χοκ.

«Κι αυτό το φάντασμα συνεχίζει να είναι εδώ μέσα!»

«Αν ήθελε να μας επιτεθεί, μπορούσε ήδη να το είχε κάνει. Προφανώς, κάτι άλλο έχει τραβήξει την προσοχή του· και θέλω να μάθω τι είναι.» Ο Σέλιρ'χοκ άρχισε να βαδίζει προς τα μέσα.

«Γεράρδε,» είπε ο Προαιρέσιος, «θα ήταν σωστό να τον αφήσουμε να πεθάνει μόνος του;»

«Υποθέτω πως όχι.»

«Δυστυχώς, είμαι της ίδιας άποψης.» Ο Προαιρέσιος, έχοντας θηκαρώσει το πιστόλι του, ξεθηκάρωσε το σπαθί του.

Η Μάρθα πήρε ένα τσεκούρι από τον σάκο της, και πρότεινε στον Γεράρδο να κάνει το ίδιο, αφού ο μοναδικός τρόπος να «σκοτώσει» κάποιος ένα φάντασμα ήταν να διαλύσει τη συγκέντρωση των παγοκρυστάλλων που το σχημάτιζε –κι αυτό δε γινόταν με σφαίρες.

Ο Γεράρδος πήρε το τσεκούρι του, και οι τρεις τους ακολούθησαν την πορεία που είχε ακολουθήσει ο Σέλιρ'χοκ.

Ο μάγος βρισκόταν κρυμμένος πίσω απ'την καμάρα που οδηγούσε στο στρογγυλό δωμάτιο, και κοίταζε στο εσωτερικό του. Όπου στεκόταν το φάντασμα, ασάλευτο, αγαλματωμένο.

«Συνεχίζει να ζει;» ψιθύρισε ο Προαιρέσιος στη Μάρθα.

Εκείνη ένευσε. «Μόνο όταν διαλυθεί έχει 'πεθάνει'.»

«Όταν λες 'διαλυθεί', εννοείς να έχει γίνει κομμάτια από παγοκρύσταλλο;»

«Ναι.»

«Και τι κάνει τώρα εκεί; Περιμένει κάτι;»

«Δεν ξέρω. Δεν τόχω ξαναδεί να συμβαίνει αυτό.»

Ο Σέλιρ'χοκ είπε, χωρίς να στραφεί να τους κοιτάξει: «Αισθάνθηκε τα μηχανήματα να μπαίνουν σε λειτουργία, γι'αυτό είναι εδώ. Το τράβηξε η ενέργεια που κατανάλωσαν.»

«Είσαι σίγουρος;» ρώτησε ο Προαιρέσιος.

«Φυσικά και όχι.»

«Μου αρέσει που ξέρουμε *ακριβώς* τι κάνουμε σε τούτη την καταραμένη διάσταση…!» μούγκρισε χαμηλόφωνα ο Απολλώνιος ευγενής.

Ένας γδούπος ήρθε από τον θόλο του στρογγυλού δωματίου, και μια σκοτεινή μορφή φάνηκε να περνά πίσω απ'το πανίσχυρο κρύσταλλο.

«Δεν το πιστεύω, γαμώ την ανωμαλία μου, γαμώ…» μουρμούρισε η Μάρθα.

«Μάλλον, θάχουμε κι άλλον επισκέπτη,» είπε ο Γεράρδος.

«Και καλύτερα να του κάνουμε χώρο,» πρότεινε ο Σέλιρ’χοκ.

Παραμέρισαν από την είσοδο του στρογγυλού δωματίου, και περίμεναν.

Απόμακροι θόρυβοι αντήχησαν από την άλλη μεριά του ερειπίου, οι οποίοι σύντομα έπαψαν να είναι απόμακροι, καθώς έρχονταν ολοένα και πιο κοντά. Κάτι πλησίαζε. Γρήγορα.

Ένα φάντασμα παρουσιάστηκε μέσα απ’το σκοτάδι του στενού διαδρόμου. Η μορφή του δεν έμοιαζε με του προηγούμενου, αλλά ήταν κι αυτό καμωμένο από παγοκρυστάλλους. Είχε δύο χοντρά πόδια στην κάτω μεριά του σχεδόν τετράγωνου σώματός του, και δύο πλοκάμια στην επάνω μεριά. Κεφάλι δε φαινόταν να διαθέτει, εκτός αν ήθελε κανείς να θεωρήσει «κεφάλια» τα πλοκάμια.

Πέρασε δίπλα από τους επαναστάτες, αγνοώντας τους τελείως, και μπήκε στο στρογγυλό δωμάτιο.

Το άλλο φάντασμα δε γύρισε να το κοιτάξει, κι εκείνο στάθηκε πλάι του. Ακίνητο. Αγαλματωμένο.

«Γιατί,» ρώτησε ο Προαιρέσιος, «ήρθε κι αυτό από την οροφή πρώτα;»

«Στον αέρα πρέπει να γεννήθηκαν και τα δύο,» εξήγησε η Μάρθα. «Δε σας είπα ότι φτιάχνονται από τον άνεμο και τους παγοκρυστάλλους; Είναι παράξενο, όμως, που… Βασικά, είναι σπάνιο να δεις *ένα* φάντασμα, όχι *δύο.*»

«Και, μάλιστα, ήρθαν και τα δύο από την ίδια μεριά,» τόνισε ο Σέλιρ’χοκ. «Κάτι πρέπει να σημαίνει αυτό, έτσι δεν είναι;»

«Μη ρωτάς τι, όμως.»

Άλλος ένας γδούπος ακούστηκε από τον θόλο.

«Απίστευτο!…» σύριξε η Μάρθα.

Παραμέρισαν πάλι από την είσοδο˙ κι ακόμα ένα φάντασμα πέρασε από κοντά τους, για να πάει να σταθεί πλάι στα άλλα δύο. Αυτό είχε δύο πόδια και δύο πράγματα που θα μπορούσε κανείς να αποκαλέσει «χέρια»˙ επίσης, διέθετε κάτι που έμοιαζε με κεφάλι˙ επομένως, θύμιζε άνθρωπο, αν και στην πλάτη του έφερε ένα μάλλον κοντό πτερύγιο.

Ο Προαιρέσιος ρώτησε: «Νομίζετε ότι θα ήταν συνετό να καθίσουμε εδώ μέχρι να μαζευτούν καμια εικοσαριά τέτοια;»

«Μη βιάζεσαι,» του είπε ο Σέλιρ’χοκ. «Κάτι περιμένουν. Και έχω την αίσθηση πως είναι το ίδιο με αυτό που περιμένουμε εμείς.»

Κεφάλαιο 17

Τα δάση ήταν τυλιγμένα σε λευκές ομίχλες, που αλλού πύκνωναν αλλού αραίωναν. Τα δέντρα είχαν φαρδείς κορμούς, και τα περισσότερα ήταν πολύ ψηλά. Τα κλαδιά τους απλώνονταν σαν μακριά χέρια γύρω τους, έχοντας φυλλωσιές από λεπτές, πράσινες βελόνες. Κωνοειδείς και σφαιρικές κουκουνάρες κρέμονταν από πάνω τους. Το χιόνι και οι πάγοι γυάλιζαν, καθώς κάλυπταν τα δέντρα σαν μαγικά καμωμένες ενδυμασίες: μανδύες, και πέπλα, και φορέματα, και κουκούλες.

«Το μέρος μοιάζει στοιχειωμένο…»

«Δε φαινόταν ότι ήσουν προληπτικός, Σκοτ,» είπε η Φενίλδα'σαρ.

«Δεν είμαι προληπτικός, μάγισσα! Αλλά το μέρος *εξακολουθεί* να μου μοιάζει στοιχειωμένο.»

Ο άνεμος σφύριζε ανάμεσα απ'τους κορμούς και τις φυλλωσιές των δέντρων, και οι παγοκρύσταλλοι που έφερνε κουδούνιζαν σαν μυριάδες μικρά, μικρά καμπανάκια, καθώς συγκρούονταν με τους πάγους που έντυναν τα φυτά. Παρά τον αέρα, η ομίχλη δεν διαλυόταν. Είχε, αναμφίβολα, κάτι το παράδοξο επάνω της· έμοιαζε βγαλμένη από όνειρο.

Η ομάδα προχωρούσε πάνω στο χιόνι, χρησιμοποιώντας παγοπέδιλα και ατσάλινα μπαστούνια, αν και δεν υπήρχε πραγματική ανάγκη για τα τελευταία· ο τόπος ήταν βατός, όσο μπορούσε να είναι βατός ένας τόπος στην Ταρασμάλθη.

«Επιπλέον,» πρόσθεσε ο Σκοτ, «δεν καταλαβαίνω πώς είναι δυνατόν να υπάρχουν δέντρα εδώ. Πουθενά αλλού στη διάσταση δε φαίνεται να υπάρχει τόσο ψηλή βλάστηση. Μόνο κάτι χαμόδεντρα είδαμε· θάμνους, ουσιαστικά.»

Ο Νάραλχεμ'νιρ κοίταζε στο έδαφος. «Ναι… είναι περίεργο. Αν είχαμε χρόνο, θα μπορούσαμε να σκάψουμε κοντά στις ρίζες τους. Όμως *δεν* έχουμε χρόνο.»

«Προφανώς,» είπε ο Νικόδημος, «η γη εδώ μπορεί να προσφέρει κάποιου είδους τροφή στη βλάστηση.» Δεν βοηθούσε την Κάτια να βαδίζει πλέον· βάδιζε μόνη της, στηριζόμενη στο ατσάλινο μπαστούνι της, και δεν έμοιαζε να έχει καμια ιδιαίτερη δυσκολία.

«Αφού υπάρχουν δέντρα εδώ,» είπε η Νάνσυ, «θα υπάρχουν και ζώα. Κι ίσως ορισμένα απ'αυτά νάναι επικίνδυνα. Νάχετε το νου σας.» Η ίδια κρατούσε το τουφέκι της σε ετοιμότητα.

«Συμφωνώ,» ένευσε ο Ελπιδοφόρος, ρίχνοντάς της μια ματιά πάνω απ'τον ώμο του.

«Μας χαλάς τη φυτολογική μας κουβέντα, Καπετάνιε,» διαμαρτυρήθηκε, μεταξύ αστείου και σοβαρού, ο Σκοτ.

Ο ήλιος, που είχε προ πολλού βγει από την Ανατολή, σκαρφάλωνε ολοένα και πιο ψηλά στον ουρανό, κάνοντας τους πάγους πάνω στα δέντρα να γυαλίζουν· και, όταν είχε μεσουρανήσει, η ομάδα του Ελπιδοφόρου βρέθηκε μπροστά σ'ένα λίθινο οικοδόμημα, το οποίο ήταν χτισμένο μέσα σ'ένα μικρό ξέφωτο του δάσους. Έμοιαζε να είναι ισόγειο, και η είσοδός του βρισκόταν στην κορυφή μερικών πλατιών πέτρινων σκαλοπατιών. Η πόρτα ήταν διπλή, μεταλλική, και κλειστή. Επάνω της υπήρχαν λαξεύματα δέντρων, μπλεγμένα με καμπύλες και τεθλασμένες που σχημάτιζαν ακαθόριστες μορφές.

«Βρήκαμε μέρος για να ξεκουραστούμε, Καπετάνιε,» είπε ο Σκοτ.

«Δε μοιάζει με το προηγούμενο ερείπιο που συναντήσαμε, στις όχθες του παγωμένου ποταμού…» παρατήρησε η Φενίλδα. «Δε μοιάζει με φρούριο.»

«Μοιάζει με ναό,» είπε ο Νάραλχεμ.

Η Φενίλδα ένευσε. «Πράγματι. Με ναό.»

Ο Σκοτ βάδισε προς τα πέτρινα σκαλοπάτια–

«Περίμενε!» τον πρόλαβε ο Ελπιδοφόρος. «Δεν είπα ότι θα μπούμε.»

«Είσαι σοβαρός, αρχηγέ; Ο άνεμος έχει δυναμώσει.» Πράγμα που δεν ήταν ψέμα: ο άνεμος, όντως, είχε δυναμώσει, και έφερνε το χιόνι και τους παγοκρυστάλλους με λύσσα καταπάνω τους. Από την άλλη, βέβαια, δεν ήταν και η χειρότερη θύελλα που είχαν συναντήσει, καθώς διέσχιζαν τα βουνά.

«Ας ρίξουμε μια ματιά,» είπε ο Νάραλχεμ'νιρ στον Ελπιδοφόρο. «Δε βλάπτει. Ούτως ή άλλως, θα σταματήσουμε όπου νάναι.»

«Εντάξει,» συμφώνησε εκείνος. «Αλλά με προσοχή. Την προηγούμενη φορά που μπήκαμε σε ερείπιο αυτής της καταραμένης διάστασης, ένα ημιαόρατο έντομο τσίμπησε τη Νάνσυ και τη δηλητηρίασε.»

«Δεν το έχουμε ξεχάσει,» τον διαβεβαίωσε ο Νάραλχεμ.

Πλησίασαν την είσοδο, όλοι μαζί, και ο Σκοτ έκανε να τη σπρώξει με τα δύο χέρια, για ν'ανοίξει τα φύλλα της. Δεν τα κατάφερε, όμως.

«Πρέπει νάναι αμπαρωμένη,» είπε.

«Ή, ίσως, παγωμένη,» πρόσθεσε ο Νικόδημος.

Η Φενίλδα ύφανε ένα Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως, υψώνοντας το ένα γαντοφορεμένο χέρι της προς τη δίφυλλη μεταλλική θύρα. Τα μάτια της διαστάλθηκαν πίσω απ'τα γυαλιά της. *Ενέργεια!* Και, μάλιστα, πολλή. Ρέουσα. Κάτι βρισκόταν σε λειτουργία εκεί μέσα.

Το είπε στους υπόλοιπους.

«Κάποιο μηχάνημα;» ρώτησε ο Ελπιδοφόρος.

«Υποθέτω.»

«Για να βρίσκεται σε λειτουργία, αυτό ίσως να σημαίνει πως υπάρχουν άνθρωποι εδώ μέσα.» Στράφηκε στον Νάραλχεμ. «Έλεγξέ το.»

Ο Βιοσκόπος ένευσε, και ύφανε ένα Ξόρκι Εντοπισμού Ζωτικής Ενέργειας. «Σίγουρα, υπάρχει κάτι το ζωντανό,» είπε, «αλλά…

δεν είμαι βέβαιος ότι είναι άνθρωπος, Καπετάνιε.» Ακουγόταν προβληματισμένος.

«Θηρίο;»

Ο Νάραλχεμ κούνησε το κεφάλι. «Όχι.»

«Τι είναι, τότε; Έντομα, όπως εκείνα που συναντήσ–»

«Δεν είναι κάτι τόσο μικρό. Είναι κάτι *μεγάλο.* Και πολύ, πολύ ζωντανό. Δεν έχω αισθανθεί ποτέ τίποτα παρόμοιο˙ δε μπορώ να φανταστώ τι ίσως να είναι…»

«Σκατά…!» μούγκρισε ο Σκοτ. «Τελικά, δεν ήταν καλή ιδέα νάρθουμε εδώ. Το παίρνω πίσω, αρχηγέ. Πάμε να φύγουμε˙ ίσως, όντως, το μέρος νάναι στοιχειωμένο, μα το Μυαλό του Σκοτοδαίμονος.»

«Το ξόρκι μου δεν εντοπίζει *φαντάσματα,* Σκοτ,» του είπε ο Νάραλχεμ'νιρ.

«Δηλαδή, θες να μπεις εκεί μέσα;» Ο δολοφόνος έδειξε την κλειστή πόρτα–

–και τα δύο φύλλα της άνοιξαν, αιφνιδιάζοντάς τους όλους.

«Δεν το ήξερα ότι είχα τέτοιες δυνάμεις…» μουρμούρισε ο Σκοτ, καθώς αντίκριζαν την αίθουσα πίσω από την είσοδο του ναού.

Ο χώρος ήταν μεγάλος και στρογγυλός, περιτριγυρισμένος από ψηλούς, χοντρούς κίονες. Η οροφή του ήταν θολωτή, και καμωμένη από κρύσταλλο, επιτρέποντας στο ηλιακό φως να μπαίνει άπλετο. Στο κέντρο του πατώματος υπήρχε ένας λάκκος, απ'τον οποίο προερχόταν μια κοκκινωπή ακτινοβολία. Επίσης, από τις άκριες του λάκκου έβγαιναν παχιά καλώδια, σαν μακριά σκουλήκια, και πήγαιναν στις κολόνες τριγύρω, φτιάχνοντας ένα αστεροειδές σχήμα.

«Ποιος ακριβώς μας άνοιξε;» είπε ο Νικόδημος, ενώ όλοι είχαν υψώσει τα όπλα τους.

Κανένας δε φαινόταν μέσα στην αίθουσα.

Ο Ελπιδοφόρος πέρασε το κατώφλι πρώτος, κρατώντας το πιστόλι του εμπρός του. «Είναι κανείς εδώ;» φώναξε.

Είναι κανείς εδώ… κανείς εδώ… εδώ… δω… ακούστηκε η φωνή του ν’αντηχεί μέσα στο δωμάτιο.

«Αυτό,» είπε ο Σκοτ, «μάλλον σημαίνει *όχι*, αφεντικό,» και ακολούθησε τον Ελπιδοφόρο στο εσωτερικό του δωματίου, κρατώντας δύο πιστόλια στα χέρια του.

Οι υπόλοιποι μπήκαν επίσης. Η Νάνσυ είχε υψωμένο το τουφέκι της στο επίπεδο του ώμου, κοιτάζοντας ολόγυρα. Η Φενίλδα κρατούσε το πιστόλι της με τα δύο χέρια, χωρίς να έχει τους αγκώνες τεντωμένους· δεν υπήρχε κανένας συγκεκριμένος στόχος για να σημαδέψει, άλλωστε. Ο Νάραλχεμ είχε το δικό του πιστόλι κατεβασμένο, κι έμοιαζε σχετικά ήρεμος. Ο Νικόδημος κρατούσε μια καραμπίνα σε ετοιμότητα, σχεδόν όπως η Νάνσυ. Η Κάτια ήταν πίσω απ’όλους, έχοντας στα γαντοφορεμένα χέρια της ένα κοντό τουφέκι.

«Μάγε,» είπε ο Ελπιδοφόρος, χωρίς να στραφεί να κοιτάξει τον Νάραλχεμ’νιρ, «μας είπες ότι αισθάνθηκες κάτι ζωντανό εδώ. Πού είναι;»

«Μέσα στον λάκκο, πιστεύω.»

«Τα καλώδια που βγαίνουν από εκεί δείχνουν ότι, μάλλον, μέσα στον λάκκο βρίσκεται κάποιο μηχάνημα.»

«Ίσως, Καπετάνιε, να είναι το ίδιο πράγμα.»

«Τώρα μιλάς παράλογα, και δε βγάζεις κανένα νόημα.»

Ο Νάραλχεμ βημάτισε, προσεχτικά, προς τον λάκκο, και οι άλλοι βάδισαν γύρω του με τα όπλα τους σε ετοιμότητα. Ο μάγος ακόμα δεν είχε υψώσει το πιστόλι του, αν κι εξακολουθούσε να το κρατά στο πλευρό του.

Φτάνοντας σχετικά κοντά στον λάκκο, κοίταξαν στο εσωτερικό του και, στενεύοντας τα μάτια τους, για να τα προστατέψουν από την κοκκινωπή ακτινοβολία, είδαν κάτι που παλλόταν. Κάτι που είχε σχήμα στρογγυλό, ή ωοειδές –δεν ήταν εύκολο να διακριθεί–, και δε μπορούσες να το κοιτάς για πολλή ώρα.

«Τι πράμα είναι τούτο;» μούγκρισε ο Σκοτ.

«Είναι ζωντανό, Νάραλχεμ;» ρώτησε η Φενίλδα'σαρ.

Εκείνος ύφανε πάλι το Ξόρκι Εντοπισμού Ζωτικής Ενέργειας. «Νομίζω πως, ναι, αυτή είναι η ζωντανή οντότητα που αισθάνθηκα. Η ενέργεια που εντόπισες εσύ από πού έρχεται; Από εδώ;»

Η Φενίλδα έκανε το Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως, και αποκρίθηκε στον Βιοσκόπο πως από εκεί προερχόταν, από αυτό το φωτεινό πράγμα, και πως μετά συνέχιζε, ακολουθώντας τα καλώδια, φτάνοντας στις κολόνες, και πηγαίνοντας κάτω από το έδαφος. Βαθιά κάτω από το έδαφος.

«Ενδιαφέρον…» μουρμούρισε ο Νάραλχεμ'νιρ. Και, πιο δυνατά: «Νομίζω, Σκοτ, ότι ίσως ν'απαντήσαμε στο ερώτημά σου.»

«Ποιο ερώτημά μου;»

«Μας ρωτούσες πώς είναι δυνατόν να υπάρχουν δέντρα εδώ, μέσα σε τόσο δυνατό ψύχος. Η απάντηση είναι *αυτό*.» Ο Νάραλχεμ έδειξε την ενεργειακή οντότητα μέσα στον λάκκο.

«Προσφέρει τροφή στη βλάστηση;» είπε ο Ελπιδοφόρος, παραξενεμένος.

«Αδυνατώ να καταλάβω τι άλλο μπορεί να κάνει. Δεν υπάρχει κανένας μηχανισμός, για να τον τροφοδοτεί.»

Ο Ελπιδοφόρος κοίταξε τη Φενίλδα, ερωτηματικά.

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους κάτω από τις γούνες της. «Ίσως ο Νάραλχεμ να έχει δίκιο. Ούτε εγώ μπορώ να βγάλω κανένα άλλο συμπέρασμα. Ωστόσο, αυτό δεν σημαίνει ότι τα πράγματα είναι, όντως, έτσι. Πιθανώς να κάνουμε λάθος.»

Η πόρτα ακούστηκε να κλείνει πίσω τους–

Στράφηκαν.

«Εγώ την έκλεισα,» τους είπε ο Νικόδημος, ο οποίος είχε απομακρυνθεί από το κέντρο της αίθουσας και είχε πάει στην είσοδο, «για να μη μπαίνει το χιόνι.»

«Καλή ιδέα,» ένευσε ο Ελπιδοφόρος. «Αλλά,» πρόσθεσε, «ακόμα δεν έχουμε απαντήσει σε κάτι πολύ σοβαρό.» Και κοίταξε μια τον

Νάραλχεμ μια τη Φενίλδα. «Ποιος μας άνοιξε για να μπούμε; Και μη μου πείτε ότι ήταν ο Σκοτ…»

«Γιατί, Καπετάνιε;» παρενέβη ο δολοφόνος· «αμφιβάλλεις για τις ικανότητές μου;»

Οι άλλοι τον αγνόησαν.

«Δεν έχω ιδέα,» απάντησε ο Νάραλχεμ'νιρ στον Ελπιδοφόρο.

«Ούτε εγώ,» συμφώνησε η Φενίλδα, νιώθοντας μια ανησυχία βαθιά εντός της, τώρα που ο Ελπιδοφόρος είχε αναφέρει ξανά το μυστηριώδες άνοιγμα της εισόδου.

«Μπορεί,» είπε ο Νικόδημος, πλησιάζοντάς τους, «να είναι προγραμματισμένη έτσι ώστε ν'ανοίγει όταν κάποιος ζυγώνει, έχοντας αισθητήρες επάνω της.»

«Αισθητήρες;» είπε, σκεπτικά, ο Ελπιδοφόρος. «Ας το ψάξουμε. Δείτε αν υπάρχουν.»

Η Κάτια και η Νάνσυ πλησίασαν την πόρτα, εξετάζοντάς την από πάνω ώς κάτω.

«Δεν υπάρχουν αισθητήρες, Καπετάνιε,» κατέληξε η πρώτη. «Εκτός αν είναι, κάπως, βαλμένοι μέσα στο μέταλλο.»

«Μπορούμε να τους βρούμε, αν είναι;» Ο Ελπιδοφόρος κοίταξε ξανά τη Φενίλδα και τον Νάραλχεμ.

Η Ερευνήτρια δεν γνώριζε πώς να χρησιμοποιεί το Ξόρκι Εντοπισμού Αισθητήρων, έτσι έμεινε σιωπηλή. Ο Βιοσκόπος, όμως, είπε: «Θα το κοιτάξω,» και ζύγωσε την πόρτα, αρθρώνοντας τα λόγια για το ξόρκι και υψώνοντας τα χέρια του μπροστά από το μέταλλο των δύο φύλλων. Μετά, στράφηκε στον Ελπιδοφόρο. «Δεν υπάρχουν αισθητήρες. Ή, αν υπάρχουν, δεν μπορώ να τους βρω. Δεν είμαι Τεχνομαθής, Καπετάνιε.»

«Αν δεν υπάρχουν αισθητήρες,» συμπέρανε ο Ελπιδοφόρος, «τότε κάποιος –ή κάτι– μας άνοιξε.»

«Αυτό το πράγμα στο λάκκο;» Ο Σκοτ έριξε μια φευγαλέα ματιά εκεί. «Γιατί; Αισθανόταν μοναξιά;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε ο Ελπιδοφόρος. «Νομίζω, όμως, πως εδώ είναι ένα καλό μέρος για να καταυλιστούμε προσωρινά. Τουλάχιστον, δεν μας χτυπούν το χιόνι κι οι παγοκρύσταλλοι.»

Οι υπόλοιποι δε διαφώνησαν, γιατί, παρότι αναμφίβολα συνέβαινε κάτι το παράξενο σε τούτο τον ναό, δεν υπήρχε κανένας φανερός κίνδυνος.

Το πέτρινο πάτωμα δεν ήταν καλυμμένο ούτε με χιόνι ούτε με πάγο, και, όταν κάθισαν εκεί, διαπίστωσαν ότι ήταν ζεστό. Διατηρούσε μια σταθερή θερμοκρασία, εξαιτίας της ενέργειας που πρόσφερε η ζωντανή οντότητα στον λάκκο. Και δεν ήταν μόνο το πάτωμα ζεστό˙ σύντομα, κατάλαβαν ότι *ολόκληρη η αίθουσα* ήταν ζεστή. Όχι, βέβαια, τόσο ζεστή που να σε κάνει να ιδρώνεις, αλλά αρκετά ζεστή για να νιώθεις άνετα. Έβγαλαν τις γούνες τους, για πρώτη φορά ύστερα από τότε που είχαν εγκαταλείψει τον *Παγογέρακα,* πριν από τα βουνά.

«Αυτό το μέρος,» είπε η Κάτια, καθώς έτρωγαν, «ίσως να είναι κάποιο αρχαίο καταφύγιο. Ίσως να το είχαν φτιάξει για τους ταξιδιώτες που περνάνε από εδώ.»

«Δε νομίζω πως, όταν οικοδομήθηκε, η διάσταση ήταν παγωμένη,» διαφώνησε ο Νάραλχεμ. «Μοιάζει πανάρχαιο. Και θυμίζει ναό.»

«Μπορεί η Ταρασμάλθη να μην είχε παγώσει τελείως, αλλά να είχε *αρχίσει* να παγώνει,» επέμεινε η Κάτια. «Και μπορεί αυτός να είναι ναός κάποιου θεού των ταξιδιωτών, που το όνομά του έχει ξεχαστεί πλέον.»

Ο Νάραλχεμ δεν αποκρίθηκε, πίνοντας μια γουλιά καφέ από την αχνιστή κούπα του.

Η Φενίλδα τεντώθηκε επάνω στην κουβέρτα που είχε στρώσει στο πάτωμα, και χασμουρήθηκε. Η θερμότητα του θαλάμου την έκανε να νυστάζει. Ήταν πολύ βολικά εδώ˙ σχεδόν παραδεισένια, ύστερα από τα παγωμένα βουνά. Και οι υπόλοιποι τής φαίνονταν παρόμοια νυσταγμένοι.

Χασμουρήθηκε πάλι. Θα έπαιρνε το φάρμακό της, για τον πονοκέφαλο, και θα κοιμόταν. Έβγαλε από τον σάκο της ένα από τα τυλιγμένα χαρτάκια, το ξετύλιξε, και πίεσε την αλοιφή του επάνω στο μέτωπό της, ώσπου να απορροφηθεί.

«Τι είν'αυτό, Φενίλδα;» τη ρώτησε ο Σκοτ, που δεν ήταν καθισμένος μακριά της.

«Τίποτα,» αποκρίθηκε εκείνη, τσακίζοντας το χαρτάκι μέσα στο χέρι της και ρίχνοντάς το στον σάκο.

«Σ'έχω ξαναδεί να το χρησιμοποιείς. Φοβάσαι ότι το κρύο θα κάνει το δέρμα στο πρόσωπό σου να χαλάσει;»

«Σου είπα: δεν είναι τίποτα!»

«Καλά, μην αρπάζεσαι. Από περιέργεια ρώτησα.»

Η Φενίλδα ξάπλωσε πάνω στην κουβέρτα της. «Ποιος θα φυλάξει σκοπιά;» ρώτησε, νυσταγμένα.

Ο Ελπιδοφόρος, ακούγοντας τα λόγια της μάγισσας, κοίταξε τους συντρόφους του, έναν-έναν. Κανένας δεν του έμοιαζε πρόθυμος για σκοπιά· όλοι τους ήταν έτοιμοι για ύπνο. Πράγμα λογικό, άλλωστε: αυτό ήταν το πιο ζεστό μέρος που είχαν συναντήσει στην Ταρασμάλθη. Κι ο ίδιος ήθελε να κοιμηθεί.

«Σκοτ,» ρώτησε, «θα φυλάξεις;»

Ο γαλανόδερμος δολοφόνος έτριψε τα μάτια του. «Σκεφτόμουν να πέσω για ύπνο, αρχηγέ.»

«Νικόδημε;»

«Το ίδιο. Ποιος θάρθει εδώ, εξάλλου;»

Ο Νάραλχεμ είπε: «Καλύτερα να είμαστε προσεχτικοί. Θα φυλάξουμε σκοπιές κανονικά.»

«Θα κάνω εγώ την πρώτη βάρδια,» προθυμοποιήθηκε η Νάνσυ.

«Εντάξει,» είπε ο Ελπιδοφόρος. «Να με ξυπνήσεις μετά από μιάμιση ώρα.»

«Καλώς, Καπετάνιε.»

Η λευκόδερμη πολεμίστρια σηκώθηκε όρθια με το τουφέκι της στα χέρια. Είχε βγάλει τα ζεστά της ρούχα και είχε μείνει με μια

αμάνικη μπλούζα, που άφηνε τα μυώδη χέρια της να φαίνονται. Από κάτω φορούσε το γούνινο παντελόνι της και μπότες.

Ο Ελπιδοφόρος ήπιε μια τελευταία γουλιά απ'τη ζεστή σοκολάτα του, και ξάπλωσε, βλέποντας ότι η Φενίλδα, η Κάτια, και ο Νικόδημος είχαν *ήδη* ξαπλώσει. Η δεύτερη, μάλιστα, πρέπει να είχε αποκοιμηθεί.

Ο Ελπιδοφόρος αισθάνθηκε τα βλέφαρά του να βαραίνουν. Χασμουρήθηκε· ξαναχασμουρήθηκε· και κοιμήθηκε

Σε λίγο, κανένας τους δεν ήταν ξύπνιος· η γλυκιά ζεστασιά του ναού τούς είχε νανουρίσει όλους, ταλαιπωρημένοι καθώς ήταν από τα βουνά.

Μονάχα η Νάνσυ στεκόταν όρθια.

Κρατώντας το τουφέκι της αγκαλιά, έκανε πέρα-δώθε, παρότι αισθανόταν μια έντονη παρόρμηση να καθίσει, και συχνά-πυκνά χασμουριόταν.

Κοίταξε το ρολόι της, για να δει πόση ώρα είχε περάσει. *Ούτε καν ένα τέταρτο, ακόμα,* παρατήρησε. *Δε μπορώ να τον ξυπνήσω τόσο νωρίς.* Έτριψε τα μάτια της. Νόμιζε πως η θερμοκρασία είχε αυξηθεί, αλλά, μάλλον, η ιδέα της θα ήταν.

Αναστέναξε. Έκανε τόση ζέστη που το γούνινο παντελόνι κι οι μπότες της την ενοχλούσαν. Και τα βλέφαρά της βάραιναν· τ'ανοιγόκλεινε, βεβιασμένα, για να τα κρατά ανοιχτά.

Τελικά κάθισε, ακουμπώντας την πλάτη της σε μια από τις κολόνες της αίθουσας και βάζοντας το τουφέκι της ανάμεσα στα γόνατά της. Δε θα την έπαιρνε ο ύπνος: αφού είχε πει ότι θα φυλούσε μιάμιση ώρα σκοπιά, θα τη φυλούσε.

Ποτέ άλλοτε δεν την είχε πιάσει τέτοιο πράγμα. *Κι έχω φυλάξει πολλές σκοπιές στη ζωή μου…* Θυμήθηκε έναν λοχαγό, τον Πάνδημο. Απολλώνιος ήταν. Την είχε βάλει να κάνει τέσσερις σκοπιές μέσα σε μία ημέρα. Τι κόπανος… Η Νάνσυ, όμως, δεν είχε κοιμηθεί. Δε θα του έδινε καμία δικαιολογία για να έχει να πει κάτι εναντίον της.

«Μάλιστα, κύριε Λοχαγέ!» αποκρίθηκε, χαιρετώντας στρατιωτικά, και έφυγε απ'το μικρό, βρόμικο γραφείο του, διασχίζοντας το στρατόπεδο. Ο άνεμος λυσσομανούσε, και η Νάνσυ κούμπωσε το πανωφόρι της, για να μην την περονιάζει. Πλησίασε το φυλάκιο, πιάστηκε απ'τη σιδερένια σκάλα, και σκαρφάλωσε επάνω–

–ενώ μέσα στη ζεστή αίθουσα, σ'έναν αρχέγονο ναό της Ταρασμάλθης, είχε ήδη αποκοιμηθεί. Το κεφάλι της έγερνε στο πλάι, πάνω στον ώμο της, και τα βλέφαρά της ήταν κλειστά. Το τουφέκι συνέχιζε να στηρίζεται ανάμεσα στα γόνατά της.

Κανένας δεν ήταν ξύπνιος τώρα˙ και η θερμότητα αυξανόταν, σα να προσπαθούσε να τους κρατήσει σε αιώνιο λήθαργο, τελειώνοντας το ταξίδι τους εδώ.

Τα μάτια του Ελπιδοφόρου άνοιξαν. Το σώμα του σηκώθηκε από την κουβέρτα, μηχανικά. Όρθιος ανάμεσα στους συντρόφους του, κοίταξε ολόγυρα. Η οντότητα που τον οδηγούσε πήρε τις πληροφορίες που ήθελε. Ο Ελπιδοφόρος εξακολουθούσε να κοιμάται.

Το σώμα του ζύγωσε τη Νάνσυ˙ την άρπαξε απ'τους ώμους και την ταρακούνησε. Εκείνη αμέσως ξύπνησε.

«Καπετάνιε!» είπε, βλέποντάς τον από πάνω της. Ορθώθηκε, βιαστικά. «Με συγχωρείς, Καπετάνιε! Με... Δεν ξέρω τι μ'έπιασε. Δε θα επαν–!»

Ο Ελπιδοφόρος στράφηκε απ'την άλλη, αμίλητα.

«Είσαι καλά, Καπετάνιε;» ρώτησε η Νάνσυ, παραξενεμένη απ'τη συμπεριφορά του. Σαν υπνοβάτης τής έμοιαζε.

Ο Ελπιδοφόρος πλησίασε τη Φενίλδα'σαρ˙ έσκυψε και την τράνταξε από τον ώμο, ξυπνώντας την.

Η γαλανόδερμη μάγισσα ανασηκώθηκε. «Τι είναι;» είπε, βλεφαρίζοντας. «Μα τους θεούς, τι ζέστη...» Συνοφρυώθηκε. «Είσαι καλά, Στιβ– Ελπιδοφόρε;» Το βλέμμα του της φαινόταν απλανές.

Ο Ελπιδοφόρος πήγε στον Νάραλχεμ'νιρ, ταρακουνώντας τον κι αυτόν.

Και η Φενίλδα σκέφτηκε: *Θεοί…!* Εκείνοι *είναι μέσα του!* Εκείνοι *τον ελέγχουν! Δεν ξέρει τι του γίνεται.*

Και γιατί κάνει τόση ζέστη; Γιατί; Σηκώθηκε απ'την κουβέρτα της.

Εν τω μεταξύ, ο Ελπιδοφόρος ξυπνούσε και τους υπόλοιπους, και ο ένας μετά τον άλλο ορθώνονταν.

«Τι συμβαίνει, ρε αρχηγέ;» μούγκρισε ο Σκοτ.

«Γιατί δε μιλάς, Καπετάνιε;» απόρησε η Κάτια.

«Δεν είναι καλά, δε βλέπετε;» είπε η Νάνσυ. «Κάτι έχει πάθει!»

«Γιατί κάνει τόση ζέστη;» ρώτησε ο Νικόδημος. «Πριν, δεν έκανε τόση ζέστη!»

Ο Ελπιδοφόρος κάθισε στην κουβέρτα του. Ξάπλωσε. Τα μάτια του έκλεισαν.

«*Τι σκατά κάνει;*» γρύλισε ο Σκοτ, και τον ζύγωσε, σκουντώντας τον με τη μπότα του. «Καπετάνιε! Σήκω! Τι κάνεις;»

Ο Ελπιδοφόρος ανασηκώθηκε πάνω στην κουβέρτα. «Τι είναι, Σκοτ;»

«Εσύ πες μας. Εσύ μας ξύπνησες!»

Ο Ελπιδοφόρος συνοφρυώθηκε. «*Εγώ* σας ξύπνησα;…»

«Πας να μας τρελάνεις;» φώναξε ο Σκοτ.

Οι Υπερασπιστές! σκέφτηκε ο Ελπιδοφόρος. *Αυτοί πρέπει να ήταν. Αλλά γιατί;* Σηκώθηκε. «Ναι, με συγχωρείς… Εγώ σας ξύπνησα.»

«Και γιατί ξανάπεσες να κοιμηθείς; Πλάκα μάς κάνεις;»

«Ξανάπεσα να κοιμηθώ;»

«Αισθάνεσαι καλά, Καπετάνιε;» τον ρώτησε η Νάνσυ.

Τι ζέστη είν'αυτή; σκέφτηκε ο Ελπιδοφόρος. *Ο θάλαμος είναι τόσο ζεστός… Πριν, δεν ήταν έτσι· απλά δεν παγώναμε–*

Η Φενίλδα είπε αυτό που ήταν έτοιμος να πει κι εκείνος: «Πρέπει να φύγουμε! Υπάρχει κάτι το επικίνδυνο εδώ!»

«Τι;» ρώτησε ο Σκοτ.

«Η θερμοκρασία! Δε νιώθεις τη ζέστη;»

«Η Φενίλδα έχει δίκιο,» είπε ο Νάραλχεμ'νιρ. «Πρέπει να φύγουμε. Τώρα.» Και ζύγωσε τη δίφυλλη, μεταλλική πόρτα, προσπαθώντας να την ανοίξει.

Αυτή δεν κουνήθηκε.

«Βοηθήστε με!» είπε ο Νάραλχεμ.

Ο Ελπιδοφόρος, ο Σκοτ, και η Νάνσυ πήγαν να τον βοηθήσουν, πιάνοντας ο καθένας την κλειστή θύρα απ'όπου μπορούσε και τραβώντας.

Δεν κατάφεραν, όμως, να την ανοίξουν.

«Κάτι την κρατά κλειστή!» φώναξε ο Σκοτ. «Αυτό το διαβολόπραμα στο λάκκο!» Έδειξε την κοκκινωπή ακτινοβολία.

«Θα μας ψήσει ζωντανούς!» ούρλιαξε η Κάτια.

Ο Σκοτ έτρεξε κοντά στον λάκκο και, τραβώντας τα πιστόλια του, πυροβόλησε μέσα. Οι κρότοι αντήχησαν δυνατοί στη μεγάλη αίθουσα. Τίποτ'άλλο, όμως, δε συνέβη˙ δεν ακούστηκε καμια κραυγή πόνου από την ενεργειακή οντότητα.

«Δε νομίζω ότι μπορώ να το σκοτώσω!»

«Να κόψουμε τα καλώδια!» πρότεινε η Νάνσυ, πατώντας το καλώδια πλάι της.

«Όχι!» φώναξε η Κάτια. «Όχι! Δεν ξέρεις τι μπορεί να συμβεί. Ίσως όλος ο ναός να καταρρεύσει επάνω μας.»

«Σωστά,» συμφώνησε ο Νάραλχεμ. «Εκείνο που πρέπει να κάνουμε είναι ν'ανοίξουμε την καταραμένη πόρτα!»

«Εκρηκτικά!» είπε η Νάνσυ. «Θα βάλουμε εκρηκτικά επάνω της.» Και πλησίασε τον σάκο της, ψάχνοντας μέσα.

Ο Ελπιδοφόρος κοίταξε τον Νάραλχεμ και την Κάτια, ερωτηματικά. Κανένας δε διαφώνησε με το σχέδιο της Νάνσυς, ούτε μίλησε.

Η λευκόδερμη λοχίας πήρε εκρηκτικά από τον σάκο της, πήγε στην πόρτα, και τα κόλλησε επάνω, λέγοντας στους συντρόφους της ν'απομακρυνθούν, να πάνε στην άλλη μεριά της αίθουσας.

Εκείνοι υπάκουσαν. Η Νάνσυ έθεσε το χρονόμετρο στα δέκα δευτερόλεπτα, κι έτρεξε να πάει κοντά τους.

Η έκρηξη τράνταξε ολάκερο το ναό.

Η πόρτα δεν έπαθε ούτε γρατσουνιά.

«*ΤΙ!*» γκάριξε ο Σκοτ, κοιτάζοντας με γουρλωμένα μάτια. «*Πώς σκατά είναι ΔΥΝΑΤΟΝ!*»

Τότε, ξαφνικά, μια φωνή αντήχησε˙ μια φωνή που γέμιζε την αίθουσα, σα να ερχόταν από παντού:

ΕΛΚΡΑΣ'ΝΑΡΧ... ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΕΙΧΕΣ ΕΡΘΕΙ Ο ΙΔΙΟΣ: ΤΟΤΕ ΘΑ ΕΙΧΑΜΕ ΤΗ ΧΑΡΑ ΝΑ ΕΞΟΛΟΘΡΕΥΣΟΥΜΕ ΕΣΕΝΑ, ΟΧΙ ΚΑΤΩΤΕΡΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΖΩΗΣ!

Ελκράσ'ναρχ... σκέφτηκε ο Ελπιδοφόρος. *Πού το έχω ξανακούσει αυτό το όνομα;*

«Ποιος είσαι;» φώναξε ο Σκοτ. «Δεν είμαστε αυτοί που νομίζεις! Περνάμε μόνο από εδώ! Δε θα μείνουμε!»

«Σκάσε,» του είπε ο Νάραλχεμ'νιρ, αγγίζοντας τον ώμο του. «Μάλλον, ξέρει ακριβώς ποιοι είμαστε.»

Ο Ελπιδοφόρος θυμήθηκε. *Ναι! Ελκράσ'ναρχ. Το ανέφερε ο Αργαίος'μορ, στην Υπερυδάτια, όταν του μιλούσα για τους Υπερασπιστές.* «Ποιος είσαι;» φώναξε, κοιτάζοντας γύρω. «Είσαι η οντότητα στο λάκκο;»

ΧΑ-ΧΑ-ΧΑ-ΧΑ-ΧΑ-ΧΑ... (Το γέλιο τράνταξε την αίθουσα, σχεδόν όπως την είχε τραντάξει και η έκρηξη.) *ΟΧΙ, ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ Η... «ΟΝΤΟΤΗΤΑ ΣΤΟ ΛΑΚΚΟ», ΦΟΡΕΑ ΤΟΥ ΕΛΚΡΑΣ'ΝΑΡΧ. ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΟΛΥ ΜΑΚΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΜΕΡΟΣ –ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΚΕΙ ΟΠΟΥ ΠΟΤΕ ΔΕ ΘΑ ΦΤΑΣΕΙΣ!*

Στην Αρταλδάφρα... συνειδητοποίησε ο Ελπιδοφόρος.

ΕΔΩ, ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΟΥ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ! ΚΑΙ Ο ΑΦΕΝΤΗΣ ΣΟΥ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΣΟΥ, ΠΡΑΓΜΑ ΤΟ ΟΠΟΙΟ ΜΑΣ ΔΙΝΕΙ ΜΕΓΑΛΗ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΣΗ.

Ο Ελπιδοφόρος αισθάνθηκε να χάνει τον έλεγχο του σώματός του˙ μετατράπηκε σε απλός παρατηρητής μέσα από τα μάτια

του. Είδε τον εαυτό του να πηγαίνει, τρέχοντας, στον σάκο του και να παίρνει ένα τσεκούρι από εκεί.

«Ελπιδοφόρε!» φώναξε η Φενίλδα, διακρίνοντας την αλλαγή στον αρχηγό τους. «Ελπιδοφόρε!» Και έτρεξε πίσω του, παρότι αισθανόταν τα γόνατά της να τρέμουν από όσα συνέβαιναν γύρω της.

«Τρελάθηκαν όλοι τους!...» γρύλισε ο Σκοτ.

Η Κάτια έμοιαζε να βρίσκεται στα πρόθυρα υστερίας. Ο Νικόδημος στεκόταν σαν μουδιασμένος, μην ξέροντας τι να κάνει. Τα μάτια της Νάνσυς ήταν γουρλωμένα· τα χέρια της έσφιγγαν το τουφέκι της. Ο Νάραλχεμ'νιρ φαινόταν να σκέφτεται πυρετωδώς· τα φρύδια του ήταν σουφρωμένα, το ίδιο και το μέτωπό του.

Ο Ελπιδοφόρος ζύγωσε ένα από τα καλώδια, υψώνοντας το τσεκούρι του πάνω απ'το κεφάλι.

«Όχι!» του φώναξε ο Νάραλχεμ.

ΤΙ ΠΑΣ ΝΑ ΚΑΝΕΙΣ; τράνταξε την αίθουσα η απόκοσμη φωνή.

Ο Ελπιδοφόρος κατέβασε το τσεκούρι, κόβοντας το καλώδιο.

ΟΧΙ!

Η Φενίλδα στεκόταν πίσω από τον αρχηγό τους, αναποφάσιστη, παρακολουθώντας.

Το σώμα του Ελπιδοφόρου πλησίασε ένα άλλο καλώδιο, και ύψωσε πάλι το τσεκούρι. Το πρόσωπό του συσπάστηκε, και φωνή βγήκε απ'τα χείλη του με δυσκολία: «...*Ελευθερώστε τους*...» Μια φωνή τόσο απόκοσμη όσο κι αυτή που αντηχούσε μέσα στο ναό.

ΟΧΙ! ΟΙ ΥΠΗΡΕΤΕΣ ΣΟΥ ΘΑ ΠΕΘΑΝΟΥΝ, ΕΛΚΡΑΣ'ΝΑΡΧ!

Το τσεκούρι κατέβηκε, κόβοντας το καλώδιο.

Το κοκκινωπό φως στον λάκκο τρεμόπαιξε.

Ένα ουρλιαχτό αντήχησε· ο ναός ταρακουνήθηκε.

ΕΛΚΡΑΣ'ΝΑΑΑΑΑΑΡΧ!

Το σώμα του Ελπιδοφόρου ζύγωσε ακόμα ένα καλώδιο. Το τσεκούρι υψώθηκε, γυαλίζοντας στο ηλιακό φως που περνούσε μέσα από τον κρυστάλλινο θόλο.

Η διπλή, μεταλλική θύρα με τα λαξεύματα άνοιξε αναπάντεχα, με μεγάλο κρότο. Το δυνατό ψύχος της Ταρασμάλθης εισέβαλε εκδικητικά στο ναό, φέρνοντας χιόνι και παγοκρυστάλλους.

Ο Ελπιδοφόρος αισθάνθηκε να ανακτά τον έλεγχο του σώματός του. «Τρέξτε!» φώναξε μ'όλη του τη δύναμη. «*ΤΡΕΞΤΕ!*»

Οι σύντροφοί του δε χρειάζονταν άλλη παρότρυνση: έτρεξαν σα να τους κυνηγούσε ολόκληρη η Γενιά του Σκοτοδαίμονος. Άρπαξαν τους σάκους και τα πράγματά τους και βγήκαν από το ναό.

Ο Ελπιδοφόρος τούς ακολούθησε.

Από την αφόρητη ζέστη στο απόλυτο ψύχος της Ταρασμάλθης.

ΘΑ ΠΛΗΡΩΣΕΙΣ ΓΙ'ΑΥΤΟ, ΕΛΚΡΑΣ'ΝΑΡΧ, ΦΟΡΕΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ! ΟΙ ΥΠΗΡΕΤΕΣ ΣΟΥ ΘΑ ΠΕΘΑΝΟΥΝ! ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΑΡΑ ΘΕΜΑ ΧΡΟΝΟΥ –ΚΙ ΕΔΩ, ΣΤΟΥΣ ΠΑΓΟΥΣ, Ο ΧΡΟΝΟΣ ΕΙΝΑΙ ΜΕ ΤΟ ΜΕΡΟΣ ΜΑΣ!

Η διπλή πόρτα έκλεισε με πάταγο.

Κεφάλαιο 18

Οχτώ φαντάσματα είχαν συγκεντρωθεί κάτω από τον κρυστάλλινο θόλο, όταν ένα υπόκωφο βουητό ήρθε από τα μηχανήματα και ορισμένα σημεία επάνω τους φάνηκαν να φωτίζουν. Πολλά από τα καλώδια κοκκίνισαν, από την ενέργεια που περνούσε από μέσα τους.

«Λειτουργούν!» έκανε ο Προαιρέσιος, έκπληκτος. «Λειτουργούν, από μόνα τους!»

«Είχες δίκιο, Σέλιρ,» είπε ο Γεράρδος, καθώς όλοι τους στέκονταν πίσω από την καμάρα που οδηγούσε στο στρογγυλό δωμάτιο.

Ο μάγος δεν αποκρίθηκε˙ δεν είχε χρόνο για κουβέντες: αν ήταν να μάθει τι έκανε τα μηχανήματα να ενεργοποιούνται, όφειλε να δράσει γρήγορα. Άρθρωσε ένα Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως, για να δει, αρχικά, τι είδους ενέργεια ήταν αυτή που περνούσε από τα καλώδια: και η απάντηση που ήρθε στο μυαλό του ήταν μπερδεμένη. Δεν είχε ξανανιώσει ενέργεια σαν ετούτη, πράγμα το οποίο δεν τον εξέπληττε˙ το μέρος ήταν πανάρχαιο. Προσπαθώντας να εστιάσει, και να κάνει συγκρίσεις μέσα στο μυαλό του, και χρησιμοποιώντας ως εργαλεία τη λογική και τη μνήμη, συμπέρανε ότι δεν μπορεί παρά να επρόκειτο για κάποια μορφή τηλεπικοινωνιακής ενέργειας, αν και ξεχασμένης πλέον.

Ο πατέρας της Μάρθας πρέπει να είχε δίκιο, λοιπόν: ετούτα τα ερείπια, όντως, κάποτε ήταν τηλεπικοινωνιακά κέντρα! Κι αφού ίσχυε αυτό, μάλλον εξέπεμπαν κάποιο τηλεπικοινωνιακό σήμα – το οποίο μπορούσε να ανιχνευθεί.

Ο Σέλιρ’χοκ ύφανε ένα Ξόρκι Εντοπισμού Τηλεπικοινωνιακού Σήματος…

…και δε βρήκε τίποτα.

Έκανα λάθος, συμπέρανε, αιφνιδιασμένος. *Τα μηχανήματα δεν εκπέμπουν καμία απολύτως συχνότητα. Η τηλεπικοινωνία που παρέχουν γίνεται μόνο μέσω των καλωδίων: μέσω της άγνωστης ενέργειας…*

Επομένως, δεν ήταν κατασκευασμένα προκειμένου να μιλάνε κάποιοι άνθρωποι αναμεταξύ τους. Ο Σέλιρ’χοκ δε νόμιζε ότι η μορφή ενέργειας που είχε παρατηρήσει ήταν ικανή να προσφέρει προφορική επικοινωνία.

Τι νόημα έχουν τα μηχανήματα, τότε;

Και ποιος τα χρησιμοποιεί;

Τα φαντάσματα είχαν αρχίσει να κινούνται κυκλικά μέσα στο κυκλικό δωμάτιο, κάνοντας τους παγοκρυστάλλους που τα απάρτιζαν να κροταλίζουν. Χόρευαν; Επικοινωνούσαν; Ήταν ετούτη κάποια μορφή επικοινωνίας; Ο Σέλιρ’χοκ δεν το νόμιζε. Τα φαντάσματα τού έδιναν την αίσθηση ότι προσελκύονταν από την ενέργεια όπως τα έντομα από τη φωτιά. Και πρέπει να είχαν κάποια διαίσθηση: είχαν *προβλέψει* ότι τα μηχανήματα θα έμπαιναν σε λειτουργία˙ ή κάτι τα είχε, ακούσια, *καλέσει* εδώ…

Δεν είχε σημασία τώρα. Οι μηχανές δε θα συνέχιζαν να βρίσκονται σε λειτουργία για πάντα. Ο Σέλιρ’χοκ έπρεπε να βρει έναν τρόπο να μάθει από πού ερχόταν η ενέργεια.

Χρησιμοποίησε πάλι το Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως, και άντλησε ενέργεια από τους κρυστάλλους στο ραβδί του – ενέργεια που δεν είχε καμία σχέση μ’αυτή των μηχανημάτων, ασφαλώς, αλλά πρόσφερε δύναμη στις μαγείες του.

Ο Σέλιρ’χοκ προσπάθησε να ακολουθήσει τα καλώδια, υπογείως. Να ακολουθήσει τη ροή της ενέργειας. Τα μάτια του έκλεισαν, ο κόσμος γύρω του χάθηκε, και ο νους του βούτηξε στον ενεργειακό χείμαρρο, σπρωγμένος από τη δύναμη του Ξορκιού Ενεργειακής Ανιχνεύσεως.

Παρασύρθηκε˙ πόσο γρήγορα ή πόσο αργά δεν μπορούσε να ξέρει –ο χρόνος έχανε το νόημά του εδώ, στον συγκεχυμένο κόσμο όπου η καθαρή ενέργεια και η νόηση συναντιόνταν. . . . .
. . . .
. . . . . .*Μεταφέρεται σ'ένα μέρος που η ενέργεια ρέει παντού και, ξαφνικά, μοιάζει να εκρήγνυται, δημιουργώντας μια τρομερή σφαίρα, σταθερή και πανίσχυρη, από την οποία κυλάνε κι άλλα ποτάμια–*

Μια φωνή αντηχεί σαν κεραυνός: ΤΙ ΠΑΣ ΝΑ ΚΑΝΕΙΣ;

Δεν αναφέρεται σε μένα, *συνειδητοποιεί ο Σέλιρ'χοκ.*

Και μετά, η φωνή αντηχεί πάλι: ΟΧΙ!

Ποιος είναι; Ποιος μιλάει; Από πού έρχεται;

Τα ενεργειακά ρεύματα μπερδεύουν τον Σέλιρ'χοκ. Αλλά, όποιος κι αν είναι ο ομιλητής, βρίσκεται μακριά από εδώ. Και πού είναι το εδώ*;*

ΟΙ ΥΠΗΡΕΤΕΣ ΣΟΥ ΘΑ ΠΕΘΑΝΟΥΝ, ΕΛΚΡΑΣ'ΝΑΡΧ!

Αυτό το όνομα! Το αναγνωρίζει.

ΕΛΚΡΑΣ'ΝΑΑΑΑΑΑΑΡΧ!

Ενεργειακό χάος, παντού. Δε μπορώ να εστιάσω! Και πρέπει να τον ακολουθήσω –να βρω την προέλευση της φωνής! *Με δυσκολία κρατιέται εδώ. Καταλαβαίνει ότι η δύναμη που του προσφέρουν οι κρύσταλλοι στο ραβδί του εξαντλείται, και μετά… μετά θα παρασυρθεί ανεξέλεγκτα από τα ενεργειακά ρεύματα. Πρέπει να γυρίσει πίσω–* Λίγο ακόμα, όμως!

ΘΑ ΠΛΗΡΩΣΕΙΣ ΓΙ'ΑΥΤΟ, ΕΛΚΡΑΣ'ΝΑΡΧ, ΦΟΡΕΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ! ΟΙ ΥΠΗΡΕΤΕΣ ΣΟΥ ΘΑ–

Αγνοεί τα λόγια˙ προσπαθεί να βρει την προέλευση της φωνής. Ακολουθεί έναν ενεργειακό χείμαρρο.

Τόσα πολλά ποτάμια εδώ… Τι μεγάλο βουητό ενέργειας!

Τον παρασέρνουν.

Πρέπει να επιστρέψω!

Η δύναμη στους κρυστάλλους τελειώνει˙ το νιώθει.

Είμαι πολύ μακριά από την πηγή προέλευσης της φωνής!
Προσπαθεί να επιστρέψει στο ερείπιο, στο στρογγυλό δωμάτιο, στους συντρόφους του, στο σώμα του–
Το δαιμονικό βουητό της αρχέγονης ενέργειας!

Ο Γεράρδος είδε τον Σέλιρ'χοκ να παραπατά, να χάνει την ισορροπία του–
Τον έπιασε, προτού πέσει στο παγωμένο πάτωμα, τυλίγοντας το χέρι του γύρω απ'τη μέση του μάγου.
«Σέλιρ! Είσαι 'ντάξει;»
Εκείνος δεν του απάντησε. Τα μάτια του ήταν κλειστά, το στόμα του μισάνοιχτο˙ και το σώμα του έγερνε στο πλάι. Το ραβδί έφυγε απ'το χέρι του, κάνοντας έναν ελαφρύ χτύπο στο πάτωμα, καθώς ήταν τυλιγμένο με γούνες.
«Τι έπαθε;» ρώτησε ο Προαιρέσιος.
«Έκανε κάποιο ξόρκι,» είπε ο Γεράρδος.
«Ναι, κι εγώ το κατάλαβα αυτό˙ αλλά δεν είναι η πρώτη φορά που έχει κάνει ξόρκι!»
Ο Γεράρδος αναστέναξε. «Δεν ξέρω τι τον έπιασε.» Ταρακούνησε τον μάγο, που έμοιαζε νάναι αναίσθητος στα χέρια του. «Σέλιρ! Σύνελθε!»
Καμία απάντηση.
«Τη γάμησε,» είπε η Μάρθα. «Προσπάθησε, μάλλον, να κάνει κάτι με τα μηχανήματα, και τη γάμησε.»
Ο Γεράρδος καταράστηκε, και ταρακούνησε πάλι τον μάγο. «Σέλιρ'χοκ! Σύνελθε!»
«Σσς!» του έκανε ο Προαιρέσιος, έχοντας το βλέμμα του στραμμένο στο στρογγυλό δωμάτιο και στα φαντάσματα εκεί.

Ο Γεράρδος κοίταξε τα αλλόκοτα πλάσματα των πάγων, και τα είδε να συνεχίζουν να βαδίζουν γύρω-γύρω. «Είναι απασχολημένα.»

Πρόλαβε δεν πρόλαβε να τελειώσει τη φράση του και το βουητό των μηχανών έπαψε, τα φώτα τους έσβησαν˙ καθ'όλα τα φαινόμενα, έπαψαν να λειτουργούν.

Τα φαντάσματα διέκοψαν τον παράξενο, άκομψο χορό τους. Δύο απ'αυτά στράφηκαν προς τους επαναστάτες, γυρίζοντας τα εφιαλτικά κορμιά τους.

«...Τη γαμήσαμε,» μουρμούρισε η Μάρθα μ'ένα τρέμουλο στη φωνή της.

Τα φαντάσματα τραντάχτηκαν, σύγκορμα, σαν άγνωστης προέλευσης δονήσεις να διέτρεχαν τα αποτελούμενα από παγοκρυστάλλους σώματά τους.

Και διαλύθηκαν. Κατέρρευσαν σε κομμάτια, θραύσματα παγοκρυστάλλων. Μετατράπηκαν σε σωρούς που γυάλιζαν στο φως που έμπαινε από τον θόλο του στρογγυλού δωματίου.

«Οι θεοί είναι μαζί μας...» ψέλλισε ο Προαιρέσιος με δέος. Η όλη κατάσταση έμοιαζε να τον έχει τρομοκρατήσει όσο καμία άλλη στη ζωή του.

Η Μάρθα ήταν κοκαλωμένη στη θέση της: πράγμα που δεν οφειλόταν στο πανίσχυρο ψύχος της Ταρασμάλθης.

Ο Γεράρδος απόθεσε τον Σέλιρ'χοκ στο πάτωμα. «Φέρτε μου νερό!» ζήτησε.

Η Μάρθα τού έδωσε ένα παγούρι, και εκείνος πιτσίλησε το κατάμαυρο πρόσωπο του μάγου. Χωρίς να τον συνεφέρει.

«Νεκρός είναι;» ρώτησε ο Προαιρέσιος.

«Όχι˙ αναπνέει.»

«Γεράρδε... γνωρίζεις, βέβαια, πως, αν του συνέβη κάτι ανεπανόρθωτο, δε θα μπορούμε να φύγουμε από τούτη την καταραμένη διάσταση...»

Ο Γεράρδος γύρισε, για να τον κοιτάξει πάνω απ'τον ώμο του. «Δε βοηθάς, Απολλώνιε.»

«Τι θες να κάνω!» διαμαρτυρήθηκε ο Προαιρέσιος. «Εγώ δεν είμαι μάγος! Δεν ξέρω τι έπαθε!»

«Ας περιμένουμε–»

Τα μάτια του Σέλιρ'χοκ άνοιξαν, και ο μάγος ούρλιαξε, καθώς ανασηκωνόταν, τρομάζοντάς τους. Ύστερα, κοίταξε γύρω του και φάνηκε να ηρεμεί. Έστρεψε το βλέμμα του προς το στρογγυλό δωμάτιο. «Τα φαντάσματα;» ρώτησε.

«Διαλύθηκαν,» εξήγησε ο Γεράρδος, «όταν οι μηχανές σταμάτησαν να λειτουργούν.»

Ο Σέλιρ'χοκ σηκώθηκε όρθιος, και πήρε και το ραβδί του από κάτω.

«Τι έπαθες εσύ;» τον ρώτησε ο Προαιρέσιος. «Νομίζαμε ότι πέθανες, ή ότι έπεσες σε κώμα!»

«Παρασύρθηκα,» είπε ο Σέλιρ'χοκ, στωικά, περνώντας κάτω απ'την καμάρα και μπαίνοντας στο στρογγυλό δωμάτιο με τα μηχανήματα.

Ο Προαιρέσιος τον ακολούθησε. «Παρασύρθηκες; Από τι;»

Ο Γεράρδος και η Μάρθα μπήκαν, επίσης, στην αίθουσα.

«Προσπάθησα να εντοπίσω από πού ερχόταν η ενέργεια,» απάντησε ο μάγος, σταματώντας μπροστά στα μηχανήματα, «και... πρέπει να ερχόταν από πολύ μακριά... Έφτασα σ'ένα... μέρος όπου υπάρχει μια έντονη συγκέντρωση ενέργειας. Σαν κόμβος. Κι εκεί κάτι συνέβαινε: μια φωνή αντηχούσε. Επιχείρησα να πάω στην πηγή προέλευσής της, αλλά δεν ήταν δυνατόν. Τα ποτάμια ήταν τόσα πολλά, και η πηγή πρέπει να βρισκόταν ακόμα πιο μακριά...»

«Ποια ποτάμια;» απόρησε ο Προαιρέσιος. «Μπορείς να μας τα δείξεις στον χάρτη;»

Ο Σέλιρ στράφηκε να τον κοιτάξει. «Δεν αναφέρομαι σε τέτοια ποτάμια. Μιλώ για ποταμούς ενέργειας. Σαν αυτούς, ίσως.» Έδειξε τα καλώδια στο πάτωμα.

«Η φωνή τι έλεγε;» ρώτησε ο Γεράρδος. «Μιλούσε σ'εσένα;»

Ο Σέλιρ κούνησε το κεφάλι. «Όχι· μιλούσε σε κάποιον άλλο, ή σε *κάποιους* άλλους. Έλεγε… Τους απειλούσε, μάλλον.» *Κι ανέφερε εκείνο το όνομα…* σκέφτηκε. *Το όνομα της οντότητας που είναι οι Υπερασπιστές της Παντοκράτειρας. Το όνομα που ανακάλυψε ο Αρίσταρχος. Το όνομα που του φανέρωσαν οι οντότητες της Αρταλδάφρα…*

«Τους απειλούσε;» είπε ο Προαιρέσιος. «Πώς; Τι τους έλεγε;»

«Ότι θα τους σκοτώσει.»

«Ποιοι ήταν, Σέλιρ;» ρώτησε ο Γεράρδος. «Κάποιοι άλλοι εξερευνητές;»

«…Ναι,» είπε διστακτικά ο Σέλιρ'χοκ, «πολύ πιθανόν.»

«Οι Παντοκρατορικοί;»

«Δεν αποκλείεται.»

«Δεν καταλαβαίνω…» παραδέχτηκε ο Γεράρδος.

«Ούτε κι εγώ, Καπετάνιε. Δεν ξέρω, κατ'αρχήν, τι ήταν αυτό που τους μιλούσε. Δε νομίζω, όμως, να ήταν άνθρωπος. Ήταν κάτι που χρησιμοποιούσε αυτό το αλλόκοτο τηλεπικοινωνιακό σύστημα…» Έδειξε τα μηχανήματα μ'ένα ανασήκωμα του χεριού του. «Δεν εκπέμπουν σε κάποια συχνότητα. Η επικοινωνία γίνεται μέσω μιας αρχαίας μορφής τηλεπικοινωνιακής ενέργειας· και είμαι σχεδόν σίγουρος ότι αυτή η ενέργεια δεν χρησιμοποιείται για προφορική επικοινωνία ανάμεσα σε ανθρώπους.»

«Εν ολίγοις, αυτό που μιλούσε ήταν κάποιο… πνεύμα,» συμπέρανε ο Προαιρέσιος. «Κάποιος θεός, ίσως.»

«Κάποια οντότητα,» είπε ο Σέλιρ'χοκ.

«Σαν αυτές με τις οποίες μίλησε ο Αρίσταρχος;» ρώτησε ο Γεράρδος.

«Πιθανώς.»

«Αυτές οι οντότητες είναι στην Αρταλδάφρα, Σέλιρ. Η ενεργειακή συγκέντρωση που εντόπισες είναι επίσης στην Αρταλδάφρα;»

Ο μάγος κούνησε το κεφάλι. «Δε μπορώ να το ξέρω αυτό. Αλλά δεν το νομίζω· γιατί, όπως σας είπα, η φωνή ερχόταν από κάπου αλλού, και χρησιμοποιούσε την τηλεπικοινωνιακή ενέργεια για να μεταφέρεται.»

«Κατεύθυνση;» ρώτησε η Μάρθα.

Οι άλλοι την κοίταξαν.

«Βόρεια, νότια, ανατολικά, δυτικά;» διευκρίνισε εκείνη.

«Νότια, νομίζω,» είπε ο Σέλιρ. «Μα δε μπορώ να είμαι σίγουρος. Όταν παρασύρεσαι από ποτάμια ενέργειας, δεν βλέπεις τον κόσμο όπως τον βλέπουμε τώρα.»

«Δηλαδή, δε μπορείς να μας δείξεις στον χάρτη πού είναι αυτή η ενεργειακή συγκέντρωση που είπες, έτσι;»

«Ακριβώς.»

«Μαλακίες, λοιπόν. Δε μάθαμε, ουσιαστικά, τίποτα.»

«Θα πάμε νότια,» είπε ο Γεράρδος.

«Αυτό,» αποκρίθηκε η Μάρθα, «θα το κάναμε ούτως ή άλλως. Κάπου στο Νότο είναι η Αρταλδάφρα· όλοι το ξέρουν.»

«Θα μας πας στο επόμενο τηλεπικοινωνιακό κέντρο,» της είπε ο Σέλιρ'χοκ.

«Εκεί όπου σταμάτησε η αναζήτηση του πατέρα μου…»

Ο Σέλιρ κατένευσε.

Ο Γεράρδος είπε: «Αν αυτές οι οντότητες προσπαθούν να διώξουν τους Παντοκρατορικούς, τότε ίσως θα μπορούσαμε, κάπως, να τις φέρουμε με το μέρος μας –να τις κάνουμε να μας δείξουν πού είναι η χαμένη πόλη.»

«Ας μη βγάζουμε βιαστικά συμπεράσματα, Καπετάνιε,» πρότεινε ο Σέλιρ'χοκ. «Δε γνωρίζουμε αν, όντως, η φωνή που άκουσα ανήκε σε κάποια από τις οντότητες της Αρταλδάφρα.» *Αλλά,* πρόσθεσε νοερά, *μάλλον μία απ'αυτές ήταν. Ανέφερε το όνομα*

Ελκράσ'ναρχ˙ *δε μπορεί νάναι τυχαίο. Και πρέπει να αντιμετώπιζε πράκτορες της Παντοκράτειρας…*

Οι πάγοι μιλούν

Αφυπνίζονται: η μία φωτιά κατόπιν της άλλης. Αναστάτωση. Οργή.

Άφρονα!

ουρλιάζει ο πρώτος που καταλαβαίνει: ο πρώτος που τα φλογερά ποτάμια φέρνουν γνώση στη νόησή του.

Τι έκανες!

Προσπάθησα να *κάνω κάτι*!

ισχυρίζεται η συνείδηση που έχει επιστρέψει.

Εσείς τι κάνετε; Περιμένετε!

Μεγάλη οργή.

Του έδωσες *πρόσβαση*!

Όχι σ’εκείνον–

Στον υπηρέτη του! Το ίδιο είναι!

Έπρεπε να το ξέρεις ότι θα ήταν προετοιμασμένος για παγίδα. Μας γνωρίζει όπως τον γνωρίζουμε.

Έπραξες ασύνετα!

Αν τους είχα εξολοθρεύσει, τότε–

ΔΕΝ ΘΑ ΤΟΥΣ ΕΙΧΕΣ ΕΞΟΛΟΘΡΕΥΣΕΙ! ΠΟΤΕ!

Μην δικαιολογείσαι!

Μα, δεν κάνετε *τίποτα*!

ΣΙΩΠΗ! Τώρα θα είναι πιο προσεχτικοί: και αυτοί και *εκείνος.*

Ένας, που ήταν μέχρι τώρα σιωπηλός, μιλά:

Δεν πρόσεξε κανένας σας την άλλη παρουσία;

Ποια άλλη παρουσία;

Εμφανίστηκε όταν ο εχθρός μας χρησιμοποίησε το πιόνι του. –Δείτε!

Ένα σύντομο ταξίδι στις μνήμες του χρόνου.

Σωστά μίλησες.

Ανησυχητικό;

Ίσως…

Οι πάγοι σιωπούν

Κεφάλαιο 19

Αμέσως, άρχισαν να φοράνε τις γούνες τους, τις κουκούλες, και τα γάντια.

Από την ολοένα αυξανόμενη θερμότητα στο εσωτερικό του αρχέγονου ναού είχαν βγει στο διαπεραστικό ψύχος της Ταρασμάλθης, κι αισθάνονταν να *ξεπαγιάζουν*.

«Τι στο Μυαλό του Σκοτοδαίμονος έγινε εκεί μέσα;» μούγκρισε ο Σκοτ. «Τι ήταν αυτό το πνεύμα; Και πώς ήξερες ότι θα μας ελευθέρωνε, αν απειλούσες να κόψεις τα τρισκατάρατα καλώδια;» Η ερώτηση απευθυνόταν στον Ελπιδοφόρο.

Δεν το ήξερα, σκέφτηκε εκείνος, καθώς έβαζε τα γάντια του. *Δεν ήμουν εγώ που έκοβα τα καλώδια· οι Υπερασπιστές οδηγούσαν το σώμα μου.* Αλλά είπε: «Δε φαινόταν να υπήρχε άλλη λύση. Κι όπως είδες, έπιασε– *Τι!*»

Ολόκληρο το δάσος γύρω τους τους έδωσε την αίσθηση ότι τρανταζόταν, ότι *μετακινιόταν.*

«Τα δέντρα!» ούρλιαξε η Κάτια. «Τα δέντρα *αλλάζουν θέσεις!*»

Μα τους θεούς, έχει δίκιο! Κοιτάζοντας ολόγυρα, ο Ελπιδοφόρος είδε πως τα πανύψηλα δέντρα κινούνταν, σα να σέρνονταν επάνω στο έδαφος. Πίσω τους άφηναν ανοίγματα, μικρά χαντάκια, που πάραυτα έκλειναν. Και τα κλαδιά τους λύγιζαν, σα να προσπαθούσαν να φτιάξουν κάποιους συγκεκριμένους σχηματισμούς.

Οι ομίχλες πύκνωναν· το τοπίο σκοτείνιαζε.

Και ο ναός–! Τα μάτια του Ελπιδοφόρου γούρλωσαν. Ο ναός, ολόκληρος τυλιγμένος απ'τις ομίχλες, έμοιαζε να *βυθίζεται*! Να βυθίζεται μέσα στους πάγους και στη γη. *Δεν είναι δυνατόν! Κάποια ψευδαίσθηση!*

«Το μέρος είναι στοιχειωμένο, σας το είπα!» φώναξε ο Σκοτ. «Σας το είπα απ'την αρχή! Είναι στοιχειωμένο!»

«*Σκασμός!*» αντιγύρισε ο Ελπιδοφόρος. «Πάμε να φύγουμε από δω! Πάρτε τα πράγματά σας και πάμε να φύγουμε!»

Πέρασαν τους μεγάλους σάκους τους στην πλάτη και έτρεξαν–

–για να βρουν, ξαφνικά, τον δρόμο τους κλεισμένο από πανύψηλα δέντρα και κλαδιά που είχαν διαμορφώσει ένα δίχτυ μπροστά τους.

«Προσπαθούν να μας παγιδέψουν!» είπε η Φενίλδα'σαρ. «Όλος τούτος ο τόπος είναι *ζωντανός*! Ολόκληρο το δάσος!»

«Από δω!» φώναξε ο Νικόδημος, ανάβοντας έναν μεγάλο φακό που έβγαλε απ'τον σάκο του. «Ελάτε από δω! Γρήγορα!»

Τον ακολούθησαν, καθώς το φως περνούσε με δυσκολία μέσα από την ολοένα και πιο πυκνή ομίχλη, και είδαν ένα πέρασμα εμπρός τους: ένα πέρασμα ανάμεσα στα ζωντανά δέντρα, το οποίο ήταν έτοιμο να κλείσει. Ένας γιγάντιος κορμός πλησίαζε, διαλύοντας πάγους και εκτοξεύοντας χιόνι στο διάβα του· και μερικά κλαδιά απλώνονταν, για να σχηματίσουν δίχτυ: τα βελονοειδή φύλλα τους έμοιαζαν με αιχμές ξιφιδίων, και οι παγοκρύσταλλοι επάνω τους γυάλιζαν.

«*Τρέξτε!*» γκάριξε ο Σκοτ. «*Τρέξτε!*»

Και, κινώντας τα πόδια τους όσο πιο γρήγορα μπορούσαν, νιώθοντας τον παγερό αέρα να μπαίνει στα πνευμόνια τους, πέρασαν ανάμεσα από τα δέντρα που σχημάτιζαν το στενό μονοπάτι, καθώς κλαδιά έρχονταν από παντού για να τους σταματήσουν.

«*ΑΑΑΑΑΑ!*» αντήχησε, ξαφνικά, η φωνή του Νάραλχεμ'νιρ, ενώ νόμιζαν ότι είχαν περάσει τον κίνδυνο. «*Όχι! ΟΧΙ!*»

«Σταματήστε!» φώναξε ο Ελπιδοφόρος, γυρίζοντας για να δει τον μάγο πεσμένο μπρούμυτα στο χιόνι, με κλαδιά μπερδεμένα ανάμεσα στα πόδια του· ο σάκος του τον είχε πλακώσει, και δεν έμοιαζε να μπορεί να σηκωθεί από μόνος του. «Σταματήστε!»

Ο Ελπιδοφόρος έτρεξε κοντά του, το ίδιο κι ο Σκοτ. Ο δεύτερος έκοψε τα λουριά του σάκου μ'ένα ξιφίδιο και πήρε το βάρος από την πλάτη του Νάραλχεμ· ο πρώτος βοήθησε τον Βιοσκόπο να

σηκωθεί. Ευτυχώς, τα κλαδιά δεν *τυλίγονταν* γύρω απ'τα πόδια του, σαν πλοκάμια˙ απλώς, τον είχαν κάνει να σκοντάψει. Ήταν δύσκαμπτα και σκληρά –πράγμα όχι παράλογο, σε τούτη την παγωμένη διάσταση.

Καθώς, όμως, ο αρχηγός της αποστολής και ο δολοφόνος βοηθούσαν τον μάγο να ορθωθεί, κι άλλα κλαδιά έρχονταν, για να τους χωρίσουν απ'τους υπόλοιπους συντρόφους τους, και πελώριοι κορμοί ζύγωναν, τινάζοντας πάγους και ανοίγοντας χαντάκια στη γη και στο χιόνι, τα οποία έκλειναν σαν το έδαφος να ήταν κάποιο ζωντανό πλάσμα με εξωφρενικές θεραπευτικές ιδιότητες.

Πυροβολισμοί αντήχησαν, και κλαδιά κόπηκαν. Παγοκρύσταλλοι διαλύθηκαν σε θραύσματα. Βελονοειδή φύλλα πετάχτηκαν ολόγυρα.

Η Νάνσυ κρατούσε τη σκανδάλη του τουφεκιού της πατημένη, χτυπώντας τα δέντρα. Και ο Νικόδημος έριχνε απανωτές ριπές με την καραμπίνα του.

Ο Ελπιδοφόρος, ο Σκοτ, και ο Νάραλχεμ'νιρ έτρεξαν, περνώντας ανάμεσα απ'τα κλαδιά. Ένα απ'αυτά θα έβγαζε το αριστερό μάτι του πρώτου, αν εκείνος δεν είχε προλάβει να φορέσει τα γυαλιά του πιο πριν.

«Απομακρυνθείτε!» είπε ο Ελπιδοφόρος, λαχανιασμένα. «Δε μπορεί να ελέγχει όλο το γαμημένο δάσος! Απομακρυνθείτε απ'το ναό!»

Κι έτρεξαν όλοι μαζί.

Η Κάτια φαινόταν νάχει ξεχάσει ότι, κάποτε, είχε χτυπήσει το πόδι της˙ οι γούνινες μπότες της έμοιαζαν νάχουν φυτρώσει φτερά.

Τα κλαδιά συνέχιζαν να προσπαθούν να τους κλείσουν το δρόμο, και τα δέντρα συνέχιζαν να μετακινούνται απ'τις θέσεις τους, σπάζοντας τους πάγους και τη γη με μεγάλους κρότους, και τινάζοντας επικίνδυνα θραύσματα.

«Θεοί!...» έκανε λαχανιασμένα ο Νικόδημος. «Ελπιδοφόρε, όλο το δάσος είναι ζωντανό! Το ελέγχει όλο –ό,τι κι αν είν'αυτό που το ελέγχει! Θα πεθάνουμε εδώ!» Ακουγόταν πανικόβλητος, τρομοκρατημένος, κι ο Ελπιδοφόρος ήταν έτοιμος να του απαντήσει ανάλογα: να του πει κάτι που θα έδιωχνε –όσο ήταν δυνατόν– τον τρόμο και τον πανικό του: κάτι παρόμοιο μ'αυτό που θα έλεγε στους στρατιώτες του, ως ταγματάρχης.

Αλλά, τότε, έχασε ξανά την κυριαρχία του σώματός του. Έγινε παρατηρητής –και καταράστηκε, εσωτερικά, τους Υπερασπιστές.

Ο Ελπιδοφόρος είδε τον εαυτό του να βγάζει έναν στιλογράφο από μια εσωτερική τσέπη της ενδυμασίας του, καθώς κι ένα σημειωματάριο. *Τι κάνουν; Είναι τρελοί;*

Άρχισε να γράφει: ΝΙΩΘΟΥΝ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΜΑΣ: ΕΤΣΙ ΣΑΣ ΒΡΗΚΑΝ. ΝΟΜΙΖΑΜΕ ΟΤΙ Ο ΥΠΝΟΣ ΤΟΥΣ ΘΑ ΗΤΑΝ ΒΑΘΥΣ ΚΑΙ ΔΕΝ ΘΑ ΜΑΣ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΑΝ: ΚΑΝΑΜΕ ΛΑΘΟΣ. ΘΑ ΣΕ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΟΥΜΕ ΤΩΡΑ, ΓΙΑ ΝΑ ΣΑΣ ΧΑΣΟΥΝ. ΑΛΛΑ ΘΑ ΕΠΙΣΤΡΕΨΟΥΜΕ, ΑΡΓΑ Η ΓΡΗΓΟΡΑ, ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΡΟΟΔΟ ΣΑΣ. ΜΗΝ ΑΝΑΦΕΡΕΙΣ ΤΙΠΟΤΑ ΣΤΟΥΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ ΣΟΥ. ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ ΝΑ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΕΙΣ.

Ο Ελπιδοφόρος ανάκτησε τον έλεγχο του σώματός του. Ευτυχώς, οι Υπερασπιστές δεν ήταν τόσο παλαβοί ώστε να τον κάνουν να σταματήσει να τρέχει· καθώς, όμως, αποκτούσε πάλι την κυριαρχία του εαυτού του, παραλίγο να μπερδέψει τα πόδια του και να πέσει.

Η Νάνσυ τον έπιασε απ'τη μασκάλη. «Καπετάνιε;»

«Εντάξει είμαι.»

«Τι γράφεις;»

«Τίποτα.» Ο Ελπιδοφόρος έχωσε τον στιλογράφο και το σημειωματάριο μέσα στα ρούχα του. «Δε σταματάμε!» φώναξε, για να τον ακούσουν όλοι. «Τρέχουμε, μέχρι να μας χάσουν!»

Τα δέντρα δεν έπαψαν να μετακινούνται: συνέχισαν ν'αλλάζουν θέσεις, τραντάζοντας το έδαφος και σπάζοντας τους πάγους· αλλά τώρα έμοιαζε να τους λείπει ο προσανατολισμός. Έμοιαζε, πράγματι, να έχουν «χάσει» τους συντρόφους, ακριβώς όπως είχε πει ο Ελπιδοφόρος. Ή, μάλλον, η δύναμη, ή η πνευματική οντότητα, που έλεγχε τα δέντρα τούς είχε χάσει.

Κι αυτό ήταν, αναμφίβολα, θετικό σημάδι, γιατί είχαν όλοι τους λαχανιάσει και ήθελαν να σταματήσουν κάπου, ν'ανασάνουν. Το μέρος δεν είχε σημασία, αφού το δάσος συνεχώς μεταλλασσόταν: έτσι σταμάτησαν όπου βρήκαν, κι έπεσαν στα γόνατα, ασθμαίνοντας. Η αναπνοή τους έβγαινε σαν σύννεφα καπνού απ'τα ανοίγματα της δερμάτινης προσωπίδας τους.

Οι ομίχλες είχαν αραιώσει, παρατήρησαν.

«Πώς...» έκανε ο Σκοτ, «πώς μπορεί... να συμβαίνει... αυτό; *Πώς,* Φενίλδα'σαρ;»

Η Φενίλδα δεν απορούσε που απεύθυνε την ερώτησή του σ'εκείνη: ανήκε στο τάγμα των Ερευνητών, και οι Ερευνητές υποτίθεται πως ήξεραν πολλά για τη φύση των διαστάσεων. *Τέτοιο πράγμα, όμως, δεν έχω ξαναδεί. Ποτέ.*

Ξεροκατάπιε. Έβγαλε το παγούρι της και ήπιε νερό, γιατί το στόμα της είχε ξεραθεί απ'το τρέξιμο. Μέσα απ'τις γούνες της αισθανόταν το σώμα της ζεστό και ιδρωμένο, παρά το Ταρασμάλθιο ψύχος· και γνώριζε πως αυτό δεν ήταν καλό. Δεν ήταν καλό να ζεσταίνεσαι τόσο σε μια τόσο κρύα διάσταση: υπήρχε κίνδυνος να πάθεις πνευμονία, ή τίποτα χειρότερο.

«Η ενεργειακή οντότητα,» είπε η Φενίλδα, όταν είχε ξελαχανιάσει λίγο. «Η ενεργειακή οντότητα πρέπει να τα έκανε όλα. Τα καλώδια που έβγαιναν απ'το λάκκο. Αυτά πρέπει να τροφοδοτούν ολόκληρο το δάσος, να του δίνουν ζωή, όπως υπέθεσε ο Νάραλχεμ. Και η ενέργεια πρέπει, επίσης, να...» πήρε μια βαθιά ανάσα,

ξεροκατάπιε, «να είναι που κινεί τα δέντρα… Το δάσος είναι, ουσιαστικά, τεχνητό.»

«Και η ομίχλη;» ρώτησε ο Νικόδημος.

«Και η ομίχλη.»

«Ο ναός,» είπε ο Σκοτ, «φάνηκε να βυθίζεται στο έδαφος, προτού φύγουμε!»

«Και λοιπόν;» του είπε ο Νάραλχεμ'νιρ, κάπως απότομα. «Σε εκπλήσσει;»

«Οφείλω να πω πως ναι, μάγε. Δεν έχω ξαναδεί ναούς να βυθίζονται μες στους πάγους, σαν οι πάγοι να ήταν νερό!»

«Στην Ταρασμάλθη,» τον πληροφόρησε ο Νάραλχεμ, «υπάρχουν πράγματα που ποτέ δεν έχεις ονειρευτεί· να είσαι βέβαιος γι'αυτό.»

«Η φωνή που ακούσαμε, πάντως, είπε πως *δεν* ήταν η οντότητα στο λάκκο,» τους θύμισε ο Νικόδημος. «Και απευθυνόταν σε κάποιον Ελκάρ… Ελκράχ… Δε θυμάμαι τ'όνομα. Μας θεωρούσε, όμως, υπηρέτες του. Πρέπει να πρόκειται για λάθος· δεν εξηγείται αλλιώς.»

Ο Νάραλχεμ γέλασε κοφτά. «Δεν είναι λάθος.»

«Γνωρίζεις σε ποιον αναφερόταν;»

«Στους Υπερασπιστές, φυσικά.»

«Στους *Υπερασπιστές*;» απόρησε ο Νικόδημος.

«Εσύ τι νόμιζες;»

«Τους αποκάλεσε *Ελκράσ'ναρχ*,» είπε ο Ελπιδοφόρος. «Αυτό είναι τ'όνομά τους.»

Ο Νάραλχεμ'νιρ ένευσε, αμίλητα. Σηκώθηκε όρθιος. «Καλύτερα να συνεχίσουμε. Τούτο το δάσος δεν έχει σταματήσει να σαλεύει γύρω μας.»

«Και πιστεύεις ότι θα καταφέρουμε να το διασχίσουμε σήμερα;» είπε ο Νικόδημος. «Σύμφωνα με τον χάρτη μας, εκτείνεται για τουλάχιστον εκατό χιλιόμετρα, μάγε.»

«Το ξέρω. Αλλά δεν υπάρχει λόγος να καθυστερούμε.»

«Η οντότητα που μας επιτέθηκε τι ήταν;» ρώτησε ο Σκοτ τον Νάραλχεμ, καθώς κι εκείνος σηκωνόταν από το χιόνι. «Γνωρίζεις;»

Ο μάγος κούνησε το κεφάλι του. «Δε μπορώ να ξέρω. Πάντως, δε μας ήθελε εδώ.»

Ο Σκοτ ρουθούνισε. «Σώπα…»

«Θα ξαναπροσπαθήσει να μας σκοτώσει,» είπε η Φενίλδα, ενώ σηκωνόταν όρθια, τινάζοντας χιόνι από τα ρούχα της. «Ό,τι κι αν είναι, δε φαίνεται να περιορίζεται από τις αποστάσεις.»

«Μπορεί να βρίσκεται μόνο στο ναό,» υπέθεσε ο Σκοτ.

«Η φωνή είπε ότι δεν ήταν η οντότητα στο λάκκο˙ επομένως, όχι, μάλλον *δεν* βρίσκεται μόνο στο ναό, Σκοτ. Μάλλον, βρίσκεται σ'ολόκληρη την Ταρασμάλθη.»

«Κάποιος θεός;…» ρώτησε η Κάτια, τρέμοντας.

«'Θεός'…» είπε η Φενίλδα. «Υποκειμενική έννοια.»

Ήταν δύσκολο να διασχίζουν το δάσος, τώρα που τα δέντρα μετακινούνταν. Ακόμα πιο δύσκολο από πριν. Μπορεί η παγωμένη βλάστηση να μην προσπαθούσε, συγκεκριμένα, να τους παγιδέψει, μπορεί να τους είχε «χάσει», αλλά το γεγονός ότι αλλού μονοπάτια άνοιγαν κι αλλού έκλειναν –αποκλείονταν από παχείς κορμούς και πλεγμένα κλαδιά– δεν άφηνε τους ταξιδιώτες ν'ακολουθήσουν μια σταθερή πορεία. Και δεν τολμούσαν να βγάλουν τσεκούρια και να χτυπήσουν τα δέντρα, γιατί φοβόνταν ότι ίσως, τότε, η οντότητα που έλεγχε τούτο το τεχνητό δάσος να ανίχνευε τη θέση τους –κι αυτό δεν ήταν κάτι που επιθυμούσαν. Πιθανώς, μάλιστα, οι τυχαίες μετακινήσεις των δέντρων να ήταν ένα ύπουλο κόλπο, τόνισε ο Νάραλχεμ'νιρ, προκειμένου η οντότητα να τους θυμώσει και να τους αναγκάσει να πελεκήσουν τους κορμούς ή να κόψουν τα κλαδιά, ώστε μετά να

«δει» πού βρίσκονταν και να τους αποκλείσει. «Καλύτερα να είμαστε… διακριτικοί,» είπε ο μάγος. Και κανείς δε διαφώνησε˙ ούτε καν ο Σκοτ, τρομαγμένος από τα τελευταία συμβάντα καθώς ήταν.

Τη νύχτα, δε μπορούσαν να βρουν ησυχία. Κάθε τρεις και λίγο, έπρεπε να μετακινούν τις σκηνές τους για να αποφεύγουν τα δέντρα που έρχονταν καταπάνω τους. Ευτυχώς, κατάφεραν να κοιμηθούν μερικές ώρες και ν'αναπληρώσουν τις δυνάμεις τους, μέχρι νάρθει το πρωί. Αλλά ο ύπνος τους ήταν διακεκομμένος και δυσάρεστος –πιο δυσάρεστος απ'ό,τι συνήθως, μέσα στους πάγους της Ταρασμάλθης.

Συγχρόνως, ο άνεμος ούρλιαζε γύρω τους, φέρνοντας χιόνι και παγοκρυστάλλους. Και παραδόξως, τελείως παράλογα και παραφυσικά, η λευκή ομίχλη των δασών παρέμενε˙ δεν παρασυρόταν από τον άγριο αγέρα. Πράγμα το οποίο είχαν προσέξει εξαρχής, από όταν πρωτομπήκαν σε τούτους τους τόπους, αλλά τότε, για κάποιο λόγο, δεν τους είχε κάνει τόση εντύπωση: ίσως επειδή η ομίχλη ήταν πιο αραιή, ενώ τώρα ήταν πολύ, πολύ πυκνή, σα να είχε δική της βούληση και να ήθελε να τους κάνει να χάσουν το δρόμο τους, να τους καταδικάσει να περιπλανιούνται για πάντα μέσα στα διαρκώς μεταβαλλόμενα μονοπάτια του παγωμένου δάσους.

Τα πάντα θύμιζαν εφιάλτη, απ'τον οποίο προσπαθείς να ξυπνήσεις και δεν μπορείς.

Σύντομα, ο Ελπιδοφόρος ανακάλυψε πως ούτε οι πυξίδες τους δεν ήταν άξιες εμπιστοσύνης: έδειχναν ό,τι ήθελαν˙ μια από δω μια από κει˙ δεν μπορούσαν να τις χρησιμοποιήσουν για να προσανατολιστούν.

«Η ενέργεια,» εξήγησε η Φενίλδα'σαρ, «αυτή που διατηρεί το δάσος, κάνει και τις πυξίδες μας να τρελαίνονται. Την αισθάνομαι˙ κυλά κάτω απ'το έδαφος.»

«Μπορείς, κάπως, να την μπλοκάρεις;»

«Αδύνατον. Είναι πολύ ισχυρή. Σαν ανεξέλεγκτος χείμαρρος.»
«Όταν πρωτομπήκαμε στα δάση, δεν την αισθανόσουν;»
«Δεν είχα λόγο να χρησιμοποιήσω το Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως, Ελπιδοφόρε. Αλλά, ακόμα κι αν το *είχα* χρησιμοποιήσει, δε νομίζω ότι θα είχα βρει τίποτα· η ενέργεια δε βρισκόταν σε εντατική λειτουργία, όπως τώρα που συνεχώς τα δέντρα μετακινούνται. Και είναι βαθιά κάτω απ'τη γη: θα έπρεπε να εστιάσω τις δυνάμεις μου για να την εντοπίσω. Εν ολίγοις, θα έπρεπε να ξέρω για τι ψάχνω.»
Αυτά, φυσικά, ήταν όλα ανούσιες κουβέντες, αντιλαμβανόταν ο Ελπιδοφόρος· δεν έλυναν κανένα πραγματικό πρόβλημα. Και το παρόν πρόβλημα ήταν να βγουν από τα δάση, χωρίς να καταλήξουν σε κάποιο άσχετο σημείο που θα πρόσθετε ημέρες ολόκληρες στο ήδη κοπιαστικό ταξίδι τους. Από την άλλη, βέβαια, υπήρχε κι ένα πολύ χειρότερο ενδεχόμενο: να περιπλανιούνται εδώ πέρα ώσπου να τους τελειώσουν τα τρόφιμα…
«Φενίλδα,» ρώτησε, «δεν μπορείς, τουλάχιστον, να κάνεις μία από τις πυξίδες μας να λειτουργήσει σωστά; Δεν μπορείς να την προστατέψεις από την ενέργεια αυτού του τόπου;»
Η Φενίλδα το σκέφτηκε, και είπε: «Για λίγο, ίσως… Και πιθανώς να είναι επικίνδυνο.»
Ο Ελπιδοφόρος συνοφρυώθηκε. «Επικίνδυνο;»
«Για εμένα, εννοώ. Αλλά θα το προσπαθήσω. Έχε υπόψη σου, όμως, ότι δε θα μπορέσω να το διατηρήσω για πάνω από ένα-δυο λεπτά –δε νομίζω, τουλάχιστον.»
Ο Ελπιδοφόρος ένευσε. «Εντάξει.»
«Βγάλε την πυξίδα σου.»
Ο Ελπιδοφόρος έκανε νόημα στους συντρόφους του να σταματήσουν και τράβηξε απ'την τσέπη του την πυξίδα, η οποία δε φαινόταν να μπορεί ν'αποφασίσει πού ήταν ο Βορράς, πού ο Νότος, πού η Ανατολή, και πού η Δύση.

Η Φενίλδα έφερε στο μυαλό της την υφή της υπόγειας ενέργειας του δάσους, όπως την εντόπιζε το Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως που είχε επανειλημμένως χρησιμοποιήσει. Δεν ήταν βέβαιη ότι θα κατόρθωνε αυτό που είχε στο νου της, αλλά θα το προσπαθούσε, γιατί, αλλιώς, μπορούσαν να χαθούν για πάντα σε τούτα τα μέρη· και, αν ήταν κάποτε να πεθάνει, προτιμούσε να είναι κάπου ζεστά: κατά προτίμηση σ'ένα μαλακό κρεβάτι, ακούγοντας απαλή μουσική, και μ'έναν όμορφο άντρα κοντά της.

Πήρε την πυξίδα από το χέρι του Ελπιδοφόρου και την κράτησε εμπρός της, αρθρώνοντας τα λόγια για το Ξόρκι Ενεργειακού Ελέγχου. Σκόπευε να απομακρύνει, για λίγο, τα ενεργειακά κύματα που έρχονταν από τη γη και μπέρδευαν την πυξίδα: Για να το κατορθώσει αυτό, έπρεπε να ξέρει καλά την ενέργεια που θα επηρέαζε· και πίστευε ότι, στη συγκεκριμένη περίπτωση, την είχε ανιχνεύσει αρκετές φορές ώστε να την ξέρει κάμποσο, αν και ήταν πανάρχαια και δεν την ξανάχε συναντήσει ποτέ της.

Τα πράγματα αποδείχτηκαν δύσκολα, όπως το περίμενε. Τα ενεργειακά κύματα έρχονταν μανιασμένα και χαοτικά από το παγωμένο έδαφος, και η Φενίλδα χρειάστηκε να παλέψει με όπλο το μυαλό της για να τα μετατρέψει σε μια σταθερή, κυκλική δίνη *γύρω* από την πυξίδα: να τα μετατρέψει σ'έναν κύκλο που το εσωτερικό του δεν αγγιζόταν από την ενέργεια.

Η πυξίδα έδειξε τον Βορρά, και συνέχισε να τον δείχνει.

«Τα κατάφερες!» γέλασε ο Ελπιδοφόρος, πίσω από τη δερμάτινη προσωπίδα του· κι αμέσως, άνοιξε τον χάρτη τους, για να προσανατολιστεί όσο καλύτερα μπορούσε.

Η Φενίλδα έσμιξε τα φρύδια μετά από λίγο, νιώθοντας την ενέργεια να προσπαθεί να ξεφύγει από τον κυκλικό σχηματισμό που είχε επιβάλει με τη θέλησή της. Το κεφάλι της θ'άρχιζε να πονά –ο φριχτός πονοκέφαλος θα επέστρεφε, εκδικητικά–, αν συνέχιζε να διατηρεί το Ξόρκι Ενεργειακού Ελέγχου. «Ελπίζω να τελειώνεις!» είπε, τρίζοντας τα δόντια.

«Έχω τελειώσει.» Ο Ελπιδοφόρος σημείωσε, με τον στιλογράφο του, κάποια πράγματα πάνω στον χάρτη, και τον τύλιξε πάλι.

Η Φενίλδα ελευθέρωσε την ενέργεια, και αναστέναξε.

Η πυξίδα άρχισε να ξαναδείχνει τρελά πράγματα. Αλλά ο Ελπιδοφόρος είχε πάρει, προς το παρόν, την πληροφορία που επιθυμούσε.

Η Φενίλδα ξαναχρησιμοποίησε το Ξόρκι Ενεργειακού Ελέγχου, τις επόμενες μέρες, προκειμένου να προσανατολιστούν. Ποτέ, όμως, δεν μπορούσε να το κρατήσει σε λειτουργία για πολύ, επομένως ο Ελπιδοφόρος όφειλε να είναι γρήγορος και ευρηματικός στις αποφάσεις του˙ ενώ τα μονοπάτια διαρκώς άλλαζαν –τα δέντρα μετακινούνταν, διαλύοντας τους πάγους του εδάφους– και οι ομίχλες, ασφαλώς, δεν αραίωναν, παρά μονάχα σπάνια, σε ορισμένες στιγμές.

Οι ταξιδιώτες είχαν την αίσθηση ότι αντιμετώπιζαν έναν ολόκληρο κόσμο, ο οποίος προσπαθούσε, ενεργά, να τους συνθλίψει.

Η Φενίλδα είπε, ένα βράδυ, στον Ελπιδοφόρο ότι φοβόταν πως το Ξόρκι Ενεργειακού Ελέγχου ίσως να ήταν επικίνδυνο και για έναν επιπλέον λόγο –επικίνδυνο για όλους τους, όχι μονάχα για εκείνη.

«Τι λόγο, Φενίλδα;»

«Μπορεί η οντότητα να καταλάβει τι κάνω. Ίσως όχι *ακριβώς*, αλλά μπορεί να αισθανθεί ότι μεταχειρίζομαι την ενέργεια με κάποιο τρόπο.»

Ο Ελπιδοφόρος καταράστηκε.

«Δεν είναι και πολύ πιθανό,» είπε η Φενίλδα, «αλλά είναι ένα ενδεχόμενο.»

Το βλέμμα του ζητούσε περαιτέρω ανάλυση.

«Ο έλεγχος που ασκώ στην ενέργεια είναι πολύ μικρός,» εξήγησε η Φενίλδα. «Σχεδόν αμελητέος, για μια οντότητα που, ουσιαστικά, ασκεί έλεγχο επάνω σ'ολόκληρο δάσος. Καταλαβαίνεις; Εγώ είμαι ένα μυγάκι, αυτή είναι ένας άνθρωπος. Δεν είναι εύκολο να με προσέξει˙ αλλά δεν αποκλείεται κιόλας.»

Ο Ελπιδοφόρος ένευσε˙ και είπε: «Είσαι πολύτιμη, μάγισσα. Χωρίς εσένα, θα είχαμε χαθεί εδώ μέσα.»

«Γι'αυτό μ'έστειλαν μαζί σας,» αποκρίθηκε η Φενίλδα. «Αλλά σ'ευχαριστώ, Στίβεν.»

«Μη λες Στίβεν!»

«Εντάξει, μη θυμώνεις. Γιατί, όμως, έχεις απαρνηθεί έτσι το πραγματικό σου όνομα;»

«Γιατί ο Στίβεν Νέλκος είναι νεκρός, Φενίλδα. Νεκρός.» Η έκφραση στο πρόσωπό του ήταν κενή. Ύψωσε την αχνιστή κούπα του και ήπιε μια γουλιά ζεστό καφέ, για να υγράνει το στόμα του, καθώς εκείνος κι η μάγισσα βρίσκονταν μέσα σε μια απ'τις σκηνές τους με μια αναμμένη ενεργειακή θερμάστρα πλάι τους.

Η Φενίλδα αναστέναξε, κι έμεινε σιωπηλή˙ γιατί, παρότι ήθελε, δεν μπορούσε να διαφωνήσει μ'αυτό. Ο Στίβεν Νέλκος ήταν, πράγματι, νεκρός: είχε εξαφανιστεί από όλο το Γνωστό Σύμπαν, ύστερα από τη δολοφονία της Αγγελικής που *δεν* διέπραξε…

Η Φενίλδα ήπιε μια γουλιά καφέ από τη δική της κούπα. Και τότε, ναι, σκέφτηκε κάτι σωστό για να πει˙ κάτι που, τουλάχιστον, *ήλπιζε* ότι θα ήταν σωστό. «Για μένα, ο Στίβεν είναι ζωντανός,» δήλωσε, και χαμογέλασε.

Ο Ελπιδοφόρος τής επέστρεψε το χαμόγελο. «Αν δε σε ήξερα καλύτερα, μάγισσα, και αν δεν ήξερες *εσύ* ότι είμαι μολυσμένος, θα έλεγα ότι προσπαθείς να με αποπλανήσεις.»

Τα γαλανά μάγουλα της Φενίλδα πήραν, άθελά της, μια πιο σκούρα χροιά.

«Βέβαια,» πρόσθεσε ο Ελπιδοφόρος, «αυτό δε θα ήταν και πολύ δύσκολο, για μια γυναίκα σαν εσένα.»

«Σε παρακαλώ, πάψε,» είπε η Φενίλδα, κρύβοντας την όψη της πίσω από την αχνιστή της κούπα. Και γέλασε, χαριτωμένα, μη μπορώντας να σταματήσει τον εαυτό της.

Ένα απόγευμα βγήκαν από τον εφιάλτη του ομιχλώδους δάσους, και αισθάνθηκαν σαν απελευθερωμένοι ύστερα από χρόνια φυλάκισης. Μπροστά τους τώρα απλωνόταν ένας πλατύς παγωμένος ποταμός, και ο Ελπιδοφόρος νόμιζε ότι ήξερε πού βρίσκονταν. Περίπου.

Κεφάλαιο 20

Αφήνοντας πίσω τους το ερείπιο στη συμβολή των παγωμένων ποταμών, οι επαναστάτες ταξίδεψαν νότια, επάνω σε μια ανοιχτή πεδιάδα· μετά από ταξίδι τριών ημέρων, έφτασαν στο τέλος της, και τώρα τα ψηλά βουνά βρίσκονταν εμπρός τους.

«Μην ανησυχείτε,» είπε η Μάρθα στους συντρόφους της· «γνωρίζω κάμποσα μονοπάτια εδώ. Έχω ξαναπεράσει πολλές φορές· δε θα χαθούμε. Βέβαια, μη νομίζετε ότι θα είναι σα να κάνουμε και περίπατο σε λουλουδιασμένο λιβάδι.»

«Είχα μια υποψία ότι *δεν* θα ήταν καθόλου έτσι,» αποκρίθηκε ο Προαιρέσιος, καθώς βάδιζαν κόντρα σ'έναν δυνατό άνεμο που έφερνε παγοκρυστάλλους και χιόνι καταπάνω τους, κι αν δε φορούσαν τις προσωπίδες τους και τα γυαλιά τους, τα πρόσωπα και τα μάτια τους θα κινδύνευαν.

Διέσχισαν τις υπώρειες των βουνών και μπήκαν σ'ένα πέρασμα που δεν ήταν αμέσως ορατό, αλλά η Μάρθα το γνώριζε και οδήγησε τους υπόλοιπους εκεί χωρίς καθυστέρηση· έτσι, βρέθηκαν να βαδίζουν σ'ένα μέρος όπου πανύψηλοι κρημνοί ορθώνονταν ολόγυρά τους και οι προεξέχοντες βράχοι έμοιαζαν επίφοβοι να σπάσουν και να πέσουν επάνω τους.

Ο Γεράρδος το είπε αυτό στη Μάρθα, όμως εκείνη αποκρίθηκε ότι ο κίνδυνος δεν ήταν τόσο μεγάλος όσο φαινόταν. Δε γίνονταν εδώ κατολισθήσεις τόσο συχνά.

Το μεσημέρι, κατασκήνωσαν μέσα στο στενό πέρασμα, όπου ο άνεμος ούρλιαζε μ'έναν ιδιαίτερο τρόπο, σα να είχε αποκτήσει καινούργια φωνή. Και, καθώς το απόβραδο πλησίαζε και οι επαναστάτες οδοιπορούσαν πάλι, συνάντησαν ένα σημείο του περάσματος όπου ήταν φανερό πως είχε γίνει κατολίσθηση. Οι πάγοι και οι πέτρες τούς έκλειναν τον δρόμο.

Η Μάρθα είπε να βγάλουν τις αξίνες τους. «Δε θ’αργήσουμε να δημιουργήσουμε ένα άνοιγμα αρκετά μεγάλο για να περάσουμε,» πρόσθεσε. Οι άλλοι υπάκουσαν, κι άρχισαν να χτυπούν το παγωμένο εμπόδιο εμπρός τους.

Σύντομα, διαπίστωσαν ότι άνθρωποι ήταν θαμμένοι εδώ. *Κατεψυγμένοι,* για την ακρίβεια. Τέσσερις άντρες και μία γυναίκα. Τα πρόσωπα δύο από τους άντρες ήταν παραμορφωμένα, από τα χτυπήματα που είχαν υποστεί εξαιτίας της κατολίσθησης. Η γυναίκα είχε στο γαντοφορεμένο χέρι της ένα κρυσταλλωμένο πιστόλι. Ένας άντρας –ο ένας απ’τους δύο με τα διαλυμένα πρόσωπα– βαστούσε μια καραμπίνα στην αγκαλιά του. Ένας άλλος –με πρόσωπο σχεδόν άθικτο– είχε παγωμένο αίμα στο στήθος. Και οι επαναστάτες, όταν καθάρισαν λίγο περισσότερο τους πάγους και τις πέτρες πάνω από τη γυναίκα, είδαν ότι κι αυτή ήταν τραυματισμένη, στο αριστερό πόδι.

Ο Προαιρέσιος στράφηκε στη Μάρθα. «Εσύ δεν είπες ότι οι κατολισθήσεις είναι σπάνιες εδώ;» Η φωνή του ακουγόταν λαχανιασμένη· η αναπνοή του έβγαινε σε μορφή σύννεφου απ’το στόμα και τα ρουθούνια του.

«Οι κατολισθήσεις *είναι* σπάνιες εδώ,» επέμεινε η Μάρθα. «Αυτοί οι μαλάκες, όμως, θέλανε να παίξουν πιστολίδι! Δε βλέπεις; κρατάνε όπλα, κι έχουν τραυματιστεί. Όταν πυροβολείς σ’ένα τέτοιο μέρος, μπορεί *εσύ* να προκαλέσεις την κατολίσθηση!»

«Πράγματι,» συμφώνησε ο Προαιρέσιος, που δεν ήταν τελείως άσχετος από τέτοια θέματα και γνώριζε ότι η Μάρθα έλεγε αλήθεια. «Μεγάλη ανοησία. Πρέπει οι μισοί να είχαν αποφασίσει να προδώσουν τους άλλους μίσους, για κάποιο λόγο, και να νόμιζαν ότι εδώ θα μπορούσαν να τους στρι– Τι κάνεις εκεί;»

Η Μάρθα, ξεθηκαρώνοντας ένα πλατύ μαχαίρι, άρχισε να σκίζει τους σάκους των νεκρών. «Ψάχνω να μάθω γιατί σκοτώθηκαν.»

«Μπορεί να μη σκοτώθηκαν για κάποιο αντικείμενο,» είπε ο Γεράρδος.

Η Μάρθα, όμως, έσχισε όλους τους σάκους, χύνοντας έξω τα παγωμένα περιεχόμενά τους. «Τίποτα,» παρατήρησε. «Τίποτα το ιδιαίτερο. Οι σάκοι, όμως, δεν είναι όσοι θα έπρεπε. Είναι λιγότεροι…»

«Ναι,» συμφώνησε ο Γεράρδος. «Μάλλον, ο ‘έξυπνος’ της υπόθεσης άρπαξε αυτό που ήθελε κι έφυγε.»

«Ναι…» ένευσε η Μάρθα.

Ο Προαιρέσιος ρώτησε: «Συμβαίνουν συχνά τέτοια ανάμεσα στους εξερευνητές της Ταρασμάλθης;»

«Ανάλογα,» απάντησε η Μάρθα.

«Εσένα σου έχουν συμβεί;»

«Θα σας πω όταν κατασκηνώσουμε. Ας προχωρήσουμε τώρα.»

Και προχώρησαν, τραβώντας το έλκηθρό τους από τα λουριά του, για να το βοηθήσουν να περάσει πάνω από τους διαλυμένους πάγους, τις πέτρες, το χιόνι, και τα παγωμένα πτώματα. Ο ήλιος ήταν κρυμμένος πίσω από τα δυτικά βουνά, και το φως του ερχόταν ασθενικό, γεμίζοντας τον τόπο με σκιές και κοκκινωπές αντανακλάσεις πάνω στους πάγους.

Όταν η νύχτα έπεσε και τα δύο γαλανόγκριζα φεγγάρια φάνηκαν στον σκοτεινό ουρανό, το ένα μισοφαγωμένο και το άλλο σχεδόν ολόκληρο, οι επαναστάτες είχαν βγει από το στενό πέρασμα και βρίσκονταν στις αρχές μιας πλαγιάς. Εκεί, έστησαν μια σκηνή και μπήκαν όλοι μέσα, για να ζεσταθούν, να φάνε, και να ξεκουραστούν. Και η Μάρθα τούς διηγήθηκε, εν συντομία, μια από τις περιπέτειές της στην Ταρασμάλθη.

Τους είπε για ένα περιστατικό όπου δύο ελεεινοί λεχρίτες –κι οι δυο τους Φεηνάρκιοι, ο ένας κοκκινόδερμος κι ο άλλος μαυρόδερμος, «σαν εσένα, Σέλιρ’χοκ, αλλά καμία σχέση μ’εσένα»– προσπάθησαν να δολοφονήσουν τους υπόλοιπους της ομάδας της, για να κλέψουν κάτι αρχαία νομίσματα που είχε βρει ο εργοδότης της Μάρθας. «Ήμασταν σ’ένα σπήλαιο, βαθιά κάτω απ’τη γη, στα βουνά ανατολικά από δω˙ και είχαμε σπάσει τον κώλο μας

για να φτάσουμε εκεί, σκάβοντας και τρυπανίζοντας. Είχαμε βρει ένα παλιό χωριό– ή, αν δεν ήταν χωριό, δεν ξέρω τι ήταν, τέλος πάντων. Πάντως, μέσα στο σπήλαιο βρίσκονταν πετρόχτιστα σπίτια, άγνωστης τεχνοτροπίας. Τελείως *άδεια* σπίτια, σαν οι κάτοικοί τους να είχαν μαζέψει στα γρήγορα τα υπάρχοντά τους και να την είχαν κοπανήσει, προτού γίνει κάποια μεγάλη καταστροφή. Ο εργοδότης μου μου είπε ότι υπέθετε πως το χωριό είχε φτιαχτεί εδώ, κάτω από τη γη, ώστε οι κάτοικοι να προστατευτούν από το ψύχος που είχε αρχίσει να σκεπάζει τη διάσταση. Δεν μπορούσε, όμως, να υποθέσει τίποτα για την καταστροφή που είχε αναγκάσει τους πάντες να το εγκαταλείψουν. ‘Μπορεί κιόλας να μην το εγκατέλειψαν,’ μου είπε· ‘μπορεί κάτι να τους αφάνισε...’

»Για να μην τα πολυλογώ, σ’ένα απ’αυτά τα σπίτια ήταν που βρήκαμε τα νομίσματα, στο πάτωμα, κάτω από ένα λεπτό στρώμα πάγου.» Και την επόμενη μέρα οι μπαγαπόντηδες είχαν κιόλας ετοιμαστεί να τους προδώσουν. Ήταν δύο μισθοφόροι, που ο εργοδότης της Μάρθας τούς είχε προσλάβει για να μεταφέρουν πράγματα και για να τον προφυλάσσουν. Η ίδια, εξαρχής, τους είχε υποψιαστεί, γιατί της φαίνονταν λωποδύτες κατά βάθος. «Και ξέρω από λωποδύτες· τους γνώρισα καλά στη φυλακή.» Αυτοί οι δύο γαμιόληδες χτύπησαν με ρόπαλα τον εργοδότη της και, αρπάζοντας τα νομίσματα, έκαναν να σκαρφαλώσουν τη σκαλωσιά και να βγουν έξω απ’το σπήλαιο, ενώ, συγχρόνως, ετοίμαζαν εκρηκτικά, για να κλείσουν τους άλλους μέσα. (Ο μάγος της ομάδας περίμενε μακριά από εδώ, μαζί με το αεροσκάφος: και, μάλλον, σκόπευαν να τον απειλήσουν ή να τον δωροδοκήσουν, για να χρησιμοποιήσει τη Μαγγανεία Κινήσεως και να τους περάσει από τον Αιθέρα.) Η Μάρθα, όμως, κι ένας άλλος τύπος τούς πρόλαβαν και τους έχωσαν το ξύλο της ζωής τους. Μετά απ’αυτό, τον έναν προδότη τον σκότωσαν και τον δεύτερο τον

έδεσαν, και δεν τον έλυσαν παρά μόνο όταν επέστρεψαν στην Υπερυδάτια.

«Αλλ'ας κοιμηθούμε τώρα, γιατί έχω αρχίσει να σας βλέπω διπλούς.»

«Αυτό είναι το μόνο τέτοιο περιστατικό που σου έχει τύχει;» τη ρώτησε ο Προαιρέσιος.

«Ευτυχώς, ναι.»

«Τα νομίσματα, τελικά, ήταν μεγάλης αξίας;» είπε ο Γεράρδος.

«Δεν ξέρω,» χασμουρήθηκε η Μάρθα. «Ο εργοδότης μου τα πήρε και έφυγε. Αφού με πλήρωσε όσο είχαμε συμφωνήσει. Ήταν εντάξει.»

Ο Σέλιρ'χοκ ύφανε μια Μαγγανεία Υλικής Διαισθήσεως· αλλά οι επαναστάτες είχαν ήδη αποφασίσει ότι αυτή δε θα ήταν η μοναδική προφύλαξή τους τα βράδια. Την πρώτη σκοπιά τη φύλαξε ο Γεράρδος, ακούγοντας τα ουρλιαχτά του ανέμου μέσα στη νύχτα. Οι φωνές του αέρα εδώ, στην Ταρασμάλθη, του έφερναν στο νου τον άνεμο που σφύριζε ανάμεσα στα δέντρα των δασών της γενέτειράς του, της Χάρνταβελ: ένα μέρος που είχε αφήσει για πάντα πίσω του, και όπου δεν μπορούσε –και δεν ήθελε– να επιστρέψει. Γιατί φοβόταν πως, αν επέστρεφε εκείνος, τότε ίσως επέστρεφε και το Θηρίο μέσα του. Το Εσώτερο Θηρίο, το οποίο ενοικούσε στην καρδιά κάθε παιδιού που γεννιόταν με πεπρωμένο να γίνει ιερέας του Θεού της Χάρνταβελ. Τα Ιερά Βιβλία έλεγαν ότι ένας ιερέας που έφευγε από τη Χάρνταβελ ήταν καταδικασμένος να πεθάνει με φρικτούς πόνους, καθώς το Θηρίο του θα τον κατασπάραζε· ο Γεράρδος είχε, όμως, αποδείξει τις Γραφές ψευδείς: είχε εγκαταλείψει τη Χάρνταβελ και είχε επιβιώσει. Φυσικά, λίγο έλειψε να πεθάνει, αλλά νίκησε το Θηρίο. Το σκότωσε, πίστευε. Ωστόσο φοβόταν πως ίσως να ξαναγεννιόταν, αν ποτέ επέστρεφε στην πατρίδα του.

Ο Γεράρδος δεν είχε πει σε πολλούς ότι ήταν κάποτε ιερέας της Χάρνταβελ· προτιμούσε οι άλλοι να μην το ξέρουν. Όπως επίσης

προτιμούσε να μην ξέρουν και τον λόγο που τον έκανε να εγκαταλείψει τη γενέτειρά του. Τον λόγο που δεν ήθελε ούτε ο ίδιος να θυμάται. Γιατί είχε ένα όνομα το οποίο ακόμα τον στοίχειωνε…

…*Μελισσάνθη…*

…και μάτια τα οποία ακόμα νόμιζε πως μπορούσε να κοιτάξει…

…και στα όνειρά του, ναι, ορισμένες φορές την έβλεπε στα όνειρά του…

Μελισσάνθη…

Το Θηρίο την είχε σκοτώσει˙ κι από τότε, ο Γεράρδος δεν ήθελε να έχει άλλο σχέση μαζί του. Ούτε με τους ιερείς. Ούτε με τον Θεό τους. Έστω κι αν αυτό τού κόστιζε τη ζωή του.

Καθισμένος κοντά στο άνοιγμα της σκηνής όπου κοιμόνταν οι σύντροφοί του, αισθάνθηκε δάκρυα να κυλάνε στα μάγουλά του, και σκέφτηκε: *Είναι πια αργά για δάκρυα. Τόσος πολύς καιρός έχει περάσει. Είναι ανόητο…*

Τι τον είχε κάνει να θυμηθεί μια τόσο παλιά εποχή της ζωής του; Η διήγηση της Μάρθας από το δικό της παρελθόν; Η ατελείωτη ασπρίλα του χιονισμένου τοπίου; Η μονοτονία του ταξιδιού; Η φωνή του ανέμου;

Δύσκολο ν'απαντήσει.

Έβγαλε ένα τσιγάρο, το άναψε, και κάπνισε μέσα στην παγερή νύχτα.

Την πέμπτη ημέρα του ταξιδιού τους μέσα στα βουνά, κι ενώ βρίσκονταν σ'ένα ψηλό μέρος, νιώθοντας τ'αφτιά τους βουλωμένα απ'την ατμοσφαιρική πίεση, είδαν από κάτω τους ατελείωτα δάση, τυλιγμένα σε λευκές ομίχλες.

«Δέντρα…» μουρμούρισε ο Γεράρδος. «Τόσα πολλά δέντρα…»

Η Μάρθα, που βρισκόταν πλάι του, τον άκουσε, και είπε: «Δεν είσαι ο μόνος που παραξενεύεται από την ύπαρξή τους. Έχουν κάτι το περίεργο· όλοι το λένε. Και η ομίχλη, επίσης, δεν είναι κανονική· ο άνεμος δεν τη διώχνει, όσο κι αν δυναμώσει.»

«Θα πάμε εκεί μέσα;» ρώτησε ο Προαιρέσιος.

«Τώρα όχι. Το ερείπιο όπου κατευθυνόμαστε βρίσκεται κοντά σε μια πλαγιά των βουνών, στις όχθες του ποταμού, όπως σας έδειξα.»

Και αργότερα, όταν είχαν κατεβεί έναν σχετικά απότομο κρημνό, χρησιμοποιώντας σχοινιά και ατσαλόπροκες, η Μάρθα τούς είπε έναν θρύλο της περιοχής. Ήταν όλοι τους καθισμένοι μέσα στη σκηνή τους, γύρω από την ενεργειακή τους θερμάστρα, τρώγοντας για μεσημέρι, και εκείνη τούς μίλησε για τον «Ναό της Ομίχλης», όπως τον ονόμαζαν οι εξερευνητές που τον είχαν αντικρίσει. «Είναι ένα πανάρχαιο οικοδόμημα που εμφανίζεται και εξαφανίζεται σε διάφορα μέρη των δασών, ξεπροβάλλοντας μέσα απ'τις ομίχλες. Και δε μιλάω μεταφορικά· κυριολεκτώ. Ο Ναός αλλάζει θέσεις, και όσοι τον έχουν δει λένε πως είναι σαν η ομίχλη να τον γεννά ή να τον καταπίνει.»

«Ανοησίες,» είπε ο Προαιρέσιος. «Αποκλείεται νάναι αλήθεια. Εσύ τον έχεις δει;»

Η Μάρθα κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Παρότι μπήκα στα δάση, για να ψάξω για τον πατέρα μου και τον αδελφό μου, δεν έτυχε να συναντήσω τον Ναό.»

«Αλλά πιστεύεις ότι υπάρχει;»

«Δεν ξέρω, όμως δε θα μου φαινόταν απίθανο. Έχω αντικρίσει και χειρότερες μαλακίες στη ζωή μου.»

«Αυτοί που τον έχουν δει,» ρώτησε ο Γεράρδος, «έχουν μπει μέσα;»

Η Μάρθα κούνησε πάλι το κεφάλι. «Κανένας δεν έχει καταφέρει να μπει. Η πόρτα είναι πάντα αμπαρωμένη με τέτοιο τρόπο που

είναι αδύνατον να την ανοίξεις, ακόμα και με εκρηκτικά, όπως λένε.»

«Βλέπεις;» επέμεινε ο Προαιρέσιος. «Παραμύθια.»

«Γιατί να θέλει κάποιος να διαδώσει ένα τέτοιο ψέμα, ρε κατεστραμμένε;» είπε η Μάρθα, πίνοντας μια γουλιά απ'το ζεστό νερό της. «Δεν εξυπηρετεί κανέναν.»

«Για εντυπωσιασμό, προφανώς! Και μη μ'αποκαλείς όπως είχες μάθει ν'αποκαλείς τον συγκάτοικο στο κελί σου!»

«Παρντόν. Το ξέχασα ότι είσαι ευερέθιστος στ'αφτιά.»

Ο Γεράρδος μειδίασε, αλλά έμεινε σιωπηλός.

Ο Σέλιρ'χοκ τούς παρατηρούσε όλους στωικά.

«Γεράρδε,» είπε η Μάρθα, βγαίνοντας από τη σκηνή, μέσα στη νύχτα. «Τι κοιτάζεις;»

Ο Γεράρδος, που φυλούσε την πρώτη σκοπιά, κατέβασε τα κιάλια από τα μάτια του. «Ψάχνω εκείνους που ήταν στο εξάτροχο όχημα,» αποκρίθηκε, γυρίζοντας να την αντικρίσει.

Η Μάρθα –που δεν φορούσε την προσωπίδα της, ούτε τα γυαλιά της, αλλά είχε την κουκούλα της σηκωμένη και τραβηγμένη έτσι ώστε να προστατεύει αρκετά το πρόσωπό της από τον άνεμο– τον πλησίασε, υπομειδιώντας. «Περιμένεις να δεις όχημα να κυλά σε τούτα τα βουνά; Κανένα όχημα δεν έρχεται εδώ, Γεράρδε. Δεν *μπορεί* να έρθει.»

«Το αντιλαμβάνομαι˙ και δεν είπα ότι ψάχνω για το όχημα, αλλά για εκείνους που μετέφερε. Τώρα, βέβαια, μπορείς να μου πεις ότι δεν έχω ιδέα ούτε καν πόσοι είναι. Όμως έχω την αίσθηση πως, όταν τους δω, θα το καταλάβω ότι είν'αυτοί.»

«Από τι;»

Ο Γεράρδος κούνησε το κεφάλι. «Δεν ξέρω... Ίσως να ακούγομαι παράλογος˙ η διαίσθησή μου, όμως, μου λέει ότι το εξάτροχο ό-

χημα και το Παντοκρατορικό αεροσκάφος στον Αιθέρα συνδέονται, και ότι το γεγονός πως Παντοκρατορικοί βρίσκονται εδώ μαζί μας δεν είναι τυχαίο.»

«Δεν μας ακολουθούν, όμως. Αν μας ακολουθούσαν, θα τους είχα εντοπίσει, Γεράρδε. Δε χρειάζεται ν'ανησυχείς.»

«Παρ'όλ'αυτά, ανησυχώ,» αποκρίθηκε εκείνος. Και, γυρίζοντας από την άλλη, ύψωσε πάλι τα κιάλια στα μάτια του, ψάχνοντας στα βουνά και στα δάση: ψάχνοντας για τεχνητά φώτα, που θα πρόδιδαν τη θέση ταξιδιωτών μέσα στη νύχτα.

Τίποτα, όμως. Δεν έβρισκε τίποτα.

«Γιατί δεν κοιμάσαι εσύ;» ρώτησε τη Μάρθα, κατεβάζοντας τα κιάλια.

«Κοιμόμουν,» αποκρίθηκε εκείνη. «Είδα ένα όνειρο και ξύπνησα.»

Ναι, κάτι ξέρω κι εγώ από όνειρα... και από εφιάλτες, σκέφτηκε ο Γεράρδος.

«Πώς έμπλεξες με την Επανάσταση;» τον ρώτησε η Μάρθα, βλέποντάς τον σιωπηλό. «Οικιοθελώς ή από μπουρδούκλωμα;»

Ο Γεράρδος μειδίασε. «Οικιοθελώς. Παλιά ιστορία, όμως. Κυρίως, στο Πορφυρό Κενό έχω υπηρετήσει την Επανάσταση, Μάρθα. Ήμουν στην Άκρη, μια πόλη της Σεργήλης˙ την έχεις ακουστά;»

«Ναι. Γιατί έφυγες από εκεί;»

«Έχασα το πλοίο μου, και το πλήρωμά μου. Πέθαναν πολλοί άνθρωποι... και δεν ήθελα πάλι ν'αρχίσω από την αρχή σαν Καπετάνιος. Προτίμησα ν'ακολουθήσω τον αγώνα της Επανάστασης αλλού.»

Η Μάρθα ένευσε. Και είπε: «Δεν κατάλαβα, όμως, γιατί *μπλέχτηκες* με την Επανάσταση εξαρχής. Είπες ότι το έκανες οικιοθελώς. Ξύπνησες μια μέρα κι αποφάσισες ότι σιχαίνεσαι τους ανθρώπους της Παντοκράτειρας;»

«Όχι ακριβώς. Η αλήθεια είναι πως μπλέχτηκα με την Επανάσταση πολύ προτού βρεθώ στη Σεργήλη ή στο Πορφυρό Κενό.» *Ήμουν στη Χάρνταβελ, τότε. Ιερέας…* «Αλλά δεν έχει μεγάλη σημασία. Από πεποίθηση το έκανα, μπορείς να πεις. Η… ομάδα στην οποία ανήκα δεν ήθελε να εξουσιάζεται από την Παντοκράτειρα. Ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος δεν είχε ακόμα ξεκινήσει επισήμως την Επανάσταση, Μάρθα. Δεν είχε ‘αποστατήσει’, όπως λένε οι Παντοκρατορικοί.»

«Θες να πεις ότι είσαι πιο παλιός απ’τον *Πρίγκιπα Ανδρόνικο*;» εξεπλάγη η Μάρθα.

«Όχι πως αυτό είναι τίποτα το σπουδαίο.»

«Σε ποια ομάδα ανήκες; Σε ποια διάσταση βρισκόσουν;»

«Δεν έχει σημασία πλέον.» Ο Γεράρδος ύψωσε τα κιάλια του και κοίταξε τα βουνά: αλλά όχι επειδή πίστευε ότι μπορεί να εντόπιζε κάτι που του είχε διαφύγει πριν.

«Μυστικά, ε;»

«Δεν είναι ‘μυστικά’, Μάρθα,» αποκρίθηκε, κατεβάζοντας, κάπως απότομα, τα κιάλια και γυρίζοντας να την αντικρίσει. «Είναι κάτι που, πραγματικά, *δεν* έχει σημασία πλέον. Ήμουν άλλος άνθρωπος, τότε. Πολύ, πολύ διαφορετικός απ’ό,τι με βλέπεις τώρα.»

«Τέλος πάντων. Πάω να την πέσω. Συγνώμη άμα έγινα περίεργη.»

«Δεν πειράζει. Δεν έγινες περίεργη. Απλά, είναι μερικά πράγματα που έχω αφήσει πίσω μου –για πάντα.»

Η Μάρθα ένευσε. «Το καταλαβαίνω αυτό,» είπε. «Κι εγώ κάποια πράγματα δε γουστάρω να τα θυμάμαι.» Και επέστρεψε στη σκηνή.

Ο Γεράρδος περίμενε να περάσει η ώρα, για να ξυπνήσει τον Προαιρέσιο, που θα φυλούσε την επόμενη βάρδια.

Το απόγευμα της έβδομης ημέρας του ταξιδιού τους μέσα στα βουνά, η Μάρθα τούς οδήγησε στο τρίτο αρχέγονο τηλεπικοινωνιακό κέντρο. Βρέθηκαν στην κορφή μιας χιονισμένης πλαγιάς και την κατέβηκαν, πατώντας σταθερά με τα παγοπέδιλά τους, μπήγοντας γερά τα μπαστούνια τους στο χιόνι, και τραβώντας με προσοχή το ενεργειακό έλκηθρο με τα πράγματά τους (χωρίς να το έχουν σε λειτουργία, αφού εδώ δεν υπήρχε λόγος: τσουλούσε άνετα από μόνο του˙ το ζητούμενο ήταν να μην το αφήσουν να τσουλήσει πολύ γρήγορα και διαλυθεί).

Το ερείπιο βρισκόταν στην όχθη του παγωμένου ποταμού, αμέσως μετά την πλαγιά, και δε φαινόταν μεγαλύτερο από τα προηγούμενα. Ήταν το μέρος όπου η αναζήτηση του πατέρα της Μάρθας είχε τελειώσει˙ ή, τουλάχιστον, το τελευταίο μέρος που ήταν γνωστό πως είχε επισκεφτεί προτού εξαφανιστεί.

Οι τρεις επαναστάτες το πλησίασαν και στάθηκαν μπροστά στην είσοδό του, για να διαπιστώσουν ότι ήταν μερικώς φραγμένη από πάγους. Ο Γεράρδος και ο Προαιρέσιος έβγαλαν τσεκούρια από τους σάκους τους, κι ύστερα από κάμποσα χτυπήματα, η θύρα ήταν και πάλι ανοιχτή.

Η Μάρθα φώτισε στο εσωτερικό με τον φακό της. Τα πάντα ήταν όπως τα θυμόταν: παγωμένα και άδεια. Και της έφερναν αναμνήσεις, από τον καιρό που αναζητούσε τον πατέρα της και τον αδελφό της. *Τώρα θα είναι νεκροί. Αποκλείεται πλέον να ζουν. Το μόνο που μπορεί να βρω είναι τα παγωμένα πτώματά τους…* αν και δεν πίστευε ότι θα έβρισκε ούτε αυτά.

Οδήγησε τους συντρόφους της στο εσωτερικό του ερειπίου. Διέσχισαν στενούς διαδρόμους και δωμάτια, πέρασαν δίπλα από δύο κανόνια αρχαίας τεχνοτροπίας, και έφτασαν σε μια παραλληλόγραμμη αίθουσα με μηχανήματα και καλώδια, παρόμοια μ’αυτά που είχαν ξανασυναντήσει. Τα περισσότερα ήταν ξεπά-

γωτα, παρατήρησαν. Πρέπει πάλι να είχαν χρησιμοποιηθεί πρόσφατα.

Στο πάτωμα του δωματίου ήταν συγκεντρωμένοι μερικοί σωροί από παγοκρυστάλλους: κανένας από τους επαναστάτες δεν αμφέβαλλε από τι είχαν δημιουργηθεί. Φαντάσματα είχαν έρθει εδώ, προσελκυσμένα από την ενέργεια, και μετά είχαν διαλυθεί.

Έβγαλαν τα γυαλιά και τις προσωπίδες τους.

«Μάρθα,» είπε ο Σέλιρ’χοκ, «καθώς ταξιδεύαμε, αναρωτιόμουν τι μέθοδο μπορεί να είχε ο πατέρας σου στο μυαλό του για να βρει την Αρταλδάφρα, και γιατί θεωρούσε τόσο σημαντικά ετούτα τα τηλεπικοινωνιακά κέντρα...» Ο μάγος βημάτισε αργά, κάνοντας παγοκρυστάλλους να τρίξουν κάτω απ’τα μποτοφορεμένα πόδια του.

«Και πού κατέληξες;» ρώτησε η Μάρθα.

Ο Σέλιρ στράφηκε να την κοιτάξει. «Είχε μαζί του κάποιον Τεχνομαθή μάγο, την τελευταία φορά που ήρθε εδώ;»

Η Μάρθα ένευσε. «Μια μάγισσα. Ούτε αυτή επέστρεψε.»

«Μάλιστα... Επομένως, μου φαίνεται όλο και πιο πιθανό...»

«Ποιο πράγμα;» τον ρώτησε ο Γεράρδος.

«Τα καλώδια που τρέχουν κάτω απ’το έδαφος ίσως να οδηγούν στην Αρταλδάφρα, Γεράρδε,» εξήγησε ο Σέλιρ’χοκ· «και ο πατέρας της Μάρθας ίσως να σκόπευε να τα χρησιμοποιήσει για να φτάσει στη χαμένη πόλη.»

«Και η μέθοδος, την οποία ανέφερες;»

«Ενέσεις ενέργειας και ανίχνευση της ενεργειακής πορείας.»

«Τι ακριβώς σημαίνει αυτό;»

«Αφήνεις μια μικρή ποσότητα ενέργειας να κυλήσει μέσα στα καλώδια, και την ακολουθείς για να δεις πού σε οδηγεί. Όταν φτάσεις εκεί, αφήνεις άλλη μια μικρή ποσότητα ενέργειας να κυλήσει μέσα στα καλώδια και την ακολουθείς πάλι. Επαναλαμβάνοντας αυτή τη διαδικασία, πρέπει τελικά να βρεθείς στο μέρος όπου καταλήγουν τα καλώδια –στην Αρταλδάφρα, πιθανώς.»

«Δεν καταλαβαίνω κάτι,» είπε ο Γεράρδος. «Ας πούμε ότι από εδώ, από ετούτο το δωμάτιο, μπορείς να στείλεις μια μικρή ποσότητα ενέργειας μέσα στα καλώδια. Κι ας πούμε ότι την ακολουθείς διακόσια μέτρα *έξω* από το ερείπιο. Εκεί, τι κάνεις; Πώς ξαναστέλνεις ενέργεια μέσα στα υπόγεια καλώδια;»

«Πρέπει να σκάψεις, Καπετάνιε. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος. Σκάβεις, βρίσκεις τα καλώδια, στέλνεις την ενέργεια, και την ακολουθείς. Και μετά, στην επόμενη 'στάση', ξανασκάβεις και ούτω καθεξής.»

«Τα καλώδια πηγαίνουν *βαθιά,* Σέλιρ· το διαπιστώσαμε αυτό στο πρώτο ερείπιο που συναντήσαμε.»

Ο μάγος ένευσε. «Ναι. Γι'αυτό κιόλας πιστεύω πως, αν ο πατέρας της Μάρθας χρησιμοποίησε τη μέθοδο που περιγράφω, θα έχουν μείνει λάκκοι στο έδαφος–»

«Οι οποίοι θα είναι καλυμμένοι από το χιόνι και τους πάγους.»

«Επομένως, η δουλειά για εμάς θα είναι ευκολότερη, Καπετάνιε: δε θα χρειαστεί να σκάψουμε την ίδια τη γη.»

«Να σπας πάγους δεν είναι εύκολο,» τους προειδοποίησε η Μάρθα.

«Δεν είπα πως είναι,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ'χοκ. «Αλλά, τώρα που μοιάζει να είμαστε σε αδιέξοδο, δεν μπορώ να σκεφτώ άλλο τρόπο για να συνεχίσουμε. Εκτός αν προτείνετε ν'αρχίσουμε να ψάχνουμε τυχαία για την πόλη…»

«Εντάξει,» είπε ο Γεράρδος· «ας βάλουμε σ'εφαρμογή το σχέδιό σου, να δούμε τι θα συμβεί.»

Ο Σέλιρ'χοκ πήρε μια ενεργειακή φιάλη από τα πράγματα στο έλκηθρό τους και τη συνέδεσε με μια συσκευή που διέθετε ένα λεπτό καλώδιο και, στο πέρας του, μια βελόνα. Έδωσε τη φιάλη στον Γεράρδο και του είπε να περάσει τη βελόνα σ'εκείνο εκεί το καλώδιο (το έδειξε) και να πατήσει αυτό εδώ το κουμπί της συσκευής (το έδειξε, επίσης). Ο Γεράρδος υπάκουσε, γονατίζοντας στο παγωμένο πάτωμα και τρυπώντας το ξεπάγωτο καλώδιο με

τη βελόνα. Ο Σέλιρ'χοκ είχε ήδη αρχίσει να υφαίνει ένα ξόρκι. Ο Γεράρδος πάτησε το κουμπί, και μια μικρή ποσότητα ενέργειας στάλθηκε μέσα στο καλώδιο.

«Από εκεί.» Ο Σέλιρ'χοκ ύψωσε το χέρι του, δείχνοντας τον τοίχο.

Ο Προαιρέσιος έβγαλε μια πυξίδα. «Νοτιοδυτικά, δηλαδή. Και τι κάνουμε τώρα;»

«Βγαίνουμε απ'το ερείπιο και ψάχνουμε να βρούμε πού είχε σκάψει ο πατέρας της Μάρθας,» απάντησε ο μάγος.

«Σε πόσα μέτρα απόσταση;»

Ο Σέλιρ'χοκ φάνηκε σκεπτικός. «Εφόσον η μάγισσα ήταν Τεχνομαθής, πιστεύω ότι θα μπορούσε να ανιχνεύσει τις καλωδιώσεις πιο μακριά απ'ό,τι εγώ. Επομένως… μισό χιλιόμετρο, υποθέτω. Εκεί γύρω. Η πρώτη φορά θα πρέπει, υποχρεωτικά, να είναι δοκιμαστική· μετά, θα ξέρουμε κάθε πόσα μέτρα περίπου να σκάβουμε.»

«Δεδομένου, βέβαια, πως όντως ο πατέρας της Μάρθας χρησιμοποίησε αυτή τη μέθοδο,» τόνισε ο Προαιρέσιος.

Φόρεσαν τις προσωπίδες και τα γυαλιά τους και βγήκαν από το ερείπιο, διανύοντας απόσταση μισού χιλιομέτρου, μέσα στον άνεμο και στο μειούμενο φως του απογεύματος. Ο ήλιος είχε κρυφτεί πίσω από τα ψηλά βουνά στα δυτικά, αλλά ακόμα ορισμένες αχτίνες του αντανακλούσαν στους αέναους πάγους.

Το βραδύ είχε έρθει, όταν έφτασαν στον προορισμό τους και σταμάτησαν να οδοιπορούν. Έβγαλαν φτυάρια και αξίνες από τους σάκους τους κι άρχισαν να σκάβουν, ψάχνοντας τον λάκκο που μπορεί να είχε κάνει ο πατέρας της Μάρθας. Αφού κατάφεραν να διώξουν το χιόνι και να σπάσουν τους πάγους σε μια αρκετά μεγάλη περιοχή, έφτασαν σε έδαφος: παγωμένο έδαφος, αλλά *έδαφος*. Γη. Και κανένας δεν είχε σκάψει εδώ πριν από εκείνους.

Ο Προαιρέσιος καταράστηκε. «Άδικος κόπος.»

«Πάμε πιο πίσω,» πρότεινε ο Σέλιρ'χοκ. «Ίσως να υπερεκτίμησα τις ικανότητες αυτής της μάγισσας. Πάμε στα τριακόσια μέτρα.»

Χωρίς να παραπονεθούν, βάδισαν προς τη μεριά απ'την οποία είχαν έρθει και, σε λίγο, σταμάτησαν. Έβγαλαν πάλι τα εργαλεία τους και έσκαψαν. Για κάμποση ώρα. Ο πάγος ήταν πιο σκληρός εδώ˙ αντιστεκόταν περισσότερο. Είχαν όλοι αρχίσει να ιδρώνουν μέσα απ'τα ζεστά ρούχα τους, όταν τελικά έφτασαν σε έδαφος. Κανένας λάκκος δεν υπήρχε.

«Δεν πρέπει νάχεις δίκιο, μάγε,» είπε ο Γεράρδος. «Δεν πρέπει ν'ακολούθησαν αυτή τη μέθοδο.»

«Κι όμως, δεν υπάρχει κάτι άλλο,» επέμεινε ο Σέλιρ'χοκ. «Πάμε στα τετρακόσια μέτρα, Καπετάνιε.»

«Θα χρησιμοποίησαν κάποιο διαφορετικό στοιχείο!» είπε ο Προαιρέσιος. «Σιγά μην κάθονταν να σκάβουν μες στους πάγους!»

«Δε θα ήταν η πρώτη φορά που εξερευνητές σκάβουν στους πάγους της Ταρασμάλθης,» τον πληροφόρησε η Μάρθα.

«Πάμε στα τετρακόσια μέτρα, να το διαπιστώσουμε,» είπε ο Σέλιρ'χοκ.

Ο Γεράρδος δίστασε λίγο, καθότι κουρασμένος από όλη την ημέρα, αλλά μετά έκανε νόημα στους συντρόφους του ν'ακολουθήσουν τον μάγο.

Προχώρησαν μέσα στον παγωμένο αέρα και τη νύχτα, και σταμάτησαν ύστερα από εκατό μέτρα. Έβγαλαν τα εργαλεία τους και έσκαψαν την περιοχή, τινάζοντας χιόνι και σπάζοντας πάγους. Και, με κάθε χτύπημα ή φτυαριά, η κούρασή τους μεγάλωνε. Η πλάτη και τα χέρια τους πονούσαν. Όλοι τους ήξεραν ότι δε θα είχαν το κουράγιο να ξανασκάψουν απόψε˙ δε θα είχαν καν το κουράγιο να επιστρέψουν στο ερείπιο με τα αρχαία τηλεπικοινωνιακά μηχανήματα.

Η ανακάλυψή τους, όμως, ήταν μια κάποια ανταμοιβή για τον κόπο τους. Από τη μεριά όπου έσκαβε, ο Γεράρδος διαπίστωσε

ότι είχε φτάσει κοντά στο έδαφος, αλλά παραδίπλα δεν υπήρχε γη˙ υπήρχε χιόνι, σα να είχε συγκεντρωθεί μέσα σε μια λεκάνη. Αμέσως, άρχισε να το φτυαρίζει, και να το φτυαρίζει, και να το φτυαρίζει– *Πάρα πολύ! Σίγουρα, είναι λάκκος εδώ!*

«Σέλιρ!» φώναξε. «Το βρήκα! Ή, τουλάχιστον, βρήκα *κάτι*!»

Οι σύντροφοί του ήρθαν κοντά του.

«Καπετάνιε,» είπε ο μάγος, λαχανιασμένα, «αυτό πρέπει να είναι! Αυτό!» Ακουγόταν ενθουσιασμένος, πράγμα όχι συχνό για τον πάντοτε στωικό Σέλιρ’χοκ. Ο Γεράρδος, όμως, γνώριζε τη μανία του με τον Ενιαίο Κόσμο –και η Αρταλδάφρα φημολογείτο πως είχε *άμεση σχέση* με τον Ενιαίο Κόσμο. Αυτός ήταν κι ο λόγος που ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος είχε στείλει τον μάγο σε τούτη την αποστολή. *Κι αυτός είναι, επίσης, ο λόγος που ο Σέλιρ ξέρει περισσότερα από εμάς για την επίσκεψη του Αρίσταρχου στην Αρταλδάφρα…*

Χρησιμοποιώντας όλοι τα φτυάρια τους, έβγαλαν χιόνι από τον λάκκο, κι άλλο χιόνι, κι άλλο χιόνι. Το μέρος ήταν πολύ βαθύ, όπως σύντομα διαπίστωσαν: έφτανε στα πέντε μέτρα κάτω από την επιφάνεια του εδάφους˙ κι αν οι πλευρές του δεν είχαν την κλίση που είχαν, θα ήταν δύσκολο να βγεις από εκεί μέσα, όταν είχες κατεβεί.

Τα καλώδια βρίσκονταν στον πάτο του λάκκου.

«Κάναμε, λοιπόν, την αρχή,» είπε ο Σέλιρ’χοκ, κουρασμένα αλλά ικανοποιημένα. «Το ταξίδι μας προς την Αρταλδάφρα ξεκινά.»

Ο Γεράρδος πρότεινε να κατασκηνώσουν εδώ, μέσα στον λάκκο, για να διανυκτερεύσουν.

«Δεν είναι κακό μέρος,» συμφώνησε η Μάρθα. «Μας προφυλάσσει κιόλας από τον άνεμο.»

Οι πάγοι μιλούν

Ένα αρχαίο τείχος ορθώνεται μέσα σε μια παγωμένη ερημιά. Ορισμένα τμήματά του είναι τελείως κατεστραμμένα, ορισμένα έχουν μεγάλες τρύπες, ορισμένα στέκουν άθικτα. Τα οικοδομήματα που υποτίθεται πως έπρεπε να προστατεύει έχουν προ πολλού καταστραφεί και θαφτεί στους πάγους. Ένα από αυτά, όμως, είναι ακόμα όρθιο, γέρνοντας στο πλάι, θαμμένο κατά το ήμισυ. Κανένας από τους εξερευνητές των τελευταίων χρόνων δεν έχει ποτέ φτάσει μέχρι εδώ. Το μικρό φρούριο είναι ξεχασμένο.

Στο εσωτερικό του βρίσκονται μηχανήματα που είχαν πρόσφατα μπει σε λειτουργία, λιώνοντας τους πάγους αιώνων από πάνω τους. Και τώρα, μπαίνουν σε λειτουργία ξανά. Αρχέγονη ενέργεια τα διατρέχει, προερχόμενη από καλώδια και συνεχίζοντας σε άλλα καλώδια, και σε ένα συγκεκριμένο καλώδιο που περνά κάτω απ’το αρχαίο τείχος και φτάνει σ’ένα θολωτό οίκημα, σκεπασμένο από τόνους χιονιού και πάγου.

Μέσα στο οίκημα, το καλώδιο καταλήγει στο πόδι ενός μηχανήματος. Η ενέργεια περνά με δυσκολία, λιώνοντας τα πανάρχαια στρώματα πάγου. Και το μηχάνημα ξυπνά. Σπάει το καλώδιο κι αρχίζει να σκάβει με τρομερή δύναμη.

Στο κέντρο της ύπαρξής του πάλλεται ξανά η ενεργειακή του καρδιά.

Σκοπός του ήταν να είναι φύλακας˙ και τώρα, οι αφέντες του το καλούν πάλι, για να κάνει εκείνο που γνωρίζει. Να προστατέψει την Αυτοκρατορία.

Οι πάγοι στην επιφάνεια της Ταρασμάλθης σπάζουν, τινάζονται σε θραύσματα, μαζί με χιόνι, και ο Φύλακας πετάγεται πάνω, μέσα στον λυσσασμένο άνεμο, για ν’αντικρίσει ένα τοπίο που,

σύμφωνα με τις μνήμες του, όφειλε να είναι πολύ, πολύ διαφορετικό.

Χρόνος έχει κυλήσει. Αιώνες. Χιλιετίες. Τα συστήματα του Φύλακα τού το λένε ξεκάθαρα αυτό.

Εκείνος, όμως, πρέπει να προφυλάξει την Αυτοκρατορία από τους εισβολείς, όπως τον πρόσταξαν οι αφέντες του. Και ως *εισβολείς* έχουν ορίσει όλους τους ανθρώπους που θα συναντήσει.

Ο Φύλακας αρχίζει την αναζήτησή του μέσα στους πάγους και στον άνεμο, ακούραστος και πιστός.

Οι πάγοι σιωπούν

Κεφάλαιο 21

Διέσχισαν τον παγωμένο ποταμό με μεγάλη προσοχή, ενώ ο άνεμος τούς χτυπούσε λυσσασμένα με χιόνι και παγοκρυστάλλους. Ο πάγος κάτω απ'τα πόδια τους έμοιαζε σκληρός, αλλά υπήρχαν και πιο αδύναμα σημεία, όπως ανακάλυψαν. Ο Σκοτ πάτησε σ'ένα απ'αυτά και αμέσως μεγάλες, σπαστές χαρακιές δημιουργήθηκαν. Βλαστήμησε και πετάχτηκε παραδίπλα, με αποτέλεσμα να δημιουργηθούν *περισσότερες* χαρακιές.

«Μην κάνεις απότομες κινήσεις, ανόητε!» του φώναξε ο Νάραλχεμ'νιρ. «Θες να μας σκοτώσεις όλους; Όποιος πέσει στο νερό είναι νεκρός!»

Ο Σκοτ έμεινε ακίνητος για μερικές στιγμές, κοιτάζοντας τον χαραγμένο πάγο γύρω του, κι ύστερα άρχισε να βαδίζει αργά, με επιφύλαξη.

Οι υπόλοιποι, που είχαν προς στιγμή σταματήσει, προχώρησαν επίσης˙ όσο πιο γρήγορα περνούσαν από τούτο τον ποταμό, τόσο το καλύτερα.

Ο πάγος, ευτυχώς, δεν διαλύθηκε από κάτω τους και, τελικά, βρέθηκαν στην αντικρινή όχθη. Ανατολικά τους, μπορούσαν ν'ατενίσουν πανύψηλα βουνά. Στα νότια, υπήρχε μια πεδιάδα.

«Εκτός αν κάνω κάποιο τρομερό λάθος,» είπε ο Ελπιδοφόρος, «πρέπει από εδώ να πάμε νοτιοδυτικά.»

Κανένας δεν έφερε αντίρρηση, οπότε συνέχισαν προς εκείνη την κατεύθυνση. Και ταξίδεψαν ήσυχα για πέντε ημέρες˙ ή, τουλάχιστον, πιο ήσυχα απ'ό,τι πριν, στο στοιχειωμένο δάσος και στα βουνά. Η παγωμένη πεδιάδα τούς άφηνε εκτεθειμένους στους άγριους ανέμους, αλλά αυτό ήταν το μόνο πραγματικό εμπόδιο που τους παρουσίαζε. Τα άλλα εμπόδια –το αφόρητο ψύχος, το γλιστερό έδαφος, το χιόνι, και οι παγοκρύσταλλοι– υπήρχαν παντού στην Ταρασμάλθη, και δεν θεωρούνταν παρά δεδο-

μένα. Η ομάδα έστηναν τις σκηνές τους, όποτε ήθελαν να ξεκουραστούν, μετά τις μάζευαν πάλι και συνέχιζαν την πορεία τους.

Στα νότια, μια οροσειρά ερχόταν ολοένα και πιο κοντά τους, απειλητική και υποσχόμενη δύσκολες ημέρες στο σύντομο μέλλον. Όταν έφτασαν εκεί, ήταν νύχτα, και κατασκήνωσαν για να αναπαυθούν.

Η Φενίλδα είπε στον Ελπιδοφόρο, καθώς έπινε μια γουλιά ζεστό νερό: «Τριάντα μέρες.»

«Τι πράγμα;»

«Ταξιδεύουμε τριάντα μέρες, από τότε που ήρθαμε στην Ταρασμάλθη.»

«Έχουμε ακόμα αρκετά τρόφιμα,» είπε ο Ελπιδοφόρος.

«Δεν είναι αυτό που μ'ανησυχεί˙ απλώς απορώ που εξακολουθούμε να είμαστε ζωντανοί.»

«Μην το γρουσουζεύεις, Φενίλδα'σαρ. Γιατί κάτι μού λέει πως, όταν φτάσουμε στην Αρταλδάφρα, θα συναντήσουμε περισσότερη αντίσταση απ'ό,τι περιμέναμε.»

Το επόμενο πρωί, ζύγωσαν τις πλαγιές των βουνών, και τις βρήκαν βατές. Για λίγο. Μετά, μετατράπηκαν σε απότομους κρημνούς, τους οποίους έπρεπε να σκαρφαλώσουν με σχοινιά, αν ήθελαν να συνεχίσουν. Ο Σκοτ και η Κάτια επέμειναν να ψάξουν για κανένα πέρασμα εδώ κοντά˙ δεν μπορεί, είπαν, σίγουρα κάποιο πιο ομαλό σημείο θα υπήρχε! Ο Ελπιδοφόρος συμφώνησε, επειδή δεν ήθελε να έχει συγκρούσεις μέσα στην ομάδα του με τέτοια εμπόδια που είχαν να αντιμετωπίσουν στην Ταρασμάλθη, τα οποία τους έφθειραν όλους, ψυχικά και σωματικά. Ύστερα από δύο ώρες αναζήτησης, δεν βρήκαν τίποτα. Όπως το περίμενε.

«Αυτά τα καταραμένα βουνά είναι σαν εκείνα τα πρώτα που συναντήσαμε!» είπε ο Σκοτ. «Ίσως θα έπρεπε να τ'αποφύγουμε, Καπετάνιε.»

«Δεν ξέρουμε αν υπάρχει καλύτερος δρόμος,» αποκρίθηκε ο Ελπιδοφόρος. «Και ο χάρτης μας δείχνει ότι παντού βουνά βρίσκονται τώρα μπροστά μας. Αρκετό χρόνο χάσαμε ήδη˙ αρχίζουμε την αναρρίχηση.»

Και, χρησιμοποιώντας σχοινιά, σφυριά, και ατσαλόπροκες, ξεκίνησαν ν'ανεβαίνουν έναν απ'τους κρημνούς: εκείνον που τους φαινόταν λιγότερο απότομος –ο οποίος, με αντικειμενικά κριτήρια, ήταν *πολύ* απότομος. Η ομάδα του Ελπιδοφόρου σκαρφάλωνε κατακόρυφα˙ δεν υπήρχε ούτε μια ελάχιστη κλίση για να τους βοηθήσει. Ο ένας ήταν δεμένος πίσω από τον άλλο, ώστε, σε περίπτωση που κάποιος γλιστρούσε, οι υπόλοιποι να τον πιάσουν.

Ο άνεμος γινόταν ολοένα και πιο άγριος, όσο πιο ψηλά ανέβαιναν. Και οι παγοκρύσταλλοι που έφερνε τους χτυπούσαν δυνατά˙ πολλές φορές, τους έκαναν να πονάνε κάτω απ'τα βαριά ρούχα τους˙ και προσπαθούσαν όλοι να έχουν το κεφάλι τους προστατευμένο ανάμεσα στους βραχίονες των τεντωμένων τους χεριών.

Ο κρημνός πήρε, τελικά, κλίση. Όμως δεν ήταν μια κλίση που τους βόλευε˙ το τείχος από πέτρα και πάγο που σκαρφάλωναν δεν έγερνε αντίθετα από αυτούς, αλλά προς το μέρος τους, σα ν'άρχιζαν να βρίσκονται στο εσωτερικό ενός σωλήνα.

«Καπετάνιε!» ούρλιαξε ο Νικόδημος, μέσα στον άνεμο. «Ίσως αν πηγαίναμε δεξιά ή αριστερά…! Προς τα πάνω δεν μπορούμε άλλο!»

«Η κλίση τελειώνει λίγο παραπέρα!» του απάντησε ο Ελπιδοφόρος, στρεφόμενος για να τον κοιτάξει˙ τα χέρια και τα πόδια και η ράχη του πονούσαν από την πολύωρη αναρρίχηση. «Μετά, πρέπει να υπάρχει κάποιο άνοιγμα! Κάποιο επίπεδο μέρος! Κάντε λίγο κουράγιο –φτάνουμε!»

Και συνέχισαν, επίμονα, ξέροντας πως δεν μπορούσαν να σταματήσουν ούτε στιγμή. Αν σταματούσαν εδώ, σίγουρα θα έπε-

φταν. Το ψύχος θα κοκάλωνε τα σώματά τους και ο άνεμος θα τους παρέσερνε και θα τους τσάκιζε στους πάγους.

Καρφώνοντας τις διπλάσιες ατσαλόπροκες απ'ό,τι πριν, σκαρφάλωσαν προς το πέρας της αντίστροφης κλίσης, και εκεί ο Ελπιδοφόρος, που προπορευόταν, προσπάθησε ν'ανεβεί σ'ένα επίπεδο μέρος, μπήγοντας δύο πλατιά ατσάλινα μαχαίρια στους πάγους και τραβώντας το σώμα του επάνω, μουγκρίζοντας απ'την έντονη προσπάθεια, νιώθοντας τους ώμους του να φλέγονται. Έβαλε τα γόνατά του από κάτω του και... αυτό ήταν. Είχε ανεβεί. Ήταν σ'ένα σημείο όπου μπορούσε να καθίσει, να ξεκουραστεί. Έλυσε το σχοινί απ'τη ζώνη του και φώναξε στους υπόλοιπους ότι εδώ όλα ήταν καλά. Μπορούσαν να καταυλιστούν.

Και περίμενε, βλέποντάς τους να έρχονται, ο ένας μετά τον άλλο, και βοηθώντας τους να ανεβούν το τελευταίο σημείο της απότομης πλαγιάς. Κανένας τους δεν είχε όρεξη για κουβέντες τώρα· όταν όλοι τους βρίσκονταν επάνω, έστησαν τις σκηνές τους και μπήκαν μέσα, για να κρυφτούν από τον άνεμο και να ξεκουραστούν.

Η συνέχεια του σημερινού ταξιδιού τους αποδείχτηκε ευκολότερη: μέχρι να πέσει το βράδυ οδοιπορούσαν σ'ένα σχετικά βατό πέρασμα των βουνών. Βατό όχι όπως ήταν η πεδιάδα βατή, αλλά δεν είχαν παράπονο ύστερα απ'όσα είχαν μόλις περάσει. Το να χρειάζεται να σπάζουν πάγους πού και πού, οι οποίοι τους έκλειναν το δρόμο, δεν τους φαινόταν και τίποτα σπουδαίο. Ούτε τους φαινόταν σπουδαίο το να ανηφορίζουν κανένα λιγάκι απότομο σημείο, ή να πρέπει να στριμωχτούν για να περάσουν από μέρη που ήταν στενά.

Τα πράγματα, όμως, δεν έμειναν τόσο εύκολα για πάντα. Την άλλη μέρα οι δυσκολίες αυξήθηκαν πάλι, κι εκείνοι δεν είχαν παρά να παλεύουν για να τις αντιμετωπίσουν: να παλεύουν ενάντια στα βουνά, στους κρημνούς, στις πέτρες, στους πάγους, στα χιό-

νια, στον άνεμο, στους παγοκρυστάλλους, και στα στενά μονοπάτια που ανοίγονταν ανάμεσα σε πλαγιές ή που πλάι τους βρίσκονταν γκρεμοί.

Οι ταξιδιώτες αισθάνονταν τις αισθήσεις τους μουδιασμένες, το κεφάλι τους θολό. Το μόνο καλό, κατά τη γνώμη της Φενίλδα, ήταν ότι ο πονοκέφαλός της δεν την έπιανε καθόλου συχνά: έπρεπε μονάχα να βάζει το φάρμακό της μία φορά την ημέρα και, μετά, όλα ήταν εντάξει· το κεφάλι της δεν την ενοχλούσε, όσο δύσκολα εμπόδια κι αν είχαν ν'αντιμετωπίσουν στα βουνά. *Το κρύο ίσως να μου κάνει καλό,* συμπέρανε. *Για κάποιο λόγο, ίσως να μου κάνει καλό.* Αλλά δεν το θεωρούσε και πολύ ελκυστικό να έρθει να ζήσει στην Ταρασμάλθη την υπόλοιπη ζωή της, ώστε να είναι ηπιότερος ο πονοκέφαλός της…

Τα άλλα μέλη της ομάδας, που δεν υπέφεραν από μυστηριώδεις πονοκεφάλους, δεν έβρισκαν απολύτως *κανένα* καλό σε τούτο το ταξίδι στα παγερά βουνά.

Το πρωί της τέταρτης ημέρας, όμως, έφτασαν σ'ένα μέρος που τους εμψύχωσε.

Ένα οροπέδιο.

Αφότου σκαρφάλωσαν μια όχι και τόσο απότομη πλαγιά (για τα δεδομένη της Ταρασμάλθης), βρέθηκαν να κοιτάζουν ένα φαινομενικά απέραντο πεδίο εμπρός τους, στρωμένο με χιόνι και πάγο. Ένα πεδίο όπου καμάρες σχηματίζονταν, άλλες ψηλότερες κι άλλες χαμηλότερες, άλλες μοναχικές κι άλλες πλεγμένες αναμεταξύ τους, φτιάχνοντας λαβυρίνθους. Κι όλες τους ήταν καμωμένες από πάγο, που αντανακλούσε έντονα το φως του ήλιου. Καθαρό πάγο, όχι παγωμένη πέτρα, ή πέτρα καλυμμένη από στρώματα πάγου ή χιονιού.

Το θέαμα ήταν μεγαλειώδες και μαγευτικό. Ακόμα και μετά από τόση ταλαιπωρία, δεν μπορούσαν να μην το εκτιμήσουν. Ο πιο ηλίθιος άνθρωπος του Γνωστού Σύμπαντος θα το εκτιμούσε, εκτός αν ήταν τυφλός.

«Απίστευτο…!» είπε η Κάτια, λαχανιασμένα. «Πώς φτιάχτηκαν, Φενίλδα;» ρώτησε, δείχνοντας τις καμάρες.

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε εκείνη. «Δεν πρέπει, πάντως, νάναι τεχνητές.»

Ο Νάραλχεμ'νιρ ένευσε. «Ναι, σίγουρα δεν είναι τεχνητές. Φυσικές είναι. Η Ταρασμάλθη λαξεύει πολλά θαύματα…»

«Και πολλούς εφιάλτες,» τόνισε ο Νικόδημος, φέρνοντας στο μυαλό όλων τους τον μυστηριώδη ναό στο στοιχειωμένο δάσος.

«Το δείχνει ο χάρτης μας αυτό το οροπέδιο, αρχηγέ;» ρώτησε ο Σκοτ τον Ελπιδοφόρο.

Εκείνος κούνησε το κουκουλωμένο του κεφάλι καταφατικά. «Ναι, νομίζω πως το δείχνει. Δεν ήμουν βέβαιος, όμως, ότι ήμασταν τόσο κοντά, ή ότι θα το συναντούσαμε. Είμαστε τυχεροί, πάντως˙ εδώ τα πράγματα θάναι εύκολα.»

«Πόσο μεγάλο είναι; Για πόσα χιλιόμετρα εκτείνεται;»

«Για ν'ανοίξω εδώ τον χάρτη μου, θα πρέπει να στήσουμε σκηνή,» είπε ο Ελπιδοφόρος, γιατί ο άνεμος τούς χτυπούσε δυνατά, φέρνοντας χιόνι και παγοκρυστάλλους. «Καλύτερα να βαδίσουμε και να τον κοιτάξουμε όταν σταματήσουμε για μεσημέρι.»

Οδοιπόρησαν επάνω στο οροπέδιο, περνώντας κάτω από καμάρες παγοκρυστάλλου και μέσα από συμπλέγματα από καμάρες, που θύμιζαν κάτι φτιαγμένο σε πάρκο αναψυχής. Το μεσημέρι, σταμάτησαν, έστησαν τις σκηνές τους, και κοίταξαν τον χάρτη τους. Μετρώντας το οροπέδιο από τη μια άκρη ώς την άλλη, είδαν πως εκτεινόταν για εκατό χιλιόμετρα. Εκατό χιλιόμετρα σχετικά εύκολου ταξιδιού. Τους χρειαζόταν, ύστερα από τη δύσκολη αναρρίχηση των βουνών. Το δυστυχές ήταν ότι, μετά το οροπέδιο, υπήρχαν κι άλλα βουνά που θα έπρεπε να διασχίσουν˙ αλλά αυτό θα τους απασχολούσε όταν έφταναν εκεί.

Το πρωί της τρίτης ημέρας της οδοιπορίας τους επάνω στο οροπέδιο, και λίγο πριν από το μεσημέρι, ο Σκοτ έδειξε κάτι αντί-

κρυ τους, σε αρκετή απόσταση. Κάτι που γυάλιζε στον ήλιο. Και που έμοιαζε να κινείται.

Ο Ελπιδοφόρος ύψωσε τα κιάλια του στα μάτια και κοίταξε.

Αυτό που είδε τον εξέπληξε. Ήταν ένα τετράποδο πλάσμα που θύμιζε σκύλο. Γιγάντιο σκύλο, ο οποίος πρέπει να έφτανε ώς τον ώμο του Ελπιδοφόρου. Και το πετσί του ήταν από μέταλλο (!). Μα τους θεούς! πώς ήταν δυνατόν να υπάρχει ζωντανό πλάσμα από *μέταλλο*; Ο Ελπιδοφόρος κοίταξε καλύτερα, μήπως είχε κάνει λάθος, μήπως, στην πραγματικότητα, έβλεπε κάποιου είδους πανοπλία. Μα, όχι, το πλάσμα ήταν μεταλλικό! Το μοναδικό πράγμα που το κάλυπτε ήταν κάποια στρώματα χιονιού σ'ορισμένα σημεία του σώματός του.

Τα μάτια του είχαν μια εσωτερική κατακόκκινη λάμψη, σαν φωτιές να έκαιγαν μέσα στο κεφάλι του.

«Τι είν'αυτό το πράμα;» αναφώνησε ο Σκοτ.

Ο Ελπιδοφόρος κατέβασε τα κιάλια του και στράφηκε να τον κοιτάξει. Είδε πως ο δολοφόνος είχε υψωμένα τα δικά του κιάλια. Και το ίδιο κι ο Νάραλχεμ'νιρ, λίγο παραπέρα.

«Δε νομίζω πως έρχεται τυχαία προς τα εδώ,» είπε ο μάγος. «Πρέπει να μας έχει δει.»

«Τα όπλα σας!» είπε ο Ελπιδοφόρος, βγάζοντας το τουφέκι του και οπλίζοντάς το.

Οι σύντροφοί του υπάκουσαν, καθώς το μεταλλικό πλάσμα φαινόταν να τους ζυγώνει ολοένα και πιο γρήγορα.

–Έτρεχε τώρα.

Ο Σκοτ και η Νάνσυ το σημάδεψαν με τουφέκια. Ο Νικόδημος το σημάδεψε με την καραμπίνα του, και η Κάτια με το κοντό της τουφέκι. Ο Νάραλχεμ και η Φενίλδα με πιστόλια.

«Πυρ!» φώναξε ο Ελπιδοφόρος.

Οι κάννες εξαπέλυσαν σφαίρες και φωτιά.

Το μεταλλικό πλάσμα δε σταμάτησε την πορεία του, παρότι πολλές ριπές φάνηκε, ξεκάθαρα, ότι το πέτυχαν. Το πετσί του δε μπορούσε να τρυπηθεί τόσο εύκολα.

Και ήταν πολύ κοντά τώρα: δεν πρέπει ν'απείχε πάνω από είκοσι μέτρα.

Ο Ελπιδοφόρος σημάδεψε μια μεγάλη καμάρα από παγοκρύσταλλο, και άδειασε τον γεμιστήρα του τουφεκιού του επάνω της, ενώ, συγχρόνως, φώναζε: «*Κάντε ό,τι κάνω! Ό,τι κάνω!*»

Η Νάνσυ και ο Σκοτ αμέσως κατάλαβαν, και τον μιμήθηκαν.

Η καμάρα διαλύθηκε–

–καθώς το θηρίο περνούσε από κάτω της.

Τα κομμάτια της το πλάκωσαν.

«Απομακρυνθείτε!» φώναξε ο Ελπιδοφόρος, κι έτρεξε, όσο πιο γρήγορα μπορούσε με τα παγοπέδιλά του.

Οι άλλοι τον ακολούθησαν.

«Καπετάνιε!» είπε η Νάνσυ, μετά από μερικές στιγμές. «Έρχεται πάλι! Κατάφερε να ξεθαφτεί, το τρισκατάρατο!»

«Είχα μια υποψία ότι θα τα κατάφερνε...» μουρμούρισε ο Ελπιδοφόρος, κάτω απ'την ανάσα του˙ και κοίταξε πάνω απ'τον ώμο του.

Το μεταλλικό θηρίο έτρεχε ξανά. Έτρεχε πίσω τους. Ο κυνηγός που καταδιώκει το θήραμά του.

Αυτοί! σκέφτηκε ο Ελπιδοφόρος. *Αυτοί για τους οποίους μου είπαν οι Υπερασπιστές, όταν μ'έβαλαν να γράψω χωρίς τη θέλησή μου. Αυτοί πρέπει να έστειλαν τούτο το τέρας!* Οι Υπερασπιστές, όμως, του είχαν επίσης πει ότι, φεύγοντας από το μυαλό του, οι εχθροί τους δε θα μπορούσαν να εντοπίσουν την παρουσία του Ελπιδοφόρου και της ομάδας του.

Εκτός... *εκτός αν είναι πάλι μέσα μου, οι δαιμονισμένοι!*

«Σταματήστε!» φώναξε. «Σημαδέψτε!» Σταμάτησε πρώτος, και ύψωσε το τουφέκι του, αλλάζοντας γεμιστήρα.

Οι σύντροφοί του υπάκουσαν.

Τα πεπειραμένα μάτια του Ελπιδοφόρου ανίχνευσαν γρήγορα το πεδίο εμπρός του. «Την τρίτη καμάρα!» πρόσταξε. «Πυροβολούμε την τρίτη κατά σειρά καμάρα! –*Πυρ!*»

Οι κάννες των όπλων τους βρυχήθηκαν.

Παγοκρύσταλλοι έσπασαν· τινάχτηκαν τριγύρω, σε μεγάλη απόσταση από τους συντρόφους.

Η καμάρα κατέρρευσε. Το θηρίο προσπάθησε να την αποφύγει, μα δεν τα κατάφερε. Πλακώθηκε.

«Δεν φεύγουμε!» φώναξε ο Ελπιδοφόρος. «Χτυπάμε τη δεύτερη κατά σειρά καμάρα! –*Πυρ!*»

Η δεύτερη καμάρα κατέρρευσε, κάνοντας κι άλλες να καταρρεύσουν μαζί της, καθώς στηρίζονταν επάνω της.

Οι σύντροφοι άλλαξαν γεμιστήρες.

«Χτυπάμε την πρώτη κατά σειρά καμάρα! –*Πυρ!*»

Η καμάρα κατέρρευσε, όπως επίσης και μερικές ακόμα που στηρίζονταν σ’αυτήν.

Ψηλοί σωροί από παγοκρυστάλλους είχαν συγκεντρωθεί μπροστά στην ομάδα, γεμίζοντας το πεδίο με εμπόδια και χαλάσματα.

«Τώρα,» είπε ο Ελπιδοφόρος, κατεβάζοντας το τουφέκι του, που κάπνιζε, «τρέχουμε!»

Και έφυγαν, κινούμενοι νοτιοανατολικά, γιατί το μεταλλικό πλάσμα είχε έρθει από τα δυτικά, και έπρεπε *οπωσδήποτε* να το κάνουν να τους χάσει.

Το οροπέδιο δε μας βολεύει τώρα, σκέφτηκε ο Ελπιδοφόρος. *Θέλουμε ένα μέρος να κρυφτούμε –κι εδώ τα πάντα είναι ανοιχτά! Γαμώ το Μυαλό του Σκοτοδαίμονος, πέσαμε στη χειρότερη δυνατή παγίδα μ’αυτό το έκτρωμα στο κατόπι μας!*

«Καπετάνιε,» είπε λαχανιασμένα ο Σκοτ, μετά από κάποια ώρα τρεξίματος, «δεν το βλέπω πίσω μας… Δεν το βλέπω καθόλου… Ίσως… ίσως να το σκοτώσαμε…»

«Δεν το νομίζω, Σκοτ. Μπορεί απλά να μας έχασε... προς το παρόν... γιατί... γιατί εδώ, όπου και να πάμε, κάποτε θα μας δει... από απόσταση.»

Ο δολοφόνος γρύλισε μια κατάρα, καταλαβαίνοντας πολύ καλά τι εννοούσε ο αρχηγός της αποστολής.

Μετά από λίγο: «...Σταματάμε,» είπε κουρασμένα ο Ελπιδοφόρος, υψώνοντας το χέρι του. «Σταματάμε!...»

Κι έπαψαν να τρέχουν, πίσω από ένα σύμπλεγμα κρυσταλλικών καμάρων, όπου το ηλιακό φως του μεσημεριού αντανακλούσε εκτυφλωτικά.

«Τι θα κάνουμε;» ρώτησε ο Νικόδημος. «Οι σφαίρες δε μπορούν να το σκοτώσουν... Ούτε οι παγοκρύσταλλοι μπορούν...»

«Αναρωτιέμαι πώς ζει...» είπε ο Νάραλχεμ'νιρ, στηριζόμενος στο ατσάλινο μπαστούνι του˙ η αναπνοή του έβγαινε σαν ομίχλη απ'τα ανοίγματα της δερμάτινης προσωπίδας του.

Ο Νικόδημος γέλασε, κοφτά. «Αυτό είναι το λιγότερο που θάπρεπε να σ'απασχολεί, μάγε.»

«Το λιγότερο; Μα, αν βρούμε πώς ζει, θα βρούμε και πώς πεθαίνει.»

«Τι εννοείς, 'πώς ζει'; Ζει!»

«Δεν είδες ότι είναι φτιαγμένο από μέταλλο; Μοιάζει με μηχανή κι όμως *δεν* είναι μηχανή!»

Η Κάτια είπε: «Δεν υπάρχουν μηχανές που να κινούνται έτσι και να φέρονται σαν θηρία.»

Ο Νάραλχεμ ένευσε. «Ακριβώς.»

«Μάλλον,» είπε ο Ελπιδοφόρος, «είναι κάποιου είδους μηχάνημα άγνωστο σ'εμάς. Αλλιώς, αδυνατώ να καταλάβω τι μπορεί να είναι. Σίγουρα, δεν είναι κάτι έμβιο –όχι με τη συνηθισμένη έννοια, τουλάχιστον.» Και μετά, θυμήθηκε πως ο Νάραλχεμ ήταν Βιοσκόπος. «Κανονικά, εσύ θα έπρεπε να μας πεις αν είναι έμβιο ή όχι.»

«Δεν είχα χρόνο να χρησιμοποιήσω τη μαγεία μου, Καπετάνιε.»

«Την επόμενη φορά που θα το αντικρίσουμε, να *βρεις* χρόνο.»
«Να εύχεσαι,» είπε ο Νικόδημος, «να *μην* το ξαναδούμε.»
«Θα το ξαναδούμε,» αποκρίθηκε, με βεβαιότητα, ο Ελπιδοφόρος.
«Ναι,» μούγκρισε ο Σκοτ. «Είναι κυνηγός. Δεν τα παρατά τόσο εύκολα.»
«Κι εσύ πού το ξέρεις;» τον ρώτησε ο Νικόδημος.
«Χα! *Πού το ξέρω;* Μα, κι εγώ το ίδιο κάνω όταν κυνηγώ έναν στόχο, φίλε μου.»
«...Τι ήθελα και ρώτησα;»
«Δε θα πρέπει να κάνεις ερωτήσεις όταν δε θέλεις πραγματικά ν'ακούσεις τις απαντήσεις,» είπε η Νάνσυ στον Νικόδημο.
«Θα κατασκηνώσουμε;» ρώτησε η Φενίλδα τον Ελπιδοφόρο.
«Όχι˙ δεν είναι καλή ιδέα, όσο έχουμε αυτό το τέρας πίσω μας. Πρέπει να βγούμε απ'το οροπέδιο. Στα βουνά, θα έχουμε καλύτερες πιθανότητες να του κρυφτούμε και να το κάνουμε να μας χάσει, μόνιμα.»
«Το οροπέδιο,» είπε ο Νικόδημος, «εκτείνεται κάπου πενήντα χιλιόμετρα προς τα νότια, Καπετάνιε.»
«Το ξέρω˙ προφανώς, δε θα φτάσουμε σήμερα στο τέλος του. Αλλά πρέπει να κινηθούμε όσο το δυνατόν πιο γρήγορα. Επομένως, μόλις έχετε ξεκουραστεί κάπως, θα ξεκινήσουμε. Φάτε και κάτι πρόχειρο, αν θέλετε˙ δεν υπάρχει χρόνος για τίποτα περισσότερο.»

Καθώς ο ήλιος έγερνε προς τη Δύση, γεμίζοντας το οροπέδιο και τις κρυσταλλικές καμάρες με κοκκινωπή ακτινοβολία, και καθώς η ομάδα του Ελπιδοφόρου οδοιπορούσε νοτιοανατολικά, η Νάνσυ εντόπισε πάλι το μεταλλικό πλάσμα και προειδοποίησε τους συντρόφους της.

Στράφηκαν και το είδαν να έρχεται, περνώντας κάτω από καμάρες: τρέχοντας καταπάνω τους. Βρισκόταν ακόμα μακριά, αλλά δε χρειάζονταν κιάλια για να το διακρίνουν: ήταν το μοναδικό κινούμενο πράγμα επάνω στο παγωμένο οροπέδιο, ώς εκεί όπου έφτανε η ματιά τους.

«Οι σφαίρες δεν το πειράζουν,» είπε η Νάνσυ, προσαρμόζοντας έναν εκτοξευτή χειροβομβίδων επάνω στο τουφέκι της, «αλλά οι βόμβες ίσως να το ανατινάξουν.»

Το αμφιβάλλω, σκέφτηκε ο Ελπιδοφόρος, αλλά δε διαφώνησε μαζί της. «Νάραλχεμ,» είπε, «όπως συμφωνήσαμε, έτσι;»

«Δεν είναι ακόμα αρκετά κοντά για να το ελέγξω για σημάδια ζωής,» εξήγησε ο μάγος.

Ο Ελπιδοφόρος ετοίμασε το τουφέκι του, κοιτάζοντας το πεδίο εμπρός τους. «Χτυπήστε την καμάρα που θα χτυπήσω!» πρόσταξε˙ και, μόλις το μεταλλικό θηρίο είχε ζυγώσει κάμποσο, πάτησε τη σκανδάλη.

Οι σύντροφοί του τον μιμήθηκαν.

Παγοκρύσταλλοι θρυμματίστηκαν, καθώς τα όπλα τους κροτάλιζαν. Η καμάρα έσπασε, και κατέρρευσε.

Το πλάσμα, όμως, ήταν τώρα προετοιμασμένο˙ πήδησε, απότομα, αποφεύγοντας την προσωρινή παγίδευση.

Είναι ευφυές, συμπέρανε ο Ελπιδοφόρος. *Μαθαίνει από τα λάθη του.*

Η Νάνσυ εκτόξευσε μια χειροβομβίδα καταπάνω του. Η έκρηξη τίναξε πάγους και χιόνια. Το ένα πόδι μιας καμάρας έσπασε, κι ολόκληρη η καμάρα γκρεμίστηκε.

Το μεταλλικό θηρίο πετάχτηκε μέσα απ'τον χαλασμό, φαινομενικά αλώβητο.

Η Νάνσυ εκτόξευσε κι άλλη χειροβομβίδα˙ και μία ακόμα μετά απ'αυτήν, ενώ η πρώτη βρισκόταν στον αέρα.

Το πλάσμα τυλίχτηκε στις εκρήξεις, και τις προσπέρασε σα να μην ήταν καν ενόχληση –σα να μην *υπήρχαν*!

«*Αυτή την καμάρα!*» φώναξε ο Ελπιδοφόρος, έχοντας αλλάξει γεμιστήρα κι αρχίζοντας να πυροβολεί. «*ΤΩΡΑ!*»

Οι κάννες γρύλισαν. Φωτιά και σφαίρες πετάχτηκαν. Παγοκρύσταλλοι έγιναν κομμάτια. Τα πόδια της καμάρας διαλύθηκαν˙ το πάνω μέρος της έπεσε, καθώς το μεταλλικό πλάσμα περνούσε από κάτω.

Και ο κυνηγός εξαφανίστηκε, για λίγο.

Η Νάνσυ έριξε στο χιόνι το τουφέκι της, έλυσε τον σάκο της απ'την πλάτη, πήρε από μέσα μια βόμβα, και έτρεξε προς το θαμμένο τέρας.

«Νάνσυ!» φώναξε ο Ελπιδοφόρος. «Μείνε πίσω!»

Η λευκόδερμη πολεμίστρια τον αγνόησε, ενεργοποιώντας τη βόμβα στα γαντοφορεμένα χέρια της, καθώς έτρεχε.

Ο Ελπιδοφόρος έκανε να την ακολουθήσει, αλλά ο Νάραλχεμ'νιρ τον συγκράτησε, πιάνοντάς τον απ'τον ώμο. «Σε χρειαζόμαστε, αγάπη μου,» είπε. Και πρόσθεσε: «Δεν είναι ζωντανό˙ το έλεγξα. Είναι μηχανή.»

Η Νάνσυ είχε φτάσει στα συντρίμμια της κρυσταλλικής καμάρας, και πέταξε τη βόμβα επάνω τους. Στράφηκε κι άρχισε να επιστρέφει στους συντρόφους της, γρήγορα.

Τα συντρίμμια τραντάχτηκαν.

Το θηρίο πετάχτηκε από μέσα, πηδώντας. Τα μάτια του έμοιαζαν να φλέγονται, κατακόκκινα σαν αναμμένα κάρβουνα.

Η βόμβα εξερράγη, σείοντας τους πάγους, τα χιόνια, και το έδαφος. Καμάρες διαλύθηκαν, πέφτοντας.

Το θηρίο βρισκόταν στον αέρα, εκείνη τη στιγμή, και σωριάστηκε: δεν προσγειώθηκε στα τέσσερα, όπως συνήθως.

Αλλά δεν ήταν και νεκρό.

«Τρέξτε!» πρόσταξε ο Ελπιδοφόρος. «Τρέξτε!»

Και έτρεξαν, προσπαθώντας να βάλουν όσο το δυνατόν περισσότερη απόσταση –και κρυσταλλικές καμάρες– ανάμεσα στους εαυτούς τους και στον κυνηγό τους.

Η Νάνσυ, όμως, ήταν πολύ πίσω· και είχε κι εκείνη σωριαστεί, εξαιτίας της έκρηξης. Και τα παγοπέδιλά της δεν την άφηναν να σηκωθεί γρήγορα και να τους ακολουθήσει.

Το μεταλλικό θηρίο βρέθηκε αμέσως στο κατόπι της. Τινάχτηκε και την πλάκωσε, κρατώντας την κάτω με τα μπροστινά του πόδια.

Η Νάνσυ ούρλιαξε.

Ο Ελπιδοφόρος έκανε να σταματήσει, αλλά ο Νάραλχεμ τον τράβηξε. «Τι κάνεις, Καπετάνιε; Είσαι τρελός; Είναι νεκρή!»

«Όχι!»

«Θες να πεθάνουμε όλοι;»

Ο Ελπιδοφόρος είδε αίμα να τινάζεται, καθώς τα σαγόνια του μεταλλικού θηρίου έκλειναν γύρω απ'το κεφάλι της Νάνσυς. *Θεοί!...* σκέφτηκε, καθώς έτρεχε. *Θα πληρώσεις γι'αυτό, ελεεινό καθίκι της φάρας του Σκοτοδαίμονος! Θα πληρώσεις γι'αυτό!*

Τα κατακόκκινα μάτια του μεταλλικού θηρίου τούς παρατήρησαν για λίγο, ενόσω εκείνοι απομακρύνονταν· και μετά, το πλάσμα τούς κυνήγησε με μεγάλα πηδήματα πάνω στους πάγους και κάτω απ'τις κρυσταλλικές καμάρες.

«Βόμβες!» φώναξε ο Ελπιδοφόρος, μέσα στον άνεμο. «Βγάλτε βόμβες, ενεργοποιήστε τις, και πετάξτε τις πίσω σας! Κάντε το! Θα μας φτάσει!» Και ο ίδιος έβγαλε μια βόμβα απ'τον σάκο του, γνωρίζοντας πολύ καλά πως το καλύτερο που μπορούσαν να επιτύχουν ήταν να καθυστερήσουν λίγο το τέρας, όχι να το σκοτώσουν.

Τρέχοντας, πέταξαν τις βόμβες πίσω τους, και εκρήξεις τούς ακολούθησαν, τραντάζοντας το οροπέδιο. Παγοκρύσταλλοι ακούστηκαν να σπάζουν, μαζικά, και καμάρες να πέφτουν σαν από αλυσιδωτή αντίδραση.

Ο Ελπιδοφόρος κοίταξε πάνω απ'τον ώμο του. Δε μπορούσε πλέον να δει το θηρίο να τους καταδιώκει. *Δε θ'αργήσουμε, όμως,*

να το ξαναβρούμε στο κατόπι μας... Δεν κουράζεται, και είναι αποφασισμένο να μας σκοτώσει.

Και τώρα, η Νάνσυ είναι νεκρή εξαιτίας του…

«Πρέπει να βρούμε μια μόνιμη λύση,» είπε ο Σκοτ, όταν ήταν νύχτα και είχαν σταματήσει μέσα σ'ένα σύμπλεγμα από κρυσταλλικές καμάρες. «Αυτά που του κάνουμε δεν το εμποδίζουν παρά προσωρινά.»

Ο Νικόδημος ήταν σκαρφαλωμένος στο ένα πόδι μιας καμάρας και κατόπτευε τον βόρειο ορίζοντα με τα κιάλια του, μήπως το μεταλλικό πλάσμα ξαναπαρουσιαζόταν. Μέχρι στιγμής, ήταν σιωπηλός˙ άρα, ο κυνηγός δεν είχε φανεί, και η ομάδα ήταν ασφαλής.

«Ναι,» συμφώνησε ο Ελπιδοφόρος, «πρέπει, όντως, να βρούμε μια μόνιμη λύση…»

«Είναι μηχανή,» τους θύμισε ο Νάραλχεμ'νιρ.

«Ακόμα και για μηχανή,» είπε ο Σκοτ, «παραείναι ανθεκτικό. Ένα όχημα θα το είχαμε κάνει κομμάτια τώρα.»

«Λες να μην το ξέρω;» αντιγύρισε ο μάγος.

«Αφού είναι μηχανή,» έθεσε το ερώτημα η Κάτια, «από πού παίρνει ενέργεια;»

Ο Ελπιδοφόρος συνοφρυώθηκε πίσω απ'την προσωπίδα του. «Σωστά… Σωστά.» Στράφηκε στη Φενίλδα.

«Δεν έχω εντοπίσει τίποτα,» είπε εκείνη. «Δεν το προσπάθησα. Αν, πάντως, τροφοδοτείται με ενέργεια, η ενέργεια πρέπει να είναι κάπου μέσα του˙ δεν είδαμε να σέρνει καλώδια.»

«Αν είναι μέσα του, κάποια στιγμή θα τελειώσει, σωστά;»

«Ναι, αλλά θα είμαστε ζωντανοί ώς τότε;»

«Κι επιπλέον,» τόνισε ο Νάραλχεμ, «δεν ξέρουμε τι *ακριβώς* το τροφοδοτεί. Προφανώς, δεν πρόκειται για ενεργειακές φιάλες ή

μπαταρίες. Η τεχνολογία που δημιούργησε αυτό το πλάσμα είναι πέρα από τις δικές μας γνώσεις –και πέρα από τις εικασίες μας, ίσως.»

«Την επόμενη φορά που θα το δούμε,» είπε ο Ελπιδοφόρος στη Φενίλδα, «να ανιχνεύσεις για πηγές ενέργειας.»

Εκείνη κατένευσε, σιωπηλά.

«Καπετάνιε,» είπε ο Σκοτ, «ο σκοπός είναι να κάνουμε κάτι για να το *αποφύγουμε*, όχι να το ξανασυναντήσουμε!»

«Δεν μπορούμε να του κρυφτούμε για πολύ, όσο είμαστε στο οροπέδιο,» αποκρίθηκε ο Ελπιδοφόρος. «Πρέπει να φύγουμε από εδώ, πρώτα.»

Σήμερα δεν μπορούσαν να συνεχίσουν να οδοιπορούν άλλο˙ ήταν όλοι τους εξουθενωμένοι. Κατά πάσα πιθανότητα, είχαν διανύσει περισσότερη απόσταση από οποιαδήποτε άλλη ημέρα του ταξιδιού τους. Αν προχωρούσαν μέσα στη νύχτα, απλά θα κατέρρεαν: κι αυτό θα ήταν το τέλος τους. Επομένως, χώθηκαν στους υπνόσακούς τους και, κρυμμένοι ανάμεσα στις κρυσταλλικές καμάρες, κοιμήθηκαν.

Ο Σκοτ μόνο έμεινε ξύπνιος, για να φυλάξει την πρώτη σκοπιά. Έπρεπε οπωσδήποτε κάποιος να παραφυλά, ώστε να τους ξυπνήσει όλους σε περίπτωση που το μηχανικό θηρίο πλησίαζε πάλι.

Και ο Ελπιδοφόρος φοβόταν πως, πράγματι, θα πλησίαζε. Δεν περίμενε ότι θα κατόρθωναν να κοιμηθούν μέχρι την αυγή. Έτσι, ο ύπνος του ήταν ελαφρύς, όπως είχε μάθει να κοιμάται όταν βρισκόταν στον πόλεμο.

Το χέρι του Σκοτ στον ώμο του τον ξύπνησε αμέσως, προτού καν ο γαλανόδερμος δολοφόνος προλάβει να πει «Καπετάνιε».

«Τι ώρα είναι;» ρώτησε ο Ελπιδοφόρος, καθώς τα βλέφαρά του άνοιγαν.

«Θα σε σήκωνα σε λίγο, για τη δεύτερη βάρδια. Αλλά τώρα δε σε ξύπνησα γι'αυτό. Το θηρίο είναι κοντά. Δεν πρέπει να μας έχει δει, όμως.»

Ο Ελπιδοφόρος βγήκε απ'τον υπνόσακό του και σηκώθηκε όρθιος. «Δείξε μου.»

Ο Σκοτ βάδισε, οδηγώντας τον στην άκρη μιας κρυσταλλικής καμάρας. Ύψωσε το χέρι του και έδειξε.

Ναι, το μεταλλικό πλάσμα ήταν ευδιάκριτο στο γαλανόγκριζο φεγγαρόφωτο. Δε χρειάζονταν κιάλια για να το δει κανείς. Ο Ελπιδοφόρος, όμως, σήκωσε τα κιάλια του, για να το κοιτάξει από πιο κοντά.

«Έχεις δίκιο,» είπε: «δε φαίνεται να μας έχει εντοπίσει.»

«Μμμ,» έκανε ο Σκοτ.

«Εντοπίζει με την όραση, λοιπόν, όχι με την όσφρηση. Το σκοτάδι μπορεί να μας κρύψει από αυτό. Θα ήταν καλύτερα αν κινούμασταν τη νύχτα˙ αλλά τώρα δε γίνεται. Αύριο πρέπει να προχωρήσουμε, αλλιώς θα μας βρει και θα μας επιτεθεί.»

Ο Σκοτ έμεινε σιωπηλός.

«Πήγαινε να κοιμηθείς,» του είπε ο Ελπιδοφόρος˙ «θα φυλάξω εγώ τώρα.»

«Αν μας πλησιάσει–»

«–θα σας ειδοποιήσω. Μην ανησυχείς γι'αυτό.»

Τον άκουσε ν'απομακρύνεται, ενώ εκείνος εξακολουθούσε να έχει τα κιάλια του στα μάτια και να κοιτάζει το μηχανικό θηρίο. *Ναι,* σκέφτηκε, *σίγουρα δεν διαθέτει όσφρηση˙ μόνο όραση. Πώς θα μπορούσαμε, άραγε, να το εκμεταλλευτούμε τούτο;*

Και η όρασή του τι είδους ήταν; Πώς τους έβλεπε; Έβλεπε χρώματα, ή όχι;

Ακοή; Διέθετε ακοή, ή ήταν κουφό;

Θα ήταν χρήσιμο να τα ήξεραν αυτά, αλλά ο Ελπιδοφόρος δε νόμιζε ότι είχαν τρόπο να τα μάθουν. Καλύτερα, επομένως, να θεωρούσαν ότι *έβλεπε* χρώματα και ότι άκουγε. *Δεν πρέπει να υποτιμάς τον εχθρό σου…*

Μετά από κάποια ώρα, είδε το θηρίο να πλησιάζει περισσότερο το μέρος όπου βρίσκονταν εκείνος κι οι σύντροφοί του. Δεν κοίταζε, όμως, προς αυτούς· κοίταζε προς άλλη μεριά. Δεν τους είχε εντοπίσει. Ο Ελπιδοφόρος αποφάσισε να περιμένει, παρατηρώντας.

Το θηρίο τούς προσπέρασε, και συνέχισε την αναζήτησή του μες στη νύχτα. Η μορφή του ξεμάκρυνε.

Δεν κουράζεται. Ποτέ δεν κουράζεται…

Κεφάλαιο 22

Έσκαβαν, έβρισκαν καλώδια κάτω απ'την παγωμένη γη, έστειλαν μικρές ποσότητες ενέργειας μέσα τους, ο Σέλιρ'χοκ ανίχνευε την πορεία της ενέργειας, και συνέχιζαν το δρόμο τους για κάποια απόσταση, προτού σταματήσουν ξανά για να σκάψουν και να βρουν καλώδια. Μ'αυτό τον τρόπο, διένυαν περίπου πέντε χιλιόμετρα την ημέρα· κι αν ορισμένες ημέρες διένυαν περισσότερα, δεν ήταν *πολύ* περισσότερα: έξι ή εφτά, το μέγιστο. Ο χρόνος του ταξιδιού τους πολλαπλασιαζόταν: κι αυτό ήταν άσχημο, γιατί, παρότι είχαν τρόφιμα για αρκετό καιρό μαζί τους και δε χρειαζόταν ν'ανησυχούν για το εγγύς μέλλον, δεν είχαν ιδέα πόσο μακριά μπορεί να ήταν η Αρταλδάφρα. Ίσως να απείχε χιλιάδες χιλιόμετρα… Επιπλέον, δεν ήταν και απόλυτα σίγουροι ότι τα καλώδια κατέληγαν στη χαμένη πόλη, αν και, σύμφωνα με τις ενδείξεις που είχαν και με τις υποθέσεις του πατέρα της Μάρθας, μάλλον εκεί κατέληγαν.

Το μεσημέρι της δέκατης-τρίτης ημέρας από τότε που ξεκίνησαν ν'ακολουθούν τα καλώδια, είχαν πλέον διασχίσει τον παγωμένο ποταμό και, βρισκόμενοι στην αντίπερα όχθη του, είχαν φτάσει μπροστά σε μια ψηλή, σκεπασμένη με πάγους και χιόνι οροσειρά.

«Δεν είναι δυνατόν να συνεχίσουμε το σκάψιμο εδώ πέρα,» είπε ο Προαιρέσιος.

«Ας μη βιαζόμαστε να βγάλουμε συμπεράσματα,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ'χοκ. «Ίσως τα καλώδια να περνούν από κάποιο βάτο μονοπάτι.»

Δεν είχε δίκιο, όμως: η κατεύθυνση που τους πήγαιναν τους οδηγούσε σε ψηλούς, σκληρούς βράχους και πάγους, τους οποίους δεν μπορούσαν να σκάψουν, εκτός αν είχαν πολύ μεγάλα και ειδικά τρυπάνια –που *δεν* είχαν, ασφαλώς.

Έστησαν τη μία σκηνή τους και κάθισαν μέσα, για να φάνε, να ξεκουραστούν, και να συζητήσουν.

«Τι προτείνεις;» ρώτησε ο Γεράρδος τη Μάρθα.

«Αυτά τα μέρη δεν τα ξέρω,» αποκρίθηκε εκείνη. «Βαδίζουμε σε ανεξερεύνητη περιοχή. Δείτε.» Ξεδίπλωσε τον χάρτη της. Οι τόποι πέρα απ'το σημείο όπου βρίσκονταν ήταν αχαρτογράφητοι.

«Το καλύτερο που μπορούμε να κάνουμε,» είπε ο Σέλιρ'χοκ, «είναι να συνεχίσουμε νότια, πέρα από τούτα τα βουνά. Εκεί φαίνεται να μας πηγαίνουν τα καλώδια, εξάλλου.»

Ο Γεράρδος συμφώνησε, γνέφοντας καταφατικά. «Δεν έχουμε κανένα άλλο στοιχείο για ν'ακολουθήσουμε,» είπε.

Αφού πέρασαν το μεσημέρι στη σκηνή τους, μπήκαν στα βουνά και ξεκίνησαν να τα διασχίζουν. Το ταξίδι ήταν δύσκολο εδώ, δυσκολότερο από οπουδήποτε αλλού είχαν βρεθεί μέχρι στιγμής, αλλά κάλυπταν περισσότερα χιλιόμετρα ανά ημέρα απ'ό,τι όταν έσκαβαν για να βρίσκουν τα καλώδια.

Οι Ταρασμάλθιες γνώσεις της Μάρθας δεν μπορούσαν να τους βοηθήσουν, αφού εκείνη δεν είχε ξανάρθει σε τούτα τα μέρη και δεν γνώριζε εύκολα περάσματα· έτσι, έπρεπε να αναρριχούνται σε απότομες πλαγιές, να περνάνε δίπλα από επικίνδυνους κρημνούς, και να διασχίζουν στενές διόδους. Το ενεργειακό τους έλκηθρο ζορίζονταν πολύ να το τραβάνε, αλλά, ευτυχώς, δεν αναγκάστηκαν και να το παρατήσουν· είχε επάνω του ένα σωρό χρήσιμα πράγματα και προμήθειες. Οι πάγοι έσπασαν σ'ένα σημείο, και ο Προαιρέσιος παραλίγο να χάσει την ισορροπία του και να πέσει σ'ένα βάραθρο· όμως, καθώς ήταν δεμένος με τους άλλους, εκείνοι τον συγκράτησαν.

Το απόγευμα της πέμπτης ημέρας, ενώ ο ήλιος έγερνε στα δυτικά τους, αντίκρισαν ένα δάσος, παρόμοιο μ'αυτό που είχαν αντικρίσει την τελευταία φορά, αλλά χωρίς την παράξενη λευκή ομίχλη που πλανιόταν εκεί.

«Για φαντάσου...» είπε η Μάρθα, κοιτάζοντάς το με τα κιάλια της, καθώς στέκονταν επάνω σε μια κατηφορική πλαγιά. «Πρέπει να το σημειώσω στον χάρτη μου. Ξέρετε πόσοι θα με πληρώσουν γι'αυτή την πληροφορία; Θα βγει, τελικά, και κάτι καλό από τούτη τη γαμημένη κωλοκατάσταση...»

Καθώς το ηλιακό φως μειωνόταν και το σκοτάδι πλήθαινε, κατηφόρισαν την πλαγιά και βρέθηκαν σ'ένα στενό πέρασμα, ανάμεσα σε ψηλούς βράχους. Στην αρχή του περάσματος υπήρχε κάτι παγωμένο, το οποίο, σύντομα, διαπίστωσαν πως ήταν ένας νεκρός, τυλιγμένος από πάγους. Τον φώτισαν με τους φακούς τους, για να δουν τι τον είχε σκοτώσει, αλλά δε μπορούσαν να διακρίνουν τίποτα.

«Να σπάσουμε τον πάγο;» πρότεινε ο Μάρθα.

«Δεν ξέρω,» είπε ο Γεράρδος. «Πιστεύεις ότι πρέπει; Ότι έχουμε να πάρουμε κάποια χρήσιμη πληροφορία;»

«Ίσως. Θα ήταν καλό να ξέρουμε αν πέθανε επειδή ξέμεινε εδώ ή επειδή κάτι τον σκότωσε. Μέχρι στιγμής, εγώ δεν είχα ξανακούσει εξερευνητές νάχουν φτάσει σε τούτα τα μέρη.»

Ο Προαιρέσιος είπε: «Δεν ξέρουμε πόσο παλιός είναι αυτός ο τύπος. Μπορεί να βρίσκεται παγωμένος σε τούτο το σημείο εδώ και χιλιάδες χρόνια.»

Η Μάρθα ένευσε. «Δεν αποκλείεται. Ας τον ελέγξουμε, όμως.»

Χρησιμοποιώντας τα εργαλεία τους, έσπασαν τον πάγο και ξέθαψαν τον νεκρό. Ήταν ένας πρασινόδερμος άντρας (σχετικά σπάνιος δερματικός χρωματισμός) με μαύρα μαλλιά και μούσια. Γκρίζες γούνες τον έντυναν, οι οποίες ήταν ποτισμένες με αίμα στα αριστερά του πλευρά. Κάτι τον είχε χτυπήσει εκεί. Ο Γεράρδος έσκισε την ενδυμασία με το μαχαίρι του και κοίταξε το τραύμα.

«Δεν είναι από σφαίρα,» είπε. «Δεν τον σκότωσε κάποιος εχθρός του.»

«Οι εχθροί δε σκοτώνουν μόνο με σφαίρες,» του θύμισε ο Προαιρέσιος.

«Σωστά. Εκείνο που θέλω να πω είναι ότι, μάλλον, δεν τον σκότωσε άνθρωπος με πυροβόλο όπλο. Η πληγή αυτή….» Φάνηκε σκεπτικός, καθώς ήταν γονατισμένος, στο ένα γόνατο, πλάι στον νεκρό.

Ο Προαιρέσιος είπε, κοιτάζοντας πάνω απ'τον Γεράρδο: «Μπορεί να προκλήθηκε από λεπίδα. Μεγάλη λεπίδα.»

«Σε τούτα τα μέρη;»

«Γιατί όχι;»

Ο Γεράρδος στράφηκε να τον κοιτάξει. «Λες κάποιος Απολλώνιος να τον Κάλεσε;»

«Δεν το νομίζω,» αποκρίθηκε ο Προαιρέσιος, ξερά.

Ο Γεράρδος πήρε το πιστόλι που είχε ο πρασινόδερμος άντρας στη ζώνη του. Το θέρμανε με την ενεργειακή τους θερμάστρα για να λιώσουν οι πάγοι, και κατόρθωσε να ελέγξει αν υπήρχαν σφαίρες μέσα. Ήταν άδειο.

«Του τελείωσαν τα πυρομαχικά,» είπε ο Γεράρδος, «και οι εχθροί του κατάφεραν να έρθουν κοντά και να τον τρυπήσουν με κάποιο αγχέμαχο όπλο.»

«Γιατί να μην τον πυροβολήσουν;» έθεσε το ερώτημα η Μάρθα.

«Το ίδιο αναρωτιέμαι κι εγώ.»

«Ίσως,» είπε ο Σέλιρ'χοκ, «να μην είμαστε μόνοι μας στην Ταρασμάλθη.»

«Υποπτεύεσαι ότι μπορεί να κατοικούν κάποιοι *άνθρωποι* εδώ;» απόρησε η Μάρθα.

Ο Σέλιρ έμεινε σιωπηλός.

«Δεν υπάρχει περίπτωση,» είπε η Μάρθα. «Το κλίμα είναι πολύ αφιλόξενο. Δε θα είχαν τι να φάνε, ακόμα κι αν είχαν βρει κάποιο μέρος για να προστατεύονται από τους αδιάκοπους ανέμους.»

Ο Γεράρδος πήρε το τουφέκι του στα χέρια και το όπλισε. «Καλύτερα να είμαστε προσεχτικοί, όμως, για καλό και για κακό.»

Ο Προαιρέσιος και η Μάρθα τον μιμήθηκαν. Ο Σέλιρ’χοκ δεν έκανε καμια κίνηση για να βγάλει όπλο.

Αφήνοντας τον νεκρό πίσω τους, διέσχισαν το μονοπάτι που ανοιγόταν ανάμεσα στους βράχους˙ και σ’ένα σημείο αναγκάστηκαν να χρησιμοποιήσουν τα τσεκούρια τους για να σπάσουν τους πάγους που τους έφραζαν το δρόμο. Κατά τα άλλα, όμως, η διαδρομή ήταν εύκολη˙ κι όταν είχε νυχτώσει, βρίσκονταν έξω απ’το πέρασμα και στις παρυφές του δάσους.

Τα δέντρα ήταν ψηλά και είχαν χοντρούς κορμούς˙ τα κλαδιά τους ήταν μακριά, και τα φύλλα τους βελονοειδή. Πάγοι τα τύλιγαν, σαν περίτεχνες ενδυμασίες. Παγοκρύσταλλοι είχαν σχηματιστεί σ’ορισμένα σημεία επάνω τους, γυαλίζοντας στο γαλανόγκριζο φεγγαρόφωτο. Ο άνεμος σφύριζε ένα μυστηριακό τραγούδι, καθώς περνούσε μέσα από το δάσος.

Οι επαναστάτες έστησαν δυο σκηνές και καταυλίστηκαν. Στη μία μπήκαν ο Σέλιρ’χοκ και ο Προαιρέσιος, στην άλλη ο Γεράρδος και η Μάρθα. Ο μάγος ύφανε μια Μαγγανεία Υλικής Διαισθήσεως, και την πρώτη βάρδια προθυμοποιήθηκε να την κάνει ο Γεράρδος. Στο εσωτερικό της σκηνής, η Μάρθα βάλθηκε να συμπληρώσει τον χάρτη της με τα καινούργια μέρη που είχαν συναντήσει.

Όταν ο Γεράρδος τελείωσε τη σκοπιά του (και τη θέση του πήρε ο Προαιρέσιος), βρήκε τη Μάρθα ακόμα ξύπνια, να κοιτά τον χάρτη της. Τα φρύδια της ήταν σμιγμένα και τα χείλη της σουφρωμένα.

«Ψάχνεις κάτι συγκεκριμένο;» τη ρώτησε, γεμίζοντας ένα ποτήρι με ζεστό νερό και πίνοντας.

Εκείνη ύψωσε το βλέμμα. «Απλά αναρωτιέμαι…»

«Τι πράγμα;»

«Πού μπορεί να χάθηκαν ο πατέρας μου κι ο αδελφός μου. Ήρθαν, άραγε, από εδώ; Από ετούτα τα μέρη που τώρα διασχίζουμε;»

Ο Γεράρδος δεν είχε τίποτα να πει. Δεν ήξερε καθόλου την Ταρασμάλθη. Και η Μάρθα τού φαινόταν πως είχε πλέον συμβιβαστεί με την απώλεια του πατέρα της και του αδελφού της· το να της πει παρηγορητικά λόγια θα έμοιαζε αστείο.

«Τέλος πάντων,» αναστέναξε η Μάρθα, τυλίγοντας τον χάρτη και αφήνοντάς τον παραδίπλα. «Γάμα το.» Ξάπλωσε μέσα στον υπνόσακό της. Έκλεισε τα μάτια.

Ο Γεράρδος έμεινε ξύπνιος για λίγο ακόμα, ακούγοντας τον άνεμο έξω απ’τη σκηνή τους.

Τι μπορεί να σκότωσε εκείνο τον πρασινόδερμο εξερευνητή; αναρωτήθηκε. *Δεν πρέπει ο Σέλιρ’χοκ να έχει δίκιο: αποκλείεται κάποιοι να κατοικούν στην Ταρασμάλθη, ακόμα κι αν βρίσκονται σε ημιάγρια, ή σε τελείως άγρια, κατάσταση.*

Δεν είχε νόημα να το σκέφτεται. Εκείνος κι οι σύντροφοί του, ούτως ή άλλως, όφειλαν να είναι προσεχτικοί· και προσεχτικοί θα ήταν.

Μπήκε στον υπνόσακό του και κοιμήθηκε.

Την επόμενη μέρα, ταξίδεψαν μέσα στο παγωμένο δάσος, και βρήκαν το έδαφος βατό. Δεν έκανε σκαμπανεβάσματα, ούτε υπήρχαν κρημνοί και χαράδρες. Μπορούσαν να βαδίζουν άνετα· ή, τέλος πάντων, όσο άνετα μπορούσε κανείς να βαδίζει στην Ταρασμάλθη με τον άγριο άνεμο, τους παγοκρυστάλλους, και το χιόνι να τον χτυπούν σαν ακούραστη μάστιγα.

Ο Σέλιρ’χοκ είπε ότι κάπου θα έπρεπε να σκάψουν, για να βρουν πάλι καλώδια. Ο Προαιρέσιος, όμως, διαφώνησε: «Δεν έχουμε ιδέα πού να σκάψουμε! Μπορεί να σκάψουμε όλη τούτη την περιοχή και να μη βρούμε τίποτα!»

«Προχωρώντας, όμως, έτσι όπως προχωράμε,» αποκρίθηκε ο μάγος, «δεν ξέρουμε αν ακολουθούμε τα καλώδια· κι άρα, δεν ξέρουμε αν πηγαίνουμε προς την Αρταλδάφρα ή προς κάποιο άλλο, τελείως άσχετο μέρος.»

«Κι οι δύο έχετε δίκιο,» είπε ο Γεράρδος˙ και προς τον μάγο, συγκεκριμένα: «Πρέπει να βρούμε κάποιο στοιχείο που να μας καθοδηγήσει, Σέλιρ˙ δε μπορούμε να σκάψουμε ολόκληρη την περιοχή.»

«Αν τα καλώδια φτάνουν ώς εδώ,» είπε η Μάρθα, «τότε θα υπάρχει κάπου κοντά ένα από κείνα τα τηλεπικοινωνιακά κέντρα, έτσι δεν είναι;»

«Ας το ελπίσουμε,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ'χοκ. «Γιατί από εκεί θα μπορέσουμε πάλι να προσανατολιστούμε προς τον προορισμό μας.» Δεν ακουγόταν, όμως, και πολύ βέβαιος ότι όντως θα έβρισκαν τηλεπικοινωνιακό κέντρο.

Το βράδυ, καθώς έστηναν τις σκηνές τους μέσα στο δάσος, είδαν μια αντανάκλαση, κι αμέσως όλοι τους στράφηκαν.

«Τεχνητό φως!» είπε η Μάρθα.

Ο Γεράρδος έπιασε το τουφέκι του, το ίδιο κι ο Προαιρέσιος.

Το φως ήταν μακριά τους, αλλά εστιάστηκε επάνω τους, σαν κάποιος να προσπαθούσε να τους διακρίνει μες στο σκοτάδι.

Η Μάρθα έφερε τα κιάλια της στα μάτια, θέλοντας κι εκείνη να διακρίνει τους αγνώστους˙ το μόνο, όμως, που κατόρθωσε να δει ήταν μερικές σκοτεινές φιγούρες ανάμεσα στα δέντρα.

«Ποιος είν'εκεί;» φώναξε ο Γεράρδος, χρησιμοποιώντας τη Συμπαντική Γλώσσα, αλλά αβέβαιος αν την καταλάβαιναν όποιοι κι αν έμεναν εδώ– *Μην είσαι ανόητος!* είπε στον εαυτό του. *Αποκλείεται να* μένουν *εδώ: το πολύ-πολύ νάχουν ξεμείνει.* Κι επιπλέον, μπορεί να ήταν οι Παντοκρατορικοί… «Ποιος είν'εκεί;»

Καμία απάντηση δεν ήρθε. Το φως έσβησε.

«Σέλιρ,» είπε ο Γεράρδος, «φώτισέ τους!»

Ο μάγος έστρεψε έναν δυνατό φακό προς το μέρος των αγνώστων, μα τίποτα δε φάνηκε. Είχαν εξαφανιστεί.

«Γαμώ την ανωμαλία μου, γαμώ…» μουρμούρισε η Μάρθα, κατεβάζοντας τα κιάλια της. «Έγιναν καπνός.»

«Τους διέκρινες;» τη ρώτησε ο Γεράρδος. «Πώς έμοιαζαν;»

«Κάτι μαύρες φιγούρες είδα μόνο. Το σχήμα τους, όμως….»
«Τι είχε το σχήμα τους;»
«Δεν ξέρω… Ήταν περίεργο.»
«Δηλαδή;»
«Το σκοτάδι με δυσκόλευε να δω καλά.»
Ο Γεράρδος, όμως, είχε την αίσθηση ότι κάτι τού έκρυβε. «Εντάξει,» είπε. «Κατασκηνώνουμε, κανονικά. Προαιρέσιε, θα φυλάξεις την πρώτη σκοπιά˙ αν δεις *οτιδήποτε* το ασυνήθιστο, μας ξυπνάς όλους, αμέσως.»
«Μάλιστα, Καπετάνιε!» αποκρίθηκε ο Απολλώνιος, κάνοντας έναν ψεύτικο στρατιωτικό χαιρετισμό.
Όταν έστησαν τις σκηνές τους και μπήκαν, ο Γεράρδος ρώτησε τη Μάρθα: «Τι ήταν αυτό που είδες; Θα μου πεις τώρα;»
«Δεν ήταν τίποτα το σπουδαίο. Μια μαλακία.»
«Θέλω να μάθω.»
«Είσαι παράξενος, το ξέρεις;»
«Προσπαθώ.»
Η Μάρθα γέλασε. «Μια οφθαλμαπάτη πρέπει να ήταν,» του είπε, καθώς κάθιζε οκλαδόν, αντίκρυ του. «Νόμιζα, για λίγο, ότι ένας απ’αυτούς τους τύπους είχε τέσσερα χέρια.»
«Τέσσερα χέρια;»
Η Μάρθα γέλασε πάλι. «Βλέπεις; Σου φαίνεται αστείο. Κι αποκλείεται να ήταν αληθινό. Δεν υπάρχει άνθρωπος με τέσσερα χέρια.»
«Ναι…» είπε ο Γεράρδος, σκεπτικά, καθώς έτρωγε από το φαγητό τους, που ήταν ειδικά διατηρημένο για μακροχρόνιο ταξίδι. «Τι ήταν εκείνο που σ’έκανε, όμως, να νομίσεις ότι είχε τέσσερα χέρια;»
«Το φως, προφανώς! Οι σκιές. Νύχτα είναι, Γεράρδε. Τι σημασία έχει;»
Μετά από λίγο, ενώ είχαν τελειώσει το φαγητό τους, η Μάρθα τον ρώτησε: «Φοβάσαι ότι ίσως να ήταν οι Παντοκρατορικοί;»

«Για να είμαι ειλικρινής, ναι.»
«Αυτές οι περιοχές είναι ανεξερεύνητες, όμως...» του θύμισε η Μάρθα.
«‘Ανεξερεύνητες’ για σένα. Όπως διαπιστώσαμε πριν μπούμε στο δάσος, έχουν ξανάρθει άνθρωποι εδώ. Και, μάλλον, δεν έχουν όλοι τους επιστρέψει.»
Η Μάρθα δε μίλησε. Άνοιξε τον υπνόσακό της και χώθηκε μέσα. Μετά, είπε: «Εκείνο που με παραξένεψε εμένα ξέρεις τι είναι;»
«Τι;»
«Ότι δεν έκαναν καμία προσπάθεια να επικοινωνήσουν μαζί μας, ακόμα κι όταν τους φώναξες. Κανονικά, αν ήταν εξερευνητές, δε θα εξαφανίζονταν έτσι. Εκτός αν φοβούνται κάτι...»
Ο Γεράρδος πήγε στον δικό του υπνόσακο. «Αναρωτιέμαι αν θα τους συναντήσουμε κι αύριο,» είπε.
Η νύχτα πέρασε ήσυχα. Ο Προαιρέσιος δεν είδε τίποτα στη σκοπιά του, ούτε ο Γεράρδος στη δική του σκοπιά ύστερα από τον Απολλώνιο. Η Μάρθα, που η βάρδια της ήταν μετά του Γεράρδου, επίσης δεν διέκρινε τίποτα το ανησυχητικό μέσα στο παγωμένο δάσος. Και η Μαγγανεία Υλικής Διαισθήσεως δεν ειδοποίησε τον Σέλιρ’χοκ ότι κάποιος ή κάτι τούς πλησίαζε.
«Συνεχίζουμε νότια;» είπε ο Γεράρδος, όταν είχαν σηκωθεί και είχαν μαζέψει τις σκηνές τους.
«Λογικά, ναι,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ’χοκ. «Αν και δεν υπάρχει περίπτωση πλέον να είμαστε στο δρόμο των ενεργειακών καλωδίων, Καπετάνιε.»
«Στα νότια,» τους θύμισε ο Προαιρέσιος, «είδαμε και το φως, χτες.»
«Ναι,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος. «Να έχετε τα όπλα σας έτοιμα.»
Ακόμα κι ο Σέλιρ’χοκ κρατούσε το πιστόλι του τώρα, καθώς ξεκίνησαν να οδοιπορούν.
Ολόκληρο το πρωί, ούτε είδαν ούτε άκουσαν τίποτα ανησυχητικό ή ενδιαφέρον. Και, με τον ερχομό του απογεύματος, ο Σέλιρ

είχε αρχίσει να δυσανασχετεί, όχι εξαιτίας των αγνώστων που είχαν εντοπίσει χτες βράδυ, αλλά εξαιτίας του ότι δεν έβρισκαν κάποιο από τα τηλεπικοινωνιακά κέντρα, ώστε να μπορέσουν να μπουν στη σωστή πορεία προς την Αρταλδάφρα. Το είπε αυτό στους υπόλοιπους, ενόσω βάδιζαν, και ο Γεράρδος τού αποκρίθηκε:

«Τι να κάνουμε, όμως; Πρέπει να συνεχίσουμε να ψάχνουμε. Έχεις καμια άλλη ιδέα;»

Ο Σέλιρ έμεινε σιωπηλός για λίγο· μετά, είπε: «Δυστυχώς, όχι, Καπετάνιε. Όχι…»

«Το μόνο που μπορούμε να κάνουμε,» είπε η Μάρθα, «είναι ν'αλλάξουμε κατεύθυνση: να πάμε ανατολικά ή δυτικά. Δυτικά, θα πρότεινα εγώ.»

«Γιατί;» τη ρώτησε ο Γεράρδος.

«Επειδή υπάρχουν πολύ περισσότερες ανεξερεύν– *ΑΑΑΑΑΧΧ!…*» ούρλιαξε, πέφτοντας, ενώ ένας πυροβολισμός αντηχούσε.

«Κάτω!» φώναξε, αμέσως, ο Γεράρδος. «*Κάτω!*» Και όλοι τους έπεσαν μπρούμυτα στο χιονισμένο έδαφος.

Ο Προαιρέσιος πυροβόλησε με το τουφέκι του, σπάζοντας κλαδιά, κομμάτια κορμών, πάγους, και παγοκρυστάλλους.

Τσυρίγματα αντήχησαν από τις σκιές του δάσους. Δεν είχε νυχτώσει ακόμα, ήταν απόγευμα, αλλά το σκοτάδι ήταν αρκετά πυκνό στα περισσότερα σημεία.

Ο Γεράρδος κοίταξε τη Μάρθα, που ήταν πεσμένη πλάι του. Οι γούνες της είχαν κοκκινίσει. Έτριξε τα δόντια της, μουγκρίζοντας: «Οι γαμιόληδες…!» Δεν έμοιαζε ετοιμοθάνατη· το τραύμα ήταν στον ώμο της.

«Μην κινείσαι,» της είπε ο Γεράρδος, κι έψαξε για τους εχθρούς μέσα στα σκοτάδια. Τα μάτια του εντόπισαν σκιερές μορφές.

Ακόμα ένας πυροβολισμός ήρθε από το δάσος, χωρίς να χτυπηθεί κανένας. Και δεν τον ακολούθησαν άλλοι πυροβολισμοί.

Προσέχουν τα πυρομαχικά τους, παρατήρησε ο Γεράρδος. *Δεν τα ξοδεύουν άσκοπα.*

«Ποιοι είστε;» φώναξε. «ΠΟΙΟΙ ΕΙΣΤΕ; ΜΙΛΗΣΤΕ ΜΟΥ! ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΧΘΡΟΙ ΣΑΣ, ΕΚΤΟΣ ΑΝ ΜΑΣ *ΚΑΝΕΤΕ* ΕΧΘΡΟΥΣ ΣΑΣ!»

Καμια απόκριση δεν ήρθε αμέσως. Μετά, όμως, μια φωνή αντήχησε˙ και δε μιλούσε στη Συμπαντική: μιλούσε σε μια άλλη γλώσσα, νόμιζε ο Γεράρδος. Μια γλώσσα που…

Δεν είναι δυνατόν!…

Τι είχε να χάσει, όμως; Χρησιμοποίησε κι εκείνος την ίδια γλώσσα, γιατί την ήξερε αρκετά καλά. «Δεν είμαστε εχθροί σας!» φώναξε. «Εκτός αν προσπαθήσετε να μας σκοτώσετε! Βγείτε έξω να μιλήσουμε!»

«Τι σκατά λες, Καπετάνιε;» γρύλισε ο Προαιρέσιος. «Τι είν'αυτά τα ακαταλαβίστικα;»

Ο Γεράρδος δεν του αποκρίθηκε. Περίμενε, στενεύοντας τα μάτια και σημαδεύοντας με το τουφέκι του, καθώς ήταν ξαπλωμένος μπρούμυτα.

Σκιερές μορφές ξεπρόβαλαν, αργά, μέσα από το δάσος˙ και οι επαναστάτες είδαν πως δεν επρόκειτο για ανθρώπους, αν και η στάση τους θύμιζε τη στάση ανθρώπων. Τα πλάσματα στέκονταν σε δύο πόδια, και είχαν τέσσερα χέρια. Γούνες τύλιγαν τα σώματά τους. Ορισμένα φορούσαν κουκούλα, ορισμένα όχι. Στο πρόσωπό τους είχαν χαρακτηριστικά που έμοιαζαν σχετικά ανθρώπινα. Στα κεφάλια τους υπήρχαν κεραίες.

Εκτός από ανθρώπους, θύμιζαν και έντομα.

Κρά'αν! τους αναγνώρισε ο Γεράρδος. *Μα τους θεούς, Κρά'αν! Τι θέλουν εδώ, στην Ταρασμάλθη;* Οι Κρά'αν ήταν πλάσματα του Πορφυρού Κενού˙ και τελευταία φορά που τους είχε δει ήταν εκεί.

«Μιλάς τη γλώσσα μας!» είπε ένας από τους Κρά'αν, καθώς ο Γεράρδος σηκωνόταν στο ένα γόνατο. «Είσαι ο πρώτος που συναντάμε που μιλά τη γλώσσα μας.»

«Κάποτε, ήμουν καπετάνιος στο Πορφυρό Κενό. Είχα πολλές συναναστροφές μαζί σας.»

«Τι σκατά λες, Καπετάνιε;» απαίτησε ο Προαιρέσιος. «Σε ποια γλώσσα μιλάς; Και τι είν'αυτά τα τέρατα;»

«*Και γιατί με πυροβόλησαν οι γαμιόληδες;*» γρύλισε η Μάρθα, κρατώντας τον ώμο της.

«Κυκλώστε τους!» διέταξε ο Κρά'αν που μιλούσε στον Γεράρδο, και οι υπόλοιποι Κρά'αν κινήθηκαν αμέσως. Οι περισσότεροι κρατούσαν μακριά δόρατα· οι λεπίδες τους τυλίγονταν από παλλόμενη γαλανή ενέργεια. Ορισμένοι είχαν καραμπίνες.

«Περιμένετε!» φώναξε ο Γεράρδος. «Θα σας πυροβολήσουμε, αν μας επιτεθείτε! Έχουμε αρκετά πυρομαχικά για να σας σκοτώσουμε όλους!»

«Θα προλάβετε, όμως;» είπε ο Κρά'αν που του είχε μιλήσει και πριν.

«Τι θέλετε; Δεν ήρθαμε για να σας επιτεθούμε. Τυχαία είμαστε εδώ.»

«Τα πυρομαχικά σας θέλουμε, και ό,τι άλλο έχετε μαζί σας.»

«Θα σας κοστίσουν,» τον προειδοποίησε ο Γεράρδος, σημαδεύοντάς τον με το τουφέκι του. «Δε χρειάζεται να χυθεί αίμα, όταν μπορούμε να κάνουμε μια ειρηνική συναλλαγή. Και δεν είναι η πρώτη φορά που έχω κάνει συναλλαγές με το είδος σας. Δε σας ήξερα για βαρβάρους.»

Ο Κρά'αν φάνηκε να σκέφτεται την πρότασή του. «Θα έρθετε μαζί μας,» είπε, τελικά. «Στην Πόλη του Νεκρού Θεού.»

Κεφάλαιο 23

Σηκώθηκαν με την αυγή, και ο Ελπιδοφόρος, κοιτάζοντας με τα κιάλια του, δεν μπορούσε τώρα να δει το μεταλλικό θηρίο πουθενά στον ορίζοντα. Ίσως να τους είχε χάσει. Αλλά, δεδομένου του πόσο γρήγορα έτρεχε, μάλλον δε θ'αργούσε να τους ξαναβρεί. Επομένως, έπρεπε να κινηθούν. Χωρίς καμία καθυστέρηση.

«Δε μπορούμε να τρέχουμε για πάντα!» μούγκρισε ο Σκοτ, καθώς έφευγαν από το σύμπλεγμα κρυσταλλικών καμαρών που τους είχε προφυλάξει τη νύχτα.

«Θα καταρρεύσουμε έτσι,» πρόσθεσε η Κάτια.

«Πρέπει να βγούμε απ'το οροπέδιο,» τους θύμισε ο Ελπιδοφόρος· «μετά, τα πράγματα θα καλυτερεύσουν.» *Ελπίζω,* πρόσθεσε νοερά.

Μπορούσε να δει ότι οι σύντροφοί του ήταν εξουθενωμένοι από τη χτεσινή τους βιαστική πορεία. Πρέπει να είχαν καλύψει τουλάχιστον είκοσι χιλιόμετρα· πιθανώς, τριάντα. Πράγμα που δε θα ήταν τίποτα σπουδαίο σε μια κανονική διάσταση με καλό καιρό και σε βατό έδαφος. Αλλά, στην Ταρασμάλθη, μπορούσες να το θεωρήσεις *κατόρθωμα.*

Ο άνεμος λυσσομανούσε, φέρνοντας χιόνι και παγοκρυστάλλους, καθώς η ομάδα του Ελπιδοφόρου διέσχιζε το οροπέδιο προς τα νοτιοανατολικά. Ο Σκοτ κοίταζε τριγύρω με τα κιάλια του, ώστε να ειδοποιήσει τους υπόλοιπους σε περίπτωση που ο μεταλλικός κυνηγός πλησίαζε. Όταν κουράστηκε, τη θέση του παρατηρητή πήρε ο Νικόδημος…

…και, λίγο πριν από το μεσημέρι, είπε στους συντρόφους του: «Έρχεται!» Ύψωσε το χέρι του, δείχνοντας.

Ο Ελπιδοφόρος στράφηκε. Μέσα στη θολούρα του χιονιού, μια μορφή ξεχώριζε, γυαλίζοντας στις αχτίνες του ήλιου. Ο κυνηγός. «Φενίλδα: θυμάσαι τι είπαμε;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η μάγισσα, νιώθοντας τα γόνατά της να τρέμουν. «Ναι, θυμάμαι.» *Αλλά,* σκέφτηκε, *δεν ξέρω σε τι θα μας ωφελήσει. Τίποτα δε φαίνεται νάναι ικανό να σταματήσει αυτό το τέρας.* Περίμενε, κοιτάζοντας το μηχανικό θηρίο να έρχεται, και ετοιμάζοντας ένα Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως.

Ο Ελπιδοφόρος είχε ήδη βγάλει το τουφέκι του και είχε προσαρμόσει έναν εκτοξευτή χειροβομβίδων επάνω. «Σημαδέψτε ό,τι σημαδεύω!» πρόσταξε.

Οι σύντροφοί του –εκτός από τη Φενίλδα– ύψωσαν τα όπλα τους.

Το μεταλλικό θηρίο ζύγωνε, γρήγορα, τρέχοντας και κάνοντας μεγάλα άλματα. Ορισμένοι από τους πάγους έσπαγαν κάτω απ'τα βαριά πέλματά του.

Θα βρω έναν τρόπο, σκέφτηκε ο Ελπιδοφόρος, σημαδεύοντας, *να σε κάνω να πληρώσεις για τον θάνατο της Νάνσυς, καταραμένη μηχανή της φάρας του Σκοτοδαίμονος!* Πατώντας τη σκανδάλη, εκτόξευσε μια χειροβομβίδα.

Το ένα πόδι μιας κρυσταλλικής καμάρας ανατινάχτηκε.

Αμέσως, πυροβολισμοί ήρθαν από τους συντρόφους του Ελπιδοφόρου.

Η καμάρα κατέρρευσε μπροστά στο θηρίο, κλείνοντάς του τον δρόμο.

«Καπετάνιε,» φώναξε ο Σκοτ, «δεν το παγιδεύουμε έτσι!»

«Έχει μάθει τα κόλπα μας: πρέπει να φανούμε απρόβλεπτοι,» αποκρίθηκε ο Ελπιδοφόρος. «Κάντε ό,τι κάνω!»

Ο κυνηγός πήδησε πάνω στα χαλάσματα της κρυσταλλικής καμάρας.

«*Πυρ!*» πρόσταξε ο Ελπιδοφόρος, και εκτόξευσε μια χειροβομβίδα καταπάνω στον σωρό των κρυστάλλων, ανατινάζοντάς τον.

Το θηρίο έχασε την ισορροπία του και έπεσε παραδίπλα.

«*ΕΚΕΙ!*» κραύγασε ο Ελπιδοφόρος, πυροβολώντας μια καμάρα πλάι στον κυνηγό.

Οι σύντροφοί του τον μιμήθηκαν, χτυπώντας το πόδι της καμάρας που βρισκόταν πιο κοντά στον πεσμένο εχθρό τους.

Καθώς το μεταλλικό θηρίο ορθωνόταν πάλι, θραύσματα παγοκρυστάλλων το πλάκωσαν.

Η καμάρα σωριαζόταν, και μαζί της έριχνε κι άλλη μία, η οποία στηριζόταν επάνω της.

Εν τω μεταξύ, η Φενίλδα'σαρ είχε υφάνει το Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως και είχε, πράγματι, εντοπίσει ενέργεια. Στο κέντρο του μεταλλικού θηρίου. Κάτι σαν ενεργειακή καρδιά. *Κάτι σαν αυτό που συναντήσαμε στο ναό: σαν την οντότητα μέσα στο λάκκο. Τι μπορούμε να κάνουμε για να διαλύσουμε κάτι τέτοιο;* Θα έπιανε, άραγε, ένα ξόρκι που είχε η Φενίλδα στο νου της; Αυτή δεν ήταν καμια μορφή ενέργειας που γνώριζε˙ ήταν τελείως ανέγνωρη. Κι επιπλέον, το ξόρκι –αν, όντως, έπιανε– δε θα σταματούσε το θηρίο παρά προσωρινά–

«Τρέξτε!» πρόσταξε ο Ελπιδοφόρος, διακόπτοντας τους συλλογισμούς της˙ και η Φενίλδα ακολούθησε τους υπόλοιπους. Τα πόδια της πονούσαν από τη χτεσινή έντονη οδοιπορία, και τα γόνατά της επίσης.

«Για πόσο θα μείνει εκεί;» είπε η Κάτια, αναφερόμενη προφανώς στο θαμμένο θηρίο.

«Αν κρίνουμε από τις προηγούμενες φορές,» της αποκρίθηκε ο Νάραλχεμ'νιρ, «όχι για πολύ.»

«Βρήκες τίποτα, Φενίλδα;» ρώτησε ο Ελπιδοφόρος, καθώς απομακρύνονταν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν να τους πάνε τα μποτοφορεμένα πόδια τους με τα παγοπέδιλα. «Υπάρχει ενέργεια;»

«Υπάρχει. Στην καρδιά του. Μια σταθερή πηγή ενέργειας, σαν αυτή μέσα στο ναό, στο δάσος.»

«Σταθερή; Τι σημαίνει αυτό; Ότι αποκλείεται ποτέ να τελειώσει;»

«Δεν ξέρω· δεν έχω ξαναδεί ποτέ μου τέτοια μορφή ενέργειας. Πάντως, αν μπορεί να τελειώσει, δε θα στοιχημάτιζα ότι θα τελειώσει σύντομα, Ελπιδοφόρε.»

Ο Ελπιδοφόρος καταράστηκε πίσω απ'τη δερμάτινη προσωπίδα του.

«Υπάρχει, όμως...» Η Φενίλδα αισθάνθηκε την αναπνοή της να κόβεται από το τρέξιμο –και δεν είχαν καν *αρχίσει* ακόμα να τρέχουν! Ήταν πολύ κουρασμένη από χτες. «Υπάρχει ένα ξόρκι... Το Ξόρκι Ενεργειακής Συστολής... Μπορεί, ίσως, να το σταματήσει για λίγο. Αλλά δεν είναι μόνιμο, έτσι κι αλλιώς. Κι αυτό το είδος ενέργειας, σου είπα ήδη, δεν το ξέρω καθόλου...»

«Θα μας χρειαστεί το ξόρκι σου,» είπε ο Ελπιδοφόρος. «Την επόμενη φορά που θα συναντήσουμε το θηρίο–»

«Ναι, θα το χρησιμοποιήσω.»

«Καπετάνιε!» είπε ο Νικόδημος. «Δε μπορούμε να συνεχίσουμε να κινούμαστε· είναι μεσημέρι!»

«Φυσικά και μπορούμε,» αποκρίθηκε ο Ελπιδοφόρος. «Εκτός αν θες να σταματήσουμε *για πάντα.* Γιατί εμείς κουραζόμαστε, αλλά αυτό το τέρας δεν κουράζεται.»

«Για μερικά λεπτά μόνο, Καπετάνιε!» επέμεινε η Κάτια. «Δεν είναι πίσω μας τώρα! Το βλέπεις, Νικόδημε;»

«Όχι, δεν το βλέπω,» είπε εκείνος, κοιτάζοντας με τα κιάλια του. «Καπετάνιε, πρέπει να σταματήσουμε!»

«Εντάξει,» συμφώνησε ο Ελπιδοφόρος. «Αλλά για κανένα τέταρτο, όχι παραπάνω.»

Πήγαν πίσω από κάτι μπλεγμένες καμάρες και στάθηκαν, για να ξεκουραστούν. Ομιχλώδη σύννεφα έβγαιναν από τα ανοίγματα των προσωπίδων τους· η αναπνοή τους ακουγόταν βαριά, παρά τη λύσσα του ανέμου ολόγυρά τους.

«Τα βουνά δεν είναι μακριά,» είπε ο Ελπιδοφόρος, κοιτάζοντας νότια. «Είμαστε τυχεροί,» πρόσθεσε, για να τους εμψυχώσει. «Σε λίγο θα βρισκόμαστε σε έδαφος που μας συμφέρει. Ίσως το θηρίο να τα παρατήσει.» Αν και δεν πίστευε ότι, πραγματικά, ο κυνηγός τους θα εγκατέλειπε την καταδίωξη.

Όταν είχαν περάσει δέκα λεπτά, πρόσταξε να συνεχίσουν. «Μα, είπες ένα τέταρτο, Καπετάνιε!» του θύμισε η Κάτια, και ο Νικόδημος συμφώνησε. Ο Ελπιδοφόρος, όμως, δεν άκουσε καμία από τις διαμαρτυρίες τους, και ξεκίνησαν να οδοιπορούν, νιώθοντας τα πόδια τους να πονάνε μέσα στις μπότες τους.

Ο Σκοτ –που κοίταζε τον ορίζοντα με τα κιάλια του– είπε, μετά από λίγο: «Γαμώ τη μάνα του Σκοτοδαίμονος! Νάτο, πάλι!»

Η ομάδα στράφηκε, βλέποντας το θηρίο να περνά κάτω από μια απόμακρη καμάρα, τρέχοντας. Χιόνι τιναζόταν απ'το μεταλλικό του πετσί, και τα μάτια του γυάλιζαν κατακόκκινα.

«Φενίλδα,» είπε ο Ελπιδοφόρος, βγάζοντας το τουφέκι του με τον εκτοξευτήρα χειροβομβίδων, «κάνε ό,τι έχεις στο μυαλό σου.»

Η μάγισσα ένευσε, κι έφερε στο νου της τα λόγια για το Ξόρκι Ενεργειακής Συστολής.

Οι υπόλοιποι σημάδεψαν.

«Με το σύνθημά μου!» φώναξε ο Ελπιδοφόρος. «Τώρα περιμένετε.»

Το θηρίο ζύγωνε.

Ο Ελπιδοφόρος, έχοντας το όπλο του υψωμένο, ερευνούσε το πεδίο με το βλέμμα του. *Ναι, εκεί...* σκέφτηκε. Και πρόσταξε: «Σκοτ: χτυπάς την καμάρα που θα χτυπήσω! Οι άλλοι: χτυπάτε αυτήν αμέσως αντίκρυ της! –*Τώρα!*» Πάτησε τη σκανδάλη του τουφεκιού του.

Οι κάννες της ομάδας εξαπέλυσαν σφαίρες και φωτιά.

Παγοκρύσταλλοι θρυμματίστηκαν. Δύο καμάρες έγειραν, καθώς τα στηρίγματά τους καταστρέφονταν.

Η Φενίλδα'σαρ, παρατηρώντας ότι το μηχανικό θηρίο έμπαινε εντός της εμβέλειας που εκείνη επιθυμούσε, υποτονθόρυσε τα λόγια για το ξόρκι της. Τα γαντοφορεμένα χέρια της σχημάτιζαν σύμβολα εμπρός της.

Αισθάνθηκε την ενεργειακή καρδιά–

–και τη *χτύπησε* με όπλο την πνευματική της δύναμη: προσπαθώντας να την κάνει να *αποτραβηχτεί* από το σοκ.

Την ίδια στιγμή, το θηρίο απέφευγε τη μία καταρρέουσα καμάρα, και έπεφτε θύμα της άλλης. Παγοκρύσταλλοι το σκέπαζαν, ενώ εκείνο προσπαθούσε να τους αποτινάξει.

Η Φενίλδα έτριξε τα δόντια, νιώθοντας αντίσταση από τον στόχο της. Αισθάνθηκε ιδρώτα να κυλά μέσα στα ρούχα της, παρά το απάνθρωπο ψύχος της Ταρασμάλθης. Χτύπησε και ξαναχτύπησε και ξαναχτύπησε την ενεργειακή καρδιά, επαναλαμβάνοντας το Ξόρκι Ενεργειακής Συστολής στο μυαλό της.

Μια φλογερή λόγχη διαπέρασε το κρανίο της: ο καταραμένος πονοκέφαλος! Ο εγκέφαλός της νόμιζε ότι ψηνόταν!

Όχι! Όχι τώρα!

Επέμεινε κι άλλο: δε θα τα παρατούσε!

Και νίκησε.

Καθώς το μηχάνημα θαβόταν, η Φενίλδα ένιωσε την ενεργειακή του καρδιά ν'*αποτραβιέται*, να σταματά τον «χτύπο» της.

Η μάγισσα έβγαλε μια κραυγή πόνου και έπεσε στα γόνατα, βάζοντας τα χέρια της μέσα στη ζεστή της κουκούλα και κρατώντας το κεφάλι της ανάμεσά τους.

Ο Ελπιδοφόρος βρέθηκε αμέσως πλάι της, πιάνοντάς την από τη μασκάλη, προσπαθώντας να τη σηκώσει. «Φενίλδα! Πρέπει να φύγουμε!»

«...Έχει σταματήσει,» κατάφερε να ψελλίσει εκείνη. «Η καρδιά του... έχει σταματήσει...»

«Τι! Το *σκότωσες;*»

«Όχι... Θα ξαναρχίσει... Είναι προσωρινό...» *Το κεφάλι μου...! Το κεφάλι μου...! Το κεφαλι μου!* «Πρέπει να πάρω το φάρμακό μου. *Πρέπει.* Τώρα.»

«Εντάξει,» είπε ο Ελπιδοφόρος˙ και πρόσταξε τους άλλους: «Σηκώστε ένα ύφασμα, για να κόβει τον άνεμο!»

«Τι;» απόρησε ο Νικόδημος. «Καπετάνιε, δεν–!»

«Κάντε το, *τώρα!* Ο κυνηγός μας δε λειτουργεί προσωρινά.»

Ο Νικόδημος και ο Σκοτ έβγαλαν ένα κομμάτι ύφασμα και το σήκωσαν, κρατώντας το από τις άκρες. Η Φενίλδα, καλυμμένη πίσω του, έβγαλε την κουκούλα, τα γυαλιά, και την προσωπίδα της, και έβαλε το φάρμακο στο μέτωπό της. Ο πονοκέφαλος αμέσως υποχώρησε, κι εκείνη μπόρεσε ξανά να ανασάνει.

«Τι σ᾽έπιασε;» τη ρώτησε ο Σκοτ, καθώς ξεκινούσαν να βαδίζουν, δίχως καθυστέρηση.

«Τίποτα σπουδαίο˙ με πόνεσε το κεφάλι μου,» εξήγησε εκείνη. «Έκανα την καρδιά του θηρίου να σταματήσει. Δε θάναι για πάντα, αλλά θα χρειαστεί κάποια ώρα μέχρι να συνέλθει.»

«Αυτό,» είπε ο Ελπιδοφόρος προς όλους, «δε σημαίνει ότι ξεκουραζόμαστε τώρα. Συνεχίζουμε˙ γιατί τα βουνά είναι *πολύ* κοντά μας.» Τα έδειξε, στα νότια.

Το απόγευμα, καθώς βράδιαζε, έφτασαν στο πέρας του οροπεδίου και μπροστά σε μια πλαγιά των παγωμένων βουνών. Ο Ελπιδοφόρος καταλάβαινε ότι οι περισσότεροι της ομάδας του θα ήθελαν να αναπαυθούν, ωστόσο τους είπε πως ήταν ώρα να σκαρφαλώσουν.

Η Κάτια διαμαρτυρήθηκε, όμως οι άλλοι φάνηκε να καταλαβαίνουν την αναγκαιότητα της αναρρίχησης. Ακόμα κι η Φενίλδα᾽σαρ, που έμοιαζε νάναι στα όρια της λιποθυμίας έτσι όπως παραπατούσε, δεν είπε τίποτα.

Χρησιμοποιώντας σχοινιά, γάντζους, ατσαλόπροκες, και σφυριά, ανέβηκαν στην παγωμένη πλαγιά, η οποία ήταν αρκετά επικίνδυνη, αλλά η απότομη κλίση της έκανε, επίσης, απίθανο το γεγονός να τους ακολουθήσει το μεταλλικό θηρίο: οπότε κανένας δεν είχε παράπονο.

Ο Ελπιδοφόρος έριχνε ματιές προς τα πίσω, καθώς σκαρφάλωνε, για καλό και για κακό· και σε κάποια στιγμή, όταν βρίσκονταν στα μέσα της πλαγιάς και ο άνεμος είχε δυναμώσει, ατένισε τον κυνηγό τους να έρχεται, τρέχοντας και πηδώντας. Τα κατακόκκινα μάτια του έκαναν έντονη αντίθεση μέσα στη γενικότερη ασπρίλα του τοπίου.

Το ξόρκι σου δε φαίνεται να κράτησε για πολύ, Φενίλδα, σκέφτηκε ο Ελπιδοφόρος, χωρίς να πάψει καθόλου να σκαρφαλώνει· αν μη τι άλλο, αύξησε τον ρυθμό του.

«Συμβαίνει κάτι;» ρώτησε η Φενίλδα (που ανέβαινε αμέσως μετά απ'αυτόν), παρατηρώντας τις κινήσεις του.

«Δες πίσω μας.»

«Προτιμώ να κοιτάζω μπροστά και επάνω. Είναι, όμως, αυτό που νομίζω;»

«Ναι. Επέστρεψε. Αλλά, μάλλον, δε θα μπορεί ν'ανεβεί εδώ.»

Το μεταλλικό θηρίο ζύγωσε την πλαγιά όπου σκαρφάλωνε η ομάδα και πιάστηκε πάνω της με τα δύο μπροστινά του πόδια, κάνοντας πηδήματα κι ανοιγοκλείνοντας τα μεγάλα σαγόνια του. Για μια στιγμή, ο Ελπιδοφόρος νόμισε πως ίσως –*ίσως*– το τέρας να κατόρθωνε να αναρριχηθεί· αλλά, όχι, δεν μπόρεσε να το κάνει αυτό, όπως κι ένας σκύλος δε θα μπορούσε ν'ανεβεί σε μια τόσο απότομη πλαγιά.

Την πάτησες, καθίκι, σκέφτηκε ο Ελπιδοφόρος.

Και μετά, είδε το θηρίο να παύει να προσπαθεί να σκαρφαλώσει και να φεύγει μέσα στη χιονοθύελλα. *Κάτι μού λέει, όμως, ότι δεν τελειώσαμε μαζί του…*

Φτάνοντας στην κορυφή της πλαγιάς, κατασκήνωσαν για να διανυκτερεύσουν, και ο Νάραλχεμ'νιρ ύφανε μια Μαγγανεία Υλικής Διαισθήσεως γύρω τους.

«Ο εχθρός μας είπες πως δεν είναι έμβιο ον. Θα τον εντοπίσεις έτσι, αν πλησιάσει;» ρώτησε ο Ελπιδοφόρος.

«Η μαγγανεία αυτή εντοπίζει ύλη, αγάπη μου, όχι απαραίτητα *έμβια* ύλη,» εξήγησε ο μάγος. «Ωστόσο, θα ήταν συνετό να βάλουμε και σκοπούς.»

«Εννοείται.»

Ο Νάραλχεμ μπήκε στη σκηνή του, και ο Ελπιδοφόρος στη δική του, την οποία μοιραζόταν με τη Φενίλδα.

«Επιτέλους,» είπε η γαλανόδερμη μάγισσα, τυλιγμένη μέσα σε γούνινες, ζεστές κουβέρτες, «μπορούμε να ξεκουραστούμε.» Χασμουρήθηκε˙ η θερμότητα της ενεργειακής θερμάστρας την είχε κάνει να νυστάζει.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ελπιδοφόρος, καθίζοντας και βγάζοντας την κουκούλα, τα γυαλιά, και την προσωπίδα του. «Δεν είμαστε, όμως, ασφαλείς ακόμα. Ο κυνηγός μας δεν μπορούσε να σκαρφαλώσει την πλαγιά, αλλά ίσως να βρει άλλο δρόμο για να μας ακολουθήσει.»

«Μέσα σε τούτα τα βουνά;» απόρησε η Φενίλδα.

«Γιατί όχι; Μην ξεχνάς ότι είναι μηχανή: δεν κουράζεται, δεν έχει ανάγκη από ύπνο, και τρέχει πολύ, πολύ γρήγορα.»

Η Φενίλδα ρίγησε, παρά τη ζεστασιά της θερμάστρας. «Πώς το έφτιαξαν αυτό το πράγμα;» μουρμούρισε. «*Ποιοι* το έφτιαξαν;»

«Δεν ξέρω ποιοι το έφτιαξαν, ούτε πώς,» αποκρίθηκε ο Ελπιδοφόρος, «αλλά νομίζω πως ξέρω ποιοι το έστειλαν εναντίον μας.»

«Εκείνη η φωνή…»

«Ναι. Η οντότητα που είναι εχθρός των Κυρίων μας. Και, μάλλον, δεν είναι μόνο μία.»

«Τι εννοείς;»

«Πρέπει να είναι τουλάχιστον δύο. Μου το είπαν οι Υπερασπιστές: μ'έβαλαν να το γράψω. Πιθανώς, είναι οντότητες που κατοικούν στην Αρταλδάφρα, Φενίλδα· δεν εξηγείται αλλιώς. Γι'αυτό οι αφέντες μας θέλουν να καταστρέψουν την πόλη.»

Η Φενίλδα έμεινε σιωπηλή και, αφού έφαγε λίγο και ήπιε ζεστό κρασί, την πήρε ο ύπνος.

Ο Ελπιδοφόρος κοιμήθηκε πλάι της, περιμένοντας τον Σκοτ να έρθει να τον ξυπνήσει, για να φυλάξει τη δεύτερη βάρδια.

«Προς τα πού θα πάμε τώρα;» ρώτησε ο Νικόδημος, το πρωί, καθώς είχαν μαζέψει τις σκηνές τους. «Θα συνεχίσουμε νοτιοανατολικά;»

«Για την ώρα, ναι,» απάντησε ο Ελπιδοφόρος. «Δε μπορούμε να γυρίσουμε πίσω: θα συναντήσουμε τον κυνηγό μας.»

«Πηγαίνοντας νοτιοανατολικά, όμως, βγαίνουμε τελείως εκτός πορείας.»

«Θα πρέπει να το υποστούμε. Η εναλλακτική λύση είναι να σκοτώσουμε το μεταλλικό θηρίο· και έχει κανένας σας καμια ιδέα πώς να το κάνουμε αυτό;»

Κανείς δε μίλησε.

«Ξεκινάμε, λοιπόν,» είπε ο Ελπιδοφόρος.

«Θα πρέπει, πάντως, κάποια στιγμή να στρίψουμε δυτικά, Καπετάνιε,» τόνισε ο Νικόδημος, καθώς προχωρούσαν μέσα σ'ένα πέρασμα των βουνών.

«Ναι. Αλλά όταν κρίνω πως είμαστε ασφαλείς. Οι νεκροί δε βρίσκουν χαμένες πόλεις, Νικόδημε.»

Την υπόλοιπη ημέρα, συνάντησαν πολλά δύσβατα σημεία που έπρεπε να ξεπεράσουν για να συνεχίσουν το ταξίδι τους, αλλά πουθενά δεν είδαν το μεταλλικό θηρίο: πράγμα που ανέβασε το ηθικό τους. Πίστεψαν ότι δεν κινδύνευαν άμεσα πλέον, και οι

σκέψεις τους στράφηκαν στη Νάνσυ, που είχε σκοτωθεί απ'αυτό το μηχάνημα.

«Θα τους κάνουμε να φτύσουν αίμα, Καπετάνιε,» μούγκρισε ο Σκοτ, το βράδυ, καθώς κατασκήνωναν. «Όταν βρούμε ποιοι το έστειλαν, θα τους κάνουμε να φτύσουν αίμα.»

«Θα τους βρούμε, όμως;»

«Δε μπορεί νάναι μακριά. Θα τους απαντήσουμε στο δρόμο μας για την Αρταλδάφρα.»

Ο Ελπιδοφόρος έστρεψε το βλέμμα του στον Νάραλχεμ'νιρ, αλλά ο μάγος έμεινε σιωπηλός, είτε γνώριζε είτε δε γνώριζε για τους εχθρούς τους.

Το μεσημέρι της δεύτερης ημέρας, ο Νικόδημος είπε ότι ίσως ήταν ώρα να κατευθυνθούν πάλι δυτικά. Βόρεια, πρώτα, και μετά δυτικά. «Γιατί είμαστε τελείως εκτός πορείας,» ξαναθύμισε.

«Υπομονή,» του είπε ο Ελπιδοφόρος. «Δεν ξέρουμε αν έχουμε ακόμα ξεφύγει απ'το θηρίο–»

«Αν ήταν κοντά μας, θα μας ορμούσε˙ δε θα καθόταν να μας κοιτάζει.»

«Σήμερα συνεχίζουμε την πορεία μας κανονικά,» επέμεινε ο Ελπιδοφόρος˙ «κι από αύριο, βλέπουμε.»

Το αύριο, όμως, δεν πρόφτασε να έρθει και ο κυνηγός έκανε την εμφάνισή του. Καθώς οι σκιές πλήθαιναν και η νύχτα πλησίαζε, τα μάτια του Σκοτ έπιασαν μια έντονη γυαλάδα στα δεξιά τους, επάνω σε μια πλαγιά. Αμέσως, ύψωσε το χέρι του, δείχνοντας και φωνάζοντας: «Το θηρίο!»

Οι υπόλοιποι στράφηκαν, βγάζοντας τα όπλα τους.

«*Πώς είναι δυνατόν;*» μούγκρισε ο Νικόδημος˙ η φωνή του έμοιαζε με κραυγή απόγνωσης.

Ο Ελπιδοφόρος σημάδεψε τους παγωμένους βράχους πάνω απ'το μηχανικό θηρίο, καθώς αυτό κατέβαινε την πλαγιά. «Πυροβολήστε εκεί που πυροβολώ!» πρόσταξε, και πάτησε τη σκανδάλη.

Κάννες κροτάλισαν μέσα στο απόβραδο.

Τα βράχια που σημάδευε ο Ελπιδοφόρος έσπασαν και κατρακύλησαν προς το θηρίο. Η επίθεση, όμως, είχε και αποτελέσματα που δεν ήταν αναμενόμενα: Καθώς οι πυροβολισμοί αντήχησαν δυνατά στα χιονισμένα βουνά, κατολίσθηση προκλήθηκε, όχι μόνο απ'τη μεριά του κυνηγού, αλλά κι απ'τη μεριά της ομάδας.

«*Προσέξτε!*» ούρλιαξε η Κάτια, δείχνοντας επάνω.

Έτρεξαν, για ν'αποφύγουν χιόνια και μεγάλα κομμάτια πάγου, ενώ ο άνεμος λυσσομανούσε.

Ο Ελπιδοφόρος είδε, με τις άκριες των ματιών του, το μηχανικό θηρίο να παρασέρνεται από την κατολίσθηση, η οποία ήταν πολύ πιο άγρια απ'το μέρος του.

Ο Νικόδημος ούρλιαξε. Χιόνια τον είχαν τυλίξει, και κουτρουβαλούσε.

«Πιάστε τον!» φώναξε ο Ελπιδοφόρος. «Πιάστε τον!»

Ο Σκοτ έτρεξε πίσω απ'τον Νικόδημο, κι έκανε ν'αρπάξει το πόδι του, αλλά γλίστρησε και σωριάστηκε, μπρούμυτα. Ένα κομμάτι πάγου έπεσε στην πλάτη. «*Γαμώ τη Γενιά του Σκοτοδαίμονος!*» κραύγασε. «*ΚΑΠΕΤΑΝΙΕ!*»

Ο Ελπιδοφόρος ζύγωσε τον δολοφόνο, ενώ έλεγε στους άλλους: «Πηγαίνετε να βοηθήσετε τον Νικόδημο! Πηγαίνετε!»

«*Καπετάνιε!*» Η φωνή του Σκοτ.

Ο Ελπιδοφόρος έσπρωξε το παγωμένο θραύσμα που είχε πλακώσει τον δολοφόνο. Ήταν βαρύ, αλλά κατάφερε να το διώξει από πάνω του, ενώ από παντού έρχονταν μικρότερα κομμάτια πέτρας και πάγου, μαζί με χιόνια.

Ο Σκοτ πάλεψε να σηκωθεί.

«Είσαι καλά;» τον ρώτησε ο Ελπιδοφόρος, βοηθώντας τον.

«Σκατά είμ– *ΑΑΑΑαααα!*»

Χιόνια τούς πλάκωσαν και τους δύο, κάνοντάς τους να σωριαστούν. Ο Ελπιδοφόρος αισθάνθηκε κάτι βαρύ επάνω στο δεξί του πόδι –κάποιος βράχος ή μεγάλο κομμάτι πάγου.

«Κατάρες!» γρύλισε, και προσπάθησε να τραβήξει το τσεκούρι απ'τον σάκο του. «Σκοτ, πού είσαι;»

«Εδώ, αλλά δε μπορώ να κινηθώ!»

«Το τσεκούρι σου!» του φώναξε ο Ελπιδοφόρος. «Βγάλε το τσεκούρι σου!» ενώ έβγαζε το δικό του και, τινάζοντας χιόνια από πάνω του, χτυπούσε το πράγμα που του είχε πλακώσει το πόδι. Ένα παγωμένο κομμάτι πέτρας ήταν, τελικά.

Το κοπάνησε, και το ξανακοπάνησε, και ξανά, και ξανά, και ξανά. Θραύσματα πετάγονταν τριγύρω, αλλά ο Ελπιδοφόρος ακόμα ένιωθε το πόδι του ακινητοποιημένο από μεγάλο βάρος. Γρύλισε, αγριεμένος.

Και είδε, ξαφνικά, κάτι να γυαλίζει στο τελευταίο φως της ημέρας. Ένα σκυλί που ορθωνόταν από πάνω του. Καμωμένο από μέταλλο. Με μάτια κατακόκκινα, σαν αέναες φωτιές.

«*Μακριά από κει, γαμημένη Γενιά του Σκοτοδαίμονος!*» άκουσε ο Ελπιδοφόρος τον Σκοτ να κραυγάζει, και ο ήχος πυροβολισμών αντήχησε. Σφαίρες εξοστρακίστηκαν στο μεταλλικό πετσί του τέρατος.

Το κεφάλι του στράφηκε, προς στιγμή, στο πλάι, για να δει πού βρισκόταν ο δολοφόνος.

Αφού είναι να πεθάνω, θα σε πάρω μαζί μου, αν μπορώ! σκέφτηκε ο Ελπιδοφόρος, προσπαθώντας να βγάλει τα εκρηκτικά μέσα απ'τον σάκο του.

Δεν είχε χρόνο, όμως: το κεφάλι του κυνηγού στράφηκε ξανά προς το μέρος του. Το τέρας τον ζύγωσε περισσότερο, τα σαγόνια του άνοιξαν–

–κι έκανε πίσω, ζαλισμένα.

Τι συμβαίνει;

Οι φωτιές τρεμόπαιξαν μέσα στα μάτια του, σα να πολεμούσε κάποιον εσωτερικό πόνο. Κι ύστερα, έσβησαν τελείως.

Ο Σκοτ ζύγωσε, βαστώντας το τσεκούρι του και κοπανώντας τον παγωμένο βράχο που είχε πλακώσει το πόδι του Ελπιδοφόρου. «Βοήθησέ με, Καπετάνιε! Βοήθησέ με!»

Εκείνος χτύπησε, επίσης, τον βράχο. *Τι συνέβη; Τι το σταμάτησε;*

Το μεταλλικό θηρίο ήταν ακίνητο από πάνω του, σαν άγαλμα.

Ο βράχος διαλύθηκε, και ο Ελπιδοφόρος πήρε το πόδι του κάτω από τα θραύσματα. Κατάφερε να σηκωθεί όρθιος˙ δεν πρέπει να είχε σπάσει κανένα κόκαλο.

«Ελάτε! Γρήγορα!»

Στράφηκε, και είδε τη Φενίλδα'σαρ να τους γνέφει.

«Ελάτε!»

Έτρεξαν κοντά της, ενώ η κατολίσθηση έμοιαζε να έχει ξεθυμάνει.

«Εσύ;» τη ρώτησε ο Ελπιδοφόρος. «Εσύ το σταμάτησες;»

Η μάγισσα κατένευσε. «Πρέπει να φύγουμε!»

«Πού είν'οι άλλοι;»

«Δεν ξέρω˙ δεν τους ακολούθησα. Είδα το θηρίο να σας ζυγώνει κι αμέσως έκανα το Ξόρκι Ενεργειακής Συστολής.»

«Πάμε!» είπε ο Σκοτ.

«Όχι,» διαφώνησε ο Ελπιδοφόρος. «Μια στιγμή. Του χρωστάω κάτι. Για το θάνατο της Νάνσυς, και όχι μόνο.»

Έβγαλε όσα εκρηκτικά είχε στον σάκο του και ζύγωσε το μηχανικό θηρίο. Τα κόλλησε επάνω στο μεταλλικό του πετσί και ενεργοποίησε το χρονόμετρό τους στα τριάντα δευτερόλεπτα.

«Τρέξτε!» είπε.

Καθώς απομακρύνονταν, τα βουνά βρυχήθηκαν πίσω τους. Φωτιά τινάχτηκε μέσα στον λυσσαλέο άνεμο˙ και μια βροχή από χιόνι, παγωμένους βράχους, και κομμάτια καθαρού πάγου ξεκίνησε. Μια πολύ, πολύ επικίνδυνη βροχή…

Το κεφάλι της Φενίλδα την πονούσε, ύστερα από τη χρήση του Ξορκιού Ενεργειακής Συστολής, και η δεύτερη κατολίσθηση δεν βοήθησε τον πονοκέφαλό της να περάσει˙ αν μη τι άλλο, τον επιδείνωσε. Καθώς εκείνη, ο Ελπιδοφόρος, και ο Σκοτ έτρεχαν πάνω σε μια κατηφορική πλαγιά, αισθανόταν το κρανίο της νάναι έτοιμο να θρυμματιστεί, και δάγκωνε τα χείλη της απ'τον πόνο. Τα μάτια της είχαν δακρύσει, και ίσα που έβλεπε μπροστά της, μέσα στη χιονοθύελλα και στις σκιές του απόβραδου.

«*ΠΡΟΣΟΧΗ!*» αντήχησε η φωνή του Σκοτ, και η Φενίλδα τον αισθάνθηκε να τη σπρώχνει.

«*Μηηηηηη…!*» ούρλιαξε, χάνοντας την ισορροπία της και κατρακυλώντας. Γύρω της μπορούσε να αντιληφτεί μόνο ότι επικρατούσε ένα ανείπωτο χάος από πάγους, χιόνια, και σκοτάδι.

Χτύπησε κάπου και έχασε τις αισθήσεις της.

Ο Ελπιδοφόρος αισθάνθηκε τον Σκοτ να τον σπρώχνει, και δεν έφερε αντίσταση, γιατί είχε κι εκείνος μόλις δει τα επικίνδυνα κομμάτια πάγου που κατρακυλούσαν προς το μέρος τους. Έμοιαζαν θανατηφόρα, σαν λεπίδια. Η σπρωξιά του δολοφόνου έκανε τον Ελπιδοφόρο να πεταχτεί παραδίπλα και να κουτρουβαλήσει στην πλαγιά, μακριά από την πορεία των επικίνδυνων πάγων. Και ο ίδιος ο Σκοτ βούτηξε, αμέσως, πίσω του.

Σύντομα, παρατήρησαν ότι τσουλούσαν προς έναν τοίχο από συμπαγές πάγο, και προσπάθησαν να κόψουν τη φορά τους, απλώνοντας τα χέρια για να γαντζωθούν όπου μπορούσαν. Δυστυχώς, έπιαναν μονάχα χιόνι, το οποίο διαλυόταν ανάμεσα στα δάχτυλά τους.

Ο Ελπιδοφόρος διπλώθηκε, για να μη σπάσει κανένα μέλος, και προστάτεψε το κεφάλι του όσο καλύτερα μπορούσε–

Το χτύπημα πάνω στους πάγους ήταν δυνατό, αλλά όχι τόσο δυνατό όσο περίμενε.

Ο Σκοτ κοπάνησε δίπλα του. Και τα κομμάτια πάγου που τους κυνηγούσαν χτύπησαν αρκετή απόσταση παραπέρα, σπάζοντας σε μικρότερα θραύσματα.

Ο Ελπιδοφόρος σηκώθηκε. *Πού είναι η Φενίλδα;* «Φενίλδα!» φώναξε. «Φενίλδα!» Δεν την έβλεπε πουθενά.

«Εκεί είναι!» είπε ο Σκοτ, δείχνοντας· και τότε ο Ελπιδοφόρος τη διέκρινε, καθώς ήταν σκεπασμένη από το χιόνι. Βρισκόταν αρκετά μακριά, κι έμοιαζε νάχει χάσει τις αισθήσεις της. Εκεί, όμως, που είχε πέσει υπήρχαν μόνο χιονόλοφοι, όχι σκληροί πάγοι. Ήταν τυχερή.

Ο Ελπιδοφόρος πήγε κοντά της, γρήγορα. «Πάρε το σάκο της,» είπε στον Σκοτ, που τον είχε ακολουθήσει.

Εκείνος υπάκουσε, και ο Ελπιδοφόρος σήκωσε τη μάγισσα στα χέρια. «Πρέπει να βρούμε τους άλλους.»

«Δε μπορεί νάναι μακριά. Σ’αυτή την πλαγιά κατρακύλησε ο Νικόδημος.»

Βάδισαν.

Το δεξί παγοπέδιλο του Ελπιδοφόρου είχε καταστραφεί, μα δε σταμάτησε για να το φτιάξει· δεν υπήρχε χρόνος τώρα.

«*Νάραλχεμ!*» φώναξε. «*Νικόδημε! Κάτια! Νάραλχεμ! Κάτια!*» Η φωνή του αντηχούσε μέσα στα βουνά και στον άνεμο, ενώ ακόμα έπεφταν κάποια κομμάτια απ’την κατολίσθηση. «*ΝΑΡΑΛΧΕΜ! ΠΟΥ ΕΙΣΑΙ, ΜΑΓΕ; ΚΑΤΙΑ!*»

«*Εδώ!*» ακούστηκε μια απόμακρη φωνή. «*Εδώ, Καπετάνιε!*»

Ο Ελπιδοφόρος κοίταξε τριγύρω, ψάχνοντας.

Ο Σκοτ, όμως, έμοιαζε να έχει καταλάβει από πού ήρθε ο ήχος. «Έλα,» είπε, και βάδισε προς ένα άνοιγμα των βουνών.

Ο Ελπιδοφόρος τον ακολούθησε και, σύντομα, βρέθηκαν κοντά στον Νάραλχεμ’νιρ, την Κάτια, και τον Νικόδημο. Ο τελευταίος δεν είχε χάσει τις αισθήσεις του, παρότι είχε κατρακυλήσει.

«Η Φενίλδα;» είπε η Κάτια, κοιτάζοντας τη μάγισσα στα χέρια του Ελπιδοφόρου.

«Δεν έχει τίποτα· λιποθύμησε μόνο,» αποκρίθηκε εκείνος. «Προτού λιποθυμήσει, όμως, μας έσωσε και τους δύο από το θηρίο· το έκανε να σταματήσει. Πρέπει να φύγουμε τώρα. Πρέπει να απομακρυνθούμε. Του έριξα ό,τι εκρηκτικά είχα, αλλά δεν ξέρω αν είναι νεκρό –και φοβάμαι πως *δεν* είναι.»

Κανένας δε διαφώνησε. Προχώρησαν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν.

«Πώς μας βρήκε, το τρισκατάρατο;» είπε ο Νικόδημος, το επόμενο πρωί. «Νόμιζα ότι μας είχε χάσει τελείως!»

«Εγώ δεν το νόμιζα,» τον διαβεβαίωσε ο Ελπιδοφόρος, με σκοτεινή όψη.

«Γιατί όχι; Πώς να μας εντοπίσει μέσα στα βουνά; Και πώς στ’ανάθεμα σκαρφάλωσε, μπορείς να μου πεις;»

«Προφανώς,» παρενέβη ο Νάραλχεμ’νιρ, «βρήκε κάποιο πέρασμα βατό για τα τέσσερα πόδια του. Κινείται πολύ γρήγορα –σίγουρα πολύ πιο γρήγορα από *εμάς*– και ποτέ δεν κουράζεται: πράγμα που σημαίνει ότι μπορεί και καλύπτει μεγαλύτερη περιοχή, μέχρι να εντοπίσει το μέρος που το συμφέρει να διασχίσει. Αν ήταν ένα κανονικό ζώο, όσο δυνατό κι αν ήταν, θα μας είχε χάσει.»

«Ακριβώς,» ένευσε ο Ελπιδοφόρος. «Και τώρα, τέρμα οι κουβέντες. Ώρα να ξεκινήσουμε.»

Μάζεψαν τις σκηνές τους και οδοιπόρησαν. Κανένας δεν πρότεινε να πάνε δυτικά· η ανατολική κατεύθυνση έμοιαζε σε όλους υπέροχη, αυτή τη στιγμή, ακόμα κι αν τους οδηγούσε, προσωρινά, μακριά από τον προορισμό τους. Εξάλλου, ο αρχηγός τους είχε δίκιο: *Οι νεκροί δε βρίσκουν χαμένες πόλεις.*

Όταν η Φενίλδα είχε ξυπνήσει μέσα στη σκηνή που μοιραζόταν με τον Ελπιδοφόρο, τον είχε βρει να κάθεται κοντά της. Το κεφάλι της πονούσε, και του ζήτησε να τη βοηθήσει να σηκωθεί, για να βάλει το φάρμακό της. Εκείνος τη βοήθησε, κι ύστερα της έδωσε κάτι να πιει και να φάει. Τη ρώτησε πώς αισθανόταν. Ένιωθε να έχει χτυπήσει πουθενά; Η Φενίλδα δεν ένιωθε κανέναν έντονο πόνο. *Καλά είμαι,* του απάντησε˙ κι εκείνος τής είπε: *Ήσουν τυχερή. Έπεσες πάνω σε κάτι χιονόλοφους.*

Τώρα, η μάγισσα βάδιζε μαζί με τους υπόλοιπους, όπως και τις προηγούμενες ημέρες. Το κατρακύλισμά της δεν της είχε προκαλέσει καμια μόνιμη ή ημιμόνιμη δυσχέρεια˙ αν μη τι άλλο, μετά από την ξεκούρασή της, αισθανόταν καλύτερα από πριν.

Λίγη ώρα αφότου ξεκίνησαν να οδοιπορούν, έφτασαν μπροστά σ'έναν κρημνό και τον σκαρφάλωσαν, χωρίς παράπονα, γιατί γνώριζαν πως στα απότομα μέρη ο κυνηγός τους δεν μπορούσε να έρθει. Το απόγευμα, βρέθηκαν μέσα σε μια χαράδρα γεμάτη πάγους, τους οποίους έπρεπε να σπάνε για να προχωρούν. Τη νύχτα, κοιμήθηκαν υπό την προστασία της Μαγγανείας Υλικής Διαισθήσεως του Νάραλχεμ'νιρ, και με σκοπιές.

Το νοτιοανατολικό τους ταξίδι συνεχίστηκε για δύο μέρες ακόμα, δίχως να συναντήσουν πουθενά τον κυνηγό˙ αλλά δεν πίστεψαν και ότι ήταν ασφαλείς από αυτόν. Είχαν καταλάβει πλέον πως έπρεπε να απομακρυνθούν *πολύ* για να έχουν ελπίδες να τους χάσει μόνιμα. Δεν σκέφτονταν ν'αλλάξουν πορεία, επειδή γνώριζαν πως τα χιλιόμετρα που είχαν καλύψει μέσα στην ορεινή, παγωμένη περιοχή δεν ήταν και τόσα πολλά. Έπρεπε να ταξιδέψουν κι άλλες μέρες ακόμα˙ και μακάρι να μην ξανάβρισκαν μπροστά τους το μηχανικό θηρίο.

Δυστυχώς, όμως, το βρήκαν.

Το πρωί της επόμενης ημέρας, καθώς έβγαιναν απ'τις σκηνές τους κι ετοιμάζονταν να τις μαζέψουν, ο Ελπιδοφόρος, κοιτάζοντας τις τριγυρινές πλαγιές με τα κιάλια του, το είδε να έρχεται. Αμέσως, ειδοποίησε τους υπόλοιπους. Τους είπε να μαζέψουν –*γρήγορα!*– τις σκηνές και να ετοιμάσουν τα όπλα τους.

Ο κυνηγός δεν υπήρχε αμφιβολία ότι τους είχε εντοπίσει· καθώς ατένιζε το θηρίο, ο Ελπιδοφόρος νόμιζε ότι τα κατακόκκινα μάτια του τον διαπερνούσαν. *Και δε μοιάζει τραυματισμένο· δεν του έκαναν τίποτα τα εκρηκτικά μου. Από τι είναι φτιαγμένο;* Οποιουδήποτε είδους μέταλλο γνώριζε ο Ελπιδοφόρος θα είχε καταστραφεί, ύστερα από εκείνη την έκρηξη· κι οποιουδήποτε είδους μηχανή θα είχε γίνει κομμάτια.

«Τι πράγμα είν'αυτό;» γρύλισε, κάτω απ'την ανάσα του, κατεβάζοντας τα κιάλια του.

«Νομίζω, αγάπη μου, ότι έχουμε να κάνουμε με κάτι απ'τον Ενιαίο Κόσμο.»

Ο Ελπιδοφόρος στράφηκε να κοιτάξει τον Νάραλχεμ'νιρ. *Τον Ενιαίο Κόσμο…*

«Δεν πιστεύεις στον Ενιαίο Κόσμο, ε; Βρες τρόπο, τότε, να εξηγήσεις αυτό το θηρίο που δεν είναι θηρίο,» τον προκάλεσε ο μάγος.

Ο Ελπιδοφόρος πήρε το τουφέκι του στα χέρια. «Για την ώρα, προτιμώ να βρω τρόπο να το σταματήσω απ'το να μας κάνει κομμάτια. Αγάπη μου.» Και έφερε το στόχαστρο του όπλου –που λειτουργούσε, συγχρόνως, και ως τηλεσκόπιο– στο δεξί του μάτι, ερευνώντας την περιοχή απ'την οποία θα περνούσε το τέρας για να τους φτάσει.

Κοίτα να δεις που είμαστε τυχεροί… συμπέρανε. Εκτός του ότι υπήρχε ανοιχτό πεδίο βολής, ήταν προφανές ότι το μηχανικό πλάσμα θα έπρεπε να διασχίσει ένα στενό πέρασμα, δίπλα σ'έναν κρημνό. *Το πλεονέκτημα είναι, για μια φορά, καθαρά δικό μας.*

«Βγάλτε τα όπλα σας!» πρόσταξε ο Ελπιδοφόρος, ακούγοντας πως είχαν μαζέψει τις σκηνές τους.

«Τα έχουμε ήδη έτοιμα, Καπετάνιε,» αποκρίθηκε ο Σκοτ.

«Θα χτυπήσουμε το μονοπάτι, μόλις δούμε το θηρίο να το διασχίζει,» είπε ο Ελπιδοφόρος, με αρκετά δυνατή φωνή ώστε να τον ακούσουν όλοι μέσα στον άνεμο. «Μη ρίξει κανένας ώσπου να με δείτε εμένα να ρίχνω!»

Και περίμενε, σημαδεύοντας.

Το μηχανικό πλάσμα είχε τα κατακόκκινα μάτια του καρφωμένα επάνω τους, παρατήρησε ο Ελπιδοφόρος. *Μας βλέπει. Μας διακρίνει καθαρά, παρά την απόσταση. Τα μάτια του πρέπει να έχουν τηλεσκοπικές ιδιότητες. Επομένως, βλέπει και ότι το σημαδεύουμε· αλλά εξακολουθεί να έρχεται.*

Το θηρίο ανέβηκε στο στενό πέρασμα πλάι στον κρημνό, τρέχοντας όπως ένα άλογο, ή ίσως γρηγορότερα.

«*ΤΩΡΑ!*» φώναξε ο Ελπιδοφόρος, πιέζοντας το δάχτυλό του στη σκανδάλη και πυροβολώντας συνεχόμενα.

Οι σύντροφοί του τον μιμήθηκαν. Το κροτάλισμα των όπλων γέμισε τον πρωινό αέρα των βουνών.

Κομμάτια πάγου, πέτρας, και χιονιού τινάζονταν από το πέρασμα· και το μηχανικό θηρίο πηδούσε απ’το ένα σταθερό σημείο στο άλλο, στο άλλο, στο άλλο, ενώ η γη κατέρρεε πίσω του.

Δεν μπορούμε να το προλάβουμε, το δαιμονισμένο! γρύλισε εντός του ο Ελπιδοφόρος. Άλλαξε, πάραυτα, γεμιστήρα στο όπλο του και συνέχισε να πυροβολεί. Γύρω του, άκουσε κι άλλους ν’αλλάζουν γεμιστήρα.

Το πέρασμα διαλυόταν.

Το θηρίο, όμως, βρισκόταν στο τέλος του. Όχι πολύ μακριά τους τώρα. Κάπου δεκαπέντε μέτρα.

Αν μας φτάσει, είμαστε νεκροί. Ο Ελπιδοφόρος πάτησε τη σκανδάλη του εκτοξευτή χειροβομβίδων.

Μια έκρηξη έγινε μπροστά στα πόδια του μηχανικού πλάσματος, η οποία το ανάγκασε να χάσει λίγη από τη φόρα του. Το μονοπάτι κομματιάστηκε από κάτω του.

Χωρίς να βγάλει την παραμικρή κραυγή, το θηρίο έπεσε στον κρημνό, κατρακυλώντας.

Ο Σκοτ και ο Νικόδημος ζητωκραύγασαν, σαν άγριοι.

Ο Ελπιδοφόρος μειδίασε πίσω απ'την προσωπίδα του, κατεβάζοντας το τουφέκι του, που κάπνιζε. Στράφηκε στους συντρόφους του, λέγοντας: «Φεύγουμε. Τώρα.»

Τις δύο μέρες που ακολούθησαν δεν ξαναείδαν το θηρίο. «Το κατακρημνίσαμε για τα καλά, μου φαίνεται,» είπε ο Σκοτ, το δεύτερο απόγευμα˙ μα δεν πρότεινε ν'αλλάξουν κατεύθυνση, παρότι εξακολουθούσαν να πηγαίνουν νοτιοανατολικά, απομακρυνόμενοι από την Αρταλδάφρα.

Ο Ελπιδοφόρος αναρωτιόταν αν οι Υπερασπιστές είχαν δει κάτι από όλα τούτα, κάποια από τις συγκρούσεις τους με το μεταλλικό θηρίο. Είχαν πει ότι θα τον «επισκέπτονταν» πού και πού. Ακόμα κι αν είχαν δει τι τους καταδίωκε, πάντως, δεν είχαν προσφέρει καμία συμβουλή ή πληροφορία για το πώς να νικήσουν τον εχθρό τους. *Και τη χρειαζόμαστε. Τη χρειαζόμαστε, απεγνωσμένα. Εκτός αν καταφέρουμε να τον κάνουμε να μας χάσει μόνιμα…* πράγμα που του έμοιαζε ολοένα και πιο δύσκολο. *Να πάρ' η Οργή του Κρόνου! Δεν μπορούμε να τον απωθούμε για πάντα!* Ορισμένες στιγμές σκέφτηκε ότι ίσως θα ήταν συνετό να υποχωρήσουν: να φύγουν από την Ταρασμάλθη και να αναφέρουν αποτυχία στους αφέντες τους. Θα προλάβαιναν, όμως, να φτάσουν στον *Παγογέρακα*, προτού το μεταλλικό τέρας φτάσει εκείνους; Τον Ελπιδοφόρο δεν τον ενδιέφερε τόσο για τον εαυτό του όσο για τους συντρόφους του. Εξάλλου, αυτός ήταν, ουσιαστικά,

νεκρός. Καταζητούμενος, μολυσμένος, πλήρως ελεγχόμενος. Γι'αυτό κιόλας οι μπάσταρδοι οι Υπερασπιστές τον είχαν στείλει εδώ: ήθελαν κάποιον τρελό για να ηγηθεί τούτης της τρελής αποστολής… Αναρωτιόταν γιατί είχαν στείλει τους υπόλοιπους. Τη Φενίλδα γνώριζε πώς την έλεγχαν, αλλά για τους άλλους δεν ήξερε τίποτα. Του ήταν άγνωστοι, παρότι, λόγω των όσων είχαν περάσει μαζί, τους είχε πλέον συμπαθήσει. *Είναι οι στρατιώτες μου, κι εγώ ο αρχηγός τους. Δεν μπορώ να τους εγκαταλείψω.* Παλιά ένστικτα, που ποτέ δεν πεθαίνουν.

Το μεσημέρι της επόμενης ημέρας κατασκήνωσαν σε μια χιονισμένη πλαγιά, ενώ ο άνεμος ούρλιαζε σα να τον έσφαζαν, και τους χτυπούσε με παγοκρυστάλλους και χιόνι σαν γυναίκα που προσπαθούν να τη βιάσουν. Ο Ελπιδοφόρος, κοιτάζοντας με τα κιάλια του τριγύρω, για να δει ότι δεν τους πλησίαζε ο κυνηγός τους, διέκρινε κάτι άλλο μέσα στη χιονοθύελλα.

«Σκοτ!» φώναξε. «Έλα δω!»

Ο δολοφόνος τον πλησίασε. «Τι είναι, Καπετάνιε;»

«Δες εκεί.»Ύψωσε το χέρι του, δείχνοντας. «Βλέπεις το ίδιο που βλέπω;»

Ο Σκοτ έφερε τα κιάλια του στα μάτια. «Μα τους θεούς! Κι άλλο δάσος!»

«Δεν κάνω λάθος, λοιπόν.»

Πλησίασαν τους υπόλοιπους και, ενώ είχαν όλοι τους μπει σε μια σκηνή, τους είπαν τι βρισκόταν σχετικά κοντά τους.

«Μπορούμε να φτάσουμε εκεί ώς το βράδυ,» εξήγησε ο Ελπιδοφόρος.

«Εγώ, πάντως, τα έχω φοβηθεί τα δάση, ύστερα από το προηγούμενο,» δήλωσε η Κάτια.

«Αυτή τη φορά, δε θα μπούμε σε άγνωστους ναούς,» τη διαβεβαίωσε ο Ελπιδοφόρος. «Κι αν δεν κάνουμε κάτι ιδιαίτερο για να τραβήξουμε την προσοχή των εχθρών μας, δεν μπορούν να μας εντοπίσουν.»

«Πώς το ξέρεις;»

«Το ξέρω.» *Οι Υπερασπιστές δεν κοιτάζουν μέσα απ'τα μάτια μου, αλλιώς τώρα αυτοί που μας θέλουν νεκρούς θα γνώριζαν ακριβώς τη θέση μας.*

Ο Νικόδημος ρώτησε: «Πιστεύεις ότι το θηρίο θα μας χάσει στο δάσος;»

«Μ'αυτό το πράγμα δεν μπορώ να θεωρήσω τίποτα βέβαιο. Αλλά, δεδομένου ότι βασίζεται στην όρασή του για να μας βρίσκει, ναι, νομίζω ότι οι πιθανότητές μας ίσως νάναι καλύτερες εκεί.»

«Δεν έχουμε να χάσουμε τίποτα,» είπε ο Νάραλχεμ'νιρ. «Πάμε στο δάσος.»

«Συμφωνώ,» δήλωσε ο Σκοτ, και ρούφηξε μια γουλιά ζεστό καφέ.

Ο Ελπιδοφόρος κοίταξε τη Φενίλδα, ερωτηματικά.

«Πάμε,» είπε εκείνη.

Καθώς νύχτωνε, βρίσκονταν στις παρυφές του δάσους, παρατηρώντας ότι δεν διέφερε και πολύ από το προηγούμενο που είχαν συναντήσει. Τα δέντρα του ήταν ψηλά και χοντρόκορμα, με μακριά κλαδιά που είχαν βελονοειδή φύλλα. Από την κορυφή ώς τις ρίζες τους, φορέματα και μανδύες από πάγο τα έντυναν, γυαλίζοντας στο τελευταίο φως της ημέρας.

Η ομάδα προχώρησε ακόμα για όσο μπορούσε, και μετά, όταν είχε σκοτεινιάσει, σταμάτησε. Έστησαν τις σκηνές τους και μπήκαν για να διανυκτερεύσουν.

Ο Ελπιδοφόρος φύλαξε την πρώτη σκοπιά, κοιτάζοντας τα σκοτεινά βάθη του δάσους και έχοντας το νου του για δύο κατακόκκινα σημεία που μπορεί να εμφανίζονταν σαν τα μάτια δαιμονικού πνεύματος.

Κεφάλαιο 24

«Τι είν'αυτοί οι πούστηδες;» γρύλισε η Μάρθα, κρατώντας τον ματωμένο αριστερό της ώμο με το δεξί γαντοφορεμένο χέρι της. «Πώς ξέρεις τη γλώσσα τους, Γεράρδε;»

Οι επαναστάτες βάδιζαν μέσα στο παγωμένο δάσος, περιτριγυρισμένοι από τους Κρά'αν, οι οποίοι είχαν τα ενεργειακά τους δόρατα στραμμένα προς το μέρος τους, και πολλοί ακόμα τους σημάδευαν με καραμπίνες. Αυτός που φαινόταν για αρχηγός πήγαινε πρώτος.

Το ενεργειακό έλκηθρο των επαναστατών τούς ακολουθούσε, γλιστρώντας στο χιόνι· και, εκτός από τα συνηθισμένα που είχε φορτωμένα επάνω του, τώρα είχε και τον σάκο της Μάρθας, η οποία, εξαιτίας του τραύματός της, αδυνατούσε να τον κουβαλά.

«Αυτοί οι 'πούστηδες',» αποκρίθηκε ο Γεράρδος, «ονομάζονται Κρά'αν, και είναι πλάσματα του Πορφυρού Κενού.»

«Του *Πορφυρού Κενού*;» απόρησε ο Προαιρέσιος. «Και τι κάνουν εδώ;»

«Την ίδια απορία έχουμε,» τον διαβεβαίωσε ο Γεράρδος. «Ούτε εγώ ξέρω. Πάντως, απ'ό,τι κατάλαβα, θα μας σκότωναν αν δεν τους μιλούσα. Τώρα, μάλλον, τους έχω εντυπωσιάσει, καθώς είμαι ο πρώτος άνθρωπος που συναντάνε εδώ πέρα ο οποίος γνωρίζει τη γλώσσα τους.»

«Δε μ'εκπλήσσει,» είπε ο Προαιρέσιος. «Ποιον άλλο να συναντήσουν; Έρχεται κανένας σε τούτα τα μέρη; Αλλά *γιατί* να θέλουν να μας σκοτώσουν;»

«Μα, δεν είναι προφανές; Για τα εφόδιά μας, και για τα όπλα μας.»

«Δηλαδή, θες να πεις ότι ζουν εδώ *ληστεύοντας*; Δε με πείθει αυτό, Καπετάνιε. Όπως είπα: ποιος έρχεται σε τούτα τα μέρη;»

«Υποθέτω,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος, «ότι δεν ζουν *μόνο* ληστεύοντας.»

«Και πώς επιβιώνουν μέσα σ'αυτό το δαιμονισμένο ψύχος;»

«Θα μάθουμε, σύντομα. Μας πηγαίνουν στην Πόλη του Νεκρού Θεού.»

«*Πόλη;*» έκανε ο Προαιρέσιος.

«Η Αρταλδάφρα;» είπε η Μάρθα, και τα μάτια της διαστάλθηκαν πίσω από τα σκούρα γυαλιά της.

Ο Γεράρδος κοίταξε τον Σέλιρ'χοκ.

«Δεν ξέρω, Καπετάνιε,» είπε ο μάγος. «Είναι πιθανό, υποθέτω. Αλλά όχι βέβαιο. Δεν έχω ξανακούσει να την ονομάζουν 'Πόλη του Νεκρού Θεού'.»

«Ούτε εγώ,» παραδέχτηκε η Μάρθα. «Κι αφού μιλάς τη γλώσσα τους, Γεράρδε, πες τους να σταματήσουμε, για να βγάλω τούτη τη γαμημένη σφαίρα απ'τον ώμο μου. Μ'έχει γαμήσει κανονικά!»

«Δε νομίζω να μ'ακούσουν. Με το ζόρι κατάφερα να τους πείσω να μη μας σκοτώσουν αμέσως. Τους είπα ότι θα διαπραγματευτούμε μαζί τους.»

«Θα *διαπραγματευτούμε*;» έκανε ο Προαιρέσιος. «Πώς; Με *τι*; Μη μου πεις ότι σκοπεύεις να τους δώσεις τις προμήθειές μας ή τα όπλα μας! Θα ψοφήσουμε σαν μυρμήγκια εδώ πέρα!»

«Δε σκοπεύω να τους δώσω τίποτα˙ το θεώρησα, όμως, καλύτερο να φανώ διαλλακτικός μαζί τους, παρά να μας σκοτώσουν όλους. Και θα σου πρότεινα να μη λες πολλά για μυρμήγκια μπροστά στους Κρά'αν… εκτός αν ετούτοι οι Κρά'αν είναι τελείως διαφορετικοί απ'αυτούς που ξέρω εγώ.»

«Τι εννοείς;»

«Στο Πορφυρό Κενό, οι άνθρωποι αποκαλούν τους Κρά'αν 'μυρμήγκια', εξαιτίας της φυσικής τους ομοιότητας με τα εν λόγω έντομα. Οι Κρά'αν, όμως, προσβάλλονται από αυτό. Ονομάζουν τους εαυτούς τους 'Συλλέκτες', γιατί συλλέγουν τον διαλύ-

τη Κενού: το καύσιμο που κάνει τα πλοία να κινούνται στο Πορφυρό Κενό.»

«Εντάξει,» είπε ο Προαιρέσιος, «θα το έχω υπόψη μου.»

Η Μάρθα ρώτησε τον Γεράρδο: «Είσαι σίγουρος ότι δεν καταλαβαίνουν τη Συμπαντική;»

«Δε νομίζω να την καταλαβαίνουν.»

«Αυτοί που ήξερες στο Πορφυρό Κενό την καταλάβαιναν;»

«Ναι, και τη μιλούσαν κιόλας, αλλά όχι όλοι πολύ καλά–»

Η Μάρθα φώναξε ξαφνικά: «Τι θα γίνει μ’αυτά τα γαμημένα μυρμήγκια; Θα μας αφήσουν να φύγουμε, γαμώ τη φάρα τους; Λέω να τα σκοτώσουμε όλα και να ξεμπερδεύουμε μαζί τους!»

Ο αρχηγός των Κρά’αν στράφηκε να την κοιτάξει˙ μετά, κοίταξε τον Γεράρδο. «Γιατί φωνάζει;» ρώτησε, στη γλώσσα των Κρά’αν.

«Την πονάει ο ώμος της,» εξήγησε εκείνος. «Είναι μακριά η πόλη σας; Νυχτώνει.»

«Θα είμαστε κει αύριο βράδυ.»

«Γιατί είχατε έρθει τόσο μακριά;»

«Είχαμε πάει κυνήγι.»

«Υπάρχει τίποτα να κυνηγήσετε σε τούτα τα μέρη;»

«Κάποια ζώα που ζουν μονάχα εδώ, στο Δάσος του Θεού.»

Το Δάσος του Θεού;

Ο αρχηγός στράφηκε πάλι από την άλλη, συνεχίζοντας να προπορεύεται.

«Τι σου είπε;» ψιθύρισε η Μάρθα στον Γεράρδο.

Εκείνος τής απάντησε, και πρόσθεσε: «Ήταν ανόητο αυτό που έκανες!»

«Ήθελα να διαπιστώσω ότι όντως δεν καταλαβαίνουν τη Συμπαντική.»

«Αν διαπίστωνες ότι την καταλαβαίνουν, όμως, θα μας είχαν σκοτώσει τώρα˙ ή θα μας είχαν σωριάσει και θα μας είχαν δέσει, στην καλύτερη περίπτωση!»

Η Μάρθα δεν αποκρίθηκε.

Ο Γεράρδος αναστέναξε. *Ο πόνος στον ώμο της είναι που την έκανε τόσο απρόσεχτη,* σκέφτηκε, *γιατί δε μοιάζει γενικά για απρόσεχτη γυναίκα. Αν ήταν, δε θα είχε μείνει ζωντανή ώς τώρα, με τη ζωή που ακολουθεί.*

«Υπάρχουν ζώα σε τούτα τα μέρη;» ρώτησε ο Προαιρέσιος, έχοντας ακούσει αυτά που είπε ο Γεράρδος: ότι οι Κρά'αν είχαν έρθει εδώ για κυνήγι.

«Φυσικά και υπάρχουν, όπως και στο άλλο δάσος,» του είπε η Μάρθα.

«Δηλαδή, μπορεί πραγματικά κάποιος να ζήσει εδώ;»

«Κανονικά, όχι. Ή, μόνο με τρομερή δυσκολία. Επιπλέον, πού βρίσκουν την ενέργεια;» Η Μάρθα κοίταξε τις λεπίδες των δοράτων των Κρά'αν, οι οποίες λαμπύριζαν από την παλλόμενη ενέργεια που τις τύλιγε.

«Καλό ερώτημα,» είπε ο Γεράρδος. *Και πώς κατέληξαν εδώ;* αναρωτήθηκε. *Ήρθαν στην Ταρασμάλθη από το Πορφυρό Κενό;*

Μετά από μερικές ώρες σταμάτησαν, και οι Κρά'αν έβγαλαν σκηνές, για να καταυλιστούν. Οι επαναστάτες έστησαν τις δύο δικές τους σκηνές. Μέσα στη μία απ'αυτές άναψαν μια ενεργειακή θερμάστρα, και η Μάρθα έβγαλε τα ρούχα της, ώστε ο Γεράρδος να περιποιηθεί την πληγή στον ώμο της. Σε λίγο, η σφαίρα βρισκόταν ριγμένη σε μια μεταλλική κούπα, και το τραύμα ήταν καυτηριασμένο και δεμένο με επιδέσμους.

«Γιατί δε μιλούσαν πρώτα, οι καριόληδες;» μούγκρισε η Μάρθα. «Είναι απ'αυτούς που πρώτα πυροβολούν και μετά μιλούν;»

«Ανάλογα,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος. «Επιπλέον, ετούτοι δω οι Κρά'αν δε νομίζω νάναι ακριβώς σαν εκείνους που ήξερα εγώ στο Πορφυρό Κενό. Σίγουρα, έχουν αναπτύξει έναν πολύ διαφορετικό τρόπο ζωής για να επιβιώσουν στην Ταρασμάλθη.» Πλησιάζοντας την είσοδο της σκηνής, παραμέρισε λίγο την κουρτίνα και κοίταξε έξω. Είδε ότι οι Κρά'αν είχαν βάλει σκοπούς τριγύρω,

ορισμένοι απ'τους οποίους έβλεπαν προς τη μεριά των επαναστατών. *Δε θέλουν να τους ξεφύγουμε.*

Και, σαν να είχε ακούσει τη σκέψη του, η Μάρθα είπε: «Πρέπει να τους ξεφύγουμε, Γεράρδε. Δε μπορούμε να τους δώσουμε τα εφόδιά μας.»

«Ναι,» συμφώνησε εκείνος, κλείνοντας πάλι την είσοδο της σκηνής κι επιστρέφοντας κοντά στη Μάρθα, «σίγουρα αυτό πρέπει να κάνουμε, αν και δεν ξέρω πώς θα το καταφέρουμε…

»Η Πόλη του Νεκρού Θεού, πάντως, παρουσιάζει ενδιαφέρον, έτσι δεν είναι;» πρόσθεσε. «Ακόμα κι αν δεν είναι η Αρταλδάφρα, ίσως νάχει κάποια σχέση μ'αυτήν. Ίσως να μπορούμε από εκεί να πάρουμε χρήσιμες πληροφορίες. Ίσως να υπάρχει κάποιο από εκείνα τα τηλεπικοινωνιακά κέντρα.»

Η Μάρθα ένευσε, πίνοντας μια γουλιά ζεστό νερό. «Πράγματι, είναι αρκετά πιθανό. Αλλά, ως αιχμάλωτοι των Κρά'αν, θα μπορούμε να κάνουμε καμία έρευνα;»

«Θα δείξει,» είπε ο Γεράρδος. «Αφού έχουμε τη δυνατότητα να μιλήσουμε στη γλώσσα τους, ίσως καταφέρουμε να φτάσουμε σε κάποιου είδους συνεννόηση μαζί τους.»

«Ποιο είναι τ'όνομά σου;» ρώτησε ο Γεράρδος τον αρχηγό των Κρά'αν, το επόμενο πρωί, καθώς ξεκινούσαν να οδοιπορούν προς τα νότια, έχοντας μαζέψει τις σκηνές τους.

«Τσαρέν'κραμ,» αποκρίθηκε εκείνος. «Το δικό σου;»

«Γεράρδος.»

«Είπες ότι ήσουν καπετάνιος στο Κενό…»

«Ναι, ήμουν. Είχα πολλές συναναστροφές μαζί σας, στη Νήσο Κρά'αν'φεγκ.»

«Αγόραζες διαλύτη;»

«Ναι, και σας πουλούσα πράγματα. Εσείς, όμως, πώς βρεθήκατε εδώ, στην Ταρασμάλθη;»

Ο αρχηγός, που μέχρι στιγμής βάδιζε κοιτάζοντας μπροστά, τώρα στράφηκε να τον αντικρίσει. «‘Ταρασμάλθη’; Έτσι λέγεται τούτο το μέρος;»

«Ναι, δεν το ξέρατε;»

«Όχι.»

«Πώς φτάσατε εδώ;»

«Από το Κενό˙ πώς αλλιώς, Γεράρδε;» απάντησε ο Κρά’αν, ενώ συνέχιζαν να προχωρούν επάνω στο χιονισμένο έδαφος του δάσους. «Είχαμε ταξιδέψει πολύ, πολύ μακριά. Ήμασταν εξερευνητές! Είχαμε περάσει το Ξίφος και το Πηγάδι! Είχαμε κι εμείς οι ίδιοι ξεχάσει πόσα μίλια είχαμε διανύσει. Φτάσαμε σε νησιά που κανείς δεν έχει ποτέ χαρτογραφήσει. Είδαμε πλάσματα αποτρόπαια και μαγευτικά. Αποφύγαμε τον Δράκοντα, γλιτώνοντας σχεδόν από τύχη τη ζωή μας. Και μετά, μας παρέσυρε ένας άλλος Άνεμος, πολύ ισχυρός, ίσως τόσο ισχυρός όσο ο Δράκοντας. Μας πέταξε σε ακόμα πιο μακρινά μέρη του Κενού, και δεν μπορούσαμε να σταματήσουμε. Μας πήγαινε και μας πήγαινε και μας πήγαινε, σα νάχε νοημοσύνη και νάθελε να μας φτάσει σ’έναν συγκεκριμένο προορισμό. Που δεν αποκλείεται, Γεράρδε: λένε ότι υπάρχουν Άνεμοι ευφυείς, που άλλοτε η ευφυία τους είναι ουδέτερη, άλλοτε διεστραμμένη, διαβολική.

»Αυτός ο Άνεμος μάς παρέσυρε πολύ μακριά, και έριξε το σκάφος μας σε μια ανέγνωρη ακτή. Σ’ένα παγωμένο μέρος. Τέτοιο κρύο δεν ξαναείχαμε γνωρίσει ποτέ μας, Γεράρδε˙ είχαμε ακούσει μονάχα γι’αυτό σε ιστορίες που οι άνθρωποι έλεγαν στην Κρά’αν’φεγκ. Και δε μπορούσαμε τώρα να φύγουμε από τούτον εδώ τον καταραμένο τόπο: το πλοίο μας είχε διαλυθεί, δεν είχαμε τρόπο να το επισκευάσουμε...» Η φωνή του έγινε θλιμμένη. «Ήμασταν, επομένως, καταδικασμένοι... Εγώ, που σου μιλάω, είμαι

τέκνο της τρίτης γενιάς. Δεν είμαι από κείνους τους πρώτους. Το αβγό μου έσκασε εδώ, στην… πώς την είπες;»

«Ταρασμάλθη.»

«Ναι, στην Ταρασμάλθη.

»Ο Γηραιός θα θέλει να μιλήσει μαζί σου, Γεράρδε. Δεν έχουμε πολλούς επισκέπτες εδώ, και κανέναν που να μιλά τη γλώσσα μας.»

«Δε γνωρίζετε τη γλώσσα των ανθρώπων; Στο Κράʼανʼφεγκ τη γνωρίζουν.»

«Όχι όλοι.»

«Αρκετοί, όμως.»

«Τότε,» είπε ο Τσαρένʼκραμ, «ίσως ο Γηραιός να τη μιλά. Είναι τέκνο της πρώτης γενιάς, βλέπεις. Πολύ μεγάλος.»

Ο Γεράρδος έμεινε σιωπηλός, και τότε θυμήθηκε έναν μύθο των Κράʼαν του Κράʼανʼφεγκ. Τον μύθο των Μαύρων Κράʼαν. Κάποιοι από το είδος τους που είχαν ταξιδέψει πολύ μακριά στο Πορφυρό Κενό, και είχαν εξαφανιστεί. *Μα τους Ανέμους! αυτοί πρέπει να είναι. Πρέπει να βρήκα τους Μαύρους Κράʼαν!*

«Τι λέτε τόση ώρα;» ρώτησε ο Προαιρέσιος τον Γεράρδο.

«Μου εξήγησε πώς έφτασαν εδώ. Στην Ταρασμάλθη πρέπει να υπάρχει κάποιο άνοιγμα που οδηγεί στο Πορφυρό Κενό.» Και προς τον Τσαρένʼκραμ, μιλώντας στη γλώσσα του: «Είναι μακριά η ακτή όπου ναυαγήσατε;»

«Αρκετά, αλλά όχι πολύ. Λιγότερο από τέσσερις μέρες δρόμος μετά την Πόλη του Νεκρού Θεού.»

Το τραύμα της Μάρθας την ενοχλούσε, αλλά εκείνη συνέχιζε να βαδίζει, στηριζόμενη στο ατσάλινο μπαστούνι της και έχοντας τον σάκο της φορτωμένο στο ενεργειακό έλκηθρο. Παρʼόλʼαυτά, αισθανόταν κάπου-κάπου να ζαλίζεται. Τι γαμημένοι πούστηδες,

αυτοί οι Κρά’αν! Η Ταρασμάλθη ήταν απ’τα χειρότερα μέρη για να τραυματιστείς. Εξαιρώντας, ίσως, το να βρίσκεσαι κάτω από μια απ’τις ηπείρους της Υπερυδάτιας, μέσα στο νερό.

Το δάσος συνεχιζόταν καθώς οι επαναστάτες ταξίδευαν, περιτριγυρισμένοι από τους Κρά’αν, και δε φαινόταν ότι θα τελείωνε σύντομα. Ίσως, υπέθεσε η Μάρθα, να ήταν τόσο μεγάλο όσο το άλλο, το γνωστό δάσος της Ταρασμάλθης. *Αξίζει να το χαρτογραφήσω. Να χαρτογραφήσω από πού αρχίζει και πού τελειώνει. Θα κονομήσω κάμποσα οχτάρια για έναν τέτοιο χάρτη –και, τώρα που βρίσκομαι στην κάτω μεριά του πλοίου, τα χρειάζομαι.* Όλα τούτα, βέβαια, θα είχαν νόημα αν οι Κρά’αν τούς άφηναν να ζήσουν…

Ο Γεράρδος, πάντως, μοιάζει να τα πηγαίνει καλά μαζί τους. Θετικό σημάδι. Αλλά, από την άλλη, η επιβίωση είναι το παν στην Ταρασμάλθη: ίσως να μας πάρουν τα εφόδιά μας, ακόμα κι αν μας έχουν συμπαθήσει. Και, χωρίς εφόδια, θα πεθάνουμε· δε θα μπορέσουμε να επιστρέψουμε στην Πλωτή Βασίλισσα: *είναι πολύ μακριά από δω. Εκατοντάδες χιλιόμετρα.*

Το μεσημέρι, όταν σταμάτησαν για να αναπαυθούν, η Μάρθα είδε τέσσερις Κρά’αν να απομακρύνονται από τον καταυλισμό, κουβαλώντας καραμπίνες και ενεργειακά δόρατα.

«Πού πηγαίνουν;» ρώτησε τον Γεράρδο.

«Να κυνηγήσουν.»

Αργότερα, προτού διαλυθεί ο καταυλισμός, οι κυνηγοί επέστρεψαν, φέρνοντας μαζί τους ένα σκοτωμένο ζώο που η Μάρθα αναγνώριζε. Ονομαζόταν *βελόμορφος*, και η λεία που προτιμούσε ήταν τα πτηνά της Ταρασμάλθης. Επρόκειτο για ένα μακρύ, τριχωτό πλάσμα που είχε μόνο δύο μπροστινά πόδια, τα οποία όμως ήταν πολύ ευκίνητα και δυνατά. Τα χρησιμοποιούσε για να τινάζεται και να πιάνει τα θηράματά του: τα άλματά του, ορισμένες φορές, το πήγαιναν έως και δέκα μέτρα πάνω απ’το έδαφος· έτσι, δεν ήταν απίθανο να βρεις βελόμορφους πιασμένους

στα κλαδιά των δέντρων, όταν δεν κρύβονταν στις τρύπες τους κάτω από το χιόνι. Το κεφάλι τους ήταν μακρόστενο με μεγάλη μουσούδα· στην κορυφή του είχε τρίχωμα χρώματος μπεζ, ενώ σ'όλο το υπόλοιπο σώμα το τρίχωμα ήταν λευκό. Τα μάτια τους ήταν στενά και γυαλιστερά: κατάμαυρα, χωρίς να φαίνεται να έχουν καθόλου κόρη.

Οι βελόμορφοι ζούσαν μόνο στα δάση της Ταρασμάλθης, απ'ό,τι γνώριζε η Μάρθα· και δεν ήταν εύκολο να τους πιάσεις: έπρεπε να είσαι καλός κυνηγός. Οι Κρά'αν, προφανώς, είχαν εκπαιδευτεί χρόνια στο κυνήγι, για να καταφέρουν να πιάσουν τόσο γρήγορα έναν βελόμορφο. Ή ίσως να ήταν τυχεροί. Πάντως, αναμφίβολα, η ανάγκη για επιβίωση θα τους είχε διδάξει πολλά κόλπα.

«Τι πλάσμα είν'αυτό;» ρώτησε ο Γεράρδος τη Μάρθα. «Το έχεις ξαναδεί;»

Εκείνη κατένευσε και του είπε για τους βελόμορφους, ενόσω μάζευαν τις σκηνές τους.

Καθώς νύχτωνε, βρέθηκαν σ'ένα ξέφωτο των δασών που στο κέντρο του ορθωνόταν ένα άγαλμα. Ή, μάλλον, κάτι που *έμοιαζε* με άγαλμα. Είχε τη γενικότερη μορφή πολύποδου εντόμου, και ήταν καλυμμένο από αρχέγονους πάγους, οι οποίοι το έκαναν να λαμπυρίζει στο γαλανόγκριζο φως των δύο φεγγαριών που ξεχώριζαν μέσα από τα πυκνά σύννεφα. Οι παγοκρύσταλλοι που έφερνε ο άνεμος τραγουδούσαν ένα μυστηριακό τραγούδι, καθώς συγκρούονταν επάνω του. Το μισό σώμα του εντόμου ήταν θαμμένο κάτω από το χιόνι και τους πάγους του εδάφους· το άλλο μισό ορθωνόταν ψηλό, στηριζόμενο σε τέσσερα μακριά πόδια. Το ύψος του ξεπερνούσε τα πέντε μέτρα. Από ένα σημείο του στήθους του, όπου ο πάγος ήταν διεξοδικά λιωμένος, καλώδια

ξεκινούσαν, διασχίζοντας το χιονισμένο έδαφος και καταλήγοντας στο στόμιο μιας μεγάλης σπηλιάς.

Κάπου τριάντα βήματα πίσω από το παγωμένο έντομο βρισκόταν ένα πέτρινο οίκημα, επίσης καλυμμένο από πάγους. Ένα οίκημα που θύμιζε τα τηλεπικοινωνιακά κέντρα που είχαν συναντήσει οι επαναστάτες μέχρι στιγμής, αν και από τους τοίχους που έβλεπαν δεν ξεπρόβαλλαν οι μουσούδες κανονιών άγνωστης τεχνοτροπίας. Μάλλον, αυτό δεν ήταν φρούριο στον καιρό του˙ ήταν εδώ μόνο για επικοινωνιακούς λόγους.

Από το σκοτεινό στόμιο της σπηλιάς, δύο Κρά'αν βγήκαν, κρατώντας ενεργειακά δόρατα και τυλιγμένοι σε γούνες. Οι κεραίες στα κεφάλια τους έκαναν, νευρικά, πέρα-δώθε. Είχαν, προφανώς, δει τους επαναστάτες που συνόδευαν οι ομοειδείς τους.

Ο Τσαρέν'κραμ είπε: «Φέρνουμε ταξιδιώτες.»

«Αιχμαλώτους; Γιατί;» ρώτησε ο ένας από τους δύο φρουρούς.

«Αυτός εδώ» –ο Τσαρέν'κραμ, υψώνοντας ένα από τα τέσσερα χέρια του, έδειξε τον Γεράρδο– «ξέρει τη γλώσσα μας. Λέει πως ήταν, κάποτε, καπετάνιος στο Κενό!»

Οι κεραίες των φρουρών κινήθηκαν πιο νευρικά από πριν. «Ο Γηραιός θα θέλει να του μιλήσει...»

«Ναι, φυσικά και θα θέλει.»

«Να τους πάρετε τα όπλα τους, όμως˙ δε μπορεί να φέρουν όπλα μέσα στην Πόλη!»

Ο Τσαρέν'κραμ στράφηκε στον Γεράρδο: «Τον άκουσες, σωστά;»

Ο Γεράρδος ένευσε. «Τον άκουσα, αλλά δεν θα σας δώσουμε τα όπλα μας. Θα κατασκηνώσουμε *έξω* απ'την Πόλη, αν θέλετε.»

«Δε θα τους αφήσεις να ξεφύγουν!» τσύριξε ο ένας από τους δύο φρουρούς προς τον Τσαρέν'κραμ. «Έχουν μαζί τους πράγματα! Χρήσιμα πράγματα!»

«Δυστυχώς, πρέπει να μπείτε στην Πόλη, Γεράρδε,» δήλωσε ο Τσαρέν'κραμ. «Και χωρίς τα όπλα σας.»

«Δε σας εμπιστευόμαστε αρκετά για να σας παραδώσουμε τα όπλα μας˙ έχεις, όμως, το λόγο μου ότι δεν πρόκειται να επιτεθούμε σε κανέναν. Επιπλέον, αν φανούμε τόσο ανόητοι ώστε να κάνουμε κάτι τέτοιο, σίγουρα δεν έχουμε πιθανότητες να επιβιώσουμε. Είμαστε μόνο τέσσερις.»

«Χτυπήστε τους και αφοπλίστε τους!» φώναξε ο φρουρός.

«Όχι!» παρενέβη ο Τσαρέν'κραμ, προτού κανένας Κρά'αν κινηθεί. «Ο Γηραιός θα θέλει να μιλήσει ειρηνικά με τον Γεράρδο. Γιατί, εκτός του ότι γνωρίζει τη γλώσσα μας, γνωρίζει επίσης και πού βρισκόμαστε. *Ταρασμάλθη*, ονομάζεται αυτό το μέρος.»

Οι δύο φρουροί έμειναν σιωπηλοί και ακίνητοι˙ μονάχα οι κεραίες τους κινούνταν.

Ο Τσαρέν'κραμ είπε στον Γεράρδο: «Καλωσορίσατε στην Πόλη του Νεκρού Θεού.»

Και τους οδήγησε στο εσωτερικό της μεγάλης σπηλιάς.

Κεφάλαιο 25

Στην αρχή, τα τοιχώματα και το πάτωμα του σπηλαίου ήταν γεμάτα με πάγο˙ μετά, όμως, καθώς προχωρούσαν, είδαν πως πάγοι δεν υπήρχαν, παρά μόνο πέτρα και χώμα. Οι Κρά'αν πρέπει να καθάριζαν το μέρος, μεθοδικά και διεξοδικά –πράγμα όχι παράξενο για το είδος τους, όπως ήξερε ο Γεράρδος. Τριγύρω φρουροί στέκονταν, οι οποίοι κοίταζαν τους ανθρώπους με περιέργεια. Δαυλοί ήταν αναμμένοι, και κρεμασμένοι στους τοίχους από μεταλλικούς βρόχους.

Ολοένα και πιο βαθιά πήγαινε ο Τσαρέν'κραμ τους επαναστάτες, και το σπήλαιο χωριζόταν σε μικρότερες σπηλιές και περάσματα, ενώ μεγάλοι σταλαγμίτες φύτρωναν από το έδαφός του και σταλακτίτες κρέμονταν από το ταβάνι. Πάγοι δεν υπήρχαν εδώ, ούτε για δείγμα. Το κρύο, ωστόσο, εξακολουθούσε να είναι δυνατό˙ βρίσκονταν στην Ταρασμάλθη, άλλωστε.

Τα καλώδια που ξεκινούσαν από το στήθος εκείνου του παγωμένου γιγάντιου εντόμου έξω απ'το σπήλαιο περνούσαν την είσοδο, προχωρούσαν για κάμποσο, και μετά έστριβαν σε κάποιο σημείο που οι επαναστάτες άφησαν πίσω τους καθώς τους οδηγούσαν ο Τσαρέν'κραμ και οι μαχητές του˙ έτσι, δεν έμαθαν πού κατέληγαν –για την ώρα, τουλάχιστον.

Διασχίζοντας τις σπηλιές, που πρέπει να πήγαιναν αρκετά κάτω από την παγωμένη γη της Ταρασμάλθης, οι επαναστάτες είδαν γύρω τους κάμποσα μέρη όπου ήταν συγκεντρωμένοι οι Κρά'αν και κοιμόνταν, έχοντας ανάψει φωτιές μέσα σε λάκκους, ενώ φρουροί με ενεργειακά δόρατα βρίσκονταν σε εισόδους ή σε κομβικά σημεία. Ο Γεράρδος όφειλε να παρατηρήσει ότι υπήρχαν πολλές αξιοσημείωτες διαφορές στον τρόπο ζωής τους εδώ και στον τρόπο ζωής τους στη Νήσο Κρά'αν'φεγκ˙ κι αυτό δεν ήταν παράλογο, ούτε περίεργο. Οι περισσότεροι από ετούτους

τους Κρά’αν δεν είχαν ποτέ δει την πατρίδα τους˙ η Ταρασμάλθη ήταν πατρίδα τους τώρα. Το μόνο που είχαν δει θα ήταν το Πορφυρό Κενό˙ θα στέκονταν στις ακτές του, ατενίζοντας την κατακόκκινη απεραντοσύνη, ενώ οι γεροντότεροι ανάμεσά τους θα τους διηγούνταν ιστορίες.

Το πλοίο τους πρέπει να είχε πάθει πολύ σοβαρές ζημιές, όταν ναυάγησε εδώ, σκέφτηκε ο Γεράρδος, αλλιώς θα είχαν κάνει το παν για να το επισκευάσουν και να φύγουν.

Ο Τσαρέν’κραμ πήγε τους επαναστάτες μπροστά σε μια σχετικά μικρή σπηλιά, που βρισκόταν στο πλάι ενός άλλου, πολύ μεγαλύτερου σπηλαίου και είχε μονάχα μία είσοδο/έξοδο, όπου εκείνοι έπρεπε να σκύψουν για να περάσουν.

«Θα κοιμηθείτε εδώ γι’απόψε,» τους είπε ο Τσαρέν’κραμ. «Και το πρωί, ο Γηραιός θα μιλήσει μ’εσένα, Γεράρδε.»

«Σ’ευχαριστούμε,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος, στη γλώσσα των Κρά’αν.

Ο Τσαρέν’κραμ και οι μαχητές του περίμεναν οι επαναστάτες να μπουν στη μικρή σπηλιά (τραβώντας μαζί το έλκηθρό τους, του οποίου την αυτόματη κίνηση είχαν απενεργοποιήσει, για λόγους εξοικονόμησης ενέργειας), και μετά έφυγαν, αφού έθεσαν τέσσερις φρουρούς έξω απ’το άνοιγμα.

«Δε μας εμπιστεύονται και τόσο...» παρατήρησε ο Προαιρέσιος, κοιτάζοντας τους πολεμιστές με τα ενεργειακά δόρατα.

«Ούτε κι εγώ θα μας εμπιστευόμουν, αν ήμουν στη θέση τους,» είπε ο Γεράρδος, καθώς άπλωναν τους υπνόσακούς τους στο έδαφος και κάθιζαν επάνω. Τις κουκούλες, τις προσωπίδες, και τα γυαλιά τους τα είχαν βγάλει από πριν, και τώρα έβγαλαν και τα γάντια τους, καθώς και τα πιο βαριά τους ρούχα.

«Είμαστε παγιδευμένοι τώρα,» τόνισε ο Προαιρέσιος. «*Τελείως* παγιδευμένοι. Όποτε θέλουν μας σκοτώνουν, για να πάρουν τα υπάρχοντά μας. Είσαι σίγουρος ότι αυτό που κάναμε ήταν σωστό, Γεράρδε;»

«Δεν είχαμε και πολλές επιλογές. Νομίζεις ότι θα καταφέρναμε να τους νικήσουμε;»

«Μπορούσαμε να προσπαθήσουμε.»

«Και να πεθάνουμε ηρωικά, και τα λοιπά και λοιπά; Κάποια άλλη μέρα, ίσως. Σήμερα, προτιμώ να επιβιώσουμε –και, ει δυνατόν, να βρούμε την Αρταλδάφρα.»

«Εμένα,» είπε η Μάρθα, «μου φτάνει να επιβιώσουμε. Τι σκοπεύεις να τους δώσεις, Γεράρδε; Γιατί, αν δεν τους δώσεις κάτι, πραγματικά δεν έχουν *κανέναν* λόγο να μη μας καθαρίσουν.»

«Πληροφορίες. Αυτό είναι το μόνο που έχω να τους δώσω. Το μόνο που χρειάζονται, εκτός από τα εφόδιά μας.»

«Θα μας σκοτώσουν, αφού σ'έχουν ακούσει,» είπε η Μάρθα, «και θα πάρουν ό,τι έχουμε. Τι μπορεί να τους σταματήσει;»

«Θα τους εξηγήσω πως, αν προσπαθήσουν να μας σκοτώσουν, θα πάρουμε μαζί μας όσους περισσότερους από αυτούς μπορούμε.»

«Θα είναι, όμως, αυτό αρκετό για να τους κάνει να κωλώσουν;»

«Θα το ανακαλύψουμε, σύντομα,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος.

Ο Προαιρέσιος στράφηκε στον Σέλιρ'χοκ. «Εσύ τι λες ότι πρέπει να κάνουμε, μάγε; Είσαι πιο σιωπηλός απ'ό,τι συνήθως, από τότε που μας αιχμαλώτισαν οι Κρά'αν.»

«Σκέφτομαι,» απάντησε εκείνος.

«Τι σκέφτεσαι; Πώς θα ξεφύγουμε;»

«Το ζητούμενο δεν είναι μόνο να ξεφύγουμε· είναι και να βρούμε την Αρταλδάφρα. Και σ'ετούτο το μέρος υπάρχει ένα τηλεπικοινωνιακό κέντρο, απ'ό,τι φαίνεται, καθώς κι ένα παγωμένο... πράγμα, απ'όπου βγαίνουν καλώδια, μέσα από τα οποία πιστεύω ότι περνά κάποιου είδους ενέργεια. Η ενέργεια που οι Κρά'αν χρησιμοποιούν για να φορτίζουν τα ενεργειακά τους δόρατα, πιθανώς.»

«Καλά όλ'αυτά,» είπε ο Προαιρέσιος, «αλλά πώς θα μας βοηθήσουν όταν είμαστε νεκροί;»

«Θα πρέπει, προφανώς, να *μην* είμαστε νεκροί,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ'χοκ, σα να μην ήταν δικό του πρόβλημα. «Γιατί όλ'αυτά ίσως να μας βοηθήσουν να εντοπίσουμε τη θέση της Αρταλδάφρα.»

«Υπέροχα...» μουρμούρισε ο Προαιρέσιος, κάτω απ'την ανάσα του.

Ο Γεράρδος πρότεινε να κοιμηθούν όλοι, για να είναι ξεκούραστοι. Δεν είχε νόημα να φυλάξουν σκοπιές˙ αν οι Κρά'αν ήθελαν να τους επιτεθούν, θα τους είχαν επιτεθεί. Οι σύντροφοί του συμφώνησαν, και, αφού έφαγαν, χώθηκαν στους υπνόσακούς τους.

Ο Γεράρδος έκλεισε τα μάτια και προσπάθησε να κοιμηθεί˙ μα δεν μπορούσε. Δεν είχε αποφασίσει τι θα έλεγε, αύριο, στον Γηραιό, κι αν δεν διαπραγματευόταν σωστά μαζί του, τότε και εκείνος και οι σύντροφοί του θα πέθαιναν. Πώς μπορούσε να βεβαιωθεί ότι θα κρατούσαν και τα εφόδιά τους και τις ζωές τους; και ότι οι Κρά'αν θα τους άφηναν να ερευνήσουν την παράξενη πηγή ενέργειας μέσα στο παγωμένο έντομο, καθώς και το τηλεπικοινωνιακό κέντρο;

Το μόνο που έχω να τους προσφέρω είναι πληροφορίες. Σχετικά με την Ταρασμάλθη. Σχετικά με το πού μέσα στο Γνωστό Σύμπαν βρίσκονται.

Δεν είναι και τόσο σπουδαίο αυτό. Περισσότερο θα τους ενδιαφέρουν τα όπλα μας, τα ρούχα μας, τα εργαλεία μας, ακόμα και τα τρόφιμά μας. Ζουν σ'ένα μέρος απομονωμένο, παγωμένο, επικίνδυνο–

Και τότε, η σκέψη πέρασε απ'το νου του σαν ξαφνική λάμψη: *Αυτό είναι! Αυτό είναι! Πρέπει να παίξω με τις ελπίδες τους.*

Αν έχουν ακόμα ελπίδες...

Οι επαναστάτες είχαν ξυπνήσει, όταν ο Τσαρέν'κραμ ήρθε και είπε στον Γεράρδο ότι ο Γηραιός ζητούσε να του μιλήσει. Εκείνος σηκώθηκε απ'τη θέση του, φορώντας τις γούνες του.

Η Μάρθα σηκώθηκε επίσης, αλλά ο Τσαρέν'κραμ τόνισε: «Μόνο εσύ, Γεράρδε.»

Ο Γεράρδος τής είπε: «Θα πάω μόνος.»

«Αυτός το είπε;» Η Μάρθα έδειξε τον Κρά'αν με μια κίνηση του σαγονιού.

«Ναι.»

«Πες του να πάει να γαμηθεί.»

«Θα το έχω υπόψη,» μειδίασε ο Γεράρδος· κι έκανε νόημα στον Τσαρέν'κραμ να τον οδηγήσει στον Γηραιό.

Εκείνος βγήκε απ'τη μικρή σπηλιά, χωρίς να χρειαστεί να σκύψει, γιατί οι Κρά'αν ήταν κοντύτεροι από τους ανθρώπους. Ο Γεράρδος τον ακολούθησε μέσα στα σπήλαια και στις σήραγγες, βλέποντας παντού γύρω του Κρά'αν να τον παρατηρούν. Τα μάτια τους γυάλιζαν στο φως των δαυλών, και οι κεραίες τους κουνιόνταν νευρικά. Αναμφίβολα, είχαν ακούσει ότι ήταν, κάποτε, καπετάνιος στο Πορφυρό Κενό, κι αυτό τούς είχε εξάψει την περιέργεια για το άτομό του. Ο Γεράρδος υπέθετε ότι πολλοί ανάμεσά τους ήθελαν, απεγνωσμένα, να ταξιδέψουν στην κόκκινη απεραντοσύνη. *Ελπίδες… Ελπίδες…*

Ο Τσαρέν'κραμ τον οδήγησε σε μια αρκετά μεγάλη σπηλιά, που ψηλοί δαυλοί ήταν αναμμένοι στην περιφέρειά της, και στο βάθος της βρισκόταν ένας θρόνος λαξεμένος στον βράχο. Επάνω στον θρόνο καθόταν ένας χοντρός Κρά'αν με κουρασμένες κεραίες, ο οποίος ήταν, φανερά, στα βαθιά του γεράματα. Γούνες και ένας μακρύς χιτώνας τον έντυναν.

Τριγύρω φρουροί στέκονταν, βαστώντας όχι μόνο ενεργειακά δόρατα αλλά και πυροβόλα όπλα. Ατένιζαν τον Γεράρδο με καχυποψία, όμως κανένας δεν είχε υψώσει το όπλο του για να τον σημαδέψει. Και ο ίδιος ο Γεράρδος, φυσικά, δεν είχε πάρει όπλα μαζί του –ούτε καν ένα ξιφίδιο–, ώστε να δείξει τις αγαθές του προθέσεις. Έτσι κι αλλιώς, ακόμα κι οπλισμένος να είχε έρθει, αυτό δε θα τον ωφελούσε σε τίποτα, αν οι Κρά'αν αποφάσιζαν να φανούν εχθρικοί.

«Σας παρουσιάζω τον Γεράρδο, Γηραιέ!» δήλωσε, επίσημα, ο Τσαρέν'κραμ. «Τον άνθρωπο που ήταν καπετάνιος στο Πορφυρό Κενό!»

Τα μάτια του Γηραιού στένεψαν, ατενίζοντας τον Γεράρδο˙ οι κεραίες του έκαναν μερικές νωχελικές κινήσεις. «Πλησίασε,» πρόσταξε˙ η φωνή του ήταν αργή και ξερή, σαν πέτρες που τρίβονται.

Ο Γεράρδος ζύγωσε τον θρόνο, αλλά δεν πήγε *πολύ* κοντά, για να μην ανησυχήσει τους φρουρούς: τους οποίους και είδε, αμέσως, να τσιτώνονται. Έκανε μια σύντομη υπόκλιση. «Σας χαιρετώ, Γηραιέ.»

«Είναι αλήθεια, λοιπόν...» μουρμούρισε ο Κρά'αν. «Γνωρίζεις τη γλώσσα μας... Χμμμμ...» Η μία κεραία του έκανε πέρα-δώθε πάνω απ'το αριστερό του μάτι. «Και είπες ότι ετούτο το παγωμένο μέρος ονομάζεται *Ταρασμάλθη*;»

«Μάλιστα, Γηραιέ. Η διάσταση όπου βρεθήκατε, ύστερα από το ταξίδι σας στο Κενό, ονομάζεται Ταρασμάλθη.»

«Κι εσύ πώς ήρθες εδώ; Από το Κενό, επίσης; Δε μου είπαν ότι σε είδαν να περιπλανιέσαι κοντά στην ακτή: κι έχω ανιχνευτές σ'εκείνα τα μέρη.»

«Δεν ήρθα από το Κενό,» εξήγησε ο Γεράρδος. «Ήρθα από τον Αιθέρα. Γνωρίζετε για τη διάσταση που αποκαλούν *Αιθήρ*, Γηραιέ;»

Ο Κρά’αν κούνησε το κεφάλι του, αργά. «Όχι. Πώς μπορείς να φτάσεις εκεί;»

«Πετώντας. Πετώντας πολύ ψηλά στον ουρανό. Κι αυτός είναι ο μόνος τρόπος για να έρθεις στην Ταρασμάλθη˙ ή, τουλάχιστον, έτσι νομίζαμε: δεν ξέραμε ότι συνόρευε με το Πορφυρό Κενό.»

«Ο Τσαρέν’κραμ αποφάσισε να μη σκοτώσει εσένα και τους δικούς σου επειδή μιλάς τη γλώσσα μας, και επειδή είπε ότι θα είχες σημαντικές πληροφορίες να μας δώσεις…» Ο Γηραιός δεν έκανε καμία ερώτηση, αλλά ο ερωτηματικός τόνος ήταν ξεκάθαρος στα λόγια του. *Τι πληροφορίες;*

«Νομίζω,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος, «πως αυτό που ήδη σας είπα είναι εξαιρετικά σημαντικό. *Υπάρχει τρόπος να φύγετε από εδώ.*»

Ο Γηραιός φάνηκε σκεπτικός για λίγο˙ ύστερα, είπε: «Δε μπορούμε, όμως, να πάμε σ’αυτόν τον Αιθέρα! Ούτε τα πουλιά δεν μπορούν να πετάξουν πολύ ψηλά στην Ταρασμάλθη. Νομίζω ότι μας λες ψέματα, Γεράρδε!»

Ο Γεράρδος κούνησε το κεφάλι, χωρίς να χάσει την ψυχραιμία του. «Δε σας λέω ψέματα. Από τον Αιθέρα ήρθαμε. Με αεροπλάνο. Ξέρεις τι είναι το αεροπλάνο;»

«Ξέρω. Όταν ήμουν νέος, στην Κρά’αν’φεγκ, είχα ακούσει, από ανθρώπους.»

«Τα αεροπλάνα,» εξήγησε ο Γεράρδος, «δεν μπορούν να πετάξουν για πολύ μέσα στην Ταρασμάλθη, όμως μπορούν να πετάξουν αρκετά ώστε να προσγειωθούν, αφότου έχουν έρθει από τον Αιθέρα. Το δικό μας βρίσκεται εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά από εδώ, Γηραιέ.»

«Και προτείνεις να μας πάρετε μαζί σας;»

«Είστε πάρα πολλοί για να χωρέσετε όλοι στο σκάφος μας–»

Ο Γηραιός τον διέκοψε: «Γιατί ήρθατε εδώ, Γεράρδε;»

«Αναζητούμε μια χαμένη πόλη, την Αρταλδάφρα. Τη γνωρίζετε;»

«Όχι. Η μοναδική πόλη που γνωρίζουμε είναι η Πόλη του Νεκρού Θεού: η *δική μας* πόλη.»

«Ετούτα τα σπήλαια;»

Ο Γηραιός κούνησε τις κεραίες του καταφατικά.

«Γιατί την ονομάζετε 'του Νεκρού Θεού';»

«Δεν είδες τον παγωμένο θεό απέξω; Αυτός είναι που μας κρατά ζωντανούς, Γεράρδε, και έχουμε ονομάσει την πόλη μας έτσι για να τον τιμήσουμε.»

«Με τι τρόπο σάς κρατά ζωντανούς; Έχει ενέργεια μέσα του;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Γηραιός. «Στο στήθος του πάλλεται μια άγνωστη πηγή ενέργειας, που, αν τη χρησιμοποιούμε με σύνεση, δεν εξαντλείται.»

«Ανατροφοδοτείται;»

«Από μόνη της. Είναι, σίγουρα, η καρδιά κάποιου αρχαίου θεού, παγωμένου εδώ για χιλιετίες, πολύ προτού έρθουμε εμείς. Ωστόσο, πρέπει να μας περίμενε˙ είναι φανερό. Μερικά από τα χαρακτηριστικά του μοιάζουν με τα δικά μας.»

Ναι, σκέφτηκε ο Γεράρδος, *πράγματι. Είναι έντομο, όπως κι εσείς είστε, εν μέρει, έντομα.* Και: *Ο Σέλιρ'χοκ θα ενδιαφερθεί να μάθει ότι η πηγή ενέργειας ανατροφοδοτείται από μόνη της, όπως οι κρύσταλλοι στο ραβδί του…*

«Γιατί είσαι σιωπηλός;» απαίτησε ο Γηραιός.

«Συλλογιζόμουν κάποια πράγματα,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος. Και είπε: «Έχω μια πρόταση να σας κάνω.»

«Τι πρόταση;»

«Να μη μας σκοτώσετε, και να μην πάρετε τα εφόδιά μας˙ κι εμείς, ως αντάλλαγμα, θα σας βρούμε τρόπο για να επιστρέψετε στην πατρίδα σας, την Κρά'αν'φεγκ.»

«Τι τρόπο; Τι τρόπος υπάρχει;»

Ο Γεράρδος είχε το βλέμμα του εστιασμένο στον Γηραιό, αλλά με τις άκριες των ματιών του μπορούσε να παρατηρήσει έντονο ενδιαφέρον και στους υπόλοιπους Κρά'αν που βρίσκονταν τρι-

γύρω. Τα μάτια τους γυάλιζαν, και οι κεραίες τους κινούνταν α-νήσυχα.

«Το παλιό σας πλοίο το έχετε;» ρώτησε ο Γεράρδος. «Το πλοίο με το οποίο ήρθατε από το Κενό.»

«Το έχουμε,» απάντησε ο Γηραιός. «Το διατηρούμε, στις ακτές. Κρατάμε μακριά τον πάγο, αλλά όχι τελείως. Είναι αδύνατον.»

«Θα με οδηγήσετε σ'αυτό, για να το δω. Να δω τι ανταλλακτικά ακριβώς χρειάζεται. Και, όταν φύγω από την Ταρασμάλθη, θα βρω τα ανταλλακτικά και θα επιστρέψω, για να σας τα φέρω.»

«Γιατί να πιστέψουμε ότι θα κρατήσεις το λόγο σου, Γεράρδε;»

«Επειδή είμαι η μοναδική σας ελπίδα να φύγετε από την Ταρασμάλθη, Γηραιέ. Νομίζετε ότι θα σας ξανατύχει περίπτωση σαν τη δική μου; Θα έλεγα ότι αξίζει να πάρετε αυτό το μικρό ρίσκο.»

Ο Γηραιός έμεινε αμίλητος, για κάμποση ώρα. Τελικά, είπε: «Θα το σκεφτούμε, Γεράρδε. Στο μεταξύ, θα μείνεις εδώ, μαζί μας, στην Πόλη του Νεκρού Θεού.»

Ο Γεράρδος ένευσε. «Σύμφωνοι. Θέλω μόνο να ζητήσω μια χάρη.»

Ο Γηραιός τον περίμενε να συνεχίσει· οι κεραίες του κινήθηκαν, βαριεστημένα.

Ο Γεράρδος είπε: «Θέλουμε να ερευνήσουμε το οίκημα έξω απ'τη σπηλιά σας, καθώς και τον παγωμένο θεό σας.»

«Να *ερευνήσετε* τον παγωμένο θεό;» Ο Γηραιός φάνηκε έκπληκτος και θυμωμένος, συγχρόνως.

«Δε θα τον πειράξουμε με κανέναν τρόπο· σας διαβεβαιώνω, Γηραιέ. Ένας από τους συντρόφους μου είναι μάγος, και ίσως να κάνει κάποιο ανιχνευτικό ξόρκι: αυτό είναι όλο. Και ο λόγος που θα γίνει τούτο είναι επειδή, όπως σας είπα, ψάχνουμε για την Αρταλδάφρα, και πιστεύουμε ότι κάποια καλώδια ίσως να οδηγούν εκεί.»

«Τι καλώδια;» Ο Γηραιός ήταν παραξενεμένος.

«Στο οίκημα έξω απ'την Πόλη, δεν υπάρχουν μηχανήματα;»

«Υπάρχουν, αλλά δεν ξέρουμε πώς λειτουργούν–»

Ο Τσαρέν’κραμ έκανε έναν χαρακτηριστικό ήχο των Κρά’αν, ένα *τσικ-τσακ-τσικ* από το βάθος του λαιμό του, το οποίο υποδήλωνε ότι είχε κάτι σημαντικό να πει.

Ο Γηραιός στράφηκε να τον κοιτάξει. «Τι είναι;»

«Τα μηχανήματα στο ερείπιο είδαμε ότι έλιωσαν τον πάγο τους, τις τελευταίες μέρες.»

«Σοβαρά;»

«Νόμιζα ότι το γνωρίζατε, Γηραιέ...»

Ένας από τους φρουρούς είπε: «Σας το είχαμε αναφέρει, Γηραιέ.»

«Δεν το θυμάμαι,» παραδέχτηκε εκείνος. «Και γιατί είναι σημαντικό αυτό;»

«Δεν ξέρω αν είναι σημαντικό,» αποκρίθηκε ο Τσαρέν’κραμ. «Μπήκαν, όμως, σε λειτουργία από μόνα τους, χωρίς καμία φανερή αιτία!»

«Το ίδιο,» είπε ο Γεράρδος, «έχει συμβεί και σ’άλλα μηχανήματα στην Ταρασμάλθη, τα οποία βρίσκονται μέσα σε παρόμοια ερείπια.»

Οι Κρά’αν κουνούσαν τις κεραίες τους, παρατηρώντας τον· η έκφραση στα πρόσωπά τους φανέρωνε ότι απαιτούσαν να μάθουν περισσότερα.

«Τα μηχανήματα,» εξήγησε ο Γεράρδος, «πιστεύουμε ότι είναι κάποιου είδους τηλεπικοινωνιακές συσκευές. Τα καλώδιά τους τρέχουν κάτω από το έδαφος της Ταρασμάλθης, και ίσως να οδηγούν στην Αρταλδάφρα, που, σύμφωνα μ’ό,τι ξέρουμε, ήταν μια πολύ μεγάλη πόλη στον καιρό της.»

«Γιατί τα μηχανήματα μπήκαν τώρα σε λειτουργία;» ρώτησε ο Γηραιός. «Τόσα χρόνια που είμαστε εδώ, δεν το έχουμε ξαναδεί αυτό.» Και, σα να μην ήταν βέβαιος, στράφηκε στους φρουρούς του. «Το έχουμε ξαναδεί;»

«Όχι, Γηραιέ.»

«Δεν το έχουμε ξαναδεί,» είπε ο Γηραιός στον Γεράρδο. «Γιατί συμβαίνει τώρα;»

«Η αλήθεια είναι πως δεν γνωρίζω,» παραδέχτηκε εκείνος. «Εγώ κι οι σύντροφοί μου, όμως, θέλουμε να το ερευνήσουμε. Και υποσχόμαστε να μη φύγουμε.»

«Ο Τσαρέν'κραμ θα σας συνοδεύει, μαζί με κάποιους άλλους,» δήλωσε ο Γηραιός.

«Όπως επιθυμείτε.»

«Μπορείς να πηγαίνεις τώρα, Γεράρδε. Θα σκεφτούμε το αίτημά σου. Η πρότασή σου είναι, ομολογώ, δελεαστική.»

Ο Γεράρδος έκανε άλλη μια σύντομη υπόκλιση. «Σας ευχαριστώ, Γηραιέ.»

Κεφάλαιο 26

«Τουλάχιστον, δεν είμαστε ακόμα νεκροί,» παρατήρησε ο Προαιρέσιος, όταν ο Γεράρδος τούς μίλησε για τις διαπραγματεύσεις του με τον Γηραιό.

«Δε νομίζω πως θα πάρουν τη λάθος απόφαση. Θα είναι πολύ ανόητοι για να το κάνουν· έχουν μείνει τόσα χρόνια μακριά από την πατρίδα τους. Θέλουν να επιστρέψουν· το ξέρω πως θέλουν: το βλέπω στα πρόσωπά τους.»

«Θα τηρήσεις την υπόσχεσή σου;» ρώτησε η Μάρθα. «Θα τους βρεις τα ανταλλακτικά και θα επιστρέψεις;»

Ο Γεράρδος ένευσε. «Ναι.»

«Δεν υπάρχει τίποτα που να σε υποχρεώνει, αφότου έχουμε φύγει από εδώ…»

«Το ξέρω, και δεν είν'αυτό που με απασχολεί–»

«Δεν είμαστε όλοι σαν εσένα,» της είπε ο Προαιρέσιος.

«Είσαι διανοητικά καθυστερημένος και πιο γαμημένα ανώμαλος από έκφυλο ψάρι που κολυμπά στην ξηρά!» τον έβρισε η Μάρθα.

Τα μάτια του Προαιρέσιου στένεψαν, θυμωμένα, αλλά ο Γεράρδος γέλασε και είπε: «Εντάξει, Μάρθα, αρκετά. Δεν αμφιβάλλουμε ότι μπορείς να φανείς πολύ δημιουργική στις βρισιές σου.»

Η Μάρθα μειδίασε, παίρνοντας το βλέμμα της από τον Προαιρέσιο και στρέφοντάς το στον Γεράρδο.

Ο Σέλιρ'χοκ ρώτησε: «Μπορούμε τώρα να πάμε να ρίξουμε μια ματιά στο τηλεπικοινωνιακό κέντρο;»

«Νομίζω πως ναι.» Ο Γεράρδος σηκώθηκε όρθιος και ζύγωσε την είσοδο της μικρής σπηλιάς. Σκύβοντας, μίλησε στους φρουρούς απέξω, χρησιμοποιώντας τη γλώσσα των Κρά'αν.

«Τι τους είπες;» ρώτησε η Μάρθα.

«Να φωνάξουν τον Τσαρέν'κραμ,» απάντησε ο Σέλιρ'χοκ, πριν από τον Γεράρδο.

Η Μάρθα στράφηκε στον μάγο, παραξενεμένη. «Γνωρίζεις τη γλώσσα τους;»

«Ναι,» είπε απλά ο Σέλιρ'χοκ, που μέχρι στιγμής δεν είχε φανεί να την ξέρει.

Ο Γεράρδος μειδίασε, βλέποντας την έκφραση στα πρόσωπα της Μάρθας και του Προαιρέσιου.

Ο Τσαρέν'κραμ δεν άργησε να έρθει, και οι επαναστάτες βγήκαν από την Πόλη του Νεκρού Θεού με τη συνοδεία έξι Κρά'αν πολεμιστών. Δεν ήταν ακόμα μεσημέρι, αλλά ο ήλιος της Ταρασμάλθης βρισκόταν αρκετά ψηλά στον ουρανό. Ο άνεμος που φυσούσε ήταν παγερός και έφερνε παγοκρυστάλλους και πυκνό χιόνι, όπως συνήθως. Ο Σέλιρ'χοκ και η Μάρθα προπορεύτηκαν προς το οικοδόμημα πίσω από το άγαλμα του παγωμένου θεού, το οποίο ήταν αξιοσημείωτα μικρότερο από τα άλλα παρόμοια οικοδομήματα που είχαν βρει στις όχθες των ποταμών.

Ο Γεράρδος ρώτησε τον Τσαρέν'κραμ, καθώς βάδιζαν: «Δεν υπάρχει κίνδυνος μέσα σ'αυτό το ερείπιο, έτσι;»

«Κανένας κίνδυνος που να ξέρουμε,» απάντησε ο Κρά'αν, επιφυλακτικά.

Το εσωτερικό του τηλεπικοινωνιακού κέντρου δεν ήταν μεγάλο: είχε μονάχα μερικά δωμάτια, που οι τοίχοι, το ταβάνι, και το πάτωμά τους ήταν σκεπασμένα από στρώματα πάγου. Τα μηχανήματα βρίσκονταν στο κεντρικότερο δωμάτιο, και ήταν σχεδόν ξεπάγωτα: ελάχιστος πάγος είχε δημιουργηθεί επάνω τους, ύστερα από την τελευταία φορά που είχαν, αυτόβουλα, ενεργοποιηθεί.

«Τα πάντα θυμίζουν τα άλλα τηλεπικοινωνιακά κέντρα,» παρατήρησε η Μάρθα, κοιτάζοντας τριγύρω, ενώ ο Σέλιρ’χοκ ζύγωνε τα μηχανήματα για να τα εξετάσει από κοντά.

Οι Κρά’αν στάθηκαν στην περιφέρεια του δωματίου, ακουμπώντας το πέρας των δοράτων τους στο παγωμένο πάτωμα. Δύο ανάμεσά τους κρατούσαν καραμπίνες. Η ομάδα του Γεράρδου δεν έφερε κανένα όπλο˙ ο Τσαρέν’κραμ το είχε απαιτήσει, «για λόγους ασφάλειας», όπως είχε πει. Και, προφανώς, εννοούσε την ασφάλεια των ομοειδών του, όχι των επαναστατών.

Η Μάρθα είπε στον Γεράρδο: «Λες και ο πατέρας μου να ήταν κάποτε εδώ; Ή ο αδελφός μου;»

Εκείνος δε μίλησε, καθώς ήξερε τι υπονοούσε με την ερώτησή της. Και ήλπιζε να μη συνέχιζε τον συλλογισμό της.

Δυστυχώς, η Μάρθα τον συνέχισε: «Λες αυτά τα γαμημένα μυρμήγκια να τους σκότωσαν;» Τώρα, υπήρχε θυμός στη φωνή της.

Ο Γεράρδος κοίταξε, με τις άκριες των ματιών του, τον Τσαρέν’κραμ: ο Κρά’αν δεν είχε πάρει είδηση τίποτα, πράγμα όχι περίεργο. *Δεν καταλαβαίνει τη γλώσσα μας, εξάλλου. Από την άλλη, όμως, η οργή της είναι φανερή στο πρόσωπό της…*

Είπε στη Μάρθα: «Δεν το ξέρουμε αυτό.»

«Κι αν το ξέραμε, τι θα κάναμε;»

Ο Γεράρδος αναστέναξε. «Εσύ τι νομίζεις;»

«Τίποτα.»

«Αν μη τι άλλο, ξέρεις από επιβίωση.»

«Μόλις και μετά βίας, και πάντοτε στα όρια του πεθαμού,» αποκρίθηκε η Μάρθα.

Ο Γεράρδος μειδίασε, άθελά του.

«Πρέπει να χαμογελάς πιο συχνά,» του είπε η Μάρθα.

Εκείνος συνοφρυώθηκε. «Γιατί;»

«Σου πάει.»

«Ακόμα κι έτσι, αξύριστος;»

«Περισσότερο έτσι.»

«Καπετάνιε,» τους διέκοψε ο Σέλιρ’χοκ, στρεφόμενος να τους κοιτάξει. «Μπορούμε να κάνουμε μια δοκιμή με τα καλώδια;»

«Τι δοκιμή;»

«Τη συνηθισμένη. Θα στείλουμε λίγη ενέργεια μέσα τους και θα ανιχνεύσω την κατεύθυνσή της.»

«Εντάξει.»

Ο Γεράρδος πήρε μια ενεργειακή φιάλη, προσάρμοσε επάνω της την κατάλληλη συσκευή, τρύπησε ένα καλώδιο του πατώματος με τη βελόνα στο πέρας του καλωδίου της συσκευής, και πάτησε το κουμπί που έστελνε μια ελάχιστη ποσότητα ενέργειας. Ο Σέλιρ’χοκ, εν τω μεταξύ, είχε αρχίσει να μουρμουρίζει τα λόγια για το Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως· και, μετά από λίγο, είπε: «Προς τα κει,» δείχνοντας με το ραβδί του.

Ο Προαιρέσιος άνοιξε την πυξίδα του. «Δυτικά,» παρατήρησε.

Η Μάρθα ξετύλιξε τον χάρτη τους και τον κράτησε εμπρός της με τα δύο χέρια. «Βλέπετε την κόκκινη κουκίδα που έχω κάνει;» τους ρώτησε, καθώς συγκεντρώνονταν γύρω της. «Εκεί είναι που σκάψαμε την τελευταία τρύπα για να βρούμε καλώδια. Και τώρα, πρέπει να είμαστε εδώ.» Αφήνοντας τον χάρτη από τη μια μεριά, έδειξε επάνω του.

«Δεν έχουμε βγει και τόσο απ’την πορεία μας,» παρατήρησε ο Γεράρδος.

«Ακριβώς,» συμφώνησε ο Σέλιρ’χοκ. «Η Αρταλδάφρα είναι κάπου δυτικά από εδώ· και κάπου νοτιοδυτικά από το τελευταίο τηλεπικοινωνιακό κέντρο, όπως υποθέσαμε εξαρχής.»

Η Μάρθα έκλεισε τον χάρτη της. «Μπορούμε, λοιπόν, ν’αρχίσουμε να ξανασκάβουμε τρύπες… ή να προσπαθήσουμε να βρούμε το επόμενο τηλεπικοινωνιακό κέντρο.»

«Προς το παρόν,» είπε ο Σέλιρ’χοκ, «θα ήθελα να πάμε σ’αυτόν τον παγωμένο θεό, παραδίπλα.»

Ο Γεράρδος πληροφόρησε τον Τσαρέν’κραμ ότι θα έβγαιναν. Ο Κρά’αν ένευσε με τις κεραίες του.

Φόρεσαν τις προσωπίδες και τα γυαλιά τους –τα οποία είχαν βγάλει μπαίνοντας στο τηλεπικοινωνιακό κέντρο– και, αφήνοντας το ερείπιο πίσω τους, πλησίασαν το μισοθαμμένο έντομο που ήταν καλυμμένο από πάγο.

Ο Σέλιρ'χοκ στάθηκε εμπρός του, στηριζόμενος στο ραβδί του. Ο Τσαρέν'κραμ και οι άλλοι Κρά'αν τον κοίταζαν καχύποπτα. *Δεν τους αρέσει που ζητήσαμε να «ερευνήσουμε» τον θεό τους,* σκέφτηκε ο Γεράρδος. *Απορώ, όμως, πώς μπορούν και θεωρούν αυτό το... πράγμα θεό.* Αποκλείεται να ήταν τίποτα περισσότερο από κάποιο πλάσμα που είχε πεθάνει, εδώ και αιώνες, από το ψύχος της Ταρασμάλθης. Ή ίσως να μην ήταν καν πλάσμα, αλλά κάτι κατασκευασμένο: ένα άγαλμα, πιθανώς. Γιατί, αν κάποτε ήταν ζωντανό, τότε πώς ήταν δυνατόν να υπάρχει μέσα του πηγή ενέργειας;

Κάτι πολύ παράξενο συμβαίνει εδώ, κατέληξε ο Γεράρδος, σταυρώνοντας τα χέρια του μπροστά του.

Ο Σέλιρ'χοκ άρθρωσε ένα ξόρκι και, μετά από λίγο, είπε: «Οι Κρά'αν έχουν δίκιο, Γεράρδε: υπάρχει, πράγματι, μια πολύ ισχυρή πηγή ενέργειας εδώ. Και δεν κυλά μόνο προς το σπήλαιο, μέσω των καλωδίων.»

«Τι εννοείς; Πού αλλού πηγαίνει;»

«Προς τα κάτω: στο έδαφος, περνώντας μέσα από τα πόδια του εντόμου και μέσα από το σώμα του που είναι θαμμένο στους πάγους.»

«Μπορείς να την ακολουθήσεις; Να δεις πού καταλήγει;»

«Το έχω κάνει ήδη,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ'χοκ. «Διαχέεται παντού γύρω, στο δάσος.»

«...Τα δέντρα!» είπε η Μάρθα. «Γι'αυτό, παρά το ψύχος, μπορούν και υπάρχουν τόσο ψηλά και μεγάλα δέντρα εδώ!»

«Ναι,» ένευσε ο Σέλιρ'χοκ, «είναι πολύ πιθανό.»

«Και το άλλο δάσος που είδαμε;» έθεσε το ερώτημα ο Προαιρέσιος. «Τι τροφοδοτεί τα δέντρα εκεί;»

«Ποιος ξέρει;» του είπε ο Σέλιρ'χοκ. «Κάποια παρόμοια πηγή ενέργειας, ίσως.»

«Ενδιαφέρον...» παρατήρησε ο Γεράρδος, ατενίζοντας το έντομο. «Θα μπορούσαμε, κάπως, να χρησιμοποιήσουμε αυτή την ενέργεια για να βρούμε την Αρταλδάφρα, Σέλιρ;»

«Δεν ξέρω. Δεν ξέρω ακόμα...»

«Το σκέφτεσαι, όμως;»

«Σκέφτομαι διάφορα πράγματα, Καπετάνιε˙ δεν είναι όλα τους εφικτά.»

«Μας έβαλες, όμως, να σκάβουμε λάκκους μες στους πάγους...» μούγκρισε ο Προαιρέσιος.

«Δυστυχώς, ήταν απαραίτητο,» είπε ο Σέλιρ'χοκ.

Ο Τσαρέν'κραμ ρώτησε: «Συμβαίνει κάτι, Γεράρδε; Συμβαίνει κάτι με τον θεό μας;»

«Όχι,» του αποκρίθηκε ο Γεράρδος, «μην ανησυχείς˙ τίποτα δε συμβαίνει με τον θεό σας. Να σου κάνω μια ερώτηση, όμως;»

«Σχετικά με τι;»

«Με τον θεό.»

«Σ'ακούω.»

«Γνωρίζετε γιατί υπάρχει ενέργεια μέσα του;»

«Απ'όσο ξέρω,» είπε ο Τσαρέν'κραμ, «έτσι ήταν τα πράγματα από όταν πρωτοήρθαμε.»

Ο Σέλιρ'χοκ τού είπε: «Ο θεός σας, κατά πάσα πιθανότητα, κρατά ετούτο το δάσος ζωντανό.»

Ο Τσαρέν'κραμ ξαφνιάστηκε˙ οι κεραίες του τεντώθηκαν, βγαίνοντας από τις άκριες της κουκούλας του. «Μιλάς τη γλώσσα μας;»

«Ναι.»

«Γιατί μας το έκρυψες αυτό, Γεράρδε;» απαίτησε ο Κρά'αν.

«Δε με ρωτήσατε,» αποκρίθηκε εκείνος.

Τα μάτια του Τσαρέν'κραμ γυάλισαν θυμωμένα, μέσα απ'την κουκούλα του. «Υπάρχει και κανένας άλλος που να μιλά τη

γλώσσα μας;» απαίτησε, κοιτάζοντας τη Μάρθα και τον Προαιρέσιο.

«Όχι,» του είπε ο Γεράρδος, «μόνο εγώ κι ο Σέλιρ'χοκ.»

«Τέλος πάντων· *τσικ τσικ, τσακ*...» μουρμούρισε ο Τσαρέν'κραμ.

Ο Γεράρδος ρώτησε τον μάγο: «Είναι κάτι άλλο που πρέπει να κάνουμε εδώ, Σέλιρ;»

«Δε νομίζω. Για την ώρα, όχι–»

«Μισό λεπτό!» είπε η Μάρθα. «Για να διατηρείται αυτή η ενεργειακή πηγή στη ζωή, δεν πρέπει να υπάρχει κάτι που να τη φορτίζει;»

«Ανάλογα,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ'χοκ. «Γιατί ρωτάς;»

«Επειδή μπορεί, ουσιαστικά, να φορτίζεται από την Αρταλδάφρα, μέσω υπόγειων καλωδίων.»

Ο Σέλιρ'χοκ στράφηκε να κοιτάξει πάλι το παγωμένο έντομο. «Δεν το νομίζω,» είπε. «Δεν εντόπισα ροή *προς* την ενεργειακή πηγή· εντόπισα μόνο ροή *από* αυτήν και προς το έδαφος.»

«Δηλαδή,» ρώτησε η Μάρθα, «είναι αυτοσυντηρούμενη;»

«Έτσι φαίνεται.» Γύρισε, για να κοιτάξει αυτήν, τον Γεράρδο, και τον Προαιρέσιο. «Μην ξεχνάτε πως και οι κρύσταλλοι στο ραβδί μου είναι αυτοσυντηρούμενοι. Δεν είναι, όμως, κι αθάνατοι: κάποια στιγμή θα πεθάνουν. Τα πάντα κάποια στιγμή πεθαίνουν.»

«Η καρδιά αυτού του εντόμου, πάντως, έχει κρατήσει πολύ,» παρατήρησε ο Γεράρδος. Και ρώτησε: «Πιστεύεις ότι, κάποτε, αυτό το πράγμα ήταν ζωντανό;»

«Δε θα το απέκλεια.»

«Ένα ζωντανό πλάσμα που μέσα του υπάρχει μια πηγή ενέργειας;» Η δυσπιστία ήταν έκδηλη στη φωνή του Γεράρδου.

«Γιατί σε εκπλήσσει; Στην Ταρασμάλθη είμαστε, Καπετάνιε. Υπάρχουν ένα σωρό θρύλοι για τούτη τη διάσταση. Νομίζεις ότι η ύπαρξη της Αρταλδάφρα είναι πιο φυσιολογική από ένα πλάσμα που έχει εντός του μια ζωντανή πηγή ενέργειας;»

«Τέλος πάντων,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος. «Είπες ότι δεν υπάρχει κάτι άλλο να κάνουμε εδώ;»

«Για την ώρα, όχι. Εκτός αν θέλετε να σκάψουμε, για ν'ακολουθήσουμε τα καλώδια κάτω απ'το έδαφος.»

«Καλύτερα να περιμένουμε, μέχρι να δούμε τι απόφαση θα πάρουν οι Κρά'αν σχετικά με την πρόταση που έκανα στον Γηραιό τους.»

Ο Σέλιρ'χοκ ένευσε, δίχως να φέρει αντίρρηση.

Ο Γεράρδος είπε στον Τσαρέν'κραμ ότι τώρα μπορούσαν να επιστρέψουν στην Πόλη.

Το επόμενο πρωί, ο Τσαρέν'κραμ ζήτησε από τον Γεράρδο να τον ακολουθήσει. Ο Γηραιός επιθυμούσε να του ανακοινώσει την απόφασή του.

«Δε μου μοιάζει και τόσο χαρούμενος ο φίλος μας,» είπε ο Προαιρέσιος στον Γεράρδο, κοιτάζοντας τον Κρά'αν, που στεκόταν στην είσοδο της μικρής σπηλιάς. «Να ετοιμάζουμε τα όπλα μας;»

Ο Γεράρδος ένευσε. «Ναι, να τα έχετε έτοιμα. Αλλά όχι απότομες κινήσεις–»

«Αυτή τη φορά, θα έρθω μαζί σου,» δήλωσε η Μάρθα, καθώς σηκωνόταν όρθια.

Ο Γεράρδος κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Δε χρειάζεται. Ο Γηραιός είναι σε μια σπηλιά περιτριγυρισμένη από φρουρούς, πολλοί απ'τους οποίους κρατούν πυροβ–»

«Τι λέτε, τόση ώρα;» απαίτησε ο Τσαρέν'κραμ.

«Τίποτα ιδιαίτερο,» του απάντησε ο Γεράρδος. «Οδήγησέ με στον Γηραιό.»

Ο Κρά'αν βγήκε απ'τη σπηλιά, και ο Γεράρδος τον ακολούθησε, σκύβοντας.

Πίσω του, η Μάρθα όπλισε την καραμπίνα της· και ο Προαιρέσιος μιμήθηκε το παράδειγμά της, οπλίζοντας το τουφέκι του. Ο Σέλιρ'χοκ συνέχισε να κάθεται εκεί όπου καθόταν, στωικός.

Ο Τσαρέν'κραμ οδήγησε τον Γεράρδο, μέσα από σπηλιές και σήραγγες, στη φυσική αίθουσα του θρόνου του Γηραιού. Ο ηλικιωμένος Κρά'αν καθόταν στο πέτρινο κάθισμα κι έμοιαζε να βαριέται· μόλις, όμως, αντίκρισε τον πρώην καπετάνιο του Κενού να μπαίνει, τα μάτια του γυάλισαν και οι κεραίες του κινήθηκαν. Ολόγυρα, οι φρουροί τσιτώθηκαν, και τα χέρια τους κράτησαν πιο γερά τα όπλα τους.

Ο Γεράρδος δεν ήξερε πώς έπρεπε να πάρει αυτά τα σημάδια. Οι Κρά'αν ήταν πάντοτε επιφυλακτικοί με τους ανθρώπους, ακόμα και στο Πορφυρό Κενό· πόσο μάλλον εδώ, λοιπόν. *Επιπλέον, αν σκέφτονταν να μας σκοτώσουν, θα με καλούσε ο Γηραιός για να μου μιλήσει;* Από την άλλη, βέβαια, ίσως να μην ήθελε να τους σκοτώσει, επειδή του είχαν δώσει κάποιες χρήσιμες πληροφορίες, αλλά να ήθελε να τους προτείνει να του παραδώσουν τα εφόδιά τους χωρίς να χυθεί αίμα… ασχέτως αν αυτό θα σήμαινε, ουσιαστικά, τον θάνατο της ομάδας του Γεράρδου, αφού, δίχως εφόδια, αποκλείεται ποτέ να κατόρθωναν να επιστρέψουν στην *Πλωτή Βασίλισσα των Ουρανών* και να φύγουν από την Ταρασμάλθη.

«Γεράρδε…» είπε ο Γηραιός, ατενίζοντάς τον.

«Γηραιέ. Ποια είναι η απόφασή σας;»

«Δεχόμαστε.»

Ο Γεράρδος έμεινε για λίγο ακίνητος, ξαφνιασμένος. *Έτσι απλά;…* «Δεχόσαστε την πρότασή μου;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Γηραιός. «Μπορείτε να φύγετε: με την υπόσχεση, όμως, ότι θα επιστρέψεις για να μας φέρεις τα ανταλλακτικά.»

«Το υπόσχομαι, Γηραιέ. Θα επιστρέψω.»

«Ένας από εμάς θα έρθει μαζί σου,» του είπε ο Γηραιός, «για να βεβαιωθεί ότι θα κρατήσεις το λόγο σου.»

«Όπως επιθυμείτε. Θα πρέπει, όμως, να σας υπενθυμίσω ότι δεν θα φύγουμε αμέσως από την Ταρασμάλθη. Έχουμε να βρούμε μια χαμένη πόλη εδώ, την Αρταλδάφρα˙ κι αυτό προηγείται της υπόσχεσης που σας έδωσα. Ελπίζω να το καταλαβαίνετε.»

Ο Γηραιός έμεινε σιωπηλός, για μερικές στιγμές˙ η δεξιά κεραία του λύγισε, συλλογισμένα. Μετά, είπε: «Καλώς, Γεράρδε. Ο απεσταλμένος μου θα έρθει μαζί σου, σ'αυτή την Αρταλδάφρα.»

«Η αναζήτησή μας ίσως να αποδειχτεί επικίνδυνη,» τον προειδοποίησε ο Γεράρδος.

Ο Γηραιός στράφηκε στον Κρά'αν δίπλα στον Γεράρδο. «Τσαρέν'κραμ, θέλεις να παραιτηθείς; Επιθυμείς να πάρει κάποιος άλλος τη θέση σου;»

«Ασφαλώς και όχι, Γηραιέ!» αποκρίθηκε αμέσως εκείνος. «Θα συνοδέψω τον Γεράρδο και τους συντρόφους του, όπως ορκίστηκα, και, όταν επιστρέψω στην Πόλη, θα ταξιδέψουμε όλοι στο Πορφυρό Κενό!»

«Όπως άκουσες, Γεράρδε, οι Κρά'αν της Πόλης του Νεκρού Θεού δεν είναι δειλοί,» είπε ο Γηραιός.

«Δεν το αμφέβαλλα,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος, υπομειδιώντας.

«Ο Τσαρέν'κραμ θα οδηγήσει εσένα και τους συντρόφους σου στο πλοίο μας, στις ακτές του Πορφυρού Κενού, ώστε να δεις τις ζημιές του και να κρίνεις τι ανταλλακτικά χρειάζεται.»

Ο Γεράρδος ένευσε. «Είμαστε έτοιμοι να ξεκινήσουμε, Γηραιέ.»

Κεφάλαιο 27

«Αν θέλετε,» είπε ο Γεράρδος στους συντρόφους του, «μπορείτε να μην έρθετε μαζί μου· μπορείτε να περιμένετε εδώ. Η ακτή του Πορφυρού Κενού είναι τρεισήμισι μέρες δρόμος προς τα νότια.»

«Δε θα χάσω την ευκαιρία να δω το Κενό,» δήλωσε η Μάρθα, που, έχοντας ακούσει ότι ο Γηραιός είχε αποφασίσει να μην τους σκοτώσει, είχε χαλαρώσει.

«Εντάξει,» είπε ο Γεράρδος, νεύοντας· και στράφηκε στον Σέλιρ'χοκ. «Θα έρθεις, ή θέλεις να μείνεις εδώ, για να μελετήσεις την ενεργειακή πηγή του παγωμένου θεού των Κρά'αν;»

«Θα έρθω,» αποκρίθηκε ο μάγος. «Δε νομίζω ότι υπάρχει τίποτα πια για να μελετήσω. Όχι, τουλάχιστον, χωρίς να μπορώ ν'ακολουθήσω τη ροή της ενέργειας.»

«Κι εγώ,» είπε ο Προαιρέσιος, «δε μένω εδώ μόνος μου, μαζί μ'αυτά τα μυρμήγκια. Με τρομάζουν.» Μειδίασε. «Επιπλέον,» πρόσθεσε, «το κακοποιό στοιχείο από δω,» έδειξε τη Μάρθα με μια λοξή κίνηση του σαγονιού του, «έχει δίκιο αυτή τη φορά: Δε θα χάσω την ευκαιρία να δω το Πορφυρό Κενό.»

Ο Γεράρδος ένευσε. «Ωραία. Ας μην αργοπορούμε άλλο, λοιπόν.»

Φορτώθηκαν τα πράγματά τους και βγήκαν απ'τη μικρή σπηλιά, σκύβοντας. Το έλκηθρό τους δεν το πήραν μαζί, για να εξοικονομήσουν ενέργεια. Οι Κρά'αν, λογικά, δε θα το πείραζαν, εφόσον είχαν υποσχεθεί να μη ληστέψουν τα εφόδιά τους.

Ο Τσαρέν'κραμ τούς περίμενε έξω απ'τη σπηλιά, μαζί μ'άλλους δύο πολεμιστές. Όλοι τους ήταν έτοιμοι για ταξίδι, φορώντας γούνες, κουβαλώντας σάκους, και έχοντας όπλα κρεμασμένα επάνω τους.

Οι επαναστάτες ακολούθησαν τους Κρά'αν και βγήκαν από την Πόλη του Νεκρού Θεού, ξεκινώντας να οδοιπορούν προς τα νότια, μέσα στο δάσος. Ο παγερός άνεμος της Ταρασμάλθης λυσ-

σομανούσε, σφυρίζοντας ανάμεσα στα δέντρα και στις φυλλωσιές, και μαστιγώνοντας βάναυσα τα πάντα με χιόνι και λεπτούς παγοκρυστάλλους.

«Αααχχ,» έκανε ο Προαιρέσιος, «και μου είχε λείψει για λίγο αυτό το υπέροχο περιβάλλον…»

Η ομάδα του Ελπιδοφόρου ταξίδευε μέσα στο παγωμένο δάσος, ενώ συχνά-πυκνά κοίταζαν πίσω τους, για να δουν μήπως το μεταλλικό θηρίο τούς ακολουθούσε. Ούτε μία φορά, όμως, δεν το είχαν δει. Πράγμα που δε σήμαινε κιόλας ότι αυτό είχε εγκαταλείψει την καταδίωξη. Το πρόβλημα, μέσα σε τούτο το δάσος, ήταν πως θα ατένιζαν τον κυνηγό τους μόνο όταν εκείνος βρισκόταν πλέον κοντά˙ τα δέντρα δεν τους επέτρεπαν να κοιτάζουν σε μεγάλη απόσταση.

«Μπορεί να μας έχει χάσει,» είπε η Φενίλδα'σαρ στον Ελπιδοφόρο, το βράδυ της δεύτερης ημέρας.

Εκείνος, όμως, ήταν διστακτικός να συμφωνήσει ή να διαφωνήσει μαζί της, ή να κάνει την οποιαδήποτε υπόθεση. Το μεταλλικό θηρίο έμοιαζε συνεχώς να εμφανίζεται από το πουθενά, εκεί όπου δεν το περίμεναν.

Έβγαλε τον χάρτη του, για να κοιτάξει τις περιοχές όπου βρίσκονταν. Το δάσος που διέσχιζαν ήταν σημειωμένο, αλλά στα νότιά του υπήρχε μονάχα μια ατελείωτη ασπρίλα: ένα κενό στον χάρτη. Μάλλον, οι Υπερασπιστές δε γνώριζαν, τελικά, τα πάντα για τη γεωγραφία της Ταρασμάλθης και είχαν αφήσει σημεία του χάρτη άδεια. Βόρεια του δάσους υπήρχαν βουνά, το ίδιο και ανατολικά και δυτικά του. Ο Ελπιδοφόρος σχεδίαζε να βάλει σύντομα την ομάδα του να στρίψει βόρεια, ώστε να διασχίσουν τις ορεινές περιοχές και να βγουν *εδώ,* στον παγωμένο ποταμό. Δη-

λαδή, λίγο πιο έξω από το προηγούμενο δάσος που είχαν περάσει.

Χάσαμε τόσες μέρες μ'ετούτο το καταραμένο κυνήγι, σκέφτηκε. *Τόσες μέρες, και τη Νάνσυ…* Μια δυνατή οργή υπήρχε μέσα του για το θάνατο της λευκόδερμης στρατιωτικού, καθώς και μια πικρή γεύση στο στόμα. *Δεν έπρεπε να την είχα αφήσει να πλησιάσει. Έπρεπε να την είχα προλάβει.*

–Δε μπορώ να το διορθώσω τώρα, διέκοψε απότομα τους καταθλιπτικούς συλλογισμούς του. *Τελείωσε. Ό,τι έγινε, έγινε.* Τύλιξε τον χάρτη και τον έβαλε στο σάκο του.

Το επόμενο πρωί, άρχισε να οδηγεί την ομάδα ελαφρώς προς τα βόρεια, έχοντας πει στον Νικόδημο και στον Σκοτ να κοιτάζουν διαρκώς πίσω, μήπως παρουσιαζόταν ο κυνηγός τους.

Ο κίνδυνος, όμως, δεν ήρθε από τα νώτα τους, αλλά από μπροστά.

Καθώς νύχτωνε, ο Ελπιδοφόρος διέκρινε, μέσα στις πυκνές σκιές του δάσους και στη θολούρα του χιονιού, μερικές μαύρες φιγούρες, και μετά άκουσε έναν κρότο και είδε μια λάμψη.

Πυροβολισμός!

Η σφαίρα πρέπει ν'αστόχησε, γιατί δεν άκουσε κανέναν από τους συντρόφους του να φωνάζει.

«Καλυφθείτε!» πρόσταξε, κι ο ίδιος πετάχτηκε πίσω από τον χοντρό κορμό ενός δέντρου, μαζί με τη Φενίλδα'σαρ. Έβγαλε το τουφέκι του και το απασφάλισε, οπλίζοντάς το. Σημάδεψε και πυροβόλησε, μέσα στη νύχτα.

Το ίδιο έκαναν, συγχρόνως, ο Σκοτ και ο Νικόδημος.

Ο Ελπιδοφόρος είδε μια από τις μαύρες φιγούρες να πέφτει, τσυρίζοντας.

«Τι είν'αυτοί;» ψιθύρισε η Φενίλδα, πίσω του. «Επαναστάτες;»

«Δεν ξέρω. Πάντως, δε φαίνονται χαρούμενοι που μας βλέπουν.»

Ετοιμάζονταν να κατασκηνώσουν, όταν άκουσαν πυροβολισμούς ν'αντηχούν μέσα στα δάση.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Γεράρδος τον Τσαρέν'κραμ.

«Κάποιοι κυνηγοί μας, κατά πάσα πιθανότητα,» αποκρίθηκε ο Κρά'αν.

Καθώς, όμως, μιλούσε οι πυροβολισμοί πολλαπλασιάστηκαν, και οι κεραίες του κινήθηκαν νευρικά, βγαίνοντας από δύο μικρά ανοίγματα της κουκούλας του.

«Κυνηγοί σας;» είπε ο Γεράρδος. «Εμένα μού ακούγεται σαν μάχη.»

«Τι είναι, Καπετάνιε;» ρώτησε ο Προαιρέσιος, έχοντας ήδη βγάλει το τουφέκι του. «Τι σου λέει ο Κρά'αν;»

Την ίδια στιγμή, ο Τσαρέν'κραμ είπε στον Γεράρδο: «Έχεις δίκιο.» Κι άρχισε να βαδίζει προς τα εκεί απ'όπου ακούγονταν οι πυροβολισμοί, κάνοντας νόημα στους άλλους δύο Κρά'αν να τον ακολουθήσουν.

Ο Γεράρδος στράφηκε στον Προαιρέσιο. «Δεν ξέρει τι συμβαίνει.»

«Σαν συμπλοκή ακούγεται,» είπε ο Απολλώνιος.

Ο Γεράρδος ένευσε. «Ναι, αυτό νομίζω κι εγώ.» Κι ακολούθησε τους τρεις Κρά'αν, οι οποίοι είχαν ήδη απομακρυνθεί κάμποσο. Ο Τσαρέν'κραμ βαστούσε μια καραμπίνα, κι οι άλλοι δύο, δόρατα και πιστόλια.

Ο Προαιρέσιος, η Μάρθα, και ο Σέλιρ'χοκ πήγαν πίσω απ'τον Γεράρδο, όλοι τους οπλισμένοι. Ο Γεράρδος έβγαλε επίσης το τουφέκι του, οπλίζοντάς το.

«Για να γίνεται συμπλοκή,» είπε ο Προαιρέσιος, «μάλλον κάποιοι άλλοι εξερευνητές είναι εδώ.»

«Αυτό φοβάμαι κι εγώ,» συμφώνησε ο Γεράρδος, χωρίς να γυρίσει να τον κοιτάξει.

Προχώρησαν, ενώ ο νυχτερινός άνεμος της Ταρασμάλθης ούρλιαζε γύρω τους και πυροβολισμοί αντηχούσαν μες στο δάσος. Σύντομα, είδαν αναλαμπές να σχίζουν το σκοτάδι. Αναλαμπές από διαφορετικές μεριές. *Ναι*, σκέφτηκε ο Γεράρδος˙ *συμπλοκή, σίγουρα…*

Ο Τσαρέν'κραμ φώναξε, στη γλώσσα των Κρά'αν: «Ποιοι είναι εκεί; Τι συμβαίνει;»

Οι πυροβολισμοί δεν ελαττώθηκαν, αλλά τέσσερις φιγούρες φάνηκαν να έρχονται. Τέσσερις Κρά'αν, ορισμένοι απ'τους οποίους στρέφονταν για να πυροβολήσουν πίσω τους, βιαστικά.

Οι εχθροί τους, όποιοι κι αν ήταν, τους ακολούθησαν, πυροβολώντας κι αυτοί. Μέσα στο σκοτάδι και στο χιόνι, ο Γεράρδος μπορούσε να τους διακρίνει μόλις και μετά βίας.

«Έχουν όπλα!» είπε ένας ερχόμενος Κρά'αν στον Τσαρέν'κραμ. «Πολλά όπλα! Καλύτερα απ'τα δικά μας!» Ακουγόταν τρομαγμένος.

Πολλά όπλα; σκέφτηκε ο Γεράρδος. *Οι Παντοκρατορικοί;*

«Δε μ'αρέσει αυτό…» μουρμούρισε ο Προαιρέσιος, πλάι του.

«Να τους μιλήσουμε,» πρότεινε η Μάρθα. «Εξερευνητές θα είναι, και θα πανικοβλήθηκαν που αυτά τα γαμημένα μυρμήγκια τούς επιτέθηκαν μες στη νύχτα.»

Οι σκιερές φιγούρες ζύγωναν, πυροβολώντας.

«Καλυφθείτε!» σύριξε ο Τσαρέν'κραμ, κι έπεσε στο ένα γόνατο, υψώνοντας την καραμπίνα του και ρίχνοντας.

«Σταματά!» του είπε ο Γεράρδος. «Θα τους μιλήσω.»

«Προσπαθούν να μας σκοτώσουν!»

«*Εσείς* τους επιτεθήκατε πρώτοι, υποθέτω–»

«Δεν το ξέρω αυτό.» Ο Τσαρέν'κραμ πυροβόλησε ξανά.

Ο Γεράρδος έπεσε στο χιόνι, καθώς σφαίρες σφύριζαν από πάνω τους. «Το ξέρεις! Το πιθανότερο αυτό είναι! Σταματήστε τώρα να τους πυροβολείτε και θα τους μιλήσω!»

Τα όπλα των αγνώστων κροτάλιζαν, διαλύοντας πάγους, παγοκρυστάλλους, και κλαδιά, και κάνοντας μεγάλες τρύπες στους κορμούς των δέντρων.

Μια έκρηξη έγινε, φωτίζοντας εκτυφλωτικά τη νύχτα, τινάζοντας θραύσματα παντού γύρω. Η επιθανάτια κραυγή ενός Κρά'αν αντήχησε.

«Πετούν χειροβομβίδες, οι γαμημένοι μαλάκες!» φώναξε η Μάρθα.

«Καπετάνιε, ίσως νάναι–» άρχισε ο Προαιρέσιος.

«–οι Παντοκρατορικοί. Το ξέρω,» τον διέκοψε ο Γεράρδος. Και, μιλώντας στη γλώσσα των Κρά'αν: «Τσαρέν'κραμ, σταμάτα να ρίχνεις, και πες και στους άλλους να σταματήσουν! Θα σκοτωθούμε όλοι, και δε θα πάτε ποτέ πίσω στην Κρά'αν'φεγκ!»

Ο Τσαρέν'κραμ δίστασε να ξαναπατήσει τη σκανδάλη. «Εντάξει,» είπε, «αλλά φρόντισε να τους κάνεις να φύγουν από δω, Γεράρδε.» Και φώναξε, για να τον ακούσουν οι υπόλοιποι Κρά'αν: «Παύσατε πυρ! Παύσατε πυρ! Και μείνετε καλυμμένοι! *Παύσατε πυρ!*»

Εκείνοι υπάκουσαν· οι πυροβολισμοί σταμάτησαν από τη μεριά τους.

Και ο Γεράρδος είχε τώρα την ευκαιρία να φωνάξει στους αγνώστους: «Μη μας ρίχνετε! Έγινε παρεξήγηση! Δε θέλουμε το κακό σας!»

«Μας επιτεθήκατε απρόκλητα!» αντήχησε μια αντρική φωνή, μιλώντας στη Συμπαντική.

«Δε σας επιτεθήκαμε εμείς! Εμείς τώρα ήρθαμε. Μια περιπολία σάς επιτέθηκε!»

«Περιπολία; Δεν είστε εξερευνητές;»

Ο Γεράρδος σηκώθηκε όρθιος, περνώντας το τουφέκι του στην πλάτη κι έχοντας τα χέρια του υψωμένα. Έκανε μερικά βήματα μπροστά. «Εξερευνητές είμαστε. Αλλά όχι όλοι. Οι υπόλοιποι, κι αυτοί που σας επιτέθηκαν, μένουν εδώ.»

«Μας δουλεύεις;» φώναξε κάποιος άλλος. «Ποιοι μπορεί να μένουν σε τούτους τους πάγους;»

«Τους λένε Κρά’αν,» απάντησε ο Γεράρδος. «Ίσως να τους έχετε ακουστά. Κανονικά, κατοικούν στο Πορφυρό Κενό˙ αλλά αυτοί οι συγκεκριμένοι, από μια κακοτυχία, βρέθηκαν εδώ.»

«Και γιατί μας επιτέθηκαν;» απαίτησε η πρώτη φωνή.

«Για προφανείς λόγους: επιβίωση!»

«*Επιβίωση;*» βρυχήθηκε η δεύτερη φωνή. «Καλά θα κάνουν να μη μας ξαναεπιτεθούν, αν θέλουν *επιβίωση*!»

«Ησυχία, Σκοτ!» πρόσταξε η πρώτη φωνή, αρκετά δυνατά για να την ακούσει ο Γεράρδος. Και μετά, ζήτησε: «Πες στους συντρόφους σου να βγουν από την κάλυψή τους!»

«Μόνο αν κάνετε κι εσείς το ίδιο,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος.

«Δε θα κρατάτε τα όπλα σας!»

«Σύμφωνοι. Ούτε κι εσείς, όμως.»

«Καλώς.»

«Μισό λεπτό,» του είπε ο Γεράρδος, νομίζοντας τώρα ότι μπορούσε να τον διακρίνει πίσω από ένα χοντρόκορμο δέντρο. «Πρέπει να συνεννοηθώ με τους Κρά’αν, γιατί δε μιλούν τη Συμπαντική. Θα σου φωνάξω μόλις είμαστε έτοιμοι. Εντάξει;»

«Εντάξει.»

Ο Γεράρδος στράφηκε και ζύγωσε τον Τσαρέν’κραμ. Του είπε τι είχε συμφωνήσει με τους αγνώστους.

Ο Κρά’αν τον κοίταξε καχύποπτα.

«Μην είσαι ανόητος. Είναι η μοναδική μας ελπίδα να τελειώσουμε τούτο το επεισόδιο χωρίς άλλους θανάτους. Και νομίζω πως ήδη τουλάχιστον ένας από τους πολεμιστές σας έχει σκοτωθεί, από εκείνη τη χειροβομβίδα.»

Ο Τσαρέν’κραμ έβγαλε ένα νευρικό *τσικ τσακ τσικ τσικ-τσικ-τσικ* από τα δόντια˙ ύστερα, κατένευσε. «Έχεις δίκιο. Αλλά είσαι σίγουρος ότι δεν πρόκειται για παγίδα;»

«Εσείς τους επιτεθήκατε,» του θύμισε ο Γεράρδος. «Αυτοί δεν ξέρω ακριβώς ποιοι είναι, αλλά, κατά πάσα πιθανότητα, είναι απλοί εξερευνητές.» *Ή,* πρόσθεσε νοερά, *οι Παντοκρατορικοί. Όμως, στη συγκεκριμένη περίπτωση, δε νομίζω ότι έχει σημασία.*

Ο Τσαρέν'κραμ έδωσε διαταγές στους Κρά'αν να βγουν με τα όπλα τους κατεβασμένα.

Ο Γεράρδος φώναξε στους αγνώστους: «Είμαστε έτοιμοι!» κι έκανε μερικά βήματα μπροστά.

Συγχρόνως, τους είδε να ξεπροβάλλουν μέσα απ'τα σκοτάδια. Ένας τους άναψε έναν δυνατό φακό. Ήταν έξι, στο σύνολό τους.

«Τι πλάσματα είναι τούτα;» ρώτησε αυτός που είχε μιλήσει στον Γεράρδο και πριν. Φορούσε κουκούλα, προσωπίδα, και γυαλιά, έτσι εκείνος δε μπορούσε να διακρίνει τίποτα απ'το πρόσωπό του.

«Σου είπα: ονομάζονται Κρά'αν. Κατοικούν στο Κενό.»

«Τους ξέρουμε τους Κρά'αν,» είπε μια γυναίκα, βαδίζοντας για να σταθεί πλάι στον άντρα. «Πώς βρέθηκαν εδώ;»

«Αυτή είναι μεγάλη ιστορία,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος. Και ρώτησε: «Είστε εξερευνητές;»

«Ναι,» απάντησε ο άντρας. «Εσείς;»

«Παρομοίως.»

«Και τι κάνετε μ'αυτούς τους... Κρά'αν;»

«Μας επιτέθηκαν κι εμάς, αλλά, επειδή ξέρω τη γλώσσα τους, κατάφερα να συνεννοηθώ μαζί τους.»

«Και είστε σύμμαχοι τώρα;»

«Περίπου,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος. «Υποσχέθηκα να τους βοηθήσω να επιστρέψουν στο Πορφυρό Κενό, αν αφήσουν εμένα και την ομάδα μου να φύγουμε, χωρίς να μας πάρουν τα εφόδιά μας.»

«Να επιστρέψουν στο Πορφυρό Κενό;» έκανε η γυναίκα· ακουγόταν έκπληκτη. «Πώς σκοπεύεις να το κατορθώσεις αυτό;»

«Θα φέρω ανταλλακτικά για το σκάφος τους. Το Κενό δεν είναι τόσο μακριά από εδώ όσο ίσως να νομίζεις. Τρεις μέρες δρόμος προς τα νότια.»

«Λες ψέματα!» είπε η γυναίκα.

«Δε λέω ψέματα. Ούτε κι εγώ το ήξερα ώς τώρα.»

«Εμείς,» είπε ο άντρας, «το μόνο που θέλουμε είναι να περάσουμε από εδώ. Δεν έχουμε τίποτα εναντίον των Κρά’αν, αν κι αυτοί δεν έχουν τίποτα εναντίον μας.»

«Κατά πάσα πιθανότητα, θα σας επιτεθούν, για να πάρουν τα εφόδιά σας. Τα πάντα είναι πολύτιμα στην Ταρασμάλθη–»

«Αφού μιλάς τη γλώσσα τους, πες τους ότι, αν μας επιτεθούν, θα το μετανιώσουν!»

«Θα τους πω κάτι καλύτερο: ότι ζητώ να μη σας πειράξουν, προκειμένου να τηρήσω τη συμφωνία μας. Θα πρέπει, όμως, να έρθετε μαζί μας, προς το παρόν.»

«Πού πηγαίνετε;»

«Νότια. Για να δω τι βλάβες έχει πάθει το σκάφος των Κρά’αν και να μπορέσω να φέρω ανταλλακτικά, όταν επιστρέψω ξανά εδώ.»

«Τρεις μέρες δρόμος, είπες;»

Ο Γεράρδος ένευσε. «Ναι, περίπου.»

Οι άγνωστοι άρχισαν να μιλούν αναμεταξύ τους, χαμηλόφωνα˙ το βούισμα του ανέμου κάλυπτε τις φωνές τους.

Ο Προαιρέσιος είπε στον Γεράρδο: «Μα, αν είναι οι Παντοκρατορικοί;…»

«Θα έχουμε την ευκαιρία να μάθουμε γιατί βρίσκονται εδώ.»

«Ίσως νάναι επικίνδυνο!»

«Δε χρειάζεται να τους πούμε ότι είμαστε με την Επανάσταση.»

«Αυτό *εννοείται*!»

Η Μάρθα είπε στον Προαιρέσιο: «Ευτυχώς που δεν είσαι σαν κι εμένα, και σκέφτεσαι ν’αφήσεις κάτι εξερευνητές στο έλεος αυτών των γαμημένων μυρμηγκιών!»

«Δεν πρότεινα να τους αφήσουμε στο έλεος των Κρά'αν! Είπα ότι *ίσως νάναι οι Παντοκρατορικοί.* Το θεωρείς αμελητέο;»

Εκείνη τη στιγμή, ο αρχηγός της άλλης ομάδας μίλησε πάλι στον Γεράρδο: «Συμφωνούμε!» φώναξε. «Θα σας ακολουθήσουμε νότια. Μετά, όμως, τι θα γίνει; Εμείς θέλουμε να βγούμε απ'αυτό το δάσος, κατευθυνόμενοι βόρεια. Εσείς προς τα πού κατευθύνεστε;»

Αυτό είναι το πρόβλημα: πού κατευθυνόμαστε. «Δεν είμαστε σίγουροι. Αλλά, μάλλον, δυτικά.»

«Καλύτερα να αποφύγετε αυτή την κατεύθυνση. Φιλική συμβουλή.»

«Γιατί;»

«Κυκλοφορεί ένα μεταλλικό θηρίο που θα προσπαθήσει να σας σκοτώσει.»

Η Μάρθα γέλασε. «Τι γελοία ιστορία ειν'αυτή;»

«Δεν είναι ιστορία!» τη διαβεβαίωσε ο άγνωστος. «Μας καταδιώκει εδώ και μέρες. Μετά βίας καταφέρνουμε και του ξεφεύγουμε. Και έχει ήδη σκοτώσει μία γυναίκα της ομάδας μου.» Ακουγόταν πολύ θυμωμένος καθώς το έλεγε αυτό.

«Λυπόμαστε για την απώλειά σας,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος. «Κι ευχαριστούμε για την προειδοποίηση.»

«Θεώρησέ το ανταπόδοση, που σταματήσατε την επίθεση των Κρά'αν.»

«Θα μας πείτε περισσότερα γι'αυτό το θηρίο, όταν κατασκηνώσουμε;»

«Ναι, γιατί όχι;»

Οι Κρά'αν που περιπολούσαν στο δάσος πήραν αυτόν που είχε σκοτωθεί από τη χειροβομβίδα και έφυγαν, μουρμουρίζοντας

αναμεταξύ τους. Όσοι δεν ήξεραν τη γλώσσα τους άκουγαν μονάχα κάτι *τσακ-τσοκ τσικ, τσικ τσακ τσίσικ, κικ τσικ-κικ.*

Ο Τσαρέν'κραμ και οι δύο δικοί του πολεμιστές, φυσικά, δεν έφυγαν· έμειναν μαζί με τους επαναστάτες, καθώς αυτοί έστηναν τις σκηνές τους. Οι άγνωστοι, εν τω μεταξύ, κατασκήνωναν παραδίπλα.

Ο Γεράρδος είχε προσκαλέσει τον αρχηγό τους για να μιλήσουν, έτσι τώρα τον περίμενε, μαζί με τη Μάρθα, τον Σέλιρ'χοκ, και τον Προαιρέσιο, όλοι τους στην ίδια σκηνή. Μετά από λίγο, ένας άντρας ήρθε, συνοδευόμενος από μια γυναίκα. Έβγαλαν τις κουκούλες τους και κάθισαν. Δε φορούσαν προσωπίδες ή γυαλιά.

Το δέρμα του άντρα ήταν λευκό με απόχρωση του ροζ, και είχε μαύρα, κοντά μαλλιά. Στο πρόσωπό του υπήρχαν τα γένια μερικών ημερών. Η όψη του έμοιαζε κουρασμένη: πράγμα όχι παράξενο, αν όντως ένα «μεταλλικό θηρίο» τούς καταδίωκε, εκείνον και την ομάδα του, όπως είχε υποστηρίξει.

Η γυναίκα ήταν γαλανόδερμη, και τα μαλλιά της μαύρα και μακριά, δεμένα κότσο πίσω απ'το κεφάλι της. Ήταν, αναμφίβολα, όμορφη. Η όψη της έμοιαζε το ίδιο κουρασμένη με του άντρα.

«Ποια είναι τα ονόματά σας;» τους ρώτησε ο Γεράρδος.

«Ελπιδοφόρος.» Ο άντρας, βγάζοντας τα γούνινα γάντια του, πρότεινε το χέρι του.

Ο Γεράρδος το έσφιξε. «Γεράρδος.» Και κοίταξε τη γαλανόδερμη γυναίκα, ερωτηματικά.

«Φενίλδα'σαρ,» συστήθηκε εκείνη.

Ο Γεράρδος ύψωσε ένα φρύδι. «Μάγισσα; Του τάγματος των Ερευνητών;»

Η γυναίκα κατένευσε.

Ο Γεράρδος σύστησε τους συντρόφους του: «Από εδώ ο Προαιρέσιος, η Μάρθα, και ο Σέλιρ'χοκ.»

«Δεν είμαστε οι μόνοι που έχουμε μάγους μαζί μας, λοιπόν,» παρατήρησε ο Ελπιδοφόρος. Η κατάληξη *'χοκ* αναγνώριζε τον μαυρόδερμο άντρα ως μάγο του τάγματος των Διαλογιστών.

«Προφανώς,» είπε ο Γεράρδος· και ρώτησε: «Γιατί είστε εδώ, στην Ταρασμάλθη; Φαίνεστε… πολύ καλά εξοπλισμένοι.»

«Μιλάς για τα όπλα μας…»

«Ναι.»

«Η διάσταση είναι επικίνδυνη, Γεράρδε. Πιο επικίνδυνη απ'ό,τι μπορείς να φανταστείς. Εσείς για ποιο λόγο είστε εδώ;»

Ο Γεράρδος παρατήρησε ότι ο Ελπιδοφόρος δεν είχε, ουσιαστικά, απαντήσει στην ερώτησή του. «Εξερευνητές είμαστε.»

«Ψάχνετε κάτι συγκεκριμένο;»

Ο Γεράρδος έστριψε ένα νόμισμα μέσα στο μυαλό του. *Να του πω για την Αρταλδάφρα, ή να μην του πω;*

Δεν είμαστε οι μόνοι που ψάχνουν γι'αυτήν. Σύμφωνα με τη Μάρθα, κι άλλοι την έχουν αναζητήσει, και συνεχίζουν να την αναζητούν.

Αν, όμως, ετούτοι δω είναι Παντοκρατορικοί;

Το νόμισμα στριφογύριζε…

…και έπαψε να στριφογυρίζει. «Μια μυθική πόλη. Αρταλδάφρα τη λένε.»

«Αρταλδάφρα…» είπε ο Ελπιδοφόρος, παρατηρώντας τον Γεράρδο με στενεμένα μάτια.

«Δε μπορεί να μην την έχετε ακούσει.» Ο Γεράρδος τού έδωσε ένα ποτήρι με ζεστό καφέ.

«Ευχαριστώ.»

Ο Γεράρδος έδωσε ένα ποτήρι και στη Φενίλδα'σαρ, η οποία δε μίλησε, μοιάζοντας προβληματισμένη.

Ο Ελπιδοφόρος ήπιε μια γουλιά. «Την έχουμε ακούσει την Αρταλδάφρα. Κανένας δεν την έχει ποτέ βρει.»

Η Μάρθα ρώτησε: «Τι ψάχνετε εσείς; Βρίσκεστε πιο νότια απ’ό,τι ξέρω πως πηγαίνουν οι περισσότεροι εξερευνητές – εξαιρώντας πάντα αυτούς που έχουν εξαφανιστεί.»

«Παραλίγο να εξαφανιστούμε κι εμείς,» τη διαβεβαίωσε ο Ελπιδοφόρος. «Εκείνο το μεταλλικό θηρίο, αναμφίβολα, ήταν αποφασισμένο να μας αφανίσει. Κι ακόμα δεν είμαι σίγουρος ότι μας έχει χάσει.»

«Δε μπορούσατε να το σκοτώσετε με τόσα όπλα που έχετε μαζί σας;» απόρησε ο Προαιρέσιος.

«Δεν πεθαίνει. Κόλλησα επάνω του ένα σωρό εκρηκτικά και δεν έπαθε ούτε γρατσουνιά! Και οι σφαίρες δεν το επηρεάζουν περισσότερο απ’ό,τι επηρεάζουν εμάς οι παγοκρύσταλλοι που φέρνει ο άνεμος. *Λιγότερο,* ίσως! Πολύ λιγότερο!»

«Το κάνεις να μοιάζει… φανταστικό,» είπε ο Προαιρέσιος.

Ο Ελπιδοφόρος ρουθούνισε. «Δε με πιστεύεις, ε; Νομίζεις ότι σας λέω ψέματα.»

«Ας πούμε ότι μου φαίνεται παράξενη η ύπαρξη ενός ‘μεταλλικού θηρίου’.»

«Κι εμένα έτσι θα μου φαινόταν. Μέχρι που το είδα.»

«Αφού είναι τόσο πανίσχυρο και αθάνατο, πώς του ξεφύγατε;»

«Αρχικά,» είπε ο Ελπιδοφόρος, «το συναντήσαμε σ’ένα οροπέδιο γεμάτο κρυσταλλικές καμάρες. Χτυπούσαμε τις καμάρες και το θάβαμε, για λίγο, στους παγοκρυστάλλους˙ μετά, πεταγόταν πάλι έξω και συνέχιζε να μας κυνηγά. Ευτυχώς, φτάσαμε γρήγορα στα βουνά και εκεί τα πράγματα έγιναν λιγάκι ευκολότερα για μας. Μας έχανε μέσα στα δύσβατα περάσματα˙ κι όταν το βλέπαμε να ζυγώνει, χτυπούσαμε τους βράχους γύρω του, είτε για να το ρίξουμε σε κάποιο χάσμα είτε για να το θάψουμε.»

«Και δεν προκαλέσατε κατολίσθηση;» απόρησε η Μάρθα.

«Μία κατολίσθηση παραλίγο να μας σκοτώσει όλους,» την πληροφόρησε ο Ελπιδοφόρος.

«Και τι ψάχνετε στην Ταρασμάλθη; Ακόμα δε μας έχεις πει.»

«Ακολουθούμε έναν παλιό χάρτη. Εσείς πώς σκοπεύετε να φτάσετε στην Αρταλδάφρα; Δεν έχω ακούσει να υπάρχουν χάρτες που οδηγούν εκεί· και, πριν, είπατε ότι θα κατευθυνθείτε δυτικά.»

«Νομίζουμε ότι η πόλη είναι κάπου προς τη Δύση,» εξήγησε ο Γεράρδος.

«Για ποιο λόγο; Μπορεί νάναι οπουδήποτε.» Ο Ελπιδοφόρος ήπιε ακόμα μια γουλιά απ'το ποτήρι του. «Ωραίος καφές, παρεμπιπτόντως.»

«Δε μπορούμε να σας πούμε τα στοιχεία μας,» παρενέβη η Μάρθα, προτού μιλήσει ο Γεράρδος. «Αν ανακαλύψουμε την Αρταλδάφρα, δε θα είναι μικρό κατόρθωμα.»

«Ίσως να χρειάζεστε τη βοήθειά μας. Είστε σίγουροι ότι θα βρείτε την πόλη μόνοι σας;»

«Τίποτα δεν είναι σίγουρο. Αλλά, αν δεχτούμε τη βοήθειά σας, ποιο θα είναι το κόστος;»

«Μπορεί να σας βοηθήσουμε αφιλοκερδώς, αν μας πείτε τις πληροφορίες που έχετε. Εξάλλου, κι εσείς μας βοηθήσατε να γλιτώσουμε απ'τα χέρια των Κρά'αν…»

«Ακόμα, όμως, δε μας έχεις πει τι ψάχνετε στην Ταρασμάλθη,» τόνισε η Μάρθα. «Να υποθέσω ότι έχεις λόγο να το κρύβεις;»

«Δεν έχουμε να κρύψουμε τίποτα,» της είπε ο Ελπιδοφόρος, μορφάζοντας αδιάφορα.

«Τι ψάχνετε, λοιπόν; Αφού σας 'βοηθήσαμε να γλιτώσετε απ'τα χέρια των Κρά'αν', δε θα μας πεις;»

Ο Γεράρδος σκέφτηκε ότι ίσως η Μάρθα να το παρατραβούσε, μα δεν πρόλαβε να τη σταματήσει.

«Έναν θησαυρό,» αποκρίθηκε ο Ελπιδοφόρος. «Αναζητάμε έναν θησαυρό. Όπως είπα, ακολουθούμε έναν χάρτη.»

Η Μάρθα συνοφρυώθηκε. «Θησαυρός; Στην Αρταλδάφρα;»

«Ναι. Αν όσα έχουμε ακούσει αληθεύουν. Δε μπορώ, όμως, να σου πω περισσότερα. Καταλαβαίνεις γιατί, υποθέτω.»

Η Μάρθα σκέφτηκε: *Αν αυτός ο τύπος δε λέει μαλακίες, τότε… τότε εγώ έχω ανάγκη από χρήματα!* Τον τελευταίο καιρό, ήταν ταπί. «Μέχρι εκεί φτάνει η ευγνωμοσύνη σας; Ίσως θάπρεπε να σας είχαμε αφήσει στους Κρά'αν!»

«Μάρθα…» Ο Γεράρδος έσφιξε το γόνατό της, καθώς ήταν καθισμένος πλάι της.

Ο Ελπιδοφόρος την κοίταζε συνοφρυωμένος.

Η Φενίλδα'σαρ είπε: «Αν σκέφτεστε να μας εκβιάσετε, για να–»

«Δεν έχουμε καμία τέτοια πρόθεση,» τη διαβεβαίωσε ο Γεράρδος. «Δεν είμαστε ληστές. Η Μάρθα είναι απλώς περίεργη.»

«Θα μπορούσαμε ν'ανταλλάξουμε πληροφορίες, όμως,» πρότεινε η Μάρθα. «Θα ήταν δίκαιο, νομίζω. Θα σας πούμε αυτά που ξέρουμε για την Αρταλδάφρα, κι εσείς θα μας δείξετε το χάρτη σας–»

«Αυτό,» παρενέβη ο Σέλιρ'χοκ, «δε θα ήταν συνετό. Τα στοιχεία μας είναι… σκιώδη, στην καλύτερη περίπτωση. Δε θα θέλαμε να βάλουμε κανέναν άλλο σε μπελάδες.»

Ναι, 'ντάξει! σκέφτηκε η Μάρθα. *Εσείς ωραία λέτε αυτές τις μαλακίες· αν, όμως, είναι θησαυρός, εμένα μ'ενδιαφέρει! Ψοφάμε της πείνας, γαμώ το δεξί βυζί της Έχιδνας!*

«Οι Διαλογιστές,» είπε ο Ελπιδοφόρος, «είναι πάντοτε σοφοί.»

«Και δεν τους αρέσουν οι άσκοπες φιλοφρονήσεις,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ'χοκ.

Ο Ελπιδοφόρος μειδίασε, και ήπιε μια γουλιά απ'τον ζεστό καφέ του. «Λοιπόν,» είπε· «καλύτερα να πηγαίνουμε στη σκηνή μας, εγώ κι η Φενίλδα. Θα τα ξαναπούμε αύριο, ούτως ή άλλως, και μεθαύριο, κι αντιμεθαύριο.»

«Σωστά,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος.

Ο Ελπιδοφόρος και η Φενίλδα'σαρ σηκώθηκαν, τους καληνύχτισαν, και, φορώντας τις κουκούλες τους, βγήκαν απ'τη σκηνή.

«Είστε κι οι τρεις σας τελείως μαλάκες!» είπε η Μάρθα. «Αν αυτοί οι τύποι ψάχνουν για θησαυρό, γιατί να μην πάρουμε κι εμείς ένα μερίδιο; Μπορούμε να τους κάνουμε να μας–»

«Δεν ψάχνουν για θησαυρό,» τη διέκοψε ο Σέλιρ'χοκ. «Ψέματα είπε αυτός ο Ελπιδοφόρος.»

«Πώς το ξέρεις;»

«Συνεχώς τα μασούσε. Πιστεύεις ότι, ξαφνικά, θ'αποφάσιζε να μας πει την αλήθεια; Είπε το πρώτο πράγμα που του κατέβηκε στο κεφάλι, επειδή είδε ότι, αυτή τη φορά, δεν μπορούσε να στρέψει τη συζήτηση αλλού. Η απάντησή του ήταν ό,τι το απλούστερο. Θησαυρός...!» Ο Σέλιρ γέλασε, κοφτά.

«Δε μ'αρέσουν αυτοί οι εξερευνητές, Στίβεν,» είπε η Φενίλδα, καθώς ζύγωναν τη σκηνή τους. «Η σύμπτωση είναι εξωφρενική.»

«Το γεγονός ότι αναζητούν την Αρταλδάφρα;»

«Τι άλλο;»

Μπήκαν στη σκηνή τους και έβγαλαν τις κουκούλες τους, καθίζοντας.

«Μπορεί νάναι οι επαναστάτες,» είπε η Φενίλδα. «Αυτοί που είδαμε στον Αιθέρα.»

«Ναι, δεν αποκλείεται... Και η σύμπτωση είναι, όντως, εξωφρενική.»

«Μάλλον, όμως, δεν ξέρουν ποιοι είμαστε.»

«Αλλά μας υποπτεύονται. Δε μπορεί να μη μας υποπτεύονται, αν είναι επαναστάτες. Πρέπει να μας είδαν κι αυτοί στον Αιθέρα.»

Η κουρτίνα της σκηνής παραμερίστηκε, και ο Νάραλχεμ'νιρ μπήκε, μαζί με τον Νικόδημο.

«Να περάσουμε;» ρώτησε ο μάγος.

«Έχετε ήδη περάσει, αγάπη μου,» αποκρίθηκε ο Ελπιδοφόρος. «Καθίστε.»

Κάθισαν, και ο Νάραλχεμ είπε: «Πώς σας φάνηκαν οι σωτήρες μας;»

«Περίεργοι,» απάντησε ο Ελπιδοφόρος. «Ψάχνουν κι αυτοί για την Αρταλδάφρα–»

«*Τι;*»

«Οι επαναστάτες!» είπε ο Νικόδημος.

«Ίσως,» αποκρίθηκε ο Ελπιδοφόρος. «Αλλά ας μη βγάζουμε βιαστικά συμπεράσματα.»

«Δεν είναι βιαστικό συμπέρασμα,» τόνισε ο Νάραλχεμ. «Η σύμπτωση είναι–»

«–εξωφρενική,» τον διέκοψε η Φενίλδα. «Προφανώς.»

«Τους είπατε ότι κι εμείς ψάχνουμε για την Αρταλδάφρα;» απαίτησε να μάθει ο Νάραλχεμ.

Εκείνη τη στιγμή, η κουρτίνα παραμερίστηκε και πάλι, και ο Σκοτ κι η Κάτια μπήκαν. Η σκηνή ίσα που τους χωρούσε όλους.

«Μην είσαι ανόητος,» είπε ο Ελπιδοφόρος στον μάγο. «Φυσικά και δεν τους το είπαμε. Επέμειναν, όμως, ρωτώντας μας για τι ψάχνουμε εδώ˙ κι αναγκάστηκα να τους πω ότι ακολουθούμε έναν παλιό χάρτη που οδηγεί σ'έναν θησαυρό.»

«Σε πίστεψαν;»

«Νομίζω πως τουλάχιστον η γυναίκα ανάμεσά τους με πίστεψε. Ήθελε να της πούμε κι άλλα–»

«Σχεδόν μας εκβίασε,» τόνισε η Φενίλδα. «Άφησε να εννοηθεί ότι θα στρέψουν τους Κρά'αν εναντίον μας, αν–»

«Δε νομίζω να το κάνουν, όμως,» της είπε ο Ελπιδοφόρος.

Η Κάτια και ο Σκοτ είχαν, εν τω μεταξύ, καθίσει, και ο δολοφόνος είπε: «Να υποθέσω ότι η συνάντησή σας δεν πήγε καλά;»

«Λοιπόν,» είπε ο Ελπιδοφόρος, «ακούστε.» Και τους μίλησε για όλα όσα είχαν συζητηθεί στη σκηνή του Γεράρδου και των άλλων.

«Οι επαναστάτες…» μουρμούρισε η Κάτια. «Δε μπορεί, αυτοί είναι…»

«Σας είπαν, όμως, πολύ εύκολα ότι ψάχνουν για την Αρταλδάφρα,» παρατήρησε ο Σκοτ.

«Γιατί να το κρύψουν;» ρώτησε η Φενίλδα.

«Αν υποπτεύονται ότι είμαστε πράκτορες της Παντοκράτειρας, χρειάζεται να το ρωτάς αυτό;»

«Μπορεί να προσπαθούν να το διαπιστώσουν,» του είπε ο Ελπιδοφόρος.

«Να διαπιστώσουν αν, όντως, είμαστε με την Παντοκράτειρα;»

Ο Ελπιδοφόρος κατένευσε.

«Την ιστορία τους για το Πορφυρό Κενό την πιστεύετε;» ρώτησε ο Νικόδημος.

Η Φενίλδα είπε: «Δεν υπάρχει άλλη εξήγηση για την παρουσία των Κρά'αν. Ή, τουλάχιστον, αυτή μοιάζει μια πολύ *πιθανή* εξήγηση.»

Ο Ελπιδοφόρος τη ρώτησε: «Έχεις πάει στο Πορφυρό Κενό;»

«Ναι,» ένευσε η Φενίλδα. «Έχω δει και τους Κρά'αν. Είναι ακριβώς όπως αυτοί που ταξιδεύουν τώρα μαζί μας.»

«Για την ώρα, λοιπόν, πηγαίνουμε κι εμείς νότια με τον Γεράρδο και τους υπόλοιπους;» είπε ο Σκοτ.

«Νομίζω ότι μας συμφέρει,» αποκρίθηκε ο Ελπιδοφόρος. «Είναι, σίγουρα, καλύτερο απ'το να διασχίσουμε μόνοι μας το δάσος με τους Κρά'αν να μας επιτίθενται από παντού.»

Κεφάλαιο 28

Αντίκρυ τους η Ταρασμάλθη έφτανε στο τέλος της. Ο ουρανός και η γη χάνονταν, και υπήρχε μονάχα μια κόκκινη απεραντοσύνη. Κάτι που έμοιαζε να είχε βγει από όνειρο.

Το Πορφυρό Κενό.

Μετά από δύο ημέρες οδοιπορίας από τότε που οι ομάδες του Ελπιδοφόρου και του Γεράρδου είχαν συναντηθεί, και μια ώρα πριν από το μεσημέρι της τρίτης ημέρας, είχαν φτάσει στις ακτές για τις οποίες έλεγαν οι Κρά'αν.

«Θεοί…» μουρμούρισε ο Ελπιδοφόρος πίσω απ'τη δερμάτινη προσωπίδα του. «Ώστε αυτό είναι το Πορφυρό Κενό.»

Η Φενίλδα'σαρ, που το είχε ξαναδεί, ένευσε. «Ναι, αυτό είναι.»

Και στις ακτές, εκεί όπου η γη της Ταρασμάλθης τελείωνε και η αχανής, πορφυρόχρωμη απεραντοσύνη ξεκινούσε, ήταν ένα ναυάγιο. Ένα παλιό πλοίο, πεσμένο πλάι.

Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι επρόκειτο για σκάφος Κενού· ο Γεράρδος θα αναγνώριζε παντού ένα τέτοιο σκάφος, όπως επίσης και ο Σέλιρ'χοκ, και η Φενίλδα'σαρ, και οποιοσδήποτε άλλος είχε ποτέ ταξιδέψει στο Πορφυρό Κενό. Γιατί αυτά τα πλοία είχαν ιστία και από την επάνω μεριά και από την κάτω. Είχαν το επάνω και το κάτω κατάστρωμα, όπως ονομάζονταν. Ο λόγος για τούτο ήταν απλός: το Κενό δεν ήταν σαν τη θάλασσα· το σκάφος, ουσιαστικά, *αιωρείτο* εκεί, δεν έπλεε πάνω σε καμια υγρή μάζα. Επομένως, μπορούσε να έχει ιστία παντού γύρω του, για να φουσκώνουν απ'τους Ανέμους και να κινείται ταχύτερα. Στο συγκεκριμένο πλοίο των Κρά'αν, τα κάτω κατάρτια φαίνονταν να είναι σπασμένα, από την πρόσκρουσή του με τη γη της Ταρασμάλθης. Και πάγοι υπήρχαν επάνω του, αν και δεν το κάλυπταν τελείως: οι Κρά'αν έκαναν προσπάθειες να τους διώχνουν.

Καμια δεκαριά μέτρα απόσταση από το ναυαγημένο ξύλινο σκάφος, βρισκόταν μια αρκετά μεγάλη σκηνή˙ και ένας Κρά'αν, ντυμένος με γούνες και βαστώντας ενεργειακό δόρυ, στεκόταν κοντά της. Αντικρίζοντας τους ταξιδιώτες, μπήκε στο εσωτερικό της σκηνής: μάλλον, για να ειδοποιήσει τους ομοειδούς του.

«Γαμώ την ανωμαλία μου…!» είπε η Μάρθα, αγναντεύοντας το Κενό. «Κανείς ποτέ δεν ήξερε για τούτο. Κανείς δεν ήξερε ότι υπάρχει τέτοιο πράμα στην Ταρασμάλθη!»

Ο Τσαρέν'κραμ τούς έκανε νόημα να τον ακολουθήσουν, και προπορεύτηκε, μαζί με τους δύο πολεμιστές του. Ο Γεράρδος και οι υπόλοιποι βάδισαν πίσω τους, ενώ ο άνεμος λυσσομανούσε.

Μερικοί Κρά'αν βγήκαν από τη σκηνή, και ο Τσαρέν'κραμ τούς πλησίασε και τους μίλησε. Ο Γεράρδος, που καταλάβαινε τη γλώσσα τους, άκουσε ότι τους είπε τον λόγο για τον οποίο είχαν έρθει εδώ˙ δεν διευκρίνισε, όμως, ότι είχαν συναντήσει την ομάδα του Ελπιδοφόρου καθοδόν.

Οι Κρά'αν που φυλούσαν το σκάφος ζητωκραύγασαν, κι όσοι *δεν* ήξεραν τη γλώσσα τους άκουσαν μερικά ενθουσιώδη *τσακ-τσακ τσικ τικ! κικ! κικ! τσακ-κικ, τσικ-κακ τσικ!*

Ο Γεράρδος μειδίασε. *Καταχάρηκαν,* παρατήρησε. Αν και τούτοι εδώ αποκλείεται να ήταν Κρά'αν της πρώτης γενιάς, όπως ο Γηραιός, αναμφίβολα θα είχαν ακούσει ένα σωρό ιστορίες για το Πορφυρό Κενό και για την πατρίδα τους, και θα επιθυμούσαν να επιστρέψουν εκεί, κάθε φορά που έστρεφαν το βλέμμα τους στην κόκκινη απεραντοσύνη νότιά τους.

Ο Τσαρέν'κραμ ζύγωσε τον Γεράρδο, και του είπε: «Μπορείτε να κατασκηνώσετε.»

Εκείνος ένευσε, και μετέφερε τα λόγια του Κρά'αν στους συνταξιδιώτες του. Σκηνές άρχισαν να στήνονται στις ακτές του Πορφυρού Κενού.

Ο Γεράρδος είπε στους συντρόφους του: «Θα πάω να ρίξω μια ματιά στο σκάφος. Εσείς μείνετε εδώ.»

«Αν θέλεις τη βοήθειά μου, φώναξέ με,» προσφέρθηκε ο Σέλιρ'χοκ.

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος. «Αν και δε νομίζω να σε χρειαστώ, Σέλιρ. Η υπόθεση θάναι σχετικά απλή, υποθέτω˙ χρόνια ολόκληρα ασχολιόμουν με σκάφη Κενού.»

Και απομακρύνθηκε από τους συντρόφους του, για να ζυγώσει το μεγάλο πλοίο των Κρά'αν που ήταν γερμένο στο πλάι. Το κάτω κατάστρωμά του ήταν σε μαύρα χάλια, παρατήρησε: η πρόσκρουση με την παγωμένη γήινη μάζα το είχε διαλύσει. Τα σπασμένα κατάρτια και τα ιστία δε φαίνονταν πουθενά˙ πρέπει να είχαν θαφτεί στο χιόνι και στους πάγους, εδώ και χρόνια.

Ο Γεράρδος μπήκε στο πλοίο από μια κατεστραμμένη καταπακτή, και βάδισε στο εσωτερικό του, ανάβοντας έναν φακό για να φωτίζει τα σκοτεινά μέρη όπου δεν έφτανε το φως του ήλιου της Ταρασμάλθης. Εκείνο που τον ενδιέφερε, κυρίως, ήταν να δει τις μηχανές. Δε νόμιζε ότι θα δούλευαν, ύστερα από τόσα χρόνια˙ κατά πάσα πιθανότητα, θα είχαν παγώσει τελείως.

Και, όταν έφτασε εκεί, διαπίστωσε ότι δεν είχε πέσει έξω στην υπόθεσή του. Οι μηχανές ήταν, πράγματι, παγωμένες: είχαν μετατραπεί σε μια παγοκρυσταλλική μάζα. Θα έπρεπε κανείς να τις ξεπαγώσει για να δει αν λειτουργούσαν. Και δεν *αποκλείεται* να λειτουργούσαν˙ ωστόσο, ο Γεράρδος το θεωρούσε ασφαλέστερο να τις αντικαταστήσει. Σπάζοντας ένα μικρό κομμάτι πάγου με το τσεκούρι του, κοίταξε τον τύπο της μηχανής και τον κράτησε στο μυαλό του. Δε θα δυσκολευόταν να βρει μια παρόμοια στην Άκρη, την πόλη της Σεργήλης που συνόρευε με το Πορφυρό Κενό και όπου ο Γεράρδος είχε περάσει ένα αρκετά μεγάλο μέρος της ζωής του.

Έφυγε από το μηχανοστάσιο και βάλθηκε να κάνει μια βόλτα μέσα σ'όλο το πλοίο, για να δει τι άλλο πιθανώς να χρειαζόταν, εκτός από μηχανές, κατάρτια, και ιστία.

Καθώς βάδιζε, άκουσε έναν θόρυβο και, αμέσως, στράφηκε.

Είδε κάποιον να στέκεται αντίκρυ του, αλλά δε μπορούσε να διακρίνει ποιος ήταν, καθώς φορούσε κουκούλα, προσωπίδα, και σκούρα γυαλιά.
«Η Φενίλδα'σαρ είμαι,» είπε η μάγισσα. Είχε υψώσει το γαντοφορεμένο χέρι της, καθώς το φως του φακού του Γεράρδου έπεφτε πάνω της. «Μπορείς να το στρέψεις άλλου αυτό;»
Ο Γεράρδος έστρεψε τον φακό του αλλού. «Τι κάνεις εδώ;»
«Ήθελα να δω το σκάφος,» αποκρίθηκε εκείνη, βγάζοντας την προσωπίδα και τα σκούρα γυαλιά της. «Εμείς, οι Ερευνητές, είμαστε περίεργοι˙ έτσι λένε.»
«Δεν έχει και πολλά να δεις εδώ,» τη διαβεβαίωσε ο Γεράρδος, και συνέχισε τη βόλτα του μέσα στο πλοίο.
Η Φενίλδα τον ακολούθησε.
«Ήσουν καπετάνιος στο Πορφυρό Κενό, λοιπόν, ε;» του είπε.
«Ναι...» Ο Γεράρδος φώτιζε τους χώρους απ'όπου περνούσαν, αποκαλύπτοντας πάγο και σπασμένα κομμάτια.
«Για πολλά χρόνια;»
«Αρκετά. Έχεις κι εσύ πάει στο Κενό;»
«Ναι, για ερευνητικούς λόγους,» είπε η Φενίλδα, «όχι για να δουλέψω εκεί.»
Μπήκαν σ'ένα αμπάρι, και ο Γεράρδος φώτισε ολόγυρα. Το μέρος ήταν άδειο˙ μονάχα πάγοι υπήρχαν. Λογικό, άλλωστε: όταν οι Κρά'αν ανακάλυψαν την Πόλη του Νεκρού Θεού, πρέπει να πήραν όλα τους τα πράγματα από το πλοίο και να τα πήγαν εκεί.
«Από καπετάνιος στο Πορφυρό Κενό,» είπε η Φενίλδα, «πώς κατέληξες εξερευνητής στην Ταρασμάλθη;»
«Έχασα το πλοίο μου σε μια άσχημη καταιγίδα Ανέμων. Το μισό μου πλήρωμα τρελάθηκε. Γνωρίζεις τι μπορεί να κάνουν οι Άνεμοι σε κάποιον, έτσι δεν είναι;»
«Ναι.»
«Μετά απ'αυτό,» συνέχισε ο Γεράρδος, «δεν είχα πια λόγο να μένω στην Άκρη. Έτσι, έφυγα. Ταξίδεψα για λίγο στις διαστάσεις

και κατέληξα στην Υπερυδάτια.» Αυτά όλα, φυσικά, ήταν ψέματα, αλλά, εφόσον υποπτευόταν τη μάγισσα και τους συντρόφους της για Παντοκρατορικούς, δεν ήταν πρόθυμος να της πει την αλήθεια· και σίγουρα όχι ότι ήταν συνασπισμένος με την Επανάσταση.

«Εσύ, Φενίλδα, πώς και ψάχνεις για θησαυρούς σε τούτη την παγωμένη διάσταση;»

«Θα πληρωθώ για τις υπηρεσίες μου,» αποκρίθηκε εκείνη. «Δε μπορεί κανείς να έρθει στην Ταρασμάλθη χωρίς μάγο· το ξέρεις αυτό. Τ'αεροπλάνα που ταξιδεύουν στον Αιθέρα απαιτούν τη χρήση της Μαγγανείας Κινήσεως για να λειτουργήσουν σωστά.»

«Δεν είσαι, όμως, η μόνη μάγισσα, έτσι; Έχετε μαζί σας κι έναν Βιοσκόπο, τον Νάραλχεμ'νιρ.» Καθώς ταξίδευαν προς τις ακτές του Πορφυρού Κενού, ο Γεράρδος είχε γνωρίσει όλους τους συντρόφους του Ελπιδοφόρου και της Φενίλδα'σαρ.

«Καλύτερα κανείς να είναι επιφυλακτικός, Γεράρδε. Με δύο μάγους, είσαι πιο ασφαλής απ'ό,τι με έναν.»

Αφού έλεγξαν ολόκληρο το σκάφος, βγήκαν ξανά στον παγερό άνεμο της Ταρασμάλθης, έχοντας φορέσει κουκούλες, προσωπίδες, και γυαλιά. Ο Γεράρδος είδε ότι κάποιος τούς περίμενε με μια καραμπίνα περασμένη στον ώμο. Η Μάρθα.

Η Φενίλδα'σαρ χαιρέτησε και αποχώρησε, βαδίζοντας προς τις σκηνές των συντρόφων της.

Ο Γεράρδος ζύγωσε τη Μάρθα, η οποία τον ρώτησε: «Ποιος ήταν αυτός;»

«Η μάγισσα. Εσύ τι κάνεις εδώ;»

«Την είδα να έρχεται μετά από σένα και πλησίασα, μήπως χρειαζόσουν βοήθεια.»

«Πίστεψες ότι μπορεί να κινδύνευα;»

«Δεν τους εμπιστεύομαι τους συνταξιδιώτες μας.»

«Πριν από μερικές μέρες, ήθελες να σου πουν πού είναι ο θησαυρός που ψάχνουν,» της θύμισε ο Γεράρδος.

«Ακόμα θέλω. Αν ο θησαυρός είναι πραγματικός.»

Ο Γεράρδος βάδισε προς τη σκηνή τους, και η Μάρθα τον ακολούθησε.

Όταν ήταν μέσα, ο Τσαρέν’κραμ ήρθε και τους επισκέφτηκε, για να μάθει σε τι συμπέρασμα είχαν φτάσει σχετικά με το σκάφος. Ο Γεράρδος τού είπε πως είχε δει τις ζημιές και πως ήξερε τώρα τι ανταλλακτικά χρειάζονταν.

«Θα κρατήσεις, λοιπόν, την υπόσχεσή σου σε μας…» είπε ο Τσαρέν’κραμ, ατενίζοντάς τον λιγάκι καχύποπτα. Υπήρχε ένας σχεδόν αδιόρατα ερωτηματικός τόνος στη φωνή του.

«Φυσικά και θα την κρατήσω.»

Ο Κρά’αν έφυγε από τη σκηνή.

«Τι σου είπε;» ρώτησε η Μάρθα.

«Αυτά που θα περίμενες,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος, καθώς έφτιαχνε ζεστό καφέ.

«Δηλαδή, τώρα θα φύγουμε από δω;»

«Δεν υπάρχει λόγος για να μείνουμε. Μόλις περάσει το μεσημέρι, θ’αναχωρήσουμε για την Πόλη του Νεκρού Θεού.»

«Και η ομάδα του Ελπιδοφόρου;» έθεσε το ερώτημα η Μάρθα.

Ο Γεράρδος γέμισε δύο μεταλλικές κούπες με καφέ, και της έδωσε τη μία. «Τι ακριβώς ρωτάς;»

«Τι θα γίνει μ’αυτούς;»

«Θ’ακολουθήσουν το δρόμο τους, υποθέτω.» Ήπιε μια γουλιά καφέ, νιώθοντάς τον να ζεσταίνει τα σωθικά του.

«Δεν έχουμε ακόμα μάθει αν είναι Παντοκρατορικοί–»

«Αν δε μας πειράξουν, δε μας ενδιαφέρει.»

«–ούτε έχουμε μάθει αν λένε ψέματα για τον θησαυρό.»

«Ούτ’αυτό μάς ενδιαφέρει.»

«Εμένα μ’ενδιαφέρει!» τόνισε η Μάρθα. «Γιατί να μη βγάλουμε και κάνα οχτάρι από τούτη την κωλοκατάσταση, Γεράρδε; Τους σώσαμε τη ζωή, όποιοι κι αν είναι!»

«Προτείνεις, επομένως, να τους εκβιάσουμε…»

«Αν χρειαστεί.»

«Από μόνοι τους,» είπε ο Γεράρδος, «δε θα μας αποκαλύψουν τη θέση του θησαυρού· νομίζω πως αυτό είναι ξεκάθαρο. Κι επιπλέον, δεν είναι καν βέβαιο ότι *υπάρχει* θησαυρός: ο Σέλιρ'χοκ θεωρεί πως ο Ελπιδοφόρος είπε ψέματα· και, για νάμαι ειλικρινής, δεν τον αδικώ. Ούτε εγώ έχω χάψει αυτή την ιστορία. Βασικά, το μόνο άτομο που την έχει πιστέψει είσαι εσύ…»

«Ο πνιγμένος απ'τα βυζιά της Έχιδνας πιάνεται, παρότι φοβάται ότι τα δόντια της θα τον δαγκώσουν,» αποκρίθηκε η Μάρθα, κάνοντάς τον να χαμογελάσει. «Είμαι στην από κάτω μεριά του πλοίου, Γεράρδε.» Και, βλέποντας πως δεν είχε καταλάβει την έκφραση, του εξήγησε: «Δεν έχω καθόλου λεφτά, τελευταία. *Θέλω*, λοιπόν, να πιστέψω ότι αυτοί οι τύποι ψάχνουν για κάποιο θησαυρό…» Ήπιε μια μικρή γουλιά απ'τον καφέ της και, μετά, άναψε τσιγάρο, προσφέροντας και στον Γεράρδο ένα.

Εκείνος το πήρε και το άναψε με τον δικό του αναπτήρα.

«Τι λες;» ρώτησε η Μάρθα, όταν είδε πως ο Γεράρδος δε θα μιλούσε.

«Τι να πω;» Ανασήκωσε τους ώμους του. «Δεν πρόκειται να τους εκβιάσω. Μπορεί αυτό νάχει απρόβλεπτες συνέπειες. Και δε θέλω νάρθουμε σε σύγκρουση με ανθρώπους που δεν έχουμε *λόγο* νάρθουμε σε σύγκρουση.»

Η Μάρθα αναστέναξε, φυσώντας καπνό προς την οροφή της σκηνής.

«Από την Υπερυδάτια είστε;» ρώτησε τον Ελπιδοφόρο, το επόμενο πρωί, καθώς διέσχιζαν το παγωμένο δάσος, κατευθυνόμενοι προς την Πόλη του Νεκρού Θεού.

«Όχι όλοι μας. Γιατί ρωτάς;»

«Από περιέργεια. Εσύ από την Υπερυδάτια είσαι;»

«Όχι.»
«Και πώς βρήκες τον χάρτη του θησαυρού;»
«Τον αγόρασα.»
«Σε ποια διάσταση;»
«Στη Σεργήλη.»

Στη Σεργήλη, σκέφτηκε η Μάρθα. *Σταυροδρόμι πολλών άλλων διαστάσεων.* Απ'ό,τι γνώριζε, η Σεργήλη είχε διόδους για Σάρντλι, Διάσταση του Φωτός, Υπερυδάτια, και Σύμπλεγμα. Επιπλέον, είχε σημεία μετάβασης για Αιθέρα˙ και δεν έπρεπε κανείς να ξεχνά ότι συνόρευε και με το Πορφυρό Κενό. Ο Ελπιδοφόρος μπορεί να έλεγε αλήθεια, ή ψέματα, αναφέροντας κάτι που ακουγόταν αληθοφανές.

«Από εκεί είσαι;» τον ρώτησε. «Από τη Σεργήλη;»
«Ναι. Εσύ;»

«Από την Υπερυδάτια,» είπε η Μάρθα˙ και παρατήρησε: *Δεν είναι και πολύ ομιλητικός. Πώς θα μάθω αν ο θησαυρός είναι αληθινός;* «Ποιοι σύντροφοί σου είναι απ'την Υπερυδάτια;»

Ο Ελπιδοφόρος δεν αποκρίθηκε αμέσως, γιατί καταλάβαινε ότι η Μάρθα προσπαθούσε να τον ψαρέψει. Και καταράστηκε, εσωτερικά, τον εαυτό του που είχε πει ότι ορισμένοι απ'την ομάδα του ήταν απ'την Υπερυδάτια. *Τι ανοησία! Τώρα πρέπει να της δώσω μια απάντηση…* Και ποιος να έλεγε πως ήταν από την Υπερυδάτια; Η Φενίλδα; Ο Νικόδημος; Η Κάτ–;

«Δε μ'άκουσες;» φώναξε η Μάρθα, μέσα στον δυνατό άνεμο. «Ποιοι από σας είστε απ'την Υπερυδάτια;»

«Εγώ,» είπε ο Νάραλχεμ'νιρ, που βάδιζε πίσω απ'τον Ελπιδοφόρο. «Εγώ είμαι απ'την Υπερυδάτια.»

Η Μάρθα στράφηκε για να κοιτάξει τον μάγο. «Μόνο εσύ;»
«Ναι, μόνο εγώ.»

Σ'ευχαριστώ, αγάπη μου, σκέφτηκε ο Ελπιδοφόρος, υπομειδιώντας πίσω απ'την προσωπίδα του. *Μόλις διόρθωσες το λάθος μου. Ελπίζω μόνο να ξέρεις τι κάνεις.*

«Από ποια ηπειρόνησο; Τη Μικρυδάτια;»

«Την Κεντρυδάτια,» απάντησε ο μάγος.

Η Έχιδνα να σε δαγκώσει! συλλογίστηκε η Μάρθα, που δεν ήξερε την Κεντρυδάτια και τόσο καλά. «Από ποια πόλη;»

«Τη Ριλιάδα. Έχεις πάει;»

«Όχι.» *Σκατά κι απόσκατα…*

«Από τη Μικρυδάτια είσαι, ε;»

«Ναι.»

«Από ποια πόλη;»

Και οι ερωτήσεις του συνεχίστηκαν, ανελέητα.

Ο μαλάκας ο μάγος αποδείχτηκε *απίστευτα* ενοχλητικός, παρατήρησε η Μάρθα, καθώς προσπαθούσε ν'αποφύγει να πει ότι ήταν με την Επανάσταση και ότι, κάποτε, είχε κάνει φυλακή στην Αταρδία.

«Κάτι μάς κρύβουν, οι γαμημένοι!» είπε η Μάρθα στον Γεράρδο, το βράδυ, όταν βρίσκονταν μέσα στη σκηνή τους.

«Σώπα…» αποκρίθηκε εκείνος, καθώς έτρωγαν.

«Δε θες να μάθεις τι είναι;»

«Σου είπα: αν δε μας πειράξουν, δεν υπάρχει λόγος να μ'ενδιαφέρει τίποτα γι'αυτούς.»

«Κι αν είναι Παντοκρατορικοί;»

Ο Γεράρδος δε μίλησε, συνεχίζοντας το φαγητό του.

«Αν ψάχνουν κι εκείνοι για την Αρταλδάφρα;» έθεσε το ερώτημα η Μάρθα.

«Αυτή,» είπε ο Γεράρδος, «θα ήταν μια πραγματικά τρελή σύμπτωση.»

«Εκτός αν ξέρουν πως κι εμείς είμαστε εδώ για τον ίδιο λόγο.»

Ο Γεράρδος αναστέναξε. «Εντάξει, έχεις δίκιο. Αλλά, αν κατασκόπευαν εμάς, τότε δε θα έμοιαζαν να έχουν ν'ακολουθήσουν το δικό τους δρόμο· θα ήθελαν να μείνουν κοντά μας.»

«Ναι, πράγματι…» αναγκάστηκε να παραδεχτεί η Μάρθα. «Τούτο, όμως,» τόνισε, «δε σημαίνει ότι δεν πρέπει να μάθουμε περισσότερα γι'αυτούς!»

Ο Γεράρδος μειδίασε. «Σε τρώει ακόμα ο θησαυρός, ε;»

Η Μάρθα δεν το επιβεβαίωσε, αλλά ήταν φανερό από την όψη της πως η απάντηση ήταν *ναι.*

Όταν πλησίαζαν την Πόλη του Νεκρού Θεού και ήταν μεσημέρι, ο Τσαρέν'κραμ έμοιαζε ανήσυχος στον Γεράρδο. Ο Κρά'αν βημάτιζε γύρω-γύρω, καθώς οι υπόλοιποι έστηναν τις σκηνές τους, και κοίταζε μέσα στο παγωμένο δάσος με τα κιάλια του. *Τι ψάχνει;*

Ο Γεράρδος τον πλησίασε. «Συμβαίνει κάτι, Τσαρέν'κραμ;»

Εκείνος κατέβασε τα κιάλια και γύρισε να τον κοιτάξει. «Δεν έχουμε συναντήσει καμία περιπολία… ούτε κυνηγούς.»

«Και τι μπορεί να σημαίνει αυτό;»

«Δεν ξέρω, Γεράρδε. Πάντως, κανονικά θα έπρεπε να είχαμε συναντήσει. Είμαστε πολύ κοντά στην Πόλη· το απόγευμα θα έχουμε φτάσει.»

Ο Γεράρδος κατάλαβε την ανησυχία του Τσαρέν'κραμ. Όταν δεν έβλεπες περιπολίες εκεί όπου έπρεπε να τις δεις, συνήθως κάτι άσχημο συνέβαινε… *Τι, όμως; Επιτέθηκαν οι Κρά'αν και σ'άλλους εξερευνητές, και οι εξερευνητές τούς σκότωσαν;*

Απομακρύνθηκε από τον Τσαρέν'κραμ, πηγαίνοντας στη σκηνή που μοιραζόταν με τη Μάρθα. Έβγαλε την κουκούλα, τα γυαλιά, και την προσωπίδα του και, καθίζοντας, της είπε τι είχε παρατηρήσει ο Κρά'αν.

Εκείνη συνοφρυώθηκε. «Υποπτεύεται τίποτα συγκεκριμένο;»

«Όχι.»

Άρχισαν να τρώνε, σιωπηλά.

Και η Μάρθα, σε κάποια στιγμή, είπε: «Λες νάναι εκείνο το μεταλλικό θηρίο που μας έλεγε ο Ελπιδοφόρος;»

«Θα μου φαινόταν περίεργο. Οι Κρά'αν τόσα χρόνια είναι σε τούτα τα μέρη˙ αν ερχόταν κάποιο απίστευτα δυνατό θηρίο εδώ, ή θα το είχαν ήδη σκοτώσει ή αυτό θα είχε σκοτώσει εκείνους.»

«Αν, όμως, το θηρίο ήρθε ακολουθώντας τον Ελπιδοφόρο;»

Ο Γεράρδος κούνησε το κεφάλι. «Δεν ξέρω... Καλό θα ήταν, πάντως, να είμαστε έτοιμοι, και να ειδοποιήσουμε και τους άλλους.»

Όταν το μεσημέρι είχε περάσει και μάζευαν τις σκηνές τους, ο Γεράρδος ενημέρωσε τον Ελπιδοφόρο και τους υπόλοιπους για την κατάσταση.

«Δε μ'αρέσει αυτό, αρχηγέ...» μούγκρισε ο Σκοτ.

«Ούτε κι εμένα,» συμφώνησε ο Νικόδημος.

«Δεν αποκλείεται να είναι το μεταλλικό θηρίο, Γεράρδε,» είπε ο Ελπιδοφόρος. «Κι εδώ πέρα,» κοίταξε ολόγυρά τους, το δάσος, «αν μας στριμώξει, την έχουμε πολύ άσχημα. Ίσως νάναι χειρότερα απ'το οροπέδιο.»

«Να φύγουμε!» είπε έντονα η Κάτια. «Όσο έχουμε ακόμα καιρό, *να φύγουμε!*»

«Δεν ξέρουμε πού *ακριβώς* είναι το θηρίο,» της θύμισε ο Ελπιδοφόρος. «Μπορεί να ξεκινήσουμε να πηγαίνουμε προς μια κατεύθυνση και να το βρούμε μπροστά μας.»

«Ούτε ξέρουμε ότι *όντως* είναι εδώ,» είπε ο Προαιρέσιος. «Το μόνο που ξέρουμε είναι ότι δεν έχουμε, ώς τώρα, συναντήσει κανέναν Κρά'αν.»

«Όταν μια περιπολία εξαφανίζεται,» τόνισε ο Ελπιδοφόρος, «πάντοτε υπάρχει κάποιος καλός –ή, μάλλον, *κακός*– λόγος γι'αυτό.» Και πήρε το τουφέκι του στα χέρια, οπλίζοντάς το και προσαρμόζοντας επάνω του έναν εκτοξευτή χειροβομβίδων. «Θα

πρότεινα να είστε όλοι έτοιμοι. Και, σε περίπτωση που δούμε το θηρίο, να κάνετε ό,τι σας λέω. Θα πρέπει να το παγιδέψουμε, πιθανώς ρίχνοντας κάποια δέντρα επάνω του· δεν μπορούμε να το σκοτώσουμε. Κατανοητό;»

«Σε καταλάβαμε,» του είπε η Μάρθα, που το ύφος του την είχε παραξενέψει κάπως. Τι της θύμιζε;… *Στρατιωτικό. Ναι, στρατιωτικό μού θυμίζει.*

Ο Ελπιδοφόρος είπε στον Γεράρδο: «Φρόντισε να το μάθουν αυτό και οι Κρά'αν.»

Εκείνος ένευσε, και μετέφερε τις οδηγίες του Ελπιδοφόρου στον Τσαρέν'κραμ και τους δύο πολεμιστές του.

Με τα όπλα τους στα χέρια, άρχισαν να καλύπτουν τα τελευταία χιλιόμετρα προς την Πόλη του Νεκρού Θεού…

Κεφάλαιο 29

Πτώματα.

Μπροστά από το στόμιο της σπηλιάς. Γύρω από το παγωμένο έντομο. Κοντά στο αρχέγονο τηλεπικοινωνιακό κέντρο.

Κουφάρια Κρά'αν, και ενεργειακά δόρατα και πυροβόλα όπλα πεταμένα τριγύρω, άλλα σπασμένα άλλα όχι.

Το χιόνι, κόκκινο απ'το αίμα.

Ο Τσαρέν'κραμ ούρλιαξε, και έτρεξε προς τη σπηλιά με τους άλλους δύο Κρά'αν εκατέρωθέν του.

Ο Γεράρδος τον πρόλαβε, τραβώντας τον πίσω απ'τη γούνινη ενδυμασία του. «Περίμενε! *Περίμενε!* Δεν ξέρουμε ακόμα τι συμβαίνει!»

Ο Τσαρέν'κραμ στάθηκε για λίγο, ατενίζοντας τον Γεράρδο σαν να είχε παραλύσει. Οι άλλοι δύο Κρά'αν έμειναν επίσης αγαλματωμένοι. Κανένας δε μίλησε.

«Μα την Οργή του Κρόνου!» είπε ο Ελπιδοφόρος, βαδίζοντας ανάμεσα στα κουφάρια με το τουφέκι του υψωμένο. «Αυτό είναι… Αυτό μπορεί μόνο να είναι δουλειά του μηχανικού θηρίου.»

«Και τι σκατά είναι *αυτό*, Καπετάνιε;» ρώτησε ο Σκοτ, ατενίζοντας το γιγάντιο έντομο που ήταν μισοθαμμένο μες στους πάγους και καλώδια ξεκινούσαν από το στήθος του, περνώντας κάτω από τα κουφάρια των Κρά'αν και πηγαίνοντας στο εσωτερικό της σπηλιάς.

Ο Ελπιδοφόρος δεν είχε απάντηση να δώσει˙ κούνησε μονάχα το κεφάλι του, κοιτάζοντας ολόγυρα, αναμένοντας κάποιον κίνδυνο να παρουσιαστεί.

Η Φενίλδα'σαρ ύφανε γρήγορα ένα Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως. «Υπάρχει ενέργεια μέσα σ'αυτό το έντομο,» είπε. «Μια σταθερή πηγή ενέργειας. Μια ενεργειακή καρδιά, σαν… σαν…»

«Σαν τι, μάγισσα;» ρώτησε ο Σκοτ.

«Σαν αυτή μέσα στο μεταλλικό θηρίο.»
«Δεν είναι δυνατόν!» γρύλισε ο Σκοτ.
Ο Ελπιδοφόρος έστρεψε το βλέμμα του στο παγωμένο έντομο. *Άγαλμα;* σκέφτηκε. *Ναι, μοιάζει με άγαλμα˙ αλλά είναι; Μάλλον όχι. Θα μπορούσε κάποτε να ήταν ζωντανό, προτού το σκεπάσουν οι πάγοι. Θα μπορούσε να ήταν κάτι σαν αυτό που μας κυνηγά…*
«Οι Κρά’αν,» εξήγησε ο Σέλιρ’χοκ, ζυγώνοντας, «αντλούν ενέργεια από εδώ. ‘Ο Νεκρός Θεός’ αποκαλούν τούτο το έντομο, γιατί είναι το μόνο πράγμα που τους κρατά ζωντανούς στην Ταρασμάλθη.»
«Το μεταλλικό θηρίο που μας κυνηγούσε έμοιαζε μ’αυτό,» του είπε η Φενίλδα. «Όχι στην εμφάνιση, αλλά η… καρδιά του ήταν ίδια. Η ίδια μορφή ενέργειας.»
Μια κραυγή αντήχησε απ’τα βάθη του σπηλαίου, κι άλλη μια την ακολούθησε. Και μετά, σιωπή.
Ο Τσαρέν’κραμ τσύριξε, κι έκανε πάλι να μπει στην Πόλη˙ ο Γεράρδος, όμως, τον συγκράτησε, λέγοντάς του στη γλώσσα των Κρά’αν: «Περίμενε! Αν εκεί μέσα είναι το θηρίο που κυνηγά την ομάδα του Ελπιδοφόρου, θα σε σκοτώσει κι εσένα!»
«Καλύτερα να φύγουμε,» πρότεινε η Κάτια, πανικόβλητα. «Τώρα! Καλύτερα να φύγουμε! Μ’ακούς, Καπετάνιε;» Έπιασε το μανίκι του Ελπιδοφόρου, τραβώντας το. «Καλύτερα *να φύγουμε!*»
«Νομίζεις,» τη ρώτησε εκείνος, «ότι το θηρίο θ’αργήσει πολύ να σκοτώσει τους πάντες μέσα σ’αυτές τις σπηλιές;»
«Τι μας νοιάζει γι’αυτά τα τέρατα; –Πρέπει να φύγουμε!»
«Θα κυνηγήσει εμάς, μόλις έχει τελειώσει μαζί τους.»
«Δε θα μας βρει μες στο δάσος!»
«Το αμφιβάλλω–»
«Και τι να κάνουμε;» πετάχτηκε ο Νικόδημος. «Να περιμένουμε νάρθει να μας σφάξει, Ελπιδοφόρε;»
«Πρέπει να το νικήσουμε,» αποκρίθηκε εκείνος. «Μπορούμε, ίσως, να κάνουμε αυτές τις σπηλιές να καταρρεύσουν επάνω

του.» Στράφηκε στη μάγισσα. «Φενίλδα, μπορείς πάλι να το σταματήσεις, όπως τις προηγούμενες φορές;»

Εκείνη ένευσε. «Ναι. Ανάλογα… Δηλαδή, αν δεν πεταχτεί πολύ κοντά μας. Αν είναι πολύ κοντά, ίσως να μην προλάβω να το σταματήσω προτού μας σκοτώσει.»

«Να το σταματήσεις;» τη ρώτησε ο Σέλιρ'χοκ. «Πώς; Δε μας το αναφέρατε αυτό, πριν.»

«Χρησιμοποιώντας ένα Ξόρκι Ενεργειακής Συστολής,» εξήγησε η Φενίλδα'σαρ. «Μπλοκάρει την ενεργειακή πηγή μέσα του· για λίγο, όμως.»

«Θα σε βοηθήσω κι εγώ,» της είπε ο Σέλιρ. «Συνδυάζοντας τις δυνάμεις μας, αναμφίβολα θα το σταματήσουμε ευκολότερα και, ίσως, για περισσότερο.» Στράφηκε στον Νάραλχεμ'νιρ.

«Δεν γνωρίζω το Ξόρκι Ενεργειακής Συστολής, δυστυχώς,» δήλωσε εκείνος. «Επομένως, δεν μπορώ να συμβάλω.»

«Σαχλαμάρες κάθεστε και λέτε!» γρύλισε ο Σκοτ. «Ακόμα κι αν το θάψουμε εκεί μέσα, αυτό θα σκάψει και θα βγει! Είναι πολύ μεγάλο το ρίσκο να μπούμε σ'ετούτες τις καταραμένες σπηλιές!»

«Ο μοναδικός τρόπος για να το σταματήσουμε μόνιμα είναι να διαλύσουμε την ενεργειακή πηγή μέσα του,» είπε ο Νάραλχεμ'νιρ.

«Το έχουμε καταλάβει αυτό,» του είπε η Φενίλδα. «Το πρόβλημα είναι ότι δεν ξέρουμε *πώς* να το κάνουμε.»

«Δε μ'άφησες να τελειώσω.»

«Δηλαδή, έχεις κάτι να προτείνεις;»

«Φυσικά και έχω κάτι να προτείνω.» Τώρα, κανένας δε μιλούσε κι όλοι τον άκουγαν. «Ίσως θα άξιζε να προσπαθήσουμε να το χτυπήσουμε με την ενέργεια που βρίσκεται εκεί.» Υψώνοντας το χέρι του, έδειξε το παγωμένο έντομο. «Η μία ενεργειακή πηγή μπορεί να εξουδετερώσει την άλλη, και το θηρίο να πάψει να λειτουργεί.»

Ο Ελπιδοφόρος κοίταξε τη Φενίλδα και τον Σέλιρ, περιμένοντας την αντίδρασή τους. Ήταν οι μόνοι που μπορούσαν να δώσουν μια σχετικά έγκυρη άποψη για το θέμα.

«Δεν είναι κακή ιδέα,» είπε ο Διαλογιστής.

«Συμφωνώ,» δήλωσε η Ερευνήτρια.

«Ας το προσπαθήσουμε, λοιπόν,» είπε ο Ελπιδοφόρος.

«Καπετάνιε, έχεις τρελαθεί;» φώναξε η Κάτια. «Πάμε να φύγουμε από δω!»

Ο Ελπιδοφόρος στράφηκε να την κοιτάξει. «Αν δεν το ξεφορτωθούμε, στο τέλος θα μας σκοτώσει. Είναι πιο δυνατό από εμάς, πιο γρήγορο από εμάς, και–»

«Αρκετά!» τον διέκοψε ο Νάραλχεμ'νιρ. «Ας αρχίσουμε να *κάνουμε κάτι.*» Και προς την Κάτια: «Κι εσύ βούλωστο, επιτέλους.»

«Μα, έχετε–!» άρχισε εκείνη.

«Σκασμός!»

Ο Ελπιδοφόρος είπε στον Γεράρδο: «Ρώτα τους Κρά'αν πού καταλήγουν αυτά τα καλώδια.»

Ο Γεράρδος ρώτησε τον Τσαρέν'κραμ, κι εκείνος τού απάντησε: «Στον θάλαμο με τον μετατροπέα ενέργειας. Είναι κάτι που η πρώτη γενιά έφτιαξε από τις μηχανές του παλιού μας σκάφους. Για να κινηθεί ένα σκάφος στο Κενό, μας έχουν πει, δε χρειάζεται μόνο διαλύτη Κενού, αλλά και ενέργεια που κάνει τις μηχανές να κινούνται και να–»

«Ναι, έτσι είναι,» τον διέκοψε ο Γεράρδος. «Τι κάνει, όμως, αυτός ο συγκεκριμένος 'μετατροπέας ενέργειας' που έχετε στην Πόλη σας;»

«Η ενέργεια που έρχεται από τον Θεό είναι πολύ ασταθής· ο μετατροπέας τη σταθεροποιεί, για να μπορεί νάναι εύχρηστη: να μπορούμε, για παράδειγμα, να φτιάξουμε ενεργειακά δόρατα και–»

«Θα μας οδηγήσεις στον θάλαμο του μετατροπέα;» τον ρώτησε ο Γεράρδος, και του εξήγησε, εν συντομία, το σχέδιο του Σέλιρ'χοκ και των άλλων μάγων.

«Ναι, φυσικά και θα σας οδηγήσω,» προθυμοποιήθηκε αμέσως ο Κρά'αν.

Ο Γεράρδος στράφηκε στον Ελπιδοφόρο και του μετέφερε, στη Συμπαντική Γλώσσα, αυτά που του είχε πει ο Τσαρέν'κραμ.

«Πάμε να βρούμε τον μετατροπέα,» είπε ο Σέλιρ'χοκ. «Αν και έχω την εντύπωση ότι θα πρέπει να χρησιμοποιήσουμε την ενέργεια όπως είναι, ασταθής, προκειμένου να χτυπήσουμε τον εχθρό μας.»

«Συμφωνώ,» ένευσε ο Νάραλχεμ. «Η σταθεροποιημένη ενέργεια δε θα τον σταματήσει.»

Κραυγές ήρθαν από τα βάθη της Πόλης.

Ο Τσαρέν'κραμ γρύλισε, οργισμένα, δείχνοντας τα μυτερά δόντια του.

Η ομάδα μπήκε στο άνοιγμα της σπηλιάς. Όλοι τους κρατούσαν πυροβόλα όπλα στα χέρια.

Η Πόλη του Νεκρού Θεού ήταν γεμάτη κουφάρια Κρά'αν, πολλά από τα οποία αποτρόπαια διαμελισμένα. Ουρλιαχτά αντηχούσαν από τα σπήλαια και τις σήραγγές της, καθώς και γδούποι, σαν κάτι πολύ βαρύ να περπατούσε.

«Γιατί σκοτώνει το λαό μου;» ρώτησε ο Τσαρέν'κραμ τον Γεράρδο. «Τι πλάσμα είναι;»

«Δεν ξέρω, Τσαρέν'κραμ. Δεν ξέρω.»

«Ρώτα αυτόν, τότε!» Ο Κρά'αν έδειξε τον Ελπιδοφόρο.

«Ούτε αυτός νομίζω πως ξέρει. Τους κυνηγά χωρίς φανερό λόγο ή αφορμή. Τουλάχιστον, έτσι ισχυρίζονται.»

Οι ανάσες τους ακούγονταν βαριές, καθώς πήγαιναν ολοένα και πιο βαθιά μέσα στα σπήλαια και δεν υπήρχε πλέον πάγος γύρω τους. Είχαν βγάλει τις κουκούλες, τις προσωπίδες, και τα γυαλιά

τους. Οι κραυγές αντηχούσαν δυνατότερα εδώ, όπως επίσης και τα ποδοβολητά.

Τα καλώδια στο έδαφος φάνηκαν να στρίβουν, και ο Τσαρέν'κραμ έκανε νόημα στους υπόλοιπους να τ'ακολουθήσουν. Διασχίζοντας σήραγγες γεμάτες κουφάρια, έφτασαν σε μια σπηλιά όπου τα καλώδια κατέληγαν σ'έναν περίπλοκο μηχανισμό, ο οποίος είχε δύο φορές το ύψος ενός Κρά'αν, και στο φάρδος ήταν όσο τέσσερις, αν ο ένας στεκόταν πλάι στον άλλο.

«Εντάξει,» είπε ο Σκοτ, «φτάσαμε ώς εδώ μ'όλα τα μέλη μας στη θέση τους· τι μπορούμε να κάνουμε τώρα;»

«Θα φτιάξουμε ένα ενεργειακό κανόνι,» απάντησε ο Σέλιρ'χοκ.

Ο Σκοτ γέλασε. «Είσαι παλαβός, μάγε! Τα ενεργειακά κανόνια χρειάζονται Τεχνομαθείς για να λειτουργήσουν –και κανένας από σας δεν είναι Τεχνομαθής!»

«Η Μαγγανεία Οπλικής Φορτίσεως δεν είναι πραγματικά απαραίτητη, Σκοτ,» εξήγησε η Φενίλδα'σαρ.

«Και γιατί, τότε, όλοι–;»

«Όπως επίσης,» συνέχισε η μάγισσα, «δεν είναι πραγματικά απαραίτητη και η Μαγγανεία Κινήσεως για να κινηθεί ένα περίπλοκο όχημα. Ωστόσο, αυτές οι μαγγανείες βοηθούν στη σωστή ροή της ενέργειας· αν *δεν* χρησιμοποιούνται, τότε μεγάλος κίνδυνος υφίσταται.»

«Από στιγμιαία κατανάλωση όλης της ενέργειας,» είπε ο Νάραλχεμ'νιρ, «μέχρι θανατηφόρα έκρηξη.» Είχε ήδη αρχίσει να κοιτάζει το μηχάνημα, από κοντά. Πάτησε ένα κουμπί και τράβηξε μερικά από τα καλώδια, βγάζοντάς τα από τα βύσματά τους. «Μην καθυστερούμε άλλο.»

«Χρειαζόμαστε ένα όπλο,» είπε η Φενίλδα, στρεφόμενη στους υπόλοιπους και κοιτάζοντας απ'τον έναν στον άλλο. «Ένα οποιοδήποτε πυροβόλο μάς κάνει. Όχι πιστόλι, όμως· καλύτερα νάναι μεγάλο.»

«Μισό λεπτό,» είπε ο Γεράρδος. «Για να καταλάβω. Σχεδιάζετε να κάνετε κάτι που μπορεί να μας τινάξει όλους στον αέρα;»

«Είναι τελείως παλαβοί!» μούγκρισε ο Σκοτ.

«Σέλιρ,» ρώτησε ο Προαιρέσιος, «είσαι *σίγουρος* γι'αυτό;»

«Όχι,» απάντησε ο μαυρόδερμος μάγος, ο οποίος, έχοντας βγάλει τα χοντρά γάντια του, σκάλιζε τον μηχανισμό που οι Κρά'αν αποκαλούσαν *μετατροπέα ενέργειας.* «Αλλά είναι ένας τρόπος – και τώρα δε φαίνεται να έχουμε άλλον.» Στράφηκε να τους κοιτάξει. «Δε χρειάζεται, όμως, να φτιάξουμε κανόνι ακριβώς.»

Ο Ελπιδοφόρος, που εκείνη τη στιγμή έδινε ένα τουφέκι στη Φενίλδα'σαρ, ρώτησε: «Τι εννοείς;»

«Το κανόνι κάποιος θα πρέπει να το κρατά, πράγμα που θα είναι εξαιρετικά επικίνδυνο. Καλύτερα να φτιάξουμε μια βόμβα που θα μπορούμε να ενεργοποιήσουμε από απόσταση.»

«Αυτή είναι μια *πολύ* καλύτερη ιδέα,» τόνισε ο Γεράρδος.

Ο Ελπιδοφόρος ένευσε. «Συμφωνώ. Έχουμε τα απαραίτητα εργαλεία, όμως;»

«Το μόνο που χρειαζόμαστε είναι ένας πομπός και ένας δέκτης,» είπε ο Σέλιρ'χοκ. «Κι αυτό εδώ το κομμάτι.» Χτύπησε με τις φάλαγγες των δαχτύλων του ένα σημείο του μηχανισμού. «Είναι για να συγκρατεί και να απελευθερώνει την ενέργεια. Μπορεί να αποτελέσει 'βόμβα', αν εφαρμόσουμε μερικά καλώδια επάνω του, καθώς και έναν δέκτη.»

«Καλώς,» είπε ο Ελπιδοφόρος. «Αρχίστε να το δουλεύετε, γρήγορα. Οι υπόλοιποι: έχετε το νου σας μην πλησιάσει το θηρίο.»

«Θα πάω να κοιτάξω,» δήλωσε ο Σκοτ.

«Έρχομαι μαζί σου,» είπε ο Προαιρέσιος, και βγήκαν από τη σπηλιά.

Στην είσοδό της στάθηκαν φρουροί η Μάρθα και ο Νικόδημος, αφουγκραζόμενοι τις κραυγές που αντηχούσαν από τα βάθη της Πόλης του Νεκρού Θεού.

Ο Σέλιρ’χοκ, ο Νάραλχεμ’νιρ, και η Φενίλδα’σαρ ξεκίνησαν να δουλεύουν πυρετωδώς· και η τελευταία προέτρεψε και την Κάτια να τους βοηθήσει: γιατί, καθότι μηχανικός, δεν ήταν άσχετη με το όλο εγχείρημα που είχαν κατά νου. Η Κάτια δεν τους αρνήθηκε τη βοήθειά της, αν και, συνεχώς, μουρμούριζε ότι τούτο θα σήμαινε το τέλος τους, ότι αυτά που προσπαθούσαν να κάνουν ήταν πειραματικά και άκρως επικίνδυνα, ότι ήταν παγιδευμένοι μέσα σ’αυτές τις καταραμένες σπηλιές– «Σκασμός!» της γρύλισε ο Νάραλχεμ. «Το ξέρουμε ότι η κατάσταση είναι επικίνδυνη. Το ξέραμε από τότε που ήρθαμε στην Ταρασμάλθη!»

Ουρλιαχτά αντήχησαν, ξαφνικά. Από πολύ κοντά.

Τα μάτια της Μάρθας γούρλωσαν. «Προαιρέσιε;» φώναξε, βγαίνοντας απ’τη σπηλιά και βαδίζοντας μέσα στη σήραγγα.

Ποδοβολητά: βαριά, δυνατά.

«Προαιρέσιε;»

Ο Απολλώνιος και ο Σκοτ ξεπρόβαλαν από μια στροφή των περασμάτων. «Εδώ είμαστε!» είπε ο πρώτος. «Και το θηρίο δεν είναι μακριά!» Πλησίασαν. «Μα τους θεούς, Μάρθα, δεν έχεις ποτέ σου ξαναδεί κάτι τέτοιο!»

«Το *είδες*; Είναι *τόσο* γαμημένα κοντά μας;»

«Δεν έχει οσμή,» τους πληροφόρησε ο Σκοτ· «δε μπορεί να μας μυρίσει–»

«Κι αυτό θάπρεπε να μας καθησυχάζει, ρε παλαβέ;» απόρησε η Μάρθα.

«Αφού δε μπορεί να μας μυρίσει, δεν ξέρει πού είμαστε! Πρέπει νάρθει τυχαία εδώ.»

«Δε σας είδε, όταν το είδατε;»

«Βρισκόταν στο βάθος μιας μεγάλης σπηλιάς,» εξήγησε ο Προαιρέσιος. «Σκότωνε μερικούς Κρά’αν που προσπαθούσαν να του ξεφύγουν. Ένας το πυροβόλησε, αλλά εκείνο δεν κατάλαβε τίποτα. Κάποιοι άλλοι το χτύπησαν με ενεργειακά δόρατα, χωρίς πάλι κανένα αποτέλεσμα.»

Ο Γεράρδος, που είχε πλησιάσει αρκετά για ν'ακούσει τι έλεγαν, στράφηκε στους μάγους γύρω από τη μηχανή, και φώναξε: «Σέλιρ'χοκ! Τελειώνετε;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος. «Είναι σχεδόν έτοιμο.»

«Πρέπει να βγούμε από δω,» είπε ο Ελπιδοφόρος. «Αν το θηρίο μάς συναντήσει σε τούτο το μέρος, δε θα έχουμε καμια έξοδο διαφυγής.»

«Σκατά, γαμώ την ανωμαλία σας...!» μούγκρισε η Μάρθα. «Την έχουμε γαμήσει μ'αυτή τη μαλακία που φέρατε μαζί σας!»

«Δεν το 'φέραμε μαζί μας', κοπελιά,» της είπε ο Σκοτ. «Από μόνο του άρχισε να μας κυνηγά!»

«Είμαστε έτοιμοι!» είπε, μετά από λίγο, η Φενίλδα'σαρ.

Ο Σέλιρ'χοκ, που είχε σκύψει, σηκώθηκε όρθιος, κρατώντας στα χέρια του ένα στρογγυλό, μεταλλικό πράγμα. Επάνω του, ένα κόκκινο φωτάκι, που σχημάτιζε ημικύκλιο, ήταν αναμμένο. Στη μια του μεριά ήταν προσαρμοσμένα τρία καλώδια· από την άλλη προεξείχε μια μικρή κεραία.

«Η βόμβα μας,» είπε ο μαυρόδερμος μάγος, και την έδωσε στη Φενίλδα, η οποία την κράτησε με προσοχή, λιγάκι ανήσυχα, σα να ήξερε *ακριβώς* πόσο απόλυτα επικίνδυνη ήταν. Ο Σέλιρ'χοκ έσκυψε πάλι για να πάρει το ραβδί του από κάτω.

«Επομένως, φεύγουμε από τούτη τη σπηλιά,» είπε η Ελπιδοφόρος, και βγήκε πρώτος.

Οι υπόλοιποι τον ακολούθησαν. Η Φενίλδα'σαρ συνέχιζε να κρατά τη βόμβα, τραβώντας τα καλώδια πίσω της.

Ποδοβολητά ακούστηκαν από μια κατηφορική πλευρική σήραγγα, και μετά, κραυγές των Κρά'αν.

«Από δω!» φώναξε ο Τσαρέν'κραμ, δείχνοντας με το δόρυ του. «Γεράρδε, από δω πάμε! Εκεί είναι ο εχθρός!»

Και δεν ήταν μόνο ο Κρά'αν που το είχε καταλάβει. Η ομάδα σταμάτησε. Όλοι τους αφουγκράζονταν.

Οι κραυγές συνεχίζονταν.

«Προσεχτικά,» είπε ο Ελπιδοφόρος, και προχώρησε. «Φενίλδα, Σέλιρ: να είστε έτοιμοι να χρησιμοποιήσετε το Ξόρκι Ενεργειακής Συστολής.» Οι μάγοι βάδισαν εκατέρωθέν του.

Κι ύστερα από λίγο, αφήνοντας τη σήραγγα πίσω τους, βγήκαν σ'ένα μεγάλο σπήλαιο. Σταλαγμίτες και σταλακτίτες ήταν σπασμένοι, και πτώματα Κρά'αν σκορπισμένα από δω κι από κει. Κοντά στην ομάδα βρισκόταν το κάτω μέρος ενός σώματος, έχοντας δημιουργήσει γύρω του μια λίμνη αίματος. Η αποφορά ήταν πιο αποπνιχτική από αλλού, παρότι ο χώρος ήταν μεγάλος. Η Κάτια διπλώθηκε και ξέρασε˙ το ίδιο κι ο Νικόδημος. Οι υπόλοιποι απλώς προσπάθησαν ν'αποφεύγουν να κοιτάζουν τα άγρια διαμελισμένα κουφάρια.

Πυροβολισμοί και φωνές ηχούσαν από ένα άνοιγμα στο πέρας του σπηλαίου.

«Γρήγορα! Γρήγορα!» τσύριξε ο Τσαρέν'κραμ.

Ο Γεράρδος ακούμπησε, σταθερά, το χέρι του στον ώμο του Κρά'αν. «Ηρέμησε. Για να το σκοτώσουμε, πρέπει να είμαστε συγκροτημένοι.»

Καθώς ξεκίνησαν να διασχίζουν το σπήλαιο, Κρά'αν φάνηκαν να βγαίνουν απ'το άνοιγμα στο πέρας του. Πέντε, ο ένας απ'τους οποίους κρατούσε πιστόλι˙ οι άλλοι είχαν ενεργειακά δόρατα.

Ένα θηρίο πετάχτηκε πίσω τους, το οποίο ίσα που χωρούσε να περάσει από το άνοιγμα. Ήταν ψηλό και τετράποδο, μοιάζοντας με τερατώδες, γιγαντιαίο κυνηγόσκυλο, ή λύκο. Τα μάτια του ήταν κατακόκκινα, το δέρμα του μεταλλικό. Τα σαγόνια του έκλεισαν πάνω στο σώμα ενός Κρά'αν, κόβοντάς τον στη μέση και τινάζοντας το αίμα του ολόγυρα. Αυτός που κρατούσε πιστόλι ούρλιαξε, γυρίζοντας και πυροβολώντας. Το μεταλλικό θηρίο, χωρίς να ενοχληθεί από τις σφαίρες, τινάχτηκε και τον πάτησε, τσακίζοντας το σώμα του στο πέτρινο έδαφος.

Ένας άλλος επιχείρησε να καρφώσει το τέρας με το ενεργειακό του δόρυ. Η λεπίδα, όμως, ούτε που έγδαρε το μεταλλικό πετσί

του. Ο κυνηγός στράφηκε και δάγκωσε το κεφάλι του Κρά’αν, καρατομώντας τον.

Ο Τσαρέν’κραμ ούρλιαξε, αρχίζοντας να πυροβολεί· το ίδιο και οι δύο πολεμιστές μαζί του.

«Όχι, πανάθεμά σας…» μούγκρισε ο Γεράρδος, μιλώντας στη Συμπαντική, γιατί ήξερε ότι τώρα οι Κρά’αν δε θα τον άκουγαν αν τους έλεγε να σταματήσουν.

«Καπετάνιε,» είπε ο Σκοτ στον Ελπιδοφόρο, «νομίζω πως ήρθε η ώρα…»

Η Φενίλδα’σαρ και ο Σέλιρ’χοκ ήδη άρθρωναν τα λόγια για το Ξόρκι Ενεργειακής Συστολής. Τη βόμβα την κρατούσε ο Νικόδημος.

Το μεταλλικό θηρίο στράφηκε στο μέρος τους, καταλαβαίνοντας ότι ο Τσαρέν’κραμ κι οι δύο πολεμιστές του το πυροβολούσαν. Τα κόκκινα μάτια του έμοιαζαν να τους διαπερνούν.

Και έτρεξε καταπάνω τους.

Ο Γεράρδος ύψωσε το τουφέκι του και πυροβόλησε. Ο Προαιρέσιος τον μιμήθηκε. Οι σφαίρες τους εξοστρακίζονταν πάνω στο μέταλλο του θηρίου.

Η ταχύτητά του, όμως, φάνηκε ξαφνικά να μειώνεται· τα πόδια του κινούνταν πιο αργά. Σταμάτησε, κι ανασηκώθηκε στα δύο πισινά, ανοιγοκλείνοντας τα σαγόνια του –ο ήχος τους αντήχησε δυνατός στο σπήλαιο. Ύστερα, πάτησε ξανά και στα τέσσερα πόδια· τα μάτια του έσβησαν, κι έμεινε ακίνητο.

Ο Σέλιρ’χοκ και η Φενίλδα’σαρ είχαν μπλοκάρει την πηγή ενέργειας εντός του. Και η μάγισσα δεν αισθανόταν το κεφάλι της να πονά, λόγω της βοήθειας του Διαλογιστή. Βλεφαρίζοντας, πήρε μια βαθιά ανάσα, και ξεροκατάπιε.

Ο Ελπιδοφόρος πέρασε το τουφέκι του στον ώμο και πήρε τη βόμβα απ’τα χέρια του Νικόδημου. «Απομακρυνθείτε!» φώναξε στους συντρόφους του, κι έτρεξε κοντά στο θηρίο, για να την αφήσει κάτω απ’τα δύο μπροστινά πόδια και τη μουσούδα του.

Οι υπόλοιποι, εν τω μεταξύ, έβγαιναν από το σπήλαιο.

Ο Ελπιδοφόρος τούς ακολούθησε. «Ποιος έχει τον πομπό;» ρώτησε.

«Εγώ,» είπε ο Νάραλχεμ'νιρ.

«Είναι ασφαλές να τον χρησιμοποιήσεις από εδώ;» ρώτησε ο Ελπιδοφόρος. Βρίσκονταν στο πέρας της σήραγγας τώρα, μπορώντας να δουν μονάχα την αντανάκλαση του μεταλλικού θηρίου στο βάθος.

«Πιο ασφαλές απ'ό,τι αν ήμασταν δίπλα στη βόμβα,» αποκρίθηκε ο Νάραλχεμ. Και πάτησε το μοναδικό κουμπί επάνω στον πομπό.

Ένα διαπεραστικό σύριγμα αντήχησε στιγμιαία. Και μετά, ένα εκκωφαντικό *ΦΦΦΦΡΡΡΡΡΡΡΡΡΡΡΡΡΡ.* Σαν ξαφνικός άνεμος να είχε πιάσει, καθώς η ενέργεια απελευθερωνόταν από τη βόμβα.

Δυνατή ακτινοβολία τύλιξε το θηρίο, κι όλοι απέστρεψαν το βλέμμα τους, για να μην τυφλωθούν.

Ποδοβολητά αντήχησαν.

«*Ξύπνησε!*» ούρλιαξε η Κάτια, τρομαγμένη. «*Το ξυπνήσατε!*»

Το δυνατό φως ακόμα εκπεμπόταν: δεν είχε χαθεί, δεν ήταν μια αναλαμπή μονάχα˙ ήταν σα να είχαν πατήσει έναν διακόπτη και μια πανίσχυρη λάμπα να είχε ανάψει.

Τα ποδοβολητά μετατράπηκαν σε άλλου είδους ήχους, δίνοντας την εντύπωση ότι κάτι χτυπιόταν, ότι κάτι σφάδαζε. Κομμάτια πέτρας ακούστηκαν να σπάζουν.

Κι ύστερα, το φως έσβησε.

Και: ησυχία.

Όλοι τους βλεφάρισαν. Το σκοτάδι έμοιαζε, ξαφνικά, πάρα πολύ πυκνό.

«Ψόφησε το γαμημένο;» ρώτησε η Μάρθα.

«Ας μάθουμε,» είπε ο Ελπιδοφόρος, βαδίζοντας πρώτος.

Οι άλλοι τον ακολούθησαν, και βγήκαν πάλι στη μεγάλη σπηλιά.

Το μεταλλικό θηρίο ήταν σωριασμένο στο έδαφος. Ξαπλωμένο στο πλάι, σαν σκύλος που κοιμόταν. Τα μάτια του δεν φώτιζαν κόκκινα, όπως συνήθως.

«Φενίλδα,» είπε ο Ελπιδοφόρος, «δες αν εξακολουθεί να έχει ενέργεια μέσα του.»

Η μάγισσα ύφανε το Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως, ερευνώντας το μεταλλικό θηρίο χωρίς να το πλησιάσει.

«Όχι,» είπε, ανακουφισμένα. «Δεν υπάρχει ενέργεια μέσα του. Η πηγή έσβησε.»

Κεφάλαιο 30

Συνάντησαν τον Γηραιό στην αίθουσα του θρόνου του, όπου εκείνος είχε καταφύγει για προστασία, μαζί με πολλούς άλλους Κρά’αν. Μόλις είδαν τους ανθρώπους να μπαίνουν, έστρεψαν τα όπλα τους –πυροβόλα και ενεργειακά δόρατα– προς το μέρος τους.

«Είναι νεκρό!» φώναξε ο Τσαρέν’κραμ, περνώντας μπροστά απ’τον Γεράρδο και τον Ελπιδοφόρο. «Το μεταλλικό θηρίο είναι νεκρό! Το σκότωσαν!»

«Ποιοι το σκότωσαν;» απαίτησε ο Γηραιός, στεκόμενος μπροστά από τον λαξευτό πέτρινο θρόνο του.

«Αυτοί!» Ο Τσαρέν’κραμ έδειξε πίσω του, τους ανθρώπους, με μια απότομη κίνηση του χεριού του.

«Οι σφαίρες δεν το τραυμάτιζαν,» είπε ένας άλλος Κρά’αν, «ούτε τα δόρατα το τρυπούσαν!»

«Οι άνθρωποι χρησιμοποίησαν την ενέργεια του θεού.»

«*Τι πράγμα;*» έκανε ο Γηραιός, έκπληκτος.

«Χτύπησαν το θηρίο με την ενέργεια του Νεκρού Θεού, και το σκότωσαν,» εξήγησε ο Τσαρέν’κραμ.

«Ο Νεκρός Θεός μάς έσωσε ξανά!» φώναξε ο Γηραιός, υψώνοντας τα χέρια του πάνω απ’το κεφάλι.

Και οι Κρά’αν σ’όλη την αίθουσα ζητωκραύγασαν, χοροπηδώντας και σηκώνοντας τα όπλα τους: μια κακοφωνία από *τσακ-τσακ τσικ! κικ! κικ! κικ! τσακ-κικ, τικ-κικ τσικ-κακ, κακ!* για όσους δεν γνώριζαν τη γλώσσα τους.

«Θεοί…» μουρμούρισε η Μάρθα. «Τ’αφτιά μας δεν τα λυπούνται, οι πούστηδες;»

Ο Γεράρδος μειδίασε.

«Ελπίζω να δείξουν ευγνωμοσύνη,» είπε ο Σκοτ.

Ο Τσαρέν'κραμ στράφηκε στους ανθρώπους. «Σας ευχαριστούμε,» είπε στον Γεράρδο. «Θέλετε να σας οδηγήσω τώρα στο προηγούμενό σας κατάλυμα;»

«Δε χρειάζεται, Τσαρέν'κραμ· θυμάμαι το δρόμο. Μείνε εδώ, μαζί με τους δικούς σου. Μόλις ξεπεράσουν την έξαψη της νίκης, θα συνειδητοποιήσουν ότι έχουν πολλή δουλειά μπροστά τους.»

Ο Τσαρέν'κραμ ένευσε, θλιμμένα, με τις κεραίες του. «Φοβάμαι πως έχεις δίκιο, Γεράρδε. Χάθηκαν τόσοι πολλοί από εμάς.»

Ο Γεράρδος τον χτύπησε φιλικά στον ώμο. «Αναθάρρησε. Σε λίγο καιρό, θα επιστρέψετε στο Πορφυρό Κενό και στην παλιά σας πατρίδα, την Κρά'αν'φεγκ.»

«Πραγματικά το εύχομαι, Γεράρδε. Το εύχομαι.»

«Νομίζω πως αυτό πρέπει να το γιορτάσουμε!» είπε η Μάρθα, όταν ο Γεράρδος τούς οδήγησε όλους στη σπηλιά που τους είχαν παραχωρήσει οι Κρά'αν (όπου τους περίμενε και το ενεργειακό τους έλκηθρο, χωρίς κανείς να το έχει πειράξει). Το μέρος ήταν καθαρό από πτώματα: δεν είχαν γίνει σκοτωμοί εδώ.

«Να το γιορτάσουμε;» έκανε ο Νάραλχεμ'νιρ, στενεύοντας τα μάτια.

«Ναι, γιατί όχι; Μόλις γλιτώσαμε από ένα γαμημένο *κάτι* που θα μας είχε κόψει όλους φέτες και θα μας είχε φάει για βραδινό!»

«Η κοπελιά έχει δίκιο,» είπε ο Σκοτ· «είμαι μαζί της. Ταλαιπωρούμαστε τόσο καιρό σ'ετούτη τη διάσταση. Ας το γιορτάσουμε!»

«Κι επιπλέον,» πρόσθεσε ο Νικόδημος, «δεν ξέρουμε αν θα βρούμε πουθενά αλλού κανένα τόσο καλό κατάλυμα όσο εδώ. Ίσως νάναι το τελευταίο απάνεμο μέρος που θα συναντήσουμε.»

«Ναι!» είπε η Κάτια, χαμογελώντας και ρίχνοντας τον σάκο της στο έδαφος, για να καθίσει επάνω του. «Ας το γιορτάσουμε!»

Ο Ελπιδοφόρος ανασήκωσε τους ώμους του, καθώς κι άλλοι άφηναν τους σάκους τους κάτω και βολεύονταν όπου μπορούσαν. «Δεν έχω καμια αντίρρηση,» δήλωσε, χαμογελώντας κι εκείνος.

«Υπάρχουν ποτά;» ρώτησε η Μάρθα, ψάχνοντας μέσα στα πράγματά της. «Δυστυχώς, μαζί μου έχω μόνο ένα μπουκάλι Σεργήλιο οίνο κι ένα μπουκάλι οινοειδών εκκρίσεων Υπερυδάτιας τρίουρης σουπιάς.»

«Τι σκατά είν’αυτό;» μόρφασε ο Σκοτ.

Η Μάρθα γέλασε. «Δεν είναι για τους ασυνήθιστους, αλλά είναι ό,τι καλύτερο!» Ύψωσε το μπουκάλι, για να το δείξει. Περιείχε ένα μελανοπόρφυρο υγρό.

«Δεν έχετε ιδέα από ποτά,» είπε ο Προαιρέσιος, βγάζοντας από τον σάκο του ένα κοντόχοντρο, διαφανές δοχείο, επάνω στο οποίο υπήρχε μια ετικέτα που έγραφε:

ΛΕΥΚΟ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΝ

ΝΟΤΙΩΝ ΔΟΥΚΑΤΩΝ

ΛΕΥΚΟΣ ΑΦΡΩΔΗΣ ΟΙΝΟΣ

Το άνοιξε και ήπιε μια γουλιά, μειδιώντας. «Με τον καιρό γίνεται μόνο καλύτερο!»

Η Κάτια γέλασε. «Είσαι σα να βγήκες από τηλεοπτική διαφήμιση!» του είπε, δείχνοντας τον.

Κι άλλοι γέλασαν.

«Φοβάμαι πως δεν υπάρχουν, όμως, αρκετά ποτά για όλους,» είπε ο Γεράρδος, ανάβοντας ένα ενεργειακό καμινέτο κι αρχίζοντας να φτιάχνει καφέ.

«Υπάρχουν,» δήλωσε η Φενίλδα’σαρ. «Έχω μαζί μου. Ελπίζω μόνο να έμειναν άθικτα. Τα πήρα επειδή ήξερα ότι το ποτό κάνει καλό στο κρύο.» Και έβγαλε από τον σάκο της έναν μικρό κύβο που χωρούσε μέσα στη γαλανή παλάμη της.

«Μοριακά πεπιεσμένα;» είπε ο Γεράρδος.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Φενίλδα. «Όπως και άλλα τρόφιμα που έχουμε.»

Ο Γεράρδος ένευσε, γιατί και η δική του ομάδα είχε μοριακά πεπιεσμένα τρόφιμα μαζί της. Ήταν ένας εύκολος τρόπος για να τα μεταφέρεις. Συνήθως, το φαγητό δεν πάθαινε τίποτα με τη μοριακή συμπίεση, ειδικά το παστό˙ μονάχα μερικές βιταμίνες ίσως να χάνονταν, αλλά όχι πάντα.

Η Φενίλδα’σαρ άφησε τον κύβο στο έδαφος, γονάτισε μπροστά του, και, υψώνοντας τα χέρια της από πάνω του, άρθρωσε τα λόγια για τη Μαγγανεία Μοριακής Αποσυμπιέσεως. Ο κύβος άρχισε να μεγαλώνει, και να μεγαλώνει, και να μεγαλώνει, παίρνοντας τη μορφή ενός υφασμάτινου σάκου. Η Φενίλδα έλυσε τα λουριά που τον έκλειναν κι έβγαλε από μέσα μπουκάλια με ποτά. Το γυαλί ήταν εύθραυστο υλικό, και η μάγισσα φοβόταν ότι ίσως κάποια από τα δοχεία να έσπαγαν κατά τη διαδικασία αποσυμπίεσης˙ κανένα, όμως, δεν είχε σπάσει.

«Αυτό είναι!» φώναξε ο Σκοτ. «Σ’αγαπώ, μάγισσα!» Ζυγώνοντας τη Φενίλδα, φίλησε το μάγουλό της, πράγμα που εκείνη δε φάνηκε να επιθυμούσε και τόσο.

Συνολικά, υπήρχαν έξι μπουκάλια στον σάκο: δύο με Σεργήλιο οίνο, δύο Γλυκός Κρόνος, και δύο Κρύος Ουρανός.

Ο Γεράρδος, παρατηρώντας τα δύο τελευταία είδη, σκέφτηκε: *Αυτά παράγονται στη Ρελκάμνια, απ’όσο ξέρω.* Ωστόσο, τούτο δε σήμαινε, υποχρεωτικά, ότι η Φενίλδα’σαρ κι οι σύντροφοί της ήταν πράκτορες της Παντοκράτειρας. Αύξανε τις πιθανότητες, όμως.

Μπουκάλια άνοιξαν και κούπες γέμισαν, ενώ και μερικά παστά φαγητά βγήκαν από σάκους, καθώς και τσιγάρα και πούρα. Αλλά, προτού κανένας καπνίσει, ο Γεράρδος τούς προειδοποίησε: «Ο καπνός ενοχλεί τους Κρά’αν. Δεν τον συμπαθούν καθόλου.»

«Και τι μας νοιάζει;» φώναξε ο Σκοτ. «Τους σώσαμε τους κώλους τους απ’αυτό το θηρίο˙ ας ανεχτούν το φουμάρισμά μας!»

Η Μάρθα γέλασε. «Ακριβώς έτσι!» Και άναψε ένα πούρο.
«Είσαι, τελικά, πολύ εντάξει, κοπελιά,» της είπε ο Σκοτ, χαμογελώντας πλατιά κι ανάβοντας κι εκείνος ένα πούρο.
Ο Γεράρδος κούνησε το κεφάλι του, υπομειδιώντας, και ήπιε μια γουλιά απ'τον Κρύο Ουρανό του: ένα σχετικά ελαφρύ ποτό που πινόταν παγωμένο. Στην Ταρασμάλθη, ασφαλώς, δε χρειαζόταν κανείς να το έχει σε ψυγείο.
Η ώρα κύλησε ευχάριστα, πίνοντας, τρώγοντας, καπνίζοντας, και ευθυμολογώντας. Είχαν όλοι τους χαλαρώσει, ύστερα από τόσες ταλαιπωρίες, και γελούσαν και μιλούσαν ελεύθερα. Νόμιζαν ότι είχαν *αιώνες* να γελάσουν πραγματικά και με την καρδιά τους.
Η Μάρθα έβαλε στην κούπα του Γεράρδου οινοειδείς εκκρίσεις Υπερυδάτιας τρίουρης σουπιάς, όταν εκείνος τελείωσε τον Κρύο Ουρανό. «Δοκίμασε!» του είπε, καθίζοντας πλάι του.
Ο Γεράρδος κοίταξε το μελανοπόρφυρο ποτό με καχυποψία.
Η Μάρθα γέλασε. «Δοκίμασε,» επανέλαβε. «Αλλά αργά, πρώτα.»
Ο Γεράρδος μόρφασε, και ήπιε–
Έφτυσε.
«Θεοί του Κενού!»
«Χα-χα-*χα-χα!*... Τι; Δεν είναι καλό;»
«Μπορεί ν'άρεσε σ'εκείνο το μεταλλικό θηρίο,» είπε ο Γεράρδος. Ήταν το πιο παράξενο ποτό που είχε δοκιμάσει στη ζωή του. Η γεύση του ήταν υπόξινη, αλμυρή, και οινοειδής, συγχρόνως· και όχι μόνο αυτό, αλλά και... Δεν μπορούσε να ονοματίσει κάτι που δεν είχε ξαναγευτεί. Ήταν, πάντως, *περίεργο.*
Η Μάρθα γελούσε. «Δεν το έχεις συνηθίσει, γι'αυτό δε σ'αρέσει.» Πήρε την κούπα του και ήπιε. «Δοκίμασε πάλι!» τον προέτρεψε.
«Αργότερα, ίσως.»
«Δοκίμασε!»

Ο Γεράρδος δοκίμασε, και αυτή τη φορά κατάφερε να καταπιεί το ποτό. Κοίταξε τη Μάρθα συνοφρυωμένος.

«Δεν ήταν καλύτερο τώρα;» τον ρώτησε εκείνη.

«Για κάποιον μυστηριώδη λόγο, ναι, όταν δεν το φτύσεις, είναι καλύτερο. Μόλις και μετά βίας.»

«Λες ψέματα!» γέλασε η Μάρθα. «Είναι *πολύ* καλύτερο!» Πήρε πάλι την κούπα του και ήπιε, στραγγίζοντάς την. Μετά, έκανε να την ξαναγεμίσει, αλλά ο Γεράρδος την πρόλαβε, πιάνοντας τον καρπό της.

«Αρκετά για μια βραδιά. Για μένα, τουλάχιστον.»

Μετά από λίγο, ο Νικόδημος και ο Σκοτ είχαν αρχίσει να τραγουδάνε μεγαλόφωνα. Ο Προαιρέσιος συζητούσε με τη Φενίλδα'σαρ σχετικά με κάποια μουσικά συγκροτήματα που ήταν δημοφιλή στα περισσότερα πολιτισμένα μέρη του Γνωστού Σύμπαντος. Ο Ελπιδοφόρος έπινε, καθισμένος σε μια γωνία της σπηλιάς και μοιάζοντας ικανοποιημένος με την έκβαση των πραγμάτων μέχρι στιγμής. Ο Νάραλχεμ'νιρ είχε πιάσει κουβέντα με τον Σέλιρ'χοκ για την πολιτική που ακολουθούσε το τάγμα των Διαλογιστών επί ορισμένων θεμάτων ως προς τα υπόλοιπα τάγματα μάγων του Γνωστού Σύμπαντος. Η Κάτια ήταν μισοξαπλωμένη κοντά στον Σκοτ και στον Νικόδημο, γελώντας και πίνοντας. Ο Γεράρδος, νιώθοντας ζαλισμένος από τα ποτά και τον καπνό, έλεγε διάφορες ασυναρτησίες με τη Μάρθα, η οποία του διηγιόταν περιστατικά από τις μέρες που ήταν στη φυλακή. Ο Γεράρδος την προειδοποίησε μόνο να μη φωνάζει, γιατί δεν ήξεραν ποιοι ήταν οι συνταξιδιώτες τους. «Μεθυσμένη είμαι,» του αποκρίθηκε εκείνη, «όχι μαλακισμένη.»

Κι άλλη ώρα πέρασε.

Ο Σκοτ ήταν τώρα ξαπλωμένος ανάσκελα στην αγκαλιά της Κάτιας, η οποία είχε τα χέρια και τα πόδια της τυλιγμένα γύρω του και του έδινε να πίνει από μια κούπα. Εκείνος συνέχιζε να μιλά

και να γελά μαζί της και με τον Νικόδημο, ενώ κάπου-κάπου τραγουδούσαν παλιότερα και νεότερα τραγούδια.

Η Φενίλδα'σαρ είχε καταλήξει ότι ο Προαιρέσιος ήταν πολύ συμπαθητικός τύπος, παρότι ήταν, καταφανώς, Απολλώνιος: και οι Απολλώνιοι είχαν στραφεί εναντίον της Παντοκράτειρας, πράγμα που σήμαινε ότι ίσως να ήταν επαναστάτης, χωρίς αυτό νάναι βέβαιο˙ κι επιπλέον, δεν είχε μεγάλη σημασία τώρα, είχε; Η Φενίλδα δεν το νόμιζε. Η συζήτηση μαζί του ήταν ευχάριστη, γιατί δεν ήταν βαρετός˙ ήξερε πολλά και διάφορα ενδιαφέροντα πράγματα. Μετά, όμως, άρχισε να την πονά το κεφάλι της, κι αυτό τής χάλασε τη διάθεση. Ζήτησε συγνώμη από τον Προαιρέσιο και αποσύρθηκε, προς στιγμή, για να βάλει το φάρμακό της στο μέτωπο. Όταν επέστρεψε, συνέχισαν να μιλούν, μέχρι που τους πήρε ο ύπνος με μια ενεργειακή λάμπα αναμμένη κοντά τους.

Ο Ελπιδοφόρος έσβησε τον δικό του φακό από σχετικά νωρίς, και χώθηκε μέσα στον υπνόσακό του για να κοιμηθεί.

Η κουβέντα του Νάραλχεμ'νιρ και του Σέλιρ'χοκ σύντομα εξαντλήθηκε, δίχως να έχουν φτάσει σε κανένα χρήσιμο συμπέρασμα, όπως και, ούτως ή άλλως, δεν *περίμεναν* να φτάσουν. Οι δυο μάγοι απομακρύνθηκαν ο ένας από τον άλλο και μπήκαν στους υπνόσακούς τους, χωρίς κανένα φως αναμμένο κοντά τους.

Ο Γεράρδος και η Μάρθα, ύστερα από ένα σωρό ιστορίες που είχαν ανταλλάξει, τώρα χρησιμοποιούσαν το στόμα τους μόνο για να φιλιούνται. Εκείνη το είχε ξεκινήσει, όταν είχαν κουραστεί να μιλάνε: είχε τυλίξει το χέρι της γύρω απ'το λαιμό του και είχε κολλήσει τα χείλη της πάνω στα δικά του. Ο Γεράρδος είχε αντιδράσει θετικά, σφίγγοντας την κοντά του˙ και μετά, κάπως, τα χέρια του γλίστρησαν μέσα στα ανοίγματα της βαριάς της ενδυμασίας και κινήθηκαν ανάμεσα στα εσωτερικά, ελαφρύτερα ρούχα που φορούσε. Το δέρμα της έμοιαζε καυτό κάτω από όλ'αυτά.

Το πρώτο πράγμα που είπε η Μάρθα, ύστερα από κάποια ώρα, ήταν: «Κοίτα να δεις, οι καριόληδες, ακόμα να πέσουν για ύπνο,» λοξοκοιτάζοντας τον Σκοτ, τον Νικόδημο, και την Κάτια, που ήταν οι μόνοι ξύπνιοι, εκτός από εκείνη και τον Γεράρδο.

«Και λοιπόν;» Ο Γεράρδος, που είχε το ένα του χέρι περασμένο μες στα μαλλιά της, έστρεψε πάλι το πρόσωπό της προς το μέρος του και τη φίλησε. «Νομίζεις ότι ξέρουν τι τους γίνεται;» της ψιθύρισε, καθώς τα χείλη του πήγαιναν στ’αφτί της.

«Σωστά.» Η Μάρθα τεντώθηκε κι έσβησε την ενεργειακή λάμπα πλάι τους, τυλίγοντάς τους στο σκοτάδι.

Ο Γεράρδος άνοιξε τον υπνόσακό του και γλίστρησαν μέσα, όπου έβγαλαν τα περισσότερα ρούχα τους χωρίς δυσκολία, αφού είχαν, έτσι κι αλλιώς, ήδη λύσει τα κορδόνια τους, ξεθηλυκώσει τα κουμπιά τους, και κατεβάσει τα φερμουάρ. Ο Γεράρδος έσκυψε πάνω από τη Μάρθα, ενώ εκείνη έκλεινε τον υπνόσακο, αφήνοντας μονάχα ένα μικρό άνοιγμα για να μπαίνει αέρας.

Ο έρωτάς τους ήταν γρήγορος αλλά ικανοποιητικός. *Ωωωω, μα την ουρά της Έχιδνας!* έκανε η Μάρθα, καθώς έφτανε στην κορύφωσή της. *Ωωωω, Γεράρδε…!* Και μετά, ησυχία. Μονάχα τις λαχανιασμένες τους αναπνοές άκουγαν, κι απόμακρα –τους φαινόταν τόσο πολύ απόμακρα– τα λόγια του Σκοτ, του Νικόδημου, και της Κάτιας.

«Θα κοιμηθούμε τώρα;» ρώτησε η Μάρθα, ενώ είχε ακόμα τα πόδια της τυλιγμένα γύρω του.

«Νομίζω πως αυτό θα ήταν το συνετό να κάνουμε,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος, και φίλησε τον ώμο της.

«Δε θες να πιεις κι άλλη τρίουρη σουπιά;»

«Μαλακίζεσαι,» της είπε ο Γεράρδος, πειραχτικά.

Η Μάρθα γέλασε, και του δάγκωσε το μπράτσο.

Ύστερα ντύθηκαν, γιατί έκανε δυνατό κρύο στις σπηλιές των Κρά’αν, παρότι πριν, μέσα στην έξαψή τους, δεν το καταλάβαιναν και τόσο. Δε μπορούσες να κοιμηθείς ημίγυμνος στον υπνό-

σακό σου, ακόμα και με παρέα˙ το πρωί θα ξυπνούσες άγαλμα από παγοκρύσταλλο.

Ο Γεράρδος ξάπλωσε ανάσκελα και η Μάρθα ξάπλωσε επάνω του. Εκείνος κοιμήθηκε μετά από λίγο˙ εκείνη έμεινε ξύπνια, περιμένοντας τον Σκοτ, την Κάτια, και τον Νικόδημο να πέσουν, επιτέλους, για ύπνο.

Γιατί η Μάρθα δεν είχε τυχαία προτείνει να το γιορτάσουν˙ είχε σχέδιο στο νου της. Και, όχι, το σχέδιό της δεν περιλάμβανε εξαρχής να πηδήξει τον Γεράρδο, αλλά, αφού τα πράγματα είχαν έρθει ευνοϊκά, δεν μπορούσε και ν'αγνοήσει την ευκαιρία. Ήταν καλός να τον κοιτάζεις κι ακόμα καλύτερος να τον αγκαλιάζεις, όπως αποδείχτηκε.

Η Μάρθα χασμουρήθηκε, προσπαθώντας να καταπολεμήσει την υπνηλία που ερχόταν μετά τον οργασμό, το ποτό, και την κούραση όλης της ημέρας. *Έχω δουλειά να κάνω. Και πρέπει νάμαι προσεχτική: δεν πρέπει να σκουντουφλάω!*

Κοιμηθείτε πια, ρε νούμερα! σκέφτηκε, κοιτάζοντας τον Σκοτ, την Κάτια, και τον Νικόδημο.

Μετά από κάποια ώρα –είκοσι-εφτά λεπτά, οι γαμημένοι! (η Μάρθα έριχνε κλεφτές ματιές στο ρολόι της)–, σηκώθηκαν και πήγαν στους υπνόσακούς τους, σβήνοντας και τις τελευταίες λάμπες που ήταν αναμμένες στη σπηλιά. Η Μάρθα φοβήθηκε, για λίγο, ότι μπορεί ο Σκοτ και η Κάτια να μοιράζονταν τον ίδιο υπνόσακο, για να κάνουν χαρούμενα μουγκρητά, όπως είχε κάνει κι εκείνη με τον Γεράρδο˙ αλλά οι φόβοι της, ευτυχώς, αποδείχτηκαν αβάσιμοι. Σύντομα, νόμιζε ότι μπορούσε ν'ακούσει τα ροχαλητά τους.

Εντάξει, σκέφτηκε, *ώρα να σηκωνόμαστε κι εμείς, σιγά-σιγά.*

Με προσοχή, γλίστρησε έξω από τον υπνόσακο του Γεράρδου, χωρίς να τον ξυπνήσει. Δε φορούσε τις μπότες της, φορούσε μόνο τις τριπλές της κάλτσες, αλλά δεν πείραζε: οι Κρά'αν καθάριζαν την Πόλη τους από τον πάγο, κι έτσι το πάτωμα της σπηλιάς

δεν ήταν και τόσο υγρό. Η Μάρθα πάτησε πάνω του νιώθοντας το ψύχος να διαπερνά τις κάλτσες και τις πατούσες της. Δεν ήταν, όμως, αφόρητο˙ μπορούσε να περπατήσει. Και γρήγορα, αθόρυβα, πήγε προς τα κει όπου κοιμόταν ο Ελπιδοφόρος.

Στο χέρι της κρατούσε έναν μικρό φακό, και τον άναψε, πλησιάζοντας τον σάκο του αρχηγού της άλλης ομάδας. Γονάτισε και άνοιξε τον σάκο, ψάχνοντας μέσα του. Ψάχνοντας για τον χάρτη που ο Ελπιδοφόρος είχε πει ότι ακολουθούσαν. *Αν έλεγε αλήθεια, δε μπορεί ν'αργήσω να τον βρω. Δε θα τον έχει κρυμμένο˙ θα τον χρειάζονται στο ταξίδι τους.*

Και δεν είχε άδικο: πράγματι, βρήκε έναν διπλωμένο χάρτη.

Αυτός είναι!

Τον ξεδίπλωσε, φωτίζοντάς τον.

Είδε ένα Χ επάνω του, και δίπλα απ'αυτό έγραφε *Αρταλδάφρα.*

Αρταλδάφρα; Μα τ'αριστερό ξαναμμένο βυζί της Έχιδνας!

«Τι κάνεις εκεί;»

Η Μάρθα είδε φως να πέφτει επάνω της. Στράφηκε, κι αντίκρισε έναν άντρα μερικά βήματα απόσταση από εκείνη και τον κοιμισμένο Ελπιδοφόρο.

«*Τι κάνεις εκεί;*» Ο Νάραλχεμ'νιρ δυνάμωσε τη φωνή του, αναμφίβολα επίτηδες, για να ξυπνήσει και τους υπόλοιπους.

Τα μάτια του Ελπιδοφόρου άνοιξαν, κι αμέσως τράβηξε το πιστόλι του.

Η Μάρθα πετάχτηκε όρθια. «Εντάξει,» είπε, «μην τρελαίνεστε! Δεν έκανα τίποτα!»

Ο Ελπιδοφόρος τη σημάδεψε. «Ψαχούλευες τα πράγματά μου!»

Ο Νάραλχεμ επίσης τη σημάδευε με το δικό του πιστόλι. Ο Νικόδημος, ο Σκοτ, και η Κάτια είχαν μόλις ξυπνήσει, αλλά ο γαλανόδερμος άντρας δεν είχε αργήσει να βγάλει ένα όπλο από τη θήκη του.

Η Μάρθα έκανε μερικά αργά βήματα όπισθεν. «Δεν είδα τίποτα... Γάμα το, τελείωσε!»

Ο Ελπιδοφόρος κοίταξε τον χάρτη που ήταν ανοιχτός επάνω στον σάκο του. «Το είδες,» είπε. «Είδες τι είναι σημειωμένο εκεί, έτσι δεν είναι;»

«Σου είπα, δεν είδα τίποτα!» φώναξε η Μάρθα, νιώθοντας το κρύο του πατώματος, που περνούσε μέσα από τις κάλτσες της, να ανεβαίνει στους αστραγάλους και στις κνήμες της. «Δεν είδα τίποτα!»

«Το *είδες!*» Ο Ελπιδοφόρος πετάχτηκε όρθιος, κρατώντας το πιστόλι του με τα δύο χέρια καθώς τη σημάδευε.

«Κατέβασε τ'όπλο σου, Ελπιδοφόρε!» φώναξε ο Γεράρδος, που είχε επίσης σηκωθεί και κρατούσε κι εκείνος το πιστόλι του.

«Ναι,» πρόσθεσε ο Προαιρέσιος, «*αμέσως!*» Είχε ένα πιστόλι σε κάθε χέρι, καθώς ήταν γονατισμένος στο ένα γόνατο.

«Νομίζεις ότι θα προλάβετε να μας πυροβολήσετε όλους;» τον ρώτησε ο Σκοτ. «Είμαστε πιο πολλοί!»

«Δε χρειάζεται να σας σκοτώσουμε όλους,» είπε ο Προαιρέσιος. «Χρειάζεται μόνο να σκοτώσουμε τους δύο μάγους σας.» Το ένα του πιστόλι ήταν στραμμένο πλάι του, στη Φενίλδα'σαρ –η οποία ήταν ανασηκωμένη μέσα στον υπνόσακό της και κοίταζε μια από δω μια από κει–, και το άλλο στον Νάραλχεμ'νιρ. «Δε θα μπορέσετε ποτέ να φύγετε από την Ταρασμάλθη.»

«Ναι,» είπε ψυχρά ο Νάραλχεμ, «αλλά ούτε εσείς θα φύγετε ποτέ από δω, Προαιρέσιε.»

«Δεν είναι ανάγκη να πεθάνει κανένας!» φώναξε ο Γεράρδος. «Γιατί συμβαίνει αυτό;»

«Η φίλη σου ψαχούλευε τον σάκο μου,» του είπε ο Ελπιδοφόρος, εξακολουθώντας να σημαδεύει τη Μάρθα. «Και άνοιξε έναν χάρτη. Ακόμα είναι ανοιχτός· τον βλέπεις.»

«Δεν πρόλαβα, όμως, να δω τίποτα–» έκανε εκείνη.

«Λες ψέματα!» φώναξε ο Νάραλχεμ. «Είδες! Το είδα πως είδες!»

«Τι ακριβώς είδε που δεν θα έπρεπε να δει;» ρώτησε ο Γεράρδος.

Σιγή απλώθηκε, για μερικές στιγμές, στη σπηλιά.
«Γιατί δεν του λες, ε;» είπε ο Ελπιδοφόρος στη Μάρθα.
Εκείνη μόρφασε, καθώς αισθανόταν το ψύχος να έχει ανεβεί ώς τα γόνατά της. *Σκατά κι απόσκατα!* σκέφτηκε. *Έπρεπε νάχα φορέσει τις μπότες μου. Γαμώ τον κώλο της Έχιδνας, γαμώ!* Στράφηκε, αργά, να κοιτάξει στον Γεράρδο.
«Τι στους δαίμονες είναι, Μάρθα;» ρώτησε εκείνος.
Η Μάρθα έσμιξε τα χείλη, διστακτικά. Έπειτα, αποκρίθηκε: «Η Αρταλδάφρα. Ο χάρτης τους δείχνει τη θέση της Αρταλδάφρα–»
«*Τι;*» έκανε ο Σέλιρ'χοκ, που στεκόταν όρθιος, βαστώντας το ραβδί του και έχοντας κατά νου να υφάνει το Ξόρκι Έλξεως Πυρών, σε περίπτωση που υπήρχε κίνδυνος ν'αρχίσουν πυροβολισμοί. Ωστόσο, δεν ήταν βέβαιος ότι θα προλάβαινε να κάνει το ξόρκι προτού κάποιος τού τινάξει τα μυαλά στον αέρα, έτσι όπως ο ένας σημάδευε τον άλλο εδώ μέσα.
«Ο χάρτης τους δείχνει τη θέση της *Αρταλδάφρα*;» πρόφερε αργά ο Γεράρδος. Κι έστρεψε το βλέμμα του στον Ελπιδοφόρο. «Όλο εκπλήξεις είστε…»
«Μια υπόθεση είναι, μόνο,» αποκρίθηκε εκείνος. «Δεν είμαστε βέβαιοι ότι, όντως, βρίσκεται εκεί. Κανένας δεν ξέρει πού ακριβώς είναι η Αρταλδάφρα.»
«Μάλιστα…» είπε ο Γεράρδος. «Αυτός είναι, λοιπόν, ο… θησαυρός σας, ε;»
«Ναι,» ένευσε ο Ελπιδοφόρος, «αυτός είναι ο θησαυρός μας. Όχι πως τούτο είναι δική σας δουλειά, βέβαια…»
«Τι προτείνεις να γίνει τώρα, Ελπιδοφόρε; Ν'αλληλοσκοτωθούμε, επειδή η Μάρθα έτυχε να δει ότι ψάχνετε κι εσείς για τη χαμένη πόλη;»
«Δεν *έτυχε* να το δει, Γεράρδε. Ήρθε, *επίτηδες*, για να ψάξει το σάκο μου!»
«Εντάξει,» είπε η Μάρθα, «με συγχωρείς! Μην το κάνεις ιστορία, γαμώ την ανωμαλία μου, γαμώ! Γάμα το, δεν είναι σπουδαίο!»

«Νομίζω,» είπε η Φενίλδα, «πως ο Γεράρδος έχει δίκιο, Ελπιδοφόρε. Δεν έχει νόημα να αλληλοσκοτωθούμε.» Με την άκρια του ματιού της, μπορούσε να δει την κάννη του πιστολιού του Προαιρέσιου, που τη σημάδευε˙ κι αισθανόταν λιγάκι τσαντισμένη. Πιο πριν, συζητούσαν σαν καλοί φίλοι με τον Απολλώνιο, και τώρα, αυτός ήταν έτοιμος να φυτέψει μια σφαίρα στο κεφάλι της, ο καταραμένος! Ο Σκοτοδαίμων να έπαιρνε το μυαλό του!

Ο Ελπιδοφόρος είπε στον Γεράρδο: «Αναζητάτε κι εσείς την Αρταλδάφρα, σωστά;»

«Το ξεκαθαρίσαμε από την αρχή.»

«Τρομερή σύμπτωση…»

«Θα έλεγα πως ναι,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος: «τρομερή σύμπτωση. Συμβαίνουν, όμως.»

Ο Ελπιδοφόρος έδειχνε ήρεμος, παρότι είχε ξυπνήσει άρον-άρον και παρότι είχε φωνάξει παραπάνω από μία φορά. «Και τι σκοπεύετε να κάνετε τώρα;»

«Θα συνεχίσουμε την αναζήτησή μας, φυσικά. Όπως, υποθέτω, κι εσείς.»

Ο Ελπιδοφόρος κούνησε το κεφάλι του, γελώντας. «Και δε θα σκεφτείτε να μας ακολουθήσετε;»

«Οφείλω να ομολογήσω ότι είναι ένας πειρασμός,» παραδέχτηκε ο Γεράρδος.

«Και η φίλη σου, σίγουρα, θα θυμάται πού περίπου είδε την Αρταλδάφρα πάνω στο χάρτη μου…»

«Καλύτερα να κατεβάσετε όλοι τα όπλα σας και να συζητήσουμε πολιτισμένα.»

«Πολιτισμένα συζητάμε,» παρενέβη ο Σκοτ.

«Κατεβάστε τα όπλα σας,» πρόσταξε ο Ελπιδοφόρος, κατεβάζοντας πρώτος το δικό του. Κι όταν τους είδε να διστάζουν: «Είπα, *κατεβάστε τα όπλα σας!*» Οι σύντροφοί του τον υπάκουσαν, συγχρόνως με τον Γεράρδο και τον Προαιρέσιο. Ο Σέλιρ’χοκ δεν είχε βγάλει όπλο.

Η Μάρθα πήγε γρήγορα στον υπνόσακό της και κάθισε πάνω του, για να τρίψει τα πόδια της και να τα ζεστάνει.

«Γιατί αναζητάτε την Αρταλδάφρα, Γεράρδε;» ρώτησε ο Ελπιδοφόρος, που είχε κι εκείνος καθίσει.

«Για τον ίδιο λόγο που την αναζητούν όλοι: για να την ανακαλύψουμε. Εσείς γιατί την αναζητάτε;»

«Κι εμείς για να την ανακαλύψουμε την αναζητάμε˙ για τι άλλο;»

«Θα πρέπει, λοιπόν, να μοιραστούμε τη δόξα, Ελπιδοφόρε,» είπε ο Γεράρδος.

«Έτσι φαίνεται. Μη νομίζεις, όμως, ότι είμαστε βέβαιοι για τον χάρτη μας.»

«Πού τον βρήκατε;» ρώτησε η Μάρθα.

«Μου τον πούλησε ένας περίεργος συλλέκτης στη Σεργήλη,» απάντησε ο Ελπιδοφόρος.

Στη Σεργήλη, πάλι... σκέφτηκε η Μάρθα, χωρίς νάναι βέβαιη αν θα έπρεπε να τον πιστέψει. Και την άλλη φορά, με τον «θησαυρό», τα ίδια τούς έλεγε.

«Μπορώ να μάθω τώρα γιατί ήρθες να ψαχουλέψεις τα πράγματά μου;» τη ρώτησε ο Ελπιδοφόρος.

«Ήμουν περίεργη για το θησαυρό σας,» εξήγησε η Μάρθα. «Αυτό είναι όλο. Κι επιπλέον, σας βοηθήσαμε να σωθείτε από τους Κρά'αν: μας το χρωστούσατε!»

Ο Νάραλχεμ γέλασε. «Έχεις μια τελείως περίεργη αντίληψη τού τι σας χρωστάμε και τι όχι!»

Η Μάρθα τον αγριοκοίταξε. *Άντε γαμήσου, μαλάκα!* σκέφτηκε, αλλά δε μίλησε.

Ο μάγος την αγνόησε.

«Καλύτερα να κοιμηθούμε,» πρότεινε ο Γεράρδος. «Και αύριο θα ταξιδέψουμε. Όλοι μαζί, πιστεύω.»

«Θ'ακολουθήσετε κι εσείς τον χάρτη μας;» είπε ο Ελπιδοφόρος.

«Δεν έχουμε τίποτα καλύτερο ν'ακολουθήσουμε.»

«Την προηγούμενη φορά, μας λέγατε ότι είχατε βρει κάποιον τρόπο για να εντοπίσετε την Αρταλδάφρα…»

«Υπάρχουν καλώδια κάτω απ’το έδαφος,» εξήγησε ο Γεράρδος. «Κι έχουμε την υποψία ότι οδηγούν στη χαμένη πόλη.»

«Τι καλώδια;» θέλησε να μάθει ο Νάραλχεμ’νιρ.

Ο Σέλιρ’χοκ τούς μίλησε για τα τηλεπικοινωνιακά κέντρα, όπου οι πάγοι είχαν λιώσει, μυστηριωδώς, επάνω στα αρχέγονα μηχανήματα. «Θα έλεγε κανείς,» πρόσθεσε, «ότι κάτι άλλαξε στην Ταρασμάλθη, από τότε που ήρθαμε. Οι Κρά’αν, που κατοικούν εδώ χρόνια ολόκληρα, δεν είχαν ποτέ ξανά δει τους πάγους να λιώνουν στα μηχανήματα του ερειπίου κοντά στην πόλη τους.»

«Περίεργο,» είπε, ξερά, ο Ελπιδοφόρος. «Πολύ περίεργο.

»Γεράρδε, έχεις δίκιο. Καλύτερα να κοιμηθούμε για τώρα.»

Ο Γεράρδος ένευσε˙ και, ο ένας μετά τον άλλο, μπήκαν στους υπνόσακούς τους. Κανένας, όμως, δεν ήταν τόσο ήρεμος όσο πριν. Είχαν όλοι τα πιστόλια τους αγκαλιά, και οι περισσότεροι είχαν και το ένα μάτι ανοιχτό.

Η εύθυμη διάθεση του γλεντιού είχε χαθεί εντελώς, όπως και η εμπιστοσύνη που είχε αναπτυχθεί αναμεταξύ τους ύστερα από τη νίκη τους εναντίον του μεταλλικού θηρίου.

Οι πάγοι μιλούν

Οργή από τα πέτρινα βάθη.

Μας κρύβεται!

αντηχεί μια φωνή.

Παρουσιάζεται και μετά φεύγει!

Δεν είναι ανόητος, μονάχα δειλός.

Φωτιά στον πάγο.

Δεν θέλει να βρούμε τους απεσταλμένους του. Και γνωρίζει ότι μπορούμε να τους βρούμε μόνο μέσα από τη δική του παρουσία.

Ναι, αλλά δεν έχει υπολογίσει τα άλλα μέσα που διαθέτουμε…

Η οργή μεγαλώνει˙ κι άλλη φωτιά στον πάγο, φως μέσα στα σκοτάδια, πέτρες τρίζουν.

Τα… άλλα μέσα δεν έχουν αποδώσει!

Δεν το γνωρίζεις αυτό!

Άφρονα! Αφού ακόμα μπορώ και τον αισθάνομαι, τότε *δεν έχουν αποδώσει!*

Λίγο φως από μια σκοτεινή, παγωμένη γωνία.

Ο Φύλακας ίσως να είναι νεκρός,

προειδοποιεί μια επιφυλακτική φωνή από το σκοτάδι.

Όχι! Αδύνατον!

Μην υποτιμάς τον εχθρό. Είναι πολυμήχανος, και διαβολικός.

Βρίσκεται στη *δική μας* Αυτοκρατορία! Στον δικό μας κόσμο!

Λίγη σημασία έχει αυτό…

Ακόμα κι αν ο Φύλακας δεν είναι νεκρός, έχει αποτύχει, αφού ακόμα αισθανόμαστε την παρουσία του.

Ναι… Πρέπει, ίσως, να βρεθεί κάτι άλλο. Αλλά τι;

Αρχέγονες συνειδήσεις απλώνονται μέσα στο ψύχος, σαν φωτιά, σαν αστραπή, σαν καθαρή ενέργεια…

Οι πάγοι σιωπούν

Κεφάλαιο 31

Το πρωί, ο Τσαρέν'κραμ τούς έφερε άσχημα νέα.

«Η πηγή μέσα στον θεό στέρεψε, Γεράρδε. Αυτό που κάνατε την κατέστρεψε!»

Ο Κρά'αν είχε έρθει μόνος στη σπηλιά τους, και τους αντίκριζε καθώς ετοιμάζονταν.

«Δεν έγινε επίτηδες, Τσαρέν'κραμ,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος. «Ήταν ο μοναδικός τρόπος για να σας σώσουμε. Το ξέρεις αυτό.»

Ο Κρά'αν ένευσε με τις κεραίες του. «Το ξέρω. Δε σας κατηγορούμε. Ούτε εγώ, ούτε ο Γηραιός, ούτε κανένας άλλος. Ο Γηραιός, όμως, μου ζήτησε να σας ρωτήσω αν υπάρχει κάποια λύση στο πρόβλημά μας.»

Ο Γεράρδος στράφηκε στον Σέλιρ'χοκ, γνωρίζοντας ότι ο μάγος είχε καταλάβει τα λόγια του Τσαρέν'κραμ.

Ο Σέλιρ'χοκ είπε, στη γλώσσα των Κρά'αν: «Δεν ξέρω αν υπάρχει λύση. Κατά πάσα πιθανότητα, *δεν* υπάρχει. Η μία ενεργειακή καρδιά πρέπει να κατέστρεψε την άλλη.»

«Και τι θα κάνουμε τώρα;» ρώτησε ο Τσαρέν'κραμ. «Χωρίς ενέργεια, δεν μπορούμε να ζήσουμε εδώ.»

«Δεν έχετε καθόλου αποθέματα;» ρώτησε ο Γεράρδος.

«Υπάρχουν κάποια αποθέματα…» Οι κεραίες του Κρά'αν κινήθηκαν νευρικά, φανερώνοντας αμφιβολία.

«Θα πρέπει να σας αρκέσουν, ώσπου να επιστρέψω με τα ανταλλακτικά για το σκάφος σας. Εξάλλου, τώρα είστε… λιγότεροι. Έτσι δεν είναι;»

Ο Τσαρέν'κραμ ένευσε. «Πράγματι…» Και ρώτησε: «Θα φύγετε σήμερα, Γεράρδε;»

«Ναι.»

«Θα έρθω μαζί σας, όπως είχαμε συμφωνήσει.»

«Ετοιμάσου, τότε. Θα σε συναντήσουμε στην έξοδο της Πόλης.»

Ο Τσαρέν’κραμ έφυγε από τη σπηλιά τους.

«Τι σου έλεγε;» ρώτησε ο Ελπιδοφόρος τον Γεράρδο.

Εκείνος τού απάντησε.

«Δεν έχουμε χρόνο ν’ασχολούμαστε άλλο με τους Κρά’αν,» είπε ο Νάραλχεμ’νιρ. «Πρέπει να πηγαίνουμε. Έχουμε ακόμα πολλά χιλιόμετρα να διανύσουμε μέχρι την Αρταλδάφρα.»

Σκύβοντας, βγήκαν απ’το χαμηλό άνοιγμα της σπηλιάς τους, ο ένας κατόπιν του άλλου, και βάδισαν μέσα στην Πόλη του Νεκρού Θεού, η οποία δεν ήταν πλέον γεμάτη κουφάρια˙ οι ζωντανοί Κρά’αν τα είχαν μαζέψει. Το πτώμα του μεταλλικού θηρίου, όμως, κανένας δεν το είχε πάρει από εκεί όπου είχε σωριαστεί˙ το είδαν, καθώς διέσχιζαν εκείνη τη μεγάλη σπηλιά. Το πετσί του γυάλιζε στο φως των φακών τους. Αλλά τα μάτια του ήταν πεθαμένα˙ δεν εξέπεμπαν την κόκκινη ακτινοβολία τους.

Η Φενίλδα’σαρ το κοιτούσε καλά-καλά, ενώ περνούσε από δίπλα του.

«Συμβαίνει κάτι;» τη ρώτησε ο Ελπιδοφόρος.

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Έχει ενδιαφέρον, όμως…»

«Ενδιαφέρον;»

«Ως οντότητα, εννοώ. Μην ξεχνάς ότι είμαι Ερευνήτρια, Ελπιδοφόρε˙ και κάτι τέτοιο δεν τόχω ξανασυναντήσει ποτέ μου, ούτε έχω διαβάσει για τίποτα παρόμοιο.» Και προτού το προσπεράσουν, φώναξε, ώστε να την ακούσουν όλοι: «Περιμένετε! Μια στιγμή. Περιμένετε.»

Σταμάτησαν, ατενίζοντάς την με περιέργεια κι ανησυχία.

«Δεν υπάρχει κίνδυνος,» τους διαβεβαίωσε η Φενίλδα. Έβγαλε μια φωτογραφική μηχανή και τράβηξε μερικές φωτογραφίες του θηρίου, από όλες τις μεριές.

«Γαμώ την ανωμαλία μου!» είπε η Μάρθα. «Αυτά παθαίνεις όταν φέρνεις τουρίστες στην Ταρασμάλθη…»

Μερικοί από τους άλλους γέλασαν.

Ύστερα, συνέχισαν να διασχίζουν την Πόλη.

«Τι θα τις κάνεις αυτές τις φωτογραφίες;» ρώτησε ο Ελπιδοφόρος τη Φενίλδα.

«Θα τις προσθέσω στο αρχείο του τάγματος των Ερευνητών,» αποκρίθηκε εκείνη. «Ίσως να υπάρχουν κι άλλα τέτοια πλάσματα.»

«Πραγματικά, δε θα ήθελα να τα συναντήσουμε,» είπε ο Νικόδημος.

Βγήκαν από την Πόλη του Νεκρού Θεού, και στην έξοδο βρήκαν τον Τσαρέν'κραμ να τους περιμένει, ντυμένος με γούνες, κουβαλώντας έναν μεγάλο σάκο, κρατώντας ένα ενεργειακό δόρυ με δύο από τα χέρια του, κι έχοντας ένα τουφέκι περασμένο στον ώμο.

Ο άνεμος λυσσομανούσε, φέρνοντας χιόνι και παγοκρυστάλλους. Το παγωμένο γιγάντιο έντομο βρισκόταν εκεί όπου ήταν και πριν, μοιάζοντας με άγαλμα· και, σύμφωνα με τα λεγόμενα των Κρά'αν, δεν υπήρχε πλέον ούτε λίγη ενέργεια εντός του.

Η Φενίλδα θέλησε να το ελέγξει. Το ζύγωσε και μουρμούρισε ένα Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως, ψάχνοντας βαθιά μέσα του. Δε βρήκε τίποτα. Όντως, η ενεργειακή καρδιά είχε καταστραφεί.

«Βλέπεις κάτι ενδιαφέρον;» της είπε ο Ελπιδοφόρος.

«Όχι. Μπορούμε να πηγαίνουμε.»

Ο δρόμος τους τώρα τους οδηγούσε βόρεια, μέσα από το δάσος…

…το οποίο, σταδιακά, έπαυε να είναι δάσος. Καθώς ταξίδευαν, είδαν, μπροστά στα έκπληκτα μάτια τους, κλαδιά να σπάνε και να πέφτουν στη χιονισμένη γη· είδαν κορμούς να λυγίζουν και να σωριάζονται, εκτοξεύοντας θραύσματα πάγου ολόγυρα· είδαν δέντρα να διαλύονται σα να μην υπήρχε τίποτα στο εσωτερικό τους.

Παντού γύρω τους, το δάσος αραίωνε. Το δάσος έπαυε να είναι δάσος.

«Γιατί συμβαίνει αυτό;» ρώτησε ο Ελπιδοφόρος, το πρώτο μεσημέρι του ταξιδιού τους, καθώς είχαν σταματήσει για να κατασκηνώσουν.

«Επειδή καταστράφηκε η πηγή ενέργειας,» είπε η Φενίλδα'σαρ.

«Ναι,» συμφώνησε ο Σέλιρ'χοκ, «αυτή πρέπει να ήταν που κρατούσε το δάσος ζωντανό.»

Και η Φενίλδα ψιθύρισε στον Ελπιδοφόρο, ώστε να μην την ακούσουν τα μέλη της ομάδας του Γεράρδου: «Είναι όπως στο άλλο δάσος. Εκεί, η ενεργειακή οντότητα στο Ναό το κρατούσε ζωντανό· εδώ, ήταν αυτό το παγωμένο γιγάντιο έντομο.»

Ο Ελπιδοφόρος ένευσε, καταλαβαίνοντας.

Λίγα μέτρα παραδίπλα, ο Τσαρέν'κραμ έλεγε, στη γλώσσα του: «Ο Νεκρός Θεός… Τώρα είναι πραγματικά νεκρός· και το δάσος πεθαίνει μαζί του.» Έμοιαζε θλιμμένος. Στράφηκε στον Γεράρδο. «Ο λαός μου δε θα έχει ούτε πού να κυνηγήσει…»

«Θα πρέπει ν'αντέξουν, όμως, μέχρι να επιστρέψουμε. Και νομίζω πως θα τα καταφέρουν. Απ'ό,τι ξέρω για τους Κρά'αν, δεν τα παρατούν εύκολα.»

Τα πράγματα χειροτέρεψαν όσο ταξίδευαν βόρεια. Τα δέντρα σωριάζονταν με επικίνδυνο ρυθμό· ορισμένες φορές, μάλιστα, έπρεπε να τρέξουν για να τ'αποφύγουν. Το απόγευμα της δεύτερης ημέρας του ταξιδιού τους, η τύχη τους ήταν τόσο άσχημη που βρέθηκαν ανάμεσα σε τρία δέντρα τα οποία έμοιαζαν να έχουν συνωμοτήσει να γκρεμιστούν συγχρόνως ακριβώς εκείνη τη στιγμή. Ο Σέλιρ'χοκ αντιλήφτηκε πρώτος απ'όλους τον κίνδυνο και άρθρωσε, αμέσως, ένα Ξόρκι Τηλεκινήσεως, προσπαθώντας να σταματήσει την πτώση δύο δέντρων. Ταυτόχρονα, αντλούσε ενέργεια και από τους κρυστάλλους στο ραβδί του, ώστε να ενισχύσει το ξόρκι, γιατί τα δέντρα ήταν ψηλά και είχαν μεγάλους, χοντρούς, και βαρείς κορμούς.

Οι υπόλοιποι έτρεξαν να απομακρυνθούν από το επικίνδυνο σημείο. Μονάχα ένας έμεινε πίσω.

Ο Νάραλχεμ'νιρ χρησιμοποίησε ένα δικό του Ξόρκι Τηλεκινήσεως, για να σταματήσει το τρίτο δέντρο.

Για λίγο, και τα τρία δέντρα έμειναν μερικά μέτρα πάνω απ'το χιονισμένο έδαφος, σχηματίζοντας οξείες γωνίες.

Ο Ελπιδοφόρος, ο Γεράρδος, και οι υπόλοιποι που είχαν απομακρυνθεί φώναξαν στους δύο μάγους να έρθουν.

«Δε μπορείς να τους βοηθήσεις;» ρώτησε ο Προαιρέσιος τη Φενίλδα.

«Δεν ξέρω το Ξόρκι Τηλεκινήσεως,» εξήγησε εκείνη˙ και σκέφτηκε: *Σ'όποιο καταραμένο δάσος κι αν βρεθούμε εδώ, στην Ταρασμάλθη, τα δέντρα φαίνεται να έχουν βαλθεί να μας κυνηγάνε!*

Ο Σέλιρ'χοκ και ο Νάραλχεμ'νιρ ήρθαν προς το μέρος τους με αργά, προσεχτικά βήματα, καθώς έπρεπε, συγχρόνως, να διατηρούν εν ενεργεία τα Ξόρκια Τηλεκινήσεως, αν δεν ήθελαν να συνθλιβούν. Όταν πέρασαν το επικίνδυνο σημείο, άφησαν τα δέντρα να πέσουν πίσω τους, τραντάζοντας την παγωμένη γη και εκτοξεύοντας θραύσματα παγοκρυστάλλων τριγύρω.

«Προσοχή, από δω και στο εξής,» είπε ο Ελπιδοφόρος προς όλους. «Γιατί πάω στοίχημα πως, μέχρι να φτάσουμε στα βουνά, ολόκληρο τούτο το δάσος θάχει καταρρεύσει.»

Και δεν αποδείχτηκε λάθος στην εκτίμησή του. Όταν πλησίαζε το μεσημέρι της τέταρτης ημέρας, και είχαν μόλις φτάσει στους πρόποδες των βουνών, διαπίστωσαν ότι, πράγματι, το δάσος δεν ήταν πια δάσος. Ανέβηκαν σε μια πλαγιά και το ατένισαν. Ή, μάλλον, ατένισαν μια χιονισμένη πεδιάδα. Τα δέντρα είχαν καταρρεύσει. Ελάχιστα απέμεναν όρθια, σε αποστάσεις τουλάχιστον μισού χιλιομέτρου το ένα από το άλλο.

Ο Ελπιδοφόρος είπε να ξεκουραστούν τώρα. Στα βουνά το ταξίδι τους θα ήταν πιο δύσκολο, παρότι στο δάσος είχαν ν'αποφεύγουν δέντρα που έπεφταν.

Κανένας δε διαφώνησε.

Ο άνεμος γρυλίζει στ’αφτιά τους.

Στροβιλιζόμενοι παγοκρύσταλλοι χτυπούν το προστατευμένο με γούνες σώμα τους˙ κι εκείνοι νιώθουν τα χτυπήματα: τόσο μεγάλη είναι η ορμή τους. Μελανιάζουν, κάπου-κάπου.

Η χιονοθύελλα τούς τυφλώνει.

Η μία πλαγιά μετά την άλλη, ο ένας κρημνός μετά τον άλλο: πρέπει να τους σκαρφαλώσουν όλους με σχοινιά και ατσαλόπροκες και γάντζους και χτυπήματα από σφυριά.

Τα τσεκούρια και οι αξίνες τους σπάνε πάγους, για ν’ανοίξουν περάσματα που δεν οδηγούν πάντοτε σε καλύτερα σημεία αλλά είναι, τουλάχιστον, ένας δρόμος.

Μονοπάτια περνούν δίπλα από επικίνδυνους γκρεμούς, κι εκείνοι πρέπει να τα διασχίσουν, δεμένοι ο ένας πίσω από τον άλλο, νιώθοντας τον άνεμο να τραβά τα χέρια και τα πόδια τους και τα πράγματά τους, προσπαθώντας να τους πετάξει κάτω, στα παγωμένα βάθη, στο θάνατό τους.

(Η ομάδα του Γεράρδου βρίσκουν το ενεργειακό τους έλκηθρο πρόβλημα σ’ορισμένα μέρη, αλλά δεν το παρατούν, γιατί δε θέλουν ν’αφήσουν όσα έχουν επάνω του.)

Αναγκάζονται ν’αποφύγουν μια κατολίσθηση, που ξεκινά απρόσμενα και χωρίς φανερή αιτία.

Τα σύννεφα είναι σκούρα από πάνω τους: το ηλιακό φως μετά δυσκολίας περνά˙ το ίδιο και, τη νύχτα, το φως των φεγγαριών.

Τουλάχιστον, τίποτα τώρα δε φαίνεται να τους κυνηγά.

Και μετά…

…κατηφορίζοντας, με προσοχή, σχοινιά, γάντζους, και ατσαλόπροκες, μια πλαγιά, ατένισαν εμπρός τους τον παγωμένο ποταμό.

«Βρισκόμαστε εκεί απ'όπου αρχίσαμε,» είπε ο Ελπιδοφόρος, όταν έφτασαν κάτω. Το οροπέδιο, το μέρος όπου είχαν πρωτοσυναντήσει το μεταλλικό θηρίο, γνώριζε ότι ήταν κάπου νοτιοδυτικά από εδώ, σύμφωνα με την πυξίδα και τον χάρτη του. Αναρωτήθηκε αν θα ήταν συνετό να ξαναπεράσουν από εκεί. Κατέληξε πως, μάλλον, όχι. *Αν αυτές οι οντότητες που είναι εχθροί των Υπερασπιστών έχουν κάποιου είδους φύλαξη σ'εκείνες τις περιοχές, καλό θα ήταν να τις αποφύγουμε. Όχι… όχι μόνο «καλό»:* απαραίτητο *για την επιβίωσή μας.*

Τώρα ήταν βράδυ, και σχετικά *καθαρό* βράδυ σε σύγκριση με άλλες φορές. Στον ουρανό τα σύννεφα δεν ήταν τόσα πολλά: το γαλανόγκριζο φως των δύο φεγγαριών της Ταρασμάλθης έπεφτε άπλετο στην παγωμένη γη. Η χιονοθύελλα δεν ήταν και πολύ πυκνή: μπορούσαν να δουν κάμποση απόσταση εμπρός τους.

«Κατασκηνώνουμε εδώ!» φώναξε ο Ελπιδοφόρος, και έστησαν τις σκηνές τους στις όχθες του παγωμένου ποταμού.

Δεν πέρασε πολλή ώρα και ο Νάραλχεμ'νιρ ήρθε να επισκεφτεί τη σκηνή που ο Ελπιδοφόρος μοιραζόταν με τη Φενίλδα'σαρ.

«Πρέπει να μιλήσουμε,» είπε.

Ο Ελπιδοφόρος τού έκανε νόημα να καθίσει, κι εκείνος κάθισε. «Δεν ξέρουμε ποιοι πραγματικά είναι ο Γεράρδος και η ομάδα του,» συνέχισε. «Πιθανώς νάναι οι επαναστάτες που είδαμε στον Αιθέρα. Πιθανώς να αποτελούν κίνδυνο για τούτη την αποστολή. Πιθανώς να έχουν εντολές να μας σταματήσουν.»

«Να μας σταματήσουν;» είπε ο Ελπιδοφόρος. «Δεν ήξεραν καν πού είναι η Αρταλδάφρα, αγάπη μου. Θα φτάναμε εκεί πολύ πριν απ'αυτούς, αν το θηρίο δε θα μας καταδίωκε.»

«Δε μπορείς να είσαι σίγουρος για τούτο. Ίσως να είχαν σχεδιάσει κάποια πράγματα–»

«Γίνεσαι παρανοϊκός –και, σίγουρα, το καταλαβαίνεις. Επομένως, άρχισε να μιλάς *λογικά,* μάγε, αν έχεις όντως κάτι να πεις.»

Τα μάτια του Νάραλχεμ στένεψαν, θυμωμένα. «Η ουσία είναι πως η ομάδα του Γεράρδου ίσως ν'αποδειχτεί επικίνδυνη: συνεπώς, οφείλουμε να τους ξεφορτωθούμε.»

«Αυτή τη στιγμή, είναι ασύμφορο,» είπε ο Ελπιδοφόρος.

«*Ασύμφορο;* Η αποστολή μας βρίσκεται σε κίνδυνο!»

«Δε βλέπω κανέναν κίνδυνο–»

«Γνωρίζεις πώς θα αντιδράσουν όταν μας δουν να ενεργοποιούμε τη συσκευή μας, στην Αρταλδάφρα;»

«Όχι,» απάντησε ο Ελπιδοφόρος. «Γνωρίζεις εσύ;»

«Δεν γνωρίζω, άρα δεν θέλω να το ρισκάρω! Γιατί ίσως να επιχειρήσουν να μας σταματήσουν από το να κάνουμε αυτό που ήρθαμε να κάνουμε!»

«Ούτε κι *εμείς* δεν ξέρουμε τι ακριβώς ήρθαμε να κάνουμε εδώ–»

«Ήρθαμε,» είπε ο Νάραλχεμ, «για να εξουδετερώσουμε την απειλή που αποτελεί η Αρταλδάφρα.»

«Το οποίο δεν ξέρουμε τι ακριβώς σημαίνει–»

«Θες να καταλήξεις κάπου;»

«Μια παρατήρηση έκανα, μόνο,» αποκρίθηκε ο Ελπιδοφόρος, σταθερά, χωρίς να πάρει το βλέμμα του από τα μαύρα μάτια του μάγου.

«Η ομάδα του Γεράρδου πρέπει να εξολοθρευτεί˙ το συντομότερο δυνατό.»

«Δε μας συμφέρει να τους επιτεθούμε. Είμαστε μεν περισσότεροι απ'αυτούς, αλλά όχι και *τόσο* πολύ περισσότεροι.»

«Θα πρέπει, τότε, να βρούμε κάποια άλλη μέθοδο. Να τους χτυπήσουμε όταν δε θα το περιμένουν,» πρότεινε ο Νάραλχεμ'νιρ.

«Θα δούμε,» είπε ο Ελπιδοφόρος. «Για την ώρα, η βοήθειά τους είναι ευπρόσδεκτη. –Και προτού διαφωνήσεις μ'αυτό, σκέψου μόνο ότι πιθανώς να έχουμε κι άλλους κινδύνους να αντιμετωπί-

σουμε μέχρι να φτάσουμε στην Αρταλδάφρα. Δεν αποκλείεται κι άλλα μεταλλικά θηρία να μας περιμένουν. Έξω από κείνη την πόλη των Κρά’αν υπήρχε ένα γιγάντιο έντομο παρόμοιας κατασκευής με το τετράποδο που μας κυνηγούσε…»

«Μονάχα ο Σέλιρ’χοκ είναι πραγματικά χρήσιμος,» αποκρίθηκε ο Νάραλχεμ’νιρ. «Οι υπόλοιποι δε βλέπω σε τι μπορεί να μας χρειαστούν. Και αυτή η Μάρθα είναι, μάλλον, περισσότερο μπελάς παρά οτιδήποτε άλλο.»

«Συμφωνούμε για τη Μάρθα. Αλλά δε μπορούμε να την ξεπαστρέψουμε χωρίς να βρεθούμε σε ρήξη με τους συντρόφους της. Το αντιλαμβάνεσαι, έτσι δεν είναι;»

Ο Νάραλχεμ αναστέναξε. «Τι προτείνεις να κάνουμε, λοιπόν, αρχηγέ;»

«Τίποτα, για την ώρα, όπως ήδη σου είπα,» αποκρίθηκε ο Ελπιδοφόρος. «Δεν αποτελούν ούτε κίνδυνο ούτε εμπόδιο για εμάς, αλλά μάλλον βοήθεια.»

«Στην Αρταλδάφρα, όμως, δεν τους θέλουμε μαζί μας,» τόνισε ο Νάραλχεμ, «ακόμα κι αν δεν είναι τίποτα περισσότερο από εξερευνητές, άσχετοι με την Επανάσταση.»

«Θα το έχω υπόψη μου.»

«Αν δεν το έχεις εσύ, θα το έχω εγώ,» δήλωσε ο Νάραλχεμ’νιρ, και σηκώθηκε, βγαίνοντας απ’τη σκηνή.

Για λίγο, σιγή.

Μετά, η Φενίλδα είπε: «Σ’ένα πράγμα έχει δίκιο.»

«Ποιο είν’αυτό;»

«Στην Αρταλδάφρα, καλύτερα να *μην* τους έχουμε μαζί μας. Δεν ξέρουμε τι ακριβώς θα κάνει η συσκευή που μας έδωσαν οι Υπερασπιστές, Ελπιδοφόρε. Ίσως να ισοπεδώσει ολόκληρη την πόλη. Ίσως να προκαλέσει κάποιου είδους… διαστασιακή μετάλλαξη. Ή… οτιδήποτε άλλο. Δε μπορώ να είμαι βέβαιη για τίποτα· δεν έχω ξαναδεί κάτι παρόμοιο στη ζωή μου.»

Η Φενίλδα έβγαλε από τον σάκο της μια χοντρή, δερμάτινη θήκη, η οποία ήταν περίπου τόσο μακριά όσο ο πήχης της και τόσο παχιά όσο δύο φορές ο πήχης της. Την άνοιξε κι από μέσα τράβηξε μια ομοιόσχημη συσκευή, που δεν ήταν καμωμένη από μέταλλο και δεν είχε καλώδια επάνω της˙ ήταν ολόκληρη από ένα κρυσταλλοειδές υλικό πρασινογάλαζου χρώματος. Από ορισμένα σημεία αυτού του υλικού ξεπρόβαλλαν πορφυροί λίθοι, μοιάζοντας με γυάλινες σφαίρες˙ αλλά δεν ήταν από γυαλί. Στη μια της άκρη, η συσκευή διέθετε μια εγκοπή, σα να ήταν φτιαγμένη για να προσαρμόζεται κάπου.

Ο Ελπιδοφόρος είχε άλλη μια τέτοια συσκευή, και ο Νάραλχεμ μία ακόμα.

Τρία *τμήματα* ενός μεγαλύτερου μηχανισμού. Οι Υπερασπιστές τούς τα είχαν δώσει, προτού ξεκινήσουν την αποστολή τους˙ και τους είχαν πει πως, όταν ένωναν τα τρία κομμάτια επάνω σ'ένα συγκεκριμένο μέρος της Αρταλδάφρα, τότε η πόλη θα έπαυε πλέον να αποτελεί απειλή. Το «συγκεκριμένο μέρος» ήταν σημειωμένο στον χάρτη τους: ένας χάρτης της *ίδιας* της Αρταλδάφρα, όχι ο χάρτης που χρησιμοποιούσαν τώρα, ο οποίος έδειχνε τη διάσταση της Ταρασμάλθης. Οι Υπερασπιστές, ωστόσο, τους είχαν προειδοποιήσει πως κάποια πράγματα πιθανώς να είχαν αλλάξει: αυτός ήταν ο χάρτης της Αρταλδάφρα πριν από πολλούς αιώνες.

«Δεν μπορείς να κάνεις ούτε μια υπόθεση;» ρώτησε ο Ελπιδοφόρος.

Η Φενίλδα κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Εσύ έχεις ξαναδεί τέτοιο πράγμα;»

«Όχι, ποτέ.»

«Δεν είναι όπως τα κανονικά μηχανήματα. Ακόμα και Τεχνομαθής αν ήμουν, δε νομίζω πως θα μπορούσα να καταλάβω τη λειτουργία του. Δεν έχει ούτε καν κάποιο φανερό στόμιο τροφοδο-

σίας για ενέργεια...» Η Φενίλδα το επέστρεψε στη θήκη του και στο βάθος του σάκου της.

«Οι Υπερασπιστές μού είπαν ότι η συσκευή θα λειτουργήσει μόνο όταν και τα τρία κομμάτια της ενωθούν.»

Η Φενίλδα ένευσε. «Και σ'εμένα το ίδιο είπαν. Αλλά κι αυτό είναι περίεργο, αν θες τη γνώμη μου.»

«Νομίζεις ότι ο Νάραλχεμ ξέρει περισσότερα;»

«Το αμφιβάλλω... αν και, γενικά, μου έχει δώσει την εντύπωση πως τον εμπιστεύονται.»

Ο Ελπιδοφόρος συνοφρυώθηκε. «Ναι, κι εμένα την ίδια εντύπωση μού έχει δώσει. Οι αφέντες μας τον εμπιστεύονται περισσότερο από τους υπόλοιπους της ομάδας μας. Περισσότερο κι από εμένα κι εσένα, ίσως.»

«Δεν είμαι βέβαιη γι'αυτό, Ελπιδοφόρε.»

«Γιατί;»

«Επειδή εμάς τους δυο μάς ελέγχουν απόλυτα, όπως πολύ καλά γνωρίζεις.»

Σ'ετούτο η μάγισσα είχε δίκιο, όφειλε να παραδεχτεί ο Ελπιδοφόρος. *Μας ελέγχουν απόλυτα, όντως. Τον Νάραλχεμ, όμως, πώς τον ελέγχουν; Ή, μήπως, η δική του ιστορία είναι διαφορετική;*

Η Φενίλδα ήπιε μια γουλιά απ'το ζεστό νερό της, παρατηρώντας τον. «Τι είναι;» ρώτησε. «Δε σου είπα κάτι που δεν ξέρεις...»

«Ναι, αυτό είν'αλήθεια,» αποκρίθηκε ο Ελπιδοφόρος. «Άλλο μ'απασχολεί. Φενίλδα...»

«Τι;»

«Θέλω να τον προσέχεις.»

«Ποιον;»

«Τον Νάραλχεμ.»

Η Φενίλδα βλεφάρισε. «Γιατί;»

«Δεν τον εμπιστεύομαι. Και δε θέλω να κάνει κάτι ανόητο.»

«Τα παραλές. Δεν είναι επικίνδυνος. Τουλάχιστον, όχι περισσότερο από εμάς.»

«Παρ’όλ’αυτά, θέλω να τον προσέχεις,» επέμεινε ο Ελπιδοφόρος.

Η Φενίλδα αναστέναξε. «Γιατί εγώ;»

«Επειδή είσαι μάγισσα. Σίγουρα, ξέρεις καλύτερα από μένα πώς σκέφτεται ένας μάγος, και πώς δρα.»

«Έτσι νομίζεις. Δεν είμαστε καν στο ίδιο τάγμα με τον Νάραλχεμ. Αλλά τέλος πάντων… θα τον έχω υπόψη μου, μην ανησυχείς.»

«Σ’ευχαριστώ, Φενίλδα.» Ο Ελπιδοφόρος γέμισε ένα ποτήρι με ζεστό νερό και ήπιε, γιατί αισθανόταν το στόμα του ξερό.

Κεφάλαιο 32

Ταξίδεψαν διπλά στον παγωμένο ποταμό, ακολουθώντας τις όχθες του προς τα δυτικά. Ορισμένα από τα εδάφη ήταν βατά (για τα δεδομένα της Ταρασμάλθης)˙ ορισμένα, κακοτράχαλα: κι εκεί έπρεπε να σκαρφαλώνουν πλαγιές και να βαδίζουν πλάι σ'επικίνδυνους κρημνούς. Είχαν, όμως, αντιμετωπίσει και χειρότερα όσο βρίσκονταν σε τούτη την κρύα, μαστιζόμενη από άγριους ανέμους διάσταση.

Ταξίδευαν, ενώ είχαν βόρειά τους τον παγωμένο ποταμό και νότιά τους τα απόκρημνα βουνά. Πέρα απ'τον ποταμό, φαινόταν ένα ατελείωτο δάσος, γεμάτο ψηλά δέντρα. Ήταν το δάσος που είχε διασχίσει η ομάδα του Ελπιδοφόρου, προτού συναντήσουν το μεταλλικό θηρίο. Το δάσος που, τότε, έμοιαζε ζωντανό, και τα δέντρα του είχαν προσπαθήσει να τους σκοτώσουν. Κανένας τους δε χαιρόταν που το ξανάβλεπε.

Ένα πρωινό, που ήταν σκαρφαλωμένοι σε μια ψηλή πλαγιά και βάδιζαν σ'ένα στενό μονοπάτι, ένα μεγάλο, μαυρόφτερο πουλί ξεπρόβαλε, φτερουγίζοντας, ανάμεσα από τους βράχους και χίμησε καταπάνω στη Φενίλδα'σαρ. Η μάγισσα ούρλιαξε, καθώς γαμψά νύχια αρπάζονταν πάνω στις γούνες της, διαπερνώντας τες με τρομαχτική ευκολία. Τα αισθάνθηκε να μπήγονται στο πετσί της. Τα γαντοφορεμένα χέρια της άφησαν, ενστικτωδώς, το σχοινί όπου κρατιόταν και προσπάθησαν να διώξουν το πτηνό–

–με αποτέλεσμα η Φενίλδα να γλιστρήσει από το μονοπάτι και να κρεμαστεί πάνω απ'την παγωμένη επιφάνεια του μεγάλου ποταμού.

Οι υπόλοιποι τη συγκράτησαν, από το σχοινί που τους έδενε όλους τον έναν με τον άλλο. Αν έπεφτε, θα σκοτωνόταν˙ το ύψος ήταν τουλάχιστον δέκα μέτρα.

Το μαυρόφτερο πουλί εξακολουθούσε να είναι πιασμένο στους ώμους της, και η μάγισσα ούρλιαζε.

Ο Σκοτ έβγαλε ένα πιστόλι και το πυροβόλησε. Αίμα τινάχτηκε, και το πτηνό, αφήνοντας τη Φενίλδα, έπεσε προς τον παγωμένο ποταμό, διαγράφοντας σπείρες.

Οι υπόλοιποι τράβηξαν τη μάγισσα επάνω στο μονοπάτι. Στις γούνες της υπήρχε αίμα: και δεν ήταν μόνο του πτηνού.

«Αρπάχτης,» είπε η Μάρθα, φωνάζοντας για ν'ακουστεί μέσα στον άνεμο.

«Τι πράγμα;» έκανε ο Ελπιδοφόρος.

«Το πουλί. Ονομάζεται αρπάχτης.»

«Δε μπορώ να πω ότι χαρήκαμε για τη γνωριμία,» μούγκρισε ο Σκοτ.

Η Μάρθα γέλασε, κοφτά, πίσω απ'την προσωπίδα της. «Το φαντάστηκα. Είναι γάμησέ τα. Πολύ επικίνδυνοι.»

«Τρύπησε τα ρούχα μου!» είπε η Φενίλδα. «Τα νύχια του ήταν κοφτερά σαν λεπίδια.»

«Μπορείς να κρατηθείς από το σχοινί;» τη ρώτησε ο Ελπιδοφόρος.

«Ναι,» απάντησε εκείνη. «Δε με τραυμάτισε τόσο, ευτυχώς.»

Αφού διέσχισαν το επικίνδυνο μονοπάτι, σταμάτησαν, έστησαν μια σκηνή, και ο Ελπιδοφόρος μπήκε εκεί μαζί με τη Φενίλδα, για να περιποιηθεί τα τραύματά της. Τα νύχια του αρπάχτη είδε ότι, πράγματι, πρέπει να ήταν το κάτι άλλο: είχαν διαπεράσει γούνα, σκληρό πετσί, πολλαπλά υφάσματα, και είχαν μπηχτεί αρκετά βαθιά στο γαλανό δέρμα της μάγισσας.

Εν τω μεταξύ, οι υπόλοιποι περίμεναν απέξω, και ο Νάραλχεμ'νιρ ρώτησε τη Μάρθα: «Δεν είναι δηλητηριώδες, έτσι;»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι της. «Όχι.»

«Έχεις ξανασυναντήσει τέτοια πουλιά;»

«Ναι, κάμποσες φορές.»

«Ετούτο, δηλαδή, δεν είναι το πρώτο σου ταξίδι στην Ταρασμάλθη…»

«Φυσικά και όχι. Έχω αναλάβει να οδηγήσω πολλές αποστολές εδώ.»

«Σε πληρώνουν;»

«Εσύ τι λες;»

Ο Νάραλχεμ ανασήκωσε τους ώμους. «Μια ερώτηση έκανα.» Στράφηκε στον Γεράρδο, τον Σέλιρ’χοκ, τον Προαιρέσιο, και τον Τσαρέν’κραμ, που στέκονταν ο ένας κοντά στον άλλο. «Ποιος από σας, λοιπόν, είναι που δίνει τα λεφτά;»

«Εγώ,» απάντησε ο Γεράρδος.

«Σ’ενδιαφέρει προσωπικά η Αρταλδάφρα, δηλαδή;»

«Ναι.» Και ρώτησε τον μάγο: «Εσύ τι είσαι; Απ’αυτούς που πληρώνουν ή απ’αυτούς που πληρώνονται για να έρθουν εδώ, στην Ταρασμάλθη;»

«Εγώ,» αποκρίθηκε ο Νάραλχεμ, «δεν πληρώνω τίποτα, αλλά ούτε και πληρώνομαι. Είμαι φίλος του Ελπιδοφόρου. Έχουμε κάνει κι άλλες παρόμοιες εξερευνήσεις οι δυο μας.»

«Παράξενο,» είπε η Μάρθα˙ «δε σας έχω ξανακούσει.»

«Δεν εννοούσα στην Ταρασμάλθη. Σε άλλα μέρη.»

«Μάλιστα…»

Ο Ελπιδοφόρος βγήκε απ’τη σκηνή, μαζί με τη Φενίλδα’σαρ. «Μπορούμε να συνεχίσουμε,» είπε.

«Είσαι ’ντάξει;» ρώτησε ο Σκοτ τη μάγισσα.

Εκείνη κατένευσε. «Ναι. Αν, όμως, δε φορούσα τόσα ρούχα, θα μου είχε βγάλει τον ώμο αυτό το καταραμένο πτηνό.»

Η μια μέρα διαδεχόταν την άλλη, καθώς ταξίδευαν πλάι στον ποταμό˙ και η Αρταλδάφρα ερχόταν ολοένα και πιο κοντά τους. Για να φτάσουν, όμως, τελικά εκεί, θα έπρεπε να στρίψουν νότια˙

και δίσταζαν να το κάνουν· επειδή νότια ορθώνονταν τα κακοτράχαλα βουνά, τυλιγμένα στους πάγους και σκεπασμένα στο χιόνι, γεμάτα απότομες πλαγιές, επικίνδυνους κρημνούς, και στενά περάσματα.

Ωστόσο, γνώριζαν ότι δεν μπορούσαν να το αναβάλλουν για πάντα. Έτσι, μετά από δέκα μέρες, ενώ είχαν κατασκηνώσει μπροστά σ'ένα σημείο όπου το έδαφος γινόταν περισσότερο δύσβατο από ό,τι είχαν μέχρι στιγμής συναντήσει στις όχθες του παγωμένου ποταμού, αποφάσισαν να συζητήσουν το θέμα, ενώνοντας δύο σκηνές τους για να χωρούν όλοι.

Ο Ελπιδοφόρος άνοιξε τον χάρτη του ανάμεσά τους, ώστε να μπορούν να δουν πού βρισκόταν η Αρταλδάφρα. «Εμείς,» είπε, «πρέπει να είμαστε εδώ.» Και έδειξε με τον δείκτη του δεξιού του χεριού.

«Έχουμε ακόμα δρόμο…» παρατήρησε ο Προαιρέσιος.

«Ακριβώς,» είπε ο Ελπιδοφόρος. «Αλλά πρέπει ν'αρχίσουμε να πηγαίνουμε νότια, αλλιώς θα βγούμε εκτός πορείας.»

«Ναι,» ένευσε ο Γεράρδος, «έχεις δίκιο.» Και σκέφτηκε: *Αναρωτιέμαι αν ποτέ θα φτάναμε ώς εδώ με τη μέθοδο του Σέλιρ'χοκ.* Δεν είχαν συναντήσει κανένα ερειπωμένο τηλεπικοινωνιακό κέντρο, ενόσω ταξίδευαν στις όχθες του ποταμού. Από την άλλη, βέβαια, δεν *έψαχναν* τώρα για κάτι τέτοιο· δεν τους ενδιέφερε πλέον.

«Φοβερός ο χάρτης σου, πάντως,» είπε η Μάρθα στον Ελπιδοφόρο. «Πώς είναι δυνατόν να περιλαμβάνει τόσες πολλές περιοχές της Ταρασμάλθης; Εγώ, όσα χρόνια οδηγώ κόσμο σε τούτη τη διάσταση, ποτέ δεν έχω ξαναδεί τέτοιο χάρτη. Οι περισσότεροι χάρτες τελειώνουν εδώ.» Τράβηξε μια νοητή γραμμή με το δάχτυλό της. «Και δεν περιλαμβάνουν και τα πάντα για τα πιο πάνω μέρη.»

«Θες να καταλήξεις κάπου;» τη ρώτησε ο Νάραλχεμ'νιρ, κάπως απότομα.

«Με παραξενεύει,» αποκρίθηκε η Μάρθα˙ «αυτό είναι όλο.»

«Σου είπα: μου τον πούλησε ένας έμπορος στη Σεργήλη,» εξήγησε ο Ελπιδοφόρος.

«Νόμιζα πως είχες πει συλλέκτης, όχι έμπορος.»

«Στο επάγγελμα, έμπορος είναι˙ αλλιώς λες να μου τον πουλούσε;»

«Ναι, σωστά…» είπε η Μάρθα, αν και η απάντησή του δεν την είχε πείσει. *Σίγουρα,* συλλογίστηκε, *κάτι κρύβει. Από την αρχή κάτι έκρυβε.* «Πώς τον λένε;»

«Έχει σημασία;» Δεν ήταν ο Ελπιδοφόρος που μίλησε, αλλά ο Νάραλχεμ'νιρ.

Η Μάρθα έστρεψε το βλέμμα της στον στρογγυλοπρόσωπο μάγο. «Περιέργεια και τα λοιπά…» είπε, λιγάκι ψυχρά.

«Η περιέργεια σκοτώνει.»

Με απειλείς; Τα μάτια της Μάρθας στένεψαν, ατενίζοντας τον Νάραλχεμ'νιρ.

Ο Ελπιδοφόρος είπε: «Ευμένης λέγεται. Τον γνωρίζεις;»

«Τ'όνομά του είν'αυτό, ή το επίθετό του;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε ο Ελπιδοφόρος, που είχε πει το πρώτο Σεργήλιο όνομα που του είχε έρθει στο μυαλό. Δεν είχε ιδέα αν υπήρχε έμπορος ο οποίος λεγόταν –στο όνομα ή στο επίθετο– Ευμένης. «Και νομίζω ότι έχουμε σημαντικότερη δουλειά τώρα.

»Ποιοι συμφωνείτε να κατευθυνθούμε νότια, και ποιοι προτείνετε να συνεχίσουμε να πηγαίνουμε δυτικά για κάποιες μέρες ακόμα;» τους ρώτησε όλους, παίρνοντας το βλέμμα του από τη Μάρθα και κοιτάζοντας τα πρόσωπά τους.

Κανένας δεν πρότεινε να συνεχίσουν να ταξιδεύουν δυτικά, παρότι ήταν προφανές ότι ο δρόμος τους θα δυσκόλευε μέσα στα βουνά, όπως πάντα.

Την επομένη, πήραν νότια κατεύθυνση.

Αναρριχούνταν, επάνω σε πλαγιές, μέσα σε χιονοθύελλες, επάνω σε κρημνούς, μέσα στον λυσσαλέο άνεμο. Τα βουνά ήταν τόσο κακοτράχαλα και δύσβατα όσο όλα τα βουνά της Ταρασμάλθης. Και τα περάσματα που ανοίγονταν ανάμεσα στους πανύψηλους βράχους τους ήταν γεμάτα πάγο, τον οποίο έπρεπε να σπάνε για να συνεχίζουν.

Ο Ελπιδοφόρος φοβόταν ότι μπορεί κάποιο πλάσμα παρόμοιο με το μεταλλικό θηρίο να παρουσιαζόταν για να τους κυνηγήσει· γιατί, όποιοι κι αν ήταν οι εχθροί των Υπερασπιστών, ένα ήταν το βέβαιο: δεν ήθελαν η ομάδα του να βρει την Αρταλδάφρα, και θα έκαναν τα πάντα για να τη σταματήσουν. Ωστόσο, κανένας θηριώδης αντίπαλος δεν είχε εμφανιστεί ακόμα. *Μπορεί να μας έχουν χάσει προς το παρόν,* σκέφτηκε ο Ελπιδοφόρος. *Μπορεί να μας έχουν χάσει τελείως. Οι αφέντες μας δεν πρέπει να κοιτάζουν τώρα μέσα από τα μάτια μου.*

Ένα μεσημέρι, ενώ είχαν κατασκηνώσει, ο Νάραλχεμ πετάχτηκε έξω απ'τη σκηνή του, φωνάζοντας και στους υπόλοιπους να βγουν. Κάποιος βρισκόταν κοντά!

Η Μαγγανεία Υλικής Διαισθήσεως πρέπει να τον είχε ειδοποιήσει, υπέθεσε ο Ελπιδοφόρος, καθώς έβγαινε κι εκείνος απ'τη σκηνή του, κοιτάζοντας ολόγυρα.

Σε μια κοντινή πλαγιά, είδε καμια ντουζίνα γνώριμα πλάσματα. Ήταν κοντά και τριχωτά με πυκνή, καφέ γούνα. Τα πίσω πόδια τους έμοιαζαν πολύ δυνατότερα από τα μπροστινά, και μερικά από τα πλάσματα στέκονταν ευθυτενή, σχεδόν σαν άνθρωποι· κανένα, όμως, δεν πρέπει να ήταν πιο ψηλό από τη μέση του Ελπιδοφόρου. Ένα ανάμεσά τους διέθετε μεγάλα, διακλαδωτά κέρατα.

«Οι φίλοι μας...» είπε ο Σκοτ, ατενίζοντας τα πλάσματα. Τα είχαν ξανασυναντήσει: στα βουνά, προτού μπουν στο στοιχειωμένο δάσος.

Ο Γεράρδος και οι σύντροφοί του είχαν, επίσης, βγει απ'τις σκηνές τους. Η Μαγγανεία Υλικής Διαισθήσεως του Σέλιρ'χοκ είχε ειδοποιήσει τον Διαλογιστή ότι κάτι βρισκόταν κοντά.

«Μην ανησυχείτε!» φώναξε η Μάρθα, βλέποντας πως ο Προαιρέσιος, ο Νικόδημος, η Κάτια, και ο Τσαρέν'κραμ είχαν υψώσει όπλα. «Μην ανησυχείτε! Οι ζωάνθρωποι δεν είναι εχθρικοί! Αν δεν τους πειράξουμε, δε θα μας πειράξουν.»

«*Ζωάνθρωποι;*» έκανε ο Ελπιδοφόρος.

Η Μάρθα ένευσε. «Έτσι λέγονται. Έτσι τους έχουν ονομάσει οι εξερευνητές που έρχονται σε τούτα τα μέρη. Πώς και δεν το ξέρεις, αφού σχεδίασες ολόκληρη εκστρατεία στην Ταρασμάλθη, Ελπιδοφόρε;»

«Δεν έτυχε να το πληροφορηθώ,» αποκρίθηκε εκείνος. «Αυτούς τους ζωανθρώπους, όμως, τους έχουμε ξανασυναντήσει. Πριν από κάνα δίμηνο.»

«Σας επιτέθηκαν;»

«Όχι.»

«Θα με παραξένευε άμα σας είχαν επιτεθεί. Ούτε εσείς τους επιτεθήκατε, υποθέτω, σωστά;»

«Ακριβώς.»

Η Μάρθα έκανε νόημα στους συντρόφους της να επιστρέψουν στις σκηνές τους, κι εκείνοι υπάκουσαν.

Η ομάδα του Ελπιδοφόρου περίμεναν λίγο, κοιτάζοντας τους ζωανθρώπους· ύστερα, μπήκαν κι αυτοί στις δικές τους σκηνές.

«Γνωρίζει πολλά για την Ταρασμάλθη,» είπε η Φενίλδα, όταν ήταν μόνη μαζί με τον Ελπιδοφόρο.

«Η Μάρθα;» Ήπιε μια γουλιά απ'τον ζεστό καφέ του.

«Ναι. Ο Νάραλχεμ δεν είχε δίκιο γι'αυτήν.»

«Έτσι φαίνεται. Είναι, όμως, ενοχλητική ώρες-ώρες.»

Η Φενίλδα ένευσε. «Αυτό είν'αλήθεια.»

«Και, σίγουρα, έχει καταλάβει ότι κάτι κρύβουμε από εκείνη και τους συντρόφους της, αλλιώς δε θα έκανε τόσες ερωτήσεις.»

«Οι ερωτήσεις της, όμως, είναι εύλογες,» παρατήρησε η Φενίλδα. «Δηλαδή, ρωτάει πράγματα που όντως είναι περίεργα. Ο χάρτης μας, για παράδειγμα, *είναι* περίεργος, Ελπιδοφόρε. Αν κυκλοφορούσαν τέτοιοι χάρτες, τότε η Αρταλδάφρα δε θα ήταν χαμένη πόλη.»

«Έχεις δίκιο. Αλλά τι να της απαντούσα; Την αλήθεια δε μπορώ να της την πω, προφανώς.»

«Η απάντηση που της έδωσες ήταν καλή. Ή, τουλάχιστον, όσο καλύτερη γινόταν. Αποκλείει άλλες ερωτήσεις από μέρους της.»

«Ναι…» μουρμούρισε ο Ελπιδοφόρος, σκεπτικά. «Το βασικό ερώτημα, όμως, παραμένει, Φενίλδα,» είπε δυνατότερα: «Είναι επαναστάτες οι συνταξιδιώτες μας, ή όχι;»

Η μάγισσα ανασήκωσε τους ώμους της. «Μέχρι στιγμής, δε μας έχουν δώσει κανένα σημάδι ότι είναι… πράγμα το οποίο δε λέει τίποτα, το ξέρω.»

Ο Ελπιδοφόρος μόρφασε, και ήπιε κι άλλο απ’τον καφέ του. *Πρέπει να μάθω, προτού ο Νάραλχεμ αποφασίσει ότι είμαστε πολύ κοντά στην Αρταλδάφρα κι επομένως οι συνταξιδιώτες μας χρειάζεται να βγουν από τη μέση…*

Τις νύχτες, φυλούσαν σκοπιές κι από τις δύο ομάδες, γιατί, παρά τα όσα είχαν περάσει μαζί, ακόμα δεν εμπιστεύονταν απόλυτα ο ένας τον άλλο. Και τη νύχτα της έκτης ημέρας από τότε που είχαν μπει στα βουνά, ο Γεράρδος έτυχε να φυλά σκοπιά μαζί με τον Ελπιδοφόρο.

Ή, μάλλον, δεν *έτυχε*: ο Ελπιδοφόρος, έχοντας παρακολουθήσει τις συνήθειες των συνταξιδιωτών τους, ήξερε ποια βάρδια έκανε συνήθως ο Γεράρδος˙ επομένως, δεν ήταν παρά θέμα απλού συγχρονισμού.

Ο άνεμος λυσσομανούσε, φέρνοντας χιόνι και παγοκρυστάλλους, αλλά οι ταξιδιώτες ήταν κατασκηνωμένοι κάτω από μια πλαγιά που τους κάλυπτε αρκετά, πράγμα το οποίο σήμαινε ότι μπορούσαν να βρίσκονται έξω απ'τις σκηνές τους φορώντας μόνο τις κουκούλες τους, χωρίς να είναι απαραίτητες οι προσωπίδες και τα γυαλιά.

Η περίπτωση ήταν ιδανική, πίστευε ο Ελπιδοφόρος.

Άναψε ένα τσιγάρο και, πλησιάζοντας τον Γεράρδο, του πρόσφερε κι εκείνου ένα.

Ο Γεράρδος το δέχτηκε, ανάβοντάς το μόνος του. «Ευχαριστώ.»

«Τίποτα.» Ο Ελπιδοφόρος έστρεψε το βλέμμα του στα νότια, όπου οι πάγοι φαίνονταν να φωσφορίζουν στο γαλανόγκριζο φεγγαρόφωτο, πίσω από τη θολούρα της χιονοθύελλας.

Για λίγο, κανένας δε μιλούσε, εκτός από τον άνεμο.

Ο Ελπιδοφόρος ήλπιζε ότι ο Γεράρδος θα έλεγε πρώτος κάτι, μα τώρα έβλεπε πως αυτό, μάλλον, δεν ήταν πιθανό.

«Πώς ξεκίνησες να είσαι καπετάνιος στο Πορφυρό Κενό; Πιστεύω, δεν είναι ένα από τα επαγγέλματα που κάνει κάποιος εύκολα.»

«Δεν είναι και τόσο δύσκολο.»

«Η Φενίλδα μού είπε ότι το πλοίο σου ναυάγησε και γι'αυτό το παράτησες…»

«Δε 'ναυάγησε' ακριβώς˙ έπεσε σε μια καταιγίδα Ανέμων. Το μισό μου πλήρωμα τρελάθηκε.»

«Τρελάθηκε;»

«Το κάνουν αυτό οι Άνεμοι. Δεν έχεις πάει ποτέ στο Κενό, έτσι;»

Ο Ελπιδοφόρος κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Όχι, δεν έτυχε.»

«Από τη Σεργήλη είσαι, όμως, ή κάνω λάθος;»

«Δεν κάνεις λάθος. Κι εσύ από τη Σεργήλη είσαι;» Η Σεργήλη ήταν η μόνη γνωστή διάσταση που συνόρευε με το Πορφυρό Κενό.

«Έμεινα εκεί για πολλά χρονιά,» είπε ο Γεράρδος.

«Αλλά δεν είσαι από κει;»

«Όχι, δεν είμαι από κει.»

Ο Ελπιδοφόρος συνοφρυώθηκε. «Το όνομά σου, πράγματι, δε θυμίζει Σεργήλιο όνομα.»

«Ούτε το δικό σου,» παρατήρησε ο Γεράρδος.

Ο Ελπιδοφόρος γέλασε, κοφτά. Ρούφηξε καπνό, τον έβγαλε απ'τα ρουθούνια. «Το δικό μου όνομα, Γεράρδε, είναι… καλλιτεχνικό.»

«Δεν είναι το αληθινό σου;»

Ας του δείξω λίγη εμπιστοσύνη· τι έχω να χάσω; Το πολύ-πολύ να γίνει πιο ανοιχτός μαζί μου. Και πρέπει *να μάθω αν είναι με την Επανάσταση ή όχι.* Πρέπει *να τον κάνω να μου δώσει κάποιο σημάδι.* «Όχι, δεν είναι το αληθινό μου.»

«Υπάρχει κάποιος λόγος γι'αυτό; Ή είναι, απλά…» ο Γεράρδος μόρφασε, «γούστο;»

«Δεν είναι θέμα γούστου, Γεράρδε. Ξέρεις τι θα πει να σε κυνηγά το παρελθόν σου;»

Ο Γεράρδος έμεινε σιωπηλός, ρουφώντας καπνό. *Πού το πηγαίνει;* αναρωτήθηκε. *Έχει υποψιαστεί κάτι συγκεκριμένο για μένα; Ίσως δε θάπρεπε να του είχα πει ότι δεν είμαι από τη Σεργήλη.* Ένιωθε βέβαιος ότι ο Ελπιδοφόρος δεν είχε ξεκινήσει αυτή την κουβέντα τυχαία· ο τρόπος του, ειδικά στην αρχή, ήταν πολύ επιτηδευμένος, έτσι όπως τον είχε πλησιάσει και του είχε προσφέρει τσιγάρο. Κι όλα τούτα χωρίς ο Γεράρδος να συνυπολογίζει τη σύμπτωση (;) της συγχρονισμένης βάρδιας τους…

Ο Ελπιδοφόρος τον κοίταξε παραξενεμένος, βλέποντάς τον ν'αργεί ν'απαντήσει. «Να υποθέσω πως αυτό σημαίνει *ναι;*»

«Ναι, κάτι γνωρίζω κι εγώ για παρελθόντα που σε κυνηγούν. Σε κυνηγά το παρελθόν σου, Ελπιδοφόρε; Γιατί;»

«Μια άσχημη συγκυρία.» Πέταξε το τελειωμένο τσιγάρο του στο χιόνι. «Σε μια πόλη, με κατηγόρησαν για ένα φόνο που δεν έκανα. Το φόνο μιας γυναίκας που… δεν ξέρω αν την αγαπούσα,

δεν ξέρω αν αυτή θάταν η σωστή λέξη· αλλά, σίγουρα, τη γούσταρα πολύ. Δε μπορώ να επιστρέψω σ'αυτή την πόλη τώρα. Θεωρούμαι 'εξαφανισμένος' εκεί.»

Θεοί του Κενού! σκέφτηκε ο Γεράρδος, ακούγοντας μουδιασμένος. *Τι είν'αυτά που μου λέει; Ξέρει ποιος είμαι και προσπαθεί να παίξει κάποιο παιχνίδι εις βάρος μου;*

Γνωρίζει για... Γνωρίζει για τη Μελισσάνθη;

Δεν είναι δυνατόν!

«Τι συμβαίνει, Γεράρδε;» ρώτησε ο Ελπιδοφόρος, παρατηρώντας τον και απορώντας με την αντίδρασή του. *Τι τον έπιασε; Με φοβήθηκε ξαφνικά, επειδή είμαι καταζητούμενος;* Όχι, δεν ήταν αυτό... Ήταν κάτι άλλο, πιο βαθύ. «Δε σου λέω ψέματα, αν νομίζεις αυτό. Αλλά δεν πρόκειται να σου αποκαλύψω και σε ποια πόλη με κατηγόρησαν άδικα. Πιστεύω, καταλαβαίνεις γιατί.»

Ο Γεράρδος ένευσε. Πέταξε το τελειωμένο του τσιγάρο. «Καταλαβαίνω. Ίσως πιο πολύ απ'ό,τι μπορείς να φανταστείς.»

Ο Ελπιδοφόρος συνοφρυώθηκε. «Τι πάει να πει αυτό;»

Είναι παράλογο, σκέφτηκε ο Γεράρδος. *Η σύμπτωση είναι υπερβολική. Τόσο υπερβολική όσο το γεγονός ότι και εμείς και αυτοί ψάχνουμε για την Αρταλδάφρα συγχρόνως.* Ο Ελπιδοφόρος μπορεί να έλεγε ψέματα· αλλά, για να έχει επιλέξει να χρησιμοποιήσει τούτο το ακραίο ψέμα, θα έπρεπε να γνωρίζει πολλά για το παρελθόν του Γεράρδου: πράγματα που δεν ήξεραν ούτε οι περισσότεροι επαναστάτες.

Επομένως: σύμπτωση, παρότι υπερβολική.

«Έχω χάσει κι εγώ μια γυναίκα έτσι, Ελπιδοφόρε. Αλλά εγώ την αγαπούσε, πάρα πολύ.»

Ο μπάσταρδος με δουλεύει! συλλογίστηκε ο Ελπιδοφόρος. «Σε κατηγόρησαν για το φόνο της;»

«Περίπου... Εξαιτίας μου πέθανε. Κι έπρεπε να φύγω από κείνο το μέρος. Για πάντα. Με νομίζουν νεκρό.» Κοίταξε τον συνομιλητή του καταπρόσωπο.

Με δουλεύει! συμπέρανε ο Ελπιδοφόρος. *Με δουλεύει! Αποκλείεται να λέει αλήθεια–* Κι όμως… Κι όμως, η αρχική αντίδραση του Γεράρδου… και τούτο το βλέμμα, τώρα… Πράγματι, κάτι υπήρχε στο παρελθόν του. Κάτι που τον βάραινε πολύ.

Σκατά… Δεν είναι δυνατόν. Είναι παρατραβηγμένο!

Ο Γεράρδος έβγαλε ένα τσιγάρο και το άναψε. «Τώρα,» είπε, «είναι η δική μου σειρά να σε ρωτήσω αν νομίζεις ότι σου λέω ψέματα.» Του πρόσφερε τσιγάρο.

Ο Ελπιδοφόρος το πήρε. Το άναψε. *Σκατά… Είναι σα να κοιτάζω τον εαυτό μου στον καθρέφτη.* «Δε νομίζω ότι λες ψέματα. Μπορώ να το δω στο πρόσωπό σου.» *Εκείνο, όμως, που δεν μπορώ να διακρίνω είναι αν έχεις ή όχι καμια σχέση με την Επανάσταση!* σκέφτηκε, εκνευρισμένα.

Ο Γεράρδος κούνησε το κεφάλι, υπομειδιώντας. «Τι περίεργο… Πρώτα, συναντάμε κάποιους εξερευνητές που αναζητούν την Αρταλδάφρα, όπως εμείς. Και τώρα, μου λες ότι σ'εσένα και σ'εμένα έχει συμβεί κάτι παρόμοιο, πριν από χρόνια.» Γέλασε, και ρούφηξε καπνό απ'το τσιγάρο του.

Κανείς τους δε μίλησε για μερικές στιγμές· και μετά, ο Ελπιδοφόρος ρώτησε: «Τι έγινε, Γεράρδε; Πώς έχασες τη γυναίκα σου;»

Τη σκότωσα. Τη σκότωσα, ενώ δεν ήξερα τι έκανα, ενώ το Εσώτερο Θηρίο με διακατείχε. «Δε μπορώ να σου πω. Δε θα καταλάβεις.»

«Δοκίμασε.»

«Μη ζητάς πράγματα που δε μπορείς να δώσεις, Ελπιδοφόρε.»

Ο Ελπιδοφόρος τον ατένισε αμίλητα, ρουφώντας καπνό. «Καλώς· δεν αντιλέγω.»

«Έχεις κι εσύ τα μυστικά σου, λοιπόν.»

«Όλοι δεν έχουν;»

«Ορισμένα μυστικά,» είπε ο Γεράρδος, «δεν είναι τόσο τρομερά όσο άλλα. Το δικό μου είναι, από μια άποψη… τερατώδες.»

«Με τρομάζεις, Γεράρδε. Μετανιώνω που ξεκίνησα τούτη την κουβέντα.»

«Δε χρειάζεται ν'ανησυχείς για το τωρινό μας ταξίδι. Πρόκειται για γεγονότα που–»

«Δεν εννοούσα αυτό. Απλά, και το δικό μου μυστικό θα το χαρακτήριζα 'τερατώδες',» εξήγησε ο Ελπιδοφόρος, καπνίζοντας. «Παρότι δε σκότωσα ο ίδιος τη γυναίκα εκείνη, ήμουν υπεύθυνος κι εγώ για το θάνατό της. Και βρίσκομαι ακόμα μέσα σε μια παγίδα απ'όπου δεν μπορώ να ξεφύγω… κι ούτε ευελπιστώ.»

«Παράξενο όνομα έχεις πάρει, τότε, *Ελπιδοφόρε.*»

Εκείνος γέλασε. «Ναι, το ξέρω. Δε μου διαφεύγει η ειρωνεία του θέματος.» Κι ύστερα, ρώτησε: «Θες ένα ποτό; Έχουν μείνει ακόμα στο σάκο της Φενίλδα, και δεν τάχει συμπιέσει.»

Ο Γεράρδος κατένευσε.

«Σεργήλιο οίνο;»

«Ναι.»

Ο Ελπιδοφόρος πήγε στη σκηνή του, και επέστρεψε με δύο γεμάτες κούπες.

«Ευχαριστώ,» είπε ο Γεράρδος, παίρνοντας τη μία. «Τι δουλειά κάνεις, Ελπιδοφόρε, όταν δεν ψάχνεις για χαμένες πόλεις;»

«Μισθοφορικές δουλειές.»

Ο Γεράρδος σκέφτηκε: *Η αλήθεια είναι ότι, όντως, μοιάζεις με στρατιωτικό. Αναρωτιέμαι αν έχεις υπηρετήσει και την Παντοκράτειρα. Αναρωτιέμαι αν, κάποτε, ήσουν στο στρατό της.* Βέβαια, ο Γεράρδος δεν απέκλειε και την περίπτωση ο Ελπιδοφόρος να έλεγε ψέματα: ίσως να μην ήταν καν μισθοφόρος, αλλά Παντοκρατορικός πράκτορας.

«Μισθοφόρος που, συγχρόνως, ψάχνει για χαμένες πόλεις;»

«Νομίζω ότι έχουν συμβεί και πιο παράξενα πράγματα,» αποκρίθηκε ο Ελπιδοφόρος, πίνοντας μια γουλιά απ'το κρασί του. «Για παράδειγμα, καπετάνιος του Πορφυρού Κενού που ψάχνει για χαμένες πόλεις.»

Ο Γεράρδος γέλασε. «Ίσως.»

«Πώς το αποφάσισες;»

«Ποιο πράγμα;»

«Να ψάξεις για την Αρταλδάφρα.»

«Είπα να δοκιμάσω την τύχη μου. Ήξερα ότι η Μάρθα έχει ξανάρθει εδώ, στην Ταρασμάλθη, και είναι καλή οδηγός. Γνώριζα και τον Σέλιρ'χοκ, που τον θεωρώ πολύ ικανό μάγο.»

«Ο Προαιρέσιος είναι Απολλώνιος;»

«Ναι. Εξερευνητής. Του αρέσουν τα παλιά πράγματα.»

«Μάλιστα...» είπε ο Ελπιδοφόρος. «Οι δικοί μου είναι μισθοφόροι, όπως καταλαβαίνεις.»

«Ο Νάραλχεμ λέει ότι είστε φίλοι.»

«Ναι, είμαστε. Αν και, ορισμένες φορές, σιχαίνομαι τη σκατόφατσά του.»

Ο Γεράρδος μειδίασε. Το ίδιο κι ο Ελπιδοφόρος.

«Με λέει 'αγάπη μου', κάπου-κάπου. Κι εγώ τον λέω 'αγάπη μου', επίσης. Μη μας παρεξηγήσεις: δεν αγαπιόμαστε πραγματικά.»

Ξαναγέλασαν, κι οι δύο.

Βήματα ακούστηκαν πίσω τους. Στράφηκαν και είδαν τη Φενίλδα'σαρ να ζυγώνει με την κουκούλα της στο κεφάλι. Στα μάτια της φορούσε ένα ζευγάρι μεγάλα, στρογγυλά γυαλιά οράσεως. «Διασκεδάζετε, ακούω...»

«Σε ξυπνήσαμε;» ρώτησε ο Ελπιδοφόρος, όχι απότομα.

«Ναι. Δεν πειράζει. Βασικά, σε κατάλαβα όταν μπήκες στη σκηνή και πήρες κάτι από τον σάκο μου.»

Ο Ελπιδοφόρος ύψωσε την κούπα στο χέρι του.

«Το φαντάστηκα,» είπε η Φενίλδα. «Και είπα να φανώ προνοητική.» Μέσα από τις γούνες της έβγαλε το μπουκάλι με τον Σεργήλιο οίνο. Δεν είχε μείνει πολύς: μερικά δάχτυλα κάτω-κάτω. Η μάγισσα άνοιξε το πώμα και ήπιε μια γουλιά.

Ο Ελπιδοφόρος κι ο Γεράρδος χαμογέλασαν.

«Λοιπόν,» ρώτησε η Φενίλδα, «τι λέτε;»

Ο Ελπιδοφόρος δίστασε ν'απαντήσει.

«Κάποια… αντρικά θέματα,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος.

«Α, έτσι, ε;» είπε η Φενίλδα. «Να πηγαίνω;»

«Όχι, μείνε. Αν δε θες να κοιμηθείς, δηλαδή.»

«Θα μείνω.» Ήπιε ακόμα μια γουλιά απ'το μπουκάλι.

«Ωραία,» είπε ο Γεράρδος.

Και μετά, τους διηγήθηκε μια ιστορία από τις μέρες του στο Πορφυρό Κενό. Ήταν μια *ουδέτερη* ιστορία, που δεν είχε να κάνει ούτε με την Επανάσταση ούτε με την Παντοκράτειρα, και φάνηκε να τους άρεσε.

«Ώρα τώρα να ξυπνήσω τον Προαιρέσιο,» είπε ο Γεράρδος, όταν τελείωσε.

«Κι εγώ τον Σκοτ,» πρόσθεσε ο Ελπιδοφόρος.

Όταν επέστρεψαν στη σκηνή τους, η Φενίλδα τον ρώτησε: «Πού κατέληξες, λοιπόν; Είναι με την Επανάσταση ή όχι;»

«Δεν έχω ιδέα. Θα λυπηθώ, όμως, αν χρειαστεί να τον σκοτώσουμε. Φαίνεται να… μοιραζόμαστε κάποια πράγματα.»

Η Φενίλδα συνοφρυώθηκε. «Τι πράγματα;»

«Αντρικά θέματα.»

«Όλο βλακείες είστε, οι άντρες, το ξέρεις; Τι είναι, δηλαδή; Γνωρίζατε την ίδια γυναίκα; Σου περιέγραφε κανένα περίεργο κόλπο που κάνει μ'αυτή τη Μάρθα;»

Ο Ελπιδοφόρος γέλασε. «Φενίλδα, έχεις φαντασία!»

«Ευχαριστώ.»

«Αλλά όχι τόσο μεγάλη ώστε να φανταστείς αυτό που αληθινά συμβαίνει.» Ο Ελπιδοφόρος ξάπλωσε μέσα στον υπνόσακό του.

Μετά από λίγο, η Φενίλδα ανασηκώθηκε μέσα στον δικό της υπνόσακο. «Θα μου πεις, λοιπόν;»

«Δεν έχει σημασία,» μουρμούρισε ο Ελπιδοφόρος.

Η Φενίλδα γλίστρησε έξω απ’τον υπνόσακό της και πήγε κοντά στον δικό του, πειράζοντάς τον με τα χέρια της. «Πες μου, Στίβεν!»

«Φενίλδα, ή έχεις πιει περισσότερο κρασί απ’ό,τι αντέχεις –που *δεν* το νομίζω–, ή κάτι άλλο σού έχει συμβεί και δεν είσαι καθόλου ο συνηθισμένος εαυτό σου. Επιπλέον, ξεχνάς–»

«Τι εννοείς, δεν είμαι καθόλου ο συνηθισμένος εαυτός μου;»

«Επιπλέον, ξεχνάς ότι είμαι επικίνδυνος.»

«Δεν είσαι *τόσο* επικίνδυνος. Αν ήσουν, θα είχα μολυνθεί, όλο αυτό τον καιρό που μοιραζόμαστε την ίδια σκηνή.

»Θα μου πεις το τρομερό μυστικό τώρα;»

«Εντάξει, θα σου πω.»

«Ακούω!» Η Φενίλδα άνοιξε τον υπνόσακό του, γλίστρησε μέσα, και τον ξανάκλεισε. «Κάνει κρύο, όμως, και δεν πρόκειται να μείνω απέξω.»

«Πραγματικά, δεν είσαι ο εαυτός σου απόψε.»

Η Φενίλδα γέλασε, λαρυγγωδώς. «Ίσως να μη με ξέρεις και πολύ καλά.»

«Ίσως. Πάντως, εγώ εξακολουθώ να είμαι επικίνδυνος· μην το ξεχνάς.»

«Φοράω γούνες, φοράς κι εσύ γούνες. Δε νομίζω ότι κινδυνεύω,» είπε, κουρνιάζοντας πάνω στο πλευρό του και κλείνοντας τα μάτια. «Τι σου είπε ο Γεράρδος;»

Ο Ελπιδοφόρος τής απάντησε· και πρόσθεσε: «Η σύμπτωση είναι υπερβολική, γι’ακόμα μια φορά, δε νομίζεις;»

«Όντως, είναι. Είσαι σίγουρος ότι δε σε δούλευε;»

«Αυτό αναρωτήθηκα αμέσως κι εγώ· αλλά, όχι, δε νομίζω ότι με δούλευε, Φενίλδα.»

«Πώς το ξέρεις;»

«Από το πρόσωπό του. Από το βλέμμα του. Από την αντίδρασή του, όταν του είπα, εγώ πρώτος, ότι εξαιτίας μου πέθανε μια γυναίκα.»

Η Φενίλδα δε μίλησε· και μετά από λίγο, κι οι δυο τους κοιμόνταν μέσα στη σκοτεινή σκηνή και στον ίδιο υπνόσακο.

Κεφάλαιο 33

Οχτώ μέρες χρειάστηκαν μέχρι να διασχίσουν τα βουνά και να βρεθούν σ'ένα μικρό οροπέδιο μπροστά σε μια παγωμένη λίμνη. Ήταν βράδυ όταν έφτασαν εκεί, και το γαλανόγκριζο φεγγαρόφωτο που κατόρθωνε να περάσει ανάμεσα από τα σκουρόχρωμα σύννεφα έκανε την κρυσταλλωμένη επιφάνεια της λίμνης να γυαλίζει, προσφέροντάς της μια όψη μαγική. Αναμφίβολα, το θέαμα ήταν όμορφο, αλλά ο λυσσαλέος άνεμος που φυσούσε απόψε απειλούσε να σωριάσει τους ταξιδιώτες στο παγωμένο έδαφος, και η περιοχή όπου τώρα βρίσκονταν δεν είχε κανένα φανερό μέρος για να καλυφθούν. Ωστόσο, έπρεπε να καταυλιστούν, και καταυλίστηκαν, στήνοντας μετά δυσκολίας τις σκηνές τους.

Το επόμενο πρωί, ο καιρός ήταν καλύτερος. Ο αέρας έφερνε μπόλικο χιόνι και παγοκρυστάλλους, αλλά αυτό δεν ήταν παρά φυσικό για την Ταρασμάλθη.

«Σκέφτεσαι να διασχίσουμε τη λίμνη;» ρώτησε η Μάρθα τον Ελπιδοφόρο, καθώς είχαν μαζέψει τις σκηνές τους.

Εκείνος στράφηκε να την κοιτάξει. «Δε θα ήταν επικίνδυνο;»

«Εννοείται πως θα ήταν. Καλύτερα να κάνουμε το γύρο. Πόσο μεγάλη είναι η λίμνη;»

«Αρκετά μεγάλη,» είπε ο Ελπιδοφόρος. «Από εδώ ώς την άλλη όχθη, κάπου είκοσι-πέντε χιλιόμετρα, αν ο χάρτης μου είναι σωστός.»

«Ο χάρτης σου,» σχολίασε η Μάρθα, «μέχρι στιγμής δεν έχει κάνει το παραμικρό λάθος...»

«Αν ταξιδέψουμε από γύρο, η απόσταση διπλασιάζεται,» συνέχισε ο Ελπιδοφόρος, «και θα πρέπει να διασχίσουμε κι έναν ποταμό που καταλήγει στη λίμνη.»

«Αυτό δεν είναι τίποτα σπουδαίο.»

«Συμφωνώ.»

Και κανένας απ'τους άλλους δε διαφώνησε. Τι είκοσι-πέντε, τι πενήντα χιλιόμετρα, μέσα σε τούτη την παγωμένη απεραντοσύνη;

Οδοιπόρησαν μία ολόκληρη ημέρα, ακολουθώντας τις όχθες της λίμνης προς τα βόρεια˙ και το απόγευμα της επόμενης ημέρας, έφτασαν μπροστά στον ποταμό, ο οποίος, όπως και η λίμνη, ήταν, φυσικά, παγωμένος. Η Μάρθα πρότεινε να δεθούν ο ένας πίσω από τον άλλο, και τους είπε να βαδίζουν *πολύ* προσεχτικά, στηριζόμενοι στα ατσάλινα ραβδιά τους. Εκείνοι υπάκουσαν, και διέσχισαν τον ποταμό με ασφάλεια, παρά τον δυνατό άνεμο που προσπαθούσε να τους κάνει να γλιστρήσουν πάνω στον πάγο και να πέσουν: πράγμα το οποίο μπορεί να είχε πολύ δυσάρεστα –ώς και θανατηφόρα– αποτελέσματα, αν ο πάγος έσπαγε και κατέληγαν στο νερό.

Συνέχισαν να προχωρούν για μερικά χιλιόμετρα ακόμα, κι έπειτα, κατασκήνωσαν. Οπότε, ο Νάραλχεμ'νιρ επισκέφτηκε τη σκηνή του Ελπιδοφόρου και της Φενίλδα'σαρ, για δεύτερη φορά, και για τον ίδιο λόγο με την πρώτη φορά.

«Πλησιάζουμε στην Αρταλδάφρα, αγάπη μου,» είπε, καθίζοντας αντίκρυ στον αρχηγό της ομάδας. «Περίπου εβδομήντα-πέντε χιλιόμετρα απομένουν˙ το υπολόγισα.»

«Συμφωνούμε στο μέτρημα της απόστασης,» αποκρίθηκε ο Ελπιδοφόρος, πίνοντας μια γουλιά απ'το ζεστό νερό του.

Η όψη του μάγου σκοτείνιασε. «Μην κάνεις πως δεν καταλαβαίνεις. Πρέπει να ξεφορτωθούμε την ομάδα του Γεράρδου˙ δε μπορούμε να τους έχουμε στα πόδια μας, όταν φτάσουμε στην Αρταλδάφρα!»

Ο Ελπιδοφόρος αναστέναξε. Δεν ήθελε να σκοτώσει τον Γεράρδο. Όχι αν δεν ήταν τελείως απαραίτητο. «Προτάσεις;»

«Τι εννοείς;»

«Έχεις τίποτα να προτείνεις;»

«Εσύ είσαι ο αρχηγός μας,» του θύμισε ο Νάραλχεμ'νιρ: «εσύ πρέπει ν'αποφασίσεις πώς θα τους βγάλουμε απ'την πλάτη μας.»
«Δεν είναι ακριβώς 'στην πλάτη μας'–»
«Επειδή ακόμα ταξιδεύουμε! Στην Αρταλδάφρα, όμως, τι θα γίνει; Πες μου!»
«Στην Αρταλδάφρα, δεν ξέρουμε τι θα γίνει για πολλούς και διάφορους λόγους,» τόνισε ο Ελπιδοφόρος. «Κι επιπλέον, έχεις σκεφτεί ότι ίσως να *χρειαστούμε* τον Γεράρδο και τους συντρόφους του; Ότι ίσως να μην είναι 'στην πλάτη μας' αλλά 'στο πλευρό μας';»
«Είσαι τρελός, αγάπη μου!»
«Πες μου κάτι που δεν ξέρω, αγάπη μου.»
«Σταματήστε, για όνομα του Κρόνου!» μούγκρισε η Φενίλδα.
Στράφηκαν κι οι δύο να την κοιτάξουν. «Ποιο είναι το πρόβλημά σου;» τη ρώτησε ο Νάραλχεμ.
«Όλη αυτή η ιστορία με το 'αγάπη μου' έχει αρχίσει να μου τη δίνει στα νεύρα!»
«Δε νομίζω να με θεωρείς ανταγωνιστή σου. Άλλωστε, είσαι συνέχεια στην ίδια σκηνή με τον αρχηγό μας.»
Η Φενίλδα τον αγριοκοίταξε, παρότι τα γαλανά μάγουλά της έπαιρναν μια σκούρα απόχρωση.
Ο Νάραλχεμ στράφηκε πάλι στον Ελπιδοφόρο. «Δε μπορεί να σοβαρολογείς, έτσι; Η ομάδα του Γεράρδου *δεν* είναι δυνατόν να μας χρειαστεί σε τίποτα!»
«Κι όμως,» διαφώνησε ο Ελπιδοφόρος. «Σκέψου: Οι οντότητες που δεν θέλουν να φτάσουμε στην Αρταλδάφρα, μάλλον, θα προσπαθήσουν να μας σταματήσουν, όταν είμαστε κοντά στην πόλη, σωστά;»
Ο μάγος αναγκάστηκε να γνέψει καταφατικά. «Υποθέτω πως ναι.»
«Η ομάδα του Γεράρδου, αν βρίσκεται μαζί μας, θα μας βοηθήσει να αντιμετωπίσουμε την απειλή. *Υποχρεωτικά.* Γιατί δε νομί-

ζω οι οντότητες να επιτεθούν μόνο σ’εμάς· θα επιτεθούν και στους συνταξιδιώτες μας.»

Ο Νάραλχεμ’νιρ φάνηκε σκεπτικός. «Και πάλι, όμως... Αν είναι επαναστάτες, Ελπιδοφόρε;»

«Ακόμα κι επαναστάτες να είναι –πράγμα που δεν αποκλείω καθόλου–, θα δεχτούν κι αυτοί την επίθεση που θα δεχτούμε κι εμείς.»

«Πώς το ξέρεις; Ίσως νάναι σύμμαχοι των οντοτήτων που είναι εχθροί των Υπερασπιστών. Ίσως να πηγαίνουν στην πόλη για να κλείσουν κάποια συμφωνία μαζί τους.»

«Οι οντότητες δε θα το γνωρίζουν αυτό. Δεν *μπορούν* να το γνωρίζουν, εκτός αν έχει υπάρξει κάποια προηγούμενη επαφή ανάμεσα σ’αυτές και στους επαναστάτες. Το θεωρείς πιθανό;»

Ο Νάραλχεμ μόρφασε, συλλογισμένα. «Δεν ξέρω... Δύσκολο, σίγουρα...» Στράφηκε στη Φενίλδα, κοιτάζοντάς την ερωτηματικά.

Εκείνη έπινε λίγο ζεστό τσάι, και κατέβασε την κούπα της. «Τι είναι;»

«Ερευνήτρια δεν είσαι; Ποια είν’η γνώμη σου; Πιστεύεις ότι οι οντότητες θα μπορούσαν να επικοινωνήσουν με τους επαναστάτες έξω απ’την Ταρασμάλθη;»

«Δεν το νομίζω,» είπε η Φενίλδα. «Επιπλέον, αν μπορούσαν έτσι να επικοινωνήσουν μαζί τους, γιατί να έρθουν οι επαναστάτες εδώ; Ή, μάλλον, εντάξει, θα μπορούσε να υπάρχει κι άλλος λόγος...»

«Τι λόγος;»

Η Φενίλδα μόρφασε. «Ίσως αυτές οι οντότητες να είναι φυλακισμένες εδώ, και οι επαναστάτες να έρχονται για να τις ελευθερώσουν και να τις πάρουν απ’την Ταρασμάλθη.»

Τα μάτια του Νάραλχεμ στένεψαν, και καταράστηκε στο όνομα του Σκοτοδαίμονος.

«Δεν το θεωρώ, ωστόσο, και πολύ πιθανό,» πρόσθεσε η Φενίλδα.

«Βλέπεις;» είπε ο Νάραλχεμ στον Ελπιδοφόρο. «Μπορεί η ομάδα του Γεράρδου να αποτελεί *τεράστιο* κίνδυνο.»

«Θα πρέπει, λοιπόν, να τους προσέχουμε,» αποκρίθηκε εκείνος. «Κι αν επιχειρήσουν να μας σταματήσουν απ'το να ολοκληρώσουμε τη δουλειά μας στην Αρταλδάφρα, θα τους χτυπήσουμε.»

«Τότε, ίσως νάναι πολύ αργά.»

«Αν, όμως, τους επιτεθούμε τώρα, μπορεί όχι μόνο η αποστολή μας να καταδικαστεί σε αποτυχία, αλλά και να ξεμείνουμε εδώ πέρα για πάντα –ή, τουλάχιστον, ώσπου να παγώσουμε ζωντανοί.»

«Δεν ακούγεται και πολύ ευχάριστο αυτό,» σχολίασε η Φενίλδα, και ήπιε μια γουλιά απ'το τσάι της.

«Πίστεψέ με, *δεν* θα είναι ευχάριστο.»

«Είστε κι οι δύο απίστευτα καταστροφολόγοι!» διαμαρτυρήθηκε ο Νάραλχεμ.

«Άκου ποιος μιλάει…» είπε ο Ελπιδοφόρος.

«Οι φόβοι μου είναι δικαιολογημένοι, και το ξέρεις! –Αλλά, μάλλον, θα έπρεπε να μιλήσω στον Σκοτ, αντί σε σένα.»

Η όψη του Ελπιδοφόρου αγρίεψε. «Τι πάει να πει αυτό;»

«Ο άνθρωπος είναι επαγγελματίας εκτελεστής: σίγουρα, θα έχει κατά νου κάμποσες μεθόδους για το πώς να ξεφορτωθούμε τον Γεράρδο και τους συντρόφους του.»

«Μην κάνετε καμια ανοησία, χωρίς να με ρωτήσετε πρώτα!» τον προειδοποίησε ο Ελπιδοφόρος. «Οι αφέντες μας έθεσαν *εμένα* αρχηγό ετούτης της αποστολής, και, όπως αποδεικνύεται, ήταν συνετοί στην απόφασή τους.»

«Μην το παρατραβάς, Ελπιδοφόρε. Είσαι αρχηγός μας αλλά δεν μπορείς να βάζεις τα πάντα σε κίνδυνο, επειδή διστάζεις να ενεργήσεις όταν χρειάζεται!»

«Από τον δισταγμό μου εξαρτάται η *επιβίωσή* μας!» γρύλισε ο Ελπιδοφόρος, εκνευρισμένος με το πείσμα του μάγου.

«Εντάξει,» είπε ο Νάραλχεμ'νιρ, «θα το έχω υπόψη μου.» Και σηκώθηκε για να φύγει–

Ο Ελπιδοφόρος τον άρπαξε απ'τον γιακά με τα δύο χέρια και, τραβώντας τον κοντά του, του είπε: «Δεν θα κάνετε *τίποτα*, αν δεν ειδοποιηθώ πρώτα! Είναι αυτό κατανοητό, μάγε;»

Τα μάτια του Νάραλχεμ'νιρ γυάλισαν οργισμένα. «Πιο κατανοητό δεν γίνεται.»

Ο Ελπιδοφόρος τον άφησε, κι εκείνος έφυγε απ'τη σκηνή, δίχως άλλη κουβέντα.

«Αυτό,» είπε η Φενίλδα, «δε χρειαζόταν. Το μόνο καλό είναι ότι δε νομίζω πως θα σε ξαναπεί 'αγάπη μου'.»

«Αρκετά από σένα, μάγισσα!» μούγκρισε ο Ελπιδοφόρος.

Η Φενίλδα γέλασε˙ και μετά, με πολύ πιο σοβαρή όψη, είπε: «Πραγματικά, πάντως, δεν χρειαζόταν να το κάνεις αυτό.»

«Δεν τον βλέπεις πώς είναι; Δεν έχει καθόλου μυαλό στο κεφάλι του!» αποκρίθηκε ο Ελπιδοφόρος. Και, πιο νηφάλια, πρόσθεσε: «Να τον προσέχεις, όπως είπαμε τις προάλλες. Αν τον δεις να κάνει τίποτα ύποπτο –το *οτιδήποτε*–, να με ειδοποιήσεις αμέσως.»

Η Φενίλδα κατένευσε. «Εντάξει.»

Τα εδάφη ήταν πεδινά μετά τον παγωμένο ποταμό, αλλά, φυσικά, γεμάτα χιόνια και πάγους. Και οι άνεμοι που φυσούσαν εδώ ήταν δυνατοί, και κάλυψη δεν υπήρχε. Μια νύχτα, ο αέρας έριξε τη σκηνή του Ελπιδοφόρου και της Φενίλδα, κι αναγκάστηκαν να σηκωθούν για να την ξαναστήσουν.

Η Μάρθα, καθώς πλησίαζαν στην Αρταλδάφρα, σκεφτόταν ολοένα και περισσότερο τον πατέρα της και τον αδελφό της, που είχαν χαθεί εξαιτίας αυτής της καταραμένης πόλης. *Τι απογίνατε; Πού πεθάνατε; Πού είναι τώρα παγωμένα τα σώματά σας; Θα τα*

βρω, άραγε, στην Αρταλδάφρα; Δεν το νόμιζε. Αλλά δεν μπορούσε και να πάψει να τους σκέφτεται.

Η μεγαλύτερη ανακάλυψη στην ιστορία των Ταρασμάλθιων εξερευνήσεων… Κανονικά, εσύ θα έπρεπε να είχες βρει την πόλη, μπαμπά. Εσύ θα έπρεπε να είχες αποκτήσει τη φήμη του ανθρώπου που ανακάλυψε την Αρταλδάφρα.

Πώς είναι δυνατόν αυτός ο Ελπιδοφόρος νάχει χάρτη που δείχνει την ακριβή θέση της χαμένης πόλης; Μα τους θεούς, είναι γαμημένα εξωφρενικό! Τελείως γαμημένα εξωφρενικό!

Μήπως ο χάρτης ήταν ψεύτικος; Μήπως όλο τούτο το ταξίδι ήταν ανούσιο; Μήπως θα ήταν καλύτερα αν, τελικά, ακολουθούσαν το σχέδιο του Σέλιρ'χοκ; Εξάλλου, κι ο πατέρας της, μάλλον, το ίδιο σχέδιο είχε ακολουθήσει: πίστευε ότι τα τηλεπικοινωνιακά κέντρα θα τον οδηγούσαν στη χαμένη πόλη.

Θα το ανακαλύψουμε σύντομα. Δεν είμαστε πλέον μακριά από την Αρταλδάφρα –ή, μάλλον, από το μέρος όπου ο χάρτης του Ελπιδοφόρου λέει πως είναι η Αρταλδάφρα. Ή θα τη βρούμε εκεί, ή δεν θα τη βρούμε και θα φύγουμε, για να ψάξουμε αλλού.

Το βράδυ της δεύτερης ημέρας από τότε που είχαν αφήσει τον ποταμό πίσω τους, ο Προαιρέσιος ήρθε στη σκηνή του Γεράρδου και της Μάρθας, μαζί με τον Σέλιρ'χοκ.

«Πρέπει να μιλήσουμε,» είπε.

Ο Γεράρδος τούς έκανε νόημα να καθίσουν, και ο Απολλώνιος ευγενής κι ο μαυρόδερμος μάγος κάθισαν.

Η Μάρθα, που σκεφτόταν, γι'ακόμα μια φορά, τον πατέρα της και τον αδελφό της, αισθάνθηκε σα να ξύπνησε από κάποιο όνειρο. Καθάρισε το λαιμό της και άναψε ένα τσιγάρο.

«Πρέπει να σκεφτούμε πολύ σοβαρά το ενδεχόμενο ότι οι συνταξιδιώτες μας είναι οι Παντοκρατορικοί που είδαμε στον Αιθέρα,» είπε ο Προαιρέσιος. «Διότι, όταν φτάσουμε στην Αρταλδάφρα, ίσως πλέον να είναι πολύ αργά. Δεν ξέρουμε ακριβώς γιατί η Παντοκράτειρα μπορεί να την αναζητά, αλλά πιθανώς να έχει

σχέση με τις οντότητες που κατοικούν εκεί. Τις οντότητες με τις οποίες μίλησε ο Αρίσταρχος.»

«Συμφωνώ,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος. «Ωστόσο, αυτός ο Ελπιδοφόρος μού μοιάζει… περίεργος… Για νάναι πράκτορας της Παντοκράτειρας, εννοώ.»

Ο Προαιρέσιος συνοφρυώθηκε. «Γιατί;»

«Μια νύχτα, όταν φυλούσε σκοπιά συγχρόνως με μένα, μου είπε μια ιστορία. Μου είπε ότι, σε κάποια πόλη, τον κυνηγάνε για το φόνο μιας γυναίκας. Έναν φόνο που δεν διέπραξε αλλά ευθύνεται εν μέρει γι'αυτόν.»

«Και λοιπόν;»

«Πιστεύεις ότι ένας πράκτορας της Παντοκράτειρας θα ήταν κατατρεγμένος;»

«Τίποτα δεν αποκλείεται. Κι επιπλέον, μπορεί να σου είπε ψέματα για να σε ψαρέψει. Δεν του φανέρωσες τίποτα σημαντικό για εμάς, έτσι;» Η φωνή του Προαιρέσιου είχε γίνει ανήσυχη.

«Δεν είμαι ηλίθιος, Απολλώνιε. Φυσικά και δεν του φανέρωσα τίποτα σημαντικό για εμάς. Ωστόσο, δε νομίζω πως μου έλεγε ψέματα για το παρελθόν του. Πρέπει, πράγματι, νάναι κυνηγημένος.»

«Σου είπε σε ποια πόλη τον καταζητούν;»

Ο Γεράρδος κούνησε το κεφάλι. «Όχι.»

«Σε δούλευε, συνεπώς. Μη δίνεις σημασία. Ή, τέλος πάντων, είτε σε δούλευε είτε όχι, μπορεί να είναι Παντοκρατορικός˙ και πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι γι'αυτόν και τους συντρόφους του.»

Η Μάρθα είπε, απρόσμενα: «Η πλάκα ξέρετε ποια θα είναι, ε; Να φτάσουμε εκεί που δείχνει ο χάρτης του Ελπιδοφόρου και να μη βρούμε τίποτα.»

«Γιατί να συμβεί αυτό;» έκανε ο Προαιρέσιος.

Η Μάρθα ανασήκωσε τους ώμους, φυσώντας καπνό απ'την άκρη του στόματός της. «Τι *γιατί*; Μπορεί νάναι ψεύτικος ο χάρτης. Κυκλοφορούν διάφορες πλαστές μαλακίες, ξέρεις.»

«Ο Ελπιδοφόρος, πάντως, μου μοιάζει σίγουρος ότι θα φτάσει εκεί που θέλει να φτάσει,» είπε ο Προαιρέσιος. Και στράφηκε στον Σέλιρ'χοκ. «Γιατί νομίζεις ότι μπορεί η Παντοκράτειρα να έστειλε ανθρώπους της εδώ; Τι πιθανές εξηγήσεις υπάρχουν;»

«Η μόνη πιθανή εξήγηση που βλέπω, αυτή τη στιγμή, είναι ότι… χμμμ…» Η όψη του έγινε σκεπτική.

«Τι είναι;»

«Μάλλον θέλει να καταστρέψει τις οντότητες στην Αρταλδάφρα. Πράγμα το οποίο, βέβαια, θα είναι δύσκολο, αν αυτές οι οντότητες είναι από τον Ενιαίο Κόσμο… Όμως και οι εχθροί τους παρόμοιας δύναμης είναι…»

«Γιατί δε μας λες ξεκάθαρα τι ξέρεις;» ρώτησε ο Προαιρέσιος.

«Σας έχω πει: ο Πρίγκιπας μού έχει ζητήσει να το κρατήσω κρυφό για την ώρα.»

«Κι αν είναι κάτι που μπορεί να μας βοηθήσει τώρα;»

«Δεν είναι κάτι τέτοιο, Προαιρέσιε· σε διαβεβαιώνω.»

Ο Απολλώνιος τον κοίταξε καχύποπτα.

«Για να σου λέει ο Σέλιρ ότι έτσι είναι,» είπε ο Γεράρδος, «τότε *έτσι είναι.* Ας μην το κουράζουμε άλλο.»

«Τέλος πάντων,» αποκρίθηκε ο Προαιρέσιος. «Πώς θα αντιμετωπίσουμε τους Παντοκρατορικούς, αν χρειαστεί; Υπάρχει κάποιο σχέδιο; Αυτό θέλω να μάθω.»

«Φοβάμαι πως συγκεκριμένο σχέδιο δεν υπάρχει,» παραδέχτηκε ο Γεράρδος. «Και είναι, δυστυχώς, περισσότεροι από εμάς.»

«Έχουμε και τον Τσαρέν'κραμ τώρα μαζί μας,» του θύμισε η Μάρθα.

«Ο Κρά'αν δεν είναι μέλος της Επανάστασης.»

«Θέλησε, όμως, να μπελχτεί μ'εμάς, ενώ ήξερε ότι η κατάσταση είναι γάμησέ τα.»

«Ακόμα και με τον Τσαρέν’κραμ,» είπε ο Προαιρέσιος, «εμείς είμαστε πέντε κι αυτοί έξι.»

«Δεν είναι τόσο μεγάλη η διαφορά,» τόνισε η Μάρθα. «Όχι αν τους πιάσουμε απροετοίμαστους.»

«Μην ξεχνάτε, όμως, ότι ίσως κι αυτοί να σχεδιάζουν κάτι παρόμοιο, αν όντως είναι Παντοκρατορικοί,» προειδοποίησε ο Σέλιρ’χοκ. «Στον Αιθέρα, μας είδαν πίσω τους. Δε μπορεί να μη μας υποπτεύονται.»

«Λοιπόν,» είπε ο Γεράρδος. «Προτείνω να περιμένουμε, μέχρι να φτάσουμε στην Αρταλδάφρα. Κι εκεί θα μάθουμε ποιος είναι ο πραγματικός σκοπός των συνταξιδιωτών μας. Εν τω μεταξύ, νάχετε όλοι το νου σας, γιατί ο Σέλιρ έχει δίκιο: μπορεί *εκείνοι* να επιχειρήσουν πρώτοι να μας βγάλουν απ’τη μέση.»

Μετά από μερικές ημέρες, έφτασαν μπροστά σ’έναν παγωμένο ποταμό, μεγαλύτερο από τον προηγούμενο που είχαν διασχίσει. Και, στην αντικρινή όχθη του ποταμού, μπορούσαν να δουν, πίσω από το χιόνι που στροβίλιζε ο άνεμος, μια μεγάλη πόλη με ψηλά οικοδομήματα, σκεπασμένη από αρχέγονους πάγους. Ήταν απόγευμα, και οι αχτίνες του ήλιου την έκαναν να φαντάζει πορτοκαλιά και πορφυρή σε ορισμένα σημεία, ενώ κατασκότεινη σε άλλα.

Γαμώ τον ξαναμμένο κώλο της Έχιδνας, σκέφτηκε η Μάρθα, *ο χάρτης του δεν ήταν ψεύτικος, τελικά.* Τέτοιο πράγμα δεν είχε ξαναντικρίσει ποτέ της στην Ταρασμάλθη.

Οι πάγοι μιλούν

Συνειδήσεις αφυπνίζονται, καθώς η προειδοποίηση έρχεται ξεκάθαρη σ'όλους τους, περνώντας κάτω από τους πάγους, σχίζοντας τις αποστάσεις με την ταχύτητα της σκέψης.

Ανησυχία τούς κυριεύει.

Κάποιοι είναι εδώ! Κοντά!
αντηχεί μια φωνή μέσα στα βάθη.
Στην Πόλη των Πόλεων!

Νιώθετε την παρουσία του;
ρωτά μια πιο γαλήνια, αλλά σκοτεινή, τόσο σκοτεινή, φωνή.

Όχι.

Όχι...

Δεν είναι εδώ; Δεν κρύβεται μέσα στον φορέα του;

Επίτηδες το κάνει, για να μας ξεγελάσει.

Ο άφρονας! Νομίζει ότι *εμείς* μπορούμε να ξεγελαστούμε; Νομίζει ότι μπορούν να μπουν εισβολείς εδώ χωρίς να το γνωρίζουμε;

Εξωφρενικό!

Παράλογο...

Αφήστε τον να νομίζει ό,τι επιθυμεί. Μας συμφέρει.

Ναι, όντως…

Οι υπηρέτες του είναι, όμως, εδώ!

Είμαστε βέβαιοι ότι είναι υπηρέτες του;

Τον αισθανθήκαμε μαζί τους! Κοιμόσουν ξανά;

Δεν κοιμόμουν, ανόητε! Αλλά δεν μπορούμε να ξέρουμε με βεβαιότητα ότι είναι οι ίδιοι.

Δεν έχει σημασία. Όποιοι κι αν είναι, θα τους εξολοθρεύσουμε. Ο κίνδυνος για την Πόλη των Πόλεων είναι μεγάλος.

Ναι! Μεγάλος!

Την προηγούμενη φορά, όμως, θυμάστε ότι είχε έρθει εκείνος ο άλλος: ο εχθρός του εχθρού μας. Δεν το θυμάστε;

Συνέβη κάτι τέτοιο;

Φυσικά και συνέβη! Ποιος κοιμάται τώρα;
Χλευαστικό γέλιο στα παγωμένα βάθη.

ΣΙΩΠΗ! Έχουμε προβλήματα!

Αναμφισβήτητα, έχουμε.

Το ασφαλέστερο είναι να τους εξολοθρεύσουμε.

Ησυχία! Παρακολουθήστε, πρώτα.

Οι πάγοι σιωπούν

Κεφάλαιο 34

Ανάμεσα σ’αυτούς και στην πόλη απλωνόταν ένας πλατύς, παγωμένος ποταμός.

«Δεν το πιστεύω...» έκανε η Μάρθα, ξέπνοα. «Δεν το πιστεύω!» φώναξε. «Είμαστε στην Αρταλδάφρα!»

«Ναι,» μουρμούρισε ο Σέλιρ’χοκ, «έτσι φαίνεται.»

«*Τσικ-τικ, κικ!*» έκανε ο Τσαρέν’κραμ με θαυμασμό, στηριζόμενος στο ενεργειακό του δόρυ.

Ο Ελπιδοφόρος έριξε ένα βλέμμα στη Φενίλδα, η οποία δε μίλησε. Ύστερα, έστρεψε τη ματιά του στον Νάραλχεμ’νιρ. *Δεν πιστεύω να μου τα χαλάσεις τώρα, μάγε,* σκέφτηκε, βλέποντάς τον να βρίσκεται κοντά στον Σκοτ. Ο Ελπιδοφόρος φοβόταν ότι οι εχθροί των Υπερασπιστών θα τους επιτίθονταν από στιγμή σε στιγμή, και δεν ήθελε να έχει συγκρούσεις και μέσα στην ίδια του την ομάδα. Ο Γεράρδος και οι σύντροφοί του, βέβαια, δεν αποτελούσαν ακριβώς μέρος της ομάδας του, όμως τόσο καιρό που συνταξίδευαν θα μπορούσαν, θεωρητικά, να *ήταν* και μέλη της ομάδας του Ελπιδοφόρου. Όπως και νάχε, ο αντίπαλος, κατά πάσα πιθανότητα, θα ήταν κοινός.

«Πώς σου φαίνεται το ποτάμι;» ρώτησε τη Μάρθα. «Είναι ασφαλές να το διασχίσουμε;»

Εκείνη πλησίασε την παγωμένη επιφάνεια και την πίεσε με το ατσάλινο μπαστούνι της. Έπειτα, πάτησε επάνω. «Ναι. Δε θάναι δύσκολο. Ελάτε!» Υπήρχε ενθουσιασμός στη φωνή της. *Αυτή είναι η Αρταλδαφρα!* σκεφτόταν. *Βρήκαμε την Αρταλδάφρα!*

Δέθηκαν ο ένας με τον άλλο και ξεκίνησαν να διασχίζουν τον παγωμένο ποταμό.

Ο Γεράρδος παρατήρησε ότι ο Προαιρέσιος είχε στο ένα χέρι το ατσάλινό του μπαστούνι και στο άλλο το πιστόλι του. Στο *δεξί* το πιστόλι, στο αριστερό το μπαστούνι. *Είναι έτοιμος για μάχη. Φο-*

βάται ότι, αν οι συνταξιδιώτες μας είναι Παντοκρατορικοί, τώρα ίσως ν'αρπάξουν την ευκαιρία να μας επιτεθούν.

Και, μάλλον, έχει δίκιο. Οφείλουμε να είμαστε επιφυλακτικοί. Ο Γεράρδος ξεθηκάρωσε το δικό του πιστόλι, γιατί με τις άκριες των ματιών του μπορούσε να δει ότι ορισμένα από τα μέλη της άλλης ομάδας είχαν κάνει το ίδιο: ο Σκοτ, και ο Νάραλχεμ'νιρ, και ο Νικόδημος. Τα πρόσωπά τους δεν ήταν δυνατόν να τα διακρίνει πίσω από τις προσωπίδες τους, ούτε τα μάτια τους πίσω απ'τα μαύρα γυαλιά τους˙ επομένως, ήταν αδύνατον να μαντέψει τις σκέψεις τους. Ίσως να μην ήταν εχθρικοί προς την ομάδα του, αλλά κι εκείνοι επιφυλακτικοί, γενικά, για οποιονδήποτε κίνδυνο. *Παρ'όλ'αυτά, πρέπει νάχουμε το νου μας.*

Ο Γεράρδος ήταν τσιτωμένος καθώς διέσχιζαν τον παγωμένο ποταμό, ενώ πρόσεχε, συγχρόνως, πού έβαζε τα μποτοφορεμένα πόδια του.

Η Μάρθα έμοιαζε να έχει μάτια μονάχα για τη μυθική χαμένη πόλη της Αρταλδάφρα, τα οικοδομήματα της οποίας ορθώνονταν πίσω απ'το παραπέτασμα της χιονοθύελλας.

Όταν βρίσκονταν στα μέσα του ποταμού, στα μέσα της απόστασης που έπρεπε να διανύσουν, η Κάτια φώναξε ξαφνικά: «Τι είν'αυτό το φως; Τι είν'αυτό το φως από κάτω μας;»

Τα μάτια όλων στράφηκαν στον πάγο που πατούσαν, και είδαν ότι, πράγματι, ένα φως εξαπλωνόταν εκεί. Ή, μάλλον, *πολλά* φωτά. Πολλές φωτεινές γραμμές, οι οποίες μπλέκονταν αναμεταξύ τους, σαν φλέβες.

Κατακόκκινες φλέβες κάτω απ'τον πάγο.

Κι ο πάγος άρχισε να χαράζεται, και να σπάζει!

«Γαμώ τον κώλο της Έχιδνας!» γρύλισε η Μάρθα.

«Τρέξτε!» φώναξε ο Ελπιδοφόρος. «*Τρέξτε!*»

Το κρυσταλλωμένο νερό όπου βάδιζαν θρυμματιζόταν˙ κι από κάτω του υπήρχε κι άλλο νερό, όχι κρυσταλλωμένο, αλλά παγωμένο και άκρως επικίνδυνο.

Η Κάτια γλίστρησε, καθώς έτρεχαν, και έπεσε ουρλιάζοντας. Ο Νικόδημος την έπιασε απ’το μπράτσο, προσπαθώντας να τη σηκώσει.

Το έδαφος ορθώθηκε, απρόσμενα, μπροστά στον Προαιρέσιο, κι εκείνος αμέσως κάρφωσε εκεί το ατσάλινο ραβδί του, για να μη γλιστρήσει και καταλήξει στο νερό. «Γεράρδε!» φώναξε.

Ο Γεράρδος, έχοντας ήδη θηκαρώσει το πιστόλι του, άπλωσε το χέρι του προς τον Απολλώνιο. Εκείνος το έπιασε, και κατάφερε να φύγει απ’το δύσκολο σημείο όπου είχε βρεθεί.

«Το έλκηθρό μας!» Η Μάρθα έδειξε πίσω τους, το ενεργειακό έλκηθρο που τους ακολουθούσε και που τώρα πήγαινε προς ένα άνοιγμα ανάμεσα στους πάγους, έτοιμο να βουτήξει στο νερό. «*Το έλκηθρο!*»

Σταμάτησε, λίγο προτού πέσει, και αιωρήθηκε πάνω απ’τους πάγους, για να καταλήξει πλάι στον Σέλιρ’χοκ, ο οποίος είχε χρησιμοποιήσει ένα Ξόρκι Τηλεκινήσεως. «Πιάστε το από τα λουριά του!» είπε ο μάγος, πιάνοντας κι ο ίδιος ένα απ’αυτά.

Η Μάρθα έπιασε ένα άλλο, κι άρχισαν να τραβάνε το έλκηθρο προς την αντικρινή όχθη του ποταμού, όσο πιο γρήγορα μπορούσαν.

Ο Γεράρδος κι ο Προαιρέσιος τούς ακολούθησαν.

Ο Ελπιδοφόρος γλίστρησε πάνω στους θρυμματιζόμενους πάγους και κατρακύλησε. Είδε το παγωμένο νερό να έρχεται προς το μέρος του–

–τράβηξε ένα μεγάλο μαχαίρι απ’τη μέση του–

–το κάρφωσε στο έδαφος που είχε μετατραπεί σε πλαγιά πίσω του, σταματώντας την πτώση του.

«*Ελπιδοφόοοορεεεεεεε!*» άκουσε ένα ουρλιαχτό από δίπλα.

Η Φενίλδα.

Άπλωσε το άλλο του χέρι κι άρπαξε το μποτοφορεμένο πόδι της. (Το ατσάλινο ραβδί του του είχε πέσει από πριν, έχοντας βουτήξει στα παγερά νερά και χαθεί για πάντα.)

«*Ελπιδοφόρε! Ελπιδοφόρε!*» συνέχισε να ουρλιάζει η μάγισσα.

«Σ'έχω πιάσει, Φενίλδα, αλλά είσαι ανάποδα! Προσπάθησε να γυρίσεις! Το μαχαίρι μου δε θα μας κρατά για πάντα!» Ο πάγος όπου είχε καρφωθεί η λεπίδα έσπαγε˙ ο Ελπιδοφόρος δε χρειαζόταν να το δει: μπορούσε να το αισθανθεί. *Σκατά! Πού στο Μάτι του Σκοτοδαίμονος είναι οι άλλοι;*

«Δε μπορώ!» ούρλιαξε η Φενίλδα, προσπαθώντας να πιαστεί με τα γαντοφορεμένα χέρια της από τις παγωμένες επιφάνειες και γλιστρώντας συνεχώς. «*Δε μπορώ!*»

«*ΣΚΟΤ!*» κραύγασε ο Ελπιδοφόρος. «*ΣΚΟΤ! ΝΙΚΟΔΗΜΕ!*»

«Γιατί ξεχνάς εμένα, αγάπη μου;» Ένα χοντρό σχοινί βρέθηκε, ξαφνικά, πλάι του. «Πιαστείτε εδώ, κι οι δυο σας!»

Μπορείς να μας τραβήξεις και τους δύο, μάγε; Είσαι τόσο δυνατός; Δεν υπήρχε, όμως, χρόνος για συλλογισμούς: ο Ελπιδοφόρος ένιωθε το μαχαίρι του να γλιστρά από τον πάγο, και τη μπότα της Φενίλδα να γλιστρά από το πόδι της, παρότι ήταν καλά δεμένη εκεί.

«Φενίλδα!» φώναξε. «Πιάσου απ'το σχοινί! Τώρα!»

Η μάγισσα πιάστηκε με τα δύο χέρια.

Ο Ελπιδοφόρος άφησε το πόδι της και πιάστηκε κι εκείνος απ'το σχοινί.

Η Φενίλδα ούρλιαξε, καθώς γύριζε απότομα απ'την άλλη. Τα μποτοφορεμένα πόδια της πλατσούρισαν, προς στιγμή, στο παγωμένο νερό˙ ύστερα σήκωσε τα γόνατά της. «Βοηθήστε με!» φώναξε. «Τι στο γαμημένο Μυαλό του Σκοτοδαίμονος κάνετε! *Βοηθήστε με!*»

Ο Ελπιδοφόρος, κοιτάζοντας πάνω, είδε ότι δεν κρατούσε το σχοινί μόνο ο Νάραλχεμ'νιρ, αλλά και ο Σκοτ˙ και είχαν αρχίσει κι οι δυο τους να τραβάνε. Ο Ελπιδοφόρος προσπάθησε να τους διευκολύνει, μπήγοντας το μαχαίρι του στον πάγο, ώστε να ωθήσει ο ίδιος το σώμα του επάνω και να μειώσει το βάρος που έπρεπε να σηκώσουν εκείνοι.

Το κεκλιμένο επίπεδο που είχε δημιουργηθεί, ευτυχώς, δεν ήταν και πολύ ψηλό, έτσι γρήγορα βρέθηκε στην κορυφή του και πήδησε στο πλάι. Μερικά δευτερόλεπτα μετά, η Φενίλδα ήταν κοντά του.

Κατακόκκινες φλέβες φαίνονταν παντού κάτω απ’την κρυσταλλωμένη επιφάνεια του ποταμού· και τώρα έμοιαζαν να πάλλονται κιόλας.

«Τι σκατά είν’αυτά;» ρώτησε λαχανιασμένα ο Σκοτ, καθώς έτρεχαν προς την αντικρινή όχθη.

«Ενέργεια,» είπε η Φενίλδα. «Υπάρχει ενέργεια από δω κάτω, όπως στο δάσος!» Απόγνωση ακουγόταν στη φωνή της.

Γιατί δε με εκπλήσσει; σκέφτηκε ο Ελπιδοφόρος. *Γιατί δε με εκπλήσσει που τα πράγματα είναι κι εδώ όπως σ’εκείνο το καταραμένο δάσος;* Σίγουρα, οι εχθροί των Υπερασπιστών θα ενεργούσαν τώρα που η ομάδα του είχε φτάσει στην Αρταλδάφρα· κι ετούτη η κίνηση είχε τη σφραγίδα τους επάνω της. Πάντοτε έκαναν ό,τι δεν περίμενες.

Ο Γεράρδος, η Μάρθα, ο Σέλιρ’χοκ, ο Προαιρέσιος, ο Τσαρέν’κραμ, η Κάτια, και ο Νικόδημος είχαν φτάσει πρώτοι στην αντίπερα όχθη, κι έβλεπαν τώρα τον Ελπιδοφόρο, τη Φενίλδα’σαρ, τον Νάραλχεμ’νιρ, και τον Σκοτ να έρχονται, πηδώντας απ’το ένα κομμάτι πάγου στο άλλο, στο άλλο, στο άλλο, ώσπου βρέθηκαν κοντά τους, σε στέρεο έδαφος.

«Αυτό που συνέβη,» είπε ο Γεράρδος, «δεν ήταν φυσιολογικό. Ούτε καν για την Ταρασμάλθη. Τι ήταν, Σέλιρ;»

«Ενέργεια, υποθέτω: σαν αυτή που πηγαίνει στα τηλεπικοινωνιακά κέντρα. Κάτι θέλει να μας κρατήσει μακριά από την Αρταλδάφρα, Καπετάνιε.»

Η Μάρθα πήρε το βλέμμα της από τη θρυμματισμένη επιφάνεια του παγωμένου ποταμού, και το έστρεψε στην πόλη που ορθωνόταν εμπρός τους σαν πανάρχαιο μεγαθήριο καλυμμένο από πάγους.

«Δεν τα κατάφερε, όμως, μάγε. Είμαστε εδώ,» είπε η Μάρθα.

Βρίσκονταν σ'ένα μέρος που, κάποτε, μπορεί να αποτελούσε αποβάθρες˙ τώρα, όμως, τα πάντα ήταν τόσο πολύ τυλιγμένα στους πάγους και στο χιόνι, που τίποτα δεν ήταν ευδιάκριτο. Γύρω τους υπήρχαν ψηλά οικοδομήματα, πύργοι και πολυκατοικίες, κι αντίκρυ τους και προς τ'αριστερά φαινόταν ν'ανοίγεται μια λεωφόρος. Τα πάντα έμοιαζαν ν'ακολουθούν μια τελείως μυστηριώδη τεχνοτροπία, την οποία κανένας τους δεν είχε ξαναδεί, χαμένη στους αιώνες καθώς ήταν.

Η Φενίλδα'σαρ υποτονθόρυσε ένα Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως, σκεπτόμενη πως ίσως να τη βοηθούσε να εντοπίσει άλλους κινδύνους που πιθανώς να ελλόχευαν εδώ κοντά. Το πρώτο πράγμα που αντιλήφτηκε ήταν ότι ενέργεια κυλούσε παντού κάτω από τούτη την αρχέγονη μεγαλούπολη. Ενέργεια: έντονη, δυνατή, βρυχούμενη.

Το είπε στους υπόλοιπους.

«Μας περιμένουν, λοιπόν…» μουρμούρισε ο Νάραλχεμ'νιρ. Και είπε στον Ελπιδοφόρο, δείχνοντας τη λεωφόρο αντίκρυ τους: «Από δω πηγαίνουμε, Καπετάνιε.»

Εκείνος κατένευσε. *Υποθέτω,* σκέφτηκε, *πως κι εσύ θυμάσαι τον χάρτη της πόλης απέξω. Σε γενικές γραμμές, τουλάχιστον.*

Ξεκίνησαν να βαδίζουν με τα όπλα τους στα χέρια.

Και η ομάδα του Γεράρδου βάδισε δίπλα τους.

Ο Προαιρέσιος ψιθύρισε στον Γεράρδο: «Όπως βλέπεις, δεν κινούνται τυχαία˙ ξέρουν ακριβώς πού πηγαίνουν.»

«Ναι, το παρατήρησα.»

«Ο Αρίσταρχος δεν είχε πει ότι κανένας τού επιτέθηκε στην Αρταλδάφρα, ή ότι προσπάθησε να τον σκοτώσει με έμμεσο τρόπο. Μας επιτίθενται επειδή είμαστε μαζί μ'*αυτούς.* Είναι πράκτορες της Παντοκράτειρας, Γεράρδε˙ *πρέπει* να είναι!»

Ο Γεράρδος έμεινε σιωπηλός, κοιτάζοντας γύρω του, τα ψηλά χτίρια, απ'όπου πελώρια κομμάτια πάγων κρέμονταν. Ο δρόμος

κάτω απ'τα μποτοφορεμένα πόδια του σκεπαζόταν από παχιά στρώματα χιονιού, και ήταν αρκετά φαρδύς για να μπορούσαν, πριν από χιλιάδες χρόνια, να κινούνται οχήματα εδώ. Μεγάλα οχήματα.

Η Μάρθα είχε βγάλει τη φωτογραφική μηχανή της και τραβούσε φωτογραφίες. Το ίδιο κι ο Σέλιρ'χοκ.

«Δε νομίζεις, μάγε, ότι θα έπρεπε να κάνεις τίποτα καλύτερο;» τον ρώτησε ο Προαιρέσιος.

«Όπως;»

«Δεν ξέρω· εσύ είσαι μάγος.»

«Βρισκόμαστε εδώ για να εξερευνήσουμε,» του είπε ο Σέλιρ'χοκ με χαμηλωμένη φωνή· «και για να μιλήσουμε με τις οντότητες που μίλησε ο Αρίσταρχος.»

«Αυτές είναι, μάλλον, που διέλυσαν τον ποταμό κάτω απ'τα πόδια μας!»

«Πιθανώς. Κάνε, όμως, υπομονή, Προαιρέσιε. Κάτι μού λέει ότι, αργά ή γρήγορα, θα τις βρούμε μπροστά μας.»

Ο Νάραλχεμ είπε στον Ελπιδοφόρο: «Δε μ'αρέσει έτσι όπως μουρμουρίζουν αναμεταξύ τους. Ίσως να σχεδιάζουν προδοσία.»

«Ναι, ίσως. Αλλά οι εχθροί μας δεν έδειξαν να τους λυπούνται: προσπάθησαν να μας σκοτώσουν *όλους.*»

«Αυτό είναι αλήθεια,» παραδέχτηκε ο μάγος. «Όμως εξακολουθούν να αποτελούν μια εν δυνάμει απειλή για εμάς!»

«Καπετάνιε,» είπε ο Σκοτ, «ο Νάραλχεμ έχει δίκιο–»

Η Φενίλδα τον διέκοψε: «Μεγάλη συγκέντρωση ενέργειας. Εκεί!» Ύψωσε το χέρι της, δείχνοντας εμπρός τους.

«Πού εκεί;» έκανε ο Ελπιδοφόρος.

«Εεε, υπολογίζω κάπου είκοσι μέτρα απόσταση.»

Ο Γεράρδος είδε την ομάδα του Ελπιδοφόρου να σταματά, κι έγνεψε και στους δικούς του να σταματήσουν.

«Τι συμβαίνει;» φώναξε.

«Φενίλδα,» είπε ο Ελπιδοφόρος, χωρίς ν'απαντήσει στον Γεράρδο, «δεν υπάρχει τίποτα εκεί που δείχνεις.»

«Υπάρχει. Κάτω απ'το έδαφος. Είναι σαν…»

Αναπάντεχα, ο άνεμος δυνάμωσε και τα κομμάτια παγοκρυστάλλου που παρέσερνε άρχισαν να συγκεντρώνονται μπροστά τους, σε απόσταση περίπου είκοσι μέτρων.

«…μαγνήτης.»

Ολοένα και περισσότεροι παγοκρύσταλλοι συγκεντρώνονταν με αφάνταστα ταχύ ρυθμό· και σχημάτιζαν αλλόκοτες μορφές, εφιαλτικές, αποκρουστικές.

«Φαντάσματα!» φώναξε η Μάρθα. «Φαντάσματα!»

Οι μορφές που σχηματίζονταν από τους παγοκρυστάλλους είχαν ήδη γίνει πιο κατανοητές: έμοιαζαν με πλάσματα. Ένας σκύλος με τρία πόδια. Ένα μακρύ φίδι με φτερά, τα οποία δεν μπορούσε να χρησιμοποιήσει για να πετάξει. Ένας άνθρωπος χωρίς χέρια, και μ'ένα πελώριο σφυρί αντί για κεφάλι. Ένα ον που δεν ήταν τίποτα περισσότερο από ένα πελώριο στόμα γεμάτο δόντια, το οποίο βάδιζε επάνω σε δύο κοντά, χοντρά πόδια.

Ο Ελπιδοφόρος, ο Σκοτ, ο Νικόδημος, και η Κάτια πυροβόλησαν, καθώς τα τέρατα έρχονταν καταπάνω τους. Οι σφαίρες, όμως, δεν τους έκαναν κανένα μεγάλο κακό: έσπαγαν μονάχα μερικά μικρά κομμάτια παγοκρυστάλλου, και τα αλλόκοτα όντα δε φαινόταν να νιώθουν πόνο.

«Είναι φαντάσματα!» φώναξε η Μάρθα. «Χτυπήστε τα με βόμβες, ή με πέτρες, ή με κάτι μεγάλο!»

«Δεν υπάρχει χρόνος!» παρατήρησε ο Γεράρδος, βλέποντας τα φαντάσματα να ζυγώνουν γρήγορα. Δεν προλάβαιναν να βγάλουν τις βόμβες που είχαν μαζί τους. «Σκορπιστείτε!» Και πυρο-

βόλησε το γιγάντιο στόμα που ερχόταν καταπάνω του, ανοιγοκλείνοντας. Ένα παγοκρυστάλλινο δόντι διαλύθηκε.

Ο Γεράρδος έκανε να στρίψει και να τρέξει, αλλά γλίστρησε κι έπεσε στους πάγους. Μπρούμυτα.

Κατάρες!

Πάραυτα, γύρισε ανάσκελα, κρατώντας το πιστόλι του με τα δύο χέρια και πυροβολώντας.

Το φάντασμα βρισκόταν από πάνω του, και οι απανωτές ριπές δεν κατάφεραν παρά να το κάνουν να χάσει λίγη από τη φόρα του, καθώς παγοκρυστάλλινα θραύσματα έφευγαν απ'το σώμα του.

Το πιστόλι του Γεράρδου άδειασε –και χρόνος για να βάλει άλλο γεμιστήρα δεν υπήρχε.

Ένα ξίφος άστραψε, χτυπώντας το ένα χοντρό πόδι του γιγάντιου στόματος και σπάζοντάς το. Το φάντασμα έγειρε στο πλάι και σωριάστηκε, ενώ τα σαγόνια του ανοιγόκλειναν σπασμωδικά.

«Θυμάμαι, Καπετάνιε, ότι κάποτε ειρωνεύτηκες το σπαθί μου, που είναι οικογενειακό όπλο και το είχαν πολλά μέλη της οικογένειάς μου πριν από εμένα,» είπε ο Προαιρέσιος, δίνοντας το χέρι του στον Γεράρδο.

Εκείνος το έπιασε και σηκώθηκε. «Δεν ειρωνεύτηκα ποτέ το σπαθί σου, Απολλώνιε! Και δεν είναι τώρα ώρα γι'αυτή την κουβέντα!»

«Σωστά.» Ο Προαιρέσιος έβγαλε μια βόμβα από την τσέπη του και, πατώντας ένα κουμπί επάνω της, την πέταξε μέσα στα σαγόνια του φαντάσματος.

Η έκρηξη διέλυσε το πλάσμα σε παγοκρυστάλλινα θραύσματα, καθώς οι δύο επαναστάτες έτρεχαν μακριά του.

Ακούγοντας τη φωνή της Μάρθας (*«Χτυπήστε τα με βόμβες, ή με πέτρες, ή με κάτι μεγάλο!»*) και βλέποντας πως οι σφαίρες δεν έβλαπταν αυτά τα «φαντάσματα», ο Ελπιδοφόρος πρόσταξε τους συντρόφους του ό,τι είχε προστάξει ο Γεράρδος τους δικούς του:

«Σκορπιστείτε! Και χρησιμοποιήστε βόμβες!»

Η ομάδα του διαλύθηκε˙ ενώ στο σημείο της ενεργειακής συγκέντρωσης κι άλλοι παγοκρύσταλλοι φαινόταν να μαζεύονται, για να δημιουργήσουν ακόμα περισσότερα τερατουργήματα.

Ο Ελπιδοφόρος κλότσησε την πόρτα ενός οικοδομήματος, η οποία έκλεινε μόνο μ'ένα παραπέτασμα πάγου. Με την πρώτη κλοτσιά δεν τη διέλυσε, αλλά κατάφερε να τη διαλύσει με την τρίτη.

Πλάι του ήταν η Φενίλδα'σαρ, η οποία έβγαλε μια χειροβομβίδα και την πέταξε καταπάνω σ'ένα απ'τα φαντάσματα, που έμοιαζε με κάτι σαν γιγάντιο χταπόδι ή αράχνη. Η παγοκρυσταλλική οντότητα διαλύθηκε.

«Εδώ,» είπε ο Ελπιδοφόρος. «Καλύψου.»

Και μπήκαν στο οικοδόμημα, που το εσωτερικό του ήταν γεμάτο πάγους οι οποίοι έτριζαν κάτω απ'τις μπότες τους.

Μία έκρηξη αντήχησε απέξω, κι άλλη μία.

Ο Ελπιδοφόρος ξεπρόβαλε από την πόρτα, κρατώντας υψωμένο το τουφέκι του με τον εκτοξευτή χειροβομβίδων επάνω. Σημάδεψε ένα από τα φαντάσματα –το οποίο ήταν σφαιροειδές και χοροπηδούσε πάνω σ'ένα μοναδικό πόδι για να κινείται– και πάτησε τη σκανδάλη του εκτοξευτή. Το τερατούργημα καταστράφηκε.

Αλλά δε φαίνεται να τελειώνουν, παρατήρησε ο Ελπιδοφόρος. *Συνεχώς δημιουργούνται και καινούργια. Κι επίσης, τα κομμάτια όσων έχουν διαλυθεί παρασέρνονται πάλι από τον άνεμο και έλκονται προς το σημείο της ενεργειακής συγκέντρωσης.*

«Φενίλδα,» είπε, χωρίς να στραφεί να κοιτάξει τη μάγισσα, «πρέπει να κάνεις κάτι για να διώξεις την ενέργεια που τα φτιάχνει. Μόνο έτσι θα τα νικήσουμε.»

«Δε μπορώ να το κάνω αυτό, Ελπιδοφόρε. Η ενέργεια είναι παντού μέσα στην πόλη. Είναι πολύ δυνατή για να την ελέγξω. Ακόμα κι αν καταφέρω να τη διαλύσω σ'ένα σημείο, θα συγκεντρωθεί ξανά σε κάποιο άλλο.»

Ο Ελπιδοφόρος καταράστηκε. «Πρέπει, επομένως, να πάμε γρήγορα εκεί όπου μπορούμε να συναρμολογήσουμε τη συσκευή των Υπερασπιστών. Πού σκατά είναι ο Νάραλχεμ'νιρ;» Κοίταξε ολόγυρα, ψάχνοντας για τον μάγο.

Είδε ένα φάντασμα να διαλύεται μέσα σε μια έκρηξη. Ποιος είχε εκτοξεύσει αυτή τη βόμβα; αναρωτήθηκε, και δεν μπορούσε να βρει απάντηση. Οι σύντροφοί του, όπως επίσης και η ομάδα του Γεράρδου, είχαν σκορπιστεί ανάμεσα στα αρχαία οικοδομήματα της Αρταλδάφρα.

Οι πάγοι μιλούν

Οργή μέσα στα παγωμένα βάθη.

Είναι εδώ! Επέστρεψε!

Ναι, αλλά δεν έχει σημασία τώρα. Συνεχίστε να εστιάζετε τις δυνάμεις σας στο ίδιο σημείο. Μόνο έτσι θα κατατροπώσουμε τους υπηρέτες του.

Φωτιά στους πάγους: ρέουσα, φλογερή ενέργεια˙ αιώνες είχαν να τρίξουν έτσι οι πέτρες˙ αιώνες είχαν να θερμανθούν οι πάγοι τόσο ώστε να λιώσουν.

Ούτε μία από τις οργισμένες συνειδήσεις δεν κοιμάται τώρα. Νιώθουν όλοι τους τον κίνδυνο πολύ έντονο, και πολύ κοντά. Διότι γνωρίζουν πως ο εχθρός τους μονάχα για έναν λόγο μπορεί να βρίσκεται εδώ: για να τους καταστρέψει.

Δε θα παραδοθούν, όμως. Ποτέ δε θα παραδοθούν.

Οι πάγοι σιωπούν

Κεφάλαιο 35

Ο Γεράρδος κι ο Προαιρέσιος έτρεξαν μέσα σε μια πάροδο, καθώς τρία φαντάσματα βρίσκονταν στο κατόπι τους. Ο πρώτος, τραβώντας την περόνη, πέταξε μια χειροβομβίδα πίσω τους, τυχαία. Μια έκρηξη αντήχησε. Πάγοι ακούστηκαν να σπάνε.

Ο Γεράρδος κοίταξε πάνω απ'τον ώμο του. Ένα φάντασμα εξακολουθούσε να τους κυνηγά: έμοιαζε με άνθρωπο που είχε δύο χέρια από τη δεξιά μεριά και κανένα από την αριστερή· το κεφάλι του ήταν σχεδόν στρογγυλό· στην πλάτη και στους ώμους του πελώρια καρφιά ορθώνονταν, σαν σταλαγμίτες.

Ο δρόμος που ακολουθούσαν οι δύο επαναστάτες τελείωνε σ'ένα τοίχωμα από πάγο, το οποίο έπρεπε να σπάσουν για να συνεχίσουν.

«Εδώ σταματάμε,» είπε ο Προαιρέσιος, στρεφόμενος ν'αντικρίσει το φάντασμα με το σπαθί του στο χέρι.

Ο Γεράρδος προσπάθησε να βγάλει τον πέλεκυ απ'τον σάκο του. Προτού, όμως, προλάβει να βρει το όπλο, το φάντασμα τούς έφτασε. Ο Προαιρέσιος πετάχτηκε μπροστά στο τερατούργημα, αποφεύγοντας τις γροθιές του και σπαθίζοντάς το στο αριστερό πόδι. Παγοκρύσταλλοι έσπασαν, αλλά το μέλος δεν κόπηκε.

Το φάντασμα στράφηκε γρήγορα, κι αυτή τη φορά η μία απ'τις γροθιές του βρήκε τον Προαιρέσιο στο πλάι του κεφαλιού, σωριάζοντάς τον στο παγωμένο έδαφος.

Ο Γεράρδος είχε, όμως, τραβήξει τώρα το τσεκούρι του και, υψώνοντάς το με τα δύο χέρια, το κατέβασε πάνω στο μέτωπο του φαντάσματος, σπάζοντας το κεφάλι του στα δύο.

Το τερατούργημα, φυσικά, δεν πέθανε· παραπάτησε μονάχα. Έσκυψε, προτάσσοντας τα καρφιά στους ώμους του, και όρμησε προς τον Γεράρδο–

–και σωριάστηκε, καθώς το σπαθί του Προαιρέσιου, ο οποίος δεν είχε ακόμα σηκωθεί, του έσπασε το αριστερό πόδι.

Το φάντασμα τώρα σπαρταρούσε στο έδαφος μπροστά στον Γεράρδο, κι εκείνος το κοπάνησε με τον πέλεκύ του. Και ξανά. Και ξανά. Και ξανά. Κάνοντάς το κομμάτια που δεν είχαν πλέον ζωή.

Ο Προαιρέσιος σηκώθηκε στο ένα γόνατο, δείχνοντας στο βάθος του στενού δρόμου όπου βρίσκονταν, και έξω απ’αυτόν. «Κοίτα, Γεράρδε. Κοίτα πόσα είναι!»

«Τα βλέπω.» Ο Γεράρδος στράφηκε, κι άρχισε να κοπανά το τείχος πάγου πίσω τους. «Άσε τώρα το όπλο των προγόνων σου, και βγάλε το τσεκούρι σου για να με βοηθήσεις.»

Ο Προαιρέσιος υπάκουσε. «Πού είναι το έλκηθρό μας;» ρώτησε, καθώς κοπανούσαν τους πάγους, κάνοντας κομμάτια να εκτοξεύονται. «Κανονικά δε θα έπρεπε να σ’ακολουθεί;»

«Κανονικά, θα έπρεπε.»

«Κατάλαβα…»

«Εμένα,» είπε ο Γεράρδος, «μ’απασχολεί περισσότερο πού είναι η Μάρθα κι ο Σέλιρ, και ο Τσαρέν’κραμ.»

Ένα αρκετά μεγάλο άνοιγμα δημιουργήθηκε επάνω στο τείχος πάγου, κι οι δύο επαναστάτες, σκύβοντας, πέρασαν από μέσα: μετά δυσκολίας, εξαιτίας των σάκων τους.

«Θα τους βρούμε,» είπε ο Προαιρέσιος στον Γεράρδο.

Και τότε, άκουσαν πίσω τους φαντάσματα να έρχονται. Στράφηκαν και, μέσα από το άνοιγμα του τείχους, είδαν τρία να ζυγώνουν.

Χωρίς να χάσουν καιρό, έτρεξαν για να τους ξεφύγουν μέσα στους δρόμους της πανάρχαιας πόλης.

Η Μάρθα κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της, βλέποντας πέντε φαντάσματα να τους κυνηγούν, καθώς είχαν μόλις περάσει κάτω από μια ψηλή, αψιδωτή πύλη που οδηγούσε στο εσωτερικό ενός οικοδομήματος γεμάτο πάγους. Γύρω τους υπήρχαν πόρτες και παράθυρα, και ανοίγματα στην οροφή τα οποία κοίταζαν τον ουρανό. Το μέρος πρέπει, κάποτε, να ήταν χώρος για κατοικίες, ή ίσως κάποιου είδους εμπορικό κέντρο.

«Σκατά!» γρύλισε η Μάρθα. «Έχουμε χάσει τον Γεράρδο!»

«Και τον Προαιρέσιο,» πρόσθεσε ο Σέλιρ'χοκ.

Ο Τσαρέν'κραμ είπε κάτι που εκείνη δεν κατάλαβε, κι ο μάγος τού απάντησε στην ίδια εκνευριστική γλώσσα.

«Τι λέει αυτή η μαλακία;» ρώτησε η Μάρθα.

«Ρώτησε πώς θα βρούμε τον Γεράρδο,» απάντησε ο Σέλιρ'χοκ.

«Πρέπει, πρώτα, να ξεφύγουμε απ'τα φαντάσματα!»

Βρέθηκαν σε μια τεράστια αίθουσα που στο κέντρο της ήταν κάτι το οποίο έμοιαζε με πέτρινο σιντριβάνι και τώρα ήταν τυλιγμένο στους πάγους. Τριγύρω, υπήρχαν αγάλματα που απεικόνιζαν ανθρώπους και γιγάντια πτηνά, πολλά από τα οποία είχαν ανθρώπινα κεφάλια.

Τα πέντε φαντάσματα δεν είχαν εγκαταλείψει την καταδίωξη, παρατήρησε η Μάρθα. «Γαμώ τη μαλακία που σας έφερε εδώ, γαμώ!...» μούγκρισε, λαχανιασμένα.

Ο Τσαρέν'κραμ μίλησε.

Ο Σέλιρ'χοκ ένευσε προς το μέρος του, και γρήγορα έβγαλε μια χειροβομβίδα απ'τον σάκο του, καθώς έκαναν τον κύκλο του σιντριβανιού. Τράβηξε την περόνη και εκτόξευε τη βόμβα.

Η έκρηξη διέλυσε ένα φάντασμα.

«Τώρα μας έσωσες,» είπε η Μάρθα. «Άλλα τέσσερα μένουνε. Έπρεπε να περιμένεις να είναι πιο κοντά το ένα με το άλλο.»

«Καλό θα ήταν να βρούμε μια πόρτα και να σταθούμε εκεί για να τ'αντιμετωπίσουμε,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ'χοκ. «*Αυτή* την πόρτα, για παράδειγμα.» Έδειξε με το ραβδί του.

Πλησίασαν, τρέχοντας, και μπήκαν σ’ένα μικρό δωμάτιο όπου υπήρχε μια στριφτή, πέτρινη σκάλα η οποία ανέβαινε.

Τα φαντάσματα έρχονταν.

Η Μάρθα έβγαλε το τσεκούρι της και το βάστηξε με τα δύο χέρια.

Ο Σέλιρ’χοκ εκτόξευε άλλη μια χειροβομβίδα: ένα φάντασμα διαλύθηκε τελείως˙ ενός άλλου τα πόδια έσπασαν και τώρα μπορούσε μονάχα να σέρνεται με το μοναδικό του πλοκάμι.

«Για κόπιασε, γαμιόλη!» γρύλισε η Μάρθα, βλέποντας ένα φάντασμα να πλησιάζει, ανεμίζοντας τα δύο πλοκάμια του κι ανοιγοκλείνοντας ένα πελώριο στόμα.

Το τσεκούρι της κατέβηκε, σπάζοντας το ένα πλοκάμι. Το άλλο πλοκάμι, όμως, ήρθε με ορμή και τη χτύπησε στο γόνατο, κάνοντάς τη να γρυλίσει από πόνο, να χάσει την ισορροπία της πάνω στους πάγους, και να πέσει. Η λεπίδα του τσεκουριού της καρφώθηκε κάτω.

Τα σαγόνια του φαντάσματος άνοιξαν από πάνω της˙ τα παγοκρυστάλλινα δόντια γυάλιζαν στο περιορισμένο απογευματινό ηλιακό φως που κατάφερνε να περάσει εδώ μέσα.

Με μια κραυγή στη γλώσσα των Κρά’αν, ο Τσαρέν’κραμ κάρφωσε το ενεργειακό του δόρυ στο στόμα του τερατουργήματος. Το φάντασμα διαπεράστηκε πατόκορφα από φωτεινή ενέργεια, και οι παγοκρύσταλλοι που το συγκροτούσαν διαλύθηκαν.

«Τι σκατά έγινε;» έκανε η Μάρθα, έκπληκτη, καθώς προσπαθούσε να σηκωθεί στα πόδια της και να ξεκαρφώσει το τσεκούρι της από τους πάγους στο πάτωμα.

«Η ενέργεια!» είπε ο Σέλιρ’χοκ. «Τα διαλύει!»

Η λεπίδα του δόρατος του Τσαρέν’κραμ δεν ήταν, όμως, τυλιγμένη πλέον από ενέργεια, όπως πριν. Το χτύπημα κατά του φαντάσματος φαινόταν να την έχει ξοδέψει όλη.

Και τώρα, άλλο ένα φάντασμα ερχόταν.

Ο Τσαρέν'κραμ, φωνάζοντας στη γλώσσα του, επιτέθηκε. Το δόρυ του χτύπησε το τέρας στο ένα από τα δύο του κεφάλια, χωρίς να του προκαλέσει καμια ουσιαστική ζημιά.

«Μάγε,» είπε η Μάρθα, υψώνοντας το τσεκούρι της, «πες στο μυρμήγκι να βρει ένα καλύτερο όπλο, αλλιώς τη γαμήσαμε!» Και, ενώ το γόνατό της ακόμα πονούσε, κατάφερε να σταθεί γερά στα πόδια της και να κατεβάσει το βαρύ λεπίδι της πάνω στο ένα κεφάλι του φαντάσματος, διαλύοντας τους παγοκρυστάλλους του.

Το τερατούργημα άπλωσε ένα από τα τρία νυχάτα χέρια του και χτύπησε τον Τσαρέν'κραμ, σχίζοντας ένα μεγάλο κομμάτι από τις γούνες του και πετώντας τον πίσω. Το άλλο του χέρι πήγε προς τη Μάρθα. Εκείνη το κοπάνησε με το τσεκούρι της, σπάζοντας κάμποσα δάχτυλά του και κάνοντάς το να χάσει την πορεία του. Το τρίτο χέρι του φαντάσματος, όμως –το μεγαλύτερο απ'όλα–, έκλεισε γύρω απ'τη μέση της σαν πελώρια δαγκάνα, σφίγγοντάς την. Η Μάρθα αισθάνθηκε τα νύχια του να τρυπούν τα ρούχα της και να μπήγονται, παγωμένα, στο σώμα της.

«*Φύγε από πάνω μου, γαμημένη μαλακία!*» ούρλιαξε, κατεβάζοντας το τσεκούρι της πάνω στο φάντασμα μ'όλη της τη δύναμη.

Παγοκρύσταλλοι θρυμματίστηκαν–

–και τ'όπλο έφυγε απ'τα χέρια της.

«*Μάγε!*»

Το ραβδί του Σέλιρ'χοκ πέρασε, ξαφνικά, από δίπλα της, όχι τυλιγμένο με γούνες όπως συνήθως, αλλά γυμνό, με τα κυκλώματα, τους κρυστάλλους, και τα μικροσκοπικά του κάτοπτρα φανερά. Οι κρύσταλλοι εξέπεμπαν φως, και τα κυκλώματα είχαν κοκκινίσει.

Το ραβδί χτύπησε το φάντασμα στο στήθος με το πέρας του, και το τέρας τυλίχτηκε από ενέργεια. Φάνηκε να χάνει, για λίγο, τη σταθερότητα που συγκρατούσε τους παγοκρυστάλλους του.

«Τσαρέν'κραμ!» φώναξε ο Σέλιρ'χοκ.

Και η Μάρθα είδε ένα δόρυ να καρφώνεται πάνω στο φάντασμα, με ορμή. Οι παγοκρύσταλλοι που το συγκροτούσαν διαλύθηκαν, και η μορφή του χάθηκε.

Κανένα χέρι πλέον δεν κρατούσε τη Μάρθα, κι εκείνη σωριάστηκε, βογκώντας και βήχοντας. «Γαμώ… γαμώ την… ανωμαλία σου, μάγε… Δε μπορούσες να… να έρθεις πιο γρήγορα;…»

Ο Σέλιρ’χοκ γονάτισε πλάι της. «Είσαι καλά; Μπορείς να σηκωθείς;»

«Σκατά είμαι, αλλά, ναι, νομίζω ότι μπορώ να σηκωθώ,» είπε η Μάρθα, τρίζοντας τα δόντια και προσπαθώντας να πατήσει στα μποτοφορεμένα πόδια της με τα παγοπέδιλα. Τα ρούχα της είχαν βαφτεί απ’το αίμα γύρω από τη μέση της, παρατήρησε. Το γόνατό της εξακολουθούσε να την πονά. «Πρέπει να βρούμε τον Γεράρδο,» είπε. Και ρώτησε: «Γιατί προσπαθούν να μας σκοτώσουν αυτοί οι γαμημένοι καριόληδες, όποιοι κι αν είναι;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ’χοκ. «Αλλά δε νομίζω πως τα έχουν μαζί μας.»

«Με ποιον τα έχουν, τότε;»

«Με την ομάδα του Ελπιδοφόρου. Δε θυμάσαι εκείνο το μεταλλικό θηρίο που τους κυνηγούσε;»

«Δεν είναι κάτι που ξεχνιέται εύκολα… Ω, γαμώ την ανωμαλία μου! Δε θα κάνουμε, τελικά, ειρηνικό τουρισμό στην Αρταλδάφρα… Πάμε να βρούμε τον Γεράρδο, μάγε. Πάμε να βρούμε τον Γεράρδο. –Και τι λέει πάλι αυτή η μαλακία;» Στράφηκε στον Τσαρέν’κραμ.

«Λέει πως έρχονται κι άλλα φαντάσματα,» την πληροφόρησε ο Σέλιρ’χοκ.

Η Μάρθα κοίταξε πέρα από την πόρτα, και είδε ότι ο Κρά’αν δεν είχε άδικο. Τρία φαντάσματα είχαν μπει στη μεγάλη αίθουσα με το σιντριβάνι.

«Πάμε από τις σκάλες.»

Άρχισαν ν’ανεβαίνουν, ενώ, συγχρόνως, ο Τσαρέν’κραμ είχε αφαιρέσει τη λεπίδα απ’το ενεργειακό του δόρυ και προσπαθούσε ν’αλλάξει μπαταρία.

Ο Σκοτ πέταξε δύο χειροβομβίδες, ανατινάζοντας τα τέσσερα φαντάσματα πίσω τους σε κομμάτια παγοκρυστάλλου.

Ο Νικόδημος πυροβόλησε ένα που ακόμα ερχόταν· οι απανωτές ριπές το ανάγκασαν να χάσει κάποια απ’τη φόρα του και να παραπατήσει, παρότι διέθετε τέσσερα πόδια. Το κεφάλι του ήταν μακρύ και έμοιαζε με καρφί· η αιχμή του γυάλιζε στο απογευματινό φως, φαντάζοντας επικίνδυνη.

Και στράφηκε εναντίον του Νάραλχεμ’νιρ.

Ο μάγος την έσπασε, διαγράφοντας ένα ημικύκλιο με το τσεκούρι του. Ύστερα, ύψωσε πάλι το όπλο και το κατέβασε πάνω στο φάντασμα, διαλύοντας κι άλλους παγοκρυστάλλους. «Λίγη βοήθεια δε θάταν άσχημη!» φώναξε στους συντρόφους του.

Ο Σκοτ βρέθηκε αμέσως δίπλα του, βαστώντας κι εκείνος ένα τσεκούρι και κοπανώντας. Το μοναδικό όπλο του φαντάσματος ήταν το μακρύ καρφί στο πέρας του λαιμού του, έτσι κατάφεραν σύντομα να το κομματιάσουν τόσο ώστε να είναι ανίκανο να τους απειλήσει.

«Έρχονται κι άλλα!» τους προειδοποίησε ο Νικόδημος, και πέταξε μια χειροβομβίδα στο πέρας του στενού δρόμου όπου βρίσκονταν.

Στράφηκαν και έτρεξαν.

«Πού είν’η Κάτια;» ρώτησε ο Σκοτ. «Την είδα να προσπαθεί να ξεφύγει από ένα απ’αυτά τα τέρατα, και μετά δεν την ξαναείδα.»

«Δεν έχει σημασία πού είναι η Κάτια,» αποκρίθηκε ο Νάραλχεμ. «Εκείνο που πρέπει να κάνουμε είναι να πάμε γρήγορα στο ση-

μείο συναρμολόγησης της συσκευής, μαζί με τον Ελπιδοφόρο και τη Φενίλδα–»

«Δεν είναι δυνατόν να προτείνεις ν'αφήσουμε την Κάτια να τη σκοτώσουν αυτά τα–!»

«Τα φαντάσματα δε θα σταματήσουν να έρχονται, αν δε νικήσουμε τους πραγματικούς εχθρούς που κρύβονται πίσω τους.»

Έστριψαν σε μια γωνία κι ακολούθησαν έναν ακόμα δρόμο, κάνοντας ελιγμούς ανάμεσα σε μεγάλα κομμάτια πάγου.

«Και για να το καταφέρουμε αυτό,» συνέχισε ο Νάραλχεμ, «πρέπει να ενεργοποιήσουμε τη συσκευή.»

«Ο Ελπιδοφόρος και η Φενίλδα είναι κάπου μαζί,» είπε ο Νικόδημος. «Τους είδα για λίγο.»

Έστριψαν σ'άλλον έναν μικρό δρόμο και, μετά, βγήκαν σε μια λεωφόρο. Ο Νάραλχεμ έκανε νόημα στους άλλους δύο να σταματήσουν, και κοίταξε γύρω του, προσπαθώντας να προσανατολιστεί. Τον χάρτη της Αρταλδάφρα τον είχε απομνημονεύσει, αλλά και πάλι τα πράγματα ήταν δύσκολα: η πόλη ήταν αλλαγμένη.

«Μάγε,» είπε ο Σκοτ, «*δε μπορούμε ν'αφήσουμε την Κάτια!* Δεν είσαι σοβαρός!»

Ο Νάραλχεμ δε μίλησε.

Ο Σκοτ στράφηκε στον Νικόδημο. «Δε μπορούμε να την αφήσουμε εδώ!»

Εκείνος ένευσε. «Δε θα την αφήσουμε˙ θα τη βρούμε. Αλλά, αυτή τη στιγμή, τη βλέπεις πουθενά;»

«Γαμώ τη Γενιά του Σκοτοδαίμονος...!» γρύλισε ο Σκοτ, κάτω απ'την ανάσα του.

«Ελάτε,» είπε ο Νάραλχεμ, και προχώρησε.

«Πού σκατά μάς πηγαίνεις;» τον ρώτησε ο Σκοτ, καθώς εκείνος κι ο Νικόδημος τον ακολουθούσαν.

«Στο σημείο συναρμολόγησης. Στο κέντρο της πόλης.»

«Χωρίς τον Καπετάνιο; Χωρίς τη Φενίλδα; Χωρίς την Κάτια;»

«Ο Ελπιδοφόρος και η Φενίλδα’σαρ, αν δεν είναι τελείως ηλίθιοι, θα πάνε επίσης προς το σημείο συναρμολόγησης,» αποκρίθηκε ο Νάραλχεμ, ψύχραιμα.

Ο Ελπιδοφόρος εξαπέλυσε την τελευταία χειροβομβίδα στον εκτοξευτή του τουφεκιού του, και η έκρηξη κατέστρεψε ένα από τα φαντάσματα.

Στο σημείο της ενεργειακής συγκέντρωσης, είδε άλλα δύο φαντάσματα να δημιουργούνται˙ και η λεωφόρος ήταν *γεμάτη* από δαύτα.

Κανέναν από τους συντρόφους του δεν έβλεπε˙ ούτε κανέναν απ’την ομάδα του Γεράρδου.

«Φενίλδα! Τι γίνεται εκεί;» ρώτησε, δίχως να στραφεί να την κοιτάξει.

«Εντάξει είμαστε,» αποκρίθηκε η μάγισσα. «Την άνοιξα.»

Ο Ελπιδοφόρος γύρισε τώρα και είδε ότι η Φενίλδα είχε κατορθώσει να σπάσει την παγωμένη ξύλινη πόρτα που κοπανούσε με το τσεκούρι της. «Πάμε!» της είπε.

Μπήκαν σ’ένα δωμάτιο όπου υπήρχαν άλλες δύο πόρτες, καθώς και κάμποσες λάμπες. Τα πάντα ήταν παγωμένα, ασφαλώς.

Ο Ελπιδοφόρος έριξε το τουφέκι του στον ώμο και τράβηξε το τσεκούρι του.

«Δεν έρχονται άλλα φαντάσματα;» ρώτησε η Φενίλδα, λαχανιασμένα.

«Πριν από λίγο, τουλάχιστον, δεν έρχονταν. Αυτό δε σημαίνει ότι οφείλουμε να αργοπορήσουμε, βέβαια.» Έδειξε μια πόρτα. «Ετούτη;»

«Γιατί να διαφωνήσω;»

Την πελέκησαν, βιαστικά, ώσπου σωριάστηκε. Μια αυλή αποκαλύφτηκε εμπρός τους. Κάποτε, πρέπει να υπήρχαν δέντρα και

φυτά εδώ, αλλά όχι πια. Στο κέντρο της ήταν μια λίμνη, κρυσταλλωμένη.

Ο Ελπιδοφόρος κι η Φενίλδα πέρασαν το κατώφλι.

«Ευτυχώς, δεν έχει φαντάσματα εδώ,» παρατήρησε η μάγισσα, ξέπνοα.

«Μην αισθάνεσαι μοναξιά˙ κάτι μού λέει ότι δεν είναι πολύ μακριά,» είπε ο Ελπιδοφόρος, καθώς διέσχιζαν την αυλή, βαδίζοντας προς μια πύλη στο πέρας της, η οποία ήταν καγκελωτή και τυλιγμένη στους πάγους.

Φτάνοντάς κοντά της, προσπάθησαν να την ανοίξουν, και το βρήκαν αδύνατο: τόσο παγωμένη ήταν. Ο Ελπιδοφόρος χτύπησε τους μεντεσέδες της με το τσεκούρι του, και η Φενίλδα χτύπησε την κλειδαριά της. Η πύλη έπεσε, και βγήκαν σ'έναν δρόμο μικρότερο από τη λεωφόρο όπου βρίσκονταν πριν.

«Θυμάσαι προς τα πού πρέπει να πάμε;» ρώτησε η μάγισσα.

«Περίπου,» αποκρίθηκε ο Ελπιδοφόρος. «Αλλά αφού τίποτα δε μας κυνηγά, επί του παρόντος...» Έβγαλε τον χάρτη της Αρταλδάφρα και προσπάθησε να προσανατολιστεί. «Από εκεί,» είπε, δείχνοντας. «Αλλά δεν έχει νόημα να πάμε στο σημείο συναρμολόγησης, αν και ο Νάραλχεμ δεν είναι μαζί μας: έχει το τρίτο τμήμα της συσκευής.»

«Ο Νάραλχεμ θα κατευθυνθεί προς το σημείο συναρμολόγησης, πιστεύοντας πως κι εμείς θα κάνουμε το ίδιο.»

«Είσαι σίγουρη;»

«Δε μπορώ να είμαι σίγουρη˙ αλλά, με τα φαντάσματα που φαίνεται να έχουν αρχίσει να γεμίζουν την πόλη, αυτή είναι η λογικότερη ενέργεια: κι επομένως, θέλω να πιστεύω ότι αυτήν θ'ακολουθήσει ο Νάραλχεμ. Θα τον συναντήσουμε πηγαίνοντας προς το σημείο συναρμολόγησης. Αν προσπαθήσουμε τώρα να τον βρούμε, απλώς θα μπλέξουμε χειρότερα απ'ό,τι είμαστε ήδη μπλεγμένοι.»

Ο Ελπιδοφόρος κατένευσε, επιστρέφοντας τον χάρτη στο σάκο του. «Καλώς. Ξεκινάμε.»

Η Κάτια είχε τρέξει για ν'αποφύγει δύο φαντάσματα που έρχονταν καταπάνω της, και μετά είχε χάσει τους συντρόφους της. Είχε βρεθεί μέσα σ'έναν λαβύρινθο από στενούς δρόμους, κυνηγημένη από παντού. Το κοντό τουφέκι της είχε αδειάσει, και μονάχα δύο χειροβομβίδες τής απέμεναν.

Τα φαντάσματα, όμως, δε φαινόταν να τελειώνουν.

«Βοήθεια!» φώναζε, λαχανιασμένα. «Βοήθεια! Καπετάνιε! Πού είσαι, Καπετάνιε! Σκοτ! *Σκοτ!*» Κανένας, όμως, δεν την άκουγε. Κανένας δεν ερχόταν να τη βοηθήσει.

Ο άνεμος ούρλιαζε μέσα στους στενούς δρόμους, και η Κάτια έτρεχε, προσπαθώντας να μη γλιστρήσει στους επικίνδυνους πάγους.

Ένα φάντασμα παρουσιάστηκε στα δεξιά της: ένα πράγμα όλο πλοκάμια, που στο ένα απ'αυτά στηριζόταν μια σφαίρα σαν κεφάλι.

«Μακριά μου!» φώναξε η Κάτια, και του πέταξε μια χειροβομβίδα.

Το φάντασμα βρισκόταν σχεδόν πλάι της, και η έκρηξη δεν διέλυσε μόνο αυτό, αλλά πέταξε κι εκείνη παραδίπλα, κάνοντάς τη να κοπανήσει, επώδυνα, τον ώμο της σ'έναν τοίχο, ενώ παγοκρυστάλλινα θραύσματα την έλουζαν.

Μετά δυσκολίας σηκώθηκε όρθια–

–και είδε ακόμα ένα τερατούργημα να τη ζυγώνει. Το ένα του πόδι ήταν μακρύτερο από το άλλο, αλλά μπορούσε να κινείται πολύ γρήγορα. Τα χέρια του ήταν επίσης μακριά, και κατέληγαν το ένα σε κάτι σαν καρφί και το δεύτερο σε τρία πλοκάμια, που σε καμία περίπτωση δε θα μπορούσαν να ονομαστούν δάχτυλα.

Κεφάλι δεν είχε, ούτε στόμα ή μάτια, σε κανένα σημείο του σώματός του.

Η Κάτια, τρέχοντας, εκτόξευσε την τελευταία της χειροβομβίδα εναντίον του αποκρουστικού πλάσματος. Μέσα στον πανικό της, όμως, δε σημάδεψε καλά˙ η βόμβα πέρασε πάνω απ'το φάντασμα και εξερράγη πίσω του.

Ουρλιάζοντας, η Κάτια έτρεξε να του ξεφύγει.

Τα βήματά του αντηχούσαν βαριά, καθώς την καταδίωκε, κι ακούγονταν να σπάνε πάγους στο έδαφος.

Θεοί, βοηθήστε με! Κρόνε, βοήθησέ με! Σε παρακαλώ, Κρόνε! Βοήθησέ με!

«Καπετάνιε!» φώναξε. «Σκοτ! *ΚΑΠΕΤΑΝΙΕ! Μ'ΑΚΟΥΕΙ ΚΑΝΕΝΑΣ ΣΑΣ; ΠΟΥ ΕΙΣΤΕ;*»

Τα βήματα του φαντάσματος την πλησίαζαν.

Η Κάτια γλίστρησε, και σωριάστηκε μπρούμυτα. Δάγκωσε τη γλώσσα της, κι αισθάνθηκε αίμα να γεμίζει το στόμα της. *Όχι! Σας παρακαλώ, βοηθήστε με! βοηθήστε με! βοηθήστε με!*

Κάτι παγερό άρπαξε την κνήμη της, προτού προλάβει να σηκωθεί.

«*ΑΑΑΑΑΑ!*» ούρλιαξε η Κάτια, απλώνοντας τα χέρια της για να κρατηθεί απ'όπου μπορούσε. Τα γάντια, όμως, γλιστρούσαν πάνω στους πάγους.

Και το φάντασμα την τραβούσε προς τα πίσω. Δεν ακουγόταν πια να βαδίζει.

Η Κάτια προσπάθησε να γυρίσει ανάσκελα, για να δει τι σκατά γινόταν–

Κάτι γυάλισε μπροστά στα μάτια της.

Το πλοκαμοφόρο χέρι του τέρατος κόπηκε από τον καρπό και διαλύθηκε.

Ένας άντρας στεκόταν κοντά της, βαστώντας σπαθί. Φορούσε κουκούλα και προσωπίδα και γυαλιά, όπως όλοι τους, και η Κά-

τια δεν ήξερε ποιος ήταν, μέσα στην παραζάλη της. «Σκοτ; Καπετάνιε;»

Ένας άλλος άντρας παρουσιάστηκε αντίκρυ του πρώτου και, κραδαίνοντας ένα μεγάλο τσεκούρι, χτύπησε το μακρύτερο πόδι του φαντάσματος, θρυμματίζοντάς το και κάνοντας το τέρας να καταρρεύσει.

Ο άντρας με το σπαθί τής έδωσε το ελεύθερο χέρι του, κι εκείνη το έπιασε και σηκώθηκε στα πόδια της, που έτρεμαν. «Ο Προαιρέσιος είμαι,» της είπε.

«Σ'ευχαριστώ,» αποκρίθηκε η Κάτια. «Σ'ευχαριστώ.»

«Φύλαξέ το για μετά,» είπε ο Προαιρέσιος, καθώς ο Γεράρδος κομμάτιαζε το φάντασμα με δυνατά χτυπήματα του τσεκουριού του. «Τώρα, πρέπει να φύγουμε από τούτο το λαγούμι. Είναι γεμάτο φαντάσματα. Κι αντί να τελειώνουν, φαίνεται συνεχώς να πληθαίνουν.»

Κεφάλαιο 36

Οι σκάλες τούς οδήγησαν στον πρώτο όροφο του περίπλοκου οικοδομήματος, και μετά στον επόμενο, και στον επόμενο.

Από κάτω μπορούσαν ν'ακούσουν τα φαντάσματα να έρχονται.

Το γόνατο της Μάρθας πονούσε, κι εκείνη μετά δυσκολίας ανέβαινε τα σκαλοπάτια. Τώρα σταμάτησε, λέγοντας στον Σέλιρ'χοκ: «Δεν έχεις άλλες χειροβομβίδες, μάγε;»

«Έχω,» αποκρίθηκε αυτός, σταματώντας πλάι της.

Ο Τσαρέν'κραμ έβγαλε μερικές παράξενες φωνές απ'το στόμα του.

Ο Σέλιρ στράφηκε και του απάντησε.

«Τι λέει;» ρώτησε η Μάρθα.

«Μου είπε να μην καθυστερούμε, και του είπα ότι δεν καθυστερούμε,» εξήγησε ο μάγος. Τραβώντας την περόνη μιας χειροβομβίδας, την πέταξε προς τα κάτω, αφήνοντάς τη να χοροπηδήσει πάνω στις σκάλες.

Η έκρηξη τούς τράνταξε.

«Δεν πρόκειται να επιστρέψουμε από κει που ήρθαμε,» είπε ο Σέλιρ'χοκ στη Μάρθα. «Τα σκαλοπάτια θα έχουν γίνει κομμάτια.»

«Τα φαντάσματα, όμως, ακόμα έρχονται, τα γαμημένα.» Μπορούσε να τ'ακούσει. «Άρα, υπάρχει τρόπος να περάσει κανείς.»

Στράφηκαν και συνέχισαν ν'ανεβαίνουν.

Ο Τσαρέν'κραμ μίλησε πάλι, και ο Σέλιρ τού απάντησε.

«Τι είπε;» ρώτησε η Μάρθα.

«Το ενεργειακό του δόρυ είναι έτοιμο, και προτείνει να σταθούμε για ν'αντιμετωπίσουμε τους εχθρούς μας. Του αποκρίθηκα, όμως, ότι είναι πολλοί.»

«Υπάρχει το εξής πρόβλημα, μάγε,» είπε η Μάρθα, μορφάζοντας από τον πόνο στο γόνατό της, καθώς ανέβαιναν. «Δεν έχουμε ιδέα πού θα μας οδηγήσουν, τελικά, αυτές οι γαμημένες σκάλες.»

Ο Σέλιρ’χοκ δεν απάντησε.

Και στον επόμενο όροφο που έφτασαν είδαν ότι αντίκρυ τους υπήρχε ένα ανοιχτό μπαλκόνι, ημικυκλικού σχήματος και αρκετά μεγάλο.

«Εκεί,» είπε η Μάρθα, δείχνοντάς το. «Από κει ίσως να μπορούμε να κατεβούμε με τα σχοινιά μας.»

Ο μάγος φάνηκε διστακτικός.

«Είναι η καλύτερη λύση. Μετά, θα είμαστε πολύ ψηλά, και ίσως να μην υπάρχει κανένας απολύτως τρόπος για να κατεβούμε.»

Ο Σέλιρ’χοκ κατένευσε, και βγήκαν από τις σκάλες, πλησιάζοντας το μπαλκόνι.

Προτού, όμως, φτάσουν εκεί, ο μάγος τράβηξε μια χειροβομβίδα και την έστειλε να κατρακυλήσει πάνω στα σκαλοπάτια. Ακόμα μια έκρηξη τράνταξε το μέρος, κάνοντας κομμάτια πάγου να πέσουν απ’τους τοίχους και την οροφή και να θρυμματιστούν στο πάτωμα.

Η Μάρθα βγήκε στο μπαλκόνι, κουτσαίνοντας. Το γαμημένο το γόνατό της την πέθαινε. Παραδόξως, τα τραύματα στη μέση της δεν την ενοχλούσαν και τόσο.

Στην ημικυκλική περιφέρεια του μπαλκονιού υπήρχαν κάγκελα, γεμάτα πάγους, και ανάμεσά τους ορθώνονταν μεταλλικές στήλες που είχαν οκταγωνικές λάμπες στην κορυφή τους. Ο άνεμος που φυσούσε εδώ πάνω ήταν πολύ δυνατός, και χτυπούσε τη Μάρθα με παγοκρυστάλλους και χιόνι.

Το μπαλκόνι βρισκόταν στον τέταρτο όροφο του οικοδομήματος, κάπου δέκα μέτρα πάνω απ’το έδαφος, κι από κάτω ο δρόμος δεν ήταν άδειος: υπήρχαν φαντάσματα, και άνθρωποι. Τρεις άνθρωποι με γούνες, παγοπέδιλα, γάντια, κουκούλες, προσωπίδες, γυαλιά, σάκους, και όπλα. Θα μπορούσαν να είναι οποιοιδή-

ποτε· η Μάρθα ήταν αδύνατον, αυτή τη στιγμή, να τους αναγνωρίσει. Έμοιαζαν, πάντως, να βρίσκονται σε δύσκολη θέση, καθώς τα φαντάσματα τούς είχαν περικυκλώσει από παντού.

«Μάγε!» είπε, δείχνοντας κάτω.

«Δε νομίζω νάναι ο Γεράρδος κι ο Προαιρέσιος,» παρατήρησε ο Σέλιρ'χοκ.

«Ούτε κι εγώ.»

Ο Τσαρέν'κραμ είπε κάτι, έντονα.

«Φαντάσματα έρχονται από τη σκάλα,» προειδοποίησε ο Σέλιρ'χοκ τη Μάρθα.

«Γαμώ τον κώλο της Έχιδνας!» μούγκρισε εκείνη. «Τους έχουμε ρίξει τόσες χειροβομβίδες· πώς είναι δυνατόν να έρχονται ακόμα;» Ωστόσο, δεν στεκόταν άπραγη καθώς μιλούσε· έβγαζε το σχοινί της απ'το σάκο της και το έδενε πάνω στα παγωμένα κάγκελα του μπαλκονιού. «Θα κατεβείς εσύ πρώτος, μάγε; Ή να κατεβώ εγώ;»

«Ο Τσαρέν'κραμ θα κατεβεί πρώτος.»

«Τι;»

«Το δόρυ του είναι πιο κατάλληλο για να διαλύει φαντάσματα απ'ό,τι τα δικά μας όπλα.»

«Σωστά.» Η Μάρθα, έχοντας δέσει γερά το σχοινί, το έριξε απ'την άκρη του μπαλκονιού.

Ο Σέλιρ'χοκ μίλησε στον Τσαρέν'κραμ. Ο Κρά'αν ένευσε με τις κεραίες του, κι έβγαλε τον σάκο του. Ανέβηκε πάνω στα κάγκελα, έπιασε το σχοινί, κι άρχισε να κατεβαίνει. Στην πλάτη του ήταν κρεμασμένο μόνο το τουφέκι του. Το δόρυ του το κρατούσε με δύο από τα τέσσερα χέρια του.

«Τους σάκους μας,» είπε ο Σέλιρ'χοκ στη Μάρθα, «δε χρειάζεται να τους κατεβάσει κανείς. Θα τους φέρω εγώ μ'ένα Ξόρκι Τηλεκινήσεως.»

Εκείνη ένευσε. «Θα κατεβώ εγώ μετά απ'το μυρμήγκι, εντάξει;»

«Ναι.»

Ο Τσαρέν'κραμ, φτάνοντας κάτω, βρέθηκε πίσω απ'τα φαντάσματα που επιτίθονταν στους τρεις ανθρώπους. Έθεσε το δόρυ του οριζόντια και χίμησε σ'ένα απ'αυτά.

Η Μάρθα, έχοντας ήδη βγάλει τον σάκο της απ'τους ώμους, ανέβηκε στα κάγκελα του μπαλκονιού, πιάστηκε απ'το σχοινί, και κατέβηκε, σταυρώνοντας τα πόδια της στον αστράγαλο και χρησιμοποιώντας τα χέρια της επιδέξια.

Όταν βρέθηκε κάτω, είδε ότι η ενέργεια στο δόρυ του Τσαρέν'κραμ είχε ξοδευτεί, και ο Κρά'αν προσπαθούσε τώρα ν'αντιμετωπίσει ένα φάντασμα που έμοιαζε με άνθρωπο ο οποίος είχε ουρά αντί για πόδια. Η Μάρθα έβγαλε το τσεκούρι της από την πλάτη και πήγε να τον βοηθήσει, χτυπώντας το παγοκρυσταλλικό πλάσμα στον ώμο.

Ο Σέλιρ'χοκ κατέβηκε απ'το σχοινί, και η Μάρθα τον άκουσε ν'αρθρώνει τα λόγια για κάποιο ξόρκι, μέσα στον άνεμο. Εν τω μεταξύ, εκρήξεις αντηχούσαν και δυνατές αναλαμπές φαίνονταν, καθώς οι τρεις άγνωστοι μάχονταν εναντίον των φαντασμάτων.

Οι σάκοι κατέβηκαν από το μπαλκόνι, καθώς μια αόρατη δύναμη τούς μετακινούσε, κάνοντάς τους να πετάνε.

Η Μάρθα και ο Τσαρέν'κραμ είχαν πλέον καταφέρει να κομματιάσουν το φάντασμα εμπρός τους, και μπορούσαν αντίκρυ τους να δουν τους τρεις αγνώστους. Ο αριθμός των παγοκρυσταλλικών πλασμάτων είχε ελαττωθεί κάπως, αν κι απέμεναν ακόμα κάμποσα απ'αυτά. Ένας από τους τρεις πέταξε μια χειροβομβίδα, κάνοντας ένα φάντασμα να διαλυθεί. Ένας άλλος έδειξε τη Μάρθα, τον Τσαρέν'κραμ, και τον Σέλιρ'χοκ, καθώς εκείνοι έπαιρναν τους σάκους τους από κάτω και τους περνούσαν στην πλάτη τους.

Ο Κρά'αν αφαίρεσε τη λεπίδα απ'το δόρυ του και άλλαξε τη μπαταρία, μιλώντας συγχρόνως.

Ο Σέλιρ'χοκ τού απάντησε, στην ίδια γλώσσα, κι ύστερα βάδισε προς τα φαντάσματα που περιτριγύριζαν τους τρεις αγνώστους.

Ο Τσαρέν'κραμ τον ακολούθησε, εφορμώντας καταπάνω σ'ένα απ'αυτά και καρφώνοντάς το στην πλάτη. Το φάντασμα τυλίχτηκε από μια λάμψη, και διαλύθηκε. Δυστυχώς, όμως, και η ενεργεία στο δόρυ του Κρά'αν φάνηκε να ξοδεύεται.

Είναι αποτελεσματικό, σκέφτηκε η Μάρθα, *αλλά δεν κρατά για πολύ, το γαμημένο.* Και, βαστώντας το τσεκούρι της με τα δύο χέρια, χτύπησε ένα απ'τα τέσσερα πλοκάμια ενός άλλου φαντάσματος, το οποίο θύμιζε μαλάκιο, σαν αυτά που έβλεπε κανείς στα βάθη των ακτών της Υπερυδάτιας.

Ο Τσαρέν'κραμ ήρθε να τη βοηθήσει, κραδαίνοντας το δόρυ του.

«Βγάλε το τσεκούρι σου!» του είπε η Μάρθα. «Το τσεκούρι σου!»

Ο Κρά'αν τής απάντησε κάτι που εκείνη δεν κατάλαβε˙ πάντως, το τσεκούρι του *δεν* το έβγαλε.

Δε μπορούμε και να συνεννοηθούμε μ'αυτή τη μαλακία!

Η Μάρθα απέφυγε ένα πλοκάμι που ερχόταν προς το κεφάλι της και, εξαιτίας του χτυπημένου της γονάτου, γλίστρησε κι έπεσε.

Ένας άντρας με προσωπίδα πλησίασε, ξαφνικά, και κοπάνησε με το τσεκούρι του το πλοκάμι, καθώς αυτό στρεφόταν ξανά εναντίον της.

Το πλοκάμι, πριν προλάβει να την αγγίξει, κόπηκε.

«Ποιος είσαι;» ρώτησε η Μάρθα, μπήγοντας το δικό της τσεκούρι στο παγωμένο έδαφος και προσπαθώντας να σηκωθεί.

«Ο Νάραλχεμ'νιρ. Μαζί μου είναι ο Σκοτ κι ο Νικόδημος. Είδατε, μήπως, τον Ελπιδοφόρο και τη Φενίλδα'σαρ;»

«Όχι. Είδατε τον Γεράρδο ή τον Προαιρέσιο;»

«Όχι.»

Ο Τσαρέν'κραμ είχε, κάπως, καταφέρει να διαλύσει άλλο ένα πλοκάμι του φαντάσματος με το δόρυ του. Και ο Σέλιρ'χοκ, κραδαίνοντας ένα τσεκούρι, χτύπησε το τελευταίο, μία, δύο φορές,

σπάζοντάς το. Το φάντασμα δεν μπορούσε να κάνει και πολλά τώρα, αφού, εκτός από πλοκάμια, είχε μόνο ένα σχετικά μικρό σφαιροειδές σώμα.

«*Ελάτε!*» φώναξε ο Σκοτ. «Από δω!»

Οι υπόλοιποι τον ακολούθησαν, καθώς τα φαντάσματα είχαν αραιώσει γύρω τους. Μπήκαν σ'ένα στενορύμι κι έτρεξαν επάνω στους πάγους, προσέχοντας μη γλιστρήσουν και πέσουν. Η Μάρθα μόρφαζε και μούγκριζε πίσω από την προσωπίδα της, από τον πόνο στο γόνατό της.

«Ποιοι είστε;» ρώτησε ο Σκοτ.

Η Μάρθα τού απάντησε.

«Την Κάτια την είδατε πουθενά;»

«Όχι.»

«Τον αρχηγό μας; Τη Φενίλδα;»

«Ούτε.»

«Σκατά…! Έχουμε μπλέξει μέσα σ'ετούτη την τρισκατάρατη πόλη, γαμώ τη Γενιά του Σκοτοδαίμονος!»

Ο Ελπιδοφόρος είχε γεμίσει ξανά τον εκτοξευτή στο τουφέκι του με χειροβομβίδες, και, βλέποντας ένα φάντασμα να ξεπροβάλλει από το πέρας ενός δρόμου –ένα τερατούργημα που έμοιαζε με σκύλο με τρία πλοκάμια στην πλάτη–, το κομμάτιασε μέσα σε μια δυνατή έκρηξη.

Έκανε νόημα στη Φενίλδα να περιμένει, και ζύγωσε μια στροφή πριν από το πέρας του δρόμου, για να κοιτάξει αν ερχόταν κανένας άλλος εχθρός από εκεί. Κανείς δεν ερχόταν. Έγνεψε στη μάγισσα να τον ακολουθήσει, και βάδισε πρώτος.

«Πόσες χειροβομβίδες σού μένουν ακόμα;» τον ρώτησε εκείνη.

«Αυτές είναι η τελευταία δόση.»

Η Φενίλδα καταράστηκε σιγανά πίσω απ'την προσωπίδα της.

«Δεν έχουν, όμως, τελειώσει ακόμα,» πρόσθεσε ο Ελπιδοφόρος. «Και νομίζω ότι πλησιάζουμε στον προορισμό μας. Το μόνο που με προβληματίζει είναι πώς θα τον αναγνωρίσουμε.»

«Θα υπάρχει η μεταλλική στήλη, πάνω στην οποία πρέπει να συναρμολογήσουμε τη συσκευή.»

«Ναι, αλλά ίσως νάναι μέσα σε κάποιο χτίριο. Δεν ξέρουμε πού ακριβώς βρίσκεται.» Ο Ελπιδοφόρος, σταματώντας να βαδίζει, άνοιξε γι'ακόμα μια φορά τον χάρτη τους. Έβγαλε την πυξίδα του και προσπάθησε να υπολογίσει τη θέση τους. «Έχουμε ένα βασικό πρόβλημα, Φενίλδα: Δεν μπορώ να ξέρω πόσο μακριά είμαστε ακόμα απ'το σημείο συναρμολόγησης.»

«Κοίτα.» Η μάγισσα έδειξε πάνω στον χάρτη. «Εδώ συναντιούνται οι τρεις βασικές λεωφόροι της πόλης. Το σημείο συναρμολόγησης είναι λίγο πιο βόρεια απ'το σημείο συνάντησης των λεωφόρων. Επομένως, αν ακολουθήσουμε τη μία απ'αυτές....»

«Και τα φαντάσματα; Στα ανοιχτά μέρη έχουν το πλεονέκτημα.»

«Σωστά, αλλά έτσι όπως κινούμαστε, μες στα δρομάκια, ποτέ δε θα φτάσουμε εκεί που θέλουμε˙ συνεχώς θα χανόμαστε, Στίβεν.»

Ο Ελπιδοφόρος μόρφασε, διστακτικά, πίσω απ'την προσωπίδα του. «Εντάξει,» είπε, «πάμε.» Έδειξε. «Προς τα κει πρέπει νάναι η δεύτερη λεωφόρος˙ κι ας ευχηθούμε τα φαντάσματα να μην έχουν φτάσει σ'αυτήν.»

«Πού πηγαίνουν οι σύντροφοί σου;» ρώτησε ο Προαιρέσιος την Κάτια.

Είχαν βγει απ'το επικίνδυνο λαγούμι και βάδιζαν τώρα μέσα σε μια πάροδο όπου δεν υπήρχαν –για την ώρα, τουλάχιστον– φαντάσματα.

«Τι εννοείς;»

«Μην κάνεις την ανήξερη. Ξεκινήσατε να πηγαίνετε προς κάποιο συγκεκριμένο μέρος. Τι μέρος είν'αυτό;»

«Δεν ξέρω. Ο Ελπιδοφόρος ίσως να ξέρει–»

«Λες ψέματα. Και σου σώσαμε τη ζωή.»

«Δε λέω ψέματα! Δεν ξέρω πού ακριβώς είναι. Δεν έχω εγώ τον χάρτη. Ο Ελπιδοφόρος τον έχει, και ο Νάραλχεμ, και η Φενίλδα.»

«Ποιον χάρτη;» ρώτησε ο Γεράρδος. «Υπάρχει κι άλλος χάρτης;»

Η Κάτια έμεινε σιωπηλή.

Απότομα, ο Προαιρέσιος σταμάτησε να βαδίζει, την άρπαξε απ'τον ώμο, και κόλλησε την πλάτη της πάνω σ'έναν τοίχο. «Πες μας! *Υπάρχει κι άλλος χάρτης;*»

«Ναι. Ένας χάρτης της Αρταλδάφρα.»

«Δε μας το είπε αυτό ο αρχηγός σας…» παρατήρησε ο Γεράρδος.

Η Κάτια έμεινε πάλι σιωπηλή.

«Πού πηγαίνουν οι σύντροφοί σου;» τη ρώτησε ο Γεράρδος. «Γιατί βρίσκεστε *πραγματικά* εδώ; Ποιος είναι ο λόγος;»

«…Δεν ξέρω. Εγώ μονάχα μηχανικός είμαι. Για το όχημα…»

«Μας λες ψέματα πάλι!» είπε ο Προαιρέσιος.

«Μηχανικός είμαι!» επέμεινε η Κάτια. «Φέρε μου μια μηχανή και μπορώ να σ'το αποδ–!»

«Την Παντοκράτειρα υπηρετείτε, έτσι δεν είναι;» τη διέκοψε ο Προαιρέσιος. «Εκείνη σάς έστειλε εδώ!»

«Δεν ξέρεις τι λες! Δεν έχουμε καμία σχέση με την Παντοκράτειρα! Εξερευνητές είμαστε.»

«Δεν σε πιστεύω.»

«Δικό σου πρόβλημα!» Η Κάτια τον έσπρωξε, παραμερίζοντάς τον από εμπρός της κι απομακρύνοντας τον εαυτό της από τον παγωμένο τοίχο. «Τι θα κάνουμε τώρα;» απαίτησε. «Θα καθόμαστε εδώ, ώσπου νάρθουν τα φαντάσματα για να μας σκοτώσουν και τους τρεις;»

Για λίγο, κανείς δε μίλησε. Μετά: «Πάμε να βρούμε τους άλλους,» είπε ο Γεράρδος, ξεκινώντας να βαδίζει πρώτος.

Ο Προαιρέσιος και η Κάτια τον ακολούθησαν.

Ο Ελπιδοφόρος και η Φενίλδα βγήκαν στη λεωφόρο που είχαν δει στον χάρτη τους˙ τουλάχιστον, *υπέθεταν* ότι ήταν αυτή, γιατί δεν είχαν κανέναν τρόπο για να το επιβεβαιώσουν. Το μέρος ήταν στρωμένο με πάγο και χιόνι, και ο άγριος άνεμος της Ταρασμάλθης λυσσομανούσε. Φαντάσματα, ωστόσο, δε φαίνονταν μέσα στη θολούρα.

«Είμαστε τυχεροί,» είπε ο Ελπιδοφόρος. «Ό,τι κι αν είναι αυτό που τα έφερε εδώ, δε μπορεί να τα ελέγξει και πολύ καλά. Περιφέρονται χωρίς καμια συγκεκριμένη στρατηγική, επιτιθέμενα σ'όποιους βρουν μπροστά τους. Αναρωτιέμαι αν επιτίθενται και το ένα στο άλλο, όταν δεν υπάρχει άλλη λεία.»

«Δεν το νομίζω,» αποκρίθηκε η Φενίλδα.

«Γιατί;»

«Μάλλον, επιτίθενται μόνο σε έμβια όντα. Και τα φαντάσματα – όπως τ'αποκάλεσε η Μάρθα– δεν είναι έμβια, Στίβεν: είναι αυτοκινούμενες συγκεντρώσεις παγοκρυστάλλων.»

«Τέλος πάντων,» είπε ο Ελπιδοφόρος, καθώς βάδιζαν στην άκρη της λεωφόρου, κατευθυνόμενοι προς το κέντρο της Αρταλδάφρα. «Δεν έχει πραγματική σημασία, ό,τι κι αν είναι.»

Μετά από λίγο, ο άνεμος έφερε, εκτός απ'το συνηθισμένο του βουητό, και εκρήξεις στ'αφτιά τους.

«Κάποιοι είναι κοντά,» παρατήρησε ο Ελπιδοφόρος.

«Ο Νάραλχεμ,» είπε η Φενίλδα. «Σίγουρα, θα έρχεται. Το ξέρει πως πρέπει να φτάσουμε εδώ.»

Συνέχισαν να προχωρούν, ώσπου βρέθηκαν σ'ένα μέρος που δεν μπορεί παρά να ήταν το κέντρο της παγωμένης αρχέγονης πόλης. Επρόκειτο για μια μεγάλη πλατεία, όπου κατέληγαν τρεις πλατιές λεωφόροι, η μία εκ των οποίων ήταν αυτή που είχαν α-

κολουθήσει η Φενίλδα και ο Ελπιδοφόρος. Πέτρινα και ξύλινα καθίσματα υπήρχαν σε διάφορα σημεία, καθώς και χώροι όπου, πριν από αιώνες, πρέπει να φύτρωναν δέντρα, αλλά τώρα δεν ήταν τίποτα εκεί εκτός από πάγους και χιόνια. Μεταλλικές στήλες με λάμπες βρίσκονταν σε τακτά διαστήματα η μία από την άλλη. Και αγάλματα ορθώνονταν εδώ κι εκεί, άλλα ψηλότερα άλλα χαμηλότερα. Τα περισσότερα απεικόνιζαν ανθρώπους, ή πτηνά με κεφάλια ανθρώπων.

«Οι θεοί της Αρταλδάφρα;» είπε ο Ελπιδοφόρος.

«Ποιος ξέρει; Ίσως.»

«Το σημείο συναρμολόγησης πρέπει νάναι βόρεια από δω.» Ο Ελπιδοφόρος έβγαλε την ενεργειακή πυξίδα του, καθώς βάδιζαν επάνω στη μεγάλη πλατεία.

Οι σκιές του απογεύματος πύκνωναν γύρω τους˙ το βράδυ ερχόταν. Από κάποια απόσταση –αδύνατον να υπολογίσουν πόση ακριβώς–, κι άλλες εκρήξεις αντηχούσαν.

Ο Ελπιδοφόρος έδειξε βόρεια, και προχώρησαν προς τα εκεί, περνώντας ανάμεσα από σειρές αγαλμάτων και φτάνοντας, τελικά, μπροστά σ’ένα αρχαίο, πέτρινο οικοδόμημα.

Το οποίο δεν τους ήταν τελείως άγνωστο.

Κάτι τούς θύμιζε.

«Ο ναός…» είπε η Φενίλδα. «Ο ναός στο δάσος. Δεν είναι σαν το ναό στο δάσος, Στίβεν;»

Εκείνος ένευσε. «Ναι, μοιάζουν. Και μη με λες συνέχεια Στίβεν.»

Πλησίασαν το επιβλητικό οικοδόμημα, που ήταν φτιαγμένο με μια ανέγνωρη τεχνοτροπία, όπως κι όλα τα υπόλοιπα οικοδομήματα της Αρταλδάφρα, καθώς κι ό,τι άλλο συναντούσε κανείς στην παγωμένη διάσταση της Ταρασμάλθης.

Ο Ελπιδοφόρος και η Φενίλδα άρχισαν ν’ανεβαίνουν τα ψηλά σκαλοπάτια του ναού: ο πρώτος κρατώντας το τουφέκι του υψωμένο˙ η δεύτερη έχοντας μια χειροβομβίδα στο γαντοφορε-

μένο χέρι της. Οι πάγοι έτριζαν κάτω απ'τις μπότες τους. Ο άνεμος ούρλιαζε.

Η είσοδος του οικοδομήματος ήταν ανοιχτή: το εσωτερικό του φαινόταν να είναι γεμάτο χιόνια και πάγους. Σταλακτίτες από παγοκρύσταλλο κρέμονταν από την ψηλή οροφή του. Τα αγάλματα εδώ ήταν μεγαλύτερα απ'ό,τι στην πλατεία, και στήριζαν το μέρος σαν χοντροί κίονες.

Τα μάτια της Φενίλδα έψαξαν για τη μεταλλική στήλη: το σημείο όπου έπρεπε να συναρμολογήσουν τη συσκευή που τους είχαν δώσει οι Υπερασπιστές.

Δεν τη βρήκε πουθενά.

«Δεν πρέπει να είμαστε στο σωστό μέρος…» είπε, καθώς βάδιζαν στο εσωτερικό του ναού. «Δεν είν'εδώ, Στίβεν. Δεν είν'εδώ…»

Κεφάλαιο 37

Εκρήξεις και φωνές.

Ιαχές μάχης.

«Από κει!» είπε ο Προαιρέσιος, δείχνοντας μια στροφή μέσα στους δρόμους.

Ο Γεράρδος και η Κάτια τον ακολούθησαν. Έστριψαν και βρέθηκαν σ’ένα στενορύμι, το οποίο φαινόταν να τελειώνει σε μια μεγάλη λεωφόρο, όχι όμως αυτήν όπου είχαν πρωτοεμφανιστεί τα φαντάσματα: τουλάχιστον, ο Γεράρδος δεν *νόμιζε* πως ήταν αυτή, γιατί, έτσι όπως ήταν παγωμένα τα πάντα σε τούτη την πόλη, ήταν λιγάκι δύσκολο να ξεχωρίσεις το ένα μέρος από το άλλο.

Το σημαντικό, όμως, δεν ήταν η ίδια η λεωφόρος, αλλά το τι *γινόταν* μέσα στη λεωφόρο. Φαντάσματα φαίνονταν, το λιγότερο καμια δεκαπενταριά, καθώς και άνθρωποι, ντυμένοι με γούνες, κουκούλες, προσωπίδες, και σκούρα γυαλιά. Ή, μάλλον, όχι, δεν ήταν όλοι τους άνθρωποι: η μία απ’τις φιγούρες που διέκρινε ο Γεράρδος μέσα στον χαλασμό είχε τέσσερα χέρια, και δύο κεραίες έβγαιναν από ειδικά ανοίγματα της κουκούλας της. *Ο Τσαρέν’κραμ.*

«Τους βρήκαμε,» είπε, βγάζοντας μια χειροβομβίδα, καθώς ζύγωναν το πέρας του σοκακιού.

Ο Προαιρέσιος ένευσε. «Έτσι φαίνεται. Αλλά είναι μπλεγμένοι.» Είχε κι εκείνος βγάλει μια χειροβομβίδα και, συγχρονισμένα με τον Γεράρδο, την πέταξε εναντίον των φαντασμάτων.

Τρία από αυτά διαλύθηκαν σε κομμάτια παγοκρυστάλλου, καθώς δυο εκρήξεις τα τύλιξαν.

Ο Γεράρδος και ο Προαιρέσιος βγήκαν απ’το σοκάκι, κρατώντας ο πρώτος το τσεκούρι του κι ο δεύτερος το σπαθί του. Η Κάτια τούς ακολούθησε, κρατώντας τσεκούρι κι εκείνη.

«Μη ρίχνετε από δω!» φώναξε ο Γεράρδος, βλέποντας μια έκρηξη να γίνεται σχετικά κοντά τους. «*Μη ρίχνετε από δω!*» Και, υψώνοντας το όπλο του με τα δύο χέρια, το κατέβασε πάνω στο στήθος ενός ανθρωπόμορφου φαντάσματος που είχε βρεθεί, ξαφνικά, εμπρός του. Το παγοκρυσταλλικό πλάσμα έσπασε στα δύο και κατέρρευσε.

Ο Γεράρδος άκουσε τον Τσαρέν'κραμ να φωνάζει τ'όνομά του, και είδε τον Κρά'αν να έρχεται με το δόρυ του στα χέρια. Η λεπίδα δεν γυάλιζε με ενέργεια, όπως συνήθως· πρέπει να είχε εξαντληθεί από τη μάχη.

Ο Προαιρέσιος απέκρουσε ένα παγοκρυσταλλικό καρφί με το σπαθί του, και προσπάθησε να το κόψει, αποτυχαίνοντας. Η Κάτια τον βοήθησε, χτυπώντας το με τσεκούρι της. Το καρφί διαλύθηκε. Δυστυχώς, όμως, αυτό δεν ήταν το *μοναδικό* καρφί που διέθετε το φάντασμα που αντιμετώπιζαν: το τερατούργημα έμοιαζε με μια σφαίρα γεμάτη πλοκαμοειδή αγκάθια, η οποία προχωρούσε επάνω σε μικρά, μικρά πόδια.

Ο Τσαρέν'κραμ βρέθηκε κοντά στον Γεράρδο. «Είναι όλοι καλά;» τον ρώτησε εκείνος. «Η Μάρθα; Ο Σέλιρ;»

«Ναι,» απάντησε ο Κρά'αν. «Κάλυψέ με, ν'αλλάξω μπαταρία. Είναι η τελευταία μου!»

Ο Γεράρδος στάθηκε μπροστά του, καθώς ένα φάντασμα τούς ορμούσε, σερνόμενο επάνω σε μια μεγάλη ουρά κι ανεμίζοντας δύο χέρια που έμοιαζαν με πελέκια. Κεφάλι δεν είχε, αλλά είχε ένα άχρηστο πτερύγιο στην πλάτη.

«Τόσες λίγες είχες μαζί σου;» ρώτησε ο Γεράρδος τον Τσαρέν'κραμ, χωρίς να γυρίσει να τον κοιτάξει.

«Δεν ήταν λίγες! Κάθε φορά που χτυπάω τα φαντάσματα, εξαντλείται και μία. Τα καταστρέφουν, όμως!»

Ο Γεράρδος απέκρουσε το ένα απ'τα πελέκια του εχθρού τους, αλλά η ορμή του ήταν τέτοια που τον έκανε να γλιστρήσει στους πάγους και να πέσει. Το άλλο πελέκι κατέβηκε, αμέσως, για να

του λιανίσει τα πόδια. Εκείνος γύρισε στο πλάι, και η παγοκρυσταλλική λεπίδα ίσα που τον αστόχησε, σπάζοντας τον πάγο από κάτω του.

Ο Γεράρδος διέγραψε ένα ημικύκλιο με το δικό του τσεκούρι, και χτύπησε το φάντασμα στην πλατιά ουρά του, χωρίς όμως να καταφέρει να την κόψει. Καταράστηκε κάτω απ'την ανάσα του, λαχανιασμένος.

Και είδε το ένα απ'τα δύο πελεκόχερα του τέρατος να υψώνεται από πάνω του.

Ο σάκος του τον δυσκόλευε στις κινήσεις, αλλά ο Γεράρδος προσπάθησε να κυλήσει στο πλάι –και δεν τα κατάφερε: έμεινε στη θέση του, καθώς το εχθρικό όπλο ερχόταν καταπάνω του.

Ύψωσε, όμως, το τσεκούρι του εγκαίρως κι απέκρουσε την παγοκρυσταλλική λεπίδα. Μικρά θραύσματα παγοκρυστάλλου πετάχτηκαν πάνω στα γυαλιά του και στην προσωπίδα του.

Το δεύτερο πελεκόχερο του φαντάσματος κινήθηκε–

Ένα δόρυ καρφώθηκε στο στήθος του τέρατος, κι αυτό τυλίχτηκε από μια ξαφνική λάμψη και διαλύθηκε σε κομμάτια, τα οποία έλουσαν τον Γεράρδο, χωρίς να τον τραυματίσουν.

Ο Τσαρέν'κραμ τον βοήθησε να σηκωθεί. «Βλέπεις;» είπε. «Το όπλο μου τα καταστρέφει αμέσως. Αλλά η ενέργειά του τελείωσε πάλι, και τώρα δεν έχω άλλη μπαταρία μαζί μου.»

«Δεν πειράζει,» είπε ο Γεράρδος, ξέπνοα. «Σ'ευχαριστώ.»

Κοίταξε γύρω του, και είδε ότι τα φαντάσματα αραίωναν˙ οι επιθέσεις των συμμαχητών του αποδεικνύονταν αποτελεσματικές εναντίον τους. Παρατήρησε, όμως, ότι ένας απ'αυτούς είχε τραυματιστεί και βρισκόταν πεσμένος στο παγωμένο έδαφος.

Πήγε προς τα εκεί, γρήγορα, με τον Τσαρέν'κραμ πίσω του. Δίπλα στον τραυματία ήταν γονατισμένος κάποιος ο οποίος κρατούσε ένα ραβδί τυλιγμένο με γούνες: ο Σέλιρ'χοκ. Και ο Γεράρδος φοβήθηκε ότι ο τραυματίας ίσως να ήταν η Μάρθα.

«Ποιος είν'αυτός;» ρώτησε, φτάνοντας κοντά.

Ο μάγος ύψωσε το βλέμμα του, για να τον κοιτάξει. «Ο Νικόδημος, Καπετάνιε. Και καλώς μας βρήκες. Σε ψάχναμε.»

Ο τραυματίας έβηξε, κρατώντας τα πλευρά του. Έκανε να σηκωθεί.

«Μείνε ακίνητος,» του είπε ο Σέλιρ’χοκ, βάζοντας το χέρι του στον ώμο του Νικόδημου. «Θα σε πάρουμε από δω˙ δε θα σ’αφήσουμε.»

«Πού είναι η Μάρθα;» ρώτησε ο Γεράρδος.

«Εδώ είμαι.»

Στράφηκε και την είδε να πλησιάζει, κουτσαίνοντας. Στα χέρια της βαστούσε ένα τσεκούρι, που η πάνω άκρη της λεπίδας του είχε ένα μικρό σπάσιμο˙ αναμφίβολα, είχε πελεκήσει πολλά φαντάσματα. Οι γούνες της Μάρθας ήταν αιματοβαμμένες γύρω απ’τη μέση της.

«Είσαι καλά;» τη ρώτησε ο Γεράρδος.

«Το γόνατό μου με πονάει, κυρίως,» απάντησε εκείνη˙ «τ’άλλα είναι γρατσουνιές. Είν’εδώ κι ο Απολλώνιος;»

«Ναι, εδώ είναι. Και η Κάτια, επίσης˙ τη συναντήσαμε μέσα στους δρόμους, ενώ ένα φά–»

«Βοηθήστε με να τον σηκώσω,» είπε ο Σέλιρ’χοκ.

Και ο Γεράρδος, αφήνοντας την κουβέντα με τη Μάρθα, έπιασε το ένα χέρι του Νικόδημου, ενώ ο μάγος έπιανε το άλλο. Χωρίς μεγάλη δυσκολία, κατάφεραν να τον σηκώσουν στα πόδια του. Εκείνος μούγκρισε.

Ο Νάραλχεμ’νιρ πλησίασε, και ρώτησε τον Γεράρδο: «Είδες τον Ελπιδοφόρο και τη Φενίλδα’σαρ;»

Εκείνος κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δυστυχώς.»

«Καλύτερα να πηγαίνουμε!» φώναξε ο Σκοτ, που στεκόταν λίγο παραπέρα, κοντά στην Κάτια. «Να *πηγαίνουμε*, προτού έρθουν κι άλλα!»

«Μισό λεπτό!» του απάντησε ο Νάραλχεμ. «Ο Νικόδημος είναι χτυπημένος.»

Και άρθρωσε ένα ξόρκι, υψώνοντας τα γαντοφορεμένα χέρια του πάνω απ'τα τραυματισμένα πλευρά του Νικόδημου. «Είσαι τυχερός,» του είπε. «Ο πνεύμονας δεν έχει χτυπηθεί. Δύο πλευρά έχουν σπάσει μόνο.»

Ο Νικόδημος έτριξε τα δόντια. «Ναι, τι τυχερός που είμαι…!»

«Αν ο πνεύμονάς σου είχε χτυπηθεί, ανόητε, θα πέθαινες. Τώρα, απλά θα ταλαιπωρηθείς λιγάκι. Και καλύτερα να πηγαίνουμε, όπως πρότεινε κι ο Σκοτ˙ αν μείνουμε κι άλλο εδώ, θα έρθουν πάλι φαντάσματα και θα μας κυκλώσουν.» Και, παίρνοντας το βλέμμα του απ'τον Νικόδημο και δυναμώνοντας τη φωνή του: «Κουνηθείτε!»

Προχώρησαν επάνω στην παγωμένη λεωφόρο, ενώ ο άνεμος λυσσομανούσε και τους χτυπούσε με χιόνι και παγοκρυστάλλους.

«Πού πηγαίνετε;» ρώτησε ο Προαιρέσιος τον Νάραλχεμ'νιρ.

Εκείνος δεν του απάντησε.

«Μην κάνεις πως δε μ'ακούς, μάγε! Ρώτησα: *πού πηγαίνετε;*»

«Να κοιτάς τη δουλειά σου,» αντιγύρισε ο Νάραλχεμ.

«Μας κυνηγάνε φαντάσματα εξαιτίας σας! Τη δουλειά μου κοιτάω, λοιπόν. *Πού πηγαίνετε;*»

«Σ'ένα μέρος˙ θα δεις.»

«Δεν είσαι και πολύ κατατοπιστικός.»

«Δεν υπάρχει χρόνος.»

«Γιατί, αν υπήρχε, θα μου έλεγες την αλήθεια; Δε νομίζω πως λες συχνά την αλήθεια, μάγε.»

Ο Νάραλχεμ τον αγνόησε, καθώς συνέχιζαν να βαδίζουν.

Ο Γεράρδος και ο Σέλιρ'χοκ ακόμα κουβαλούσαν τον Νικόδημο, ο οποίος μούγκριζε κι έσκουζε σα να τον έσφαζαν με κάθε βήμα που αναγκαζόταν να κάνει.

«Μη με λες Στίβεν,» ξανάπε ο Ελπιδοφόρος, κοιτάζοντας τον παγωμένο ναό γύρω τους. «Δε με λένε Στίβεν πια. Κι αν δεν είναι αυτό το σωστό μέρος, τότε πού πρέπει να πάμε, Φενίλδα; Πιο βόρεια από δω;» Έβγαλε την ενεργειακή του πυξίδα, αναζητώντας τον Βορρά και στρέφοντας τη ματιά του προς τα εκεί. Αντίκρισε έναν πέτρινο βωμό ανάμεσα σε δύο ψηλά αγάλματα ανθρωποκέφαλων πτηνών, και πίσω απ'τον βωμό, έναν τοίχο, καλυμμένο από στρώματα πάγου.

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε η Φενίλδα, αβέβαια. «Δεν ξέρω…»

«Έχεις σκεφτεί ότι η μεταλλική στήλη που ψάχνουμε μπορεί να είναι, επίτηδες, κρυμμένη κάπου;»

«Γιατί να την έχουν κρυμμένη;»

«Ίσως να παρουσιάζει κίνδυνο γι'αυτούς, όποιοι κι αν είναι…»

«Δε νομίζω πως, όταν πρωτοφτιάχτηκε, θα παρουσίαζε κίνδυνο, Στιβ– Ελπιδοφόρε. Και τούτη είναι μια πόλη πανάρχαια και παγωμένη· δεν πρέπει νάχουν αλλάξει και πολλά από–»

Στράφηκαν κι οι δύο προς την είσοδο του ναού, καθώς ανησυχητικοί θόρυβοι ακούστηκαν από εκεί· και είδαν ότι, στην κορυφή των σκαλοπατιών, παγοκρύσταλλοι είχαν αρχίσει να συγκεντρώνονται, σαν μια ξαφνική δίνη να τους τραβούσε εκεί.

«Είναι αυτό που φοβάμαι;» ρώτησε ο Ελπιδοφόρος.

«Αυτό πρέπει να είναι,» αποκρίθηκε η Φενίλδα· και, γρήγορα, ύφανε ένα Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως, για να διαπιστώσει πως, όντως, υπήρχε μια έντονη συγκέντρωση ενέργειας μπροστά στην είσοδο του ναού: μια συγκέντρωση ενέργειας παρόμοια μ'εκείνη στη λεωφόρο.

Το πρώτο φάντασμα φάνηκε να δημιουργείται. Ένα ανθρωπόμορφο πλάσμα με τρία πλοκάμια στη δεξιά μεριά, ένα χοντρό ρόπαλο στην αριστερή, και δύο σχεδόν φυσιολογικά πόδια.

«Ναι, αυτό είναι,» είπε η Φενίλδα.

«Το κατάλαβα κι εγώ τώρα.» Ο Ελπιδοφόρος ύψωσε το τουφέκι του και πάτησε τη σκανδάλη του εκτοξευτή χειροβομβίδων.

Το φάντασμα διαλύθηκε μέσα σε μια δυνατή έκρηξη, καθώς περνούσε το κατώφλι του ναού. Το μέρος τραντάχτηκε: πάγοι έπεσαν απ’τους τοίχους και την οροφή.

«Οι εχθροί μας ξέρουν ότι είμαστε εδώ,» είπε ο Ελπιδοφόρος· «και, μάλλον, θα προτιμούσαν να ήμασταν κάπου αλλού. Επομένως, αυτό ίσως να σημαίνει κάτι, Φενίλδα.»

Η μάγισσα, εν τω μεταξύ, κοίταζε ολόγυρα, αναζητώντας κάποια διέξοδο, και στον τοίχο πίσω απ’τον βωμό παρατήρησε ότι υπήρχε κάτι. Κάτι που είχε μισοαποκαλυφτεί, τώρα που ορισμένοι απ’τους πάγους είχαν πέσει από πάνω του, εξαιτίας του τραντάγματος που προκάλεσε η έκρηξη.

Ο Ελπιδοφόρος εξαπέλυσε ακόμα μία χειροβομβίδα, καθώς δύο φαντάσματα έμπαιναν στο ναό. Τα παγοκρυσταλλικά όντα διαλύθηκαν.

Κι άλλοι πάγοι έπεσαν στο πάτωμα της μεγάλης αίθουσας, κουδουνίζοντας.

Η Φενίλδα είδε ένα σίδερο να αποκαλύπτεται. «Ελπιδοφόρε! Υπάρχει κάτι εκεί, πίσω απ’τους πάγους!» είπε, και ζύγωσε τον τοίχο, προσπερνώντας τον βωμό και τα αγάλματα των ανθρωποκέφαλων πτηνών.

Ο Ελπιδοφόρος την ακολούθησε, και πίσω απ’τους πάγους διέκριναν μια οριζόντια μεταλλική ράβδο.

«Μοιάζει με…»

«…χειρολαβή,» είπε η Φενίλδα. «Υπάρχει μια πόρτα εδώ!»

«Πρέπει, όμως, να την ξεπαγώσουμε για να την ανοίξουμε. Και είναι από πέτρα, άρα πρέπει νάναι πολύ βαριά.»

Βήματα αντήχησαν πίσω τους. Ο Ελπιδοφόρος στράφηκε, εκτοξεύοντας μια χειροβομβίδα. Ένα φάντασμα ανατινάχτηκε, όμως κι άλλα φαίνονταν έξω απ’τον ναό. Οι παγοκρύσταλλοι συγκεντρώνονταν ραγδαία και δημιουργούσαν ολοένα και περισσότερα. *Θα μας περικυκλώσουν,* σκέφτηκε ο Ελπιδοφόρος. *Αν δε φύ-*

γουμε γρήγορα από δω, θα μας περικυκλώσουν. «Φενίλδα,» είπε, «ξεπάγωσε την πόρτα. Ξεπάγωσέ την!»

Η μάγισσα έβγαλε τον σάκο της απ'τους ώμους και πήρε από μέσα μια συσκευή ειδική γι'αυτή τη δουλειά. Στο ένα της άκρο συνδεόταν, μέσω καλωδίων, μια μικρή ενεργειακή φιάλη, και στο άλλο της άκρο υπήρχε μια μουσούδα, απ'όπου, όταν πατούσες μια σκανδάλη, φωτιά πεταγόταν, όχι πιο μακριά από μισό μέτρο.

Ο Ελπιδοφόρος στόχευσε την είσοδο του ναού, κι εξαπέλυσε άλλη μια χειροβομβίδα εναντίον δύο φαντασμάτων που έμπαιναν. *Δε μου μένουν πολλές ακόμα,* σκέφτηκε, βλέποντας την έκρηξη να τυλίγει τα τέρατα. «Φενίλδα, πόσες χειροβομβίδες έχεις;» ρώτησε, χωρίς να στραφεί να κοιτάξει τη μάγισσα.

«Πρέπει νάχω καμια δεκαριά,» αποκρίθηκε εκείνη, καθώς κρατούσε πατημένη τη σκανδάλη της συσκευής της και θέρμαινε τον τοίχο, κάνοντας τους πάγους να λιώνουν και να κυλούν στο πάτωμα. «Κοίταξε στο σάκο μου.»

Να πάρει και να σηκώσει το Μυαλό του Σκοτοδαίμονος! σκέφτηκε ο Ελπιδοφόρος, βλέποντας φαντάσματα να περνούν την είσοδο του ναού. *Δεν υπάρχει χρόνος!* Εκτόξευσε την προτελευταία χειροβομβίδα του.

Δύο φαντάσματα διαλύθηκαν.

Δύο ακόμα βρίσκονταν μέσα στην αίθουσα, ζυγώνοντας γρήγορα. Τα βήματα του ενός –το οποίο διέθετε τεράστια, κυλινδρικά πόδια– έκαναν το πάτωμα να τρίζει.

Ο Ελπιδοφόρος εκτόξευσε και την τελευταία χειροβομβίδα.

Το φάντασμα με τα μεγάλα πόδια τυλίχτηκε από την έκρηξη, κι έπεσε πάνω στο άλλο. Και τα δύο διαλύθηκαν.

Άλλα τρία, όμως, περνούσαν το κατώφλι, μπαίνοντας στο ναό.

Η Φενίλδα, εν τω μεταξύ, θέρμαινε τον τοίχο. Οι πάγοι επάνω στη μεταλλική χειρολαβή είχαν λιώσει, κι επίσης μπορούσε να δει τις άκριες της πέτρινης θύρας να διακρίνονται, καθώς νερό

κυλούσε από ανάμεσά τους. *Δεν είναι πλέον ένα συμπαγές σώμα με τον τοίχο,* παρατήρησε η μάγισσα. *Σε λίγο θα μπορούμε να την ανοίξουμε.* Την ενεργειακή φιάλη στα πόδια της δεν την κοίταζε καθόλου˙ ευχόταν, όμως, ότι δε θα χρειαζόταν να την αλλάξει. Άλλη μία είχε μαζί της, όχι περισσότερες.

Ο Ελπιδοφόρος άφησε το τουφέκι του πάνω στον παγωμένο βωμό και κοίταξε μέσα στον σάκο της Φενίλδα, ψάχνοντας για τις χειροβομβίδες. Ευτυχώς, η μάγισσα τις είχε πάνω-πάνω, προσαρμοσμένες σε μια δερμάτινη ζώνη. Ο Ελπιδοφόρος άρπαξε ολόκληρη τη ζώνη, περνώντας τη στον ώμο του. Τράβηξε μια χειροβομβίδα και την πέταξε καταπάνω στο πλησιέστερο φάντασμα, κομματιάζοντάς το. Τ’άλλα δύο δεν βρίσκονταν τόσο κοντά σ’αυτό ώστε να κομματιαστούν επίσης˙ έρχονταν από δεξιά κι από αριστερά. Κι ακόμα περισσότερα έμπαιναν από την είσοδο.

Σκατά! σκέφτηκε ο Ελπιδοφόρος. *Σκατά!* Πέταξε, τυχαία, μια χειροβομβίδα, κι έπιασε το τσεκούρι του, υψώνοντάς το και κατεβάζοντάς το πάνω στο εξάγωνο κεφάλι του φαντάσματος που ζύγωνε από δεξιά. «Φενίλδα!» φώναξε. «Βιάσου, Φενίλδα!»

Η μάγισσα έριξε μια γρήγορη ματιά πίσω της. *Θεοί!* σκέφτηκε, νιώθοντας κάτι να σφίγγει το στήθος της. Στράφηκε πάλι στον τοίχο, θερμαίνοντάς τον.

«*Φενίλδα!*» Το τσεκούρι του Ελπιδοφόρου έσπασε το χέρι-ξίφος ενός φαντάσματος. Απέκρουσε ένα παγοκρυσταλλικό μαστίγιο. Προσπάθησε να κόψει ένα πλοκάμι, αλλά αυτό αποδείχτηκε πολύ χοντρό και σκληρό. «*Φενίλδα!*»

«Προσπαθώ!» φώναξε η μάγισσα. «Το έχω σχεδόν λιώσει! Είναι σχεδόν–!» Είδε, ξαφνικά, τη συσκευή της να παύει να πετά φωτιά. Κοίταξε κάτω, πλάι στα μποτοφορεμένα πόδια της: Ο δείκτης της ενεργειακής φιάλης έλεγε πως η ενέργεια είχε τελειώσει.

«*Αααρρχχ...!*» γρύλισε ο Ελπιδοφόρος, καθώς ένα παγοκρυσταλλικό σπαθί τον χτύπησε στον αριστερό ώμο, σχίζοντας τις γούνες και τα ρούχα του. Το τσεκούρι του κινήθηκε γρήγορα, σπάζοντας το ένα απ'τα δύο πόδια του φαντάσματος που του είχε επιτεθεί και σωριάζοντάς το.

Ένα άλλο φάντασμα τον κοπάνησε στην πλάτη με κάτι σαν ρόπαλο, κι ο Ελπιδοφόρος αισθάνθηκε τη ραχοκοκαλιά του να τραντάζεται και να παραλύει, παρότι ο μεγάλος του σάκος τον είχε προστατέψει αρκετά από το χτύπημα. Έπεσε στο πάτωμα. Έπιασε μια χειροβομβίδα και την εκτόξευσε, τυχαία. Μια έκρηξη αντήχησε, μαζί με τη θραύση παγοκρυστάλλων.

Η Φενίλδα στράφηκε και είδε τον Ελπιδοφόρο πεσμένο. «Στίβεν!...» Φαντάσματα βρίσκονταν παντού γύρω. Κι εκείνη δεν είχε ούτε ένα όπλο. Έπιασε από κάτω το τσεκούρι της, και το εκτόξευσε. Το τερατούργημα που ετοιμαζόταν να χτυπήσει τον Ελπιδοφόρο δεν πρόλαβε ποτέ να κατεβάσει το ρόπαλό του, καθώς το όπλο της μάγισσας το βρήκε στο στήθος, κάνοντας τους παγοκρυστάλλους του να σπάσουν και σωριάζοντάς το.

«Σήκω, Στίβεν!» φώναξε η Φενίλδα, ενώ, συγχρόνως, είχε μια ιδέα που ίσως να τους έσωζε και τους δύο. Τράβηξε απ'τον σάκο της την εφεδρική φιάλη όσο πιο γρήγορα μπορούσε, και προσπάθησε να τη συνδέσει με τη συσκευή για το λιώσιμο των πάγων. Αισθανόταν τα γαντοφορεμένα χέρια της αδέξια˙ τα αισθανόταν να τρέμουν. *Βιάσου, Φενίλδα! Βιάσου!* πρόσταξε τον εαυτό της, νιώθοντας ιδρώτα να κυλά μέσα απ'τα ρούχα της, παρά το αφόρητο ψύχος της Ταρασμάλθης.

Ο Ελπιδοφόρος είχε κατορθώσει να σηκωθεί στο ένα γόνατο, και, πιάνοντας το τσεκούρι του από εκεί όπου του είχε πέσει, κοπάνησε ένα φάντασμα που ζύγωνε ανάμεσα στα πόδια, κάνοντάς το να κοπεί στα δύο.

Ένα άλλο φάντασμα πήδησε πάνω στον βωμό, κι επιχείρησε να κατεβάσει ένα παγοκρυσταλλικό δόρυ στο κεφάλι του Ελπιδο-

φόρου. Εκείνος απέφυγε την επικίνδυνη αιχμή και χτύπησε το στέλεχος του δόρατος με το τσεκούρι του, σπάζοντάς το.

Το επόμενό του χτύπημα διέλυσε το ένα απ'τα δύο κοντά πόδια του φαντάσματος.

Και ο Ελπιδοφόρος στράφηκε στο πλάι, γιατί με την άκρια του ματιού του είδε άλλο ένα φάντασμα να έρχεται. Ετοιμάστηκε ν'αποκρούσει τις επιθέσεις από τα πέντε χέρια που περιτριγύριζαν το ωοειδές σώμα του–

Μια δυνατή φλόγα πετάχτηκε, κάνοντας το φάντασμα να οπισθοχωρήσει κι ένα μέρος του να λιώσει. Τα άλλα παγοκρυστάλλινα κομμάτια έχασαν την υποστήριξή τους, και το πλάσμα διαλύθηκε.

«Άνοιξε την πόρτα!» είπε η Φενίλδα στον Ελπιδοφόρο, στρέφοντας τη συσκευή της εναντίον ενός άλλου φαντάσματος. «Άνοιξε την πόρτα, όσο τα κρατάω μακριά!»

Εκείνος δε χρειαζόταν περαιτέρω παρότρυνση˙ το άνοιγμα της πόρτας ήταν ο μόνος τρόπος για να σωθούν. Περνώντας πίσω απ'τη μάγισσα, έπιασε με τα δύο χέρια τη χειρολαβή και έσπρωξε, ελπίζοντας ότι η πέτρινη θύρα άνοιγε προς τα μέσα. Η αντίσταση που συνάντησε ήταν τεράστια, κι αισθάνθηκε την πρόσφατα χτυπημένη πλάτη του να τον λογχίζει με πόνο, καθώς επίσης και τον τραυματισμένο ώμο του. Τρίζοντας τα δόντια, συνέχισε να ωθεί την πόρτα, γιατί νόμιζε ότι κινιόταν, ότι οι πανάρχαιοι μεντεσέδες της –απ'ό,τι υλικό κι αν ήταν καμωμένοι– γύριζαν. Την άκουσε να μουρμουρίζει, να μουγκρίζει, να γρυλίζει, ενώ, συγχρόνως, άκουγε και πάγους να σπάνε από γύρω της, από πάνω της, από κάτω της, παρότι η Φενίλδα την είχε θερμάνει.

Και μετά, η πέτρινη θύρα άνοιξε, όχι διάπλατα, αλλά αρκετά για να χωρέσει ένας άνθρωπος.

«Φενίλδα, έλα!» φώναξε ο Ελπιδοφόρος. «Έλα!» Και γύρισε, για να τη δει να απωθεί τα φαντάσματα με τη φλογοβόλο συσκευή

της. Η ενεργειακή φιάλη στο πάτωμα έδειχνε ότι ήταν εξαντλημένη κατά το ήμισυ. «Έλα, Φενίλδα!»

Η μάγισσα πέταξε τη συσκευή της πάνω στο κεφάλι ενός φαντάσματος, κι έτρεξε κοντά στον Ελπιδοφόρο, αρπάζοντας τον σάκο της από κάτω και τραβώντας τον μαζί της.

Πέρασαν το άνοιγμα της πέτρινης πόρτας και βρέθηκαν σ'ένα σκοτεινό μέρος. Ούτε ένα παράθυρο δεν υπήρχε εδώ: τίποτα που να επιτρέπει πρόσβαση στο μειούμενο απογευματινό φως της Ταρασμάλθης.

Ο Ελπιδοφόρος άρχισε αμέσως να σπρώχνει τη βαριά θύρα, για να την κλείσει, ενώ συλλογιζόταν: *Αν τα φαντάσματα είναι αρκετά ευφυή ώστε να σκεφτούν να την ανοίξουν, την έχουμε πολύ άσχημα.*

Η Φενίλδα τον βοήθησε, προσθέτοντας τη δύναμή της στη δική του.

Η πόρτα ακούστηκε να μουγκρίζει, αλλά ετούτη τη φορά κινήθηκε πολύ πιο εύκολα από πριν, και έκλεισε μ'έναν ελαφρύ γδούπο.

Η Φενίλδα άναψε έναν φακό, ενώ αισθανόταν το κεφάλι της να έχει αρχίσει να την πονά: ένα παγερό καρφί νόμιζε πως τη διαπερνούσε, μπαίνοντας απ'τον έναν κρόταφο και βγαίνοντας απ'τον άλλο.

Το τεχνητό φως αποκάλυψε ένα πέρασμα, πετρόχτιστο αλλά με τους τοίχους του καλυμμένους από πάγο. Η κλίση του ήταν καθοδική και, ώς εκεί όπου μπορούσαν να δουν, δεν υπήρχε καμία στροφή ή πλευρικό άνοιγμα. Ήταν μονόδρομος.

Ο Ελπιδοφόρος βάδισε πρώτος, ανάβοντας έναν δικό του φακό, και η Φενίλδα τον ακολούθησε. Για μια στιγμή, εκείνος σταμάτησε και κοίταξε πίσω του. Δεν είδε, όμως, την πέτρινη θύρα ν'ανοίγει. *Τα φαντάσματα, τελικά, δεν είναι τόσο ευφυή ώστε να μας κυνηγήσουν εδώ. Ή ίσως οι αισθήσεις τους –ό,τι κι αν είναι αυτές– να μας έχασαν όταν κλείσαμε την πόρτα.*

«Τι περιμένεις;» ψιθύρισε η Φενίλδα. «Συμβαίνει κάτι;» Η φωνή της ήταν πνιχτή.

«Όχι. Εσύ είσαι καλά;»

«Το κεφάλι μου με πονάει…»

«Πάρε το φάρμακό σου,» την προέτρεψε ο Ελπιδοφόρος. «Υπάρχει χρόνος. Τώρα δεν είναι κανένας στο κατόπι μας.»

Η Φενίλδα άφησε τον σάκο της κάτω και γονάτισε πλάι του, ενώ αισθανόταν μια σιδερένια μέγγενη να έχει αρπάξει το κρανίο της, σφίγγοντάς το ανελέητα. Άνοιξε τον σάκο και, ψάχνοντας γρήγορα μέσα του, πήρε ένα από τα τυλιγμένα χαρτάκια. Έβγαλε την κουκούλα της, τα γυαλιά, και την προσωπίδα της, ξετύλιξε το χαρτάκι, και πίεσε την αλοιφή στο εσωτερικό του επάνω στο μέτωπό της.

Ο πόνος υποχώρησε, κι η Φενίλδα ανέπνευσε ελεύθερα. Έβαλε την προσωπίδα και τα γυαλιά στον σάκο της, τον πήρε στους ώμους, και σηκώθηκε όρθια. Γυρίζοντας να κοιτάξει τον Ελπιδοφόρο, είδε πως κι εκείνος είχε βγάλει την κουκούλα, τα γυαλιά, και την προσωπίδα του· δεν ήταν απαραίτητα εδώ μέσα.

«Πώς θα μας βρει ο Νάραλχεμ σε τούτο το μέρος;» τη ρώτησε.

«Δεν έχω ιδέα,» απάντησε η Φενίλδα. «Μην είσαι, όμως, βέβαιος πως είμαστε και στο *σωστό* μέρος, Ελπιδοφόρε. Ίσως να μην είναι εδώ η μεταλλική στήλη που αναζητάμε.»

«Εδώ πρέπει να είναι,» διαφώνησε εκείνος. «Η πυξίδα μου, δείχνοντας βόρεια, έδειξε την πέτρινη πόρτα, αλλά τότε δεν μπορούσαμε να τη διακρίνουμε εξαιτίας των πάγων· έτσι, νομίζαμε ότι ήταν μονάχα ένας τοίχος.»

«Ναι, μπορεί… Θα μάθουμε σύντομα.» Η Φενίλδα έστρεψε το βλέμμα της στο βάθος του περάσματος, φωτίζοντάς το με τον φακό της.

Κατέβαινε… Πήγαινε κάτω απ’την πόλη.

Άρχισαν να το ακολουθούν.

Δεν έπρεπε να είχα αφήσει το τουφέκι μου πάνω στον βωμό, σκέφτηκε ο Ελπιδοφόρος, και τράβηξε το πιστόλι του. *Ίσως, στο τέλος, να μου χρειαστεί. Ίσως να βρεθούμε αντιμέτωποι με κάτι άλλο εκτός από παγοκρυσταλλικά όντα χωρίς ζωτικά όργανα.*

Προχώρησαν, κατεβαίνοντας για αρκετά μέτρα, και τελικά βρέθηκαν σ'ένα τετράγωνο, πέτρινο δωμάτιο με εισόδους σε κάθε μεριά. Επάνω στους τοίχους του καλώδια σκαρφάλωναν, σαν αναρριχητικά φυτά.

«Ενδιαφέρον,» είπε ο Ελπιδοφόρος, φωτίζοντάς τα. Του θύμιζαν τα καλώδια σ'εκείνο το ερείπιο που είχαν συναντήσει στις όχθες του παγωμένου ποταμού. Το ερείπιο... που κάποτε ήταν τηλεπικοινωνιακό κέντρο: έτσι δεν έλεγε η ομάδα του Γεράρδου; «Κυλάει ενέργεια εδώ, Φενίλδα;»

«Κατά πάσα πιθανότητα, ναι. Θες να ελέγξω;»

«Ναι.»

Η Φενίλδα ύφανε ένα Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως. «Κυλάει ενέργεια,» είπε. «Και έρχεται από εκεί.» Υψώνοντας το χέρι της, έδειξε μπροστά.

Ο Ελπιδοφόρος βάδισε, κι εκείνη τον ακολούθησε. Το μέρος γύρω τους δεν ήταν στρωμένο με πάγο και χιόνι, όπως τα υπόλοιπα που είχαν συναντήσει. Κι επίσης, τους έμοιαζε σχετικά θερμό, για τα δεδομένα της Ταρασμάλθης.

Πέρασαν το άνοιγμα αντίκρυ τους και βρέθηκαν σ'ένα δωμάτιο όμοιο με το προηγούμενο: τετράγωνο, με μια θύρα σε κάθε τοίχο, και με καλώδια ολόγυρα. Ο Ελπιδοφόρος επέλεξε ένα άνοιγμα στην τύχη, και προχώρησαν.

Για να βρεθούν σ'άλλο ένα πανομοιότυπο δωμάτιο.

«Τι είναι εδώ μέσα; Λαβύρινθος;»

«Έτσι φαίνεται...» μουρμούρισε η Φενίλδα, φωτίζοντας το ένα άνοιγμα μετά το άλλο με τον φακό της, και βλέποντας από μέσα τους όμοια δωμάτια.

Ο Ελπιδοφόρος συνοφρυώθηκε. «Παγίδα;»

«Δεν ξέρω.»

«Δεν μπορείς, κάπως, να το εξακριβώσεις; Είπες ότι μπορείς να καταλάβεις από πού έρχεται η ενέργεια.»

Η Φενίλδα ύφανε πάλι το Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως, επικεντρώνοντας τις αισθήσεις της στην ενέργεια που κυλούσε στα καλώδια: την ίδια παράξενη μορφή ενέργειας που είχε εντοπίσει και τις άλλες φορές. Κάποιου είδους τηλεπικοινωνιακή ενέργεια.

«Από κει.» Έδειξε ένα άνοιγμα.

Προχώρησαν, προσεχτικά, και το πέρασαν.

Βρέθηκαν σ'ένα πανομοιότυπο δωμάτιο.

Ο Ελπιδοφόρος καταράστηκε κάτω απ'την ανάσα του. Φώτισε τα τρία ανοίγματα γύρω τους. Το σκοτάδι διαλύθηκε, μία, δύο, τρεις φορές, για ν'αποκαλύψει δωμάτια που έμοιαζαν ίδια. Ο Ελπιδοφόρος ξανακαταράστηκε, δυνατότερα τώρα.

Η Φενίλδα χρησιμοποίησε το Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως. «Από κει,» είδε, δείχνοντας δεξιά.

Προχώρησαν, για να καταλήξουν –αναμενόμενα– σ'ένα ακόμα από τα γνώριμα δωμάτια.

Ο Ελπιδοφόρος φώτισε τα ανοίγματα: Κι άλλα πανομοιότυπα δωμάτια. «Κάτι κάνεις λάθος, μάγισσα.»

«Σου λέω τις πληροφορίες που μου δίνει το ξόρκι μου.»

«Τότε, κάτι κάνει λάθος το ξόρκι σου.»

Η Φενίλδα άρθρωσε το Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως, κλείνοντας τα μάτια της κι εστιάζοντας τη συνείδησή της στην ενέργεια και μόνο, καθώς αυτή κυλούσε μέσα στα καλώδια. Στράφηκε, αργά, εξακολουθώντας νάχει τα βλέφαρα της κλειστά˙ και έδειξε. «Από κει.»

«Αριστερά, τώρα;»

Η Φενίλδα άνοιξε τα μάτια. «Έτσι φαίνεται.»

Ο Ελπιδοφόρος πέρασε το αριστερό άνοιγμα, κι εκείνη τον ακολούθησε.

Το δωμάτιο ήταν πάλι ίδιο.

«Και τώρα;» ρώτησε ο Ελπιδοφόρος.

Η Φενίλδα χρησιμοποίησε το ξόρκι της. «Μπροστά.»

«Μπροστά;»

Η Φενίλδα κατένευσε.

Πέρασαν τη μπροστινή θύρα, και κατέληξαν σ'ακόμα ένα πανομοιότυπο δωμάτιο.

«Έχω την αίσθηση ότι κάνουμε γύρω-γύρω σαν μαλάκες,» είπε ο Ελπιδοφόρος.

Η Φενίλδα σούφρωσε τα χείλη. «Ίσως...» Της φαινόταν, όμως, περίεργο. *Λογικά, θα έπρεπε να πλησιάζουμε την πηγή της ενέργειας,* σκέφτηκε. *Πώς είναι δυνατόν να συμβαίνει αυτό;* «Αλλά μη βιάζεσαι να βγάλεις συμπεράσματα.» Ύφανε το Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως, και είπε: «Δεξιά.»

Πέρασαν το δεξί άνοιγμα, και βρέθηκαν σ'ένα δωμάτιο ίδιο με τα προηγούμενα.

Ο Ελπιδοφόρος φώτισε όλες τις πιθανές εξόδους, και πίσω τους είδε κι άλλα δωμάτια. «Γαμώ το Μυαλό του Σκοτοδαίμονος...!» μούγκρισε. «Κάποιο λάθος κάνεις, Φενίλδα.»

Δεν είναι δυνατόν να κάνω λάθος! σκέφτηκε εκείνη, εκνευρισμένα. *Είμαι Ερευνήτρια! Αυτή είναι η* ειδικότητά μου! Και ξαναχρησιμοποίησε το Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως. «Από κει,» είπε, δείχνοντας αριστερά.

«Δεν είναι δυνατόν!» διαμαρτυρήθηκε ο Ελπιδοφόρος. «Κάτι παίζει μαζί σου. Παίζει με τις αισθήσεις σου. Ίσως, με τις αισθήσεις και των δυο μας.»

Η Φενίλδα έβγαλε τα μεγάλα, στρογγυλά γυαλιά οράσεώς της μέσα από τα ρούχα της και τα φόρεσε.

«Νομίζεις ότι έτσι θα δεις κάτι που σου ξέφυγε πριν;» τη ρώτησε ο Ελπιδοφόρος.

«Πολύ αστείο, έξυπνε,» είπε η Φενίλδα, πλησιάζοντας τα καλώδια στον τοίχο και κοιτάζοντάς τα προσεχτικά.

«Υπάρχει κάτι το ιδιαίτερο επάνω τους;»

«Απ’ό,τι βλέπω, όχι. Δοκίμασε να τα κόψεις.»

«Είσαι σίγουρη;»

Η Φενίλδα ένευσε.

Ο Ελπιδοφόρος θηκάρωσε το πιστόλι του, σήκωσε το τσεκούρι του, και τα χτύπησε. Τα καλώδια κόπηκαν.

Η Φενίλδα συνοφρυώθηκε. «Ναι, ’ντάξει…» μουρμούρισε.

«Τι είναι;»

«Έχεις δίκιο. Κάτι παίζει με τις αισθήσεις μας.» Και σκέφτηκε: *Τηλεπικοινωνιακή ενέργεια: αναμφίβολα, έχει άμεση σχέση με τον εγκέφαλο. Μας βάζουν να κάνουμε κύκλους χωρίς να το καταλαβαίνουμε. Μπερδεύουν την αίσθηση του προσανατολισμού μας. Ίσως, μάλιστα, να μας κάνουν να βλέπουμε και παραισθήσεις.* Μήπως όλος αυτός ο λαβύρινθος, όλα αυτά τα πανομοιότυπα δωμάτια, δεν υπήρχαν;

«Πώς το κατάλαβες;» τη ρώτησε ο Ελπιδοφόρος. «Επειδή έκοψα τα καλώδια;»

«Κανονικά, νομίζω πως θα έπρεπε να είχε φανεί κάτι, τη στιγμή που τα χτύπησες με το τσεκούρι σου. Κάποια λάμψη, πιθανώς. *Κάτι.* Όμως τίποτα δε φάνηκε. Το παραμικρό. Απλώς κόπηκαν, σαν άχρηστα σύρματα, σαν σχοινιά.»

«Τι θες να πεις; Πως έχουμε παραισθήσεις; Πως όλα τούτα είναι στο μυαλό μας;»

«Το υποπτεύομαι,» είπε η Φενίλδα. «Ή, τουλάχιστον, κάποια απ’αυτά που βλέπουμε δεν υπάρχουν.»

Ο Ελπιδοφόρος άγγιξε τα καλώδια με το γαντοφορεμένο χέρι του. «Φενίλδα, μπορώ να τα αισθανθώ! Δεν είναι παραίσθηση.»

«Δεν έχει σημασία το γεγονός ότι μπορείς να τα αισθανθείς. Η τηλεπικοινωνιακή ενέργεια παίζει με *όλες* τις αισθήσεις σου˙ και η αφή είναι επίσης μια αίσθηση, Ελπιδοφόρε.»

«Μισό λεπτό. Για να έρθει αυτή η ενέργεια σ’επαφή μαζί μας, δεν πρέπει να υπάρχει κάποιος… κάποιος δίαυλος; Τέτοιος δίαυλος δεν υπάρχει˙ δεν είμαστε καλωδιωμένοι!»

«Μάλλον, όμως, βρισκόμαστε κοντά στην πηγή της ενέργειας, και οι κυματισμοί της έρχονται σ’επαφή με τον εγκέφαλό μας.»

«Τα υποθέτεις όλ’αυτά, έτσι;»

«Εσύ δεν ήσουν που μου έλεγες εξαρχής ότι κάτι παίζει με τις αισθήσεις μας;»

«Ναι, αλλά δεν ήμουν και σίγουρος.» Μόρφασε. «Πώς μπορούμε να βγούμε από δω μέσα;»

Η Φενίλδα έσμιξε τα χείλη, σκεπτικά. «Δεν ξέρω…»

Κεφάλαιο 38

Βρέθηκαν σε μια μεγάλη πλατεία, όπου τελείωναν οι τρεις βασικές λεωφόροι της αρχέγονης πόλης, και ο Νάραλχεμ'νιρ τούς οδήγησε βόρεια, ανάμεσα από λάμπες επάνω σε μεταλλικές στήλες, πέτρινα αγάλματα που απεικόνιζαν ανθρώπους ή ανθρωποκέφαλα πτηνά, και πέτρινα και ξύλινα καθίσματα σκεπασμένα από πάγους.

Ο Σκοτ βάδιζε πλάι στον Βιοσκόπο, έχοντας μια χειροβομβίδα έτοιμη σε κάθε χέρι. Η Κάτια ερχόταν πίσω του, κρατώντας την καραμπίνα του Νικόδημου. Ο Νικόδημος μετά βίας μπορούσε να περπατά, καθώς ο Γεράρδος κι ο Σέλιρ'χοκ τον υποστήριζαν. Ο Προαιρέσιος προχωρούσε μερικά βήματα μπροστά από τον Καπετάνιο και τον μάγο με το σπαθί του στο χέρι, να γυαλίζει στις τελευταίες αχτίνες του δύοντος ήλιου. Ο Τσαρέν'κραμ βάδιζε δίπλα στον Απολλώνιο, κρατώντας το δόρυ του, η λεπίδα του οποίου δεν τυλιγόταν τώρα από ενέργεια, γιατί του είχαν τελειώσει οι μπαταρίες. Η Μάρθα φυλούσε τα νώτα της ομάδας, βαστώντας το τσεκούρι της με τα δύο χέρια. Το γόνατό της το αισθανόταν λίγο καλύτερα από πριν. Λίγο.

Διασχίζοντας την πλατεία, αντίκρισαν το οικοδόμημα που δεν μπορεί παρά να ήταν ναός. Ψηλά, πέτρινα σκαλοπάτια οδηγούσαν στην είσοδό του.

«Μάγε,» είπε ο Σκοτ στον Νάραλχεμ, «σου θυμίζει κάτι αυτό το μέρος;»

Ο Βιοσκόπος ένευσε, μα δε μίλησε.

«Εδώ μέσα πρέπει να μπούμε;»

Ο Νάραλχεμ κρατούσε την πυξίδα του ανοιχτή. «Έτσι φαίνεται. Και, λογικά, εδώ πρέπει νάχουν έρθει και η Φενίλδα κι ο Ελπιδοφόρος. Αν *δεν* τους βρούμε εδώ, μάλλον σημαίνει ότι είμαστε στο

λάθος μέρος, Σκοτ˙ ή ότι κάτι πολύ κακό τούς έχει συμβεί…» Άρχισε ν'ανεβαίνει τα σκαλοπάτια.

Οι υπόλοιποι τον ακολούθησαν.

Ο Νικόδημος μούγκριζε, καθώς ο Γεράρδος κι ο Σέλιρ'χοκ τον βοηθούσαν. Τα πλευρά του πρέπει να τον πονούσαν πολύ.

Ο Προαιρέσιος είπε, κοιτάζοντας πίσω του, τον μάγο και τον Καπετάνιο: «Κανονικά, οι σύντροφοί του θα έπρεπε να τον υποβαστάζουν, όχι εμείς.» Κι έστρεψε το βλέμμα του μπροστά πάλι, στον Νάραλχεμ, τον Σκοτ, και την Κάτια.

Ο Γεράρδος αποφάσισε πως, για την ώρα, ήταν συνετό να μην απαντήσει στον Προαιρέσιο, αλλά ούτε και να διαμαρτυρηθεί στον Βιοσκόπο και τους άλλους δύο. Αν και ο Απολλώνιος, αντικειμενικά, είχε δίκιο.

Πράγμα που, προφανώς, δε σκέφτηκε μόνο ο Γεράρδος˙ η Μάρθα είπε, πίσω του: «Ο Προαιρέσιος έχει δίκιο. Δεν είναι δική μας δουλειά να κουβαλάμε τους τραυματίες τους!»

Ανέβηκαν τα σκαλοπάτια του ναού και πέρασαν την είσοδό του, για να δουν στο εσωτερικό μια μεγάλη αίθουσα, γεμάτη κομμάτια παγοκρυστάλλου σκορπισμένα παντού. Έξι φαντάσματα περιφέρονταν μέσα της, κινώντας τα φρικώδη σώματά τους ανάμεσα στα χοντρά αγάλματα που, σαν κίονες, στήριζαν την οροφή της.

Ο Σκοτ, πάραυτα, πέταξε τις χειροβομβίδες του προς διαφορετικές κατευθύνσεις, και δύο φαντάσματα κομματιάστηκαν. Οι εκρήξεις αντήχησαν εκκωφαντικά μέσα στην αίθουσα, και κομμάτια πάγων έπεσαν από γύρω.

Τα υπόλοιπα φαντάσματα ήδη εφορμούσαν καταπάνω στην ομάδα.

Η Κάτια πυροβόλησε ένα με την καραμπίνα της˙ χωρίς αποτέλεσμα.

Ο Νάραλχεμ'νιρ ύψωσε το τσεκούρι του με τα δύο χέρια, κι απέκρουσε την επίθεση ενός φαντάσματος που ολόκληρο το πάνω μέρος του σώματός του ήταν μια τεράστια λεπίδα.

Ο Γεράρδος κι ο Σέλιρ'χοκ άφησαν τον Νικόδημο να στηριχτεί στον τοίχο της εισόδου του ναού, και πήραν τσεκούρια στα χέρια, πηγαίνοντας να βοηθήσουν την Κάτια, που ένα φάντασμα το οποίο έμοιαζε με αράχνη την είχε πλησιάσει, ανοιγοκλείνοντας τα σαγόνια του.

Ο Προαιρέσιος κι ο Τσαρέν'κραμ επιτέθηκαν σ'ένα άλλο φάντασμα, που θύμιζε φίδι από τη μέση και κάτω, και φυτό με δύο μίσχους από πάνω. Στο πέρας των μίσχων του στηρίζονταν τροχοί γεμάτοι μυτερούς παγοκρυστάλλους, οι οποίοι έμοιαζαν με άνθη.

Η Μάρθα πήγε να βοηθήσει τον Σκοτ, ο οποίος, τώρα που είχε πετάξει τις χειροβομβίδες του, έβγαζε τον πέλεκύ του για ν'αντιμετωπίσει ένα ανθρωπόμορφο φάντασμα με γιγάντια ρόπαλα αντί για χέρια και καρφί αντί για κεφάλι.

Ο Γεράρδος και ο Σέλιρ'χοκ κοπανούσαν απανωτά το φάντασμα-αράχνη, ενώ η Κάτια είχε γυρίσει την καραμπίνα της και το χτυπούσε στο στόμα, σπάζοντας παγοκρυσταλλικά δόντια. Ο Προαιρέσιος και ο Τσαρέν'κραμ απέφευγαν κι απέκρουαν τα επικίνδυνα «άνθη» του αντιπάλου τους, και προσπαθούσαν να βρίσκουν ανοίγματα για να τον χτυπάνε στους μίσχους, ώστε να τους κόψουν και να τον αφοπλίσουν. Σύντομα, ο ένας απ'αυτούς καταστράφηκε από το λεπίδι του Προαιρέσιου–

–και τότε, ο Απολλώνιος άκουσε τον Νάραλχεμ'νιρ να φωνάζει βοήθεια, καθώς το φάντασμα που αντιμετώπιζε έμοιαζε να τον δυσκολεύει. Και πράγματι, δεν ήταν εύκολος αντίπαλος, παρατήρησε ο Προαιρέσιος, βλέποντας το επάνω μέρος του σώματός του, που ήταν ολόκληρο μια γιγάντια λεπίδα.

Ελπίζοντας ότι ο Κρά'αν μπορούσε να πολεμήσει μόνος του πλέον το φάντασμα με τον έναν μίσχο, έτρεξε να συντρέξει τον Βιοσκόπο.

Τις φωνές του Νάραλχεμ’νιρ, όμως, δεν είχε ακούσει μόνο ο Προαιρέσιος, αλλά και ο Σκοτ, ο οποίος είπε στη Μάρθα: «Χρειάζεται βοήθεια,» και έφυγε από το πλευρό της, πηγαίνοντας κι εκείνος κοντά στον μάγο και κατεβάζοντας το τσεκούρι του στα πλευρά του φαντάσματος που εκείνος αντιμετώπιζε.

«Σκατά,» γρύλισε η Μάρθα, μένοντας μόνη μπροστά στο ψηλό, παγοκρυσταλλικό ον με τα δύο ρόπαλα. «Τη γαμήσαμε τώρα.» Και προσπάθησε να διαλύσει ένα από τα ρόπαλα, καθώς ερχόταν προς το κεφάλι της. Το τσεκούρι της δάγκωσε τον παγοκρύσταλλο και τον έκανε να σπάσει. Το ρόπαλο δεν τη χτύπησε, μα δεν διαλύθηκε και τελείως.

Το άλλο ρόπαλο ήρθε από διαφορετική μεριά˙ τη βρήκε στο γοφό και τη σώριασε κάτω, κάνοντας τα κόκαλά της να τρανταχτούν. Το φάντασμα πλησίασε, πατώντας το μποτοφορεμένο πόδι της και κολλώντας το στο πάτωμα, σπάζοντας το παγοπέδιλό της. Η Μάρθα ούρλιαξε. Ύψωσε το τσεκούρι της και χτύπησε το πλάσμα στο γόνατο. Αλλά δεν κατόρθωσε να του καταστρέψει το πόδι και να το ρίξει.

Ο Γεράρδος βρέθηκε, ξαφνικά, πίσω απ’το φάντασμα, κοπανώντας το στον ώμο. Το χέρι του παγοκρυσταλλικού όντος –που είχε υψωθεί για να χτυπήσει τη Μάρθα– διαλύθηκε σε θραύσματα. Το βαρύ πόδι του έφυγε από το πόδι της, καθώς το φάντασμα στρεφόταν στον Γεράρδο. Εκείνος έσκυψε, και χτύπησε τον εχθρό στο γόνατο όπου τον είχε χτυπήσει κι η Μάρθα. Οι παγοκρύσταλλοι έσπασαν και το φάντασμα κατέρρευσε, ενώ, συγχρόνως, το ρόπαλο που του απέμενε διέγραφε ένα επικίνδυνο ημικύκλιο προς τον Γεράρδο. Εκείνος κατάφερε να το αποφύγει για μερικά εκατοστά˙ το αισθάνθηκε να περνά δίπλα απ’το κουκουλωμένο κεφάλι του.

Ο Σέλιρ’χοκ ζύγωσε, γρήγορα, κι άρχισε να κοπανά το πεσμένο φάντασμα με το τσεκούρι του. Σε λίγο, το επικίνδυνο πλάσμα δεν ήταν παρά κομμάτια παγοκρυστάλλου.

Και το ίδιο ίσχυε και για τα υπόλοιπα φαντάσματα. Ο Σκοτ και ο Προαιρέσιος είχαν κατορθώσει να κατατροπώσουν αυτό που απειλούσε τον Νάραλχεμ'νιρ˙ ο Τσαρέν'κραμ είχε διαλύσει και τον δεύτερο μίσχο του δικού του αντιπάλου, αφήνοντάς τον άοπλο και εκτεθειμένο˙ και το φάντασμα-αράχνη που είχε επιτεθεί στην Κάτια ήταν, επίσης, κομματιασμένο: ο Γεράρδος και ο Σέλιρ'χοκ το είχαν διαλύσει, λίγο προτού τρέξουν να βοηθήσουν τη Μάρθα.

Η οποία τώρα προσπαθούσε να σηκωθεί, γρυλίζοντας από τον πόνο στο πόδι της και εξαπολύοντας ένα σωρό χυδαίες βρισιές και κατάρες.

«Γαμώ τον γαμημένο κώλο της Έχιδνας! Με γάμησε ο πούστης! Σα να με πάτησε φορτηγό, γαμώ τη μάνα του, ο μαλάκας!»

Ο Γεράρδος τη βοήθησε να σηκωθεί. «Μπορείς να βαδίσεις;»

Η Μάρθα προσπάθησε να στηριχτεί στο αριστερό της πόδι – αυτό που είχε πατήσει το φάντασμα– και γρύλισε απ'τον πόνο. «Σκατά! Δεν ξέρω.»

«Εντάξει, κάθισε,» είπε ο Γεράρδος, και την οδήγησε σ'ένα απ'τα πέτρινα καθίσματα του ναού.

Ο Σέλιρ'χοκ φώναξε στον Νάραλχεμ'νιρ, κι εκείνος πλησίασε. «Δες αν έχει σπάσει τίποτα,» του είπε ο Διαλογιστής. Ο Βιοσκόπος ένευσε και πήγε κοντά στη Μάρθα.

«Πού έχεις χτυπήσει;» τη ρώτησε.

«Το πόδι μου είναι, ρε μαλάκα! Εσύ τι λες να είναι; Δε μπορώ να σταθώ! Δε βλέπεις πώς έγινε το παγοπέδιλο;»

«Μη φωνάζεις,» είπε ο Νάραλχεμ'νιρ, γονατίζοντας μπροστά της. «Και μην πανικοβάλλεσαι.» Άρχισε να μουρμουρίζει τα λόγια για ένα Ξόρκι Αναλύσεως Τραύματος.

«Δεν πανικοβάλλομαι, ρε καθυστερημένε! Δεν έχεις δει ανθρώπους να πανικοβάλλονται πραγματικά!»

Ο Βιοσκόπος την αγνόησε, καθώς ύψωνε τα χέρια του μπροστά απ'τη μπότα του αριστερού της ποδιού.

Οι υπόλοιποι, εν τω μεταξύ, βάδιζαν μέσα στο ναό, ερευνώντας τον με τη ματιά τους. Εκτός από τον Νικόδημο, ο οποίος εξακολουθούσε να στηρίζεται στον τοίχο της εισόδου, μη μπορώντας να κάνει βήμα.

Ο Σέλιρ'χοκ παρατήρησε δύο αξιοσημείωτα πράγματα στο βάθος της αίθουσας: πρώτον, γύρω από τον βωμό ήταν αρκετοί σωροί από κομμάτια παγοκρυστάλλου (*πράγμα το οποίο σημαίνει ότι κάποια μάχη έγινε εδώ, με τα φαντάσματα*)˙ και δεύτερον, ο τοίχος πίσω από τον βωμό δεν ήταν παγωμένος, όπως οι υπόλοιποι, και μια οριζόντια, μεταλλική χειρολαβή υπήρχε επάνω του. *Πόρτα;* αναρωτήθηκε ο μάγος. *Πόρτα είναι αυτή;* Προτού, όμως, προλάβει να πλησιάσει για να ερευνήσει περισσότερο, άκουσε τη φωνή του Νάραλχεμ'νιρ:

«Δεν έχεις σπάσει κόκαλο. Αλλά έχουν σπάσει σχεδόν όλα τα αιμοφόρα αγγεία. Το πόδι θα είναι μελανιασμένο για μέρες και, εδώ, μέσα στο κρύο, θα σε πονά πολύ.»

«Με γάμησες, μάγε,» μούγκρισε η Μάρθα.

Ο Σέλιρ'χοκ τούς πλησίασε και τους είπε τι υπήρχε στο βάθος της αίθουσας.

«Ναι,» είπε ο Σκοτ, νεύοντας, «το είδα κι εγώ. Ο Ελπιδοφόρος κι η Φενίλδα πρέπει να πέρασαν από δω. Αυτό εξηγεί και την παρουσία των φαντασμάτων που αντιμετωπίσαμε.»

Ο Νάραλχεμ βάδισε προς το τέλος της αίθουσας, πέρασε πίσω απ'τον βωμό –πατώντας κομμάτια παγοκρυστάλλου, που έτριζαν κάτω απ'τα πόδια του–, και στάθηκε μπροστά στον ξεπάγωτο τοίχο με την οριζόντια, μεταλλική μπάρα.

«Ο Σέλιρ έχει δίκιο,» φώναξε στους άλλους, δίχως να γυρίσει να τους κοιτάξει. «Είναι πόρτα. Ελάτε˙ βρήκαμε το δρόμο μας.»

«Τον τραυματία σας, όμως,» είπε ο Γεράρδος, «από δω και πέρα θα πρέπει να τον κουβαλάτε εσείς.»

Ο Νάραλχεμ'νιρ στράφηκε να τον ατενίσει. Κανένας δε μίλησε, ούτε κινήθηκε, για λίγο. Έπειτα, ο Σκοτ και η Κάτια έβαλαν τα

χέρια του Νικόδημου στους ώμους τους και βάδισαν προς το πέρας της αίθουσας και τον Βιοσκόπο.

Ο Γεράρδος βοήθησε τη Μάρθα να σηκωθεί, και τους ακολούθησαν. «Από τη δεξιά μεριά, με πονά το γόνατό μου,» μούγκρισε εκείνη. «Από την αριστερή, το πόδι μου. Όλες οι μαλακίες σ'εμένα έχουν τύχει!»

«Είσαι τυχερή,» της είπε ο Γεράρδος˙ «θα μπορούσε να ήταν χειρότερα.»

«Μη μου λες τέτοιες μαλακίες, γαμώ την ανωμαλία σου!»

Ο Προαιρέσιος και ο Τσαρέν'κραμ έπιασαν τη μεταλλική χειρολαβή και έσπρωξαν την πέτρινη θύρα, ανοίγοντάς την. Παρότι ήταν βάρια, δεν ήταν κολλημένη από τους πάγους.

«Ναι,» είπε ο Νάραλχεμ, «ο Ελπιδοφόρος, σίγουρα, πέρασε από δω…»

Σκοτάδι παρουσιάστηκε εμπρός τους, και άναψαν φακούς για να το διαλύσουν. Το πέρασμα που αποκαλύφτηκε ήταν πετρόχτιστο και κατηφορικό.

«Δε φαίνεται να έχουμε πολλές επιλογές,» σχολίασε ο Σκοτ.

«Μια στιγμή,» είπε ο Προαιρέσιος. «Νομίζω πως τώρα πρέπει να μας πείτε πού πηγαίνουμε.»

«Δεν υπάρχει χρόνος για χάσιμο,» του αποκρίθηκε ο Νάραλχεμ'νιρ, περνώντας το κατώφλι και προχωρώντας μέσα στο πέρασμα.

Ο Σκοτ και η Κάτια τον ακολούθησαν, υποβαστάζοντας τον Νικόδημο ανάμεσά τους. Με το ζόρι χωρούσαν στο πέρασμα˙ δεν ήταν πολύ στενό, αλλά ούτε και πολύ φαρδύ. Οι ώμοι τους τρίβονταν στους παγωμένους τοίχους, κάνοντας μικρά κομμάτια πάγου να πέφτουν σαν σάρκα που ξεφλουδιζόταν.

Ο Προαιρέσιος στράφηκε στον Γεράρδο. «Καπετάνιε;»

Εκείνος ένευσε. «Πάμε.»

«Είσαι σίγουρος; Αυτοί μπορεί να πηγαίνουν κάπου για ν'αυτοκτονήσουν.»

«Δεν το νομίζω.»

Ο Τσαρέν'κραμ ρώτησε τον Γεράρδο: «Τι συμβαίνει; Γιατί περιμένουμε;»

Εκείνος τού έκανε νόημα να μείνει σιωπηλός, ενώ ο Σέλιρ'χοκ έλεγε στον Προαιρέσιο: «Αν είναι Παντοκρατορικοί, καλό θα ήταν να μάθουμε το σχέδιό τους.»

«Το σχέδιό τους δεν πρόκειται να το μάθουμε, μάγε. Ίσως, όμως, να δούμε την ολοκλήρωσή του –και ίσως να μη μας αρέσει!»

«Βρισκόμαστε εδώ για να εξερευνήσουμε την Αρταλδάφρα, Προαιρέσιε, και το να περάσουμε τούτη την είσοδο θα έλεγα πως είναι μέσα στο *δικό μας* σχέδιο,» είπε ο Σέλιρ'χοκ, και, δίχως άλλη κουβέντα, μπήκε στο πέρασμα, βαδίζοντας γρήγορα, για να προλάβει τον Νάραλχεμ'νιρ και τους άλλους προτού απομακρυνθούν πολύ.

Ο Γεράρδος και η Μάρθα τον ακολούθησαν, κι ο Τσαρέν'κραμ ακολούθησε αυτούς.

Ο Προαιρέσιος, ασφαλώς, δεν έμεινε πίσω. Ετούτη η ιδέα, όμως, εξακολουθούσε να μην του αρέσει.

Το πέρασμα τελείωνε σ'ένα τετράγωνο δωμάτιο που είχε μια ανοιχτή πόρτα σε κάθε μεριά. Στους τοίχους του αναρριχούνταν καλώδια, και πουθενά δεν υπήρχε πάγος. Μάλιστα, το μέρος ήταν σχετικά ζεστό˙ τουλάχιστον, πιο ζεστό απ'ό,τι η αίθουσα του ναού.

Ο Νάραλχεμ'νιρ και ο Σέλιρ'χοκ φώτισαν μέσα σε όλες τις εξόδους, ενώ οι υπόλοιποι είχαν τα όπλα τους υψωμένα. Ο Γεράρδος δεν στήριζε τώρα τη Μάρθα˙ στεκόταν μόνη της, κρατώντας στο ένα χέρι το ατσάλινο ταξιδιωτικό ραβδί της και στο άλλο ένα πιστόλι.

«Παράξενο,» είπε ο Σέλιρ'χοκ.

«Ναι, όντως…» μουρμούρισε ο Νάραλχεμ'νιρ.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Γεράρδος.

«Δε βλέπεις, Καπετάνιε;» είπε ο Σέλιρ'χοκ. «Τα ανοίγματα οδηγούν σε δωμάτια που είναι σχεδόν ίδια μ'αυτό στο οποίο βρισκόμαστε.»

«Και λοιπόν;»

«Το μέρος μοιάζει με λαβύρινθο. Θα μπορούσα να κάνω και λάθος, βέβαια…»

Ο Νάραλχεμ έβγαλε την πυξίδα του. «Ο Βορράς είναι από κει,» είπε, δείχνοντας, και προχώρησε.

Οι υπόλοιποι τον ακολούθησαν, μπαίνοντας σ'ένα από τ'άλλα δωμάτια. Φώτισαν μέσα στις εξόδους και είδαν ότι πάλι όλες οδηγούσαν σε πανομοιότυπα δωμάτια. Ο Νάραλχεμ πέρασε ένα άνοιγμα, και οι σύντροφοί του τον μιμήθηκαν.

«Γνωρίζεις πού μας πηγαίνεις;» τον ρώτησε ο Σέλιρ'χοκ.

«Φοβάμαι πως, αυτή τη στιγμή, όχι. Πόσο δύσκολο, όμως, μπορεί να είναι να περάσουμε από δω;» Αλλά αμφιβολία ακουγόταν στη φωνή του.

Για λίγο, περιπλανήθηκαν μέσα στα πανομοιότυπα δωμάτια, που δεν έμοιαζε να τελειώνουν ποτέ· μετά, ο Σέλιρ είπε στον Νάραλχεμ: «Περίμενε. Κάτι δεν πάει καθόλου καλά εδώ.»

Έκλεισε τα μάτια και υποτονθόρυσε ένα Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως. «Η ενέργεια που κυλά στα καλώδια έρχεται από εκεί,» είπε, δείχνοντας μια έξοδο. «Από εκεί είναι η πηγή της. Ίσως θα ήταν συνετό ν'ακολουθήσουμε την αντίστροφη ροή του ποταμού· τι λες κι εσύ;» Κοίταξε τον Νάραλχεμ.

Τώρα, είχαν βγάλει όλοι τις προσωπίδες, τα γυαλιά, και τις κουκούλες τους, και η αβεβαιότητα στο πρόσωπο του Βιοσκόπου ήταν φανερή. «Ναι,» αποκρίθηκε. «Ας ακολουθήσουμε αντίστροφα την ενέργεια.»

«Πιστεύεις ότι έτσι θα φτάσετε στο στόχο σας;» τον ρώτησε ο Προαιρέσιος.

«Είναι πιθανό…»

«Προσπαθείτε να βρείτε τις οντότητες που κατοικούν στην Αρταλδάφρα, έτσι δεν είναι;»

Ο Νάραλχεμ τον αγνόησε. «Καλύτερα να πηγαίνουμε,» είπε, κάνοντας να βαδίσει προς το άνοιγμα που είχε δείξει ο Σέλιρ’χοκ.

Ο Προαιρέσιος τον άρπαξε από τον ώμο, τραβώντας τον πίσω. «Είναι έτσι, ή δεν είναι;» απαίτησε.

Τα μάτια του Νάραλχεμ στένεψαν. «Μην το παρατραβάς.»

«Γιατί, τι θα κάνεις; Θα με σκοτώσεις;»

Ο Σέλιρ’χοκ παρενέβη: «Μπορούμε να λύσουμε τις διαφορές μας *αφότου* έχουμε βγει από τούτο τον λαβύρινθο.»

Ο Νάραλχεμ’νιρ έστρεψε την πλάτη στον Προαιρέσιο και πέρασε το άνοιγμα.

Βρέθηκαν ξανά σ’ένα δωμάτιο ίδιο με τα προηγούμενα. Και, για κάποια ώρα, κινήθηκαν μέσα στον λαβύρινθο έχοντας ως οδηγό τους τον Σέλιρ’χοκ.

«Κάνουμε κύκλους!» είπε, τελικά, ο Σκοτ. «Είμαι σίγουρος!»

Ο Διαλογιστής δε διαφώνησε· το μαύρο πρόσωπό του ήταν συλλογισμένο. «Πιθανώς να έχεις δίκιο…»

«Πώς είναι δυνατόν να συμβαίνει αυτό;» σχεδόν γρύλισε ο Νάραλχεμ’νιρ. «Η ενέργεια πρέπει να έρχεται από *κάπου*! Εκτός αν είναι παγιδευμένη σ’έναν ατέρμονο κύκλο… αλλ’αυτό δε μου φαίνεται και πολύ πιθανό.»

«Ούτε κι εμένα,» μουρμούρισε ο Σέλιρ’χοκ.

«Πού είναι ο Ελπιδοφόρος και η Φενίλδα;» έθεσε το ερώτημα η Κάτια. «Κατάφεραν να *περάσουν* από τούτο τον λαβύρινθο, ή δεν ήρθαν ποτέ εδώ;»

Ο Σκοτ φώναξε: «Ελπιδοφόρε; Φενίλδα;» Και δυνατότερα: «*Ελπιδοφόρε; Φενίλδα;*»

Καμία απάντηση δεν ήρθε, παρότι η φωνή του αντήχησε μέσα στα πανομοιότυπα δωμάτια.

«Αναρωτιέμαι,» είπε ο Σέλιρ’χοκ, «αν κάτι παίζει με τις αισθήσεις μας.»

Ο Νάραλχεμ’νιρ συνοφρυώθηκε.

«Τι εννοείς;» ρώτησε ο Γεράρδος. «Πώς να παίζει με τις αισθήσεις μας;»

«Η ενέργεια είναι τηλεπικοινωνιακή, Καπετάνιε,» εξήγησε ο Διαλογιστής. «Όπως και στα ερείπια που συναντούσαμε. Μια ενέργεια αυτού του είδους πιστεύω ότι θα μπορούσε να μπερδέψει το μυαλό μας. Ειδικά αν βρισκόμαστε κοντά στην πηγή της. Ίσως να εκπέμπει κυματισμούς.»

«Τη γαμήσαμε, δηλαδή,» είπε η Μάρθα.

Ο Προαιρέσιος αναποδογύρισε τα μάτια. «Για όνομα των θεών! Προσπάθησε, για *μία* φορά, να μη χυδαιολογείς!»

«Να πας να γαμηθείς,» του είπε η Μάρθα.

Ο Προαιρέσιος την αγριοκοίταξε. Η γροθιά του σφίχτηκε.

Η όψη της Μάρθας αγρίεψε.

Ο Γεράρδος μπήκε ανάμεσά τους. «Τέρμα οι σαχλαμάρες.» Και προς τον Σέλιρ’χοκ: «Τι νομίζεις ότι πρέπει να κάνουμε, μάγε;»

Εκείνος αποκρίθηκε: «Κατ’αρχήν, θα δω αν μπορώ να εντοπίσω τον Ελπιδοφόρο και τη Φενίλδα’σαρ–»

«Προφανώς, δεν είναι εδώ,» είπε ο Σκοτ. «Αλλιώς, θα με είχαν ακούσει.»

«Μην είσαι τόσο σίγουρος γι’αυτό,» διαφώνησε ο Σέλιρ’χοκ. «Αν η ενέργεια παίζει με τις αισθήσεις όλων μας, τότε μπορεί να είναι στο διπλανό δωμάτιο και να μη σ’ακούν.»

Ο Σκοτ γέλασε κοφτά. «Λες ανοησίες, μάγε!»

«Δε λέει ανοησίες!» του είπε ο Νάραλχεμ’νιρ. «Έχει δίκιο. Αν, όντως, κάτι παίζει με τις αισθήσεις μας, μπορεί να συμβαίνει αυτό που περιγράφει.» Και προς τον Σέλιρ’χοκ: «Πώς σκοπεύεις να τους εντοπίσεις;»

«Μ’ένα Ξόρκι Εντοπισμού Νοητικής Δραστηριότητος.»

«Και πιστεύεις ότι αυτό δε θα μπορούν να το αλλοιώσουν οι εχθροί μας;»

«Δε μου μένει παρά να δοκιμάσω.»

«Έχω μια καλύτερη ιδέα,» δήλωσε ο Νάραλχεμ. «Θα χρησιμοποιήσω ένα Ξόρκι Εντοπισμού Ζωτικής Ενέργειας. Αν έχουμε να κάνουμε με κάτι που μπερδεύει το μυαλό, μάλλον θα μπορεί να αποπροσανατολίσει τον εντοπισμό νοητικής δραστηριότητας˙ η ζωτική ενέργεια, όμως, είναι μια τελείως διαφορετική υπόθεση.»

«Δεν έχεις άδικο,» παραδέχτηκε ο Σέλιρ. «Δοκίμασέ το.»

Ο Νάραλχεμ'νιρ έκλεισε τα μάτια και άρθρωσε κάποια λόγια, ενώ ύψωνε τα γαντοφορεμένα χέρια του. «Ναι!» είπε, μετά. «Τους βρήκα! Δύο άνθρωποι. Ελάτε από δω. Γρήγορα! προτού μας κάνουν να τους χάσουμε!» Έτρεξε προς μια απ'τις εξόδους.

Οι άλλοι τον ακολούθησαν.

Βρέθηκαν σ'ένα πανομοιότυπο δωμάτιο.

Ο Νάραλχεμ πέρασε από ακόμα ένα άνοιγμα.

Βρέθηκαν σ'άλλο ένα πανομοιότυπο δωμάτιο.

«Μάγε,» άρχισε ο Σκοτ, «ξανά τα ίδια βλέπω να–»

Ο Νάραλχεμ τον αγνόησε, καθώς περνούσαν ένα από τα ανοίγματα–

–και βρέθηκαν μπροστά στον Ελπιδοφόρο και τη Φενίλδα'σαρ.

Εκείνοι τινάχτηκαν, αιφνιδιασμένοι. Ο πρώτος ύψωσε το πιστόλι του. Μετά, το κατέβασε.

«Μάγε,» είπε στον Νάραλχεμ, «άργησες. Και νομίζω ότι σε χρειαζόμαστε.»

«Έχετε κι εσείς χαθεί, να υποθέσω;» ρώτησε ο Γεράρδος.

Ο Ελπιδοφόρος κατένευσε.

«Δε μπορούσαμε να σας βρούμε,» είπε ο Σκοτ. «Σας φωνάζαμε αλλά δεν ακούγατε.»

«Η ενέργεια που κυλά εδώ,» εξήγησε η Φενίλδα, «παίζει με το μυαλό μας.»

«Έτσι καταλάβαμε κι εμείς,» είπε ο Σέλιρ'χοκ. «Ο Νάραλχεμ χρησιμοποίησε ένα Ξόρκι Εντοπισμού Ζωτικής Ενέργειας για να σας βρει.»

Η Φενίλδα ένευσε. «Ναι, λογικό.» Και μετά, τους έδειξε τα καλώδια στον τοίχο, τα οποία είχε κόψει ο Ελπιδοφόρος. «Δεν περνά ενέργεια από μέσα τους,» τους είπε. «Είναι ψευδαίσθηση.»

«Τα ίδια τα καλώδια είναι ψευδαίσθηση;» απόρησε ο Νάραλχεμ.

Ο Σέλιρ κούνησε το κεφάλι του. «Δε νομίζω. Μάλλον, η ψευδαίσθηση είναι ότι ενέργεια περνά από μέσα τους, ενώ πρέπει να περνά από κάπου αλλού. Ίσως από άλλα καλώδια, πίσω απ'τους τοίχους, ή κάτω απ'το πάτωμα.» Και ρώτησε τη Φενίλδα'σαρ: «Μπορείς να το ελέγξεις;»

«Θα προσπαθήσω. Το πρώτο πράγμα που βλέπω, πάντως, όταν χρησιμοποιώ το Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως, είναι ότι η ενέργεια περνά μέσα από τα καλώδια.»

«Αγνόησέ το. Πήγαινε σε άλλα πιθανά σημεία.»

Η Φενίλδα'σαρ ένευσε. Έκλεισε τα μάτια και μουρμούρισε τα λόγια για το ξόρκι. Όπως και πριν, η πρώτη πληροφορία που έλαβε το μυαλό της ήταν ότι η παράξενη τηλεπικοινωνιακή ενέργεια κυλούσε μέσω των καλωδίων. Η Φενίλδα απομάκρυνε αυτή την πληροφορία απ'το νου της, την έσπρωξε στο περιθώριο, κι ανάγκασε τις αισθήσεις της να ψάξουν αλλού, να ερευνήσουν σε άλλα μέρη.

Προς στιγμή, αισθάνθηκε πως βρήκε κάτι. Ύστερα, όμως, το μυαλό της πήγε αλλού, σαν κάτι –κάτι *άγνωστο*– να είχε σπρώξει τις σκέψεις της, την αντίληψή της, απ'το σημείο Α στο σημείο Δ. Με απότομο τρόπο.

Η Φενίλδα έστρεψε, επίμονα, την προσοχή της εκεί όπου ήταν πριν. Και ξανά αυτό το άγνωστο *κάτι* παρεμβλήθηκε και την έσπρωξε παραδίπλα. Στο κενό.

Προσπάθησε να εστιάσει το μυαλό της περισσότερο, ενώ συνέχιζε να υποτονθορύζει τα λόγια του Ξορκιού Ενεργειακής Ανιχνεύσεως. *Δε μπορεί να μου αντιστέκεται για πάντα!*

Ακόμα μια φορά, όμως, έχασε τον στόχο της.

Και το κεφάλι της πόνεσε.

Σκατά! Δεν ήθελε να επιστρέψει ο τρισκατάρατος πονοκέφαλός της.

Δεν τα παράτησε, όμως. Εστιάστηκε. Έδιωξε κάθε άλλη σκέψη απ'το νου της, εκτός απ'την επιθυμία να φτάσει στο στόχο της. Πάλεψε να βρεθεί εκεί...

...και της δόθηκε η εντύπωση ότι έκανε κύκλους γύρω από ένα σημείο που συνεχώς βρισκόταν μερικά εκατοστά πέρα απ'τις άκριες των δαχτύλων της.

Το κεφάλι της τη λόγχισε με πόνο–

«*ΑΑΑααααοοοοοχχχ!*» ούρλιαξε η Φενίλδα'σαρ, και οι άλλοι την είδαν να γονατίζει στο πάτωμα και να διπλώνεται, κρατώντας το κεφάλι της. Τα γυαλιά της είχαν φύγει απ'τα μάτια της και είχαν πέσει μπροστά της. «...*Ωωωωωωωω... Ωωωωωω...*»

Ο Ελπιδοφόρος γονάτισε πλάι της. «Φενίλδα,» είπε. «Φενίλδα. Τι έγινε;»

«...το κεφάλι μου...!» μουρμούρισε εκείνη. «...το κεφάλι μου...!»

Ο Ελπιδοφόρος έλυσε τον σάκο απ'την πλάτη της. Έψαξε μέσα για το φάρμακό της. Βρήκε ένα μεταλλικό κυλινδρικό κουτί, το άνοιξε, τράβηξε από μέσα ένα τυλιγμένο χαρτάκι. «Αυτό δεν είναι;» τη ρώτησε.

«...ναι...» αποκρίθηκε εκείνη, τρίζοντας τα δόντια. Δάκρυα κυλούσαν απ'τα μάτια της πάνω στα μάγουλα και στο σαγόνι της.

Ο Ελπιδοφόρος ξετύλιξε το χαρτί και πίεσε τη γκρίζα αλοιφή στο μέτωπό της.

Η Φενίλδα αισθάνθηκε, όπως πάντα, τον πόνο να υποχωρεί ως εκ θαύματος. Ξεροκατάπιε, και πήρε μια βαθιά ανάσα.

«Καλύτερα, τώρα;»

«Ναι,» ψιθύρισε εκείνη.

«Τι είδες;»

«Η ενέργεια,» είπε η Φενίλδα, καθώς σηκωνόταν όρθια, «έρχεται από αλλού, όχι απ’τα καλώδια. Αλλά δε μ’άφησαν να δω από πού ακριβώς.»

«Σου επιτέθηκαν, κάπως;» τη ρώτησε ο Σέλιρ’χοκ.

Η Φενίλδα έσμιξε τα χείλη. Έσκυψε και πήρε τα γυαλιά της απ’το πάτωμα, φορώντας τα. «Όχι. Ο πονοκέφαλος είναι δική μου υπόθεση.»

«Θα προσπαθήσω κι εγώ να εντοπίσω την ενέργεια,» δήλωσε ο Νάραλχεμ’νιρ, και έκανε ένα Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως, κλείνοντας τα μάτια και βάζοντας τα χέρια του στους κροτάφους.

Για μερικά λεπτά έμεινε ακίνητος, μουρμουρίζοντας. Μετά, τα βλέφαρά του άνοιξαν. Και ιδρώτας γυάλιζε στο μέτωπό του. «Αδύνατον,» είπε. «Δεν έφτασα καν στο σημείο να δω ότι *υπάρχει* άλλος δίαυλος για την ενέργεια.»

«Η Φενίλδα’σαρ είναι Ερευνήτρια,» του θύμισε ο Σέλιρ’χοκ.

«Το ξέρω.»

«Τι θα κάνουμε, λοιπόν, τώρα;» ρώτησε ο Ελπιδοφόρος. «Πώς θα βγούμε από δω;»

«Γιατί δε χρησιμοποιούμε μια απλή μέθοδο;» πρότεινε ο Σκοτ.

«Τι απλή μέθοδο;»

«Να βάζουμε σημάδια πλάι στις πόρτες, έτσι ώστε να ξέρουμε αν έχουμε ξαναπεράσει ή όχι.»

Η Φενίλδα είπε: «Αν όλα όσα βλέπουμε είναι μια παραίσθηση, τα σημάδια απλά θ’αρχίσουν να εξαφανίζονται.»

«Ας το δοκιμάσουμε πρώτα,» επέμεινε ο Σκοτ.

«Εντάξει,» συμφώνησε ο Ελπιδοφόρος. «Θα το δοκιμάσουμε.» Και τους κοίταξε όλους.

Κανένας δε διαφώνησε, έτσι το δοκίμασαν. Περνούσαν από τις ανοιχτές πόρτες και χάραζαν τις πέτρες πλάι τους. Σύντομα, άρχισαν να συναντούν τα χαράγματα που είχαν κάνει.

«Δεν είναι, λοιπόν, τα πάντα μια παραίσθηση,» συμπέρανε ο Σκοτ.

«Δεν το ξέρουμε αυτό ακόμα,» διαφώνησε ο Σέλιρ'χοκ. «Μπορεί επίτηδες να μας αφήνουν να νομίζουμε πως έχουμε καταφέρει κάτι.»

Συνέχισαν να χαράζουν, και δεν άργησαν να έχουν σημαδέψει όλα τα ανοίγματα. Τα δωμάτια ήταν έξι στο σύνολό τους, διαπίστωσαν, παρότι πριν τους φαίνονταν πολύ, πολύ περισσότερα. Μπόρεσαν, μάλιστα, να βρουν και το πέρασμα απ'το οποίο είχαν, αρχικά, έρθει: το πέρασμα που οδηγούσε στον ναό.

«Δε βγάζει πουθενά ο λαβύρινθος!» φώναξε ο Σκοτ. «Άδικα ψάχνουμε!»

«Αποκλείεται,» είπε ο Ελπιδοφόρος. «Δε θα έμπαιναν στον κόπο να μας μπερδέψουν, αν ήταν έτσι.»

Ο Νάραλχεμ'νιρ κατένευσε. «Επιπλέον, σύμφωνα με τον χάρτη μας, κάπου εδώ πρέπει να είναι ο προορισμός μας.»

«Ω θεοί…!» έκανε, ξαφνικά, η Φενίλδα'σαρ, σα να συνειδητοποίησε κάτι σοβαρό.

«Τι είναι;» είπε ο Νάραλχεμ.

«Μπορεί να βρίσκεται σε κάποια ενδοδιάσταση αυτό που αναζητάμε…»

«Τι είναι η ενδοδιάσταση;» ρώτησε ο Γεράρδος.

«Μια μικρή διάσταση μέσα σε μια άλλη, ευρύτερη διάσταση: όπως ένα δωμάτιο μέσα σ'ένα σπίτι: ένα δωμάτιο που, καμια φορά, δε μπορείς εύκολα να μπεις,» εξήγησε η Φενίλδα.

«Αν ισχύει αυτό,» είπε ο Ελπιδοφόρος, «πώς θα καταφέρουμε να φτάσουμε εκεί;»

Το Ανώνυμο Ξόρκι, σκέφτηκε η Φενίλδα, αναριγώντας. Το ξόρκι που είχαν φυτέψει οι Υπερασπιστές, βίαια, στο μυαλό της, προ-

κειμένου εκείνη να σώσει την Παντοκράτειρα. Το ξόρκι που ευθυνόταν για τους φριχτούς πονοκεφάλους της. Μονάχα αυτό μπορούσε να τρυπήσει μια διάσταση. Αλλά ήταν πολύ επικίνδυνο, εκτός αν *ήξερες* σε ποια διάσταση θα καταλήξεις. Ήταν ένα ξόρκι που η Φενίλδα, παλιότερα, δε γνώριζε ότι υπήρχε: ένα ξόρκι που δε διδασκόταν στη Συγκεντρωτική Ακαδημία Μαγικών Τεχνών της Ρελκάμνια. Ένα ξόρκι που –απ'όσο ήξερε εκείνη, τουλάχιστον– κανένας Ερευνητής δεν γνώριζε. Γι'αυτό κιόλας το είχε ονομάσει «το Ανώνυμο Ξόρκι», αφότου οι Υπερασπιστές το είχαν φυτέψει στο μυαλό της –μια διαδικασία που ήταν κάθε άλλο παρά φυσική για έναν μάγο.

Για να το χρησιμοποιήσω, θα πρέπει να ξέρω ακριβώς *πού βρίσκεται η ενδοδιάσταση σε σχέση με την Ταρασμάλθη. Ακριβώς.* Ξεροκατάπιε, γλείφοντας νευρικά τα χείλη της.

«Μπορείς να μας οδηγήσεις στην ενδοδιάσταση;» τη ρώτησε ο Νάραλχεμ'νιρ.

«Δεν ξέρω…» μουρμούρισε η Φενίλδα. «Δεν είναι στον χάρτη μας.»

Ο Προαιρέσιος, τότε, ζύγωσε τον Γεράρδο και ψιθύρισε στ'αφτί του, ώστε να τον ακούσει μονάχα εκείνος και κανένας άλλος: «Αποκλείεται οι οντότητες να είναι σε ενδοδιάσταση˙ γιατί πώς θα είχε επικοινωνήσει μαζί τους ο Αρίσταρχος; Δε θα μπορούσε να τις βρει.»

Ο Γεράρδος αποκρίθηκε, επίσης ψιθυριστά: «Ίσως *αυτές* να βρήκαν τον Αρίσταρχο. Επιπλέον,» πρόσθεσε, «δεν ξέρουμε τι ακριβώς ψάχνουν ετούτοι. Ίσως να μην ψάχνουν το μέρος όπου βρίσκονται οι οντότητες.» Και προς τον Ελπιδοφόρο και τους συντρόφους του: «Τι ακριβώς ψάχνετε; Θέλετε τώρα να μας πείτε;»

Εκείνοι έμειναν αμίλητοι.

«Ναι,» τόνισε ο Προαιρέσιος, «αυτή, όντως, θα ήταν μια πολύ καλή στιγμή να μας μιλήσετε.»

«Ένα μέρος ψάχνουμε,» αποκρίθηκε ο Νάραλχεμ'νιρ. «Δεν έχει σημασία.»

«Αν δεν είχε σημασία, δε θα προσπαθούσατε τόσο έντονα!» είπε ο Προαιρέσιος.

«Δεν τα παρατάμε εύκολα. Αν θέλετε μπορείτε να φύγετε˙ κανένας δε σας κρατά.»

«Βρισκόμαστε εδώ,» είπε ο Σέλιρ'χοκ, «για να ερευνήσουμε την Αρταλδάφρα. Δεν πρόκειται να φύγουμε.»

Ο Ελπιδοφόρος αναστέναξε. «Φενίλδα. Είσαι σίγουρη ότι πρόκειται για ενδοδιάσταση;»

«Μια υπόθεση έκανα μόνο. Μπορεί νάναι και λανθασμένη.»

«Αν είναι λανθασμένη,» είπε ο Σέλιρ'χοκ, «τότε γιατί αυτός ο λαβύρινθος δεν οδηγεί πουθενά;»

Η Φενίλδα απάντησε: «Δεν ξέρω. Αλλά, αν υπήρχε κάποια διαστασιακή αλλοίωση που να οδηγεί στην ενδοδιάσταση, θα ήταν φανερή. Θα βλέπαμε κάτι που θα μας ξένιζε: όπως, για παράδειγμα, έναν τοίχο να στροβιλίζεται ακανόνιστα, ή να βαθαίνει με τρόπο παράξενο για τα μάτια μας.»

«Ναι...» έκανε ο Σέλιρ, σκεπτικά. «Η τηλεπικοινωνιακή ενέργεια, όμως, θα μπορούσε να *κρύβει* αυτή την αλλοίωση από εμάς, δε θα μπορούσε;»

Η Φενίλδα συνοφρυώθηκε. «Ίσως... Βέβαια, από την άλλη– Ή, μάλλον, ναι, θα μπορούσε άνετα. Ακόμα κι αν τα δωμάτια *δεν* είναι παραίσθηση, η τηλεπικοινωνιακή ενέργεια θα μπορούσε να κάνει το μυαλό μας να αντιληφτεί εκείνο που έχει μάθει να αντιλαμβάνεται, καλύπτοντας έτσι τη διαστασιακή αλλοίωση. Δηλαδή, θα μας έκανε να παραβλέπουμε κάτι, νομίζοντάς το φυσιολογικό ενώ δεν είναι.»

«Και ποια είναι η λύση;» ρώτησε ο Γεράρδος. «Ν'αρχίσουμε να κοιτάμε τους τοίχους πολύ, πολύ προσεχτικά;»

Η Φενίλδα κούνησε το κεφάλι. «Δε θα βοηθήσει αυτό.»

«Πρέπει, κάπως, να μπλοκάρουμε τη νοητική παρεμβολή που προκαλεί η τηλεπικοινωνιακή ενέργεια,» είπε ο Σέλιρ'χοκ.

«Ακριβώς,» συμφώνησε η Φενίλδα. «Αλλά δεν ξέρω πώς μπορούμε να το κάνουμε αυτό.»

«Θα προσπαθήσω να το κάνω εγώ.»

«Με τι τρόπο;»

«Θα διαλογιστώ. Δεν είμαι σίγουρος ότι θα πετύχει, αλλά, πιστεύω, υπάρχει μια πιθανότητα το μυαλό μου να μείνει αρκετά καθαρό για λίγο ώστε να δω πού είναι η αλλοίωση.»

«Δε νομίζω ότι έχουμε κανένα καλύτερο σχέδιο,» είπε η Φενίλδα.

Ο Σέλιρ'χοκ τη ρώτησε: «Αν βρω την αλλοίωση και σου δείξω πού είναι, θα μπορείς να την... ανοίξεις;»

Η Φενίλδα έφερε στο νου της το Ανώνυμο Ξόρκι. Δάγκωσε το χείλος της. Θα ήταν οδυνηρό, το ήξερε˙ αλλά έπρεπε να το κάνει. Δεν είχε χρόνο να μελετήσει κανονικά την αλλοίωση και να την τροποποιήσει με το Ξόρκι Μετασχηματισμού Διαστασιακής Αλλοιώσεως.

Έγνεψε καταφατικά. «Ναι,» είπε. «Υπάρχει τρόπος.»

Ο Σέλιρ'χοκ διαλογίστηκε, όρθιος, για μία ώρα. Μετά, άνοιξε τα μάτια του και κοίταξε γύρω-γύρω, το δωμάτιο όπου βρίσκονταν. Έφυγε από αυτό το δωμάτιο και πήγε στο επόμενο.

Και στο επόμενο.

Και στο επόμενο.

Και–

«Εδώ είναι!»

Έδειξε μια γωνία.

«Δε βλέπω τίποτα το παράξενο,» είπε ο Σκοτ.

«Δε με εκπλήσσει,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ'χοκ. «Τα παράσιτα που προκαλεί η τηλεπικοινωνιακή ενέργεια είναι απίστευτα ισχυρά˙ το κατάλαβα μόλις άρχισα να διαλογίζομαι. Και τώρα που σας μιλάω, η αλλοίωση αρχίζει να χάνεται κι από τα δικά μου μάτια.»

«Πώς είναι, Σέλιρ;» τον ρώτησε ο Γεράρδος. «Πώς φαίνεται;»

«Η γωνία, Καπετάνιε, δεν είναι γωνία. Είναι μια αναδίπλωση: ο ένας τοίχος μοιάζει να πέφτει πάνω στον άλλο, όπως δυο κουρτίνες που κλείνουν.»

Ο Γεράρδος στένεψε τα μάτια του, προσπαθώντας να διακρίνει κάτι. Δεν είδε τίποτα, όμως.

Πλησίασε τη γωνία. Την άγγιξε. Δεν αισθάνθηκε κάτι το παραφυσικό. Ήταν μια συνηθισμένη γωνία!

Ο Σέλιρ, όμως, μάλλον δεν κάνει λάθος, σκέφτηκε˙ κι απομακρύνθηκε από τη διαστασιακή αλλοίωση.

Ο Ελπιδοφόρος ρώτησε τη Φενίλδα: «Θα την ανοίξεις;»

Εκείνη ένευσε, και πήρε μια βαθιά ανάσα.

«Γιατί,» είπε ο Σκοτ, «δεν ήταν σημειωμένο στο χάρτη μας αυτό το πράγμα;»

«Επειδή, μάλλον, δεν το ήξεραν,» του απάντησε ο Νάραλχεμ'νιρ. «Κλείσε το στόμα σου τώρα!» Έριξε μια λοξή ματιά στην ομάδα του Γεράρδου.

Η Φενίλδα'σαρ πλησίασε την παράξενη γωνία, φέρνοντας στο νου της το Ανώνυμο Ξόρκι. Έβγαλε τα γυαλιά της και τα έκρυψε μέσα στα ρούχα της. Άνοιξε το στόμα της και λόγια στη γλώσσα της μαγείας γλίστρησαν από τα χείλη της, ενώ τα δάχτυλα των γαντοφορεμένων της χεριών διέγραφαν εμπρός της μυστικιστικά σύμβολα που ούτε εκείνη δε γνώριζε. Το Ανώνυμο Ξόρκι είχε γίνει δεύτερα φύση για τη Φενίλδα, μέσα σε επικίνδυνα λίγο χρόνο. Δεν ήξερε τι ακριβώς έκανε, αλλά το έκανε: όπως περπατάς, όπως αναπνέεις…

Και η διάσταση της Ταρασμάλθης σχίστηκε–

Κεφάλαιο 39

Η γωνία φάνηκε να *ανοίγει.*

Οι δύο τοίχοι χωρίστηκαν, σαν κουρτίνες, μπροστά τους.

Και πίσω από την είσοδο που αποκαλύφτηκε, αντίκρισαν μια στρογγυλή, θολωτή αίθουσα. Στο κέντρο της υπήρχε μια μεταλλική στήλη, που ξεκινούσε απ’το πάτωμα κι έφτανε ώς την οροφή˙ ήταν, όμως, πολύ λεπτή για να στηρίζει το ταβάνι˙ κι επάνω της ήταν λαξεύματα με έντονες γωνίες και τριγωνικές μορφές. Στην περιφέρεια της αίθουσας, υπήρχαν όρθιες ανθρωπόμορφες φιγούρες, οι οποίες, αρχικά, φαίνονταν για αγάλματα, αλλά δεν πρέπει να ήταν αγάλματα. Πρέπει κάποτε να ήταν πραγματικοί άνθρωποι, που κάποιου είδους αρχέγονη ουσία είχε καλύψει τη σάρκα τους, κάνοντάς τη να μοιάζει με πέτρα ή μαύρο μάρμαρο. Οι μορφές στέκονταν έχοντας τους πήχεις τους σταυρωμένους στο στήθος, ώστε τα δάχτυλα του δεξιού χεριού ν’ακουμπούν τον αριστερό ώμο, και τα δάχτυλα του αριστερού χεριού ν’ακουμπούν τον δεξή ώμο. Τα στόματά τους ήταν κλειστά, σφραγισμένα από την ύλη που τις κάλυπτε˙ τα μάτια τους, επίσης. Έμοιαζαν νεκροί. Νεκροί, εδώ και χιλιετίες˙ αλλά διατηρημένοι με κάποια πανάρχαια μέθοδο.

Η θέα τους προκάλεσε ένα τρομώδες ρίγος στους παρατηρητές. Ακόμα και στη Φενίλδα’σαρ, η οποία, καθώς είχε ολοκληρώσει το Ανώνυμο Ξόρκι, αισθανόταν τον πονοκέφαλό της να επιστρέφει. Μια λόγχη τη διαπερνούσε από τον αυχένα ώς το μέτωπο: μια λόγχη τόσο παγερή που ήταν σαν φωτιά. Βογκώντας, παραπάτησε˙ και ήταν η πρώτη που μπήκε στην κρυμμένη ενδοδιάσταση.

«Η στήλη!» αναφώνησε ο Νάραλχεμ’νιρ. «Η μεταλλική στήλη! Τη βρήκαμε!» Και πέρασε κι εκείνος το κατώφλι, λέγοντας:

«Γρήγορα, Ελπιδοφόρε! Φενίλδα!» Έβγαλε τον σάκο του από τους ώμους κι έψαξε μέσα.

Οι υπόλοιποι τον ακολούθησαν στο εσωτερικό της αίθουσας, περνώντας το άνοιγμα που είχε δημιουργήσει η Φενίλδα'σαρ σα να μην ήταν τίποτα περισσότερο από μια κανονική πόρτα. Άπαντες, όμως, αντιλαμβάνονταν πως αυτή η πόρτα *δεν* ήταν καθόλου «κανονική». Ήταν μια τρύπα που έσχιζε τις διαστάσεις. Κάτι εξωφρενικό, σύμφωνα μ'ό,τι γνώριζαν όλοι τους: ακόμα κι ο Σέλιρ'χοκ.

«Τι κάνουν, μάγε;» τον ρώτησε ο Γεράρδος, βλέποντας τον Ελπιδοφόρο και τη Φενίλδα'σαρ να λύνουν τους σάκους τους και να ψάχνουν μέσα, όπως ο Νάραλχεμ'νιρ. Η Ερευνήτρια έτριζε τα δόντια της, και ήταν φανερό ότι πονούσε. Ο ίδιος πονοκέφαλος που την είχε πιάσει πριν πρέπει να την είχε πιάσει και τώρα, υπέθετε ο Γεράρδος. *Παράξενος μοιάζει, όμως, αυτός ο πονοκέφαλος…*

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ'χοκ.

Και ήταν τα τελευταία λόγια που μπόρεσε να αρθρώσει ξεκάθαρα· γιατί, μετά, ολόκληρη η αίθουσα έτριξε, και φωτίστηκε από την αχαλίνωτη ενέργεια που εξαπολύθηκε από τις ανθρώπινες μορφές που διέγραφαν την περιφέρειά της.

Ο Γεράρδος αισθάνθηκε το σώμα και το μυαλό του να τραντάζονται, και ούρλιαξε άθελά του. Ούρλιαξε, καθώς νόμιζε ότι κάτι προσπαθούσε να τον διαλύσει από μέσα προς τα έξω.

Γύρω του, η αντίδραση των υπολοίπων ήταν παρόμοια.

Είδε τη Μάρθα να σπαρταρά στο πάτωμα, κουνώντας το αριστερό της χέρι άσκοπα στον αέρα. Και τότε, διαπίστωσε ότι κι εκείνος στο πάτωμα βρισκόταν.

Μα τους θεούς! προσπάθησε να κραυγάσει, μην ξέροντας αν τελικά το κατόρθωσε. *Σταματήστε! Σταματήστε!*

Ουρλιαχτά αντηχούσαν παντού. Και τα ανθρωπόμορφα αγάλματα τού φαινόταν ότι γυάλιζαν με μια ψυχρή, γαλανή ακτινοβολία.

ΣΕΛΙΡ! ΚΑΝΕ ΚΑΤΙ, ΣΕΛΙΡ! ούρλιαξε ο Γεράρδος.

Η Φενίλδα αισθάνθηκε κάτι εκατοντάδες φορές χειρότερο από τον πονοκέφαλό της να χτυπά το σώμα και το μυαλό της, και είδε την αίθουσα γύρω της να τυλίγεται από ενέργεια. Ενέργεια προερχόμενη από τα αγάλματα.

Τα γόνατά της λύθηκαν και, ουρλιάζοντας, έπεσε στο πάτωμα, πλάι στο σάκο της.

Παραδίπλα, είδε ότι ο Ελπιδοφόρος ήταν επίσης πεσμένος. Όπως κι ο Νάραλχεμ’νιρ.

Αυτοί είναι! πάσχισε να φωνάξει η Φενίλδα, αν και ήταν βέβαιη πως τα ίδια της τα ουρλιαχτά έπνιγαν τα λόγια της. *Αυτοί είναι που μας χτυπάνε! Πρέπει να συναρμολογήσουμε τη συσκευή! ΤΩΡΑ! ΤΩΡΑ!*

Μια φωνή αντήχησε μέσα στην αίθουσα, καλύπτοντας κάθε άλλο ήχο, κάνοντας ακόμα και τις πέτρες να τρίξουν:

ΕΛΚΡΑΣ’ΝΑΡΧ! ΘΑ ΜΕΤΑΝΙΩΣΕΙΣ ΠΟΥ ΤΟΥΣ ΕΣΤΕΙΛΕΣ ΕΔΩ! ΟΙ ΥΠΗΡΕΤΕΣ ΣΟΥ ΘΑ ΠΕΘΑΝΟΥΝ!

Μια άλλη φωνή:

Σ’ΤΟ ΥΠΟΣΧΕΘΗΚΑΜΕ ΚΑΙ, ΤΩΡΑ, ΕΚΠΛΗΡΩΝΟΥΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΣΧΕΣΗ ΜΑΣ.

Μια άλλη φωνή:

ΠΡΟΧΩΡΗΣΑΝ ΠΟΛΥ: ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΑΠ’ΟΣΟ ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΤΡΕΠΤΟ!

Μια άλλη φωνή:

Η ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΣΕΙ ΑΠΟ ΚΑΠΟΙΟΝ ΣΑΝ ΕΣΕΝΑ! ΘΑ ΣΕ ΑΦΑΝΙΣΟΥΜΕ! ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΣΟΥ ΗΔΗ ΓΝΩΡΙΖΟΥΝ ΤΟ ΜΥ-

ΣΤΙΚΟ ΣΟΥ. Η ΥΠΑΡΞΗ ΣΟΥ, ΕΛΚΡΑΣ'ΝΑΡΧ, ΔΕ ΘΑ ΚΡΑΤΗΣΕΙ ΓΙΑ ΠΟΛΥ!

Μια άλλη φωνή:

ΔΕ ΘΑ ΒΡΙΣΚΕΣΑΙ ΑΛΛΟ ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΒΡΙΣΚΕΣΑΙ!

Τα αγάλματα. Τα αγάλματα ήταν που μιλούσαν, συνειδητοποίησε η Φενίλδα. Και τα αγάλματα ήταν οι οντότητες που τους καταδίωκαν στην Ταρασμάλθη. Οι φύλακες της Αρταλδάφρα. Οι άρχοντές της. Οι αφέντες της.

Προσπάθησε να βγάλει απ'τον σάκο της το κομμάτι της συσκευής των Υπερασπιστών, παρότι τα κόκαλά της πονούσαν και τα χέρια της έτρεμαν, καθώς η εχθρική ενέργεια έκανε τη σάρκα και το αίμα της να δονούνται. Και, ναι, η Φενίλδα αισθανόταν ακόμα και τα σωθικά της να τραντάζονται από την ενεργειακή επίθεση˙ η καρδιά της κινδύνευε να σπάσει.

Απρόσμενα, είδε κάτι αλλόκοτο να συμβαίνει. Αλλόκοτο, δεδομένης της κατάστασης.

Ο Ελπιδοφόρος πήρε από τον σάκο του το τμήμα της συσκευής που του αντιστοιχούσε, και, κρατώντας το στο δεξί χέρι, σηκώθηκε όρθιος, παρά την ενέργεια που τους έβαλλε όλους με καταστροφικά κύματα.

Οι Υπερασπιστές! σκέφτηκε η Φενίλδα. *Οι Υπερασπιστές τον καθοδηγούν!*

Μια φωνή αντήχησε:

ΝΟΜΙΖΕΙΣ ΟΤΙ ΘΑ ΠΡΟΛΑΒΕΙΣ, ΕΛΚΡΑΣ'ΝΑΡΧ;

Μια άλλη φωνή:

ΤΟ ΟΧΗΜΑ ΣΟΥ ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΜΕΝΟ!

Η Φενίλδα είχε καταφέρει να τραβήξει επάνω το κομμάτι της συσκευής που βρισκόταν στον σάκο της, και προσπάθησε να το σηκώσει και να το τείνει προς τον Ελπιδοφόρο.

Δε χρειάστηκε: εκείνος βρέθηκε αμέσως πλάι της, αρπάζοντάς το και βγάζοντάς το απ'τη θήκη του.

Μετά, στράφηκε στον Νάραλχεμ'νιρ, και πήρε και το κομμάτι που του έδωσε εκείνος. Το έβγαλε κι αυτό απ'τη θήκη του και, έχοντάς τα και τα τρία στα χέρια, ζύγωσε τη μεταλλική στήλη. Το σώμα του φαινόταν να τραντάζεται από ακούσιους σπασμούς, μα δεν έπαυε να κινείται.

Μια φωνή:

ΑΦΡΟΝΕΣ! ΑΥΤΟΝ! ΧΤΥΠΗΣΤΕ *ΜΟΝΟ ΑΥΤΟΝ*, ΑΛΛΙΩΣ ΘΑ ΠΡΟΛΑΒΕΙ!

Η Φενίλδα αισθάνθηκε την ενέργεια να παύει να τη βάλλει, και διπλώθηκε στο πάτωμα, βογκώντας και κλαίγοντας, καθώς ξαφνικά συνειδητοποίησε ότι ο πονοκέφαλός της είχε χειροτερέψει.

Έπαψε να καταλαβαίνει όλα όσα διαδραματίζονταν γύρω της.

Ο Γεράρδος ανασηκώθηκε, νιώθοντας αίμα να τρέχει από τη μύτη του, ενώ τ'αφτιά του κατακλύζονταν από ένα δαιμονικό βουητό χειρότερο από των Ανέμων του Πορφυρού Κενού. Τα μάτια του εστιάστηκαν στον Ελπιδοφόρο, ο οποίος παραπατούσε καθώς ζύγωνε την ψηλή, μεταλλική στήλη.

Μια φωνή αντήχησε στην αίθουσα:

ΕΞΟΛΟΘΡΕΥΣΤΕ ΤΟΝ! ΤΕΡΜΑΤΙΣΤΕ ΤΗΝ ΥΠΑΡΞΗ ΤΟΥ! ΟΙ ΑΛΛΟΙ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΜΑΣ ΑΝΤΙΣΤΑΘΟΥΝ!

Τι το ξεχωριστό έχει ο Ελπιδοφόρος; απόρησε ο Γεράρδος. Ήξερε, όμως, ότι αυτό τώρα ήταν, μάλλον, δευτερεύον. Στρεφόμενος στον Σέλιρ'χοκ, φώναξε: «Σέλιρ, βοήθησέ τον! Είναι η μόνη μας ελπίδα!»

Ο Ελπιδοφόρος σωριάστηκε, πέφτοντας μπροστά στη μεταλλική στήλη. Αλλά δεν ήταν νεκρός· προσπαθούσε πάλι να σηκωθεί.

«*Όχι!*» ούρλιαξε ο Νάραλχεμ, υψώνοντας το αιματοβαμμένο του κεφάλι –αίμα κυλούσε από τη μύτη και από τ'αφτιά του. «*Τη συσκευή! Συναρμολογήστε τη συσκευή! –ΣΚΟΤ!*»

Ο γαλανόδερμος άντρας άρχισε να σέρνεται, γρήγορα, προς το κέντρο της αίθουσας.

Ο Σέλιρ'χοκ κοίταξε τις ανθρωπόμορφες φιγούρες γύρω τους. *Η ενέργεια έρχεται απ'αυτές,* σκέφτηκε. *Αυτές είναι οι οντότητες που φυλάνε την Αρταλδάφρα. Και μιλούν για τον Ελκράσ'ναρχ. Επομένως, είναι πλέον βέβαιο ότι ο Ελπιδοφόρος και οι σύντροφοί του υπηρετούν τους Υπερασπιστές. Οι Υπερασπιστές τούς έστειλαν εδώ, για να καταστρέψουν τους εχθρούς τους.*

Τι πρέπει να κάνω;

Αν ο Ελπιδοφόρος κατόρθωνε να συναρμολογήσει αυτή τη συσκευή, οι οντότητες, κατά πάσα πιθανότητα, θα διαλύονταν.

Αν, όμως, *δεν* κατόρθωνε να τη συναρμολογήσει, τότε οι οντότητες θα τους σκότωναν όλους. Δε θα κάθονταν να ξεχωρίσουν ποιοι ήταν πράκτορες της Παντοκράτειρας και ποιοι όχι.

Μία ελπίδα υπήρχε μονάχα. Μία *αμυδρή* ελπίδα.

Ο Σέλιρ'χοκ σηκώθηκε στο ένα γόνατο και, με μια απότομη κίνηση, ξετύλιξε το ραβδί του από τις γούνες που το τύλιγαν.

Άρχισε να αρθρώνει, δυνατά, τα λόγια για το Ξόρκι Τηλεπικοινωνιακής Παρεμβολής. Δεν ήταν τίποτα το ιδιαίτερο. Δεν ήταν κανένα περίεργο, μυστηριώδες ξόρκι, σαν αυτό που είχε χρησιμοποιήσει η Φενίλδα'σαρ για ν'ανοίξει την ενδοδιάσταση, το οποίο ο Σέλιρ ούτε καν μπορούσε να υποθέσει τι ακριβώς ήταν. Το Ξόρκι Τηλεπικοινωνιακής Παρεμβολής ήταν ένα απλό ξόρκι που μπέρδευε τις τηλεπικοινωνίες.

Αλλά, αφού η ενέργεια που τους έβαλλε ήταν *τηλεπικοινωνιακή,* ίσως να έπιανε. Για λίγο, έστω.

Θα ήταν αρκετό.

Καθώς πρόφερε τα λόγια για το ξόρκι, ο Σέλιρ'χοκ άντλησε ενέργεια από τους κρυστάλλους στο ραβδί του. Άντλησε όση περισσότερη ενέργεια μπορούσε, για να το ενδυναμώσει: αδιαφορώντας αν οι κρύσταλλοι επιβίωναν ύστερα από τούτο. *Καλύτερα να επιβιώσουμε εμείς παρά οι κρύσταλλοι!*

Και εστίασε την επιρροή του ξορκιού επάνω στην πεσμένη φιγούρα του Ελπιδοφόρου.

Ο Ελπιδοφόρος σηκώθηκε όρθιος, σα να είχε φύγει από πάνω του ένα τεράστιο βάρος. Τα χέρια του έπιασαν ένα από τα κομμάτια που του είχαν πέσει και το προσάρμοσε πάνω στη μεταλλική στήλη, μέσω μιας εγκοπής που έμοιαζε νάναι ειδικά φτιαγμένη γι'αυτό το σκοπό.

Μια φωνή αντήχησε:

ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ;

Μια άλλη φωνή:

ΑΥΤΟΣ Ο ΜΑΓΟΣ!

Και ο Σέλιρ αισθάνθηκε να βάλλεται από την τερατώδη τηλεπικοινωνιακή ενέργεια των οντοτήτων της Αρταλδάφρα. Αισθάνθηκε το μυαλό του να παραδέρνει μέσα στο χάος αυτής της ενέργειας, και το σώμα του να τραντάζεται και να προσπαθεί να σπάσει σαν πήλινο βάζο.

Γρυλίζοντας, υποχώρησε βαθιά μέσα στον εαυτό του, παλεύοντας να διατηρήσει το ξόρκι του.

Κι έπαψε να αντιλαμβάνεται τι γινόταν ολόγυρά του.

Ο Γεράρδος είδε τον Σέλιρ'χοκ να διπλώνεται, γρυλίζοντας και βαστώντας με δύναμη το ραβδί του, ενώ τα χέρια του έτρεμαν.

Τον χτυπάνε! Κατάλαβαν ότι τους εμποδίζει, και τον χτυπάνε!

«*Σταματήστε!*» φώναξε ο Γεράρδος. «*ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ!*»

Κανένας δεν του έδωσε σημασία˙ και σίγουρα όχι οι απάνθρωπες οντότητες.

Οι κρύσταλλοι στο ραβδί του Σέλιρ'χοκ άρχισαν να σπάνε, ο ένας κατόπιν του άλλου. Κι ύστερα, ο μάγος κατέρρευσε στο πάτωμα, μπρούμυτα. Αίμα κυλούσε απ'τη μύτη, το στόμα, και τ'αφτιά του.

Ο Ελπιδοφόρος, όμως, είχε ήδη προσαρμόσει και το δεύτερο τμήμα της συσκευής επάνω στη μεταλλική στήλη.

Και ο Νάραλχεμ'νιρ φώναξε: «Γρήγορα, Ελπιδοφόρε! *Γρήγορα!*»

Ο Τσαρέν'κραμ ύψωσε το δόρυ του και το εκτόξευσε, με δύναμη, καταπάνω σ'ένα απ'τα αγάλματα. Το όπλο χτύπησε εκεί κι εξοστρακίστηκε, χωρίς ούτε καν να γρατσουνίσει την ανθρωπόμορφη φιγούρα.

Το σώμα του Ελπιδοφόρου φάνηκε πάλι να τραντάζεται ολόκληρο. Έπεσε στα γόνατα. Τα μάτια του, όμως, ήταν ορθάνοιχτα –*αφύσικα* ορθάνοιχτα– και το κεφάλι του σηκωμένο. Τα χέρια του έπιασαν το τελευταίο κομμάτι της συσκευής και το προσάρμοσαν πάνω στη μεταλλική στήλη.

Ουρλιαχτά αντήχησαν μέσα στην αίθουσα. Αλλά όχι ουρλιαχτά ανθρώπων. Ούτε ήταν ο Τσαρέν'κραμ που ούρλιαζε. Ήταν οι οντότητες–

–οι οποίες, αμέσως μετά, σώπασαν· και η ενέργειά τους, που πλημμύριζε την αίθουσα, έσβησε, ενώ η παράξενη πρασινογάλαζη ύλη της συναρμολογημένης συσκευής φωτίστηκε, και οι μικροί, πορφυροί λίθοι επάνω της άστραψαν σαν αστέρια.

Ο Ελπιδοφόρος σωριάστηκε στο πάτωμα· διπλώθηκε, βήχοντας και βογκώντας.

Τι στους θεούς του Κενού συμβαίνει; απόρησε ο Γεράρδος. *Τι τον είχε πιάσει πριν και στεκόταν όρθιος τόσο... τόσο υπεράνθρωπα, παρά την ενέργεια που τον χτυπούσε;* Ήταν σα νάχε αντλήσει κάποιου είδους μυστηριώδη δύναμη από κάπου. Μια μυστηριώδη δύναμη που τώρα τον εγκατέλειψε.

Κρότοι αντήχησαν από γύρω, κι ο Γεράρδος τινάχτηκε, αιφνιδιασμένος.

Τα αγάλματα έσπαγαν σε μεγάλα κομμάτια· κι απ'το εσωτερικό τους ακαθόριστες μορφές πετάγονταν, φασματικές, ενεργειακές. Πέρασαν μέσα απ'τη θολωτή οροφή της αίθουσας και έφυγαν.

Αυτό ήταν, σκέφτηκε ο Γεράρδος. *Μάλλον, δε θα μιλήσουμε ποτέ με τις οντότητες της Αρταλδάφρα…*

Και, γονατισμένος πάνω στο πάτωμα, σύρθηκε προς τον Σέλιρ'χοκ, για να δει αν ο μαυρόδερμος μάγος ήταν ακόμα ζωντανός.

Κεφάλαιο 40

Ο Σέλιρ’χοκ ζούσε, διαπίστωσε ο Γεράρδος, πιάνοντας το σφυγμό στο λαιμό του. Αυτό, βέβαια, δε σήμαινε και ότι ο μάγος ήταν καλά, γιατί σίγουρα είχε δεχτεί τρομερή επίθεση από τις οντότητες της Αρταλδάφρα.

Ο Γεράρδος έκανε να στρέψει το βλέμμα του στη Μάρθα, αλλά, προτού προλάβει, άκουσε την Κάτια να φωνάζει: «Νάραλχεμ! Έλα εδώ! Νομίζω ότι είναι νεκρός! Δες αν είναι νεκρός!» Ο Γεράρδος γύρισε να την κοιτάξει και την είδε να είναι γονατισμένη πλάι στον Νικόδημο, ο οποίος ήταν ξαπλωμένος πλαγιαστά στο πάτωμα, και ακίνητος.

Ο Βιοσκόπος κατάφερε να σηκωθεί και να πλησιάσει, τρεκλίζοντας. Γονάτισε κι εκείνος πλάι στον Νικόδημο, και τα χέρια του άγγιξαν το λαιμό και τους καρπούς του. «Μοιάζει νεκρός…» είπε, βραχνά.

Ο Γεράρδος πήρε το βλέμμα του απ’αυτούς και το έστρεψε στη Μάρθα, για να δει ότι εκείνη είχε ανασηκωθεί και τον κοίταζε, στηριζόμενη στα γαντοφορεμένα χέρια της. Τα μάτια της ήταν κοκκινισμένα, και αίμα κυλούσε απ’το ένα ρουθούνι της.

«Είσαι καλά, Γεράρδε;» τον ρώτησε.

Εκείνος ένευσε, αργά, γιατί τον πονούσε το κεφάλι του. «Ναι, έτσι νομίζω.»

Παραδίπλα, είδε ότι κι ο Προαιρέσιος ανασηκωνόταν, όπως επίσης και ο Τσαρέν’κραμ.

Από κάπου, όμως, έρχονταν ουρλιαχτά ακόμα… Ο Γεράρδος συνοφρυώθηκε· γύρισε και είδε τη Φενίλδα’σαρ, διπλωμένη στο πάτωμα, να κρατά το κεφάλι της ανάμεσα στα χέρια της. Ο Σκοτ σύρθηκε κοντά της, την άγγιξε στον ώμο, και είπε τ’όνομά της.

Ο Γεράρδος έλυσε τον σάκο του απ’την πλάτη και κατάφερε να σηκωθεί όρθιος –ολόκληρο το σώμα του πονούσε, σα νάχε δε-

χτεί γροθιές από την κορυφή του κεφαλιού μέχρι τις πατούσες των ποδιών– και να βαδίσει προς τη μάγισσα, παραπατώντας.

«Σκοτ,» είπε, «ο Ελπιδοφόρος, την προηγούμενη φορά, της έδωσε ένα φάρμακο, όταν την πονούσε το κεφάλι της.»

«Ναι, το ξέρω,» αποκρίθηκε εκείνος, κι άνοιξε το σάκο της, ψάχνοντας μέσα. «Το ξέρω.»

Ο Γεράρδος γονάτισε κοντά στη Φενίλδα, η οποία συνέχιζε να κρατά το κεφάλι της ανάμεσα στα χέρια, αγνοώντας και εκείνον και τον Σκοτ, ουρλιάζοντας και κλαίγοντας.

Ο Σκοτ τράβηξε ένα μεταλλικό δοχείο απ'τον σάκο της. «Αυτό πρέπει νάναι. Την έχω ξαναδεί να το χρησιμοποιεί.» Το άνοιξε και πήρε ένα τυλιγμένο χαρτάκι από μέσα. «Φενίλδα,» είπε, σκύβοντας πάνω απ'τη μάγισσα. «Πάρε αυτό.» Κράτησε το χαρτάκι μπροστά της. «Φενίλδα! Μ'ακούς;» Την ταρακούνησε από τον ώμο. «Πάρε αυτό. Για τον πονοκέφαλο δεν είναι;»

Τα σφαλισμένα βλέφαρα της μάγισσας τρεμόπαιξαν· άνοιξαν· το βλέμμα της εστιάστηκε στο χαρτάκι. Τα χέρια της άφησαν το κεφάλι της. «Ναι...» μουρμούρισε. «Ναι...» Πήρε το χαρτάκι, το ξετύλιξε, και πίεσε τη γκρίζα αλοιφή στο μέτωπό της.

Ο Γεράρδος παρακολουθούσε με περιέργεια. *Τι είδους φάρμακο είν'αυτό;* Δεν είχε ποτέ του ξαναδεί κάτι παρόμοιο.

Η Φενίλδα απομάκρυνε το χαρτάκι απ'το μέτωπό της, και ο Γεράρδος παρατήρησε ότι η αλοιφή είχε εξαφανιστεί· το δέρμα της την είχε απορροφήσει.

Η μάγισσα βλεφάρισε, και είπε με ξερή φωνή: «Τι συνέβη; Δε... δε μας χτυπάνε πλέον;»

«Ο πονοκέφαλός σου πέρασε;» ρώτησε ο Γεράρδος.

«Ναι.» Η Φενίλδα ανασηκώθηκε, στηριζόμενη στον αγκώνα της, και κοίταξε τριγύρω, παρότι φαινόταν να ζαλίζεται.

Τόσο γρήγορα; απόρησε ο Γεράρδος. *Τι φάρμακο είν'αυτό;*

«Τα αγάλματα...» παρατήρησε η Φενίλδα· «διαλυμένα...»

«Νικήσαμε,» εξήγησε ο Σκοτ. «Ο αρχηγός συναρμολόγησε τη συσκευή.»

Η Φενίλδα έστρεψε το βλέμμα της στη μεταλλική στήλη, επάνω στην οποία ήταν προσαρμοσμένα τα τρία κομμάτια της συσκευής, και δίπλα στην οποία βρισκόταν διπλωμένος ο Ελπιδοφόρος, χωρίς να κινείται.

«Μα τους θεούς! Είναι καλά;»

Η Φενίλδα προσπάθησε να σηκωθεί, αλλά τα γόνατά της δεν την κράτησαν κι έπεσε πάλι, γρυλίζοντας μια κατάρα.

Ο Νάραλχεμ'νιρ ζύγωσε, τότε, τον Ελπιδοφόρο και γονάτισε πλάι του, όπως είχε γονατίσει και πλάι στον Νικόδημο. Τα χέρια του τον άγγιξαν, και ύφανε ένα ξόρκι –μετά δυσκολίας, όπως φάνηκε. Στρεφόμενος στους άλλους, είπε: «Δεν είναι νεκρός. Ζει. Έχει, όμως, κάποιες μικρές εσωτερικές αιμορραγίες. Ας ελπίσουμε ότι θα σταματήσουν σύντομα και δε θα τον σκοτώσουν.»

«Πρέπει να βγούμε από δω!» Η φωνή ήταν του Προαιρέσιου, κι όλοι κατάλαβαν ότι ο Απολλώνιος δε μιλούσε γενικά: υπήρχε συγκεκριμένος λόγος που έλεγε να βγουν.

Κοιτάζοντάς τον, είδαν ότι έδειχνε την έξοδο της ενδοδιάστασης: την παράξενη τρύπα που είχε δημιουργήσει η Φενίλδα'σαρ, την τρύπα που τώρα είχε μικρύνει. Έκλεινε.

«Ναι,» είπε η γαλανόδερμη μάγισσα. «Πρέπει να βγούμε. Η διαστασιακή θύρα δε θάναι ανοιχτή για πάντα.»

Ο Σκοτ τη βοήθησε να σηκωθεί, ενώ ο Νάραλχεμ'νιρ φώναξε στην Κάτια να τον βοηθήσει να σηκώσουν τον Ελπιδοφόρο.

«Κι ο Νικόδημος;» διαμαρτυρήθηκε εκείνη.

«Ο Νικόδημος είναι *νεκρός,*» της είπε ο μάγος. «Ο Καπετάνιος είναι ακόμα ζωντανός.»

Ο Γεράρδος, εν τω μεταξύ, πλησίασε τον Σέλιρ'χοκ και προσπάθησε να τον σηκώσει, νιώθοντας κάθε σημείο του σώματός του να πονά. Ο Τσαρέν'κραμ ήρθε να τον βοηθήσει, και τα τέσσερα χέρια του αποδείχτηκαν πολύτιμα.

Ο Προαιρέσιος έκανε νόημα στην Κάτια –που είχε αρχίσει να πηγαίνει προς τον Νάραλχεμ'νιρ– να μείνει πίσω, και πήγε εκείνος κοντά στον Βιοσκόπο, βοηθώντας τον να σηκώσουν τον Ελπιδοφόρο από το πάτωμα.

Η Κάτια φώναξε στη Μάρθα να τη βοηθήσει να βγάλουν τον Νικόδημο απ'την ενδοδιάσταση. «Πεθαμένος είναι,» της είπε εκείνη· «γάμα τον. Είμαι τραυματισμένη· δε μπορώ να σε βοηθήσω. Με το ζόρι μπορώ να σταθώ.»

Ο Σκοτ και η Φενίλδα είχαν ήδη βγει από το άνοιγμα, και ο Γεράρδος κι ο Τσαρέν'κραμ τούς ακολούθησαν, μεταφέροντας τον Σέλιρ'χοκ. Ο Νάραλχεμ κι ο Προαιρέσιος πέρασαν επίσης από το άνοιγμα, έχοντας τον Ελπιδοφόρο ανάμεσά τους με τα χέρια του στους ώμους τους. Η Μάρθα βγήκε τελευταία απ'τη διαστασιακή θύρα, στηριζόμενη στο ατσάλινο ραβδί της και τραβώντας τον σάκο του Γεράρδου μαζί της.

«Κάτια!» φώναξε ο Νάραλχεμ. «Τι κάνεις εκεί; Έλα!»

Η ξανθιά μηχανικός προσπαθούσε να τραβήξει τον Νικόδημο έξω απ'το άνοιγμα, το οποίο έκλεινε τώρα με πιο γρήγορο ρυθμό απ'ό,τι πριν.

«Δε θα προλάβεις!» της φώναξε ο Νάραλχεμ. «Άστον και έλα!»

Εκείνη, όμως, δεν έλεγε να το βάλει κάτω.

Και ο Προαιρέσιος, αφήνοντας τον Ελπιδοφόρο στον μάγο, πήδησε μέσα στη διαστασιακή θύρα.

«Προαιρέσιε!» φώναξε η Μάρθα.

Ο Απολλώνιος έπιασε τον Νικόδημο απ'τις μασκάλες, και είπε στην Κάτια: «Πιάσε τα πόδια!»

Το άνοιγμα συρρικνωνόταν.

«Βιαστείτε!» τους φώναξε ο Γεράρδος.

Ο Προαιρέσιος και η Κάτια βγήκαν μετά δυσκολίας, καθώς δεν υπήρχε πλέον και πολύς χώρος.

«Η ανοησία σας είναι παροιμιώδης,» είπε ο Νάραλχεμ'νιρ, που είχε αφήσει τον Ελπιδοφόρο στο πάτωμα, μη μπορώντας να τον

σηκώνει μόνος του, ύστερα από την επίθεση που είχε δεχτεί το σώμα του από τις οντότητες της Αρταλδάφρα.

Βγήκαν απ'τον «λαβύρινθο» των έξι δωματίων, ανέβηκαν στον παγωμένο ναό, και φόρεσαν τις κουκούλες, τις προσωπίδες, και τα γυαλιά τους.

«Πρέπει να βρούμε ένα μέρος για να ξεκουραστούμε και να αναρρώσουμε,» είπε ο Γεράρδος. «Δε μπορούμε να φύγουμε αμέσως απ'την πόλη και ν'αρχίσουμε να ταξιδεύουμε.»

Κανένας δε διαφώνησε. Θα ήταν τρελός για να διαφωνήσει, αφού όλοι αισθάνονταν το σώμα τους εξαντλημένο και το μυαλό τους ζαλισμένο.

Καθώς έβγαιναν απ'τον ναό, εύχονταν να μην ξανασυναντήσουν φαντάσματα, γιατί δεν ήξεραν αν τώρα θα μπορούσαν να τ'αντιμετωπίσουν. Δε συνάντησαν κανένα, όμως, πράγμα που δεν τους παραξένεψε, αφού οι οντότητες της Αρταλδάφρα ήταν που τα είχαν καλέσει, συγκεντρώνοντας ενέργεια˙ και οι οντότητες ήταν πλέον νεκρές˙ ή, τουλάχιστον, έτσι φαινόταν. *Δεν πιστεύω να μας επιφυλάσσουν καμια έκπληξη,* σκέφτηκε ο Γεράρδος. *Δεν πιστεύω εκείνες οι φασματικές, ενεργειακές μορφές να επιστρέψουν, αποζητώντας εκδίκηση.*

Βρήκαν κατάλυμα μέσα σε μια πολυκατοικία αρχαίας τεχνοτροπίας: ένα διαμέρισμα που ήταν προστατευμένο από τους άγριους ανέμους της Ταρασμάλθης, το χιόνι, και τους παγοκρυστάλλους. Το καθάρισαν –πρόχειρα, για την ώρα– από τους πάγους και κάθισαν να ξεκουραστούν, βάζοντας τον Ελπιδοφόρο και τον Σέλιρ'χοκ μέσα στους υπνόσακούς τους. Το πτώμα του Νικόδημου το άφησαν σ'ένα μικρό πλευρικό δωμάτιο.

Ο Νάραλχεμ'νιρ είπε ότι θα τους εξέταζε όλους όταν ανακτούσε τις δυνάμεις του· αλλά, προς το παρόν, το μόνο που ήθελε –το μόνο που *χρειαζόταν*– ήταν να κοιμηθεί.

Ο Γεράρδος ρώτησε ποιος θα φυλούσε σκοπιά, κι αφού κανένας δεν προσφέρθηκε, δήλωσε ότι θα φυλούσε εκείνος. Ο Προαιρέσιος τού είπε να τον ξυπνήσει όταν ήταν ώρα για τη δεύτερη βάρδια. Ο Γεράρδος κατένευσε, κι άναψε ένα τσιγάρο.

Η νύχτα πέρασε ήσυχα. Τίποτα δεν τους πλησίασε μέσα στο κατάλυμά τους. Και τίποτα ζωντανό δεν ακουγόταν να κυκλοφορεί στους δρόμους της πανάρχαιας πόλης. Μονάχα τα ουρλιαχτά του ανέμου αντηχούσαν, και τα χτυπήματα των παγοκρυστάλλων πάνω στις πέτρες και στους πάγους.

Το πρωί, ο Νάραλχεμ'νιρ, χρησιμοποιώντας τα ξόρκια του, έλεγξε την κατάσταση όλων τους, και δήλωσε ότι κανένας δε φαινόταν να έχει πάθει μόνιμες βλάβες. Αναμφίβολα, όμως, θα χρειάζονταν ξεκούραση προτού ξεκινήσουν να ταξιδεύουν πάλι.

Ο Σέλιρ'χοκ δεν ξύπνησε παρά μόνο για λίγο, ίσα για να φάει και για να πιει νερό. Ρώτησε τι είχε συμβεί με τις οντότητες, και ο Γεράρδος τού απάντησε.

Ο Ελπιδοφόρος δεν ξύπνησε καθόλου. Έμοιαζε σχεδόν να βρίσκεται σε κώμα. Η Φενίλδα καθόταν δίπλα του και ανησυχούσε, παρότι ο Νάραλχεμ είχε πει ότι, όπως και οι υπόλοιποι, ο Ελπιδοφόρος δε φαινόταν να έχει πάθει τίποτα μόνιμο και, σύντομα, θα συνερχόταν.

Το μεσημέρι, αφού είχαν φάει, ο Προαιρέσιος ρώτησε: «Ήρθατε, λοιπόν, στην Αρταλδάφρα, μέσα στα χιόνια και στους πάγους, για να σκοτώσετε αυτές τις μυστηριώδεις οντότητες;»

Ο Νάραλχεμ'νιρ τον αγριοκοίταξε. «Δε σε αφορούν οι λόγοι μας.»

«Παραλίγο να *σκοτωθούμε*, όλοι μας!» του θύμισε ο Προαιρέσιος.

«Δε σας έφερε κανένας με το ζόρι.»

«Γιατί θέλατε να εξολοθρεύσετε τις οντότητες; Ποιος σας έστειλε; Η Παντοκράτειρα;»

«Ακόμα κι έτσι να είναι,» αποκρίθηκε ο Νάραλχεμ'νιρ, «τι σε νοιάζει εσένα; Έχεις τίποτα εναντίον της Παντοκράτειρας;»

«Φυσικά και δεν έχουμε τίποτα εναντίον της Παντοκράτειρας,» είπε η Μάρθα. «Όσον αφορά εμένα, τουλάχιστον, μπορεί να πάει να γαμηθεί. Ήρθαμε εδώ για να βρούμε την Αρταλδάφρα.»

Ναι, σκέφτηκε ο Γεράρδος, υπομειδιώντας, *η σωστή απάντηση.* Και έριξε στον Προαιρέσιο ένα βλέμμα που έλεγε, ξεκάθαρα: *Το παρατραβάς, και δε θα μας βγει σε καλό!*

«Τη βρήκατε την Αρταλδάφρα,» είπε ο Νάραλχεμ'νιρ στη Μάρθα. «Είναι όλη δική σας–»

«Έξω οι μυστηριώδεις οντότητες,» τόνισε ο Προαιρέσιος.

Ο Βιοσκόπος κοίταξε πάλι τον Απολλώνιο. «Δε μπορείς να έχεις τα πάντα. Εμείς, όμως, δε θέλουμε τίποτ'άλλο από την Αρταλδάφρα. Μπορείτε να επιστρέψετε εκεί απ'όπου ήρθατε και να πείτε ότι την ανακαλύψατε μόνοι σας· δε μας ενδιαφέρει καθόλου.»

Ο Σκοτ ήπιε μια γουλιά απ'τον καφέ του. «Θες να πεις ότι θα μας κλέψουν όλη τη δόξα;» ρώτησε, φανερά αστειευόμενος.

«Δεν ξέρεις πώς είμαστε εμείς;» του είπε ο Νάραλχεμ'νιρ. «Κάνουμε τη βαριά δουλειά, και τη δόξα την παίρνουν άλλοι.»

Ο Σκοτ μειδίασε, κι ο μάγος τού επέστρεψε το μειδίαμα.

Η Κάτια δεν έμοιαζε το ίδιο εύθυμη· κοίταζε τον Προαιρέσιο και τους συντρόφους του –αλλά κυρίως τον Προαιρέσιο– με καχυποψία και φόβο.

Η Φενίλδα'σαρ καθόταν δίπλα στον κοιμισμένο Ελπιδοφόρο και τους αγνοούσε όλους.

Ο Προαιρέσιος δε μίλησε για ν'απαντήσει στον Νάραλχεμ'νιρ, αλλά δεν έμοιαζε κι ευχαριστημένος από την τροπή των πραγμάτων.

Ο Γεράρδος τον καταλάβαινε, γιατί αντιλαμβανόταν ότι τώρα ποτέ δε θα μάθαιναν αυτά που είχε παραλείψει να πει ο Αρί-

σταρχος στον Πρίγκιπα Ανδρόνικο, αυτά που του είχαν αποκαλύψει οι οντότητες της Αρταλδάφρα. Ωστόσο, δεδομένης της κατάστασης, δε θα έπρεπε να παραπονιούνται. Ήταν ζωντανοί, ήξεραν τη θέση της Αρταλδάφρα, και μπορούσαν να εξερευνήσουν τη χαμένη πόλη όποτε επιθυμούσαν.

Ο Σέλιρ'χοκ σηκώθηκε το επόμενο πρωί, και πήρε πρωινό μαζί με τους υπόλοιπους.

«Πώς αισθάνεσαι;» τον ρώτησε ο Γεράρδος.

«Καλύτερα απ'ό,τι πίστευα ότι θα αισθανόμουν, όταν δέχτηκα την επίθεση των οντοτήτων,» αποκρίθηκε ο μάγος. «Ο Ελπιδοφόρος είναι καλά;»

«Θα συνέλθει, αργά ή γρήγορα,» είπε ο Νάραλχεμ.

«Τρομερό αυτό που κατόρθωσε, πάντως... Ήταν ο μόνος από εμάς που στεκόταν όρθιος εκεί μέσα.»

«Ναι, πράγματι, δύσκολο να το κατορθώσεις.»

«*Αδύνατο* να το κατορθώσεις, θα έλεγα.»

Για μερικές στιγμές, οι δύο μάγοι κοιτάζονταν αμίλητα, καθώς ήταν καθισμένοι αντικριστά.

«Θες να καταλήξεις κάπου;» ρώτησε ο Σκοτ τον Σέλιρ.

«Δε νομίζω,» είπε εκείνος, «ότι κανένας άνθρωπος θα μπορούσε να στέκεται εκεί μέσα, ενώ η ενέργεια των οντοτήτων μάς χτυπούσε όπως μας χτυπούσε.»

«Ο Καπετάνιος μας, δηλαδή, δεν είναι άνθρωπος;» ρουθούνισε ο Σκοτ. «Τι είναι, θεός;» Γέλασε, κοφτά.

«Μου έδωσε την εντύπωση ότι βρισκόταν υπό την επήρεια κάποιας δύναμης έξω απ'τον εαυτό του,» εξήγησε ο Σέλιρ, «ή υπό την επήρεια κάποιας ουσίας... αν και δεν ξέρω ποια ουσία θα μπορούσε να έχει τέτοια αποτελέσματα.»

Κανένας από τους συντρόφους του Ελπιδοφόρου δε μίλησε.

Ο Σέλιρ τούς ρώτησε: «Το θεωρείτε φυσιολογικό αυτό; Το έχετε ξαναδεί να του συμβαίνει;»

«Δεν έχει σημασία τι είναι 'φυσιολογικό' και τι όχι, Σέλιρ'χοκ,» είπε ο Νάραλχεμ'νιρ. «Σημασία έχει ότι κάναμε αυτό που ήρθαμε να κάνουμε. Το συζήτησα και με τους φίλους σου, χτες, και νομίζω ότι οι περισσότεροι, τουλάχιστον, συμφώνησαν πως ο καθένας πρέπει να κοιτάζει τη δουλειά του. Η Αρταλδάφρα, όπως είπα και τότε, είναι δική σας. Κάντε ό,τι θέλετε μαζί της· πείτε πως την ανακαλύψατε εσείς.»

«Αυτό είναι... πολύ γενναιόδωρο από μέρους σας,» παρατήρησε ο Σέλιρ'χοκ, πίνοντας λίγο από το ζεστό τσάι του.

Όταν τελείωσαν το πρωινό τους, η Μάρθα πρότεινε να βγουν για να εξερευνήσουν την πόλη.

«Το πόδι σου είναι εντάξει;» τη ρώτησε ο Γεράρδος.

«Το γόνατο δε με πονά. Το πόδι με πονά ακόμα. Αλλά, ό,τι και να με πονούσε, βρισκόμαστε στην *Αρταλδάφρα,* Γεράρδε! Πιστεύεις ότι πρέπει να χάσουμε έστω και μία ώρα από την εξερεύνησή της; Είσαι σαλεμένος;»

Ο Γεράρδος μειδίασε. «Εντάξει, πάμε.» Κοίταξε τον Σέλιρ'χοκ και τον Προαιρέσιο.

Εκείνοι συμφώνησαν, και ο δεύτερος είπε: «Μπορούμε να ψάξουμε και για το έλκηθρό μας.»

Ο Γεράρδος ένευσε. «Θα το χρειαστούμε στο ταξίδι της επιστροφής.»

Και ατένισε τον Νάραλχεμ'νιρ και τους άλλους, ερωτηματικά.

«Εμείς θα μείνουμε εδώ,» δήλωσε ο Βιοσκόπος. «Χρειάζεται να σας ξαναπώ ότι η πόλη είναι δική σας;»

Ο Γεράρδος και οι σύντροφοί του έφυγαν από το κατάλυμα.

Και μετά από μερικά λεπτά σιωπής, ο Νάραλχεμ είπε: «Πρέπει να τους σκοτώσουμε.»

«Είσαι σίγουρος;» ρώτησε ο Σκοτ. «Μπορεί να μην είναι επαναστάτες.»

«Μην είσαι αφελής. Επαναστάτες είναι. Και το γεγονός ότι δεν προσπάθησαν να μας σταματήσουν απ'το να ολοκληρώσουμε την αποστολή μας οφείλεται στο ότι οι οντότητες είχαν βαλθεί να σκοτώσουν κι εκείνους.»

«Έχει δίκιο, Σκοτ,» είπε η Κάτια, ανήσυχα. «Δε μπορούμε να τους έχουμε άλλο μαζί μας. Ποιος ξέρει τι μπορεί να κάνουν…»

Ο Σκοτ φάνηκε σκεπτικός. Γύρισε και κοίταξε τη Φενίλδα, αλλά η μάγισσα εξακολουθούσε να μη δίνει σημασία σε κανέναν, καθισμένη καθώς ήταν πλάι στον Ελπιδοφόρο.

«Πρέπει να τους πιάσουμε απροετοίμαστους,» είπε ο Σκοτ, στρέφοντας πάλι το βλέμμα του στον Νάραλχεμ και στην Κάτια. «Διαφορετικά, ο κίνδυνος θα είναι μεγάλος. Οι πολεμικές τους ικανότητες δεν είναι άσχημες, *καθόλου* άσχημες, όπως φάνηκε όταν μας επιτέθηκαν τα φαντάσματα.»

«Ναι,» είπε ο Νάραλχεμ. «Πότε προτείνεις, λοιπόν; Τη νύχτα;»

«Αυτό είναι το λογικότερο. Θα έχουν βάλει, βέβαια, κάποιον φρουρό, αλλά πιστεύω ότι θα καταφέρω να τον βγάλω απ'τη μέση προτού προλάβει να κάνει τίποτα… Όμως,» έσμιξε τα χείλη, δυσανασχετώντας, «θα υπάρξει κάποιο ρίσκο, δίχως αμφιβολία. Είναι απαραίτητο να τους σκοτώσουμε, Νάραλχεμ;»

«Είναι *επαναστάτες,* Σκοτ!» τόνισε η Κάτια. «Εχθροί μας! Αν δεν τους σκοτώσουμε εμείς, θα μας σκοτώσουν αυτοί!»

«Σιωπή!» της είπε ο Νάραλχεμ, υψώνοντας το χέρι του. Και προς τον Σκοτ: «Κοίτα… Δεν ξέρω αν θα επιχειρήσουν να μας επιτεθούν ή όχι. Γνωρίζουν, όμως, πολλά. Πάρα πολλά. Γνωρίζουν πού είναι η Αρταλδάφρα. Γνωρίζουν τι ήρθαμε να κάνουμε εδώ. Και, αν είναι επαναστάτες, πού νομίζεις ότι θα μεταφέρουν αυτές τις πληροφορίες; Στον Αρχιπροδότη, τον Πρίγκιπα Ανδρόνικο. Και ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος μπορεί, τότε, να κάνει… οτιδήποτε. Νομίζεις ότι αυτό θ'αρέσει στους Υπερασπιστές;»

Ο Σκοτ μόρφασε. Καταράστηκε, κάτω απ’την ανάσα του, στο όνομα του Σκοτοδαίμονος. «Καλώς,» είπε. «Απόψε, θα πεθάνουν.»

Ο Γεράρδος και οι σύντροφοί του επέστρεψαν στο κατάλυμα έχοντας κάνει έναν χάρτη της πόλης και έχοντας πάρει φωτογραφίες πολλών οικοδομημάτων, αγαλμάτων, και δρόμων της. Σε κάποια στιγμή, ενώ τριγύριζαν ακόμα μέσα στην Αρταλδάφρα, η Μάρθα ρώτησε μήπως θα ήταν καλή ιδέα να ζητήσουν από την ομάδα του Ελπιδοφόρου να τους δώσει έναν από τους δικούς της χάρτες της πόλης. Ο Γεράρδος, όμως, είπε ότι προτιμότερο ήταν να μην έχουν άλλα πάρε-δώσε μαζί τους˙ κι επιπλέον, δεν ήταν σίγουρος ότι εκείνοι θα τους έδιναν τον χάρτη, αν τους τον ζητούσαν. Ο Σέλιρ’χοκ συμφώνησε˙ το ίδιο κι ο Προαιρέσιος. (Ο Τσαρέν’κραμ, ασφαλώς, δεν είχε άποψη, αφού δεν καταλάβαινε τι έλεγαν στη Συμπαντική Γλώσσα.) Η Μάρθα μούγκρισε, εκνευρισμένα, λέγοντάς τους ότι ορισμένες φορές φέρονταν σα να ήταν *τελείως* μαλάκες. *Σκεφτείτε μόνο πόσα οχτάρια μπορούμε να βγάλουμε από έναν χάρτη ακόμα!* τους τόνισε˙ αλλά αυτό δεν άλλαξε τη γνώμη τους.

Κατά την περιπλάνησή τους στους δρόμους και στα οικοδομήματα της Αρταλδάφρα, βρήκαν και το ενεργειακό τους έλκηθρο, έτσι δε χρειαζόταν πλέον να ανησυχούν ότι ένα μέρος των πραγμάτων που μετέφεραν είχε χαθεί. Το έλκηθρο είχε σφηνώσει σε μια γωνία, κατά τη σύγκρουση με τα φαντάσματα, καθώς προσπαθούσε ν’ακολουθήσει τον Γεράρδο μέσα στα δρομάκια της αρχαίας πόλης.

Επί του παρόντος, βρίσκονταν στο κατάλυμά τους, μέσα στην αρχέγονη πολυκατοικία. Έξω, ήταν νύχτα. Ο άνεμος ούρλιαζε,

έχοντας δυναμώσει, και το χιόνι που έφερνε μαζί του ήταν πυκνό.

«Συναντήσατε τίποτα φαντάσματα;» ρώτησε ο Νάραλχεμ'νιρ.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος, καθώς εκείνος κι οι σύντροφοί του έβγαζαν φαγητό από τις προμήθειές τους. «Ο Ελπιδοφόρος πώς είναι;» ρώτησε, ρίχνοντάς του μια ματιά.

Η Φενίλδα, που καθόταν πλάι του, αποκρίθηκε: «Τα ίδια,» και η φωνή της φανέρωνε την ανησυχία της.

«Θα έχει ξυπνήσει ώς αύριο,» είπε ο Νάραλχεμ. «Το πολύ μεθαύριο. Ο οργανισμός του έχει απλά πάθει υπερκόπωση· αυτό είναι όλο.»

Η Φενίλδα, ωστόσο, δεν έμοιαζε τόσο σίγουρη για τούτο. Τα φρύδια της ήταν σμιγμένα και τα χείλη της πιεσμένα.

Ο Γεράρδος και οι σύντροφοί του έφαγαν το βραδινό τους και, μετά, έπεσαν για ύπνο μέσα στους υπνόσακούς τους. Μόνο ο Προαιρέσιος έμεινε ξύπνιος, για να κάνει την πρώτη σκοπιά.

Ο Νάραλχεμ'νιρ και οι δικοί του σύντροφοι έπεσαν, επίσης, για ύπνο. Δεν έβαλαν σκοπό, αλλά κανένας τους δεν κοιμήθηκε, εκτός από τη Φενίλδα'σαρ, που δεν είχε συνεννοηθεί με τους υπόλοιπους, και τα βλέφαρά της έκλεισαν καθώς ήταν ξαπλωμένη πλάι στον Ελπιδοφόρο.

Οι περισσότερες λάμπες ήταν σβηστές τώρα, για εξοικονόμηση ενέργειας. Μονάχα μία ήταν αναμμένη, στο κέντρο του μεγάλου δωματίου.

Τα μάτια του Σκοτ γυάλισαν, ανοίγοντας. Και εστιάστηκαν στην καθισμένη μορφή του Προαιρέσιου. Ο Απολλώνιος κρατούσε το τουφέκι του από κοντά, αλλά δεν αντίκριζε τον δολοφόνο· τον είχε στα δεξιά του.

Εύκολος στόχος... σκέφτηκε ο Σκοτ.

Και, απρόσμενα, θυμήθηκε ότι δεν ήταν η πρώτη φορά που το είχε σκεφτεί αυτό.

...Εύκολος στόχος...

Ναι, εύκολος στόχος ήταν κι εκείνη η γυναίκα. Και τα χρήματα ήταν καλά: πολύ καλά για να τα αγνοήσει.

Υποπτευόταν ότι επρόκειτο για μία από τους Πολιτάρχες. Μέλος της Συγκλήτου της Ρελκάμνια, που είχε διαλυθεί μόλις η Παντοκράτειρα πήρε την εξουσία, τόσο ξαφνικά. Ένα από τα μέλη που κρύβονταν… αλλά εύκολος στόχος.

Επειδή ο Σκοτ είχε τη σωστή πληροφόρηση. Και, στην τέχνη του εκτελεστή, η πληροφόρηση είναι το παν. Να ξέρεις πού μένει ο στόχος, πού πηγαίνει, πώς συμπεριφέρεται, πού εργάζεται, ποιους γνωρίζει. Τα πάντα. Όσο περισσότερα, τόσο το καλύτερο.

Ο εργοδότης του του είχε δώσει ό,τι χρειαζόταν. Εκτός από το δικό του όνομα. Ο Σκοτ δεν ήξερε ποιον ακριβώς υπηρετούσε· υπέθετε, όμως, ότι ήταν κάποιος από τους αξιωματικούς της Παντοκράτειρας.

Δε δίστασε ν’αναλάβει τη δουλειά.

Παρακολούθησε, για λίγο, τον στόχο.

…Εύκολος στόχος…

Και έδρασε.

Μια καλοσημαδένη σφαίρα στο πλάι του κεφαλιού τρύπησε το κρανίο της γυναίκας και τίναξε μυαλά και αίματα επάνω στο μπροστινό τζάμι του οχήματος που ήταν σταθμευμένο κοντά της.

Ο Σκοτ έφυγε, αθέατος–

Ή, έτσι νόμιζε.

Αργότερα, τον βρήκαν. Εμφανίστηκαν απρόσμενα εμπρός του και τον συνέλαβαν. Τον πήγαν σ’ένα ψηλό οικοδόμημα, σ’ένα σκοτεινό δωμάτιο. Ενεργοποιώντας μια οθόνη, του έδειξαν τον εαυτό του να πυροβολεί τη γυναίκα. Του τον έδειξαν από διάφορες οπτικές γωνίες.

Ήταν καταδικασμένος. Και απορούσε πώς είχαν παρθεί αυτές οι σκηνές. Υπήρχαν τηλεοπτικοί πομποί στο μέρος όπου στεκόταν; Νόμιζε ότι το είχε ελέγξει!

Και τότε ήταν που οι Υπερασπιστές είχαν έρθει να τον συναντήσουν για πρώτη φορά. Του μίλησαν χρησιμοποιώντας χαρακτηριστικές λέξεις και φράσεις που είχε χρησιμοποιήσει κι ο εργοδότης του, αλλά ποτέ δεν είπαν αν ήταν κι αυτός στη δούλεψή τους. Ποτέ δεν το αρνήθηκαν, ποτέ δεν το επιβεβαίωσαν.

Για ένα πράγμα, όμως, δεν υπήρχε αμφιβολία: Η ζωή του Σκοτ τώρα τους ανήκε. Θα ήταν ένας από τους δολοφόνους τους.

...Εύκολος στόχος, σκέφτηκε, ατενίζοντας τον Προαιρέσιο.

Αλλά δεν ήταν ένας στόχος που οι Υπερασπιστές ήθελαν νεκρό. Ήταν ένας στόχος που ο *Νάραλχεμ'νιρ* ήθελε νεκρό. Κι ο Σκοτ είχε ακόμα τις αμφιβολίες του... για διάφορους λόγους–

Κακώς! Δε χρειαζόταν. Η ομάδα του Γεράρδου, μάλλον, ήταν επαναστάτες, κι επομένως επικίνδυνοι.

Ο Σκοτ έπιασε το πιστόλι που βρισκόταν πλάι του. Την ασφάλεια την είχε ήδη κατεβάσει.

Ανασηκώθηκε, αργά, σιωπηλά, μέσα στον υπνόσακό του. Ύψωσε το πιστόλι, σημαδεύοντας.

Ο Προαιρέσιος κάτι είδε με την άκρια του ματιού του. Έκανε να γυρίσει.

«Σκοτ, όχι!»

Η φωνή αιφνιδίασε τον δολοφόνο. Στράφηκε, κι αντίκρισε τον Ελπιδοφόρο να είναι ανασηκωμένος μέσα στον υπνόσακό του.

Ο Προαιρέσιος, πάραυτα, ύψωσε το τουφέκι του. «Γεράρδε!» φώναξε.

Δε χρειαζόταν τίποτα περισσότερο για να ξυπνήσουν όλοι, τραβώντας τα όπλα τους.

«Τι ακριβώς συμβαίνει εδώ;» απαίτησε ο Ελπιδοφόρος. Το ένα του χέρι ακουμπούσε ψηλά στο στέρνο του, σα να πονούσε εκεί καθώς μιλούσε.

«Σκόπευαν να μας σκοτώσουν, Γεράρδε!» γρύλισε ο Προαιρέσιος, σημαδεύοντας τον Σκοτ. «Σ'το είχα πει! Σ'το είχα πει!»

«Κάποιο λάθος κάνετε–» άρχισε ο Νάραλχεμ'νιρ, παρότι κι εκείνος κρατούσε πιστόλι.

«Αρκετά ψέματα από σένα, μάγε!» φώναξε ο Προαιρέσιος. «Πάω στοίχημα ότι *εσύ* τα σχεδίασες όλα τούτα!» Κι έστρεψε την κάννη του όπλου του προς τον Βιοσκόπο.

«Μου φαίνεται,» είπε ο Ελπιδοφόρος, «ότι το παρελθόν επαναλαμβάνεται. Έχουμε ξαναβρεθεί σ'αυτή την κατάσταση, να σημαδεύουμε ο ένας τον άλλο. –Και δε νομίζω ότι συμφέρει κανέναν.»

«Πες το αυτό στους φίλους σου!» αντιγύρισε ο Προαιρέσιος. «Εκείνοι το ξεκίνησαν! Ο Σκοτ ήταν έτοιμος να με σκοτώσει!»

Ο Ελπιδοφόρος ένευσε. «Τον είδα να σημαδεύει προς τη μεριά σου. Δεν ξέρω τι ακριβώς έκανε–»

«Ποιον πας να κοροϊδέψεις, Ελπιδοφόρε;»

«Αν σημάδευε εσένα, τότε θα πρέπει να μ'ευχαριστείς που σου έσωσα τη ζωή!» είπε έντονα ο Ελπιδοφόρος. «Γιατί δε νομίζω ότι θα προλάβαινες ν'αποφύγεις τη σφαίρα προτού διαλύσει το κεφάλι σου.»

Ο Προαιρέσιος έμεινε σιωπηλός, αλλά δεν κατέβασε το όπλο του.

«Γιατί;» ρώτησε ο Γεράρδος τον Σκοτ. «Πίστευα πως είχαμε λύσει τις διαφορές μας.»

«Δε σημάδευα τον Προαιρέσιο,» αποκρίθηκε ο δολοφόνος, κατεβάζοντας το πιστόλι του και ασφαλίζοντάς το. «Νόμιζα πως είδα κάτι σκιές να κινούνται στο βάθος, πίσω από κείνη την πόρτα.»

Ο Προαιρέσιος ρουθούνισε. «Ναι, 'ντάξει…»

«Κατεβάστε τα όπλα σας,» είπε ο Γεράρδος. «Όλοι.» Και κατέβασε το δικό του.

«Ναι,» συμφώνησε ο Ελπιδοφόρος. «Κάντε ό,τι λέει.»

Ο Νάραλχεμ'νιρ και η Κάτια δίστασαν.

«Κάντε ό,τι λέει!» φώναξε ο Ελπιδοφόρος. «Εξακολουθώ να είμαι επικεφαλής αυτής της αποστολής, ή όχι;»

Ο μάγος και η μηχανικός υπάκουσαν, αν και οι όψεις τους ήταν αγριεμένες.

«Γεράρδε,» είπε ο Ελπιδοφόρος, «μπορώ να μιλήσω μόνος στους ανθρώπους μου;»

Ο Γεράρδος ένευσε και σηκώθηκε, κάνοντας νόημα και στους συντρόφους του να σηκωθούν. Εκείνοι δε δίστασαν και, μόλις φόρεσαν τις μπότες και τις γούνες τους, βγήκαν απ'το κατάλυμά τους, πηγαίνοντας στους διαδρόμους της πολυκατοικίας, οι οποίοι, καθότι είχαν ανοίγματα, δεν ήταν τελείως προστατευμένοι από τον άνεμο, αλλά ήταν πολύ καλύτερα να βρίσκεσαι εδώ παρά έξω, στους δρόμους της πόλης.

Ο Ελπιδοφόρος στράφηκε στον Νάραλχεμ, επειδή ήταν βέβαιος ότι ο μάγος είχε κανονίσει τη νυχτερινή επίθεση. «Γιατί συνέβη αυτό;» απαίτησε

«Είσαι ανόητος;» σφύριξε εκείνος. «Γιατί σταμάτησες τον Σκοτ;»

«Γιατί να *μην* τον σταματήσω;»

«Γιατί η ομάδα του Γεράρδου είναι επικίνδυνη!»

«Επικίνδυνη;» μούγκρισε ο Ελπιδοφόρος. «Αν δεν κάνω λάθος, ο μάγος τους ήταν που μας βοήθησε να νικήσουμε τους εχθρούς μας! Αν δεν ήταν αυτός, θα ήμασταν όλοι *νεκροί*!»

«Δε μ'ενδιαφέρει,» είπε ο Νάραλχεμ. «Γνωρίζουν πολλά. Κι αν είναι επαναστάτες –που, κατά πάσα πιθανότητα, *είναι*–, αυτό σημαίνει ότι θα μεταφέρουν τις πληροφορίες τους στον Αρχιπροδότη.»

«Η αποστολή μας τελείωσε. Ό,τι κι αν μεταφέρουν δεν έχει σημασία.»

«Θα του αποκαλύψουν τη θέση της Αρταλδάφρα!»

«Η Αρταλδάφρα δεν αποτελεί πλέον απειλή. Έτσι δε μας είπαν οι αφέντες μας; –ότι, όταν συναρμολογήσουμε τη συσκευή τους, η πόλη δε θα αποτελεί πλέον απειλή.»

«Είσαι παράτολμος, Ελπιδοφόρε,» μούγκρισε ο Νάραλχεμ.

«Είμαι, όμως, ο αρχηγός ετούτης της αποστολής. Και σ'το λέω για τελευταία φορά: *δεν* θα επιτεθούμε στην ομάδα του Γεράρδου. Κατανοητό;»

«Μα, Καπετάνιε,» είπε η Κάτια, «ο Νάραλχεμ ίσως να έχει δίκιο! Κι επιπλέον, ίσως *αυτοί* να σχεδιάζουν να σκοτώσουν *εμάς*, αν δεν–»

«Μέχρι στιγμής, το μόνο που έχουν κάνει είναι να μας βοηθήσουν,» τόνισε ο Ελπιδοφόρος. «*Εσείς* προσπαθήσατε να τους σκοτώσετε! Και *δεν* θα το επαναλάβετε.»

«Καλώς,» ένευσε ο Νάραλχεμ, αν και η όψη του φανέρωνε θυμό. «Όπως επιθυμείς, *αρχηγέ.*»

Η Κάτια δεν είπε τίποτα˙ χώθηκε μόνο στον υπνόσακό της.

Ο Σκοτ αναστέναξε, κι άναψε ένα τσιγάρο. «Συγνώμη, Καπετάνιε,» μουρμούρισε, χωρίς να κοιτάζει τον Ελπιδοφόρο. «Έπρεπε να τόχα σκεφτεί ότι δε θα το ήθελες αυτό…»

Ο Ελπιδοφόρος τον χτύπησε συντροφικά στην πλάτη. «Δεν έχει σημασία,» είπε˙ και: «Φώναξέ τους τώρα να έρθουν μέσα.»

Ο Σκοτ ένευσε και σηκώθηκε απ'τον υπνόσακό του, βαδίζοντας προς την έξοδο του διαμερίσματος.

Η Φενίλδα αγκάλιασε τον Ελπιδοφόρο, σφίγγοντάς τον κοντά της. «Φοβήθηκα, για λίγο, ότι μπορεί να πέθαινες.»

Εκείνος γέλασε, κάπως πικρά. «Δε θα έχανα και τίποτα, μάγισσα. Αλλά χαίρομαι που σε ξαναβλέπω.» Και την έσφιξε κι αυτός μέσα στην αγκαλιά του, νιώθοντας το σώμα του να πονά ακόμα από τις θανατηφόρες επιθέσεις των οντοτήτων της Αρταλδάφρα.

Κεφάλαιο 41

Την επομένη, η ομάδα του Ελπιδοφόρου βγήκαν από την Αρταλδάφρα για να θάψουν το πτώμα του Νικόδημου στους πάγους. Δυστυχώς, η κηδεία του θα έπρεπε να γίνει εδώ˙ ήταν αδύνατο να τον μεταφέρουν στον *Παγογέρακα,* μέσα από τα βουνά, τις χιονοθύελλες, και τις ατελείωτες παγωμένες εκτάσεις. Ο Σκοτ και ο Νάραλχεμ'νιρ, χρησιμοποιώντας αξίνες και φτυάρια (τα δεύτερα τα δανείστηκαν από την ομάδα του Γεράρδου, προτού βγουν απ'την πόλη), έσπασαν τους πάγους, έφτασαν στην παγωμένη γη από κάτω, και έσκαψαν εκεί έναν λάκκο. Έριξαν μέσα τον Νικόδημο και, έπειτα, ο Ελπιδοφόρος είπε μερικά λόγια προς τιμή του. Η αλήθεια ήταν ότι δεν ήξερε και πολλά γι'αυτόν. Βασικά, δεν ήξερε τίποτα, πέρα απ'το γεγονός ότι ήταν καλός πιλότος, συνετός στις προτάσεις του, και είχε άψογη αίσθηση του προσανατολισμού. Επομένως, περιορίστηκε στο να πει ακριβώς αυτά, καθώς και μια προσευχή στον Κρόνο, παρόμοια με τις προσευχές που έλεγε για τους πεσόντες στα πεδία των μαχών: τους πεσόντες που ήταν αδύνατο να μεταφερθούν στην πατρίδα τους, ώστε να κηδευτούν εκεί όπως έπρεπε.

Τελειώνοντας, αναρωτήθηκε αν κανένας άλλος από τους συντρόφους του γνώριζε τίποτα περισσότερο για τον Νικόδημο και ήθελε να μιλήσει. Κοιτάζοντάς τους όλους, όμως, διέκρινε πως, ακόμα κι αν κάποιος ήξερε καλύτερα τον νεκρό, δεν ήταν πρόθυμος να πει κάτι γι'αυτόν.

Δεν πειράζει, σκέφτηκε. *Ελπίζω μόνο η ψυχή σου να φύγει μακριά από τούτη την τρισκατάρατη παγωμένη διάσταση, φίλε μου Νικόδημε.* Κι έκανε νόημα στους άλλους να ρίξουν χώμα και πάγο πάνω στο πτώμα.

Ύστερα, επέστρεψαν στην Αρταλδάφρα και, το μεσημέρι, συνάντησαν τον Γεράρδο και τους συντρόφους του στο κατάλυμά

τους, καθώς αυτοί ήρθαν από ακόμα μια εξερεύνησή τους στην αρχέγονη πόλη.

«Θα φύγουμε όλοι μαζί;» τους ρώτησε ο Ελπιδοφόρος, ενώ έτρωγαν, καθισμένοι πάνω στους υπνόσακούς τους με θερμάστρες αναμμένες ανάμεσά τους.

«Αν σχεδιάζετε πάλι να μας σκοτώσετε,» είπε ο Γεράρδος, «η απάντηση είναι όχι.»

«Σου είπα: αυτό δε θα ξανασυμβεί.»

Ο Προαιρέσιος είπε στον Γεράρδο: «Λες και θα μας το έλεγαν αν σχεδίαζαν να μας δολοφονήσουν.» Το βλέμμα του ήταν εχθρικό, αλλά δε μίλησε περισσότερο.

«Αν σας ήθελα νεκρούς,» τόνισε ο Ελπιδοφόρος, «θα είχα αφήσει τον Σκοτ να σε σκοτώσει.»

«Δεν σημάδευα τον Προαιρέσιο,» είπε ο Σκοτ. «Είχα δει κάτι να κινείται μες στις σκιές.»

Φυσικά, ο Προαιρέσιος δεν τον πίστεψε.

Ούτε κι ο Γεράρδος· αλλά ήταν βέβαιος ότι ο *Νάραλχεμ'νιρ* ήταν που τους ήθελε νεκρούς. *Ή, τουλάχιστον,* σκέφτηκε, *αυτός μάς θέλει νεκρούς περισσότερο απ'όλους τους άλλους.* Γιατί και η Κάτια δεν του είχε δημιουργήσει καλή εντύπωση. Έμοιαζε να τους φοβάται· και ο Γεράρδος ήξερε πως ο φόβος εύκολα μεταλλάσσεται σε επιθυμία για φόνο. Το είχε δει να συμβαίνει, πολλές φορές, ειδικά ανάμεσα στα πληρώματα των καραβιών του Πορφυρού Κενού…

Δε νομίζω, όμως, να επιχειρήσουν να κάνουν τίποτα όσο ο Ελπιδοφόρος δίνει τις διαταγές. Η Κάτια είναι πολύ δειλή για να δράσει από μόνη της· και ο Νάραλχεμ το ξέρει πως δε θα καταφέρει πολλά χωρίς την υποστήριξη των υπολοίπων. Το λιγότερο, χρειάζεται τον Σκοτ.

Δεν έμειναν πολύ ακόμα στην Αρταλδάφρα. Τη μεθεπόμενη μέρα έφυγαν, γιατί οι προμήθειές τους δεν τους επέτρεπαν να καθίσουν περισσότερο. Το ταξίδι της επιστροφής γνώριζαν πως θα ήταν μακρύ.

Αφήνοντας τη μυθική Αρταλδάφρα πίσω τους, ακολούθησαν αντίστροφη πορεία από αυτήν που είχαν ακολουθήσει για να έρθουν εδώ, και, μετά από παραπάνω από ενάμισι μήνα δύσκολου ταξιδιού, έφτασαν στο σημείο όπου η ομάδα του Ελπιδοφόρου είχε σταματήσει τον *Παγογέρακα.*

Το εξάτροχο όχημα ήταν σκεπασμένο με πάγους και χιόνι, και ταλαιπωρήθηκαν πολύ μέχρι να το εντοπίσουν μέσα στο κατάλευκο τοπίο και στη χιονοθύελλα. Το μόνο πράγμα που έκανε τους Παντοκρατορικούς να μην τα παρατήσουν και να φύγουν ήταν το γεγονός ότι γνώριζαν πως, χωρίς τον *Παγογέρακα,* ήταν καταδικασμένοι να ξεμείνουν στην Ταρασμάλθη. Και το μόνο πράγμα που έκανε τους επαναστάτες να μην τα παρατήσουν, εγκαταλείποντας τους Παντοκρατορικούς μέσα στον λυσσαλέο άνεμο και στους πάγους, ήταν το γεγονός ότι, χωρίς το όχημα, θα χρειάζονταν πάνω από δέκα μέρες για να φτάσουν στην *Πλωτή Βασίλισσα των Ουρανών,* ενώ με το όχημα θα έφταναν εκεί σε μερικές ώρες.

Όταν τελικά βρήκαν τον *Παγογέρακα,* χρειάστηκε ολόκληρη διαδικασία για να τον καθαρίσουν από τους πάγους και να επαναφέρουν τις μηχανές του σε λειτουργική κατάσταση. Μία ημέρα τούς πήρε αυτή η δουλειά, αλλά, όταν τελείωσαν, το όχημα έδειχνε να λειτουργεί άψογα. Εξάλλου, ήταν κατασκευασμένο για παγωμένες περιοχές και όχι μόνο για αντίξοες μα για *ακραίες* περιβαλλοντικές συνθήκες.

Καθώς βράδιαζε, ο Ελπιδοφόρος προσκάλεσε τον Γεράρδο και τους συντρόφους του να έρθουν μέσα. «Υπάρχει χώρος για να κοιμηθούμε άνετα όλοι,» είπε˙ και οι επαναστάτες μπήκαν στο

όχημα, παρότι έβλεπαν ότι ήταν Παντοκρατορικό: υπήρχε το έμβλημα της Παντοκράτειρας επάνω του.

Η ενέργεια του *Παγογέρακα* είχε ήδη βάλει σε λειτουργία το σύστημα εσωτερικής θέρμανσης, κι αισθάνθηκαν όλοι τους να ζεσταίνονται πραγματικά για πρώτη φορά εδώ και μήνες. Μονάχα δύο άνθρωποι έμειναν ξύπνιοι.

Ο ένας ήταν ο Νάραλχεμ'νιρ.

Περίμενε να πάνε οι υπόλοιποι στις καμπίνες τους και να περάσει κάποια ώρα, και μετά σηκώθηκε από το στενό κρεβάτι της δικής του καμπίνας και βάδισε, ξυπόλυτος, προς το ενεργειακό κέντρο του *Παγογέρακα.* Φτάνοντας εκεί, κάθισε στην ειδικά κατασκευασμένη πολυθρόνα, μπροστά στον λάκκο που ήταν γεμάτος καλώδια, κυκλώματα, και κάτοπτρα.

Ο Ελπιδοφόρος είχε αποδειχτεί αφελής, πράγμα που ο Ελκράσ'ναρχ είχε πει στον Νάραλχεμ ότι φοβόταν πως μπορεί να συνέβαινε˙ γι'αυτό κιόλας τον είχε πληροφορήσει –εκείνον και μόνο εκείνον– ότι πίσω απ'τα τοιχώματα του *Παγογέρακα* υπήρχαν αισθητήρες, υπερεξελιγμένοι, τελευταίας τεχνολογίας: κι ο Νάραλχεμ όφειλε να τους χρησιμοποιήσει ανάλογα, αν έκρινε ότι η αποστολή βρισκόταν σε κίνδυνο. Ειδικά κατά την επιστροφή.

Ο Βιοσκόπος έκλεισε τα μάτια του και, αγγίζοντας τα ευαίσθητα σημεία του καθίσματος προκειμένου να έρθει σε επαφή με το όχημα γύρω του, άρθρωσε τα λόγια για ένα Ξόρκι Ληθαργικής Ναρκώσεως…

Ο Σέλιρ'χοκ ήταν ο δεύτερος ξύπνιος άνθρωπος μέσα στον *Παγογέρακα.*

Είχε μείνει ξύπνιος επειδή φοβόταν προδοσία. Φοβόταν πως, τώρα που οι Παντοκρατορικοί βρίσκονταν στο όχημά τους, ίσως να επιχειρούσαν κάτι… άσχημο. Ειδικά ο Νάραλχεμ'νιρ.

Κι αν ήθελε ένας Βιοσκόπος να τους εξολοθρεύσει, πώς θα το έκανε; Σίγουρα, δε θα έπαιζε με το μυαλό τους, όπως ένας Διαλογιστής. Μάλλον, θα τους έριχνε σε ύπνο. Ο Σέλιρ ήξερε ότι οι Βιο-

σκόποι είχαν το Ξόρκι Ληθαργικής Ναρκώσεως, που, όταν κοιμόσουν, μπορούσε να σε ρίξει σε μια ληθαργική κατάσταση απ'όπου ήταν αδύνατον να ξυπνήσεις ακόμα και με πυροβολισμούς.

Υπήρχε, όμως, ένα πρόβλημα: Αποκλείεται ο Νάραλχεμ να πήγαινε από τον έναν κοιμισμένο στον άλλο, υφαίνοντας το ξόρκι. Κάποιος θα τον αντιλαμβανόταν, και το σχέδιό του θα χαλούσε.

Επομένως;

Ο Σέλιρ, όταν ήταν μόνος του, χρησιμοποίησε το Ξόρκι Εντοπισμού Αισθητήρων και, όπως το περίμενε, βρήκε αισθητήρες κρυμμένους πίσω απ'τα τοιχώματα του *Παγογέρακα.*

Ο Νάραλχεμ, λοιπόν, μπορούσε να κάνει κάτι πολύ κακό, αν ήθελε.

Ο Σέλιρ ήλπιζε οι φόβοι του να ήταν αβάσιμοι, ωστόσο αχρήστεψε τον αισθητήρα που βρισκόταν πλάι στο κρεβάτι του, βάζοντας επάνω στο τοίχωμα μια μικρή, μεταλλική πλάκα που είχε μαζί του. Το υλικό της ήταν τέτοιο που μπλόκαρε τα περισσότερα είδη τηλεπικοινωνιακών κυματισμών.

Προετοιμασμένος κατάλληλα, ο Σέλιρ'χοκ περίμενε, μένοντας ξύπνιος. Και μετά από κάποια ώρα, άκουσε βήματα μέσα στο όχημα, αν και όχι δυνατά: όποιος κι αν βάδιζε, ήταν ξυπόλυτος. Κρυφοκοίταξε και είδε, στον χαμηλό φωτισμό, μια φιγούρα να κινείται.

Ο Νάραλχεμ'νιρ.

Ο Σέλιρ ξαναπήγε στο κρεβάτι του και περίμενε, αφουγκραζόμενος.

Αν ήταν να γίνει αυτό που υπέθετε ότι θα γινόταν, θ'άκουγε σύντομα τον Βιοσκόπο να επιστρέφει, πλησιάζοντας εκείνον και τους συντρόφους του. Οπλισμένος.

Ο Σέλιρ όπλισε το πιστόλι του.

Άνμα, τώρα θα έπρεπε να είσαι εδώ… σκέφτηκε, καθώς θυμόταν τη φίλη του, η οποία ανήκε στο τάγμα των Δρακαινών. Οι Δρά-

καινες ήταν μάγισσες προσαρτημένες στη στρατιωτική ελίτ θηλέων «Μαύρες Δράκαινες», που παλιά δούλευαν για την Παντοκράτειρα και τώρα για τον Πρίγκιπα Ανδρόνικο. Δεν εκπαιδεύονταν καινούργιες Δράκαινες πλέον· η Άνμα'ταρ ήταν από τις τελευταίες του είδους της, και πολύ καλή στο να κάνει αυτό που ήξερε: να σκοτώνει, με τη μαγεία της, με κάθε είδους όπλο, με τα χέρια και με τα πόδια της.

Ναι, η βοήθειά της θα ήταν πολύτιμη τώρα.

Αλλά δεν είναι εδώ.

Ο Σέλιρ περίμενε…

…κι άκουσε, μετά από λίγο, κάποιον να βαδίζει μέσα στο όχημα. Σιγανά βήματα, πάλι: ξυπόλυτος.

Έρχεται.

Αναρωτιέμαι αν θα πλησιάσει εμένα πρώτα…

Ο Σέλιρ έκανε πως κοιμόταν, κρύβοντας το πιστόλι πλάι του με το δάχτυλο στη σκανδάλη.

Ο Νάραλχεμ, όμως, προσπέρασε τη μικρή καμπίνα του και συνέχισε να βαδίζει.

Ο Σέλιρ σηκώθηκε, ξυπόλυτος κι εκείνος, και κρυφοκοίταξε. Είδε ότι ο Βιοσκόπος κρατούσε ξιφίδιο στο δεξί χέρι, και ότι ζύγωνε την καμπίνα του Γεράρδου.

Μερικά βήματα ακόμα, και μπήκε στην καμπίνα.

Ο Σέλιρ κινήθηκε γρήγορα στο κατόπι του Νάραλχεμ.

Ο Βιοσκόπος στεκόταν τώρα πάνω απ'τον Γεράρδο, με το ξιφίδιό του υψωμένο. Ο Καπετάνιος κοιμόταν μαζί με τη Μάρθα, και το στενό κρεβάτι ίσα που τους χωρούσε. Κανένας τους δεν έδειχνε να έχει αντιληφτεί την παρουσία του Παντοκρατορικού: κι εκείνος δεν έμοιαζε ν'ανησυχεί ότι, σκοτώνοντας τον έναν, θα τον καταλάβαινε ο άλλος.

Ναι, συμπέρανε ο Σέλιρ, *Ξόρκι Ληθαργικής Ναρκώσεως, αναμφίβολα.*

Υψώνοντας το πιστόλι του, φώναξε: «Νάραλχεμ'νιρ!»

Ο Βιοσκόπος στράφηκε, αιφνιδιασμένος. Τα μάτια του γούρλωσαν, βλέποντας τον Διαλογιστή.

«Πώς…;» ψέλλισε.

«Τους κοίμισες όλους, έτσι δεν είναι;» είπε ο Σέλιρ. «Και τους δικούς μου και τους δικούς σου.»

Τα μάτια του Νάραλχεμ στένεψαν, οργισμένα. Έσφιξε το μανίκι του ξιφιδίου μέσα στη δεξιά του γροθιά, ενώ το αριστερό του χέρι πήγαινε προς τη ζώνη του: προς το πιστόλι που βρισκόταν εκεί.

«Ούτε που να το σκέφτεσαι!» του είπε ο Σέλιρ.

Ο Νάραλχεμ γέλασε. «Τι σκοπεύεις να κάνεις; Να με σκοτώσεις;»

«Αν χρειαστεί. Αυτή είναι η *δεύτερη* φορά που προσπαθείς να μας δολοφονήσεις. Απρόκλητα.

»Βγάλε τώρα το πιστόλι σου απ'τη θήκη του κι ακούμπησε το στο πάτωμα, αργά και ήρεμα.»

«Λυπάμαι, πρέπει να αρνηθώ.»

«Νομίζεις ότι δε θα σε σκοτώσω;» Ο Σέλιρ μειδίασε, λεπτά αλλά ψυχρά. «Ακούς τις ανόητες φήμες ότι οι Διαλογιστές αποφεύγουν να σκοτώνουν;»

«Δεν πιστεύω σε φήμες. Η Κάτια, όμως, στέκεται πίσω σου.»

«Δεν έχεις τίποτα πιο έξυπνο να προσπαθήσεις;» *Αναρωτιέμαι τι θα έλεγε η Άνμα για ένα τόσο παλιό κι ανόητο κόλπο!*

«Δε σου λέει ψέματα, μάγε.» Η φωνή ήρθε από πίσω του, και ήταν θηλυκή, και γνωστή.

Σκατά... Δεν την άκουσα να πλησιάζει. Η Άνμα, σίγουρα, θα την είχε ακούσει.

Ο Σέλιρ δεν κατέβασε το πιστόλι του. Συνέχισε να σημαδεύει τον Νάραλχεμ στο κεφάλι.

«Ακόμα δε με πιστεύεις;» είπε ο Βιοσκόπος, υπομειδιώντας.

Ο Σέλιρ αισθάνθηκε την κάννη ενός πιστολιού να πιέζεται στον αυχένα του. «Ρίξε το όπλο σου,» τον πρόσταξε η Κάτια.

Αν ρίξω το όπλο μου, θα μας σκοτώσετε όλους, ούτως ή άλλως. Δεν κινήθηκε απ'τη θέση του.

«Υπέθεσες λάθος, Σέλιρ'χοκ: δεν κοίμισα τους συντρόφους μου· ή, μάλλον, όχι όλους. Μία την άφησα ξύπνια, για παν ενδεχόμενο. Κι όπως αποδείχτηκε, είχα δίκιο.

»Τώρα, καλύτερα να κατεβάσεις το όπλο σου… 'αργά και ήρεμα'.»

Ένας πυροβολισμός αντήχησε μέσα στον *Παγογέρακα*.

Και δεν ήταν ο Σέλιρ'χοκ που είχε πατήσει τη σκανδάλη.

Ούτε η Κάτια.

Η κραυγή που ακολούθησε, όμως, *ήταν* δική της.

Ο Σέλιρ δεν είχε ιδέα ποιος μπορεί να είχε παρουσιαστεί, ως εκ θαύματος, για να τον συντρέξει, αλλά αμέσως πυροβόλησε.

Ο Νάραλχεμ'νιρ τινάχτηκε όπισθεν, κοπανώντας στο βάθος της καμπίνας και πέφτοντας πάνω στον Γεράρδο και στη Μάρθα, οι οποίοι δεν κατάλαβαν τίποτα. Το πρόσωπό του είχε γεμίσει αίμα.

Ο Σέλιρ στράφηκε πίσω του, για να δει την Κάτια σωριασμένη στο πάτωμα, να κρατά τον δεξή της μηρό, μερικά εκατοστά πάνω απ'το γόνατο, και να ουρλιάζει. Το πιστόλι της της είχε πέσει.

Ο Τσαρέν'κραμ ζύγωσε, βαστώντας δύο πιστόλια και το δόρυ του με τα τέσσερά του χέρια.

«Θεοί!» αναφώνησε ο Σέλιρ'χοκ. «Πώς είναι δυνατόν εσύ να είσαι ξύπνιος;»

«Τι εννοείς, Σέλιρ;»

«Ο Νάραλχεμ'νιρ τούς έχει κοιμίσει όλους. Αλλά… Μα βέβαια! Είσαι Κρά'αν! Το Ξόρκι Ληθαργικής Ναρκώσεως δεν πρέπει να πιάνει το ίδιο καλά σ'εσάς όσο στους ανθρώπους.»

«Μην κινείσαι!» φώναξε, ξαφνικά, ο Τσαρέν'κραμ στην Κάτια.

Εκείνη δεν πρέπει να κατάλαβε τι της είπε, αλλά απομάκρυνε το χέρι της απ'το πεσμένο της πιστόλι, καθώς ο Κρά'αν τη σημάδευε με τα δύο δικά του.

Ο Σέλιρ στράφηκε στην Κάτια.
«Σε παρακαλώ, μάγε, μη με σκοτώσετε!» είπε εκείνη, κλαίγοντας. «Μη με σκοτώσετε! Το σχέδιο ήταν του Νάραλχεμ!»
«Μπορείς να τη δέσεις;» ρώτησε ο Σέλιρ τον Τσαρέν'κραμ.
«Πάω να φέρω σχοινί. Πρόσεχέ την.»
«Εντάξει.»
Ο Τσαρέν'κραμ απομακρύνθηκε.
Ο Σέλιρ'χοκ κλότσησε το πιστόλι μακριά απ'την Κάτια.
«Μάγε, μη με σκοτώσετε! Σε παρακαλώ!»
«Αν θέλαμε να σε σκοτώσουμε, μάλλον θα το είχαμε κάνει ήδη.»
Αυτό τη σώπασε.
Ο Τσαρέν'κραμ επέστρεψε, φέρνοντας μαζί του σχοινί και δένοντάς την χειροπόδαρα, ενώ εκείνη έσκουζε από τη σφαίρα που βρισκόταν μέσα στο πόδι της.
«Πρέπει κάποιος να δει το τραύμα,» είπε ο Κρά'αν. «Εγώ δεν ξέρω να περιποιούμαι τραύματα ανθρώπων.»
«Θα περιμένουμε,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ'χοκ, «μέχρι να ξυπνήσουν οι άλλοι.»
«Τι σκατά λέτε;» ούρλιαξε η Κάτια. «Το πόδι μου πονάει! Δε χρειάζεται να μ'έχετε δεμένη· δε θα πάω πουθ– *ΜΜΜμμμχχχχχ!*» έκανε, καθώς ο Τσαρέν'κραμ τη φίμωνε.
«Σέλιρ'χοκ,» ρώτησε ο Κρά'αν, «υπάρχει τίποτα να πιούμε όσο θα περιμένουμε;»
«Υποθέτω κάτι θα βρούμε μέσα σε τούτο το όχημα,» μόρφασε ο μάγος.

«Καταλαβαίνεις ότι μπορούσα εύκολα να σας είχα σκοτώσει όλους. Ο μόνος λόγος που δεν το έκανα ήταν επειδή κι εσύ έσωσες τη ζωή μας την προηγούμενη φορά,» δήλωσε ο Σέλιρ'χοκ, καθι-

σμένος στον κεντρικό θάλαμο του *Παγογέρακα*, ενώ πρωινό φως έμπαινε από τα παράθυρα.

Ο Ελπιδοφόρος στεκόταν αντίκρυ στον μάγο, με τη Φενίλδα'σαρ δεξιά του και τον Σκοτ αριστερά του. Ο Γεράρδος, η Μάρθα, ο Προαιρέσιος, κι ο Τσαρέν'κραμ ήταν πίσω από τον Σέλιρ'χοκ.

Ο Ελπιδοφόρος αναστέναξε. «Ο Νάραλχεμ ενεργούσε από μόνος του,» είπε. «Δεν ξέρω τι τον έπιασε.» Κι έστρεψε το βλέμμα του στην Κάτια, η οποία βρισκόταν στο πάτωμα, δεμένη χειροπόδαρα και φιμωμένη. Το δεξί μπατζάκι του παντελονιού της ήταν βαμμένο στο αίμα. «Αν ετούτη ήταν στρατιωτική αποστολή,» της είπε, «θα πήγαινες στρατοδικείο. Δύο φορές έχεις παρακούσει τις διαταγές μου.» Και προς τον Σκοτ: «Λύσε την. Και δες τι μπορείς να κάνεις για το χτύπημά της.»

Ο γαλανόδερμος άντρας ένευσε και, πλησιάζοντας την Κάτια, γονάτισε πλάι της.

Η Φενίλδα'σαρ ρώτησε τον Σέλιρ'χοκ: «Αισθητήρες; Είπες ότι υπάρχουν αισθητήρες πίσω απ'τα τοιχώματα του *Παγογέρακα*;»

Εκείνος ένευσε. «Μπορείς να το ελέγξεις και μόνη σου,» της είπε.

Και τότε, η Φενίλδα θυμήθηκε… θυμήθηκε να ζητά από τον Νάραλχεμ'νιρ να χρησιμοποιήσει ένα Ξόρκι Στιγμιαίας Υπνώσεως επάνω της, όταν ήταν να μπουν στον Αιθέρα από την Υπερυδάτια… και μετά, θυμήθηκε πως είχε ακούσει μια φωνή να την ξυπνά, η οποία την είχε αποκαλέσει με τ'όνομά της. Ανοίγοντας, όμως, τα μάτια της, η Φενίλδα είχε δει τον Βιοσκόπο καθισμένο στην ειδική θέση του ενεργειακού κέντρου, έχοντας τα δικά του μάτια κλειστά και χρησιμοποιώντας τη Μαγγανεία Κινήσεως. Ποιος της είχε μιλήσει, λοιπόν;

Εκείνος μου μίλησε, χωρίς να χρειαστεί να χρησιμοποιήσει το στόμα του. Μέσω των αισθητήρων, συνειδητοποίησε τώρα η Φενίλδα.

Και πρέπει να ήταν ο μόνος που ήξερε για την ύπαρξή τους μέσα στο σκάφος. Γιατί το έκαναν τούτο οι Υπερασπιστές;

Είπε στον Σέλιρ'χοκ: «Θα το ελέγξω, αλλά σε πιστεύω. Θα ήταν ανόητο να πεις ψέματα.»

Μετά, η Φενίλδα'σαρ πήγε στο ενεργειακό κέντρο του *Παγογέρακα,* ο Ελπιδοφόρος κάθισε στο τιμόνι, και ξεκίνησαν να κινούνται. Ο Σκοτ μετέφερε την Κάτια στην καμπίνα της, για να περιποιηθεί την πληγή της.

Ο Προαιρέσιος ήταν εκνευρισμένος με την όλη ιστορία. «Η δεύτερη φορά!» είπε. «Η δεύτερη φορά που επιχείρησαν να μας δολοφονήσουν αυτοί οι μπάσταρδοι!»

«Δε νομίζω να το ξανακάνουν,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος, έχοντας τα χέρια του σταυρωμένα εμπρός του και σκεπτική όψη στο πρόσωπό του.

«Με καθησύχασες τώρα, Καπετάνιε…»

«Εμένα,» είπε η Μάρθα, «ο μάγος εξαρχής μου είχε φανεί τελείως καριόλης.»

Ο *Παγογέρακας* πλησίασε τη νότια όχθη του παγωμένου ποταμού, και η Φενίλδα'σαρ, χρησιμοποιώντας ένα Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητος, τον μετέτρεψε σε αεροπλάνο. Υψώθηκαν στον αέρα, πέρασαν πάνω απ'τον ποταμό, προσγειώθηκαν, και η Φενίλδα μετέτρεψε ξανά τον *Παγογέρακα* σε όχημα ξηράς.

Ο Ελπιδοφόρος τον οδήγησε βορειοδυτικά, προς τις ακτές της Ταρασμάλθης απ'όπου είχαν έρθει.

«Θα μου δείξετε πού είναι το σκάφος σας;» φώναξε στον Γεράρδο και τους συντρόφους του.

Η Μάρθα πλησίασε, και του έδειξε επάνω στον χάρτη της οθόνης.

Μετά από πέντε ώρες έφτασαν, και ο *Παγογέρακας* σταμάτησε στις ακτές του κόλπου. Ο Γεράρδος και οι σύντροφοί του χαιρέτησαν τον Ελπιδοφόρο και βγήκαν απ'το όχημα, μέσα στον ά-

γριο άνεμο, στο χιόνι, και στους στροβιλιζόμενους παγοκρυστάλλους.

«Αφού είμαστε ακόμα ζωντανοί, καλά είναι,» είπε ο Προαιρέσιος, βλέποντας τον *Παγογέρακα* να φεύγει. «Πάμε τώρα να βρούμε τη *Βασίλισσα.*»

Οδοιπόρησαν για καμια ώρα πλάι στις παγωμένες ακτές και, ύστερα, εντόπισαν το υποβρύχιό τους. Το πλησίασαν και βάλθηκαν να ξεπαγώσουν την καταπακτή του, ώστε να καταφέρουν να την ανοίξουν. Η δουλειά αυτή δεν αποδείχτηκε καθόλου εύκολη. Χρειάστηκαν κάμποση ενέργεια και ειδικά εργαλεία. Μετά από παραπάνω από είκοσι λεπτά, η καταπακτή άνοιξε.

«Για λίγο είχα ανησυχήσει…» παραδέχτηκε ο Προαιρέσιος, λαχανιασμένα.

Κατέβηκαν στο εσωτερικό της *Πλωτής Βασίλισσας των Ουρανών* και άρχισαν να ξεπαγώνουν τις μηχανές και τα συστήματά της. Όπως και με τον *Παγογέρακα,* τούτη η διαδικασία τούς πήρε όλη την υπόλοιπη ημέρα, μέχρι που να μπορούν να πουν ότι το σκάφος λειτουργούσε κανονικά. Και η *Βασίλισσα* δεν ήταν κανένα τυχαίο μηχάνημα· ήταν απ'τα καλύτερα που είχε η Επανάσταση: ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος τούς την είχε δώσει ειδικά για τούτη την αποστολή. Ένα άλλο σκάφος ή όχημα θα είχε καταστραφεί για πάντα, εκτεθειμένο τόσο καιρό στο άγριο περιβάλλον της Ταρασμάλθης.

Την επομένη, οι επαναστάτες έβαλαν το υποβρύχιο σε κίνηση κάτω απ'το νερό της θάλασσας. Και ο Προαιρέσιος το οδήγησε για κάποια ώρα, αποφεύγοντας παγόβουνα. Μετά, ο χάρτης τους τους έδειξε ότι βρίσκονταν κάτω από το σημείο μετάβασης για Αιθέρα, οπότε ο Σέλιρ'χοκ χρησιμοποίησε το Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητος, και η *Πλωτή Βασίλισσα* σηκώθηκε πάνω απ'το νερό, καθώς μεταμορφωνόταν σε υδροπλάνο. Ο Προαιρέσιος την αποθαλάσσωσε, με τις μηχανές της να ουρλιάζουν, και πέταξαν στον ουρανό της Ταρασμάλθης. Ο άνεμος, το χιόνι, και οι παγο-

κρύσταλλοι έκαναν το σκάφος να τραντάζεται και να τρίζει, αλλά ο Απολλώνιος πιλότος κατάφερε να το κρατήσει σε σταθερή ανοδική πορεία–

–και μετά, πέρασαν το σημείο μετάβασης και βρέθηκαν στην αργυρογάλανη απεραντοσύνη του Αιθέρα.

Κεφάλαιο 42

Το σκοτάδι, στο βάθος του μεγάλου έρημου δωματίου, διαλύθηκε από μια αργυρόχρωμη λάμψη, που παρουσιάστηκε κι εξαφανίστηκε γρήγορα, απαλά, σαν αύρα˙ κι ύστερα, μια πορφυρή λάμψη φάνηκε˙ κι άλλη μια αργυρή˙ και μια πορφυρή, από πιο κοντά.

Μια ψηλή μορφή ξεπρόβαλε, μοιάζοντας να φορά πανοπλία και κράνος, καμωμένα από μαύρη ύλη που έκανε αργυρόχρωμες και πορφυρόχρωμες αντανακλάσεις σε φαινομενικά τυχαίες στιγμές. Τα πόδια της ανθρωπόμορφης φιγούρας δεν άγγιζαν το έδαφος˙ αιωρούνταν μερικά εκατοστά από πάνω του.

«*Ολοκλήρωσες την αποστολή σου με επιτυχία. Είμαστε ευχαριστημένοι μαζί σου, Ελπιδοφόρε.*» Η φωνή ήταν απόκοσμη, τρομαχτική˙ σίγουρα, όχι ανθρώπινη.

Ο άντρας που στεκόταν στο κέντρο του μεγάλου δωματίου, φορώντας κάπα και κουκούλα, είπε: «Τρεις από το πλήρωμά μου έχασαν τη ζωή τους…»

«*Δυστυχείς αλλά αναγκαίες απώλειες, Ελπιδοφόρε…*»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος, «έτσι φαίνεται.» Και, κάπως απότομα: «Να κάνω μια ερώτηση;»

«*Ασφαλώς.*»

«Γιατί μόνο ο Νάραλχεμ’νιρ γνώριζε για τους αισθητήρες μέσα στο σκάφος μας;»

«*Για λόγους ασφαλείας.*»

«Λόγους ασφαλείας…» μουρμούρισε ο Ελπιδοφόρος. Και δυνατότερα: «Παραλίγο να μας σκοτώσει όλους!»

«*Νομίζαμε, Ελπιδοφόρε, ότι δεν σε ενδιέφερε για τη ζωή σου.*»

«Μ’ενδιέφερε, όμως, για τη ζωή του πληρώματός μου. Ο Νάραλχεμ’νιρ, με τις ενέργειές του, μας άφησε εκτεθειμένους!»

«*Ναι, το αντιλαμβανόμαστε. Ήταν ανόητο από μέρους του. Και πλήρωσε για την ανοησία του. Όφειλε να ήταν προσεχτικότερος.*

»*Υπάρχει κάτι άλλο που θέλεις να μας ρωτήσεις, Ελπιδοφόρε;*»

«Ναι. Πότε παίρνω προαγωγή; Πότε θα έρθει ο καιρός να φύγω από τούτο τον καταραμένο λαβύρινθο;»

«*Δεν παίρνεις προαγωγή όταν υπηρετείς εμάς, Ελπιδοφόρε. Βρίσκεσαι ήδη πολύ ψηλά.*»

Πολύ ψηλά; Ο Ελπιδοφόρος γέλασε μέσα απ'το σκοτάδι της κουκούλας του. *Τα ύψη έχουν αρχίσει να ζαλίζουν το μυαλό μου!*

«*Θα έπρεπε να είσαι ευχαριστημένος που βρίσκουμε ότι μας ικανοποιείς. Ο καιρός θα έρθει που θα σε ξαναχρειαστούμε. Σύντομα…*» Και, γυρίζοντας, η ψηλή φιγούρα κινήθηκε προς τα σκοτεινά βάθη του δωματίου. Σε λίγο, μονάχα οι πορφυρές κι οι αργυρές λάμψεις της φαίνονταν, μέχρι που κι αυτές εξαφανίστηκαν.

Ο Ελπιδοφόρος πήρε την ενεργειακή του λάμπα από το βρόμικο μεταλλικό πάτωμα και βάδισε μέσα στους έρημους διαδρόμους του Παντοτινού Ανακτόρου. Από κάπου, κάποιου είδους υγρό ακουγόταν να στάζει, και μια οξεία οσμή ήταν απλωμένη. Ο Ελπιδοφόρος δεν μπορούσε να καθορίσει ούτε την προέλευση του ενός ούτε του άλλου. Πράγμα όχι παράξενο εδώ πέρα: το Ανάκτορο ήταν, πιθανώς, το πιο πολύπλοκο οικοδόμημα σ'όλο το Γνωστό Σύμπαν.

Φτάνοντας στο μέρος που ονόμαζε σπίτι, είδε ότι η μεταλλική πόρτα ήταν μισάνοιχτη και φως ερχόταν από μέσα.

Κι άλλη έκπληξη;

Παραμέρισε την πόρτα και μπήκε, για να δει μια γυναίκα καθισμένη. Το λευκό φως της ενεργειακής λάμπας του χώρου έκανε τα μεγάλα, στρογγυλά γυαλιά της να γυαλίζουν. Επάνω στο τραπέζι, μπροστά της, ήταν ένας δερμάτινος σάκος. Βλέποντάς τον να μπαίνει, σηκώθηκε όρθια, χαμογελώντας.

«Φενίλδα,» είπε ο Ελπιδοφόρος, σβήνοντας τη λάμπα του κι αφήνοντας την παραδίπλα. «Τι κάνεις εδώ;» Κατέβασε την κουκούλα του.

«Ήρθα να σου φέρω μερικά πράγματα.» Ακούμπησε το χέρι της επάνω στον δερμάτινο σάκο.

«Ευχαριστώ,» είπε ο Ελπιδοφόρος. «Θες να σε κεράσω κάτι… από αυτά που έφερες;» Μειδίασε, καθίζοντας σε μια καρέκλα.

Η Φενίλδα, επιστρέφοντάς του το μειδίαμα, κάθισε κι εκείνη. «Ένα ποτήρι Κρύο Ουρανό.»

Ο Ελπιδοφόρος τράβηξε από τον σάκο το μπουκάλι με τον Κρύο Ουρανό –ήταν δροσερό μέσα στο χέρι του–, το άνοιξε μ’ένα ανοιχτήρι, και γέμισε δύο ποτήρια.

Η Φενίλδα πήρε το ένα, βγάζοντας τα γυαλιά της.

Ο Ελπιδοφόρος τής πρόσφερε τσιγάρο, κι όταν εκείνη το δέχτηκε, της το άναψε. Μετά, άναψε ένα για τον εαυτό του.

Για λίγο, σιγή επικράτησε στο δωμάτιο.

«Λοιπόν, τι νέα;» είπε η Φενίλδα, τελικά.

«Τι νέα περιμένεις να έχω εδώ πέρα, Φενίλδα; Οι αφέντες μας μόλις μ’επισκέφτηκαν.»

«Τι σου είπαν;»

«Τίποτα, βασικά. Τους ρώτησα για τον Νάραλχεμ…»

Η Φενίλδα συνοφρυώθηκε.

«Τους ρώτησα γιατί μόνο αυτός ήξερε για τους αισθητήρες. ‘Για λόγους ασφαλείας,’ μου απάντησαν.» Ο Ελπιδοφόρος γέλασε, και ήπιε Κρύο Ουρανό. «Παραλίγο να μας σκοτώσει όλους, ο ηλίθιος! Ο Σέλιρ’χοκ μπορούσε άνετα να μας είχε καθαρίσει, αν ήθελε, όσο βρισκόμασταν υπό την επήρεια εκείνου του ξορκιού.»

«Η αλήθεια είναι πως, ναι, μπορούσε. Τους είχες, όμως, κι εσύ σώσει τη ζωή. Σ’το χρωστούσαν.»

«Ίσως,» είπε ο Ελπιδοφόρος, φυσώντας καπνό απ’τα ρουθούνια. «Ίσως. Αλλά τι σημασία έχει η ζωή για μένα, ούτως ή άλλως;»

«Μην είσαι τόσο μουντός…» άρχισε η Φενίλδα, και διαπίστωσε ότι δεν ήξερε πώς να συνεχίσει.

«Μη μου λες ανοησίες. Από λάθος είμαι ζωντανός.» Έφερε το τασάκι κοντά και έσβησε το τσιγάρο του. «Το ξέρεις αυτό.»

«Δεν… Δεν είναι έτσι ακριβώς, Ελπιδοφόρε.» Αναστέναξε. «Τέλος πάντων. Σου έφερα μια φορητή οθόνη.» Άνοιξε τον σάκο.

Ο Ελπιδοφόρος ύψωσε ένα του φρύδι.

Η Φενίλδα έσβησε το τσιγάρο της κι έβγαλε μέσα απ’τον σάκο μια παραλληλόγραμμη συσκευή. Πατώντας ένα κουμπί επάνω της, την έκανε να ξεδιπλωθεί, αποκαλύπτοντας μια οθόνη. «Έχει αποθηκευμένες τριάντα ταινίες.»

Ο Ελπιδοφόρος γέλασε. «Με κοροϊδεύεις, Φενίλδα, έτσι;»

«Τι;» έκανε εκείνη. «Φυσικά και όχι. Αλλά, άμα είσαι έτσι, δε θα σου ξαναφέρω άλλη φορά πράγματα για να περνάς την ώρα σου.» Μειδίασε. Ήπιε μια γουλιά Κρύο Ουρανό.

«Εντάξει,» είπε ο Ελπιδοφόρος. «Σ’ευχαριστώ.»

Η Φενίλδα άφησε το ποτήρι της στο τραπέζι, μισοτελειωμένο. «Πρέπει να πηγαίνω.» Σηκώθηκε απ’την καρέκλα. «Θα ξανάρθω, όμως, τώρα που ξέρω πού μένεις. Ελπίζω να μην αλλάξεις κατοικία σύντομα.»

«Θα σε περιμένω. Αλήθεια, ποιος σου είπε πού να με βρεις;»

«Εσύ ποιος λες να μου το είπε;» Η Φενίλδα φόρεσε τα μεγάλα, στρογγυλά γυαλιά της, που ο Ελπιδοφόρος δε νόμιζε ότι της πήγαιναν.

Ήταν ντυμένη με πράσινο πουκάμισο χωρίς γιακά, μαύρο δερμάτινο παντελόνι, και καφετιές μπότες που έφταναν ώς το γόνατο. Τα ρούχα της, ως συνήθως, έμοιαζαν να κολακεύουν το σώμα της: πράγμα που σήμαινε ότι, ουσιαστικά, το σώμα της ήταν που κολάκευε τα ρούχα. Στη μέση της τυλιγόταν μια λεπτή ζώνη, απ’όπου κρεμόταν ένα πιστόλι από τη μια μεριά κι ένα ξιφίδιο από την άλλη (δεν ερχόταν κανείς άοπλος στα εγκαταλειμμένα μέρη του Παντοτινού Ανακτόρου). Στους ώμους και

στην πλάτη της έπεφτε μια μελανή κάπα που το εσωτερικό της ήταν στιλπνό και μοβ. Τα μακριά, μαύρα μαλλιά της μάγισσας ήταν δεμένα κότσο πίσω απ'το κεφάλι της.

«Πηγαίνω τώρα,» είπε. «Ευχαριστώ για το τσιγάρο.»

Ο Ελπιδοφόρος σηκώθηκε απ'την καρέκλα του. «Θα σε συνοδέψω ώς την έξοδο του λαβυρίνθου των σκουπιδιών και της μεταλλικής σαβούρας.»

Η Φενίλδα χαμογέλασε, και το γαλανό χρώμα στα μάγουλά της σκούρυνε.

Βγήκαν απ'το σπίτι του Ελπιδοφόρου και βάδισαν μέσα στα εγκαταλειμμένα σπλάχνα του Παντοτινού Ανακτόρου.

Η Μάρθα γονάτισε στο ένα γόνατο και αγκάλιασε τον Νικόλαο, σφίγγοντάς τον κοντά της και χαμογελώντας.

«Άργησες!» της είπε εκείνος. «Δύο μήνες έκανες!»

«Δεν είναι δύο μήνες ακόμα, παλιοψευταρά,» αποκρίθηκε η Μάρθα, χαστουκίζοντας το μάγουλο του αγοριού, ελαφρά, παιχνιδιάρικα. «Και για εμάς ήταν πολύ περισσότερο. Κοντέψαμε να ψοφήσουμε απ'το κρύο στην Ταρασμάλθη.»

«Και το κρύο,» πρόσθεσε ο Γεράρδος, «ήταν το λιγότερο από τα προβλήματά μας.»

Είχαν μόλις μπει στο σπίτι της Μάρθας, στη Φθιάνη, και είχαν αφήσει τους σάκους τους στο πάτωμα του καθιστικού.

«Δεν ήταν ακριβώς το *λιγότερο*, Καπετάνιε,» διαφώνησε ο Προαιρέσιος. «Αλλά, σίγουρα, συναντήσαμε και χειρότερα εκεί πέρα.» Αναστέναξε, καθίζοντας σε μια πολυθρόνα.

Η Μάρθα σηκώθηκε όρθια και κοίταξε γύρω-γύρω, το δωμάτιο. «Έτσι που το μπανίζω,» είπε στον Νικόλαο, «δε φαίνεται να τό'χεις καταστρέψει. Ελπίζω, για το καλό σου, αυτό να ισχύει και για τ'άλλα δωμάτια.»

«Δεν πείραξα τίποτα!» δήλωσε ο Νικόλαος. Και μετά, κοίταξε τον Τσαρέν'κραμ από πάνω ώς κάτω. «Γιατί αυτός ο τύπος φορά αυτή τη χαζή στολή, Μάρθα;»

Η Μάρθα γέλασε. «Δεν είναι στολή.»

Ο Νικόλαος την αγριοκοίταξε, σταυρώνοντας τα χέρια του εμπρός του. «Δε με φοβίζεις, βλαμμένη!»

Τώρα, όλοι γελούσαν. Εκτός απ'τον Νικόλαο και τον Τσαρέν'κραμ (ο οποίος δεν καταλάβαινε λέξη απ'όσα έλεγαν).

«Δεν είναι στολή,» είπε ο Γεράρδος. «Ο φίλος μας είναι Κρά'αν· τον βρήκαμε στην Ταρασμάλθη.»

«Τι είναι ο Κράγαν;»

«*Κρά'αν.* Και θα σου πω τι είναι μόλις πλυθούμε και ξεκουραστούμε λίγο. Δε χρειάζεται να τον φοβάσαι, όμως· δεν είναι εχθρικός.»

«Δεν τον φοβάμαι!»

«Ωραία,» ένευσε ο Γεράρδος, χαμογελώντας.

Είχαν δυσκολευτεί να βάλουν τον Τσαρέν'κραμ στη Φθιάνη. Έπρεπε να τον κρύψουν, για να μην τον δει κανένας Παντοκρατορικός φρουρός· γιατί, αν τον έβλεπε, θα τους γίνονταν ένα σωρό ερωτήσεις. Μπορεί, μάλιστα, να τους τραβούσαν και σε κανένα κρατητήριο για ανάκριση, θεωρώντας ότι είχαν φέρει κάποιο άγνωστο, και πιθανώς επικίνδυνο, πλάσμα στην πόλη.

Επί του παρόντος, η Μάρθα κοίταξε τον Σέλιρ'χοκ και τον Προαιρέσιο. «Σ'αυτό το σπίτι έχω μόνο ένα μπάνιο,» είπε, «και δεν είναι και πολύ μεγάλο. Άσε που είναι τελείως κακοφτιαγμένο, και θέλω κάποτε να του κάνω αλλαγές. Και θα πρέπει πάλι να κοιμηθείτε άβολα, αν μείνετε εδώ για το βράδυ. Ξέρω, όμως, ένα *γαμηστερό* ξενοδοχείο, όχι πολύ μακριά από δω. '*Το Παρατηρητήριο*', το λένε. Είναι πολύ ψηλό, και έχει και καλή θέα.»

«Εν ολίγοις, θες να μας ξεφορτωθείς,» συμπέρανε ο Προαιρέσιος, συνοφρυωμένος.

«Μην το βλέπεις έτσι, ρε στραβομούτσουνε!» είπε η Μάρθα. «Το λέω για το καλό σας, γαμώ την ανωμαλία σου. Δε μπορώ να σας φιλοξενήσω *όλους* εδώ. Δεν υπάρχει χώρος. Έναν, όμως, μπορώ να τον φιλοξενήσω. Γεράρδε,» στράφηκε να τον κοιτάξει, «αν θες να μείνεις,» του έκλεισε το μάτι, υπομειδιώντας, «δε θα είναι πρόβλημα.»

«Ωωωχ!» έκανε ο Προαιρέσιος, καθώς σηκωνόταν απ'την πολυθρόνα. «Είσαι απαράδεκτη, κοπελιά! Και να με πλήρωνες να μείνω στο καλύβι σου, δε θα έμενα–»

«Πρόσεχε τι λες για το σπίτι μου!»

Ο Προαιρέσιος την αγνόησε. «Καπετάνιε, θα μείνεις;»

«Δε θα ήθελα να αρνηθώ μια τόσο ευγενική πρόσκληση.»

Ο Προαιρέσιος αναποδογύρισε τα μάτια. «Καλή τύχη.» Και προς τη Μάρθα: «Ελπίζω να μην πειράζει ν'αφήσουμε τα περισσότερα απ'τα πράγματά μας εδώ;»

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν πιάνουν χώρο...»

«Προς τα πού είναι αυτό το *Παρατηρητήριο*;» ρώτησε ο Σέλιρ'χοκ.

Η Μάρθα τού έδωσε μερικές γρήγορες κατευθύνσεις.

Ο Προαιρέσιος, ο Σέλιρ'χοκ, και ο Τσαρέν'κραμ πήραν κάποια απαραίτητα πράγματα και έφυγαν. Ο τελευταίος φορούσε κάπα και κουκούλα, έχοντας κρυμμένο όχι μόνο το κεφάλι του αλλά και τα δύο από τα τέσσερα χέρια του.

Ο Νικόλαος είπε: «Καλά έκανες και τους έδιωξες. Είχαμε γίνει πολλοί.»

Η Μάρθα και ο Γεράρδος γέλασαν, και η Μάρθα είπε στον μικρό να πάει να τους φέρει φαγητό από έξω.

Η Μάρθα τεντώθηκε πάνω στο κρεβάτι, μέσα στο σκοτεινό δωμάτιο.

Ο Γεράρδος φίλησε τον ώμο της και πέρασε το χέρι του γύρω απ'τη γυμνή της μέση. «Ξέρεις τι σκέφτηκα;»

«…Τι;» Η φωνή της ακουγόταν νυσταγμένη, ύστερα από τις δύο φορές που είχαν κάνει έρωτα.

«Δε μπορείς να συνεχίσεις να μένεις εδώ, στη Φθιάνη.»

«Με γουστάρεις περισσότερο απ'όσο νόμιζα, ε;» Η Μάρθα έκανε να φιλήσει τα χείλη του.

Ο Γεράρδος ακούμπησε το δάχτυλό του πάνω στα δικά της χείλη, κι εκείνη το δάγκωσε. «Δε με κατάλαβες. Πρέπει να φύγεις επειδή τώρα οι πράκτορες της Παντοκράτειρας γνωρίζουν την όψη σου.»

Η Μάρθα συνοφρυώθηκε μέσα στο σκοτάδι, αφήνοντας το δάχτυλό του να γλιστρήσει ανάμεσα απ'τα δόντια της. «Τι;…»

«Ο Ελπιδοφόρος και οι άνθρωποί του. Μας είδαν όλους. Μας έβλεπαν για πολύ καιρό. Και τους είπες ότι μένεις εδώ, στη Φθιάνη.»

«Σκατά…» μούγκρισε η Μάρθα. «Έχεις δίκιο. Την έχω γαμήσει. Τι μαλακισμένη που είμαι, ώρες-ώρες!… Δεν έπρεπε να τους το είχα πει.»

«Δεν ήμασταν σίγουροι ότι ήταν Παντοκρατορικοί, τότε–»

«Ναι, 'ντάξει…»

«Τέλος πάντων,» είπε ο Γεράρδος, «δεν έχει σημασία. Καλύτερα να φύγεις απ'τη Φθιάνη, πάντως.»

Η Μάρθα αναστέναξε. «Κι ο Νικόλαος;»

Ο Γεράρδος ανασήκωσε τον έναν ώμο, καθώς ήταν μισοξαπλωμένος πλαγιαστά. «Πάρτον μαζί σου, άμα θέλεις.»

«Ναι, αυτό θα κάνω…» είπε η Μάρθα, σκεπτικά. «Εσείς πού θα πάτε τώρα;»

«Στην Απολλώνια.»

«Νάρθω μαζί σας;»

«Ήθελα να σ’το προτείνω. Δεν υπάρχει ασφαλέστερο μέρος από την Απολλώνια για να κρυφτεί κανείς απ’τους πράκτορες της Παντοκράτειρας.»

«Εντάξει,» είπε η Μάρθα, «θα έρθω, αφού μου το ζητάς τόσο όμορφα.» Και τον φίλησε.

«Μετά, όμως,» πρόσθεσε ο Γεράρδος, «θα πρέπει να ξαναπάω στην Ταρασμάλθη. Και θα χρειαστώ τη βοήθειά σου.»

Η Μάρθα μόρφασε μες στο σκοτάδι. «Για τους *Κρά’αν*;»

«Φυσικά.»

«Γάμα τους. Ίσως νάχουν γίνει κατεψυγμένοι ώς τώρα.»

«Δεν το νομίζω. Κι επιπλέον, τους έδωσα την υπόσχεσή μου. Θα ξαναταξιδέψεις μαζί μου στην Ταρασμάλθη, Μάρθα; Αυτή τη φορά, θα ξέρουμε ακριβώς πού πηγαίνουμε.»

«Είσαι έκφυλος σαν τον Λοκράθο!»

«Ποιος είν’ο Λοκράθος;» τη διέκοψε ο Γεράρδος.

«Ένας θεός της Υπερυδάτιας. Όχι γνωστός για τις αρετές του.» Τον φίλησε, γρήγορα. «Αστειευόμουν, φυσικά.»

«Δεν το πήρα προσωπικά.»

«Καλό αυτό. Όπως έλεγα, λοιπόν, είσαι έκφυλος σαν τον Λοκράθο! Ξέρεις ακριβώς πότε να κάνεις σε μια γυναίκα τις πιο παράλογες προτάσεις.»

«Δεν το έκανα επίτηδες,» γέλασε ο Γεράρδος.

«Κακώς. Θα έπρεπε.»

«Αυτό σημαίνει ότι θα ξανάρθεις στην Ταρασμάλθη;»

Η Μάρθα τον αγκάλιασε με χέρια και με πόδια. «Θα συνεχίσεις να πληρώνεις το ίδιο καλά;»

«Θα προσπαθήσω.»

«Τότε, θα έρθω. Μέχρι τρεις φορές, όμως! Αν μου πεις να έρθω τέταρτη φορά, τη γάμησες τελείως!»

Ο Γεράρδος γέλασε, και τη φίλησε.

Το επόμενο πρωί, η *Πλωτή Βασίλισσα των Ουρανών* αποθαλασσώθηκε από τον ατελείωτο ωκεανό της Υπερυδάτιας, πέρασε στον Αιθέρα, και πέταξε για Απολλώνια.